

Giới thiệu Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!

Bạn đang đọc truyện Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng! của tác giả Lam Tiểu Úc trên website đọc truyện online. Tình yêu, có trăm ngàn bộ đáng. Mà tình yêu của Tư Đồ Minh với Chân Linh, đục khoét linh hồn tận xương tủy. Một khi xuyên qua, nàng trở thành chính phi của Cẩm vương gia có quyền khuynh vua và thiên hạ. Vừa mới tỉnh, phát hiện mình bị đánh gãy chân. Phu quân nàng - Cẩm vương gia, ôm giai nhân trong lòng, cao quý mà cười nhạo nàng. "Tiền nhân, kiếp này bốn vương tuyệt đối không chạm đến ngươi." Đối với sự trào phúng của Cẩm vương gia, nàng chỉ cười trừ. Không chạm vào nàng, rất tốt. Ngày bị hù, Cẩm vương gia náo nhiệt nghênh đón chính vương phi. Nàng phải vì vương phi tương lai biểu diễn cho thật tốt. Nàng cười lạnh, bóng dáng tuyệt mỹ, chậm rãi bước lên sân khấu. Dưới điệu múa xinh đẹp của nàng, mấy trăm nam tử dưới đài, tất cả đều bị nàng câu dẫn hồn phách, giờ khắc này, nàng đẹp tựa yêu tinh. Nhìn về mặt dục vọng tầng cao của các nam nhân dưới đài, nàng cười lạnh lùng, ánh mắt nhìn Cẩm vương gia như nhìn người xa lạ. "Vương gia, ta nhớ rõ ngày đó ngươi đã nói, cơ thể của ta, giống con cá chết, cả đời này không có nam nhân nào cảm thấy hứng thú với ta, không biết điệu nhảy vừa rồi, có thể làm vương gia hứng thú không?" Nói xong cười hút hồn, không để ý tới vẻ mặt Cẩm vương gia đang vô cùng hối hận, tiêu sái xoay người. Tạm biệt, kẻ như người dung.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Trong Tuyệt Vọng

Đau

Đang lúc vô tri vô giác Chân Linh chỉ cảm thấy hai chân đau như có mũi khoan vào tim.

Nàng suy sụp lập tức mở mí mắt nặng trĩu. Lọt vào trong tầm mắt là đồ vật bày biện thêu hoa tinh xảo, màn gỗ lim khắc hoa, giường tơ lụa thêu hoa mát lạnh, tất cả đều xa lạ.

Nhưng mà đúng lúc này một thân ảnh xanh lục nhào tới. "Tiểu thư, thật tốt quá người rốt cục tỉnh, người hù chết Bích Ba." Vừa nói vừa rơi nước mắt bộ dáng rất đáng thương.

Chân Linh ngẩng đầu nhìn về phía nữ tử đang nói chuyện. Chỉ thấy nàng mặt mày thanh tú tóc búi nhẹ, quần áo xanh biếc, trang phục váy dài thoát nhìn phá lệ khác người.

Chân Linh thấy vậy không khỏi lên tiếng lạnh nhạt hỏi: "Ngươi là ai? Đây là nơi nào?"

Đầu óc nàng lúc này vẫn không thể phục hồi trở lại. Ở hiện đại nàng là sát thủ lạnh lùng kiêu diễm số một, nàng nhớ rõ trước kia ở nhà Dạ tổng, khi phát hiện mục tiêu, ngay lại thời điểm nàng phải ra tay vậy mà bị chính người mình yêu thân thiết nhất dùng súng cản nàng, để một khắc kia nàng cảm thấy thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng).

Nàng nhớ rõ cuối cùng hân bốp cò súng, máu đỏ tươi văng lên mặt hân, trong nháy mắt đó nàng đau thấu tâm, tuyệt vọng đến chết.

Bích Ba nghe Chân Linh nói xong liền kinh chấn (kinh hãi chấn động) mà mở to hai mắt nhìn Chân Linh. "Tiểu thư người làm sao vậy? Nô tì là Bích Ba, người như thế nào lại không nhận biết nô tì, tiểu thư nơi này là Cẩm Vương phủ, người nghỉ lại, người hãy cẩn thận nghỉ lại xem, nô tì là Bích Ba."

Nghe Bích Ba giải thích xong, Chân Linh ánh mắt chợt lóe, đã hiểu được tất cả.

Nàng ở hiện đại đã chết sau đó xuyên không đến nơi đây. Cẩm Vương phủ? Nàng bây giờ là linh hồn xuyên qua? Vẫn là xuyên qua?

Ý thức được điểm ấy, Chân Linh mở chần ra muốn đứng dậy xuống giường.

Nhưng ngay tại lúc mở chần trong nháy mắt nàng liền chấn động.

Hai chân của nàng bị quần băng gạc thật dày, phía trên vẫn có thể nhìn thấy vết máu đã khô.

Nàng nắm lấy Bích Ba vẫn đang rơi lệ lạnh lùng lên tiếng. "Chân của ta sao lại thế này?"

Bích Ba bị nắm đau không khỏi thò ra tiếng. "Tiểu thư, người thật sự cái gì cũng không nhớ được sao?"

Chân Linh ý thức được mình cảm quá nặng tay làm Bích Ba đau đớn, đành phải buông tay bình tĩnh nhìn Bích Ba. "Là ta trong lúc mê man cảm thấy đầu rất đau, khi tỉnh dậy cái gì cũng đều quên mất."

Hiện tại nàng xác định nàng là linh hồn xuyên qua.

Bích Ba nghe xong nước mắt rơi càng nhiều. "Ô ô... tiểu thư, tiểu thư số mệnh thật khổ, đều do Cố cô nương chết tiết ấy làm hại người, giả vờ mời tiểu thư xem đua ngựa cuối cùng lại ác độc mà tính kế tiểu thư, chân của nàng rồi ràng là có ý đập vào tảng đá để bị thương, thế nhưng chạy tới với Vương gia nói là tiểu thư đẩy nàng bị thương, Vương gia tức giận liền phạt tiểu thư mười đại bản."

Chân Linh nhíu mi nghe sơ lược đầu đuôi sự việc. "Ngươi gọi là Bích Ba phải không? Có gương không? Giúp ta lấy gương đến!" Nàng muốn biết gương mặt này rốt cuộc là bộ dáng gì nữa?

Bích Ba nghe Chân Linh nói liền dừng khóc, sững sốt một hồi mới chạy đi lấy gương.

"Đây tiểu thư." Không lâu sau Bích Ba lấy gương đến đưa cho Chân Linh.

Cầm lấy chiếc gương, Chân Linh ngược mắt nhìn dung nhan phản chiếu bên trong. Một khuôn mặt giống hệt như kiếp trước. Gương mặt trái xoan tinh mỹ như bạch ngọc, dưới cặp lông mày dài hơi nhướn lên là một đôi con ngươi đen như mực trong suốt long lanh như át hết cả nhật nguyệt tinh tú, sáng lấp lánh rực rỡ đến lóa mắt, khi liếc nhìn như sương gió nhẹ nhàng phát qua, lãnh liệt khiến người lại phảng phất phong thái khiến chúng sinh khuynh đảo. (tks ss Rùa)

Rất đẹp, một loại trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như nguyệt lại yêu mỹ, như yêu tình tuyệt mỹ, hai loại không đồng dạng như vậy, nhưng lại cực kỳ hoàn mỹ, khí chất đặc biệt hé ra dung nhan tuyệt mỹ như ngọc.

Duy nhất không đồng nhất chính là khuôn mặt của nữ tử cổ đại này lại nhắn mịn, nhu lệ cùng nàng ở hiện đại tiêu sái có hơi bất đồng.

Chân Linh buông gương lạnh lùng cười.

Trông mong nhìn về phía Bích Ba đứng sau lưng nàng hỏi qua loa chân tướng sự việc. "Bích Ba, ta ở Cẩm Vương phủ là thân phận gì?"

"Tiểu thư, người là chính phi của Cẩm Vương gia."

Chính phi? Xem ra cũng là một phi tử không được sủng ái. Không thể tưởng tượng được bản thân thế nhưng cũng xuyên qua đến tiết mục bên trong như thế.

"Theo lời người nói thì Cố cô nương nàng là thân phận gì vậy?" Chân Linh nhìn phía Bích Ba lần thứ hai hỏi.

Lần này Bích Ba trả lời có hơi do dự. "Tiểu thư, nàng..."

Chân Linh hơi cười gật đầu với Bích Ba ý bảo nàng yên tâm nói. Mặc kệ nàng là thân phận gì, với nàng mà nói đều là người xa lạ không có liên hệ cho nên hẳn không có gì phản ứng.

"Bích Ba, người nói thật là tốt rồi."

"Tiểu thư, Cố cô nương kia là biểu muội của Cẩm Vương gia - Nam Cung Cẩm. Cẩm vương gia trước kia vẫn lưu lạc ở dân gian tới mười ba tuổi, năm hoàng tử mười ba tuổi mới tìm được phong tước cho trở về cung, trước đây vẫn ở tại Cố gia. Cố gia là gia tộc giàu có nhất kinh thành, mà Cố cô nương Cố Thủy Nhu cũng phụ thân là Cố Nghĩa là cậu của vương gia, mà nghe nói Cẩm vương gia vẫn thực thích Cố Thủy Nhu."

Thì ra là thế. Xem ra chính mình lúc này là người thứ ba làm phá hoại nhân duyên của người ta.

Trong lòng chưa sót cười tình yêu? Ngu nhân ngu kỷ đích đông tây. (nguyên văn: 愚人愚己的东西.)

Cả đời này nàng tuyệt không nói yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nam Cung Cẩm

"Tiểu thư, tiểu thư...." Bích Ba thấy Chân Linh lạnh lùng không có phản ứng cho rằng nàng là thương tâm, không khỏi vươn tay lắc lắc tay nàng.

Chân Linh nhìn phía Bích Ba âm thầm cười. "Bích Ba, ta không sao chỉ là có chút mệt mỏi." Nàng bây giờ cần chút thời gian suy nghĩ.

Bích Ba lại hoàn toàn nghĩ đến Chân Linh còn đang thương tâm, bởi vì chủ nhân của thân thể này trước kia đối với Cẩm vương gia có thể nói là yêu điên cuồng đến cực điểm, vì muốn cho Cẩm vương gia chú ý mà nhất khóc nháo tam thất cổ, mọi người trong vương phủ đều nói tiểu thư tâm ngoan ác độc, chỉ có Bích Ba biết tiểu thư là thiện lương nhất. Nàng tuy rằng tranh cãi âm ỉ nhưng chưa bao giờ từng muốn thương tổn ai, chỉ có Cố Thủy Nhu kia là người trong ngoài không đồng nhất. Trước làm bộ điềm đạm đáng yêu sau thường xuyên ác độc mà tính kế tiểu thư.

Thật không rõ vương gia con mắt để đi đâu, tiểu thư xinh đẹp như vậy, tốt như vậy hẳn không thương lại đi yêu cái nữ nhân đối trá tâm địa rắn rết kia.

Bích Ba suy nghĩ lại vì những ủy khuất của Chân Linh mà rơi nước mắt. "Tiểu thư, người nếu khó chịu cũng đừng kìm nén, người khóc lên đi, khóc lên sẽ dễ chịu hơn."

Chân Linh âm thầm bật cười, bất quá tận đáy lòng đã cảm động nói không nên lời. Đối với nàng mà nói, Bích Ba bất quá là người xa lạ nhưng mà lại thật tình lưu lại cùng nàng, phần chân thành này nàng cảm thấy thật ấm áp.

Dừng cười, Chân Linh cầm lấy tay Bích Ba. "Bích Ba, ta thật sự không khó chịu, bất quá chính là muốn đi ra ngoài nhìn xem. Nếu xuyên qua đến đây việc trở về hiện đại đã là không có khả năng, chỉ có thể thật tốt quen thuộc với hoàn cảnh của vương phủ mà tìm cơ hội rời đi."

"Mơ tưởng!"

Bích Ba còn chưa kịp đáp lời đã bị một đạo thanh âm lạnh băng đánh gãy trước.

Theo thanh âm hạ xuống là một đạo thân ảnh màu đen tiến vào.

Chân Linh không khỏi lạnh lùng ngắt đầu. Vừa nhìn liền ngậy người. Trong lòng như có cái gì giẫm đạp đau thấu xương.

Người kia là ai? Vì cái gì cùng hắn bộ dạng giống nhau như đúc.

Người đến một thân hoa phục màu đen nạm vàng, mái tóc dài đen như mực được vấn chặt lên bằng một cây trâm ngọc tím đơn giản mà không thiếu phần sang quý, gương mặt anh khí bức người các đường nét phân minh góc cạnh như đao khắc, băng lãnh đến rợn người. Trường mi nhập tẩn (cặp lông mày dài thẳng đến tận thái dương), đôi mắt sắc bén lúc này lạnh lùng nhìn chằm chằm Chân Linh trên giường, ánh mắt như băng lạnh ngàn năm không một chút cảm tình nào. (tks ss Rùa)

Môi hắn rất mỏng lúc này đang hơi lên độ cong vẽ đùa cợt. "Người nếu còn dám ra cửa này nửa bước ta tuyệt không nhẹ tay với ngươi." Thanh âm đồng dạng lạnh như băng.

Chân Linh thu hồi ánh mắt, trong lòng buồn bã cười khổ. Không chỉ nói giống, cho dù hắn thật sự xuyên qua đến đây thì có năng lực như thế nào?

Chân Linh lập tức nâng khuôn mặt tuyệt mỹ cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, bởi vì nụ cười vẫn đậm phong khinh này mà trở nên rực rỡ. Con mắt chỉ cần liếc một cái cũng có thể bị hút vào không rời ra được. "Vương gia, ta không ra khỏi cánh cửa này, ngươi cũng không quấy nhiễu ta chứ?"

Người trước mắt này thái độ kiêu ngạo băng lãnh, không cần phải nói cũng biết là Cẩm Vương gia.

Nam Cung Cẩm nhìn Chân Linh như vậy ngây người một hồi, bất quá trong lời nói làm cho sắc mặt hắn thay đổi trở nên càng thêm băng lãnh khiếp người.

Hắn cười lạnh, sau đó thân thể cao lớn hướng Chân Linh đi đến.

Mạnh mẽ mà hữu lực nắm chặt cằm Chân Linh. "Chân Linh, ngươi tốt nhất không nên lại kiêu khích tính nhẫn nại của bốn vương."

Chân Linh bị nắm đau ánh mắt trở nên hung ác. "Buông ra!"

Thanh âm không lớn nhưng lại tràn ngập khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cái Tát

Nam Cung Cẩm ngây ngẩn, nữ nhân này đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng trước đó một khắc khóc chết đi sống lại bây giờ lại trở nên bình tĩnh uy hiếp như thế?

Lực đạo trong tay không khỏi nắm càng chặt hơn. "Chân Linh, đừng tưởng rằng ngươi có Hoàng tử mẫu làm chỗ dựa bốn vương sẽ không dám làm gì ngươi. Nếu chọc giận tới bốn vương, bốn vương sẽ làm ngươi sống không bằng chết."

Chân Linh quật cường nâng mắt trào phúng nhìn chằm chằm Nam Cung Cẩm. "Vương gia, chẳng lẽ bản lĩnh của ngươi chính là làm cho một nữ nhân như thế nào sống không bằng chết? Chân Linh ta thật sự bội phục."

Nhìn khuôn mặt kia Chân Linh liền nhớ lại hết thấy ở hiện đại. Nam nhân mình yêu mến nhất thế nhưng lại vì ba tỷ mà giết nàng. Nàng như thế nào lại không hận. Mà Nam Cung Cẩm chết tiệt này lại cùng nam nhân kia bộ dạng giống nhau như đúc, nàng thấy vậy liền phần hận không thôi.

Sắc mặt, tất nhiên là nhục nhã.

Bích Ba đứng một bên âm thầm vì Chân Linh mà đỏ mặt lạnh. Tiểu thư, người làm sao lại chống đối Vương gia? Nếu Vương gia lần thứ hai tức giận, tiểu thư, người không phải....

Bất quá nói đi phải nói lại, nếu đem hai người so sánh, tiểu thư thật sự rất không giống với tiểu thư yếu đuối trước kia, toàn thân nàng toát ra một luồng khí thế uy chấn khiếp người, tuy rằng nàng rất lo lắng đề phòng nhưng lại thực thích tiểu thư hiện tại.

Nam Cung Cẩm nghe vậy đôi mắt thâm thúy sắc sảo chợt lóe. "Hừ! Chân Linh, vờ diễn nhất khúc nhị nháo tam thất cổ không được nên bây giờ nghĩ muốn dùng loại thủ đoạn này với bốn vương sao?"

"Nếu như vậy thì hậu quả chỉ sợ không phải ngươi có thể chịu được."

Ánh mắt lập tức phát lạnh, hơi tay nặng nề cho Chân Linh một bạt tai. "Chân Linh, bốn vương đã nói qua, không cần kiêu chiến nhẫn nại của bốn vương."

Chân Linh thân thể suy yếu bị đánh bay, máu đỏ tanh theo khóe miệng chảy xuống đem trung y màu trắng nhuộm một mảnh màu đỏ loang lổ.

Khuôn mặt sưng đỏ không thôi, dấu năm ngón tay đỏ sẫm thật sâu ở trên khuôn mặt nàng.

"Tiểu thư..." Bích ba bị dọa hồng vội vàng xông đến.

"Cút đi!!!" Nam Cung Cầm lạnh lùng hét lớn với Bích Ba.

Bích Ba nước mắt rơi không ngừng, nắm tay áo thật lâu mới không nguyện rời đi. "Tiểu thư...."

Nam Cung Cầm sắc mặt lạnh lùng dọa người, hần cần rằng lần thứ hai lặp lại lời mới nói vừa rồi. "Cút đi!!!"

Bích Ba hoàn toàn bị khí thế băng lãnh như vậy dọa sợ hãi, Vương gia lúc này giống như thật sự tức giận, nàng run rẩy, thập phần bất đắc dĩ lui ra ngoài.

Trước khi đi còn không quên lo lắng liếc mắt nhìn Chân Linh một cái. Làm sao bây giờ? Tiểu thư không nhớ rõ chuyện trước kia, nếu nàng lại làm Vương gia tức giận vậy phải làm sao đây?

Sau khi Bích Ba rời đi, cửa lần thứ hai đóng lại.

Chân Linh lúc này ngẩng đầu cười lạnh, ánh mắt sắc bén cùng phần nộ trước nay chưa hề có. Đôi mắt vốn trong trẻo lúc này trở nên điên cuồng kích động tận mây xanh, ý cười trào phúng băng lãnh từ mắt bắn ra.

Nàng cứ như vậy quật cường nhìn chăm chăm Nam Cung Cầm, vài sợi tóc rơi là tả xuống phủ lên nửa bên má sưng đỏ của nàng, đẹp đến cực hạn.

Nam Cung Cầm nhìn Chân Linh như vậy, ngực run lên. Ánh mắt không khống chế được bị vẻ đẹp kinh người của nàng hấp dẫn, một vẻ đẹp trong trẻo lạnh lùng với diêm dúa lắng lơ cùng tồn tại với nhau, đẹp như trong mộng mị.

Tay hần không tự chủ mà đưa qua định đỡ Chân Linh dậy.

Nhưng khi hần tiến đến cúi xuống về phía nàng, Chân Linh giơ tay lên cực nhanh, mạnh mẽ ồ trên mặt hần tát hai cái.

Ba ba

Tiếng tát tay vọng lại thực rõ trong căn phòng vắng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ai Mới Ti Tiện

Trong phòng một mảnh tĩnh lặng vắng ngắt.

Nam Cung Cầm bộ dạng không thể tin nhìn chăm chăm Chân Linh. Nàng đánh hần? Hai cái tát?

Hai bên má tuần tú băng lãnh đều sưng đỏ hiện lên dấu tay mảnh khảnh, lực tay tuyệt không qua loa, đoán chừng khuôn mặt tuần tú này phải mất ít nhất ba ngày mới tiêu sưng.

Trái ngược với vẻ mặt ngạc nhiên của Nam Cung Cầm, vẻ mặt Chân Linh lãnh đạm trong trẻo lạnh lùng, giống như nhìn người xa lạ bình thường.

Chân Linh tự nhận nàng không phải là người lương thiện gì. Người không chạm ta ta không chạm người, nếu phạm vào nàng thì nàng trả lại gấp đôi. Trả lại Nam Cung Cầm hai cái tát này chính là tác phong của nàng.

"Người dám đánh bản vương! Được. Hôm nay bản vương cho người biết cái gì là sống không bằng chết." Nam Cung Cầm từ ngạc nhiên hoàn hồn trở lại, vẻ mặt lạnh lẽo tuyệt tình, toàn thân cao thấp đều là giận dữ cùng tàn bạo.

Hần nói xong liền nắm tóc Chân Linh nặng nề kéo xuống giường.

Chân Linh chỉ cảm thấy từng trận đau đớn đến cùng cực, thân thể bị kéo thật mạnh té xuống sàn nhà, đau đớn như bị bỏng nước sôi, hai chân nàng vốn bị thương lúc này miệng vết thương bị nứt ra, máu đậm ngấm ra đem mặt đất lạnh lẽo nhuộm một màu đỏ.

"Nam Cung Cầm! Người nếu là nam nhân thì buông tay!" Chân Linh cắn răng nhịn xuống đau đớn, lạnh băng lên tiếng.

Nam Cung Cầm ngừng lại nhưng tay vẫn như cũ gắt gao nắm chặt lấy tóc Chân Linh. Ánh mắt hần mang theo sự sở hữu, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Chân Linh sắc mặt tái nhợt.

Hần không phải không thừa nhận nàng kiên cường ngang ngược như vậy thật sự khiến hần chú ý, nhưng Nam Cung Cầm hần cuộc đời này nếu chỉ thú một vợ chi yêu một người thì phải là Thủy Nhu ôn nhu thiện lương.

Nữ nhân này tuyệt mỹ thì như thế nào? Nữ nhân lòng dạ ác độc như thế cho dù đẹp hần cũng tuyệt đối không có hứng thú.

Tay Nam Cung Cầm hung hăng nắm cầm Chân Linh, làm cho nàng lấy tư thế gầy yếu ngược nhìn mình. "Chân Linh, bản vương có phải là nam nhân hay không người không xứng được biết." Nói xong tay nắm cầm Chân Linh lại tăng thêm lực như muốn đem làm trật khớp.

Nhưng ngay trong nháy mắt, tay Chân Linh lấy tốc độ cực nhanh hướng tay Nam Cung Cầm đang đưa tới, lực đạo nhanh, chuẩn, độc.

Nam Cung Cẩm chỉ cảm thấy bản thân bị bẻ một trận đau đớn, khuôn mặt tuấn tú băng lãnh lúc này đau đến tím mặt.

Hắn buông lỏng Chân Linh ra, hai tay bị bẻ đau đớn làm cho hắn muốn nhảy bật dậy, nhưng cuối cùng lại cố mà nhịn xuống.

Dáng vẻ kiêu ngạo băng lãnh tuyệt tình theo toàn thân hắn tỏa ra. Hai mắt đỏ lên vì phẫn nộ giống như con thú tàn ác muốn cắn nuốt tất cả từng mắt nhìn Chân Linh. "Tiện nhân nguoi là gan thật lớn."

Hai mắt Chân Linh lạnh nhạt không chút sợ hãi nhìn thẳng hắn. Khóe môi giờ lên một độ cung nhẹ trào phúng. "Vương gia, ta là tiện nhân vậy nguoi làm phu quân của tiện nhân không phải càng dễ tiện hơn sao."

Mặt Nam Cung Cẩm từ hồng chuyển sang trắng lại từ trắng chuyển sang xanh, hai mắt muốn phun ra lửa đến nơi. Hắn lần thứ hai khom người hung hăng nắm chặt mái tóc dài như gấm của Chân Linh. "Được. Tốt lắm. Xem ra bốn vương không chạm vào nguoi làm nguoi khó chịu phải không? Thế thì bốn vương sẽ tác thành thật tốt cho nguoi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nguoi Là Ai

Nam Cung Cẩm nói xong quay ra cửa hét lớn. "Người đâu. Đem bốn nam nhân kia vào cho bốn vương!"

Bốn nam nhân? Chân Linh cười lạnh. Nam Cung Cẩm, nguoi muốn tìm bốn nam nhân làm nhục ta sao? Nguoi cho là như vậy ta sẽ sợ?

Lát nữa ta sẽ cho nguoi biết đến tột cùng là ai sợ ai.

Nam Cung Cẩm mặt tức giận đến xanh mét nhìn Chân Linh cười lạnh lòng rét buốt.

"Chân Linh, nguoi lần trước lợi dụng việc bốn vương không có ở đây liền tìm bốn nam nhân muốn làm nhục Thủy Như, bốn vương hôm nay cùng nguoi tính sổ. Hôm nay bốn vương sẽ cho nguoi biết mùi vị bị bốn nam nhân làm nhục như thế nào."

Không lâu sau, bốn nam nhân cường tráng bị dẫn vào. Mỗi người bọn họ mang theo ánh mắt sợ hãi nhìn Nam Cung Cẩm. "Vương gia."

Nam Cung Cẩm cười cân nhắc, sau đó nói với bốn người kia. "Bốn người các nguoi là ai?"

Bốn người kia có chút do dự, cuối cùng một nam nhân có diện mạo đậm ô trả lời.

"Bẩm Vương gia. Chúng tiểu nhân được Vương phi mua về từ thanh lâu, nói muốn chúng ta dạy dỗ Cố cô nương cho thật tốt, cho nên..."

Nam Cung Cẩm nghe vậy hung hăng tát cho nam nhân kia một bạt tai.

Nam nhân kia bị đánh va vào tường máu chảy không ngừng, thân thể gầy gò bò dậy. "Vương gia... Vương gia tha mạng. Chuyện này không liên quan tới tiểu nhân. Là Vương phi bảo tiểu nhân phải làm như vậy, nếu tiểu nhân không làm sẽ mất mạng. Vương gia tha mạng. Tiểu nhân cũng không có đụng tới Cố cô nương. Vương gia tha mạng..."

Chân Linh mỉm cười nhìn vở diễn trước mặt, nàng muốn xem bọn hắn diễn tiếp như thế nào.

Nam Cung Cẩm lúc này nở nụ cười, hắn đi đến người nam nhân này, từ trên cao nhìn xuống nói. "Bốn vương có thể tha cho nguoi. Có điều bốn vương hiện tại có một nhiệm vụ giao cho các nguoi. Dạy dỗ thật tốt Vương phi của bốn vương, nếu dạy dỗ tốt tất nhiên sẽ có thưởng." Lời nói lạnh băng không mang theo một cảm tình nào.

Nam nhân kia vừa nghe có chút do dự nhìn Nam Cung Cẩm, suy đoán thật giả trong lời nói của hắn, nhưng thấy Nam Cung Cẩm sắc mặt lạnh giá không khỏi hoảng sợ.

"Vương... Vương gia..."

"Chuyện cũ bốn vương bỏ qua, phải dạy dỗ nàng thật tốt, bằng không..." Nam Cung Cẩm bỏ dở câu nói tiếp theo, cũng không nói thêm gì.

Bốn nam nhân kia thấy vậy nhìn nhau. Nghe đồn Vương gia cực kỳ chán ghét Vương phi, xem ra lời đồn là thật. Thế nhưng để bọn họ làm nhục Vương phi...

Ánh mắt bốn nam nhân kia đồng loạt nhìn Chân Linh, thấy dung nhan tuyệt mỹ của Chân Linh không khỏi nhột nhạt.

Tầm mắt Chân Linh nhìn bốn người này không giận không sợ trái lại nở nụ cười. "Vương gia. Nguoi tính ở lại đây xem cuộc vui sao? Còn không đi ra ngoài."

Nam Cung Cẩm nén giận. "Chân Linh. Nguoi thật đúng là không biết xấu hổ, nếu gấp gấp như vậy bốn vương sẽ thành toàn nguoi." Nói xong, đem bốn nam nhân đẩy tới.

Bốn nam nhân đi đến bên người Chân Linh, đem thân thể nàng đặt lên chiếc giường nhỏ.

Nam Cung Cầm lạnh lùng nhìn toàn bộ nhưng không nói một lời.

Bốn nam nhân thấy Nam Cung Cầm không nói gì ngay lập tức cũng không do dự nữa, đưa tay muốn xé rách quần áo Chân Linh.

Ngay lúc bốn nam nhân kia sắp chạm vào y phục của Chân Linh, hai tay Chân Linh lấy tốc độ cực nhanh nắm chân các nam nhân kia. Chỉ nghe bốn tiếng "rắc" thanh thúy vang lên, bốn nam nhân kia liền nặng nề té xuống đất, đầu đón không ngừng gào thét.

Chân Linh ngồi ở trên giường, ánh mắt lạnh lùng nhìn Nam Cung Cầm nói: "Nam Cung Cầm. Đây là thủ đoạn của ngươi? Nếu muốn gán ghép tội danh gì cho ta thì ta khuyên ngươi nên thông minh một chút, chút kỹ xảo này đã sớm lỗi thời rồi."

Nam Cung Cầm ánh mắt sáng như đuốc, về mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Chân Linh. "Ngươi là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Cường Hôn

Nàng tuyệt đối không phải là Chân Linh, bởi vì Chân Linh căn bản không có võ công.

Chân Linh cười vô cùng quyền rũ. "Nam Cung Cầm, ta là Vương phi của ngươi." Nụ cười này mỉa mai hoặc như thế, mọc lan tràn, quyền rũ vô biên, chỉ cần là nam nhân thì sẽ như bị điện giật.

Nam Cung Cầm nhìn về mặt của Chân Linh không nhận được liền ngậy ngẩn. Trong khoảnh khắc, nữ nhân lạnh lùng này trở nên quyền rũ chỉ trong một cái chớp mắt. Chân Linh này trái lại so với trước kia thú vị hơn.

Có điều hán cũng không định bỏ qua cho nàng. Hán phát tay ra lệnh cho bốn nam nhân đang nằm trên mặt đất kêu gào thảm thiết đi ra ngoài.

Bốn nam nhân kia không hề chần chừ vừa rên đau vừa đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng, Nam Cung Cầm đi về phía Chân Linh, khoe miệng gờ lên nụ cười nghiền ngẫm, một tay kéo nàng vào ngực, hơi thở gấp gáp thô ráp cùng nụ hôn mát liền rơi xuống.

Chân Linh bởi vì hai chân bị thương nên không thể tùy ý hành động. Nhưng không có nghĩa là nàng sẽ để cho bất luận kẻ nào khi dễ nàng.

Vì thế, sắc mặt nàng lạnh lùng nhắm môi trên của Nam Cung Cầm dùng sức thật mạnh hung hăng cắn.

Nam Cung Cầm bị cắn đau liền đẩy Chân Linh ngã trên mặt đất. "Chân Linh, không cần lại cho bốn vương xem diễn tuồng lạt mềm buộc chặt gì đó, bốn vương hiện giờ đối với thân thể ngươi có hứng thú, ngươi phải cảm thấy cao hứng mới phải. Chẳng lẽ tất cả việc ngươi làm không phải là muốn bốn vương làm thế đối với ngươi sao?" Nói xong, bàn tay hán phủ lên thân thể ấm áp mềm mại xinh xắn của Chân Linh.

Chân Linh cười lạnh nhìn tay hán đang vuốt ve, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng giống như hồ nước lạnh lẽo, làm cho người ta bị hút vào không dám đùa giỡn. "Nam Cung Cầm. Ngươi cho là ngươi thật sự hấp dẫn như thế sao?"

Nam Cung Cầm sắc mặt lạnh lùng khiếp sợ, nắm chặt cầm Chân Linh. "Ngươi có ý tứ gì?"

Chân Linh mắt lười nhác liếc nhìn Nam Cung Cầm một cái. "Ý tứ này của ta chẳng lẽ Vương gia nghe không hiểu tiếng người?"

Nam Cung Cầm nghe xong một câu này sắc mặt rất khó coi. Lực tay mạnh hơn mấy phần.

"Tốt. Chân Linh ngươi dám nói móc bốn vương không phải người. Hừ! Ngươi có bản lĩnh dám khơi mào lửa giận của bốn vương, bốn vương quyết định hôm nay không bỏ qua cho ngươi."

Nam Cung Cầm nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Chân Linh, trong mắt mang theo lửa giận cùng dục vọng, hán lần thứ hai phủ xuống nàng, một tay ngăn chặn hai tay Chân Linh, miệng dùng sức gặm cắn môi cánh hoa Chân Linh.

Nụ hôn của hán mang theo sự trừng phạt bá đạo không có chút nào ôn nhu, như một con ác thú phát điên tha hồ cắn xé con mồi của hán.

"Uhm... buông ra..." Chân Linh như con mồi kia liều chết mà giãy dụa.

Nhưng lúc này chân nàng căn bản không thể động đậy, mà hai tay nàng cũng bị Nam Cung Cầm gắt gao ngăn chặn, cảm vẫn như cũ bị hán nắm thật chặt, nàng hoàn toàn không có khả năng cắn hán lần thứ hai.

Nam Cung Cầm hơi thở nóng rực gắt gao đem Chân Linh giam vào lòng, Chân Linh bị vây ở trong đó nàng cảm thấy trong cơ thể một hồi lo lắng nhưng đầu óc nàng lại tỉnh táo khác thường.

Chẳng lẽ nàng cứ như vậy bị Nam Cung Cầm ăn?

Không. Không có khả năng. Nàng hận khuôn mặt này cho nên tuyệt đối không để hấn đạt được.

Trong lúc Chân Linh đang suy nghĩ, Nam Cung Cẩm hôn càng triều miên, hơi thở dày đặc cực nóng phả lên gương mặt tinh tế của Chân Linh. Bàn tay Nam Cung Cẩm tiến vào bên trong áo Chân Linh đem cổ áo nàng đẩy ra để lộ làn da trắng nhẵn nhụi nõn nà mang theo mùi hương câu hồn người mà chỉ mỹ nhân mới có.

Hơi thở Nam Cung Cẩm càng dồn dập.

Hắn thay đổi chiến địa, môi nóng như lửa hạ xuống xương quai xanh Chân Linh mà cắn mút.

Nam Cung Cẩm lúc này đang đắm chìm trong dục vọng, hấn buông lỏng kiểm hãm nơi tay Chân Linh, ngược lại tay hấn như nước chảy trên lưng mảnh khảnh của Chân Linh.

Chân Linh sắc mặt bình tĩnh nằm ở đó, Nam Cung Cẩm chưa hề chú ý tới tay nàng hết sức khê, cực nhanh rút trăm cái tóc trên đầu xuống muốn đâm vào cẳng chân Nam Cung Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hoàng Đế Phúc Hắc

Nhưng mà...

Nhưng vào lúc này ngoài cửa phòng vang lên tiếng ồn ào cấp bách. "Vương gia, người trong cung đến nói muốn ngài tập tức tiến cung, Hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn cùng ngài thương lượng."

Chân Linh rùng mình, vội vàng đem trăm cái tóc thu hồi nắm chặt trong ống tay áo.

Nam Cung Cẩm nghe vậy đem con sóng dục vọng nén xuống, ngược lại trở nên lạnh lùng. Hắn từ trên người Chân Linh ngồi dậy, không hề liếc nhìn Chân Linh một cái nói với người ngoài cửa. "Bổn vương đã biết. Người lui ra đi."

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Nam Cung Cẩm lúc này mới chuyển mắt nhìn Chân Linh, ánh mắt bí hiểm, rất lâu sau hắn lạnh băng lên tiếng. "Chân Linh, kể từ hôm nay không cho phép người bước ra khỏi Lân Nguyệt cư một bước."

Nói xong phát tay áo rời đi.

Chân Linh thần sắc lạnh lùng. Nam Cung Cẩm, người cho là người có thể nhốt được ta sao? Một ngày nào đó ta sẽ làm cho người cam tâm tình nguyện đuổi ta đi nhưng lại cảm thấy không kịp hối hận vô cùng (*ta thích nhất câu này, Linh tỷ No.1*)

"Tiểu thư..." Bích Ba vẫn trốn ở ngoài cửa cách đó không xa, thấy Nam Cung Cẩm rời đi vội vàng đẩy cửa tiến vào.

Vừa vào trong liền gặp Chân Linh một thân chật vật quần áo hỗn độn nằm trên mặt đất, dưới chân miệng vết thương máu tươi chảy ròng ròng. Bích Ba chỉ cảm thấy trong lòng đau xót, lệ nóng lập tức từng giọt từng giọt rơi xuống.

Nàng nhào đến đem Chân Linh nâng dậy. "Tiểu thư... người... người lại chịu oan ức..." Thanh âm nghẹn ngào, nước mắt rơi không ngừng.

Chân Linh nhìn Bích Ba lưu tâm đến mình như thế trong lòng cảm động không thôi. Nàng vươn tay nhẹ nhàng vì Bích Ba mà lau đi nước mắt. "Bích Ba, sự việc không như người nghĩ đâu, ta không sao."

"Tiểu thư, người như vậy như thế nào lại không có việc gì? Cẩm Vương gia hấn thật quá đáng! Đánh gãy chân tiểu thư còn chưa được, thế nhưng còn muốn đối đãi như thế với tiểu thư."

"Bích Ba, ta thật sự không có việc gì. Được rồi, không nói nữa, người chuẩn bị giúp ta một chút nước ấm, ta muốn tắm rửa." Chân Linh về mặt bình tĩnh, trên khuôn mặt tuyệt mỹ như có như không lóe ra cơ trí tinh quang.

Bích Ba ngây người, cuối cùng mới hoàn hồn nói. "Được. Tiểu thư, nô tì đi chuẩn bị."

Hoàng cung, Minh Thần điện.

Hoàng thượng Nam Cung Thần một thân long bào vàng kim, dáng người xinh đẹp mê người ngồi dựa trên giường, gương mặt sáng sủa như ngọc, mái tóc đen như mực đội kim quan (mũ vàng), thái độ tuấn mỹ không nói nên lời mà lại quy tụ thành khí chất cao quý bá đạo chỉ những bậc đế vương mới có.

Ánh mắt hắn lúc này thâm trầm nhìn về phía hoàng đệ Nam Cung Cẩm vừa mới vào đến.

"Cẩm, chuyện này đệ phải nghĩ ra biện pháp thật tốt cho trẫm, vùng Minh Đông bị hấn hấn rút cuộc khi nào mới thật sự có thể giải quyết?" Nam Cung Thần trước mặt Nam Cung Cẩm một chút cũng không giống vẻ mặt thâm trầm thường ngày, hắn lúc này giống như một đứa trẻ lá nhái, nói ra nỗi khổ chất chứa trong lòng với hoàng đệ duy nhất của mình.

Nam Cung Cầm ngồi bên cạnh Nam Cung Thần, toàn thân hoa phục màu tím càng tôn lên thân hình cao lớn ẩn giấu bên trong sự lạnh lùng nghiêm nghị cùng khí phách bức người. Đôi đồng tử lạnh băng tập trung suy nghĩ như hồ nước lạnh sâu không đáy.

Rất lâu sau hắn mới lên tiếng. "Hoàng huynh, vùng Minh Đông khô hạn như vậy, sẽ xuất hiện nạn đói, triều đình tuy rằng mỗi tháng rút ngân khố ra cứu trợ, nhưng chỉ sợ đến tay dân bị nạn thì không còn lại bao nhiêu. Cho nên ta cho rằng việc quan trọng là phải chỉnh lý đám quan lại, về phần giải quyết vấn đề hạn hán chúng ta có thể đại tu đập nước, đem nguồn nước đưa đến nơi đó, có điều đó lại là một công trình lớn cần rất nhiều nhân lực và tài lực."

Nam Cung Cầm vừa nói xong, Nam Cung Thần dựa trên giường lập tức ngồi bật dậy. "Cầm, thì ra đệ đã sớm có biện pháp đối phó. Hừ, hại trăm đau khổ vô ích cả nửa buổi sáng, như vậy trăm phải phạt đệ mới được. Việc trừng trị tham quan liên giao cho đệ, còn có, xây dựng đập nước nếu là do Cầm nghĩ ra được vậy trăm sao có thể để người khác nhận phần công lao này, cho nên Cầm à, việc này trăm càng nghĩ vẫn là giao cho đệ là thích hợp nhất."

Nam Cung Thần nói mấy câu liền đem toàn bộ công việc giao cho Nam Cung Cầm làm, người này lòng dạ thật không bình thường.

Nam Cung Cầm cũng biết hoàng huynh duy nhất của hắn chỉ có mỗi chiều này, mỗi lần bàn đại sự muốn hắn tìm biện pháp xong lại tìm đủ loại lý do để hắn nhận làm, lần này cũng vậy nhưng hắn không thể trách móc.

Dù sao việc này hắn cũng tính tự mình làm.

Nam Cung Cầm khẽ gật đầu đồng ý toàn bộ.

Nam Cung Thần thấy vậy liền vui vẻ, hắn đi đến trước mặt Nam Cung Cầm, trên mặt lộ ra nụ cười yêu nghiệt. "Cầm à, nghe nói đệ đánh gãy hai chân Vương phi của mình? Có việc này sao?"

Nếu chuyện quốc gia đại sự bàn xong rồi, kế tiếp đương nhiên không thể thiếu bát quái (là bà tám à)

Nam Cung Cầm nghe vậy vẻ mặt trầm xuống, khuôn mặt lạnh lùng như khối băng. "Hoàng huynh, người làm hoàng đế có phải hay không quá nhàn rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Mị Dạ Đế Quốc

Nam Cung Thần rung mình một cái. Khối băng này cũng có ngày bị người khác khuất phục hắn thật sự rất chờ mong. "Cầm à, dấu màu hồng trên mặt đệ là sao vậy?"

Nam Cung Thần vươn đầu, ánh mắt tràn đầy thú vị tặc lưỡi nhìn chăm chăm mặt Nam Cung Cầm. Dấu năm ngón tay tinh tế, vừa nhìn là biết bàn tay nữ nhân.

Hắn rất ngạc nhiên, nữ nhân nào lại lợi hại, dám tát vào mặt đệ đệ lạnh lùng nhà hắn, nếu có cơ hội hắn nhất định phải tìm hiểu nữ tử này mới được.

Sắc mặt Nam Cung Cầm càng lạnh lùng hơn. "Hoàng huynh, nếu không có việc gì thì ta về trước." Giọng nói lạnh như băng từ hàm răng thoát ra.

"Ai... được rồi, đệ trở về đi." gương mặt lạnh băng này khi nào mới có thể ôn nhu một chút?

Nam Cung Cầm không hề chân chừ mang vẻ mặt lạnh lùng mà rời khỏi.

Sau khi hắn rời đi, Nam Cung Thần lại lấy tư thế thập phần yêu mỵ mà quay về dựa ở trên giường, khóe miệng nâng lên, ý cười trong mắt sâu xa nghiền ngẫm.

Lãnh Nguyệt cư.

Trong phòng sương khói lượn lờ, hương quỳên bay xa. Chân Linh nhắm mắt ngồi trong thùng tắm, trong làn hơi nước lượn lờ đem làn da trắng nõn nà nhiễm một màu phấn hồng như một đóa hoa tường vi hồng nhạt kiều diễm ướt át đẹp không sao tả xiết.

Chân Linh chìm trong suy nghĩ lãng lẽ vuốt tóc.

Nàng xuyên qua một thời đại không có trong lịch sử, đại lục Ngân Nguyệt phân thành nhiều quốc gia nhưng những nước này đều là các tiểu quốc phụ thuộc vào quốc gia đang ở, Tần Nam Vương triều, là cường quốc duy nhất trên đại lục Ngân Nguyệt.

Ngoài ra còn có một đế quốc hắc ám không có biên giới lãnh thổ - Mị Dạ Đế quốc.

Đế quốc hắc ám này rất thần bí, không người nào có thể tìm ra. Chỉ biết là khắp đại lục Ngân Nguyệt, mặc kệ là dân tộc nào quốc gia nào đều thuộc phạm vi của nó, có thể nói nó không có quốc dân cũng có thể nói nó không có lãnh thổ của riêng mình, nhưng khắp đại lục Ngân Nguyệt này bất cứ kẻ nào cũng có thể là quốc dân của nó, mảnh đất nào cũng có thể thuộc phạm vi lãnh thổ của Mị Dạ Đế quốc.

Đơn giản mà nói, Mị Dạ Đế quốc là đế quốc hắc ám cường đại nhất trên đại lục Ngân Nguyệt này. Nó có một lực lượng quân sự có thể phá hủy tất cả mọi lực lượng cường đại khác, các nước xảy ra chiến tranh thì 90% vũ khí đều xuất xứ từ Mị Dạ Đế quốc, đế quốc hắc ám này chống đỡ điều khiển khắp đại lục Ngân Nguyệt, sở hữu một lực lượng quân sự chủ chốt cùng với sức mạnh kinh tế đáng sợ. Chỉ cần Hoàng đế Mị Dạ hắc ám muốn phá hủy quốc gia nào, chỉ cần phát tay chỉ huy.

Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, các quốc gia thuộc đại lục Ngân Nguyệt đều sống an ổn với nhau. Chỉ cần các quốc gia gặp nạn, Mị Dạ Đế quốc thần bí sẽ luôn

luôn vươn tay giúp đỡ trăm họ giải quyết khó khăn. Điều này làm cho hoàng thất của các quốc gia đều thờ dài nhẹ nhõm một hơi, không hề sợ hãi bị diệt quốc ngược lại đối với Mị Dạ Đế quốc sùng bái vô cùng.

Lâu dần, Mị Dạ Đế quốc ở trong lòng mọi người là đại biểu cho thần thánh, địa vị cao quý không thể xóa nhòa.

Lúc này Chân Linh đối với người cai quản Mị Dạ Đế quốc tràn ngập tò mò. Nàng hoàn toàn lâm vào trần tư không phát hiện trong phòng lúc này có người đang tỉnh tề ngắm nhìn nàng. (ahhhh..... sắc lang!)

Người này chính là Nam Cung Cẩm

Hắn chậm rãi đi về phía sau lưng Chân Linh đang nằm trong thùng tắm, bước chân bỗng nhiên dừng lại, tay giống như bị mê hoặc chậm rãi chạm vào lưng nhẵn mịn của Chân Linh.

"Bích Ba, không cần hầu hạ ta, ngươi đi ra ngoài đi." Chân Linh vẫn như cũ nhắm mắt lười biếng lên tiếng.

Chân Linh thấy thật lâu không có người trả lời đành phải biếng nhác mở mắt quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn, toàn thân biếng nhác liền biến mất thay vào đó là bộ dáng trong trẻo lạnh lùng nhìn về phía người tới. "Nam Cung Cẩm, ta muốn tắm rửa, mời ngươi đi ra ngoài."

Nam Cung Cẩm thấy vẻ mặt nàng như vậy sắc mặt liền trầm xuống, lực đạo trong tay thô bạo đem Chân Linh kéo vào lòng. "Chân Linh, ngươi không cần lại khiêu chiến tính nhẫn nại của bốn vương." (ta có bao giờ thấy hần nhẫn nại đâu?)

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Phong Ba Lúc Tắm Rửa

Chân Linh bị nắm mặc dù rất đau nhưng về mặt lại quật cường, sắc mặt không đổi, con ngươi trong trẻo lạnh lùng thật sâu nhìn vào mắt Nam Cung Cẩm. "Nam Cung Cẩm, không biết ngươi nói những lời này là có ý gì? Ta không phải nên cho rằng Cẩm Vương gia hiện giờ đối với Vương phi bị vứt bỏ có hứng thú?"

Nam Cung Cẩm nghe xong trong lòng run rẩy. Là thế này phải không? Hắn thật sự cảm thấy hứng thú với nàng sao? Bản thân vừa trở về liền trực tiếp bước vào tìm nàng, thấy nàng nằm trong thùng tắm tư thế xinh đẹp bức người hắn không phải không thừa nhận hắn thật sự chết tiệt hứng thú đến như vậy. (ta ước gì Minh mỹ nam thấy cảnh này, sau đó... hắc... NCC hết đất diễn)

Ý thức được điều đó, Nam Cung Cẩm thật phần không hồn giận, cảm giác được bản thân bị người khác nhìn thấu, vì thế bàn tay to vung lên đem Chân Linh hung hăng đánh ngã trong thùng tắm, lạnh lùng hừ một tiếng đi ra ngoài.

Chân Linh vì gân cốt hai chân bị thương, Nam Cung Cẩm lại dùng sức mà đánh nàng ngã, mặt của nàng va vào bên sườn thùng tắm, máu chảy xuống màu đỏ lạnh lẽo mà xinh đẹp, nhuộm cánh hoa đào thật đẹp bên trong thùng tắm.

Chân Linh cắn răng nhịn đau, hai tay chống đỡ lên thành thùng, cố gắng kéo thân thể trở lại, mất chút sức lực rồi cuộc một lần nữa nằm lại trong thùng tắm, trên mặt máu vẫn chảy không ngừng càng thêm xinh đẹp.

Nam Cung Cẩm, không biết ngươi cảm thấy bản thân quá tốt đẹp hay là ngươi quá tự kỷ, cho rằng ta lấy thái độ lạt mềm buộc chặt với ngươi là vì muốn ngươi hứng thú với ta sao?

Xem ra nàng thật sự đã phạm vào một sai lầm, nam nhân đều là loại càng coi thường hắn, sẽ gọi lên thú tính điên cuồng trong cơ thể họ, bọn họ nhất định cho rằng chinh phục một nữ nhân khó dạy bảo sẽ có cảm giác rất thành tựu.

Nam Cung Cẩm, nếu đã như vậy Chân Linh ta tiếp theo sẽ làm ngươi mất hết hứng thú.

Ổn định xong tâm trạng, Chân Linh tự tin nở nụ cười, nụ cười kia xinh đẹp không thể tả, đôi mắt sáng ngời giống như sao trên bầu trời đem ánh mắt người hút vào thật sâu.

Nghe được tiếng động, Bích Ba vừa vào liền nhìn thấy Chân Linh xinh đẹp tự tin như vậy không khỏi ngây người, căn bản đã quên tại sao mình tới.

Chân Linh cảm giác được có người tiến vào không khỏi thu lại ý cười, quay lại thấy Bích Ba nàng nhẹ giọng kêu. "Bích Ba, lại đây đỡ ta đứng dậy đi."

Bích ba lúc này mới từ ngây ngốc hoàn hồn trở về, thấy máu trên mặt Chân Linh nàng sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, nước mắt ào ào chảy xuống, vội vàng chạy tới trước mặt Chân Linh. "Tiểu thư... người chảy máu! Tiểu thư, người đừng cử động, để Bích Ba dìu người đi ra, phải lập tức cầm máu."

Chân Linh trên mặt nở nụ cười thân nhiên, Bích Ba khoa trương quá... chút thương tổn nhỏ này đối với nàng mà nói không tính là cái gì, khoảng thời gian ám sát cùng đánh nhau ở hiện đại, mỗi lần như vậy nàng phải chịu vô số vết thương lớn nhỏ, so với hiện tại nghiêm trọng gấp trăm lần. Chỉ có điều đối với sự quan tâm của Bích Ba sâu trong đáy lòng nàng cảm thấy rất cảm động, lần lần chảy vào trái tim nàng, đó cũng là ân ưi đáng giá nhất từ khi nàng xuyên qua thời đại xa lạ này.

Nàng vươn tay lau đi những giọt lệ của Bích Ba, ôn nhu nói. "Đừng khóc Bích Ba, ta thật sự không có việc gì."

"Tiểu thư..."

"Được rồi. Đờ ta đứng lên đi."

"Dạ."

Đơn giản chải xong mái tóc dài, Chân Linh ngồi trước gương bình tĩnh nhìn khuôn mặt bị thương, khóe môi gợn lên một nét cười lạnh.

Cho mình thời gian nửa tháng, nửa tháng sau Chân Linh ta chẳng những phải rời khỏi Cẩm Vương phủ mà còn phải khiến cho Nam Cung Cẩm ngơoi vô cùng hối hận. Ta muốn cho người hiểu được không phải nữ nhân nào cũng đều vậy quanh người, cũng không phải toàn bộ nữ nhân đều tôn nam nhân làm trời. Chân Linh ta muốn cho nữ nhân thời đại này biết, không phụ thuộc vào bất kỳ nam nhân nào vẫn có thể sống rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Huỷ Dung

Bích Ba đứng phía sau thấy Chân Linh sáng rực rỡ như thế, ánh mắt hoảng hốt không thể mở ra được, hào quang rực rỡ như ngọc, ánh mắt như ánh lửa, như ánh bạc chói mắt xẹt ngang qua bầu trời đen tối, lại giống như ánh trắng lạnh lẽo, trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta có ý định che mắt lại không muốn ánh mắt hoảng sợ của mình khinh bạc nàng, nhưng rồi lại không tự chủ được bị nàng hấp dẫn.

Chân Linh nhìn qua gương thấy Bích Ba bị vây trong trạng thái hồn lìa khỏi xác, buồn cười nói. "Bích Ba nhớ người yêu sao?"

"A..." Bích Ba hoảng hốt trả lời, khi phản ứng trở lại mới biết mình trả lời cái gì liền đỏ mặt mắng. "Tiểu thư thật đáng ghét!"

"Được rồi. Bích Ba đừng thất thần nữa mau giúp ta băng bó vết thương trên mặt, nhớ là phải băng thật xấu vào." Nàng muốn cho người đầu tiên nhìn thấy liền bị làm cho hoảng sợ.

Bích Ba ngây ngốc không hiểu nhìn Chân Linh. "Tiểu thư, tại sao phải băng xấu?" Nàng mới không cần đâu, nàng nhất định phải băng cho thật cẩn thận làm cho gương mặt tuyệt mỹ của tiểu thư dù bị thương vẫn rất đẹp.

Chân Linh cười thần bí. "Bích Ba, đừng hỏi nhiều như vậy, làm theo lời ta đi."

Bích Ba không hiểu Chân Linh tại sao phải làm như vậy, có điều tiểu thư bảo làm vậy nàng đành phải làm theo.

Bích Ba ra tay quả nhiên thật khéo léo, không bao lâu liền băng bó kỹ, kết quả đúng như Chân Linh nghĩ, rất là dọa người.

"Tiểu thư, người thật muốn thành như vậy sao?" Bích Ba nhìn Chân Linh khuôn mặt tuyệt mỹ bị băng thành thế này buộc phải lên tiếng.

Cứ như vậy thật tốt lắm. Chân Linh tự nhiên xoay người nhìn Bích Ba nói. "Bích Ba, Cẩm Vương phủ này có thợ mộc không?"

Bích Ba ngây ngốc không hiểu vì sao Chân Linh hỏi như vậy. "Có thưa tiểu thư."

Ánh mắt Chân Linh hạ xuống hai chân mình, mức độ thương tổn này xem ra cũng không quá nặng, điều trị thích hợp thật tốt trong thời gian ngắn xác suất gần cốt khôi phục trở lại sẽ rất cao, như vậy nửa tháng sau nàng có thể đi rồi, chỉ có điều hiện tại nàng không thể tùy ý hoạt động nếu không gần cốt lại bị tổn thương chỉ sợ đến lúc đó sẽ để lại di chứng.

Nàng nâng mắt nhìn phía Bích Ba nói. "Bích Ba, người đi lấy giúp ta giấy bút đến đây đi."

"Sao?" Bích Ba có chút bất ngờ, tiểu thư vừa rồi hỏi thợ mộc sao bây giờ lại muốn lấy giấy bút? Đối với tiểu thư bị thương sau khi tỉnh lại, nàng càng ngày càng không hiểu, có điều tiểu thư như vậy thực làm cho người ta chờ mong, nàng là muốn vẽ tranh sao?

"Được. Tiểu thư, nô tì đã lấy cho người." Bích Ba vừa vui vẻ lên tiếng trả lời vừa đi ra ngoài.

Không lâu sau nàng cầm giấy bút mang đến.

"Tiểu thư, những thứ này là nô tì hỏi mượn của tổng quản, người dùng đi." Bích ba đem giấy bút bày trên bàn, tò mò đứng ở một bên.

Chân Linh cầm bút lông ngồi trước bàn, chấm một chút mực rồi vẽ lên giấy.

Bản thân nàng là sát thủ xinh đẹp lạnh lùng, muốn thật xuất sắc phải có một loạt các cuộc huấn luyện phong phú không hề đơn giản, năng lực tất nhiên phải có và phải biết một chút thuật dịch dung.

Chân Linh đối với các thứ cầm kỳ thi họa đều tinh thông, nhưng nàng thông thạo nhất chính là vũ đạo làm cho người người thán phục. Khi nàng khiêu vũ có một loại sức hút đặc biệt như yêu tinh, chỉ cần nàng múa trong nháy mắt sẽ làm người người điên cuồng. Cho nên, mặc kệ như thế nào, chỉ cần nàng đảm nhận nhiệm vụ nào, nàng thường dùng thân phận là một vũ công trong các chỗ ăn chơi, mỗi lần nàng hành động đều hoàn thành xuất sắc.

Đối với việc vẽ một bức tranh đơn giản tất nhiên không thể làm khó được nàng.

Nàng thối nhẹ bức tranh vừa hoàn thành rồi đưa nó cho Bích Ba. "Bích Ba, đem bản thảo này đưa cho thợ mộc tốt nhất trong Cẩm Vương phủ, bảo bọn họ dựa vào bức tranh này làm một chiếc xe lăn."

Đôi chân của nàng bị thương hành động thật bất tiện, Bích Ba không thể một ngày hai mươi bốn giờ đều ở bên cạnh nàng, nên nàng tự thiết kế một chiếc xe lăn cho mình để tự nàng đi lại cho tiện.

Bích Ba nhìn chiếc xe lăn được vẽ trên giấy nửa ngày cũng không hiểu là cái gì, có điều nàng rất cẩn thận đen bức tranh cất kỹ sau đó đi tìm thợ mộc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Từ Chối Yêu

Ba ngày sau, khi Chân Linh nhìn thấy Bích Ba đẩy chiếc xe lăn vừa được làm thật tốt tới, trên mặt nở nụ cười vừa lòng. Thợ mộc ở Cẩm Vương phủ này thật lợi hại, nàng tưởng khi làm xong sẽ rất thô sơ không ngờ thợ thủ công cổ đại lại khéo tay đến như vậy.

"Bích Ba, đỡ ta ngồi lên đi."

"Vâng tiểu thư." Bích Ba đi qua nhẹ nhàng giúp Chân Linh ngồi lên xe lăn.

Sau khi Chân Linh ngồi xuống liền lấy tay nhẹ nhàng đẩy bánh xe, xe liền tiến lên phía trước, rất tiện lợi mà không cần nhiều khí lực.

Bích Ba nhìn chiếc ghế dựa kỳ quái này không khỏi ngạc nhiên đứng bật dậy. "Tiểu thư lớn như vậy mà cái ghế này có thể tùy ý đi lại, tiểu thư sao người nghĩ ra được? Thật sự là quá thông minh!"

Chân Linh ngồi trên xe lăn cười âm thầm. "Đến lúc cần liền nghĩ ra được." Nụ cười của nàng thật nhạt, ánh mắt thật trầm tĩnh. Chân Linh lúc này như một gốc mai lạnh lẽo đứng đón gió, khí chất bình tĩnh trong trẻo đậm đặc như thể tất cả mọi thứ đều không can hệ đến nàng, lại giống như tất cả mọi thứ trên thế gian đều ở trong ánh mắt đậm đặc đó làm cho người ta này sinh cảm giác đau lòng.

Bích Ba sửng sốt. Mấy ngày nay tiểu thư tinh thần phấn chấn tràn ngập, hôm nay tiểu thư vì cái gì lại bi thương, tiểu thư bị làm sao vậy?

"Tiểu thư, người thấy không thoải mái sao?" Bích Ba trong lòng lo lắng, cuối cùng không nhịn được hỏi nàng.

Chân Linh nghe vậy lắc đầu cười khẽ. "Ta không sao đâu Bích ba, tại sao lại hỏi như vậy?" Bích ba cũng nhìn ra sao? Quả thật tâm tình nàng hôm nay có chút chán nản.

Hôm nay là ngày thứ năm nàng xuyên qua thời đại này, mà ngày thứ năm này cũng chính là sinh nhật của hân.

Bọn họ vốn định hoàn thành thật tốt nhiệm vụ sau đó liền đến biển Aegean*, vì là sinh nhật hân nên nàng tràn đầy vui mừng mong nhiệm vụ sớm hoàn thành. Nhưng khi hân dùng cách tàn nhẫn nhất mà giết nàng, ngay lúc đó, nàng đau lòng đến nỗi không có từ ngữ nào có thể diễn tả thành lời. Cùng người mình yêu bảy năm trải qua vô số lúc vào sinh ra tử, nhưng nam nhân này lại vì tiền thưởng ba tỷ đô-la mà giết nàng.

Ái tình, quả nhiên không như nàng mong muốn, lúc đầu lòng nàng là của chính nàng khi đó không thứ gì có thể làm tổn thương nàng, nhưng khi đem lòng mình mở ra thì nó lại đâm một nhát trí mạng cướp đi mạng sống.

Nếu không phải nàng đem lòng mình giao cho hân, có lẽ ngay lúc hân dùng súng ngăn nàng thì nàng đã sớm trước một bước giết hân. Thân là sát thủ hàng đầu bảng xếp hạng ở hiện đại, hân căn bản không phải là đối thủ của nàng, nhưng bởi vì yêu nên nàng đem chôn vùi chính bản thân mình.

Hận sao? Đáp án tất nhiên là hận, nhưng nàng lúc này lại nhớ mong một nam nhân căn bản không xứng được nàng yêu như vậy, một khi đã như vậy, cũng căn bản không xứng được nàng hận.

Chân Linh nàng quyết định, tại cái thế giới này cái gì nàng cũng có thể mất nhưng thứ duy nhất không thể mất đi chính là lòng nàng. Cho nên bất kể như thế nào đi nữa nàng nhất định đóng chặt lòng mình, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tới việc đến gần nàng.

Bích Ba hạ mắt nói nhỏ nhẹ. "Tiểu thư, nếu người khổ sở hãy khóc đi, Bích Ba biết người chịu nhiều oan ức. Đại công tử ở Chân phủ rất là yêu thương tiểu thư."

Chân Linh ngạc nhiên. Đại công tử? Xem ra là ca ca của khối thân thể này. Mấy ngày nay ở Cẩm Vương phủ nàng đã quên hỏi thăm về bối cảnh gia đình của chủ nhân khối thân thể này.

Vì thế Chân Linh hỏi. "Bích Ba, ta sau khi tỉnh lại tất cả mọi chuyện về ta ta đều quên mất, người kể lại tất chuyện trong nhà cho ta đi?"

"Tiểu thư, người thật sự đã quên Đại công tử sao?" Bích Ba có chút do dự như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nén xuống, cũng không đem mọi chuyện nói rõ.

Chân Linh nhìn sắc mặt Bích Ba, nhìn vào đáy mắt nàng (Bích Ba) trong lòng liền hiểu được, Bích Ba là một người cực kỳ đơn thuần, có tâm tư gì cũng không giấu được, do dự vừa rồi là muốn nói cho nàng (Chân Linh) biết cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hoang Vắng

"Ừ, không nhớ rõ, như thế nào? Đại công tử đối với ta không phải là có gì đặc biệt sao? Ta nhất định không thể quên hẳn sao?" Chân Linh có chút thờnành, muốn biết từ miệng Bích Ba nói ra những chuyện gì.

Bích Ba quả nhiên là tiểu cô nương rất đơn thuần làm sao biết Chân Linh chính là sát thủ đặc công suy nghĩ nhanh nhẹn, cho nên nàng đem suy nghĩ trong lòng để lộ lên mặt. "Tiểu thư, Đại công tử là người đối với tiểu thư tốt nhất trong thiên hạ. Ở Chân phủ, tất cả mọi người đều không thích tiểu thư bởi vì mẫu thân của người là nữ tử thanh lâu. Nhưng Đại công tử vẫn rất yêu thương tiểu thư, loại yêu thương này vượt qua chính bản thân của Đại công tử. Cho nên tiểu thư, người không thể quên Đại công tử, nhất định không thể quên Đại công tử."

Giọng nói Bích Ba rất kích động, nói đến phần sau nàng lại gất gao nắm chặt tay Chân Linh.

Ánh mắt Chân Linh khiếp sợ cùng kinh ngạc không ít. Tuy rằng Bích Ba không nói rõ chừng Chân Linh suy nghĩ nhảy bén nên đã sớm hiểu được đại ca của thân thể này thế nhưng...

"Bích Ba, Đại công tử tên gọi là gì? Bộ đáng hẳn như thế nào?" Xem ra sau này nàng càng ít dính dáng với hẳn càng tốt.

"Tiểu thư, Đại công tử tên gọi Chân Tử Mặc. Đại công tử là nam tử tốt nhất mà Bích Ba từng gặp, so với Cẩm Vương gia còn tốt hơn." Bích Ba tràn đầy sùng bái nói.

"Bích Ba, ngươi đừng nói là thích hẳn đi?" Xem, nha đầu kia về mặt kích động, hai mắt mơ màng, không không thể không trêu ghẹo.

"Tiểu thư, người đừng thái quá, như thế nào như vậy cũng nói ra. Nếu Đại công tử nghe được người nhất định sẽ rất thương tâm. Tiểu thư người nhớ kỹ, sau này không cần ở trước mặt Đại công tử nói đến nữ nhân khác." Bích Ba kích động thiếu chút nữa không nhịn được đem tình hình thực tế nói ra.

"Được rồi Bích Ba, tiểu thư nhà ngươi đã biết, nói tình hình Chân gia đi." Chân Linh thức thời mà ngắt lời Bích Ba, nàng không muốn để Bích Ba nói tiếp, hiện tại nàng không phải Chân Linh lúc đầu, Chân Linh đối với chuyện này không có hứng thú.

* Biển Aegean là một bộ phận của Địa Trung Hải, nằm giữa bán đảo Hy Lạp và bán đảo Tiểu Á. Hướng Bắc Nam dài 610 km. Đông Tây rộng 300 km. Diện tích 214.000 km², nhỏ hơn Vành Persla một chút. Đường bờ biển của biển Aegean rất gấp ghe khúc khuỷu. Rất nhiều đảo. Khoảng cách giữa các đảo rất gần nhau. Đứng ở đảo này có thể thấy rõ từng chi tiết của đảo kia. Không có biển nào trên thế giới nhiều đảo hơn ở đây. Cho nên biển Aegean được gọi là "Biển đảo" - theo bachkhoatrithuc.vn

Theo như lời kể của Bích Ba, Chân Linh biết được Chân gia ở Tấn Nam Vương triều có quyền thế vô cùng, phụ thân của thân thể này - Chân Hậu Đôn là nhất phẩm Đại tướng quân, nắm giữ một phần ba binh quyền ở Tấn Nam Vương triều. Mà Hoàng thái hậu đương triều là em vợ của Chân Hậu Đôn, cũng chính là di của thân thể này. Chân Hậu Đôn có một thê ba thiếp, ngoại trừ nương của nàng thì những người còn lại đều khỏe mạnh. Có ba người con trai và năm người con gái. Con lớn nhất cũng chính là Chân Tử Mặc, không quan tâm đến việc triều chính cho nên vẫn chưa mưu cầu chức quan, con thứ hai Chân Tử An là quan chức tam phẩm đương triều, con thứ ba Chân Tử Phong là phó tướng quân. Năm nữ nhi tất cả đều gả cho hoàng thất những quốc gia khác, mà nàng là người nhỏ tuổi nhất được Hoàng thái hậu tứ hôn cho Nam Cung Cẩm, sắc phong chính Vương phi.

Chân Linh nghe xong trầm ngâm thật lâu.

"Tiểu thư người đang suy nghĩ gì vậy?" Bích Ba nói thao thao bất tuyệt nói, thấy Chân Linh bộ dáng suy nghĩ không khỏi tò mò hỏi.

Chân Linh mỉm cười. "Không nghĩ gì cả. Bích Ba, ta mấy ngày nay ở trong phòng thật buồn bức, ngươi đẩy ta ra sân hóng gió đi." Từ lúc xuyên qua đến giờ nàng thật đúng là không ra khỏi cửa phòng, bây giờ là thời điểm đi ra ngoài nhìn xem.

"Được. Tiểu thư."

Chân Linh vốn nghĩ điều kiện trong phòng như thế này chắc Lân Nguyệt cư nhất định rất hoang vắng, nhưng thời điểm lúc nàng trông thấy cảnh tượng trước mắt mới hiểu được cái gì gọi là hoang vắng.

Lân Nguyệt cư quả thật rách nát giống như tên ăn mày, bốn phía quanh sân ngoại trừ con đường nhỏ trải đá xanh có thể miễn cưỡng đi được, mặt khác, những nơi có thể nhìn được đều là cỏ dại mọc cao nửa người. Phòng ốc bên ngoài Lân Nguyệt cư cũng rách nát làm cho người ta không nỡ nhìn vào.

Chân Linh cuối cùng cũng mở rộng tầm mắt, Cẩm Vương phủ này còn có thể có nơi hoang vắng như thế này.

"Ai da, ty ty thật hăng hái." Ngay lúc Chân Linh đang cảm khái cho cảnh tượng hoang vắng trước mắt, một thanh âm ra vẻ yếu ớt yên lặng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Ra Oai Phủ Đầu

Chân Linh cười lạnh. Nhanh như vậy đã ra oai phủ đầu với nàng rồi sao?

Bích Ba đẩy xe lăn của nàng nhìn về phía thanh âm kia.

Chỉ thấy người tới mặc y phục xanh lam, may cắt tinh tế, phía trên thêu viền vàng các loại hoa, mái tóc đen búi lên rất cầu kỳ, sau lưng để lại một mảng lớn mái tóc dài rối tung trên vai, lông mày thanh tú, khuôn mặt trắng nõn nà, cũng không phải rất xinh đẹp nhưng có một cổ thanh nhả gọn gàng, mắt phượng câu người, lúc này tà tà nhếch lên khiêu khích, bên trong có kiêu ngạo cùng châm biếm không ai bì nổi.

Người này chính là Cố Thủy Nhu.

Khi nàng nhìn đến Chân Linh trên mặt vết thương đã được băng bó, vẻ mặt rất nhanh hiện lên đắc ý. Tiện nhân, gương mặt hồ ly tinh câu dẫn nam nhân bị hủy, xem ngươi lấy cái gì mà tranh Vương gia với ta? Hừ, theo ta đấu thật không biết tự lượng sức mình.

Cố Thủy Nhu nhìn Chân Linh âm độc nghĩ.

Chân Linh đem về mặt Cố Thủy Nhu thu hết vào đáy mắt, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh càng sâu. Nàng còn tưởng rằng là nhân vật lợi hại gì nào ngờ chỉ là một nữ nhân biết một chút thủ đoạn mà thôi.

Nữ nhân như vậy nàng còn không nhìn vào mắt, đòi nàng ghét nhất bị nữ nhân như vậy tổn nhiều tâm tư đi tính kế nữ nhân khác. Không cần tốn nhiều tâm tư để bắt được tâm nam nhân, chỉ cần nam nhân thật sự yêu người tận xương tủy tự nhiên sẽ không liếc mắt nhìn nữ nhân khác một cái.

Có lẽ nữ nhân cổ đại mặc kệ thân phận hay địa vị cao, tư tưởng cũng giống Cố Thủy Nhu vậy, nghĩ cách loại bỏ nữ nhân bên người nam nhân, nam nhân sẽ chỉ sùng ái một mình nàng, nhưng lại không biết, người tính kế hại một nữ nhân sẽ có nữ nhân khác tính kế hại người, Chân Linh nghĩ cảm thấy bị ai thay cho nữ nhân cổ đại.

Có điều nàng muốn rời đi phải nhờ Cố Thủy Nhu này giúp. Tuy nói chân bị thương của nàng nửa tháng cả hai có thể khỏi, đến lúc đó dựa vào thân thủ của mình rời khỏi Vương phủ cũng không khó nhưng kiểu đó chỉ sợ sẽ khiến Nam Cung Cẩm phẫn hận, chỉ sợ tới lúc đó hấn sử dụng quyền lực của Vương gia mà bắt nàng về thì sao?

Nếu Nam Cung Cẩm nghĩ nàng đang lạt mềm buộc chặt như vậy, nàng liền diễn cho hấn xem, cho đến khi hấn xem đủ rồi hấn nhất định sẽ hưu (ly hôn) nàng.

Như vậy mới tính là hoàn toàn tự do, từ nay về sau người của nàng cùng bất luận kẻ nào không quan hệ.

Chân Linh ánh mắt trầm tĩnh ẩn hàm ý cười nói. "Ai là tỷ tỷ của ngươi, đừng có nhận loạn thân thích, Chân Linh ta cũng không muốn cùng loài bò sát làm bạn."

Mắng chửi người nhưng không tục, quả nhiên lời mắng này đủ độc nói rõ Cố Thủy Nhu là súc sinh.

Bích Ba đứng một bên nghe đến đây thiếu chút nữa nhịn không được mà bật cười to, ánh mắt tràn ngập sùng bái mà nhìn Chân Linh. Cố Thủy Nhu này nàng sớm nhìn không vừa mắt mà tiểu thư trước kia luôn bị nàng ta mắng, có điều nàng ta hiện tại bị tiểu thư hung hăng mà mắng chửi thật sự quá sung sướng.

Cố Thủy Nhu cũng không phải kẻ ngốc, nghe Chân Linh nói xong những lời này sắc mặt tức giận đến đỏ mặt. Nàng tiến lên hai bước muốn tát lên mặt Chân Linh hai cái.

Nhưng tay nàng còn chưa chạm tới mặt Chân Linh đã bị Chân Linh mạnh mẽ nắm lấy.

Nàng chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn như trật khớp không khỏi kêu đau liên tục.

Chân Linh sắc mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt sắc bén khiếp người bắn ra nhìn phía Cố Thủy Nhu. "Muốn đánh ta ngươi còn chưa đủ tư cách. Nhớ cho kỹ, lần sau không cần tự cho là mình đứng bằng không chết như thế nào ngươi cũng không biết." Nói xong Chân Linh vung tay, Cố Thủy Nhu bị nàng đánh ngã vài bước, nặng nề té xuống đất, quần áo dính đầy bụi đất bộ dạng thập phần chật vật.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tuyệt Đại Phương Hoa

Cố Thủy Nhu nghiêm mặt phẫn nộ, ánh mắt thâm độc trừng mắt Chân Linh.

"Tiện nhân, ngươi dám đẩy ngã ta? Các ngươi chờ Cẩm ca ca trở lại, xem ngươi chết như thế nào? Lần này không thể không lấy mạng của ngươi được."

Nói xong cắn răng kéo thân mình chật vật đứng dậy oán hận mà rời đi.

Chân Linh ánh mắt bình tĩnh, khóe môi dương lên nụ cười thản nhiên nhìn Cố Thủy Nhu rời đi. Trong lòng thầm nghĩ: Cố Thủy Nhu, ta muốn chính ngươi cáo trạng với Nam Cung Cẩm, tốt nhất là nên thêm mắm thêm muối khuếch đại lên càng tốt.

"Tiểu thư, người đánh Cố Thủy Nhu Vương gia hấn nhất định không bỏ qua cho tiểu thư. Chúng ta mau chạy đi, không thì tiểu thư viết một bức thư cho Đại công tử,

Đại công tử nhất định sẽ cứu tiểu thư." Bích Ba trong lòng lo lắng không thôi.

Tuy hành động của tiểu thư vừa rồi nàng tấy là ủng hộ nhìn thật sáng khoái, nhưng Cố Thủy Nhu là biểu muội Vương gia yêu nhất. Hôm nay tiểu thư làm vậy với nàng nhất định sẽ ở trước mặt Vương gia thêm mắm thêm muối, nói ra thật nghiêm trọng, nàng sợ Vương gia vừa giận dữ vừa tàn nhẫn mà trừng phạt tiểu thư. Chân tiểu thư còn chưa tốt lên lỡ bị trách phạt thì làm sao bây giờ?

Chân Linh thấy bộ dáng Bích Ba khẩn trương không ngớt trong lòng lại một lần nữa được Bích Ba tinh khiết mang đến cho nàng nhàn nhạt ấm áp.

Mặc kệ là thế giới khác hay ở hiện đại, thật lòng quan tâm nàng có được mấy người? Mà sự quan tâm lo lắng của Bích Ba tất cả đều phát ra từ nội tâm chân thật, nàng rất cảm động.

Bích Ba, người yên tâm, bắt đầu từ hôm nay, ta nhất định bảo hộ người chu đáo, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng tổn thương người.

Giờ phút này, ánh mắt Chân Linh kiên định như nhật nguyệt tụ hội tại đây, hai mắt thu hút linh khí trời đất, thu lấy tinh hoa vạn vật, lòng lấy chói mắt như có thể tổn thương mắt người, tuyệt đại phương hoa.

Nàng nhìn Bích Ba nói. "Bích Ba, tất cả đã có ta ở đây, tin tưởng ta, tuyệt đối không có bất cứ chuyện gì."

Giọng nói của nàng nghe qua vạn phần bình tĩnh giống như khoảng không, nhẹ nhàng bay tới như ngọn gió êm tai mềm mại trong suốt. Nhưng mà lắng nghe sẽ thấy có một cỗ khí phách chấn động lòng người trong đó, nghe xong lời của nàng dường như sinh ra sức mạnh vô hạn, không bao giờ sợ hãi nữa.

Bích Ba kiên định đáp. "Vâng, Bích Ba tin tưởng tiểu thư." Trong phút chốc, Bích Ba cảm thấy tiểu thư hiện tại không còn là tiểu thư trước kia nữa, nàng nhìn thấy khí phách chỉ có ở trên người Cẩm Vương gia, đúng vậy, khí phách một chút cũng không kém so với khí phách nam nhi.

Chân Linh âm thầm cười, như hàng vạn hàng nghìn hoa đào nở rộ, hé ra dung nhan trong lớp băng gạc, tức thì xinh đẹp như câu hồn đoạt phách làm người khác nín thở.

Nàng nói. "Bích Ba, giúp ta chuẩn bị thật nhiều kim may, kim thêu đến đây."

Bích Ba lúc này hoàn toàn bị bộ dáng xinh đẹp của Chân Linh làm cho mất hồn, nàng không nhúc nhích đứng ở đó ngây ngốc nhìn.

Tiểu thư vừa rồi thật sự quá xinh đẹp, nàng từ lúc theo hầu hạ tiểu thư cho tới nay mới thấy tiểu thư đẹp nhất a, không, nên nói là từ nhỏ sau khi bị thương tỉnh lại, tiểu thư trở nên đẹp hơn so với trước kia, xinh đẹp đến nỗi có thể làm cho người ta kinh diễm, nhưng hiện tại tiểu thư xinh đẹp đến câu hồn đoạt phách như yêu tinh mỹ hoặc nhân gian hoặc như tiên nữ dưới ánh trăng lạc xuống phạm trần.

Chân Linh thấy Bích Ba thật lâu không có phản ứng đành phải lấy tay đẩy xe lăn đến bên cạnh vỗ vỗ lưng Bích Ba. "Hồn bị ai câu dẫn mất rồi?"

Bích Ba hoảng sợ. "Chuyện gì... a, tiểu thư người gọi nô tì phải không?"

Chân Linh bị chọc cười, không thể không nói Bích Ba có khi mơ mơ màng màng thật là đáng yêu. "Bích Ba, đi giúp chuẩn bị kim may, kim thêu đến đây, càng nhiều càng tốt."

"Tiểu thư, người cần nhiều kim may, kim thêu làm gì vậy? Tiểu thư muốn thêu hoa sao? Cho dù phải thêu hoa cũng không cần phải chuẩn bị nhiều như vậy?" Bích ba nghi hoặc không thôi.

"Trước hết đừng hỏi nhiều như vậy, đến tối người tự nhiên sẽ biết, giờ đi chuẩn bị đi." Chân Linh sắc mặt bình tĩnh nhìn bầu trời trong Vương phủ, trong lòng lạnh lẽo, đêm nay e là Lãnh Nguyệt cư không thể bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Âm Sát

Trăng lạnh sao thưa, đêm lạnh như nước.

Màn đêm mờ nhạt chiếu xuống Lãnh Nguyệt cư mọc đầy cỏ hoang, gió thổi xào xạc lay động lá cây ngô đồng cao lớn nhảy múa vòng quanh, lá khô bị thổi rơi rụng đầy sân, trong nháy mắt một vùng cỏ hoang vu trong bóng tối nhiễm một chút buồn bã.

Trong phòng, Chân Linh và Bích Ba cùng chen chúc trên chiếc giường nhỏ, ánh trăng thân nhiên xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào Chân Linh trên mặt quần đầy vài móng của nàng, im lặng làm đau lòng người.

Lông mi của nàng dày và dài, ánh trăng chiếu vào tạo thành một bóng mờ, gió hiu hiu thổi vào làm hàng mi đều đặn rung động, vẻ đẹp yên tĩnh như thế làm tăng thêm vài phần linh động.

Bích Ba ngủ bên cạnh cực kỳ an ổn, nàng chẹp miệng, khoe miệng giờ lên nụ cười ngọt ngào, nàng nghiêng người vào trong, hô hấp trầm ổn.

Ngoài cửa sổ, tiếng gió thổi càng nhỏ.

Đột nhiên...

Sân Lành Nguyệt cư xuất hiện vài bóng đen cao lớn, động tác nhanh nhẹn vừa nhìn liền biết là sát thủ có võ công, tất cả đều mặc đồ đi đêm màu đen chỉ lộ cặp mắt ra ngoài.

Bảy người sau khi đáp xuống sân Lành Nguyệt cư, thoáng liếc mắt nhìn nhau sau đó nhẹ nhàng di chuyển bước đến đẩy cánh cửa duy nhất của Lành Nguyệt cư, lạnh lùng bước vào.

Bảy người này vung lên cây đao sáng loáng trong tay, chậm rãi hướng tới hai bóng dáng tinh tế trên giường đi đến.

Đứng trước giường nhỏ, ánh đao giờ lên sát khí đằng đằng, bảy người hướng về phía Chân Linh và Bích Ba đang ngủ say trên giường giờ đao chém xuống.

Nhưng khi đao của bảy người mới vừa giờ lên đã bị kim thủ cực nhanh bay vút tới cấm xuyên qua yết hầu, bảy người không kịp phản ứng liền đến điện Diêm Vương báo danh.

Chân Linh sắc mặt bình tĩnh ngồi ngay ngắn trên giường, trong tay còn cầm mấy cây kim may thật nhỏ, dưới ánh trăng lạnh lẽo ánh lên màu trắng bạc.

Nàng nhìn bảy thi thể trên mặt đất, trong nháy mắt ánh mắt hiện lên vẻ băng lãnh khiếp người, nàng đem kim may đang cầm trong tay cất kỹ, sau đó quay về phía Bích Ba.

Bích Ba lúc này bị tiếng bảy người kia ngã xuống làm thức giấc.

Nàng mơ màng mở mắt lờ mờ nhìn Chân Linh. "Tiểu thư, làm sao vậy?"

Không đợi Chân Linh trả lời, Bích Ba thấy cảnh tượng trước mắt sợ tới mức hét ầm lên.

Trên mặt đất, thi thể bảy hắc y nằm ngổn ngang, nhìn không thấy thương tích cũng không thấy máu, nhưng những người kia trợn hai mắt, ánh mắt một mảnh tro tàn không có sự sống, cho nên Bích Ba khẳng định những người này đã chết.

Thật đáng sợ! Tại sao trong phòng họ lại có nhiều người chết như vậy?

"Bích Ba, không cần la. Người đỡ ta đứng dậy xử lý một chút." Chân Linh cười nhạt mà vỗ vỗ mặt Bích Ba, nỗ lực cho nàng chút an ủi.

Những chuyện như thế này về sau nhất định rất nhiều, cho nên Bích Ba, người nhất định phải chuẩn bị tâm lý.

"Tiểu... tiểu thư... chúng... chúng ta thật sự phải đi qua đó sao?" Bích Ba từ nhỏ tới lớn chưa từng gặp qua trường hợp đáng sợ như vậy, lời nói run rẩy vì sợ hãi.

Chân Linh thình thoảng cười an ủi nàng. "Bích Ba, có ta ở đây, người không cần sợ hãi, người phải biết rằng trên thế giới này điều đáng sợ nhất không phải là người chết, mà người sống so với người chết còn đáng sợ hơn.

Bích Ba trong lúc sợ hãi thất thần ngây người nhìn Chân Linh. "Tiểu thư, nói vậy là có ý gì? Tiểu thư, tại sao lại nói người sống so với người chết càng đáng sợ hơn? Người sống sẽ không ăn thịt người, người chết biến thành quỷ sẽ ăn thịt người." Bích Ba nói đến đây giọng nói lại run rẩy.

Chân Linh nhìn Bích Ba, hai mắt bình thản như đại dương. "Bích Ba, nhớ kỹ lời ta, trên đời này không có quỷ chết chỉ có quỷ sống. Cho nên người không cần sợ hãi."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Thâm Độc

Bích Ba từng sờ nhìn Chân Linh, nàng tuy rằng không thể lý giải được nhưng nhìn tiểu thư sắc mặt bình tĩnh như thế, lòng đang sợ hãi lúc này không còn sợ nữa.

Giống như chỉ cần có tiểu thư thì mọi thứ đều không còn đáng sợ, không biết tại sao ánh mắt bình tĩnh của tiểu thư lúc này có thể cho nàng thêm sức mạnh, nàng thật sự không sợ.

"Vâng. Tiểu thư, Bích Ba có người sẽ không sợ!" Bích Ba kiên định gật đầu, khuôn mặt tái nhợt cũng trở lại bình thường, trở lại thành nàng đơn thuần lại đáng yêu.

Chân Linh điềm đạm cười, phảng phất như cụm mây trắng trên trời thanh tao xuất trần lại xa xôi như ánh trăng, toàn thân đều toát ra vẻ sáng huyền bí mà mê say.

"Bích Ba, đi thôi, đem xe lăn đẩy lại đây giúp ta."

Chân Linh lên tiếng mới làm cho Bích Ba từ ngây ngốc hoàn hồn trở lại. "A... vâng, nô tì đi ngay."

Bích Ba giúp Chân Linh ngồi lên xe lăn, sau đó theo lời Chân Linh dặn dò đem nàng đẩy đến chỗ bảy thi thể.

Chân Linh cúi xuống, sắc mặt băng lãnh kéo khăn che mặt của hắc y nhân.

"Tiểu thư..." Bích Ba muốn ngăn lại thì Chân Linh đã kéo rút khăn che mặt của hắc y nhân.

Nàng quay đầu vui vẻ cười với Bích Ba. "Bích Ba, người đứng qua một bên đi. Mấy thi thể này để ta xử lý cho."

Cái gì? Tiểu thư muốn tự tay xử lý mấy thi thể này? Làm sao có thể, tiểu thư nhưng mà...

"Tiểu thư, người không nên chạm vào những thi thể này, chúng ta đi nói với quân gia của Vương phủ được không? Để hắc y nhân tới xử lý một chút?"

Ánh mắt Chân Linh bình tĩnh nhìn đám hắc y nhân trên mặt đất, liếc mắt một cái sau đó nói với Bích Ba. "Bích Ba, chuyện đêm nay không cần nói với bất cứ kẻ nào, hiểu chứ?"

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà, coi như không có chuyện gì phát sinh." Nói xong, Chân Linh một tay dùng sức đẩy xe lăn, một tay kéo hắc y nhân ra ngoài.

Bích Ba ngây ra đứng ở nơi đó thẳng đến khi Chân Linh sắc mặt bình tĩnh đem tất cả bảy thi thể xử lý xong toàn bộ nàng cũng chưa từ khiếp sợ hoàn hồn trở lại.

Chân Linh rửa tay sạch sẽ sau đó im lặng ngồi trên xe lăn sắc mặt lạnh lùng. Nàng đã sớm đoán được hành động của nàng hôm nay nhất định sẽ làm Cổ Thủy Nhu tức giận, có điều nàng không ngờ được Cổ Thủy Nhu này vậy mà có chút độc ác, bảy hắc y nhân này trên người đều bị hạ độc, vừa rồi nàng kéo khăn che mặt của bảy hắc y nhân kia ra mới phát hiện mặt bọn họ bắt đầu chuyển thành màu đen, loại độc này vô cùng độc.

Mặc kệ những hắc y nhân này có thể hay không giết được mình đều phải chết. Xem ra nữ nhân này tuy đầu óc không phải thật sáng suốt nhưng tâm địa không phải là loại độc ác bình thường.

Nói như vậy, sau này những chuyện như thế này xảy ra nhiều chứ không ít.

Nghĩ đến đây khóe môi Chân Linh không khỏi hơi lên độ cung nhàn nhạt. Nam Cung Cẩm, đây là người thiện lương người yêu?

Nam nhân, đều như vậy cả.

Phúc Thủy cư.

Là đình viện xa hoa nhất Cẩm Vương phủ, hoa trôi nước chảy, thủy đình thơm mát, khắp nơi đều trồng hoa đào, cánh hoa bay là tả dưới ánh trăng, cảnh đẹp tuyệt mỹ không nói nên lời.

Nhưng nữ tử váy lam với nụ cười ngoan độc đứng trước thủy đình đã đem phần cảnh đẹp này phá hủy mất.

Nàng ngẩng đầu, đặc ý nhìn về hướng Lãnh Nguyệt cư, ý cười thâm độc trên khóe miệng càng sâu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trong Ngoài Không Đồng Nhất

Lúc này nha đầu đứng bên cạnh nàng lên tiếng. "Tiểu thư, bảy người kia thật sự sẽ giúp người che giấu bí mật sao? Ngộ nhớ Vương gia ba ngày sau trở về biết tin Vương phi đã chết có thể hay không..."

Nha đầu kia lo lắng lời còn chưa nói xong đã bị Cổ Thủy Nhu tát cho một bạt tai. "Nô tì chết tiệt, ai mới là chủ nhân của người, nhớ kỹ, không được ở trước mặt ta gọi người kia là Vương phi, lần sau còn tái phạm để ta nghe được liền lột da của người." Cổ Thủy Nhu vẻ mặt độc ác nhìn tì nữ kia, nàng lúc này đâu còn như ngày thường giả vờ bộ dáng ôn nhu thiện lương rõ ràng là nữ nhân độc ác tột cùng.

"Tiểu thư tha mạng, nô tì biết sai rồi, sau này không dám... nữa." Nha đầu kia đau đến che mặt, cổ nén nước mắt không chảy nước mắt trước mặt Cổ Thủy Nhu nếu không lát nữa nhất định lại bị đánh.

Thời điểm bắt đầu được an bài hầu hạ Cổ Thủy Nhu mỗi ngày không bị đánh cũng chính là bị mắng, đối với Cổ Thủy Nhu ác độc này nàng so với bất cứ kẻ nào biết rõ nhất, nhưng nàng không dám nói sợ không chỉ nàng bị chết cực kỳ thảm mà còn liên lụy đến người nhà của nàng.

Cổ Thủy Nhu không thèm liếc mắt nhìn nha đầu kia một cái, ánh mắt đặc ý nhìn về phía lãnh Nguyệt cư, khóe miệng lại nâng lên nụ cười lạnh. Vương phi của Cẩm ca ca chỉ có thể là nàng.

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Cẩm về tới Cẩm Vương phủ.

Cổ Thủy Nhu ở Phúc Thủy cư vừa nghe tin liền bật người dậy, khẽ chỉnh trang lại y phục liền ra nghênh đón.

Vừa vào tới cửa liền thấy dáng người tuấn mỹ vô biên của Nam Cung Cẩm nhảy xuống ngựa.

"Cẩm ca ca..." Cổ Thủy Nhu từ xa đã cất giọng mềm mỏng gọi, lông mày kia ánh mắt kia đều lộ ra dáng vẻ yếu đuối dịu dàng.

"Thủy Nhu, sao dậy sớm như vậy, lại ngủ ít phải không?" Nam Cung Cẩm bước đến vài bước ôm Cổ Thủy Nhu vào trong ngực, hai người tình cảm thắm thiết mà đi vào trong phủ.

Cổ Thủy Nhu dựa vào lòng Nam Cung Cẩm, cười tươi như hoa mùa xuân lại vừa thẹn thùng vừa đáng yêu làm cho người ta không khỏi yêu thương. "Cầm ca ca, không phải ba ngày sau người mới trở về sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?"

Nghe hơi thở chỉ Nam Cung Cẩm mới có ánh mắt nàng hiện qua một tia hung ác. Tiện nhân, Cầm ca ca yêu chính là ta, chức vị Vương phi sớm hay muộn ta đều phải đoạt trở lại.

Ngón tay Nam Cung Cẩm nhẹ nhàng vuốt mặt Cổ Thủy Nhu. "Vốn định ba ngày sau mới trở về nhưng bốn vương quên lấy bản vẽ thiết kế tu sửa đập nước nên lại quay trở về."

Nam Cung Cẩm tuy rằng đang nói chuyện với Cổ Thủy Nhu nhưng ánh mắt lại hướng về nơi đã nhiều ngày qua xuất hiện trong suy nghĩ của hắn, luôn luôn hiện ra khuôn mặt tuyệt mỹ, không biết lúc này nàng đang làm gì?

Cổ Thủy Nhu nâng mắt vừa vận thấy được, trong lòng như có cái gì làm toàn thân nàng khó chịu.

Nàng thu lại suy nghĩ giả vờ đáng yêu động lòng người nói. "Thì ra Cầm ca ca là vì như vậy mới trở về, Thủy Nhu còn tưởng rằng Cầm ca ca ca luyến tiếc Thủy Nhu chứ." Nói xong còn làm nũng ở trước ngực Nam Cung Cẩm cọ cọ.

Nam Cung Cẩm về mặt ngăn năm hàn băng thấy Cổ Thủy Nhu như vậy liền nhu hòa rất nhiều. "Thủy Nhu, bốn vương quả thật cũng có chút luyến tiếc nàng." Nói xong cũng chau mày Cổ Thủy Nhu.

"Cầm ca ca..." Cổ Thủy Nhu ôn nhu ngọt ngào gọi, dựa vào trước ngực Nam Cung Cẩm về mặt giờ lên một nụ cười đắc ý.

Từ nhỏ nàng và Nam Cung Cẩm sống cùng nhau, đối với tâm tư của Nam Cung Cẩm không ai hiểu bằng nàng, Nam Cung Cẩm thích cái gì hay ghét cái gì nàng biết rõ ràng nhất, cho nên chỉ cần nàng hiểu được Nam Cung Cẩm thì chức vị Vương phi này sớm sẽ là của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Đau Lòng

Lãnh Nguyệt cư. Chân Linh đẩy xe lăn lẳng lặng ngồi trước sân, nàng một thân váy trắng trang phục thô sơ chỉ dùng một cây trâm đơn giản nhưng thanh nhã tùy ý cài lên làm cho người cảm thấy nàng trước mắt sáng trong như tuyết.

Vải vóc may mặc tuy thô ráp nhưng nàng mặc vào lại cao quý ý tứ không thể xâm phạm, một mảnh cổ đại hoang vắng làm nổi bật bóng dáng xinh đẹp, bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng, duyên dáng như tiên nữ thanh nhã xuất trần.

Ngón tay tinh tế trong suốt nhẹ nhàng xoa chân, mấy ngày nay nhờ xoa bóp cộng với sự chăm sóc của Bích Ba, chân nàng sắp sửa có thể đi được. Nàng lúc này vẫn ngồi xe lăn là không muốn cho bất cứ kẻ nào biết chân nàng đã khỏi.

Nàng nhìn vào đình viện xa hoa nhất Vương phủ câu môi cười. Đêm nay là thời điểm nàng nên làm những gì?

Bích Ba hấp tấp chạy vào. "Tiểu thư, tiểu thư, Vương gia... Vương gia hắn đã trở lại."

Chân Linh hơi nhướn mi nhìn Bích Ba. "Bích Ba, hắn trở lại thì ngươi chạy làm cái gì?"

Bích Ba đi đến bên cạnh Chân Linh thở phào nói. "Không phải, tiểu thư, Vương gia hắn mang rất nhiều người hướng Âm Thủy cư chúng ta đến đây."

Chân Linh ánh mắt lạnh lùng, đến thật đúng lúc. "Bích Ba, không cần kích động, lát sau ngươi ngồi coi cuộc vui là được rồi." Giọng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo vẻ thản nhiên cùng trào phúng.

Chân Linh vừa nói xong thì đoàn người Nam Cung Cẩm - Cổ Thủy Nhu liền tiến vào phía sau đi theo mười mấy tên thị vệ.

"Chân Linh, ngươi mua được sát thủ ở đâu?" Nam Cung Cẩm hai mắt lạnh lùng bén nhọn như lưỡi dao hướng thẳng vào bóng dáng tinh tế của Chân Linh đang ngồi trên xe lăn, giọng nói sắc bén băng lãnh tiến vào tai Chân Linh.

Chân Linh chậm rãi chuyển động xe lăn nhìn phía Nam Cung Cẩm, khóe miệng chậm chạp cười thản nhiên nói. "Cầm Vương gia, cục diện thật lớn, quả thật cho ta mặt mũi, ghê gớm thật, đánh gãy hai chân, dung nhan bị hủy hoại nhưng còn có thể khiến cho Vương gia coi trọng ta như thế thật sự đối ơn người."

Khi Chân Linh hoàn toàn xoay lại thân thể Nam Cung Cẩm run lên, trong lòng như bị cái gì trói buộc tràn đầy đau rát. Nàng tại ra lại ra cái dạng này?

Mặt của nàng..

Là ai? Rốt cuộc là ai làm? Nam Cung Cẩm trong lòng đau đớn qua đi, lửa giận hừng hực chưa bao giờ có, đau đớn cùng cực giận lần lượt thay đổi lấp kín trong ngực ngăn không cho không khí vào.

Cổ Thủy Nhu đứng bên cạnh nhìn về mặt Nam Cung Cẩm đau xót, Cẩm ca ca mà lại quan tâm đến khuôn mặt người này sao?

Hai tay trong ống tay áo hung hăng nắm chặt giống như không phải đang nắm tay mình mà là mạng của Chân Linh.

Mặt khác, vài thị vệ đi theo cũng cảm nhận được trong không khí nồng đậm sự tức giận, mà Cẩm Vương gia bình thường lạnh lùng sắc bén nhưng chưa bao giờ giống hôm nay, Vương gia lúc này tức giận đến mức làm cho người ta sợ hãi, giống như phải hủy diệt toàn bộ, một loại băng lãnh nói không thành lời làm người ta khiếp sợ.

Chân Linh hoàn toàn không nhìn Nam Cung Cẩm đang tức giận cùng đau lòng, nàng cười nhẹ như người xa lạ về mặt bình tĩnh nhìn đám người này đang làm trò.

Một phần ba gương mặt của nàng băng bó một lớp lụa trắng thật dày, ánh mặt trời chiếu xuống có thể nhìn thấy rõ màu máu bên trong lớp lụa trắng.

Mặt của nàng bị hủy rồi sao?

Tâm Nam Cung Cẩm hơi run rẩy, hắn nhìn Chân Linh, không hiểu tại sao nàng có thể bình tĩnh như thế làm cho người ta này sinh lòng trắc ẩn, nàng không quan tâm sao? Có lẽ nên nói nàng từ lâu đã quá hận quá thất vọng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 19: Khinh Thường

"Mặt của người bị làm sao vậy?" Nam Cung Cẩm khẽ run, khuôn mặt khôi ngô đầy phức tạp hé ra giọng nói lạnh lùng, đôi mắt chợt hiện lên một chút đau lòng.

Hắn lúc này chân thật mà biểu hiện một nam nhân thâm tình nhưng trong mắt Chân Linh cũng chỉ là nụ cười lạnh lùng trào phúng.

Nam nhân chính là cái dạng này. Nữ nhân đối với bọn họ càng không để tâm bọn họ lại càng hướng lòng đến. Trong lòng bọn họ hận không thể để cho nữ tử thiên hạ đều vì sức hấp dẫn của bọn họ mà mơ mộng hão huyền.

Nam Cung Cẩm, người sai lầm rồi! Chân Linh ta không giống những nữ tử như vậy cũng không muốn làm nữ tử như vậy.

Chân Linh bình tĩnh nhìn về phía Nam Cung Cẩm, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mang theo vẻ thần nhiên cùng trào phúng. "Nam Cung Cẩm, người thu hồi bộ mặt ghê tởm của người ngay, ta vẫn tốt không cần người đồng tình. Còn nữa, người không phải muốn biết ta mua được sát thủ từ đâu sao? Vậy thì lục soát đi, đoán chừng Lân Nguyệt cư là nơi cực kỳ ô uế làm bẩn hai chân vô cùng tôn quý của người, xin cứ tự nhiên."

Chộc giận một người có lẽ so với lấy lòng một người dễ dàng hơn nhiều, với lại nàng một chút cũng không muốn chào đón Nam Cung Cẩm, nếu không phải vì muốn rời khỏi nơi này thì nàng cũng không muốn làm.

Nàng quyết định thay đổi chiến lược, kể từ hôm nay, Chân Linh nàng sẽ là một người phụ nữ danh giá không hơn không kém, một nữ nhân ngu xuẩn như thế xem Nam Cung Cẩm người còn hứng thú hay không?

Nam Cung Cẩm nghe vậy, đau lòng trong mắt tiêu tán, trong mắt tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ, tuấn nhan băng lãnh lúc này lại càng lạnh lùng không một chút tình cảm. Hắn tiến lên hai bước, bàn tay to hung ác nắm cổ tay mảnh khảnh của Chân Linh.

"Hừ, người nghĩ bốn vương đồng tình với người thật sao? Nói cho người biết, bốn vương tuyệt đối không đồng tình với người!" Nam Cung Cẩm ngữ khí lạnh lùng hung hăng đánh ngã Chân Linh, về mặt băng lãnh làm người ta sợ hãi, nói với thị vệ đang đứng phía sau. "Nhanh cho bốn vương. Lục soát tất cả không được bỏ sót."

"Vâng." Thị vệ nhận được mệnh lệnh vội vàng tìm kiếm xung quanh.

Chân Linh đặt tay lên chân ánh mắt lạnh lùng nhìn toàn bộ. Cổ tay trắng trẻo mảnh khảnh một mảnh xanh tím chẳng chịt nhìn thấy mà phát hoảng.

Bích Ba đứng bên cạnh Chân Linh thấy vậy trong lòng đau xót, đôi mắt ngấn đầy lệ. Nàng cúi xuống nghẹn ngào lên tiếng. "Tiểu thư... người không sao chứ? Người đau không?"

Nam cung Cẩm đứng trước mặt nhìn thấy tất cả ánh mắt phức tạp, hắn xoay người sang chỗ khác nhẹ nhàng ôm Cổ Thủy Nhu vào lòng, không thèm liếc mắt nhìn Chân Linh một cái.

Chân Linh nhẹ nhàng vỗ tay Bích Ba. "Bích Ba, ta không sao!"

Bích Ba nghe thấy ngữ khí Chân Linh thần nhiên trong lòng càng đau, nàng bất động thanh sắc (*ung dung thần nhiên*) nhìn Nam Cung Cẩm, nhìn thấy Nam Cung Cẩm diễn trò khanh khanh ta ta cùng Cổ Thủy Nhu trước mặt các nàng, toàn thân vừa đau vừa hận.

Vương gia chết tiết này mất bị mù sao? Tiểu thư tốt như vậy hắn lại không cần, lại đi đem nữ nhân lòng dạ rắn rết kia coi như bảo bối còn chưa tính, nay còn chạy đến trước mặt tiểu thư điều võ dương oai thật quá quái.

Chân Linh nhìn bộ dáng tức giận của Bích Ba không khỏi cười nhẹ, ý cười dịu dàng mang theo chút tình lạnh xinh đẹp không toát ra bên ngoài lại như cố ý, như to tầm ám áp làm cho người ta không nhận được phải hướng tới.

Nam Cung Cầm vừa vận chuyển mắt qua thu toàn bộ nụ cười của Chân Linh vào đáy mắt. Hắn hơi ngán người sau đó cực kỳ phần nộ. Nữ nhân chết tiệt này, chẳng lẽ hắn như thế mà lại không bằng một nha đầu sao?

Được. Tốt lắm. Bốn vương thật muốn nhìn người có ý giả vờ hồ hững chỉ để khơi mào hưng thú của bốn vương như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thật Sự Đem Nàng Làm Đương Sự

Cố Thủy Nhu trong lòng đắc ý, nàng mềm mại không xương dựa vào người Nam Cung Cầm, ánh mắt nằng theo cười nhạo vênh vào nhìn về phía Chân Linh. Ngay khi Nam Cung Cầm quay qua nàng thì ánh mắt lập tức trở nên mềm mại như bèo xanh trong nước, mềm mại lượn lờ.

Tức giận trong lòng Nam Cung Cầm nhìn thấy ánh mắt của Cố Thủy Nhu liền phai nhạt đi mấy phần. Hắn ôn nhu nói với Cố Thủy Nhu. "Thủy Nhu, nàng đem chuyện trải qua vừa rồi kể đầu đuôi cho bốn vương, nữ nhân tâm địa rắn rết như vậy không đáng để nàng đối đãi như thế."

Nam Cung Cầm thấy Cố Thủy Nhu rất thiện lương, vậy mà Chân Linh còn mua sát thủ giết nàng nàng còn thay Chân Linh bao che, nữ tử như vậy mới là người Nam Cung Cầm hận nên thú.

"Cầm ca ca, quên đi. Có thể là Thủy Nhu hiểu lầm, Cầm ca ca, chúng ta đi thôi." Cố Thủy Nhu thanh âm dịu dàng khéo léo, lãnh lớt như tiếng chim hót tiến vào trong lòng Nam Cung Cầm.

"Thủy Nhu, việc này bốn vương sẽ không quên. Nếu thật sự là nàng ta gây nên, bốn vương sẽ không bỏ qua cho nàng ta." Nam Cung Cầm giọng nói lãnh lùng, ánh mắt vô tình đảo về phía Chân Linh.

Hừ. Chân Linh, người cho rằng bốn vương đối với người có một chút hứng thú thì người muốn làm gì thì làm? Bốn vương há lại là người ham mê nữ sắc, nếu tâm tư của người đã ác độc đến nước này, bốn vương nhất định không thể nào tha cho người.

"Vương gia, Thủy Nhu sợ người vì nàng mà đắc tội với Hoàng thái hậu sẽ không tốt. Nàng nói thế nào cũng là nữ nhân Chân gia mà Thái hậu cung chịu, nếu nàng xảy ra chuyện chỉ sợ Vương gia..." Cố Thủy Nhu nói đến đây về mặt đau khổ trong mắt hơi nước lấp lánh, hàm chứa ghen ngào nói không được.

Bộ dáng nàng lúc này giống như chim nhỏ nép vào, điệu bộ chân thực đầm đìa đáng yêu làm người ta thấy mà không nỡ.

Nam Cung Cầm trong lòng nhu hòa đem Cố Thủy Nhu ôm chặt hơn nữa. "Thủy Nhu, bốn vương có nàng thật sự là tam sinh hữu hạnh (*có phúc ba đời*). Nàng yên tâm, bốn vương làm việc đều có chủ trương sẽ có chừng mực." Nói xong ôn nhu vì Cố Thủy Nhu mà lau lệ.

"Cầm ca ca..."

"Được rồi đừng khóc. Đem chuyện kia nói ra bốn vương sẽ làm chủ cho nàng." Nam Cung Cầm nắm bả vai Cố Thủy Nhu xoay qua, hai người đối mặt với Chân Linh.

"Tiểu thư..." Bích Ba thật sự xem không vừa mắt. Quá quái, thật là quá quái. Nàng gắt gao giữ chặt xe lăn, thương tiếc mà gọi Chân Linh.

Chân Linh vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, đôi mắt không gợn sóng như thể tất cả mọi thứ trên thế gian đều không xem vào mắt nàng, lại giống như sở hữu toàn bộ mọi thứ chiếu rọi vào mắt không chỗ nào che giấu. Nàng nhẹ giọng nói. "Bích Ba, ta mệt mỏi, đẩy ta vào đi thôi."

"Vâng, tiểu thư." Bích Ba nhắm mắt cũng không nhìn Nam Cung Cầm cùng Cố Thủy Nhu ghé tòm kia một cái liếc mắt. Phi, tam sinh hữu hạnh? Đó là bởi vì ánh mắt Vương gia người mà, chờ ngày nào đó hồi phục thị lực trở lại có lẽ người sẽ cảm thấy tam sinh cũng không hạnh.

Bích Ba hung hăng ở trong lòng mắng chửi một hồi sau đó giúp Chân Linh vào phòng.

"Đứng lại!!!" Nam Cung Cầm giọng nói nghiêm nghị, ánh mắt như lưỡi dao rét buốt hướng Chân Linh vọt tới. "Bốn vương có cho người rời đi sao?"

Chân Linh muốn rời đi là vì đối với hai người này bộ dáng ra vẻ vô cùng thân thiết thật sự là nhìn không được. Nàng nghĩ nếu nàng không rời đi đoán chừng sẽ cười lạnh, cũng không nghĩ rằng Nam Cung Cầm này thật sự đem mình làm đương sự.

Vốn định không chú ý đến hắn không nghĩ tới hắn lại hứng thú như vậy, thế thì đừng có trách nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Các Người Không Xứng Đáng

Lập tức, Chân Linh quay đầu ánh mắt cô ý thoáng hiện lên tia ngoan độc, lạnh lùng trừng mắt nhìn Nam Cung Cẩm và Cố Thủy Nhu. "Phi!!! Chết tiệt! Tiểu nhân giả bộ cái gì? Nhìn người về mặt ghê tởm bốn vương phi thấy thật khó chịu. Người tính toán cái gì vậy? Ở trước mặt bốn vương phi giả vờ làm người tốt? Nói cho người biết, người ngu xuẩn như thế bốn vương phi còn không để vào mắt. Còn có người, Nam Cung Cẩm người muốn cái gì? Nếu không có Chân gia ta người có cơ hội làm Vương gia không? Không mang ơn thì thôi còn để người ngoài đối xử với ta như vậy. Ta ngày mai liền tiến cung nói cho Hoàng thái hậu đi của ta biết, để đi làm chủ cho ta." Chân Linh nói một hơi, rõ ràng từng chữ, giọng nói mạnh mẽ y hệt người phụ nữ chanh chua bộ dáng chửi bóng chửi gió.

Cố Thủy Nhu dựa vào lòng Nam Cung Cẩm, ánh mắt cười lạnh xẹt qua. Tiện nhân, là tự người đi tìm đường chết. Trên đời Cẩm ca ca hận nhất người khác lấy thân phận của hắn ra mà nói, người lại đi xúc phạm điều kiêng kỵ nhất, thật ngu xuẩn.

Lần thứ hai nâng mắt, trong mắt Cố Thủy Nhu lại lộ ra vẻ dịu dàng mềm mại. Thay đổi sắc mặt cực nhanh làm người ta cứng lưỡi.

Nam Cung Cẩm tức giận không thôi, hé ra khuôn mặt anh tuấn như khối băng ngàn năm mang theo lúc giận ngày càng lớn, thập phần làm người sợ hãi. Hắn đẩy Cố Thủy Nhu ra, thân hình nhảy thật nhanh vọt đến trước mặt Chân Linh, dữ tợn mà hướng tới mặt Chân Linh muốn tát một cái.

Nhưng tốc độ của Chân Linh cũng không chậm, ngay lúc Nam Cung Cẩm vừa mới khoát tay, hai tay dùng sức đẩy bánh xe, tức thì xe lăn lệch về phía bên cạnh, khéo léo mà tránh được bàn tay Nam Cung Cẩm đang hạ xuống.

Nam Cung Cẩm hơi ngạc nhiên, trong cơn giận dữ hắn lần thứ hai hướng Chân Linh giơ tay.

Nhưng bàn tay hắn còn chưa hạ xuống đã bị Chân Linh hung hăng tát hai cái trước.

"Ba... ba..." Tiếng bàn tay hạ xuống hai má vang lên thập phần rõ ràng.

Những thị vệ lúc này vừa lục soát xong mới vừa ra tới, nhìn thấy một màn này bọn họ một đám đều choáng váng, không nhúc nhích mà đứng ở đó nhìn Chân Linh.

Cố Thủy Nhu cũng ngây ngẩn cả người, người này dám tát Cẩm ca ca hai cái tát? Nàng... nàng điên rồi?

"Tiểu thư..." Bích Ba bị dọa, tiểu thư thế nhưng dám đánh Vương gia?

Về mặt Nam Cung Cẩm chưa bao giờ làm cho người ta sợ hãi như lúc này, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh băng lúc này bị Chân Linh đánh sưng đỏ, máu theo khóe miệng chảy xuống. Hai mắt hắn lạnh như băng như một con bạo thú cuồng nộ tấn ra làm người ta sợ hãi, hơi thở toàn thân cao thấp giống như từ Địa ngục tỏa ra, toàn bộ khoảng sân hoang vắng lúc này nhiệt độ lạnh xuống vài phần.

Hắn một tay túm lấy bánh xe phụ, hai mắt tức giận hung hăng trừng mắt nhìn Chân Linh. "Tiện nhân, bốn vương sẽ không lại dễ dàng tha thứ cho người. Bây giờ bốn vương phải làm cho kẻ ngu xuẩn người phải hối hận."

Nói xong, hung hăng mà đem Chân Linh quăng ra ngoài.

Bích Ba quá sợ hãi. "Tiểu thư..."

Nàng như điên chạy tới muốn đỡ thân thể Chân Linh nhưng vẫn là chậm một bước.

Thân thể Chân Linh nặng nề rơi xuống đất, cát bụi bốn phía bay lên làm thân ảnh màu trắng nhợt nhạt thêm xinh đẹp thê lương, thi vị như con bướm bị gãy cánh, tuyệt vọng mà rơi xuống vực sâu.

Chân Linh hai mắt rất nhanh hiện lên một tia sát khí làm cho người ta không kịp nắm bắt đã vô tung tích như làn gió.

"Tiểu thư... tiểu thư người thế nào?" Bích Ba mặt cắt không còn giọt máu, hai mắt xinh đẹp đau thương ngẩn lệ, nàng vội vàng ôm chầm Chân Linh, giọng nói run rẩy tràn ngập sợ hãi.

"Bích Ba, ta không sao." Chân Linh cười nhẹ với Bích Ba, nụ cười này cực nhẹ cực nhạt nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng mà ngoài trừ Bích Ba ra không người nào nhìn thấy được.

Chỉ vì bọn họ không xứng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Khổ Nhục Kế

"Tiểu thư... người không cần dọa Bích Ba... làm sao có thể không có việc gì... ô ô..." Bích Ba hoảng mang lo sợ khóc ra tiếng.

Chân Linh kỳ thật thật sự không có gì đáng ngại, nàng đã sớm dự đoán Nam Cung Cẩm sẽ đem nàng ném đi nên thời điểm ở giữa không trung đã chuẩn bị kỹ lấy tay rơi xuống đất trước để ngăn ngừa thương tổn chỗ hiểm.

Nàng vừa rồi có ý đánh ghen Nam Cung Cẩm thật ra cũng có ý đồ. Mấy ngày nay nàng phải ra ngoài tìm hiểu tất cả thật tốt về Tần Nam Vương triều để sau này biết đường mà tính toán.

Chân của nàng mặc dù đã tốt hơn nhưng thân phận nàng hiện nay không thể rời đi. Nàng không muốn sau khi trở về bị Nam Cung Cẩm phát hiện một tia dấu vết gì để lại, nếu không sẽ cản trở kế hoạch rời đi của nàng.

Nhưng có việc bị thương che mắt mọi người cùng với Nam Cung Cẩm giấu dử lúc này xem ra mấy ngày nay sẽ không có người điều tra Lãnh Nguyệt cư, ra phủ mấy ngày nhất định không có người biết.

Chịu chút khổ đau không tính là cái gì, kẻ muốn hoàn thành đại sự phải có được giãn được, sẽ có một ngày nàng sẽ đòi lại gấp đôi.

Cổ Thủy Nhu ngừng ngạc nhiên, trong ánh mắt hiện lên vẻ đắc ý cùng ý cười không ai để ý tới.

Tiền nhân, cái này gọi là tự mình tạo nghiệt không thể sống, xem ra mấy ngày nay nàng có thể tiết kiệm không ít khí lực.

Nàng vốn nghĩ Chân Linh sẽ bị bảy sát thủ đêm qua giết chết, không ngờ được sáng nay thị vệ nàng an bài ở Cẩm Vương phủ nói cho nàng biết Vương phi cùng nha hoàn ở Lãnh Nguyệt cư đều bình an vô sự, điều này làm nàng tức giận đến nghiến răng. Trong lòng nàng bắt đầu cảm thấy Chân Linh này không đơn giản, tính toán lại âm thầm làm việc. Không nghĩ Cẩm ca ca trở về đây nàng không thể tạm thời bỏ xuống mà ra ngoài chào đón.

Thời điểm nàng nhìn thấy Nam Cung Cẩm nàng liền nảy ra một kế, đem chính việc nàng làm tối hôm qua chuyển lên người Chân Linh.

Nàng biết rõ tính khí Nam Cung Cẩm cho nên vừa vu oan đồng thời nàng diễn khổ nhục kế, quả nhiên Nam Cung Cẩm tin tưởng mà không nghi ngờ.

Cổ Thủy Nhu lại một lần nữa lên lút liếc nhìn Chân Linh đang chập vạt trên đất, liếc mắt một cái trong lòng âm thầm trào phúng.

Hại nàng tưởng rằng người này thông minh, không ngờ so với trước kia còn ngu xuẩn hơn, người như vậy tạm thời lưu nàng lại vài ngày.

Nhưng Cổ Thủy Nhu lại không ngờ rằng biểu tình của mình lúc này hoàn toàn lọt vào tầm mắt Chân Linh, rốt cuộc là ai ngu xuẩn chỉ có trong lòng Chân Linh hiểu rõ nhất.

Cổ Thủy Nhu sau khi thu lại đắc ý trở lại là vẻ mặt đau lòng thâm tình đi tới bên người Nam Cung Cẩm.

Nàng lấy ra khăn thấm ôn nhu mà lau đi vết máu trên môi Nam Cung Cẩm. "Cẩm ca ca..." Thanh âm ẩn giấu đau lòng hai mắt như lệ hoa đới vũ (梨花带雨 lệ hoa đới vũ: hoa lê vương vất những giọt mưa, thường chỉ vẻ đẹp của người con gái khi rơi lệ) ôn nhu động lòng người.

Nhưng mà...

"Cút ngay!!!" Nam Cung Cẩm giận dữ hung hăng đẩy Cổ Thủy Nhu một phen.

Thân mình Cổ Thủy Nhu bị đẩy lui vài bước suýt ngã trên mặt đất, cũng may nàng kịp phản ứng ổn định lại.

Về mặt nàng tái nhợt, hai mắt tràn ngập không thể tin nhìn Nam Cung Cẩm.

Cẩm ca ca mà lại đẩy nàng? Hắn thế nhưng dùng sức mà đẩy nàng?

Nam Cung Cẩm ngây ngẩn cả người, hắn nhìn hai tay mình có chút không dám tin tưởng, ban nãy đẩy Cổ Thủy Nhu cho tới nay hắn chưa bao giờ làm, nhìn thẳng vào tình cảm của chính mình đối với Cổ Thủy Nhu vừa rồi là cảm giác gì?

Vừa rồi trong đầu hắn chính là thân ảnh bị đánh bay của Chân Linh, là đau thương như vậy bình tĩnh như vậy, hắn thế nhưng lại đau lòng.

Bên dưới sự phẫn nộ của hắn là đau lòng cùng với hối hận ùn ùn kéo đến.

Nam Cung Cẩm ý thức được suy nghĩ trong lòng nhất thời luống cuống đứng lên.

Không được. Tuyệt đối không có khả năng. Hối hận nàng tận xương tủy, nàng là nữ nhân lòng dạ rắn rết hắn làm sao có thể yêu? Nàng không xứng! Nàng không xứng!!

Cổ Thủy Nhu ngực đau đớn mang theo oán hận, giống như có một con dao sắc nhọn đâm thật sâu vào lòng nàng, nàng hung hăng nắm chặt hai tay, thân thể bởi vì căm hận mà run rẩy.

Nhưng lòng nàng hiểu được nàng lúc này không thể để lộ một tia căm hận nào ra ngoài bằng không mọi thứ hôm nay sẽ bị mất hết.

Vì thế nàng giả vờ như tuyệt vọng mà gục đầu xuống, dùng giọng nói bi thương nhất gọi. "Cẩm ca ca..."

Gọi xong thân thể nàng yếu đuối ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Ngâm Đuà Chết Ngươi

Nam Cung Cầm trên mặt hoảng hốt lo sợ, thân ảnh Cố Thủy Nhu yếu ớt vô lực ngã xuống làm hắn nhớ tới mẫu phi, Cố Thủy Nhu cùng mẫu phi năm đó thật sự rất giống rất giống.

Lòng hắn đau xót bước nhanh tới gắt gao ôm Cố Thủy Nhu vào ngực. Thủy Nhu, hắn không phân biệt rõ trong lòng đau là bởi vì mẫu phi thiện lương hay bởi vì Cố Thủy Nhu, lúc này cũng không để tâm mà tra cứu.

Cố Thủy Nhu sắc mặt khẽ biến thành tái nhợt, ánh mặt trời mỏng manh nhẹ chiếu mang theo hơi thở gầy yếu phảng phất như chạm nhẹ liền vỡ tan.

Nam Cung Cầm ôm nàng lòng trở nên mềm mại, Thủy Nhu mới là nữ tử hắn nên yêu, cùng mẫu phi thiện lương giống nhau, là một nữ tử dịu dàng, hắn không được phép tổn thương nàng.

"Người đâu. Đem Vương phi giam giữ thật tốt ở Lân Nguyệt cư, không được để nàng rời đi nửa bước. Về chuyện sát thủ chờ Thủy Nhu tốt lên bản vương sẽ truy xét thêm." Nam Cung Cầm mặt không chút thay đổi nhìn thị vệ phía đối diện truyền mệnh lệnh sau đó ôm Cố Thủy Nhu rời đi thủy chung không liếc mắt nhìn Chân Linh một cái.

Chân Linh nhìn bóng dáng Nam Cung Cầm ôm Cố Thủy Nhu rời đi lạnh lùng cười, khóe miệng thân nhiên giờ lên ý cười trào phúng. Cố Thủy Nhu người thích diễn trò như vậy đêm nay Chân Linh ta sẽ hảo hảo cùng ngươi diễn.

Chân Linh tự đánh giá nàng không phải là người lương thiện gì, Cố Thủy Nhu thế nhưng nhiều lần công khai phạm nàng, không thu thập ngươi ta cũng muốn đùa chết ngươi.

"Tiểu thư, người không cần thương tâm, Vương gia người như vậy căn bản không xứng với tiểu thư." Bích Ba một bên roi lệ một bên nhỏ giọng tức giận nói.

Chân Linh thu lại nụ cười trào phúng nơi khóe miệng đối với Bích Ba trêu ghẹo nói. "Bích Ba người ánh mắt thế nào nhìn thấy tiểu thư nhà ngươi thương tâm?" Nàng chẳng những không thương tâm mà còn đang vui sướng đây.

Đêm nay chính là cơ hội hành động tốt nhất.

"Tiểu thư, người còn cười. Nô tì lo lắng muốn chết! Tiểu thư người không biết, vừa rồi chớp mắt Vương gia đem người ném đi nô tì nghĩ chết tâm đều có." Bích Ba nói xong mặt lại ngẩn lệ.

"Được rồi. Không cười ngươi." Chân Linh nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Bích Ba. "Bích Ba, thất lưng ta đau rồi người đỡ ta lên xe lăn đi."

"Cái gì! Tiểu thư người không sao chứ... ô ô... đều do Cố Thủy Nhu trong ngoài không đồng nhất đáng chết kia phá hư, Vương gia mất mủ rồi mới thích nàng ta, vừa rồi rõ ràng là diễn trò, nào có ai vừa đẩy đã té xỉu, ngay cả nô tì ngu ngốc cũng nhìn ra được. Thời điểm Vương gia xử lý quốc sự thông minh như vậy như thế nào hiện tại lại trở nên ngu xuẩn như vậy." Bích Ba một bên kích động bắt đầu không lựa lời mà mắng.

Chân Linh nhẹ nhàng vì nàng mà lau lệ cũng không tính toán chỉ trích lời mắng của Bích Ba. Chỉ cần là người của nàng nàng sẽ toàn lực chiều cổ. Không chỉ nói mắng Cố Thủy Nhu hai câu cho dù Bích Ba đánh nàng ta hai bạt tai nàng cũng để Bích Ba làm. Dù thế nào đi nữa nếu dám làm tổn thương người của nàng, Chân Linh nàng tất phải ra mặt không tiếp tục giả vờ nữa, đến lúc đó toàn bộ Cẩm Vương phủ đều phải biến thành gà chó không yên.

Nàng nói được thì làm được, mà nàng cũng có năng lực này.

Trong sân còn lại mấy người thị vệ chưa đi, mặc dù nghe không rõ Bích Ba và Chân Linh nói chuyện nhưng về mặt bình tĩnh của Chân Linh lại rõ ràng rơi vào đáy mắt bọn họ.

Bọn họ có chút ngây người, Vương phi này hình như lần trước bị Vương gia đánh hai mươi đại bán xong đã thay đổi, nàng lúc này bị Vương gia đối đãi như thế lại không khóc không nháo. Vừa rồi nàng đánh Vương gia cái tát kia trong chớp mắt làm cho bọn họ chấn động, trên người nàng lại có một cỗ hơi thở lãnh liệt lưu động, bọn họ cảm thấy Vương phi như vậy thật đặc biệt làm người ta đui mù, vì sao Vương gia không nhìn thấy?

Có điều bọn họ chỉ là hạ nhân nào có tư cách quản những chuyện này. Thị vệ âm thầm lắc đầu rồi lui ra ngoài, đem Lân Nguyệt cư canh gác nghiêm ngặt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Nam Nhân Thần Bí

Đêm khuya, trăng lạnh chiếu xuyên qua cửa sổ, ánh trăng chiếu vào căn phòng thanh tịnh mà đẹp đẽ.

Chân Linh ngồi dậy, dùng ngón chân nhẹ nhàng chạm vào huyệt vị gây mê trên người Bích Ba, sau đó nàng thay đổi một thân y phục màu đen mà cách đây ba ngày nàng đã âm thầm chuẩn bị, nàng giấu nó trong tủ ngay cả Bích Ba cũng không biết.

Nàng tựa đầu, tùy ý dùng tay cột tóc thành đuôi ngựa rồi nhảy từ cửa sổ đi ra ngoài.

Ra đến ngoài viện, nàng liếc mắt nhìn thị vệ một cái, nàng nhếch môi, thân ảnh như chim én nhẹ nhàng dứt khoát bay qua bờ tường, vô thanh vô tức (im hơi lặng tiếng) mà biến mất khỏi Lãnh Nguyệt cư.

Phúc Thủy cư.

Lúc này tất cả mọi người đã ngủ, ánh nến đã tắt, chỉ có phòng Cổ Thủy Nhu ánh đèn còn sáng.

Chân Linh thân thể nhẹ như chim yến ngồi trên xà nhà, lạnh lùng mà đánh giá toàn bộ căn phòng.

Nhưng lúc này trong phòng Cổ Thủy Nhu lại vang lên giọng nói một nam nhân.

"Hôm nay chuyện gì đã xảy ra?" Giọng nói băng lãnh mang theo chút âm trầm mềm mòng, vừa nghe liền biết người này không phải Nam Cung Cẩm.

Chân Linh mở to hai mắt thú vị nhìn. Trong phòng Cổ Thủy Nhu thể mà nửa đêm lại xuất hiện một nam nhân, không biết Nam Cung Cẩm mà biết sẽ như thế nào?

Ánh mắt sáng lạnh của Chân Linh lướt qua một chút vui vẻ hài hước, khóe môi nàng lạnh lùng nở nụ cười. Nam Cung Cẩm, Chân Linh ta trước khi rời đi sẽ làm người tốt nói cho người biết phát hiện kinh người này.

"Người có ý gì? Người có tư cách gì chất vấn ta? Phải biết rằng ta chỉ đồng ý hợp tác với các người nhưng không có đáp ứng các người thương tổn Cẩm ca ca."

Giọng nói Cổ Thủy Nhu lúc này không còn ngượng ngùng nữa, giọng nói của nàng chói tai vừa nghe liền làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

"Cổ Thủy Nhu, đừng cho là ta không biết dã tâm của người và cha người, năm đó sở dĩ thu nhận Nam Cung Cẩm không phải bởi vì thân phận hoàng tử của hắn sao? Những năm gần đây người cùng Cổ Nghĩa tìm mọi cách ở bên người hắn chiều cố không phải chỉ vì quyền thế thôi đâu. Lão gia hỏa Cổ Nghĩa kia là gan cũng không nhỏ nhĩ, cũng dám có dã tâm đáng sợ như thế này." Giọng nói của nam nhân xa lạ kia thấp phần âm u và lạnh lẽo làm cho người ta có cảm giác sờn gai ốc.

Cổ Thủy Nhu rõ ràng là ngây ngẩn cả người, giọng nói của nàng khẽ run. "Người... người rốt cuộc là ai?"

Từ Vị trí của Chân Linh chỉ có thể nghe được giọng nói của hai người nhưng không thể nhìn thấy họ. Nhưng nghe trong giọng nói của Cổ Thủy Nhu đối với người nam nhân này thì Cổ Thủy Nhu cũng không biết thân phận thật sự của hắn.

"Ta là ai người không cần biết cũng không có tư cách được biết. Nhớ kỹ, cuối tháng này là thời hạn cuối cùng của người, vị trí Cẩm Vương phi nếu người không ngồi lên, đừng trách ta không khách khí." Thanh âm âm u lạnh lẽo truyền đến, nam nhân kia hóa thành âm phong (gió lạnh) chợt lóe lên, rời khỏi phòng.

Sau khi người đó rời đi, ánh mắt Cổ Thủy Nhu trở nên vộ cùng thâm độc, khuôn mặt ngày thường dịu dàng lúc này lộ vẻ ngoan độc.

Chân Linh ngồi trên xà nhà trong phòng, ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm Cổ Thủy Nhu. Nàng lúc trước không hiểu được Nam Cung Cẩm không phải kẻ ngu ngốc tại sao chưa từng phát hiện Cổ Thủy Nhu này có vấn đề? Thì ra là Vương phủ này có người âm thầm giúp đỡ Cổ Thủy Nhu.

Như vậy xem ra trên người bảy sát thủ bị hạ tuyệt độc chắc hẳn có liên quan đến nam nhân vừa rồi?

Nam nhân này thân phận nhất định không đơn giản nhưng là ai mới được?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nàng Là Ma Quỷ

Chân Linh toát ra sự lạnh lùng, mặc kệ nam nhân này là ai nàng đều phải điều tra ra, hại nàng và người của nàng thì nàng tuyệt đối không nương tay.

Bây giờ là thời điểm giáo huấn Cổ Thủy Nhu này.

Chân Linh cực nhanh nhảy xuống, tóc cột đuôi ngựa trên không trung vẽ thành một độ cung xinh đẹp sau đó như tơ tằm mà dán trên người nàng, nàng đứng sau Cổ Thủy Nhu, toàn thân hắc y bó sát, tàn mát ra hơi thở lãnh liệt lạnh lùng làm chấn động lòng người.

Cổ Thủy Nhu cảm nhận được hơi thở lạnh buốt đáng sợ. Nàng tưởng hắc y nhân kia vừa đi đã trở lại, nên không quay đầu mà cất giọng the thé nói. "Ta sẽ mau chóng giết người kia sau đó ngồi lên vị trí Vương phi."

Nhưng khi nàng quay đầu nhìn về phía sau thấy Chân Linh vẽ mặt hung ác, hai mắt ánh lên vẻ tàn nhẫn, ác độc như rắn rết "Chiết tiết! Người nửa đêm dám chạy tới phòng của ta, ban ngày chưa bị tra tấn đủ sao..."

Khi nàng chạm đến ánh mắt băng lãnh khát máu tựa như ma quỷ khiếp người kia lời nói còn lại rốt cuộc không nói ra được.

Nàng... nàng ta tại sao lại có ánh mắt đáng sợ như vậy? Nàng ta vẫn là Chân Linh sao?

Cổ Thủy Nhu bị ánh mắt đáng sợ kia dọa sợ tới mức hai chân mềm nhũn mà quỳ rạp xuống đất, sắc mặt kinh hãi.

Chân Linh cong môi cười lạnh sau đó cúi người xuống, bàn tay mảnh khảnh mang theo hơi thở lạnh lùng vỗ mặt Cố Thủy Nhu. "Khuôn mặt này thật sự là xinh đẹp động lòng người, ta thấy cũng muốn thương yêu..." Giọng nói cực khẽ cực nhẹ nhưng có một cổ rét buốt im lặng ngấm vào.

Cố Thủy Nhu về mặt hoàn toàn tái nhợt mồ hôi lạnh trên trán chảy ra ròng ròng. "Người... người muốn làm gì? Tiện..." chữ thứ hai lúc này nàng cũng không dám mắng ra khỏi miệng.

Thật đáng sợ. Chân Linh lúc này thật đáng sợ, toàn thân nàng băng lãnh hơi thở như càn kè cái chết phát ra, lạnh lùng mà vẫn ngấm vào nội tâm người khác. Hai mắt khát máu lạnh lẽo, căn bản không có một chút tính người. Nàng ta là người hay quý?

Cố Thủy Nhu lúc này mới phát hiện mình đã chộp tới ma quỷ đáng sợ như vậy. Nàng thật hối hận. Nếu thời gian quay lại nàng tuyệt đối sẽ không tự rước lấy họa. Tuyệt đối.

Chân Linh chăm chọc, sau đó đem ngón châm thật dài giấu trong tay áo lấy ra quơ quơ trước mắt Cố Thủy Nhu. Ngón châm ánh lên ánh sáng trắng bạc cùng với hơi thở của Chân Linh băng giá cùng ý cười trên tức làm da đầu Cố Thủy Nhu run lên.

"Người... người... người rút cuộc muốn làm cái gì?" Cố Thủy Nhu càng thêm run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu, trắng bệch như tờ giấy trắng.

Nàng sợ chết, càng sợ sống không bằng chết. Chân Linh lúc này lạnh lùng tuyệt tình khiến cho nàng có cảm giác sống không bằng chết. Cảm giác sợ hãi trong nàng càng ngày càng lớn dần.

Chân Linh ánh mắt giá lạnh càng ngày càng sâu, ngón châm hướng tới Cố Thủy Nhu càng gần, ngón châm phát ra khí thể lạnh lẽo, nàng cảm giác được tim nàng đập rất nhanh, nhanh đến nỗi giống như nhịp đập cả đời đều dừng hết trong giờ phút này, sau đó chấm dứt.

Ánh trắng mờ nhạt lúc này chiếu vào, ánh nến lạnh lẽo chiếu xuống mặt đất tạo thành những bóng ma chằng chịt. Mọi thứ trong phòng đều ánh lên bạch quang yếu ớt, lan tràn làm cho người ta sợ hãi, tất cả mọi thứ cũng giống như đã chết đi.

Thân thể Cố Thủy Nhu vì sợ hãi quá độ mà chảy mồ hôi lạnh, hai chân nàng run rẩy đến nỗi không thể quỳ trên mặt đất mà té thẳng trên mặt đất, sợ hãi cực hạn, hai mắt không dám chớp mở to nhìn chằm chằm vào ngón châm trước mắt.

"Van cầu người... người... người... người mở miệng nói chuyện đi, người không cần thành ra như thế này, người nói cái gì ta cũng đáp ứng, ta và người... ta... ta sau này sẽ không hại người nữa. Ta... ta thề!" Cố Thủy Nhu sợ hãi khóc lên, hai mắt trợn lên tràn đầy sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hù Chết Người Không Đền Mạng

Chân Linh lúc này ở trong mắt nàng chính là ác quỷ bước ra từ địa ngục làm nàng sợ hãi cực kỳ, nếu Chân Linh là người nàng thật chẳng phải sợ hãi nhưng Chân Linh lúc này căn bản không có một chút bộ dáng con người, rõ ràng chính là ma quỷ.

Chân Linh nhìn phản ứng của Cố Thủy Nhu trong lòng cười lạnh. Thật là một nữ nhân ngu xuẩn, nàng vốn tưởng rằng Cố Thủy Nhu này lòng dạ ác độc như thể năng lực hắc là không tồi, không ngờ nàng vừa mới ra tay nàng ta liền bị dọa thành như vậy, xem ra thời gian tới Cố Thủy Nhu sẽ liên tiếp gặp ác mộng, không chừng nhìn thấy nàng sẽ sợ tới mức thét chói tai.

Có điều như vậy còn chưa đủ, nàng muốn Cố Thủy Nhu vừa nhìn thấy nàng trong đầu liền quên ngay ý niệm tính toán ác độc.

Chân Linh lập tức đem ngón châm thu hồi, sau đó lấy từ trong tay áo ra một bàn tay chảy máu đầm đìa, rồi lui ra sau cách Cố Thủy Nhu ba bước mới ngồi xổm xuống.

Bàn tay máu chảy đầm đìa này thật ra là giả, là xé chiều ngày hôm nay nàng thừa dịp lúc ngủ trưa lén chạy đến phòng bếp dùng bột mì tạo ra, nhìn rất giống, nếu không cầm trong tay căn bản không nhìn ra nó là giả, mà vết máu trên bàn tay là nàng dùng nước sốt cà chua rưới lên.

Cố Thủy Nhu sợ hãi đã lên đến cực hạn, Chân Linh lùi lại nàng liền âm thầm thở ra, nhưng khi nàng ngẩng đầu nhìn Chân Linh lại một lần nữa sợ hãi mà khóc nức nỏ.

Trời ơi! Nàng cầm trong tay bàn tay chảy máu đầm đìa làm cái gì?

Cố Thủy Nhu run rẩy thân thể bò lui về phía sau, bộ dạng chật vật thật sự hả lòng hả dạ.

"Cố... Thủy... Nhu..." Chân Linh lên tiếng rõ ràng, mà giọng nói lại âm u lạnh lẽo khàn khàn, giống như thanh âm của quỷ phát ra, thập phần khủng bố làm người ta sợ hãi.

"Không cần lại đây... van cầu người... buông tha cho ta đi... ta từ nay về sau sẽ không lại chọc giận người nữa... ta... van cầu người... buông tha cho ta đi..." Cố Thủy Nhu đã sợ hãi tới cực độ. Nàng không muốn nhìn một Chân Linh đáng sợ, chỉ liếc mắt chứ không dám nhìn thẳng vào Chân Linh, đây là hành động phản ứng theo bản năng của người sợ hãi đến tận cùng.

Chân Linh thần sắc băng lãnh, về mặt không một chút tình người, hai mắt chết lặng, nàng cầm bàn tay máu chảy đầm đìa đưa đến bên miệng. Sau đó "rắc" một tiếng há miệng cắn một cái, về mặt quỷ dị, máu tươi nhiễm hồng cả môi nàng, quỷ dị kinh hãi không nói nên lời.

Cổ Thủy Nhu sợ hãi cực độ hét to một tiếng sau đó liền hôn mê.

Chân Linh nhìn Cổ Thủy Nhu ngất xỉu, sau đó đem bàn tay cất vào trong tay áo, câu môi cười sau đó theo lối cửa sổ phi thân rời đi.

Hôm sau toàn bộ Cẩm Vương phủ đều truyền tin, nghe nói đêm qua tại phòng Cổ cô nương có chuyện ma quái xảy ra, nghe nói là có một nữ quý ăn thịt người, bộ dạng ba đầu sáu tay, dọa Cổ cô nương sợ tới mức hôn mê tới bây giờ còn chưa tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ẩn Sùng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trộm Ngân Phiếu

Trong Lãnh Thủy cư (sao là Lãnh Thủy cư? ta nhớ là Lãnh Nguyệt cư mà...), Chân Linh nằm trên giường ánh mắt bình tĩnh mà nghe Bích Ba kể lại tin đồn thú vị này.

"Tiểu thư, trên đời này thật sự không có quý sao?" Sắc mặt Bích Ba trắng bệch, thân thể run rẩy lại gần Chân Linh đang nằm.

Chân Linh nhìn phản ứng của Bích Ba lại nhớ tới bộ dáng Cổ Thủy Nhu bị dọa ngất đêm qua không khỏi mỉm cười.

"Tiểu thư, người cười cái gì?" Bích Ba trái nhìn phải liếc một cái, cuối cùng mới run rẩy lên tiếng.

Chân Linh vỗ vỗ đầu nàng, cười nói. "Ta cười người ngốc, chuyện hoang đường vô lý như vậy mà người cũng tin."

"Nhưng mà tiểu thư, đêm qua Cổ cô nương bị dọa hôn mê chẳng lẽ không đúng sự thật?"

"Đương nhiên là không phải, là bởi vì nàng ta làm nhiều chuyện trái với lương tâm cho nên mới bị tâm ma của mình dọa ngất."

"Tiểu thư, tại sao từ khi tỉnh lại ý nghĩ của người trở nên không giống với trước kia, tiểu thư còn sợ quý hơn cả Bích Ba." Đây là điều mà Bích Ba trăm mối vẫn chưa tìm được lời giải, tiểu thư hiện tại giống như một câu đố.

Chân Linh câu môi cười. "Bích Ba, vậy người có thích hay không sự thay đổi của ta?"

Bích Ba gật đầu như gà gật. "Thích, đương nhiên thích."

Chân Linh giả vờ mệt mỏi ngáp một cái rồi nói với Bích Ba. "Bích Ba, thất lưng ta hiện tại có chút đau, ta muốn ngủ một chút, người đi tìm các nha đầu khác trong phủ chơi đùa đi, không cần làm phiền ta, chạng vạng thì gọi ta dậy."

"Tiểu thư, thất lưng người có phải hay không vừa đau? Có muốn nô ti thoa thuốc không?"

"Không cần, ta chỉ là mệt mỏi thôi, người đi chơi đi."

"A...Tiểu thư, vậy nô ti đi, người ngủ ngon. Trời vừa tối nô ti sẽ gọi người dậy dùng bữa." Bích Ba nói xong cẩn thận vì Chân Linh vén chăn rồi lui ra ngoài.

Trong nháy mắt khi cửa đóng lại, Chân Linh bật người ngồi dậy, hé ra khuôn mặt tinh táo nào có thái độ mệt mỏi ban đầu.

Nàng đã chuẩn bị tốt nam trang để thay, hóa trang một chút, trong gương đầu còn có nửa điểm là nữ nhân, rõ ràng là một công tử dung mạo tuấn mỹ, ngọc thụ lâm phong.

Nàng vừa lòng nhìn bóng dáng trong gương, nở nụ cười, sau đó thân ảnh cực nhanh không một tiếng động theo lối cửa sổ nhảy ra ngoài.

Nàng nhìn thị vệ giữ cửa liếc mắt một cái, thân ảnh cực nhanh mà nhảy ra ngoài, chỉ thấy bạch quang chọt lóe đã nhảy lên đầu tường, nhảy thẳng ra ngoài.

Trên đường cái, người đến người đi tấp nập, cảnh tượng phồn hoa tươi đẹp, nhìn ra được hoàng đế Tấn Nam Vương triều vẫn một lòng xử lý quốc sự, nhìn dân chúng yên ổn phồn vinh có thể đoán ra được.

Chân Linh đi dọc đường cái, ánh mắt tinh tế lưu ý mọi thứ xung quanh, nhìn hồi lâu, nàng đối với kinh thành này đã nhận thức được đại khái.

Lúc này, nàng cần hiểu biết thêm nữa, chỉ có từ lâu người người hỗn tạp là con đường ngắn nhất nên tin tức cũng đặc biệt linh thông.

Vì thế Chân Linh liền cất bước hướng tới phía trước Tụy Tiên lâu.

Đương nhiên ăn cơm phải có bạc, trên người Chân Linh cũng không có bạc, nhưng nàng có cách.

Chỉ thấy ánh mắt như sao chọt lóe, bước đến trước mặt tên phú gia công tử lơ đãng mà đứng vào, một xấp ngân phiếu thật dày rơi xuống tay nàng sau đó mới cười rời khỏi.

Người nọ bị va chạm nhẹ vốn muốn mắng to lại phát hiện không thấy bóng dáng người kia đâu, hấn rửa thềm một tiếng sau đó bước đi, không có phát hiện tất cả ngân phiếu của mình đã mất.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thiên Hạ Đệ Nhất Công Tử

Chân Linh thuận tay "cầm lấy" ngân phiếu, khoe miệng thần nhiên giương lên, giẫm chân bước vào Túy Tiên lâu.

"Ai da, công tử, mời vào trong." Chân Linh vừa bước vào tiểu nhị đã nhiệt tình tiến lên tiếp đón, nhưng vừa nhìn thấy dung mạo của Chân Linh không khỏi xem ngây người. Vị công tử này mặc quần áo tuy rằng rất bình thường cũng không đẹp để cao quý, nhưng mặc trên người hắn lại có một cỗ khí chất cao quý làm cho không người nào có thể bỏ qua, hắn thanh dật xuất trần, ngọc thụ lâm phong chẳng lẽ hắn chính là thiên hạ đệ nhất công tử thần bí?

Chân Linh không để ý tới tiểu nhị đang ngây ngốc mà đi thẳng vào, tìm một chỗ bên cạnh cửa sổ ngồi xuống, lúc này mới lên tiếng gọi. "Tiểu nhị, mang lên cho ta một ấm trà ngon cộng thêm vài món ăn bình thường là được rồi."

Tiểu nhị sững sốt một hồi lâu mới hoàn hồn. "A... công tử, xin ngài chờ một chút, rất nhanh sẽ mang lên." nói xong liền lui xuống.

Chân Linh nhìn xung quanh đánh giá Túy Tiên lâu, liếc mắt một cái liền phát hiện từ lâu này trang hoàng thập phần thanh nhã, đại sảnh lầu một bài trí cũng rất khác biệt, lầu dùng com cảnh vật xung quanh cũng thập phần thanh tĩnh làm cho người ta vừa vào đã thấy thật nhẹ nhàng khoan khoái.

Buôn bán rất tốt, chỗ ngồi lầu một đã chật kín chỗ.

Thời điểm Chân Linh đang đánh giá tiểu nhị đã bung đồ ăn lên. "Công tử, ngài từ từ dùng." nói xong lại nhìn Chân Linh liếc mắt một cái rồi mới lui xuống.

Chân Linh tự rót cho mình một chén trà, im lặng uống.

Lúc này bàn bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện.

"Vương công tử, ngày mai là là ngày tuyển chọn anh tài mỗi năm một lần, không biết Vương công tử đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Đương nhiên đã chuẩn bị tốt, kỳ tuyển chọn anh tài mỗi năm một lần này nếu đứng đầu chẳng những được thưởng một vạn lượng hoàng kim mà còn có cơ hội được nổi tiếng, Vương mỗ tất nhiên là không bỏ qua. Lý công tử, còn người thì sao? Nghe nói anh tài năm nay dự thi so với năng trước khó hơn, ra đề mục dĩ nhiên là thiên hạ đệ nhất công tử."

"Sao? Thiên hạ đệ nhất công tử ra đề? Nghe nói thiên hạ đệ nhất công tử dung mạo như tiên, kinh tài vô song, vô cùng thần bí, cũng chưa từng lấy dung mạo thật đi gặp người. Còn nghe nói hắn cùng đương kim Thánh thượng và Cẩm Vương gia là bạn tốt, nếu có thể được đệ nhất công tử tán thưởng, cuộc đời sau này tiền đồ rộng thênh thang."

Chân Linh đối với những gì hai người này nói đều không có hứng thú, có điều quán quân cuộc thi anh tài được thưởng một vạn lượng hoàng kim nàng lại thập phần có hứng thú.

Có một vạn lượng hoàng kim này trong tay, kế hoạch của nàng bước đầu đã thành công.

Chân Linh tùy ý ăn vài món liền tính tiền rồi đi.

Trong một căn phòng trang nhã ở lầu hai, một công tử áo trắng đầu đội đầu lạp (đầu lạp: mũ) nhìn bóng dáng Chân Linh rời đi như có điều gì suy nghĩ.

Chủ quán Túy Tiên lâu đứng phía sau hắn thập phần cung kính nói. "Chủ tử, ngài có muốn chúng ta phái người đi điều tra thân phận của hắn không?"

Công tử áo trắng kia xua tay, khoe miệng giơ lên một nụ cười băng lãnh. "Không cần, người lui ra đi, bản tọa cũng đang định rời đi."

Chủ quán cung kính hành lễ. "Vâng, thuộc hạ đi ngay."

Chân Linh ra khỏi Túy Tiên lâu, thấy sắc trời còn sớm nên không vội đi về, thỉnh thoảng chú ý xung quanh. Khi nàng đi đến trước cửa một đồ phùng (sòng bạc) liền dừng lại cước bộ.

Nhìn bảng hiệu phía trên đồ phùng nàng nhẹ giọng thì thầm "Tứ Nguyên đồ phùng." Đúng, chính là nó, hôm nay nàng đi ra ngoài chính là muốn vì kế hoạch sau này mà tìm một chút vốn.

Chân Linh cong môi cười, bước nhanh đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Sóng Gió Tại Sông Bạc

Sông bạc Tứ Nguyên là sông bạc lớn nhất là Tấn Nam Vương triều, chi nhánh ở kinh thành ngay tại Tam gia, mà ở các thành trấn khác đều mở chi nhánh có quy mô lớn mạnh, sau lưng là lão bản (ông chủ) có thân phận thần bí, không ai biết được lão bản thật sự là ai.

Chân Linh mới vừa bước vào đã nghe được tiếng la diền cuồng của bọn cò bạc.

"Giết... thông sát..."

"Mở ra... đại..."

"Tiểu... nhất định phải mở ra tiểu..."

"Con bà nó, đại gia lần này đặt đại, nếu không thắng đại gia từ nay về sau rửa tay gác kiếm."

Ánh mắt Chân Linh trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua một vòng, cuối cùng hướng tới một chiếc bạc ít người đi đến.

Đúng lúc này, một thân ảnh đột nhiên đi ra ngăn đường Chân Linh, mở miệng mắng to. "Con bà nó, chính là con rùa nhỏ nhà ngươi dám trộm ngân phiếu của bản thiếu gia, hại bản thiếu gia hôm nay ngứa tay, không thể thống khoái (thoải mái, vui sướng) mà đánh bạc một hồi, người đâu, đem tiểu tử này ra ngoài hung hăng mà giáo huấn một chút cho bản thiếu gia." Nói xong vươn tay muốn hung hăng cầm tay Chân Linh.

Chân Linh lạnh lùng nhíu mày, chưa hề quay đầu hướng tay người nọ đang lao tới dùng sức một chút, tất cả mọi người không thấy rõ ràng nàng ra tay như thế nào, chỉ thấy người nọ bị đánh bay ra ngoài đất, bụi đất bay lên.

"Ui da... đau chết bản thiếu gia..."

Chân Linh lúc này cực kỳ tiêu sái mà quay đầu nhìn người bị nàng đánh cho nằm trên đất, nhưng lại chính là phú gia công tử vừa rồi bị nàng trộm mất ngân phiếu, thế giới này thật đúng là xảo diệu (khéo léo).

"Nhìn cái gì? Còn không mau bắt tiểu tử kia lại cho ta, một đám phế vật." Phú gia công tử bị đánh ngã kia từ trên mặt đất chọt vật bò dậy, đối với bọn thủ hạ bên cạnh hần rống to.

"Vâng, thiếu gia." Đám người đó đối với phú gia công tử kia nịnh hót nói, sau đó xoay người, mỗi người về mặt lưu manh hướng Chân Linh quát. "Con bà nó, tiểu tử dẫn động lỗ mũi này ở đâu ra, dám đụng đến thiếu gia của bọn ta, hôm nay không lột da của ngươi không được, lên."

Những người này thấy Chân Linh mặc quần áo đơn giản, chất liệu vải bình thường, lại chưa từng thấy qua Chân Linh nên nghĩ rằng nàng chính là một nhân vật tầm thường, vì vậy mà chớ e ngại gần nhà, gần cây gần chuồng mà hướng Chân Linh xông tới.

Tất cả mọi người ở sông bạc dùng việc đặt tiền cược, đều nhìn bọn họ, xem ra đối với vị phú gia công tử này Tứ Nguyên đồ phùng không ai là không biết, nhưng vị nam tử tuấn mỹ áo trắng này bọn họ chưa từng gặp qua không tránh khỏi tò mò xem trò hay.

Những người kia chỉ một động tác nhào tới còn chưa thực hiện thân thể tất cả bọn họ đều bị một thân ảnh lưu loát ném ra ngoài.

Chân Linh đem người cuối cùng hất ra ngoài, sau đó phui tay, thần sắc lạnh lùng xoay người thờ ơ liếc mắt nhìn đám người xem một cái.

Một màn này đều lọt vào đôi mắt sâu không thấy đáy của người thần bí trên lầu hai, người đó cong môi cười sau đó thân ảnh liền biến mất.

"Này... đứng lại!" Phú gia công tử kia thấy Chân Linh ra tay nhẹ nhàng đã đem bảy người dưới tay hất đánh cho chọt vật nằm trên đất mà kêu gào đau nhức, trong giọng nói hần nhiễm một chút lo sợ. Hần là ai vậy? Hần chính là tiểu vương gia ngầm trong kinh thành này, nơi này không ai dám đụng vào hắn, vậy mà tên tiểu bạch kiểm (là nói con trai mặt trắng nhìn như thư sinh) chết tiệt này dám đánh hắn, hừ, hắn nhất định phải cho hắn (Chân Linh) biết mùi lợi hại.

Chân Linh lạnh lùng cười nhưng mắt lại không cười. Nàng nói. "Chuyện gì?"

"Ngươi là cái thứ gì mà dám đánh bản thiếu gia? Ngươi có biết bản thiếu gia là ai hay không?" Phú gia công tử kia vênh vào tự đắc nói.

Chân Linh lạnh lùng nhíu mày giọng trêu tức nói. "Bản công tử là người, đương nhiên không phải là thứ gì, không biết ngươi là thứ gì?"

"Ta không phải thứ gì, ta... ngươi... ngươi... tên tiểu bạch kiểm chết tiệt này dám chơi chữ nể bản thiếu gia. Hừ, nói cho ngươi biết, bản thiếu gia là Cố nhị thiếu gia, Cẩm Vương gia quyền khuynh thiên hạ chính là tỷ phu (anh rể) của ta, ở kinh thành này bản thiếu gia chính là vua một cõi, tiểu bạch kiểm ngươi nên ngoan ngoãn mà dập đầu chín cái, bản thiếu gia hôm nay sẽ bỏ qua cho ngươi, bằng không..." Cố nhị thiếu gia kia ngữ khí thập phần đắc ý, hần cao ngạo hất cằm lên, bộ dáng ngạo nghễ.

Chân Linh nghe xong trong mắt sắc lạnh chợt lóe có ý trào phúng. Nàng còn nghĩ hắn có thân phận gì to lớn thì ra là đệ đệ của Cố Thủy Nhu, Cố gia toàn là cực phẩm, Cố Thủy Nhu đã bị nàng thu thập không ngờ còn có một Cố nhị công tử, hôm nay nàng sẽ cùng hắn vui đùa một chút vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Đánh Cho Ngươi Răng Rơi Đầy Đất

Chân Linh nhướn mày trêu tức nói. "Bằng không thì như thế nào?"

Cố nhị thiếu gia kia vừa nghe nghĩ rằng Chân Linh sợ nên kiêu ngạo nói. "Hắc, hắc... bằng không bản thiếu gia sẽ đánh ngươi cho răng rơi đầy đất, thấy bản thiếu gia thì phải gọi hai tiếng ông nội."

Chân Linh su khi nghe xong lạnh lùng cười. Chỉ thấy thân ảnh nàng nhảy lên, thủ pháp đánh cực kỳ quỷ dị, mọi người xung quanh còn chưa thấy được rõ ràng đã thấy thân mình Cố nhị thiếu gia bị đánh bay ra ngoài.

Một cái răng cửa rớt ra vỡ nát trên mặt đất.

"A... ngươi... ngươi dám đánh ta... ôi, đau chết ta." Cố nhị thiếu gia thiếu mất răng cửa, nói chuyện thều thào, lại rất đau, hần ngã trên mặt đất rên rỉ đau nhức không còn thấy bộ dạng kiêu ngạo vừa rồi.

Mọi người vây xem ngây ngẩn cả người, tất cả đều thắc mắc công tử áo trắng này là ai? Lại không sợ chết dám trêu vào Cố gia, không nói việc Cố gia là nhà giàu nhất cả nước chỉ cần việc Cố gia cùng với Cẩm Vương gia có quan hệ, vị công tử này nhất định có kết cục rất thảm.

Nhìn lại Chân Linh lúc này bộ dáng bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng không hề có nửa điểm lo sợ.

"Thiếu gia, ngài không có việc gì chứ?" Bọn thuộc hạ của Cố nhị thiếu gia thấy thiếu gia tình trạng bi thảm như vậy đành nhìn xuống đau nhức trên người bỏ nhào về phía hần.

"Bà nội nó, như thế nào không có việc gì? Ngươi thử bị đánh gãy răng cửa xem có sao không?" Cố nhị thiếu gia phát hỏa không chỗ phát tiết liền hướng về phía thuộc hạ của mình xuống tay, hung hăng giáng cho người kia một bạt tai.

Người kia che mặt âm thầm kêu oan. Hần trêu ai chọc ai đâu tại sao lại đáng thương đến như vậy?

Chân Linh không thèm nhìn đám phế vật này, liếc mắt một cái xoay người hướng chiếu bạc đi đến.

"Này... ngươi đứng lại!"

Chân Linh quay đầu, hai mắt lạnh lẽo trừng mắt nhìn Cố nhị thiếu gia bộ dạng đang giương nanh múa vuốt liền rũ xuống.

"Ngươi kêu ai này?" Giọng nói lạnh lùng, thập phần khí thế làm người ta sợ chết khiếp.

"Không... ta gọi... chính là... vị công tử này." Cố nhị thiếu gia bị khí thế của Chân Linh dọa sợ hãi, lời mắng chửi định nói ra liền đổi thành nịnh hót. Thật là đáng sợ, ánh mắt và giọng nói này căn bản là của ác ma.

Những người kia vừa thấy Cố nhị thiếu gia bộ dạng khúm núm đều cười ta ra tiếng. Bình thường, Cố nhị thiếu gia tác oai tác quái, tại đây không ít người đã từng bị hần khi dễ qua, hôm nay thấy hần bị chinh phục như thế tất nhiên cảm thấy cao hứng.

Chân Linh liếc mắt nhìn Cố nhị thiếu gia một cái, trong lòng âm thầm buồn cười. Người nhà Cố gia này ai cũng là phế vật sao? Không biết người giàu nhất kinh thành là Cố Nghĩa có bộ dạng gì nữa? Lại có thể sinh ra một cực phẩm như thế.

Cố nhị thiếu gia kia ghi hận trong lòng, nhưng biết hiện tại bản thân đánh không lại Chân Linh cho nên phải nhẫn nhịn chịu đựng, chờ hần trở về mang thêm người đến nhất định phải hung hăng giáo huấn nàng.

"Ngươi... ngươi tên là gì?" hần vừa sợ vừa hận đối với Chân Linh kêu to.

Chân Linh cười trêu tức nói. "Cổ Minh"

"Được. Cổ Minh phải không, ngươi chờ cho ta..." Cố nhị thiếu gia nói ra vẻ dữ tợn trộn lẫn nôm nớp lo sợ mà rời đi.

Lầu hai Tứ Nguyên đồ phùng, một vị nam tử áo trắng ngồi trong phòng tối nhìn về phía Chân Linh, khóe miệng cười nghiền ngẫm. "Cổ Minh, là chơi chữ, tên này thật có ý tứ." (ta biết ở đây là chơi chữ, nhưng lại ko hiểu là chơi chữ như thế nào nên ko thể giải thích cho các nàng T^T)

"Chủ nhân, muốn chúng ta mời hần lên hay không?" Sau lưng nam tử áo trắng là chủ quản của đồ phùng này, người trong lời hần nói đương nhiên là chỉ Chân Linh.

"Không cần, ngươi đi xuống đi."

"Vâng, chủ nhân."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nam Tử Áo Trắng

Đám người vây xem thấy Cổ nhị thiếu gia rời đi thì tán ra, những tay cờ bạc trở lại chiếu bạc tiếp tục đặt tiền cược.

"Mau mở, nhanh lên đặt tiền."

"Ta cược đại."

"Ta cược tiểu."

Chân Linh đi tới, thần nhiên liếc mắt nhìn, toàn bộ đồ phùng chỉ có hai loại đánh bạc, một là đồ xúc xúc (đặt tiểu hoặc đại) một loại khác là bài chín (bài này ta ko biết). Các loại đánh bài của cổ nhân thật là buồn tẻ đến đáng thương.

Chân Linh ném một xấp ngân phiếu thật dày lên bàn.

Mọi người đang điên cuồng đặt cược thấy có người ném nhiều tiền như vậy lên bàn liền giương mắt nhìn nàng, thấy đó là Chân Linh ai nấy đều thất kinh.

Người này nhìn hần ăn mặc bình thường nhưng không thể tưởng tượng được hần lại ra tay hào phóng như vậy, vừa rồi Cổ nhị thiếu gia tự giới thiệu hần lại không sợ một chút nào, còn hung hăng giáo huấn Cổ nhị thiếu gia, như vậy mọi người liền đoán ra thân phận của hần thật không đơn giản, lúc này thấy nàng cược nhiều ngân phiếu như vậy nhưng lại không chút khẩn trương, xem ra hần đã đoán được là sẽ thắng.

Rất nhiều người đều đặt cược theo Chân Linh. Không bao lâu bên đại chất đầy tiền.

Nhà cái đang lắc xúc xúc thấy tình hình như vậy không nhịn được chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Cuộc đặt cược thật lớn này làm hần có chút sợ hãi. Tay cầm cốc lắc lắc rồi chậm rãi hạ xuống, tay hần run rẩy không không dám mở.

"Mau mở ra..."

"Làm gì thất thần như vậy, mau mở ra..."

Người nọ tay run rẩy mở cốc xúc xúc ra.

Ánh mắt mọi người cũng chậm rãi theo nhịp điệu cốc xúc xúc, thời điểm nhìn thấy giữa sân một mảnh điên cuồng.

"Oa... là đại..."

"Quả nhiên mọi người theo vị công tử này sẽ không thua."

Mọi người vui vẻ kích động không thôi, hoa tay múa chân vui sướng.

Chân Linh vẻ mặt bình thường, nàng không chạm vào ngân lượng thỉnh thoảng để ý bên đại cười nhạt nói. "Ta tiếp tục mua đại."

Nhóm người cờ bạc thấy vậy, vốn định đưa tay lấy tiền đều rút về, ván này bọn họ cũng quyết định rồi.

Nhà cái có chút sợ hãi với khí thế của Chân Linh, tay lắc cốc xúc xúc run rẩy. Hần lặng lẽ liếc mắt một cái muốn xin giúp đỡ của quản lý.

Nhưng mà quản lý kia giống như không phát hiện cứ để mặc không để ý tới.

Nhà cái có chút sợ, nhiều ngân lượng thế kia nếu lại thua lần nữa kết cục của hần chẳng phải rất thảm sao?

Ngay lúc hần lắc không chừng hết sức, một giọng nói lạnh băng từ lầu hai truyền đến. "Người cứ việc lắc xúc xúc, Tứ Nguyên đồ phùng sẽ từ thua mà khởi dậy."

Nhà cái vừa nghe nhất thời lo lắng, cốc xúc xúc linh hoạt lay động.

Chân Linh thần nhiên nhưn mây liếc mắt nhìn phía lầu hai, sau đó ánh mắt bình tĩnh nhìn cốc xúc xúc.

Người nọ đem cốc đặt trên bàn, bàn tay to linh hoạt mở ra.

"Ha ha... là đại."

"Chúng ta lại thắng, tin Cổ Minh sẽ luôn thắng."

"Đúng. Tin Cổ Minh sẽ luôn thắng, Cổ Minh công tử đặt cái gì chúng ta liền đặt cái đó."

Chân Linh đối với sự kích động của mọi người trước sau như một chính là cười nhẹ. Tính thời gian cũng đã đến lúc nàng trở về.

Nàng đưa tay đem ngân phiếu năm ngàn lượng thu vào trong tay áo, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng mà đi ra cửa.

"Chậm đã." Một giọng nói trầm thấp lạnh lùng lúc này vang lên.

Chân Linh ngừng bước quay về phía sau.

Chỉ thấy một gã nam tử áo trắng chậm rãi hướng nàng đi tới, tóc dài thẳng tắp tùy ý tung bay theo từng động tác tiêu sái của hắn, như tơ tằm óng ánh làm cho người ta mờ mịt.

Dáng người hắn hơi gầy, phẳng phất như mây bay trên bầu trời, lại giống như ánh sáng trong đêm tối, có một chút cảm giác thần nhiên thần bí mà xa xôi. Trên mặt hắn mang một chiếc mặt nạ bạch ngọc, ánh sáng nhỏ vụn ánh lên ngân quang, một đôi mắt hẹp dài như hoa đào nhẹ nhàng lại có một chút ý tứ câu dẫn.

Nhưng sự xuất hiện của hắn mang theo một chút âm lãnh đã làm nhiệt độ không khí trong đồ phùng hạ thấp.

Chân Linh bất động che giấu vẻ mặt thất kinh, giọng nói thần nhiên. "Có việc?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ai Dám

Nam nhân áo trắng đeo mặt nạ cười khê, tức thì, tà tà giờ lên đôi mắt hoa đào, ánh mắt sáng lóa như ngôi sao trong đêm. Ánh mắt hắn gắt gao nhìn Chân Linh về mặt sâu thẳm khó hiểu. Hắn nói. "Công tử kỹ thuật đồ xúc xác không tồi, không biết tại hạ có được may mắn cùng công tử tỷ thí một ván?"

Chân Linh kinh ngạc, tỷ thí? E là không chỉ đơn giản như vậy đâu? Người này rõ ràng đem hành động của nàng vừa rồi thu vào mắt, rõ ràng là muốn thử nàng.

Nàng cười lạnh nhạt. "Không biết vị công tử này muốn cùng tại hạ tỷ thí như thế nào?"

Nam tử áo trắng mang một chiếc mặt nạ trên mặt, nhìn không rõ về mặt hắn, lại càng nhìn không ra ý nghĩ trong ánh mắt hắn. Hắn đưa tay chỉ vào khắp đồ phùng, thần nhiên nói một câu rất nhẹ: "Cổ Minh công tử, đánh cuộc với người cả cái Tứ Nguyên đồ phùng này thì sao? Nếu người thắng, Tứ Nguyên đồ phùng này thuộc về người, còn nếu ta thắng, thì rất đơn giản, Cổ Minh công tử chỉ cần đi theo ta một ngày là được rồi".

Lời vừa nói ra, không chỉ Chân Linh mà còn làm cho toàn bộ con bạc đều sững sờ.

Nam tử áo trắng này không lẽ lại chính là người đứng sau ông chủ của Tứ Nguyên đồ phùng - đồ phùng đệ nhất thiên hạ này sao? Mà hắn vừa nói gì? Hắn nói nếu hắn thua thì sẽ tự dâng cả đồ phùng cho Cổ Minh công tử?

Bọn họ không nghe lầm ấy chứ? Lúc này cả đồ phùng đang nảy sinh một ý nghĩ kinh thiên động địa: nếu Cổ Minh công tử có thể thắng nổi thì trận tỷ thí này quả là ngoài mong đợi của người ta mà.

Chân Linh liếc mắt nhìn nam tử áo trắng một cái, chỉ cảm thấy được người này sâu không thể lường, dù cho nàng đã gặp qua vô số loại người rồi. Ở hắn toát ra một luồng nguy hiểm, khiến cho không ai có thể xem nhẹ hắn. Hơi thở hắn mang theo hàn khí lạnh như băng, giống như là một phần thân thể không thể tách rời của hắn. Dù là hắn đang cười nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy thật lạnh lẽo, tựa như hồ nước không đáy, khiến người ta phải kinh sợ.

Chân Linh hạ quyết tâm rồi thần nhiên mà nói: "Được! Ta có thể tỷ thí với người. Nhưng bất quá cũng phải ba ngày nữa. Buổi trưa ba ngày sau ta sẽ đến Tứ Nguyên đồ phùng cùng công tử tỷ thí một phen".

"Được! Ba ngày thì ba ngày. Nhưng đến lúc đó hi vọng Cổ Minh công tử không làm tại hạ thất vọng thì được rồi!". Nam tử áo trắng nói xong, trong đáy mắt lại hiện lên ý cười, nhưng ý cười lạnh đậm lại làm cho con người hắn toát ra vẻ quý dị khác thường.

"Có thất vọng hay không, cứ chờ ba ngày sau sẽ rõ. Thời gian không còn sớm, Cổ Minh xin cáo từ!". Thanh âm còn chưa dứt, Chân Linh đã nhanh chóng đi nhanh ra khỏi Tứ Nguyên đồ phùng.

Nam tử áo trắng liếc mắt nhìn bóng dáng Chân Linh một cái, rồi như có điều gì suy nghĩ, liền xoay người đi lên lầu hai.

Khi vừa vào đến phòng, một gã hắc y nhân đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, cung kính hành lễ với hắn. "Thuộc hạ tham kiến cung chủ".

Lúc này đôi mắt của vị nam tử áo trắng lạnh như băng khiến cho người ta kinh hãi, đối với vẻ hoa đào mê mông vừa rồi đứng là hai cực đối lập. Hắn đứng lặng im trước cửa sổ, không nhìn về phía hắc y nhân mà chỉ lạnh lùng lên tiếng. "Đứng lên. Mọi việc xử lý thế nào rồi?"

Hắc y nhân nghe thấy liền đứng dậy, nghiêm túc trả lời. "Hồi cung chủ, sự việc đã được sắp xếp theo ý cung chủ rồi ạ. Nam Cung Cẩm kỳ này khó tránh khỏi tai kiếp".

Nam tử áo trắng nhẹ nề cười băng lãnh. "Hắc Minh cẩn thận với Cố Thủy Nhu một chút, đến thời điểm tất yếu thì giết nàng ta đi".

Hắc Minh ngừng lại một chút rồi gật đầu. "Vâng, cung chủ".

Cẩm Vương phủ.

Chân Linh vừa mới về đến Lãnh Nguyệt cư, còn chưa kịp thay xong y phục nam nhân thì đã nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

"Này, các người đang làm gì vậy? Tiểu thư nhà ta đang ngủ, lại đang bị thương, không thể làm ảnh hưởng đến nàng nghỉ ngơi. Các người muốn bắt thích khách, muốn phong tỏa Lãnh Nguyệt cư, dựa vào cái gì mà muốn lục soát nơi này?". Bích Ba nổi cáu, xông lên tấn công đám thị vệ.

“Tránh ra. Bằng không đứng trách chúng ta không khách khí!”. Thanh âm của thị vệ toát lên sự lạnh lùng, lộ ra vẻ không tốt đẹp gì.

“Hừ, các người có lúc nào đã từng khách khí với tiểu thư nhà ta? Cho dù nàng không được sủng ái, nhưng nàng vẫn là Vương phi. Nay dám thị vệ nhỏ bé các người dựa vào cái gì để lục soát phòng của tiểu thư nhà ta? Nếu nhìn trúng cái gì mà không nên nhìn, cẩn thận không Vương gia lấy đầu của các người đó”. Bích ba đã nhiều ngày vốn như có lửa trong người, lúc này bị đám thị vệ “chó cầy gần nhà, gà cầy gần chuồng” làm cho tức giận, nhất thời phát tiết tất cả, không quản đến chuyện những người trước mắt này mỗi người đều cầm một cây đao sáng choang.

“Là bốn vương phái bọn họ đến lục soát! Như thế nào? Một a hoàn nhỏ như người mà lại dám kiêu ngạo như vậy, xem ra quy tắc của Vương phủ lại phải sửa lại rồi. Người đầu, mang a hoàn kia xuống đánh ba mươi đại bản cho ta!”. Nam Cung Cẩm đứng tại chỗ, áo bào như phát ra quang sáng, lạnh lùng ra mệnh lệnh.

“Ai dám?”. Một thanh âm nghiêm túc lạnh lùng từ trong phòng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đi Con Đường Của Mình, Ai Muốn Nói Gì Thì Nói

Mọi người đều bị khí thế của thanh âm này dọa cho sợ hãi, cuối cùng không một ai dám tiến lên đem Bích Ba giải xuống dưới.

Chỉ thấy Chân Linh thần sắc xác xơ tiêu điều, ngồi trên một chiếc xe lăn ở trước cửa phòng, hai tay gắt gao bám vào bánh xe hướng về phía Nam Cung Cẩm cùng đám người đó mà đẩy tới.

Một dải sáng nhẹ nhàng vương trên người nàng, nếu không có mảnh băng gạc kia đang băng bó gương mặt, thì nàng đích thị là tuyệt mỹ giai nhân khiến cho người khác phải nín thở. Cứ như tất cả những gì rực rỡ nhất cơ hồ đều được đặt trên người nàng, ánh sáng rực rỡ khiến người khác không dám nhìn thẳng, nhưng lại khiến người ta phải hối tiếc khi dời mắt đi.

Mái tóc dài của nàng nhẹ tung bay từng sợi từng sợi theo gió, đôi mắt băng lãnh, đáy mắt sâu thẳm mang theo sát khí hung hãn, nhìn Nam Cung Cẩm mà sắc giọng nói: “Nam Cung Cẩm, Bích Ba là người của ta, người dựa vào cái gì mà dám động đến nàng?”

Nếu đó là một câu nói thoát ra từ miệng của một cuồng thiếp (thê tử bị điên), chỉ sợ đám nam nhân đều hội lại mà cười lớn.

Nhưng mà lời này lại thoát ra từ miệng của Chân Linh, mà mỗi người lại không dám một câu phản bác lại nàng, nên tựa hồ mọi người đều kết luận nàng dường như rất giống cuồng thiếp trong mấy câu chuyện nguyên mẫu.

Nam Cung Cẩm sắc mặt u ám, đôi mắt đỏ quạch, lạnh lẽo như hai quả băng hướng tới Chân Linh mà lệnh: “Nha đầu của Chân Linh người thì xá gì. Bốn vương ngay cả người cũng dám đánh. Người đầu, lời Vương phi cùng nha đầu kia xuống đánh ba mươi đại bản cho ta”.

Nam Cung Cẩm không thể không thừa nhận là chính mình vừa rồi cũng bị khí thế của Chân Linh dọa. Nhưng sau đó hắn điên đại cuồng loạn đầy lửa hận. Chân Linh không những hung hăng giẫm nát tôn nghiêm của một phu quân, mà ngay cả tôn nghiêm của một Vương gia cũng bị nàng chà đạp. Hắn đường đường là Vương gia cao quý, há nào lại để cho nữ nhân của mình dùng khẩu khí đó để nói chuyện với hắn? Hắn như thế nào lại có thể nuốt xuống đây?

“Không cần. Vương gia người không thể đối với tiểu thư như vậy”, Bích Ba khóc lớn, là nàng làm ảnh hưởng đến tiểu thư.

Chân tiểu thư vốn đang không tốt, hơn nữa lưng lại bị thương, sao có thể chịu ba mươi đại bản? Đây không phải là muốn đánh đến chết sao? Vương gia quá độc ác!

Chân Linh nghe xong lời của Nam Cung Cẩm, sắc mặt vẫn bình thản như thường. Nàng bình tĩnh nâng mắt nhìn Bích Ba, nhẹ giọng nói: “Bích Ba, người không được cầu hắn. Hắn không xứng với tiểu thư nhà người. Ta cũng không thích thế!”.

Thanh âm tuy nhẹ nhưng lại âm thầm biểu lộ một khí phách ngạo nghễ bậc nhất thiên hạ.

Thanh âm nức nở của Bích Ba nhỏ dần, lửa giận của Nam Cung Cẩm cũng tắt, còn thị vệ đứng tứ phía đều ngây ngẩn cả người.

Vương phi như vậy mà thoát ra ánh sáng rực rỡ khiến cho người ta không mở mắt ra được khiến bọn họ khiếp sợ cực kì.

Lần đầu tiên thấy một nữ nhân dám nói như thế, bày ra nét mặt như thế, lần đầu tiên bị khí phách của một nữ nhân chấn ngự như thế!

Nam Cung Cẩm hai mắt lạnh như băng lúc này cũng đang tràn ngập khiếp sợ trước vẻ tuyệt mỹ lóa mắt của Chân Linh. Hắn đột nhiên sinh hoảng hốt, cảm thấy lúc này trái tim đang đập mạnh như thế, như muốn nhảy ra khỏi ngực, vì kỳ thực chính mình đối với nàng mà động tâm.

Động tâm? Hắn nhưng lại đối với nàng mà động tâm sao?

Không, không thể! Hắn không thể đối với nàng mà động tâm. Cũng tuyệt đối không có khả năng động tâm với nàng!

Nam Cung Cẩm gắt gao nắm chặt lấy hai tay đau đớn giãy dụa.

Hồi lâu sau, hắn thần sắc lạnh như băng ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt sâu vô tận, sắc giọng nói. “Chân Linh, người thân là Vương phi của ta, tam tông tứ đức người có thể giữ? Hôm nay Bốn vương không chỉ muốn đánh người ba mươi đại bản mà còn muốn bỏ người”.

Chân Linh nghe Nam Cung Cẩm nói mà trong lòng âm thầm cười trộm. Huru nàng ư? Thật hợp ý nàng mà.

Bích Ba vừa nghe xong thì sắc mặt trắng bệch. “Vương gia, người không thể bỏ tiểu thư, van cầu người không nên bỏ tiểu thư!”. Trong tư tưởng của Bích Ba, nữ tử mà bị huru thì đời này xem như xong rồi.

Mặc kệ là bị huru vì nguyên nhân gì, ở thời này, trong mắt họ đều là đồ vô si, là bại hoại không có đạo đức, là loại trời đất không dung. Cho nên Bích Ba mới sợ hãi như thế. Nàng không muốn tiểu thư về sau lại bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Nàng không nghĩ tiểu thư lại có thể chịu khổ như thế này.

Nhưng mà Bích Ba sai lầm rồi. Chân Linh là ai? Sao lại để cái tư tưởng cổ lỗ sĩ này ảnh hưởng chứ. Người khác nói gì cứ nói, mình cứ đi con đường của mình là được.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Làm Người Chớ Nên Tuyệt Tình

Lời nói của Nam Cung Cẩm như phát đạn trong làn sương khói làm cho tất cả mọi người giữa sân đều kinh ngạc.

Chỉ có người trong cuộc là Chân Linh vẻ mặt vẫn bình tĩnh mà ngồi trên xe lăn, đôi mắt sâu thẳm không người nào biết nàng đang nghĩ gì. Nàng nhìn cũng không liếc mắt nhìn Nam Cung Cẩm một cái, trượt xe lăn hướng về phía Bích Ba.

Đến trước mặt Bích Ba, nàng vươn tay mạnh mẽ kéo Bích Ba lại, ngón tay mảnh khảnh ôn nhu vì Bích Ba lau lệ. "Bích Ba, vĩnh viễn nhớ kỹ lời của ta, chỉ cần có ta ở đây, không ai có thể tổn thương ngươi, ngươi không cần phải cúi đầu trước bất kỳ kẻ nào."

"Tiểu thư..." Bích Ba rung động, đôi mắt đầm lệ tràn đầy cảm động nhìn Chân Linh.

"Đều thất thần làm cái gì? Còn không mau đem hai người này đem đi đánh ba mươi đại bản thật nặng cho bốn vương." Nam Cung Cẩm bị lời nói của Chân Linh đâm một nhát, nàng có ý tứ gì? Chẳng lẽ thân phận hèn đường đường là một Vương gia lại không quan trọng bằng một nha đầu sao?

Hắn vừa rồi kỳ thực là tức giận nên mới nói thế, nếu nàng khuất phục hắn nhất định sẽ không tàn nhẫn với nàng, chính là nàng lại quật cường không lĩnh tình như thế.

Được. Rất tốt. Như vậy bốn vương sẽ không khách khí nữa, bốn vương không tin ngươi thật sự không sợ chết.

Nam Cung Cẩm tức giận không thôi, đôi mắt lạnh lẽo làm người ta sợ hãi, giống như con thú điên cuồng muốn cắn nuốt người.

Bọn thị vệ có một chút do dự, nhưng thấy Nam Cung Cẩm biểu tình đáng sợ như thế liền kinh hãi, tiến lên muốn áp giải Chân Linh và Bích Ba đi.

Chân Linh nhìn đám thị vệ liếc mắt một cái sau đó ánh mắt chuyển đến mặt Nam Cung Cẩm, ung dung lên tiếng. "Nam Cung Cẩm, làm người chớ nên tuyệt tình, vì mình mà lưu lại một đường lui, để ngày khác còn có đường mà đi."

Nam Cung Cẩm lạnh lùng nhíu mày. "Chân Linh, ngươi có ý gì?"

Chân Linh nở nụ cười, nụ cười nhẹ nhàng chậm chạp làm người ta mê say, giống như những đóa hoa đào nở ở trên mặt, từng đóa nở ra xinh đẹp bức người. Môi mỏng nàng khẽ mở, giọng tự tin nói. "Nam Cung Cẩm, ngươi không phải vì tình hình thiên tai tại vùng Minh Đông mà buồn bực sao? Nay ngươi nể mặt Chân Linh ta miễn đi ba mươi đại bản, ta liền đưa cho ngươi một phương án giúp ngươi cởi bỏ phiền não. Đương nhiên ta đưa ra điều kiện này cũng không phải vì ta không có khả năng chịu được ba mươi đại bản mà bởi vì ta không muốn gây chiến. Nam Cung Cẩm, nói vậy ngươi hiểu rồi chứ, thân phận của ngươi, lập trường của ta, đừng quá tuyệt tình mà trở mặt, đối với tất cả mọi người cũng không có lợi."

Giọng nói ung dung rõ ràng vừa dứt, trong sân lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người nhìn Chân Linh đều bị thân ảnh tự tin của nàng làm chấn động, chưa từng có người nào có thể tự tin cùng Vương gia nói điều kiện, mà khí thế mười phần tự tin của Chân Linh vừa rồi giống như mọi thứ đều bình thường có thể khống chế trong tay một cách dễ dàng.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm khẽ biến, hắn vẫn không nhúc nhích dùng ánh mắt tinh táo nhất nhìn chằm chằm Chân Linh, giống như muốn nhìn thấu nàng. Ngừng lại, hắn thu hồi vẻ mặt tức giận, giọng lạnh lùng nói. "Ngươi mới một chút phương án của ngươi, nếu bốn vương vừa lòng sẽ đặc xá ba mươi đại bản."

"Được." Chân Linh cười nhẹ nhàng, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ lại một lần nữa làm cho người ta bối rối.

Nàng quay đầu nói với Bích Ba. "Bích Ba, ngươi lấy giúp ta giấy bút đi."

"Vâng, tiểu thư." Bích Ba thoáng lo lắng liếc mắt nhìn Nam Cung Cẩm một cái, cuối cùng mới nhanh chạy trở về đem giấy bút chuẩn bị thật tốt để cho mấy thị vệ cường tráng mang đi.

Bàn tay mảnh khảnh của Chân Linh cầm bút lông, chấm mực, sau đó động tác rất nhanh vẽ trên giấy.

Lúc này, phía tây là ánh chiều tà, ánh chiều tà uyển chuyển như một tấm sa mỏng, lẳng lặng mà chụp xuống trời đất một mảnh sáng trong, gió nhẹ thổi, nàng

nghe mặt, vài sợi tóc mềm mại rũ xuống, bàn tay mềm mại không xương, một chút tê dại ngứa ngáy khắp nhiều lòng Nam Cung Cẩm, hân hân ngây ngốc đứng nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Người Dám Động Nàng Thử Xem

Chân Linh về xong bức tranh chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa vận chạm phải ánh mắt như mê như say của Nam Cung Cẩm, hàng mày dài hơi nhíu lại, trong lòng cười lạnh.

"Nam Cung Cẩm, bức tranh này là phương án ta đưa cho ngươi. Bích Ba, đưa cho hắn đi."

"Vâng, tiểu thư." Bích Ba cẩn thận cầm bức tranh đưa cho Nam Cung Cẩm, trước mặt hắn cúi đầu xuống ở trong lòng hung hăng mà đem Nam Cung Cẩm chửi thầm trăm lần.

Nam Cung Cẩm tiếp nhận, vừa nhìn vào bức tranh đầu tiên chính là chấn động.

Nét vẽ phiêu dật hài hòa trong sáng, trông rất sống động, còn có nước chảy trên cao, cũng được kỹ năng phác họa của nàng miêu tả sống động, sống động như thể thần đến từ bút. Phía trên có vài vật gì đó hình dáng như hình cầu, còn có núi cao hình dạng kỳ quái, hắn là người từng trải, gặp nhiều biết nhiều cũng mới thấy lần đầu, nàng là nữ tử ở chốn khuê phòng làm sao biết những thứ này?

Chân Linh đem sắc mặt Nam Cung Cẩm thu vào đáy mắt lạnh nhạt nói. "Ngươi không phải đang đại tu đập nước sao? Thật ra xây đập nước chỉ là phòng ngừa tai họa trong tương lai, cũng không thể hóa giải tình hình khẩn cấp lúc này. Theo ta được biết, Minh Đông là vùng khô hạn, mỗi năm vào mùa này đều bị hạn hán ba tháng, ba tháng hạn hán nhất định sẽ có rất nhiều hoa màu bị chết héo, nhưng cũng không phải không có cách cải thiện." Nói tới đây, Chân Linh có ý dừng lại, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ẩn chứa vẻ châm biếm nhìn Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm vừa nghe đến đoạn quan trọng Chân Linh lại dừng lại không khỏi nhíu mày, hai mắt khó nén kích động. "Phương pháp cải thiện gì? Nói mau!"

Chân Linh không chút vội vàng nâng mắt nhìn Nam Cung Cẩm, chậm rãi nói. "Nam Cung Cẩm, cái mà ngươi đang cầm trong tay chính là phương pháp cải thiện, ta nghĩ ngươi xem cũng không hiểu, ngươi muốn ta nói cho ngươi biết cũng được, có điều... phải thêm một điều kiện khác nữa."

Nam Cung Cẩm hôm nay mới nghiêm túc hiểu được cái gì gọi là được một bước lại muốn tiến thêm một thước, Chân Linh này thể nhưng lại đặt bẫy từng bước một chờ hắn nhảy vào, cuối cùng, hắn cũng thật sự từng bước một mà nhảy vào đúng như nàng dự tính.

Phần tài trí này, phần tính toán này, phần dũng khí này, hắn không thể không dùng đôi mắt tán thưởng mà nhìn một Chân Linh thận trọng như thể ở trước mắt, nếu thân là một nam nhi, nhất định dùng tài cán này bày mưu tính kế cho quốc gia, sẽ mưu cầu được địa vị cao.

Ngay lập tức, mặt hắn không chút thay đổi nói. "Điều kiện gì? Ngươi nói đi."

Chân Linh cong môi cười, ta chờ chính là câu nói kia của ngươi. Nàng nhìn Nam Cung Cẩm, giọng nói trong trẻo làm mọi người trong sân chấn động. "Nam Cung Cẩm, ta nghe nói trên người của ngươi có một tấm kim bài miễn tử mà tiên hoàng ban tặng, ngươi đem nó cho ta, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Mấy ngày nay, Chân Linh âm thầm điều tra tất cả về Nam Cung Cẩm, cho nên đương nhiên biết được trên người hắn có kim bài miễn tử. Lúc này, nàng đòi hắn tấm kim bài miễn tử này chỉ là vì sau này muốn thuận tiện làm việc tại nơi cô đại mà quyền lực là trên hết, nếu không có hậu thuẫn mạnh mẽ hùng hồn chống đỡ, nàng sợ mọi kế hoạch sau này sẽ bị trở ngại, nhưng có tấm kim bài miễn tử này mọi thứ sẽ khác, mọi chuyện của nàng đều được bảo đảm an toàn.

Nam Cung Cẩm vừa nghe xong mặt rất nhanh lạnh xuống. Hắn hung tợn mà trừng mắt nhìn Chân Linh, nghiến răng nghiến lợi nói. "Chân Linh, ngươi cho rằng bốn vương là ai? Há lại dám đòi điều kiện với bốn vương. Nói cho ngươi biết, hôm nay nếu ngươi không nói ra phương pháp cải thiện, bốn vương sẽ giết nha đầu kia." Nam Cung Cẩm vẻ mặt nghiêm nghị trước giờ chưa từng có chỉ thẳng vào Bích Ba.

"Ha ha ha..." Chân Linh phá thành cười to, ánh mắt ngoan độc đầy sát khí làm người khác chấn động, cặp mắt kia giống như từ thần, trong mắt không có gì ngoài sát khí vô tận.

Nàng bỗng nhiên cười nhìn Nam Cung Cẩm, từng câu từng chữ băng lãnh nói. "Nam Cung Cẩm, ngươi dám đụng vào nàng thử xem, Chân Linh ta thề cho dù chết cũng muốn toàn bộ Vương phủ của ngươi phải trả nợ bằng máu."

Những lời này vang vọng thật lâu trong Lành Nguyệt cư.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 36: Trò Cười

Nếu Nam Cung Cẩm thật sự giết Bích Ba, thì nàng sẽ dùng mạng sống để thể hiện bản lĩnh mà đại khai sát giới Cẩm Vương phủ.

Chân Linh nàng có thể trở thành sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng hiện đại cũng không phải là hữu danh vô thực, nàng thật sự có năng lực này. Bức nàng tức giận thì chuyện tàn nhẫn nào nàng cũng có thể làm.

Tại cái thế giới này không có thuốc nổ, lấy một chút hiểu biết của nàng đối với Tần Nam Vương triều mà nói, nguyên liệu chế tạo thuốc nổ nơi này không phải không có, đến lúc đó nàng dốc lòng chế tạo một vài thuốc nổ, không chỉ nói Cẩm Vương phủ cho dù là Tần Nam Vương triều cũng phải sợ hãi lực tàn phá của nó.

Đối với vũ khí lạc hậu của cổ đại, thuốc nổ đối với bọn họ mà nói có uy hiếp rất đáng sợ.

Nam Cung Cẩm không ngờ được Chân Linh sẽ điên cuồng như thế, càng không ngờ được nàng lại vì sống chết của một nha đầu mà bất chấp mọi thứ, làm hấn vừa ghi hận vừa đau lòng, giống như bị người đâm một nhát dao máu tươi đâm đũa.

Hấn hung hăng nắm chặt hai tay đem lửa giận vừa nhen nhóm nén xuống. Không hiểu vì sao hấn phải nhìn nàng, thấy nàng điên cuồng như thế, hai mắt tràn ngập sát khí làm cho hấn đau lòng.

Có thể có một đôi mắt đầy sát khí đáng sợ như thế, nhất định là đã phải trải qua vô số sinh tử, cận kề cái chết mới luyện thành, nàng vẫn là Chân Linh sao? Hay nói cách khác, nàng là Vương phi của hấn sao?

Nam Cung Cẩm cứ như vậy, lẳng lặng nhìn Chân Linh, ẩn giấu bên trong hai mắt hấn không lạnh cũng không nóng, chỉ có một mảnh mặt biển tĩnh lặng sâu không đáy, không ai biết được bên dưới vẻ bình tĩnh này là mãnh liệt sục sôi như thế nào.

Tìm hấn rung động, hấn hiểu rõ nhưng lại lừa mình dối người, hấn không muốn thừa nhận bản thân đã động tâm.

Nam Cung Cẩm giờ phút này cũng không biết hấn lúc này lừa mình dối mình là dối lấy cả đời sau này vô cùng hối hận.

"Tiểu thư..." Bích Ba thoát khỏi cảm giác rung động bị bao vây, lúc này mới kích động mà khóc.

Chân Linh giữa mảnh giận rộng lớn vì bảo vệ một nha đầu đã làm tất cả mọi người khiếp sợ, ánh mắt xúc động vẫn hạ xuống trên người chủ tớ hai người họ.

Nhưng Nam Cung Cẩm ngay lúc này lại lạnh lùng lên tiếng, "Chân Linh, bốn vương có thể cho ngươi kim bài miễn tử có điều bốn vương cũng có một điều kiện."

Chân Linh một bên an ủi vỗ bả vai Bích Ba một bên lạnh nhạt nói, "Điều kiện gì?"

"Chính là bốn vương sẽ hưu ngươi, từ nay về sau không được dây dưa cùng bốn vương nữa, bên Hoàng tử mẫu ngươi không cần nói gì cả tùy bốn vương ra mặt." Nam Cung Cẩm lạnh lùng lên tiếng, giọng nói kia kiên định giống như sợ chính mình sẽ đổi ý.

"Được. Ta đồng ý." Nam Cung Cẩm vừa nói xong Chân Linh liền tiếp lời, nàng trả lời vô cùng kiên định, vừa kiên định vừa mang theo trào phúng thần nhiên cùng với vui mừng không ai phát hiện.

Nàng còn tưởng là điều kiện gì đáng sợ, không thể tưởng tượng được đó lại là điều nàng muốn. Nghĩ đến đây, trong lòng Chân Linh không khỏi cười lạnh. Nam Cung Cẩm, ngươi quả là tự đại đi.

Dây dưa ngươi? Đúng thật là ông trời trêu ngươi rồi.

Nam Cung Cẩm ngậy ngán cả người, hấn nhìn Chân Linh mà hoài nghi tốt độ. Nàng...nàng thế nhưng lại không chút do dự mà đồng ý? Mà ngay cả chút suy xét cũng không có?

Vì cái gì? Rốt cục là vì cái gì?

Nam Cung Cẩm cho rằng hấn vốn sẽ rất vui vẻ vì hấn không phải là đã muốn bỏ nàng từ trước hay sao? Nhưng vì sao hôm nay đường đường chính chính bỏ nàng thì hấn lại thấy đau tận tâm can?

Không, hấn chẳng phải đau vì nàng, không thể đau vì nàng!

Cổ Thủy Nhu. Người hấn yêu chính là Thủy Nhu. Là Thủy Nhu thiện lương dịu dàng. Là Thủy Nhu chứ không phải nàng. Hấn là những ngày gần đây, nàng "lạt mềm buộc chặt" mà mê hoặc hấn.

Thần sắc Nam Cung Cẩm càng lúc càng lạnh.

Đúng lúc này, tổng quản của Vương phủ là Vương Hoa thần sắc lo lắng tiến vào, hướng về phía Nam Cung Cẩm mà bước tới.

"Vương gia, Cổ tiểu thư...nàng không ổn..."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cố Thủy Nhu Điên Rồi

Thần sắc Nam Cung Cẩm mất hết vẻ băng giá. “Thủy Nhu làm sao rồi? Nói!”

Vương Hoa đột nhiên run rẩy, không hiểu vì sao vẻ mặt Vương gia lúc này lại trở nên đáng sợ như vậy. Hắn nom nớp lo sợ nói: “Cố tiểu thư vừa tỉnh lại đã hô to là có quý. Hình như rất là hoảng sợ. Hiện tại đã trở nên điên dại”.

Vương Hoa còn chưa nói xong thì Nam Cung Cẩm đã rời đi rất nhanh.

Chân Linh nhìn Nam Cung Cẩm rời đi với bộ dạng lo lắng thì không khỏi bật cười.

“Tiểu thư, người cười gì vậy ạ?” Bích Ba hôm nay đã bị dọa quá nhiều, không muốn lại bị làm cho kinh sợ nữa. Tiểu thư bị bỏ, thế nhưng nàng lại còn cười được ư?

Chân Linh thu lại nụ cười, thần nhiên nói: “Ta có cười gì đâu. Bích Ba, người đẩy ta vào nhà đi”. Nàng tất nhiên là cười sự điên dại của Cố Thủy Nhu, không thể tưởng tượng được nữ nhân này lại như vậy, dọa thế mà đã điên rồi, thật là tạo nghiệp quá đi.

Bích Ba nhìn đám thị vẫn đang đứng bốn phía như cũ, cúi người ghé tai Chân Linh mà nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, người đi van cầu Vương gia đi ạ. Nếu thật sự là bị hư, Bích Ba sợ...”.

Chân Linh không chờ nàng nói hết đã ngắt lời nàng. “Bích Ba, người yên tâm, tiểu thư nhà người đã sớm chuẩn bị kỹ càng. Rời khỏi Vương phủ chỉ có tốt hơn, chứ chẳng thảm bại hơn đâu!”.

“Nhưng mà tiểu thư...”.

“Không có nhưng mà”.

“Tiểu thư, người không đợi Vương gia hủy lệnh đánh kia sao? Về phòng thế này, Vương gia liệu có thể quên việc này hay không?”.

Chân Linh như đang suy nghĩ điều gì, sau cùng nở một nụ cười. “Bích Ba, người tin không? Đêm nay hẳn tự nhiên sẽ qua đây tổng tiền chúng ta”.

“Ách”. Bích Ba ngây ngẩn cả người.

“Đi thôi”.

“A”.

Phúc Thủy cư rõ ràng là mảnh sân thanh tịnh nhất của Cẩm Vương phủ. Trong viện có những cây đào Lâm Lập đang trở hoa rực rỡ đẹp không sao tả xiết, còn có một ao sen xanh biếc lá, thơm ngát hương. Giữa hồ sen là một mái đình nhỏ, ngói lợp bằng ngọc lưu ly, mỗi khi ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu xuống lại phát ra một màu xa hoa rực rỡ.

Nhưng mà trong viện tao nhã lịch sự đó, lại phát ra từng đợt từng đợt tiếng hét điên dại.

“Quý, không cần lại đây... không cần lại đây...ta sai rồi...ta biết sai rồi...”

Nam Cung Cẩm vừa mới đặt chân đến Phúc Thủy cư đã nghe thấy tiếng kêu như thế. Hắn biến sắc chạy nhanh vào.

Đi vào, liền thấy Cố Thủy Nhu một thân áo hồng, tóc dài rối bù, khuôn mặt tái nhợt, đôi mắt trống rỗng vô thần phản ra một mảnh kinh hãi khủng khiếp. Nàng bước đi trên đất, từng bước từng bước lui về phía sau, phát ra những thanh âm kinh hãi.

“Không cần lại đây...không cần lại đây...ta sai lắm rồi...ta không dám...ô ô...”.

Nam Cung Cẩm thấy vậy, hai tay hung hăng nắm chặt. Nàng đối với bốn a hoàn trong phòng mà hét lớn. “Đây rốt cục là đã xảy ra chuyện gì? Các người như vậy là hầu hạ chủ tử sao? Người đâu, đuổi bốn a hoàn này ra khỏi Vương phủ cho ta!”.

Nam Cung Cẩm vốn ở chỗ Chân Linh mà tức giận cực độ, qua đây lại bị bộ dạng Cố Thủy Nhu điên điên khùng khùng kích thích, làm cho mọi lửa giận trong người hắn đều phát tiết hết xuống người bốn a hoàn.

“Vương gia, không cần...”

“Vương gia bỏ qua cho nô tì đi, là Cố tiểu thư...”

“Câm miệng”. Nam Cung Cẩm hung hăng đánh a hoàn kia

“Vâng thưa Vương gia.” Mấy người thị vệ kia nom nớp lo sợ đáp lời, sau đó liền tiến lên áp giải bốn a hoàn đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lấy Nàng

“A, không cần qua đây... không cần qua đây...” Cô Thủy Nhu bị tiếng hét của Nam Cung Cẩm kích thích, lại càng trở nên điên dại. Nàng lui lại, ánh mắt trống rỗng toát nên vẻ kinh hãi tột độ.

Nam Cung Cẩm định bước tới an ủi Cô Thủy Nhu, nhưng khi tay hắn vừa vươn ra, Cô Thủy Nhu vừa nhìn thấy tay hắn đã hoảng sợ, kinh hãi trong đáy mắt được phóng đại đến mức tận cùng.

Nàng thét lên chói tai: “Đừng ăn thịt ta... đừng ăn thịt ta...”

Nam Cung Cẩm nhíu mày thật chặt, hắn nhìn Cô Thủy Nhu, ánh mắt thương xót, nhỏ giọng nói: “Thủy Nhu, là ta, Cẩm ca ca...”

“Cẩm ca ca...”

Nước mắt đồng loạt tuôn rơi ào ạt, mái tóc dài rối tung cùng với gương mặt tái nhợt của Cô Thủy Nhu lúc này thực đáng thương. Hai mắt Nam Cung Cẩm nhìn thấy cảnh này, thì sinh ra một nỗi đau đớn, ở nơi sâu thẳm nào đó trong trí nhớ, đột nhiên lại xuất hiện những hình ảnh phóng đại, chồng chéo lên nhau.

Hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, ở nơi đó khi hắn năm tuổi, mẫu phi rời bỏ hắn mà đi.

Một người cô độc mà sống trên cõi đời này, không nơi nương tựa. Thời điểm đó, hắn thấy chính mình đã tuyệt vọng đến cùng cực. Mới năm tuổi mà hắn đã phải trải qua loại cảm xúc tuyệt vọng khi bị người ta vứt bỏ.

Lúc này nhìn Cô Thủy Nhu như vậy, trong một thoáng, làm cho nơi sâu nhất trong nội tâm hắn gọi lên một sự va chạm. Hắn gắt gao ôm lấy Cô Thủy Nhu vào lòng. “Thủy Nhu, Cẩm ca ca vĩnh viễn sẽ không bao giờ không cần đến nàng”.

Cô Thủy Nhu nghe xong, chợt có chút tỉnh táo, nàng nâng hai mắt trống rỗng lên nhìn Nam Cung Cẩm. “Thật vậy sao? Cẩm ca ca sẽ không vứt bỏ muội sao?”.

Nam Cung Cẩm cúi đầu, dùng ánh mắt rất sâu mà nhìn nàng. “Sẽ không”. Hai chữ này nói xong lại làm cho hắn có chút hoảng hốt.

Thật là sẽ không ư? Cũng có thể.

Cô Thủy Nhu nằm trong lòng Nam Cung Cẩm, kinh hãi từ từ giảm đi rất nhiều, nàng vươn tay nắm chặt lấy ống tay áo của Nam Cung Cẩm, trong hai con mắt là một mảng hơi nước mịt mù.

"Cẩm ca ca, người có thể lấy muội hay không? Muội... muội có thể làm Vương phi của người sao?" Trong đầu Cô Thủy Nhu lúc này trống rỗng nhưng đối với vị trí Vương phi của Nam Cung Cẩm nàng vẫn như cũ nhớ rõ, giống như chuyện này đối với nàng rất quan trọng, rất quan trọng.

Không thể không nói Cô Thủy Nhu này là một kẻ rất ương ngạnh, mọi chuyện để xảy ra như thế này mà vẫn không quên được việc này.

Nam Cung Cẩm lập tức nhẹ giọng đáp. "Thủy Nhu, Cẩm ca ca ngày một sẽ lấy nàng, nàng là tân nương tử của Cẩm ca ca, Vương phi tất nhiên sẽ là nàng."

Lúc này nhắc đến hai chữ Vương phi, trong đầu Nam Cung Cẩm lại hiện ra dung nhan tuyệt thế cùng khí phách lạnh lùng.

Hắn lắc đầu, cố ý xem nhẹ ảo ảnh trong đầu, hai tay ôm Cô Thủy Nhu chặt hơn như thể muốn mượn nhiệt độ cơ thể Cô Thủy Nhu để làm nhạt đi thân ảnh kia.

Cô Thủy Nhu nghe Nam Cung Cẩm trả lời như thế nhưng lại cười âm thầm. Nụ cười không một chút nguy trang cũng mang vẻ tinh khiết trong suốt động lòng người.

Nàng ôm cổ Nam Cung Cẩm, hôn nhẹ một cái. "Cẩm ca ca, người tốt nhất." (ừ, tốt nhất mà cũng ngu nhất haiz...)

Trong lòng Nam Cung Cẩm cảm xúc rối bời, cuối cùng chỉ âm thầm cười mà không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kim Bài Miễn Tử

Ban đêm, ánh trăng dần dần biến mất, ánh sáng rực rỡ ẩn vào tầng mây. Ngon gió mát lạnh nhẹ nhàng thổi, lay động ngọn cây, một mảnh sân hoang vắng mọc đầy cỏ dại, bóng cây đan vào nhau chẳng chặt.

Trong Lãnh Nguyệt cư, Chân Linh mặc váy dài mộc mạc, tóc dài xõa tự nhiên trên hai vai. Nàng ngồi xe lăn, thần sắc trong trẻo lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ nhạt chiếu trên người nàng, như đóa hoa lan nơi cùng cốc trong sạch thanh nhã nhưng đầy sức hút.

Nam Cung Cẩm đi vào, khi hắn nhìn thấy Chân Linh như thế không thể không nói rằng trong tim của hắn giống như có một cục đá rơi xuống mặt sóng lặng tạo lên từng gợn sóng lăn tăn.

Nàng im lặng xinh đẹp như thể làm cho người ta tưởng như trong mộng, nếu tất cả chỉ là mộng chỉ mong không cần phải tỉnh lại.

Đáng tiếc, tất cả không phải là mộng.

Chân Linh cảm nhận được hơi thở của Nam Cung Cẩm, nàng thu lại cảm xúc, về mặt yên tĩnh lạnh lùng xoay người nhìn hắn. "Cầm Vương gia, đừng cứ đứng đó có chuyện gì thì nói đi."

Giọng nói lạnh nhạt như thể đang cùng một người xa lạ nói chuyện.

Đối với Chân Linh mà nói, Nam Cung Cẩm vốn như người xa lạ, chẳng có chút dính dấp gì hết. Nhưng Nam Cung Cẩm lại chẳng nghĩ như vậy, nghe thấy ngữ khí Chân Linh dường như rất lạnh nhạt, trong lòng nhiều cảm xúc hỗn tạp đan xen.

Hắn thu hồi lại suy nghĩ, dùng thanh âm tĩnh táo nhất mà nói: "Chân Linh, bốn vương đem kim bài miễn tử mang đến cho ngươi, bây giờ có thể giải thích cho bốn vương phương án của toàn bộ trên dưới bức tranh rồi chứ".

Nam Cung Cẩm lấy bức tranh bằng giấy trong áo ra, bắt giắc, hắn trở nên rất cẩn thận.

Chân Linh vừa bày ra về mặt ung dung, nhàn rãi, vừa đưa tay ra. "Nam Cung Cẩm, đưa kim bài miễn tử cho ta trước rồi nói sau".

"Ngươi...". Nam Cung Cẩm không ngờ được, Chân Linh như thế mà lại chẳng tin nhiệm hắn. Hắn giận đến đỏ cả mặt. Có lẽ hắn mới nhìn xuống, rồi nói một cách lạnh lùng: "Tốt thôi! Bốn vương cho ngươi cái này. Nhưng nếu phương án ngươi đưa ra không làm cho bốn vương vừa lòng thì... Bốn vương nhất định sẽ "chăm sóc" ngươi thật tốt".

Chân Linh cười một nụ cười trong treo mà lạnh lùng, tay vẫn đưa ra như cũ, chẳng thêm động thân lấy một cái.

Nam Cung Cẩm lần trong áo, móc ra một miếng kim bài, hướng Chân Linh mà ném. "Cầm lấy, đây là kim bài miễn tử của ngươi".

Chân Linh vừa nhắc bàn tay trắng nõn của mình lên đã bắt được kim bài miễn tử, nắm chặt trong tay, chuẩn xác không sai một ly. Nàng liếc mắt nhìn kim bài trong tay một cái. Miếng kim bài chỉ lớn bằng bàn tay, làm bằng vàng ròng, trên mặt còn khắc Thanh Long. Ở chính giữa kim bài miễn tử là bốn chữ đặc biệt nhìn mạnh mẽ, kiên cố, làm cho người ta đột nhiên cảm thấy như đã sinh ra một cỗ kiên định.

Chân Linh đem kim bài miễn tử cất kỹ vào rồi nhận lấy bức tranh trong tay Nam Cung Cẩm. Nàng trưng ra vẻ mặt đạm mạc rồi chỉ vào bức tranh mà nói: "Cầm Vương gia, ngươi muốn xây dựng đập cho con sông lớn này, mà bên kia sông lại là một mảnh đất vườn trù phú đúng không? Ngươi chỉ cần mở một con kênh nương theo sông lớn để tưới thì hoa màu tất sẽ ổn. Vùng đất trên cao thì làm ruộng rồi dùng guồng nước mà chuyển nước lên. Nếu chưa có thì ngươi sai người làm guồng ở trên sườn núi làm một cái, như vậy có thể mượn sức nước từ kênh chuyển nước lên vùng cao để tưới, cái đó gọi là ruộng bậc thang đó. Theo ta biết, bên phía Tấn Nam Vương triều núi cao rất nhiều nhưng vẫn bỏ hoang, hàng năm đều khô hạn vô cùng, quốc gia đều đã đau đầu suy nghĩ về vấn đề lương thực rất nhiều, nhưng mà hà cớ gì lại không đem tài nguyên núi đó để sử dụng?". Nói một hơi rồi Chân Linh ngừng lại, không nói tiếp.

Nam Cung Cẩm nghe thấy thì khiếp sợ vô cùng. Biện pháp như vậy, nàng làm thế nào mà nghĩ ra? Mà nàng thế nhưng đối với việc dân của Tấn Nam Vương triều lại hiểu biết đến thế? Ruộng bậc thang? Một điều mới mẻ như vậy, ngay cả hắn cũng chưa từng nghe qua, vậy mà một nữ tử suốt ngày chỉ ở trong phòng như nàng làm thế nào mà biết nhiều như vậy?

Nam Cung Cẩm lần đầu tiên kích động đến thế. Hắn giữ chặt tay Chân Linh, thanh âm kích động nói: "Sử dụng thế nào? Chân Linh ngươi mau nói".

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Kích Động Lòng Người

Chân Linh nhìn Nam Cung Cẩm nắm chặt tay mình mà nhúm mày. Chỉ thấy nàng động một cái đã nhẹ nhàng thoát ra khỏi cái nắm tay của Nam Cung Cẩm, thần sắc có chút nghiêm nghị mà nói: "Cầm Vương gia, ngươi hãy nhớ kĩ, mặc kệ là lúc nào cũng không được tùy ý chạm vào ta".

Nam Cung Cẩm nghe vậy thì thần sắc lạnh xuống vài phần, nhưng chợt nhớ ra là Chân Linh còn chưa nói hết phương án nên hắn đành phải cố nén, không bộc lộ ra. Hắn lạnh lùng nhìn Chân Linh mà nói: "Ngươi yên tâm, bốn vương vừa rồi nhất thời kích động. Đối với ngươi, bốn vương tuyệt đối không có chút hứng thú nào. Mau nói hết phương án của ngươi đi, bốn vương không có kiên nhẫn đâu".

Ánh mắt không tí vết của Chân Linh hiện lên một nét cười trào phúng, sau đó nàng thu lại ý cười, lạnh nhạt mà nói: "Phần trên bức tranh chính là ruộng bậc thang. Đất ở trên núi cao vốn dĩ như tên gọi của nó, đó là nó có hình thang. Đất đai ở núi cao khá phi nhiêu, từ sườn núi từng bậc từng bậc một khai hoang, sẽ ra hình cây thang. Một tầng lại một tầng theo nguyên tắc và địa thế cấu trúc chồng lên đá thì khối đất sẽ biến thành một cánh đồng. Hình thức ban đầu chính là từng bước một dùng đất khiến cho bờ ruộng được bồi thêm, như thế sẽ làm giảm độ dốc và gia tăng bề mặt dòng chảy, làm cho nước thấm xuống nhiều, giảm độ sỏi mòn đất và đất sẽ tích nước nhiều hơn. Như thế, đến lúc đó thì vấn đề lương thực bên phía Tấn Nam Vương triều sẽ không còn nan giải như trước, nó sẽ trở thành vùng đất sung túc phi nhiều nhất quốc gia".

Nam Cung Cẩm nghe xong, trên mặt lộ vẻ kích động đến mức không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Một bức tranh trông vô cùng đơn giản của Chân Linh không chỉ giải quyết nạn khô hạn mà còn giải quyết được cả vấn đề lương thực trên diện tích lớn như vậy. Trên

mọi phương diện, các vấn đề đều đã được giải quyết. Nếu thật có thể dùng núi cao mà lợi dụng tất cả như vậy thì chẳng những quốc gia được lợi, mà dân chúng cũng nhờ đó sẽ giàu có an khang.

Tấn Nam Vương triều vốn dĩ là ít đất bằng phẳng, mà dân chúng ngay cả khai hoang đất bằng phẳng vốn cũng đã không nhiều rồi. Nếu như ở trên núi mà có thể sản xuất được lương thực như lời nói, vậy thì vấn đề dân du cư mấy năm rồi cũng sẽ có biện pháp để thu xếp ổn định.

Phương án này thật sự làm hấn rất kinh hoàng, rất kích động.

Trái ngược với vẻ mặt kích động của Nam Cung Cẩm, thần sắc Chân Linh lại chỉ là một vẻ bình tĩnh. Nàng liếc nhìn Nam Cung Cẩm một cái, lạnh lùng mà nói: “Cẩm Vương gia, phương án này ngươi đã hiểu, miễn từ kim bài ta cũng đã cầm, đêm khuya rồi mời ngươi hãy rời đi”.

Nam Cung Cẩm nghe xong câu nói lạnh như băng không chút tình cảm này của Chân Linh thì giống như bị tạt một gáo nước lạnh vào người, nhiệt tình toàn thân trên dưới đều tiêu tán, bộ dạng bệ vệ lạnh như băng lại được trưng ra.

Hấn giận tái mặt, hai mắt mang một mảng lạnh như băng trừng trừng nhìn Chân Linh. “Toàn bộ Cẩm Vương phủ đều là của bốn vương. Bốn vương muốn ở nơi nào thì ở, không tới phiên ngươi lên tiếng. Ngươi yên tâm, bốn vương đối với ngươi giống như với thân con cá chết, không hề có chút hứng thú nào. Cả đời này lại càng không có nam nhân nào đối với ngươi lại có hứng thú. Còn đây là hưu thư của ngươi, giữ lấy! Bảo trọng!”.

Nam Cung Cẩm nói xong, đem hưu thư ném về phía Chân Linh.

Chân Linh thần sắc bình tĩnh, vươn tay chụp lấy hưu thư rồi nhét vào trong áo, sau đó cười lạnh mà nói: “Cẩm Vương gia, cảm ơn!”. Nhìn nụ cười thập phần lộ liễu kia, hai mắt Nam Cung Cẩm chợt sinh sôi đau đớn.

Hai mắt Nam Cung Cẩm hiện lên sự tàn nhẫn. Hấn không nhúc nhích, liếc nhìn Chân Linh, rồi dùng cái lạnh lẽo nhất, từng câu từng chữ mà nói: “Chân Linh, hưu thư này có hiệu lực từ lúc này. Ngươi hiện không còn là Vương phi của bốn vương nữa. Ngày mốt bốn vương sẽ lập Thủy Nhu làm chính phi, đến lúc đó bốn vương muốn ngươi phải ra yến tiệc chúc mừng Thủy Nhu mà biểu diễn chúc phúc”.

Hấn nói xong cũng không nhúc nhích như cũ, như là muốn nhìn thấy vẻ mặt bi ai thống khổ của Chân Linh. Nhưng mà hấn lại thất vọng rồi. Gương mặt tuyệt mỹ của Chân Linh vẫn bình tĩnh như thường, làn môi mang một nụ cười thản nhiên, một nụ cười trào phúng không đổi, ẩn trong đó là thái độ khinh miệt.

Thân mình Nam Cung Cẩm nhẹ run, sau đó hấn hừ lạnh một tiếng rồi phát tay áo rời đi.

Sau khi hấn rời đi, trong nháy mắt ý cười trào phúng trên khóe môi Chân Linh càng thêm sâu.

Biểu diễn tài nghệ chúc phúc Nam Cung Cẩm? Ngươi đã nghĩ ra như vậy thì đương nhiên ta cũng không thể làm các ngươi thất vọng rồi.

Cứ chờ mà xem!

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Lặng Lẽ Ra Phủ

Sáng sớm hôm sau, Chân Linh đánh thức Bích Ba rất sớm.

Bích Ba ngái ngủ, giương đôi mắt lờ mờ nhìn Chân Linh, không hiểu vì sao hôm nay Chân Linh lại dậy sớm như vậy. Chuyện hôm qua làm Bích Ba lo lắng đến nửa đêm mới ngủ, nàng lúc này mới ngủ thôi, đang rất là buồn ngủ.

Thanh âm miễn cưỡng nói: “Sao tiểu thư dậy sớm vậy?”. Các nàng lại không có việc gì để làm, dậy sớm như vậy mà làm cái gì?

Chân Linh vỗ vỗ vào mặt Bích Ba, thản nhiên nói: “Bích Ba, đừng ngủ nữa, hôm nay có việc!”.

“Chuyện gì tiểu thư?”. Bích Ba này giờ bị Chân Linh lay lắc, thanh tỉnh cũng không ít.

“Bích Ba, ngươi theo ta ra khỏi Vương phủ một chuyến”. Vốn dĩ Chân Linh không định mang Bích Ba theo ra ngoài, nhưng trải qua chuyện ngày hôm qua, nàng thấy lo nếu để Bích Ba một mình ở lại trong phủ nên quyết định mang nàng ta cùng đi tham gia cuộc thi anh tài.

Bích Ba nghe xong, toàn bộ con buồn ngủ đều biến mất. Nàng kêu to: “Tiểu thư, người... người nói cái gì? Tiểu thư muốn ra phủ?”. Nàng không nghe nhầm chứ?

Chân Linh nhảy xuống giường cười nhạt nói: “Bích Ba, ngươi mà còn kêu lớn tiếng như vậy thì hồi nữa chúng ta không thể ra khỏi phủ đâu”.

“A, vậy không...”. Lời nói Bích Ba chỉ nói một nửa khi nàng nhìn thấy hai chân Chân Linh đang đứng trên đất, đi lại rất tự nhiên làm nàng không không chế được, bất giác kêu to.

Tiểu thư... tiểu thư có thể đi lại được rồi ư? Chân của nàng thế mà lại không sao ư?

Bích Ba kinh ngạc, miệng mở to đến mức có thể nhét vừa cả một quả trứng.

Chân Linh đi tới đầu giường, lấy tay gõ đầu Bích Ba một cái, ra vẻ nghiêm túc mà nói: “Bích Ba, cũng tại ngươi, không cần kêu nữa, to tiếng như vậy có phải là muốn gọi Nam Cung Cẩm đến? Lúc đó xem ta trị ngươi như thế nào”.

Bích Ba kinh ngạc vô cùng, vẫn không thể hoàn hồn như cũ. “Tiểu thư, chân người không sao ư?”.

“Không sao! Cho nên hôm nay ta tính mang ngươi tra khảo phủ chơi đùa một chút. Bích Ba, ngươi cải nam trang đi!”.

“Tiểu thư...”. Bích Ba kích động không thôi, lại ôm cổ Chân Linh mà chảy nước mắt đầm đìa.

Chân Linh ôn nhu lau lệ cho Bích Ba, nhẹ giọng nói: “Bích Ba, mau đi đi! Ta đã chuẩn bị hai bộ nam trang trong tủ rồi. Chúng ta thay rồi ra khỏi phủ”.

“Vâng”. Bích Ba nghẹn ngào gạt đầu, sau đó thần sắc lại run lên như nhớ ra sự tình gì. “Tiểu thư, ngoài Lãnh Nguyệt cư còn có thị vệ canh giữ không kể ngày đêm, chúng ta ngay cả Lãnh Nguyệt cư cũng không thể bước ra, vậy làm thế nào để ra khỏi phủ đây?”.

Chân Linh cười thần bí. “Yên tâm, tiểu thư nhà ngươi đã có cách”.

Hai người thay nam trang, sau cùng Chân Linh lợi dụng việc am hiểu chút thuật dịch dung đơn giản ở thời hiện đại mà thay đổi mặt của hai người, vừa làm giảm đi nét nữ tính, lại tăng thêm phần nam tính cho gương mặt.

Có điều vóc dáng Bích Ba, nếu so sánh khéo léo một chút với thân thư đồng thì cách ăn mặc của nàng có vẻ thanh tú đặc biệt, lộ ra gương mặt trắng nõn khác thường, khiến người ta nhìn thấy mà thập phần thoải mái.

Chân Linh vận quần áo trắng, tóc búi cao, chỉ dùng một cây trâm gỗ mà búi, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ. Trải qua xử lý bằng thuật dịch dung, làm cho nét tuyệt sắc như bị lau đi, lại làm thừa ra sự thanh nhã không màng danh lợi giống như sao trên trời. Con ngươi đen sòng nước như chứa đầy ánh sáng, lấp lánh một màu xanh ngọc đến lóa mắt. Hai má như bạch ngọc, nhạt màu đánh một lớp phấn mỏng lại làm gia tăng thêm sự tuyệt mỹ cho gương mặt, khiến gương mặt tuyệt mỹ kia dường như toát ra một loại khí phách bức người. Thật là tuấn mỹ phi phạm mà!

Bích Ba sững sờ nhìn Chân Linh mà thấy kinh hoàng. Tiểu thư vốn đã xinh đẹp, mà khi hóa thân thành Đại công tử cũng vẫn đẹp như vậy. Lúc này trong mắt Bích Ba, sự hấp dẫn của Chân Linh đích thị là không thể viết ra hết, Chân Linh đứng lặng nơi đó làm hiện lên một sự thanh dật xuất trần, làm cho người ta chẳng thể nào dời mắt.

Chân Linh cười nhẹ, vỗ vỗ mặt Bích Ba. “Còn nữa, gọi tiểu thư cũng phải sửa nữa. Lát đi ra ngoài phải gọi công tử, biết chưa?”.

“Dạ biết”.

Hai người nhẹ nhàng lên ra ngoài.

Thị vệ canh giữ Lãnh Nguyệt cư vẫn in lặng mà canh giữ trước viện. Chân Linh liếc mắt nhìn bọn họ một cái, rồi nhỏ giọng nói với Bích Ba ở phía sau: “Bích Ba, ôm chặt ta!”.

“Vâng ạ”.

Chân Linh ôm Bích Ba đã sớm chuẩn bị tốt, sau đó nhảy qua đáp thẳng trên vách tường, Chân Linh tay quần chặt vào roi sau đó dùng hết khí lực kéo thân thể hai người bay qua, không hề gây một tiếng động nào cứ thế nhảy qua bờ tường đi ra ngoài.

"Tiểu thư... người... người sao nghĩ ra được cách này?" Bích ba lại một lần nữa kinh ngạc, Chân Linh gần đây luôn làm nàng hết sức kinh hãi.

Chân Linh đem roi thu hồi lại, phóng người bay vào một góc tường có bụi cỏ mọc cao sau đó quay đầu nói với Bích Ba. "Chỉ là chuyện bình thường thôi, chúng ta đi nhanh đi." Thân là sát thủ ở hiện đại đối với khinh công tất nhiên là không có nhưng vẫn như cũ có võ nghệ cao cường, mượn cái này làm đạo cụ.

"A, tiểu thư muốn đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dự Thi

"Dự thi?" Bích Ba nghi hoặc, sau đó nàng kêu to lần thứ ba trong ngày hôm nay.

"Tiểu thư, người... người không phải là muốn tham gia cuộc thi anh tài chứ?"

"Bích Ba, ngươi nói đúng."

"Cái gì? Tiểu thư, người thật sự muốn tham gia? Tiểu thư, người không thể đi, cuộc thi anh tài mỗi năm Vương gia đều xuất hiện với thân phận là người bình phẩm (người phê bình, nhận xét, hiểu nôm na là giám khảo), còn có lão gia, nhị công tử và tam công tử đều đến bình phẩm, tiểu thư, người đi dự thi lỡ bị bọn họ phát hiện hậu quả thật rất nghiêm trọng."

"Bích Ba, gọi công tử." Chân Linh quay đầu, nụ cười trong trẻo lạnh lùng thêm một chút thanh cao quý phái vô cùng mỹ lệ. Nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp.

"Bích Ba, người xem bộ dáng ta hiện tại với Chân Linh mặc nữ trang giống nhau sao?"

"Không giống, nhưng mà..."

"Tốt lắm, không cần nói nhiều như vậy, Bích Ba, người yên tâm không sao đâu, ta sẽ không làm việc gì mà không chắc chắn, đi thôi, sắp tới giờ rồi." Chân Linh nói xong kéo Bích Ba đang do dự đi nhanh về phía trước.

Cuộc thi anh tài ở Tấn Nam Vương triều mỗi năm đều tổ chức, là cuộc thi lớn dành cho người có tài, chi phí cho cuộc thi đều do quốc khố trực tiếp chi trả, địa điểm cho cuộc thi được an bài tại nơi được gọi là thiên hạ đệ nhất lâu - Tịch Vũ lâu.

Tịch Vũ lâu nằm phía tây Lăng Hồ, xây dựng bên cạnh hồ nước nhìn hết sức thanh nhã và khác biệt.

Chân Linh và Bích Ba đến thì Tịch Vũ lâu đã chật ních người.

"Tiểu... công tử, nhiều người quá!" Bích Ba lần đầu tiên gặp trường hợp này không tránh khỏi sợ hãi kêu liên tục.

Chân Linh chỉ cười nhạt không nói gì.

Hai người theo dòng người đi vào, vừa vào trong đã nghe tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt. Sảnh lớn của Tịch Vũ lâu có thể chứa hơn một ngàn người, lúc này chỗ ngồi gần như sắp đầy, có thể thấy Tấn Nam Vương triều tài tử rất nhiều nhưng thật sự tài không biết có bao nhiêu người?

Chân Linh tùy ý tìm một chỗ trống ngồi xuống, Bích Ba bên cạnh không dám ngồi. Hôm nay nếu không đi theo tiểu thư đến đây đời này nàng cũng không có khả năng có thể được mở mang kiến thức, vì ở Tấn Nam Vương triều chưa từng có nữ tử nào được phép vào Tịch Vũ lâu, nàng và tiểu thư có thể xem như là những người đầu tiên.

Đúng lúc này, chủ trì của cuộc thi anh tài là một nam nhân trung niên lên tiếng, người này là Thừa tướng của Tấn Nam Vương triều - Trương Trường Viễn, là người đức cao vọng trọng, là nhị đại nguyên lão được hoàng thượng kính trọng.

Hắn cất cao giọng nói. "Các vị tài tử, hoan nghênh mọi người tham gia cuộc thi anh tài lần này, quy tắc vẫn như cũ, người ra đề năm nay chính là thiên hạ đệ nhất công tử, người thắng cuộc không những có thể được làm quan mà còn được thưởng một vạn lượng hoàng kim, hoan nghênh mọi người nhiệt tình trả lời."

Lời hắn vừa nói ra dưới sân nổi lên tiếng nghị luận.

"Đề của thiên hạ đệ nhất công tử không biết so với năm ngoái có khó hơn hay không?"

"Khó thì thế nào? Còn không phải có một đám người ngo ngoe muốn thử sao? Các người nhìn xem, người đến dự thi năm nay so với năm ngoái nhiều hơn, theo ta đoán một nửa trong đây là vì đệ nhất công tử mà tới."

"Không phải vậy, chính là những kẻ bất tài này nhắm tới giải thưởng một vạn lượng hoàng kim, giải thưởng năm nay gấp mười lần năm ngoái đó, ai có thể không có hứng thú chứ."

"Mọi người im lặng." Trương Thừa tướng lên tiếng báo mọi người im lặng. Hắn nhìn mọi người liếc mắt một cái sau đó lớn tiếng nói. "Cuộc thi anh tài bắt đầu!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Kinh Tài Tuyệt Tuyệt

Vừa nói xong liền có người bùng cuốn tranh lên đài cao, hắn mở quyền tranh cất cao giọng nói. "Các vị tài tử đến dự thi, vòng thứ nhất đã bắt đầu. Trong tay ta có năm câu đối, ai có thể đối lại hai câu có thể trực tiếp qua vòng thứ hai."

Tất cả mọi người trong sân đều tập trung suy nghĩ chờ đáp đề.

Chân Linh vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên mà liếc mắt nhìn bốn phía một cái. Xem ra vòng đầu tiên ban giám khảo sẽ không xuất hiện có thể nói tất cả bọn họ đều ở trong căn phòng trên lầu hai mà quan sát.

Bích Ba khản trương không ngớt, bàn tay khẽ run nắm chặt lấy ống tay áo Chân Linh. Nàng ghé đến bên tai Chân Linh nói nhỏ. "Tiểu thư, người thật sự muốn trả lời sao? Nó ư nghĩ chúng ta hay là trở về đi, ngộ nhỡ bị Vương gia phát hiện chúng ta trốn ra nô tì sợ tiểu thư..."

Chân Linh cầm tay nàng tự tin nói. "Bích ba, người không cần lo lắng, Nam Cung Cẩm sẽ không nhận ra ta đâu, cho dù nhận ra thì hắn cũng không thể làm được gì." Nàng bây giờ không còn là Vương phi của hắn nên không cần phải nể nang gì hắn nữa.

Trong lòng Bích Ba biết Chân Linh đã quyết định chuyện gì nhất định sẽ không đổi ý, bèn không lên tiếng nữa, nàng rất tò mò đối với cuộc thi anh tài này, lại thấy Chân Linh tự tin như thế nàng cũng không lo lắng, im lặng ngồi một bên xem thi đấu.

Người nọ đứng trên đài lúc này mở câu đối thứ nhất ra đọc. "Bách xích lâu thượng sáp tăng tiêu, vô hạn cận thủy diêu phong, tấn quy nhãn đề. Khán bác hoàng mã nhĩ, đồng tưng hạc minh tây, tri hồ thai nam, hoàn long giản thán, mang mang thánh tích đô, tại thương yên lạc chiếu trung. Hào đồ họa nhược cá lâm mô, đương thử

bằng lan viễn thiếu, thủy năng tam túy phi lai, nhất quyền đã phá?"

Về trên câu đối vừa đọc ra, trên sân lặng ngắt như tờ một hồi lâu, mỗi người đều âm thầm tự hỏi, câu đối đầu tiên không ngờ lại thâm sâu như thế, không hổ là thiên hạ đệ nhất công tử danh bất hư truyền.

Chân Linh thấy một hồi lâu mà vẫn chưa có người đối lại, đành lên tiếng thân nhiên thì thầm. "Sở xử chung kinh hồi trần mộng, đốn sử hào tình dật sự, ẩn đáo tâm đầu. Tướng trung tự kim sơn, tài như bình phủ công, cao từ hồi học, túy văn nhiều nhâm, cồn cồn danh lưu, tảo phó mục địch thôn già lí. Mãng kiêu khôn kĩ, nhân bào xuất hà phượng, dẫn tự cuồng ca lĩnh thụ, ta cứu thiên dật hường, bán chầm thanh âm." nàng đề ép thanh âm trầm xuống, không có một chút phập phồng. Nhưng mọi người trong sân vừa nghe lại kinh ngạc cuộn cuộn dâng trào.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Chân Linh.

Vừa nhìn tới mọi người lại phát ra âm thanh sợ hãi, đơn giản là bởi vì nhìn thấy Chân Linh dung nhan tuấn mỹ bất phàm, áo trắng thanh dật xuất trần, trong trẻo cao quý vô song, vẻ mặt không màng danh lợi, ánh mắt sáng nước mênh mông, thanh tịnh mà đẹp đẽ, như có thể nói mà câu dẫn hồn người.

Mỹ nam tử như vậy thật sự hiếm thấy, dung mạo tuyệt mỹ này ngay cả Cẩm Vương gia cũng không bì được với hắn.

Ai cũng tò mò muốn biết công tử áo trắng này tốt cùng là có thân phận gì?

Thậm chí có người còn đoán hẳn chính là thiên hạ đệ nhất công tử, bởi vì thiên hạ đệ nhất công tử cũng thích mặc áo trắng, thân ảnh cũng thanh dật xuất trần như thế.

Trương Thừa tướng vừa nghe được về sau của Chân Linh, vẻ mặt vui sướng, hẳn kích động nhìn Chân Linh nói. "Công tử đối rất hay, đối rất tuyệt vời. Không biết phải xưng hô với công tử như thế nào?"

Chân Linh cười nhạt. "Tại hạ Cửu Vi." Giọng nói rất nhẹ so với giọng nói trước đây bất đồng, lúc này nàng cố tình áp chế giọng nói vì không muốn làm cho Nam Cung Cẩm hoài nghi.

Nàng biết Nam Cung Cẩm lúc này nhất định đang xem toàn bộ trận đấu cho nên không muốn hắn có bất cứ một chút hoài nghi nào.

Trương Thừa tướng gật đầu tán thưởng. "Cửu Vi công tử, chúc mừng người vượt qua câu đối thứ nhất, mang câu đối thứ hai lên."

Trương Thừa tướng trong lòng hết sức hài lòng với Chân Linh, năng lực ứng đối, không quan tâm hơn thua, không vì mình có tài mà kiêu ngạo, người như vậy nếu vào làm quan trong triều sẽ trở thành tâm phúc của hoàng thượng.

Hắn thật ra đối với đám tài tử tư chất bình thường này rất bất mãn, quét mắt nhìn đám đông, những người này e là vì danh tiếng mà đến đây, thật sự có tài có lễ chỉ có vị Cửu Vi công tử này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Phong Vô Ngân

Lời Trương thừa tướng vừa nói ra, dưới sân vang lên tiếng tán phục.

"Hắn là ai vậy?"

"Không biết, chưa từng gặp qua."

"Có phải là thiên hạ đệ nhất công tử không?"

"Không thể nào!"

Chân Linh vẻ mặt bình tĩnh một chút cũng không bị những tiếng nghị luận ảnh hưởng. Nhưng Bích Ba bên cạnh lại không bình tĩnh như vậy.

Nàng đỏ mặt, nhỏ giọng líu ríu với Chân Linh. "Tiểu thư, người sẽ không phải như lời bọn họ nói là thiên hạ đệ nhất công tử chứ?"

Chân Linh nghe xong chỉ cảm thấy nha đầu kia thật đáng yêu. Nàng vỗ vỗ đầu Bích Ba mắng. "Đầu của người rót cuộc là chứa cái gì? Tiểu thư nhà người làm sao có thể là thiên hạ đệ nhất công tử?"

"Cũng đúng a." Bích Ba gật đầu nói.

Chân Linh cười nhẹ sau đó thu hồi ánh mắt. Nhưng lúc nàng lơ đãng nhìn thoáng qua hình như có một gã áo trắng đang nhìn nàng.

Nam tử áo trắng tóc xoắn trên vai, ánh sáng nhỏ vun rọi xuống tản ra ánh sáng thân nhiên thần bí mà rực rỡ. Thân hình hắn cao gầy lẳng lẳng đứng ở nơi đó nhưng lại làm cho người ta cảm thấy mông lung, nếu không phải cảm nhận của nàng so với người thường mạnh hơn e là sẽ rất dễ dàng bỏ qua nam tử áo trắng này.

Diện mạo hắn cực kỳ bình thường hé ra ra khuôn mặt tái nhợt buông thả, nếu đứng giữa dòng người rất dễ bị xem nhẹ, chỉ có đôi mắt kia thật đặc biệt, đôi mắt hẹp dài và tà giơ lên ánh mắt lãnh liệt, giống như đầm nước lạnh lẽo sâu không đáy, nét mặt chiếu rọi ánh sáng lộng lẫy như sao xa, con mắt liếc một cái dường như có thể

nhìn thấu nơi sâu nhất trong linh hồn, làm cho không ai có thể che giấu được tâm tư. Nhưng khi Chân Linh nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt hắn trở nên dao động như nước đang gợn sóng, như hàng vạn hàng ngàn cánh hoa đào nhẹ nhàng rơi, từng chút từng chút câu dẫn hồn người.

Chân Linh mờ mịt, toàn thân gãi bạch y này toát ra hơi thở mà nàng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Phút chốc, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng. Là hắn!

Tuy trong lòng nàng vạn phần đều kinh ngạc, nhưng trên mặt chỉ bày ra một mảnh bình tĩnh, cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn nam tử áo trắng một cái thật sâu, rồi quay đi, không thèm để ý tới hắn nữa.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy có người đang chăm chú ngắm nhìn nàng. Ánh mắt bó buộc thập phần sắc bén, nếu không phải là nam tử áo trắng đó thì còn là ai nữa?

Chân Linh cũng không ngẩng đầu lên tìm kiếm xung quanh nữa, nàng biết người này nhất định là đang đứng ở một nơi bí mật gần nàng, nên dù nàng có tìm kiếm chung quanh cũng sẽ chẳng tìm ra hắn. Vì thế nàng tạm thời coi nhẹ ánh mắt đó.

“Mọi người, xin mời nghe câu thứ hai”. Trương thừa tướng cất cao giọng nói. Hắn mở câu đối thứ hai ra rồi đọc: “Lục lục hồng hồng xử xử oanh oanh yến yến”

(Xanh xanh đỏ đỏ, khắp chốn đều là oanh oanh yến yến – Chim oanh màu xanh, chim yến màu đỏ, ý câu này là khắp nơi đều thấy màu xanh màu đỏ của chim oanh chim yến. Ngoài ra còn ám chỉ đến lứa đôi, vì chim oanh chim yến thường được dùng để chỉ đôi lứa).

“Hoa hoa thảo thảo niên niên mộ mộ triều triều”. Lời của Trương thừa tướng còn chưa dứt, một thanh âm đã lên tiếng tiếp lời, dường như là chẳng do dự gì.

(Hoa hoa cỏ cỏ, quanh năm sớm tối đều khoe màu rực rỡ - hoa hoa thảo thảo ý chỉ là hoa cỏ đua nhau khoe sắc, niên niên nghĩa là hàng năm, mộ mộ tức là chiều tối, còn triều triều nghĩa là sớm mai).

Mỗi người đều tỏ vẻ khiếp sợ, quay về phía phát ra thanh âm mà nhìn.

Chỉ thấy lời đối thơ vừa rồi là xuất phát từ một vị công tử cũng mặc áo trắng. Nhưng vị công tử áo trắng này diện mạo rất bình thường, nếu so hai vị công tử với nhau, mọi người không thể tránh được một phen kinh hoàng nữa. Chân Linh bây giờ thực sự đã được xem như một đấng nam nhi.

Chân Linh cũng hướng về phía nam tử áo trắng kia mà nhìn, thần sắc như đang suy nghĩ điều gì.

Trương Thừa tướng vẻ mặt vui mừng nhìn nam tử áo trắng. “Công tử đối đáp rất hay, không biết phải xưng hô thế nào đây?”.

“Tại hạ, Phong Vô Ngân”. Nam tử áo trắng thân nhiên nói, thanh âm cùng với diện mạo của hắn bất kể nhìn thế nào cũng chỉ toát ra vẻ bình thản.

Nhưng mà chỉ có Chân Linh biết thanh âm thực sự của nam tử áo trắng ấy thực sự rất băng lãnh, lạnh tận xương tủy.

Nàng lên thứ hai liếc mắt nhìn hắn một cái, vừa hay Phong Vô Ngân cũng liếc nhìn nàng. Ánh mắt giao nhau, nhưng tâm tư mỗi người thì đều khác.

Giữa sân lại vang lên tiếng xì xào bàn luận. Mỗi người đều thắc mắc không biết thân phận hai vị nam tử áo trắng này là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Nam Cung Cẩm Bình Thâm

Trương thừa tướng hài lòng nhìn Chân Linh lẫn Phong Vô Ngân mà ra đề thứ ba. “Bảo thực tháp tháp đỉnh tiêm tiêm như bút bút tả ngu hồ tứ hải”.

Chân Linh lúc này trực tiếp tiếp lời: “Cầm đài kiều kiều động viên viên tự kính kính chiếu vạn quốc cửu châu.” Đối với một vạn lượng hoàng kim kia của nàng, tình thế bắt buộc nàng tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội.

“Tốt, đáp rất hay!”. Lúc này, lời trầm trồ khen ngợi chính là của Phong Vô Ngân. Chỉ thấy ý cười ẩn trong hai tròng mắt hắn nhắm thẳng hướng Chân Linh mà nhìn. Ánh nhìn phức tạp như muốn Chân Linh phải nhìn cho thấu.

“Phong công tử đối đáp cũng không tệ, hà cớ chi phải khách khí như vậy?”. Chân Linh bình tĩnh nhìn Phong Vô Ngân đang ngồi đối diện với phong thái thong dong.

Phong Vô Ngân chỉ cười chứ không đáp lời. Nhưng ý cười của hắn thì chỉ có Chân Linh vừa nhìn là đã hiểu hết mọi thâm ý trong đó.

Câu đối thứ tư lúc này cũng được công bố. “Đồng tử khán chuyên nhất nhị tam tứ ngũ lục thất bát cửu thập”.

(Thằng bé xem tròn tay một hai ba bốn năm sáu bảy tám chín mười)

Mặt khác ở giữa sân, mọi người vừa nghe câu đối đều cảm thấy rất khó khăn, trông chờ nhìn Chân Linh cùng Phong Vô Ngân xem không biết ai trong hai người có thể đối được câu này?

Phong Vô Ngân lúc này liếc nhìn Chân Linh một cái rồi sau đó đạm mạc thì thào: “tiên sinh giảng mệnh giáp ất bình đình mậu kỷ canh tân nhâm quý”.

(Thầy giáo nói số mạng có giáp ất bính đĩnh mạo kỳ canh tân nhâm quý)

Trương thừa tướng vừa nghe, ý mừng trên mặt càng đậm “Đổi đáp rất hay, Phong công tử thật là tài cao đức trọng”.

“Thừa tướng khen sai rồi”. Phong Vô Ngân thần nhiên mà cười, cử chỉ thập phần tao nhã, lễ độ.

Hào cảm Trương thừa tướng dành cho hắn không khỏi tăng thêm vài phần. Hắn liếc nhìn Chân Linh một cái, sau đó liền ra câu đối thứ năm. “Thủy thủy son son xử xử mình mình tú tú, tú tú mình mình xử xử son son thủy thủy”.

(Nước nước non non nơi nơi đều ra hoa, hoa nở nơi nơi đều là non non nước nước.)

Câu đối thứ năm vừa ra, rất nhiều người đứng giữa sân đều ra sức suy nghĩ.

Phong Vô Ngân cũng im lặng, thần sắc bình tĩnh, hai con ngươi thâm sâu khó lường dường như đang lâm vào suy nghĩ, lại dường như không.

Chân Linh liếc nhìn hắn một cái thật nhanh, rồi trong tròng mắt đáp lời: “Tình tình vũ vũ thì hảo hảo kì kì, kì kì hảo hảo thì thì vũ vũ tình tình”.

(Trời trong mưa tuyết lúc nào cũng rất đặc sắc, đặc sắc nhất lúc nào cũng là mưa tuyết trời trong.)

Chân Linh nhanh như vậy đã ra đáp án, khiến cho đám tài tử giữa sân không khỏi than lên một tiếng sợ hãi.

“Cửu Vi công tử đối rất thâm diệu, nhưng câu thứ năm này công tử trả lời hơi chậm. Hai vị công tử hiện tại đều đã trả lời hết các câu đối, lão phu công bố Phong Vô Ngân cùng Cửu Vi bước sang vòng đầu thứ hai.

Đợt thứ hai thi tài không phải là văn thơ đối ngẫu mà chỉ là thơ không thời. Toàn bộ ban Bình phẩm đều đã có mặt ở đây từ lúc giữa trận đấu.

Cho mời Bình phẩm Cẩm vương gia, Chân đại tướng quân, Chân nhị công tử, Hàn lâm học sĩ Lý đại nhân, Lễ bộ thị lang Lâu đại nhân lên sân khấu”.

Thanh âm vừa dứt, Nam Cung Cẩm cùng đám người đó liền lên sân khấu, ngồi vào bàn giám khảo.

Nam Cung Cẩm hôm nay mặc hắc bào đẹp đẽ quý giá, làm cho tuần nhan lạnh như băng của hắn cùng với giọng nói nghiêm túc toát ra khí thế bức người. Toàn thân cao thấp đều toát ra nét cao quý cùng với hơi thở lạnh như băng. Hắn ngồi trên bàn giám khảo thăm hỏi Trương thừa tướng.

Hắn thu hồi ánh mắt lơ đãng, hướng tới vị trí Chân Linh mà liếc nhìn một cái.

Bích Ba cảm giác được ánh mắt Nam Cung Cẩm đang chiếu lên thân mình. Chân Linh thần sắc bình tĩnh, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Bích Ba vài cái, ý bảo nàng không cần sợ hãi.

Khi Nam Cung Cẩm nhìn đến thân ảnh của Chân Linh, hắn sừng sốt một hồi, nhưng liền sau đó ánh mắt lạnh như băng lại chẳng có phản ứng gì.

Bích Ba thấy vậy cũng nhẹ nhàng thở ra. Nguy hiểm thật! May mà Vương gia không nhận ra các nàng, bằng không thì...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Người Chân Gia

Chân Linh đem ánh nhìn hướng lên bàn Bình phẩm rồi hạ xuống trên người Đại tướng quân Chân Hậu Đôn.

Chỉ thấy người này không giống như những Tướng quân bình thường khác. Thân thể cao lớn của hắn quá mức gầy, hai mắt hẹp dài, đáy mắt sâu không thấy đáy, quần áo xanh ngược lại đưa hắn toát ra một loại cảm giác âm u. Khí sắc trắng trẻo theo thời gian dài đã mang dấu vết thời gian. Tuy thế nhưng vẫn rất tuấn lãng, nhất định là khi còn trẻ cũng là một mỹ nam tử.

Đối với vị “phụ thân” này, nửa điểm hào cảm Chân Linh đều không có. Liếc mắt một cái nàng đã cảm thấy người này quá mức thâm trầm, tâm kế rất sâu, đích thị là một nhân vật ngoan độc.

Bên cạnh Chân Hậu Đôn chính là nhị ca Chân Từ An. Người này diện mạo nếu so với Chân Hậu Đôn thập phần đều giống. Trên mặt cũng có nét âm u, mắt phượng này ngài nhìn vào thì thập phần tao nhã nhưng kỳ thực lòng dạ lại thâm sâu khó lường.

Lúc này mặt tuy mang theo ý cười nhưng ẩn trong đó lại có nét cao quý ngạo mạn. Liếc mắt một cái Chân Linh liền biết tâm tư người này cũng chẳng tốt hơn chỗ nào cả.

“Tiểu thư, lão gia cùng nhị công tử đều đến đây”. Bích Ba nhỏ giọng thăm hỏi với Chân Linh.

“Bích Ba không cần sợ, người ngồi xuống đi”. Chân Linh thần sắc bình tĩnh nói.

Bích Ba còn chưa nói gì liền bị Chân linh kéo ngồi xuống.

Một màn này đều bị nam tử áo trắng thấy rất rõ ràng. Những gì hai người nói hẳn đều nghe hết, không sót chữ nào. Khỏe miệng hẳn thân nhiên cong lên một nét nghiêng ngả, nhưng liền ngay sau đó đã thu lại, như chưa từng có gì xảy ra.

“Các vị, vòng thi thứ hai rất đúng với cái tên đối thơ. Lần này, luật đối thơ có chút khác biệt so với cuộc thi trước. Lấy Mai Lan Trúc Cúc làm đề, mỗi người các người làm một bài thơ, nếu có thể âm cho năm vị Bình phẩm vừa ý thì có thể đi tiếp vào vòng thi thứ ba của cuộc tranh tài.”

Làm thơ thì không khó, cái khó chính là phải làm cho năm vị Bình phẩm đều vừa ý kìa.

Các tài tử giữa sân lại bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Trương thừa tướng liếc nhìn hai người Chân Linh cùng Phong Vô Ngân một cái rồi nói: “Nhị vị công tử, hiện tại lão phu có một khúc thơ về Trúc, nếu sau khi nghe nhị vị công tử có thể vịnh một đoạn thơ về Trúc thắng được lão phu thì nhị vị sẽ qua được cửa ải của lão phu”. Dừng một chút, hắn từ từ ngâm thành tiếng: “Kim nhật nam phong lai xuy loạn đình tiền trúc. Đề ngang trung âm hội giáp nhận phân tương xúc. Tiêu nhiên phong tuyết ý khả chiết bất khả nhục. Phong tễ trúc dĩ hồi y y tán thanh ngọc. Cổ sơn kim hà hữu thu vũ hoang li cúc. Thử quân tri kiện phủ quy tảo nam hiền lục”.

Khúc thơ vừa được ngâm, tiếng bàn tán đều nhỏ dần rồi tắt hẳn. Mỗi người đều chờ mong xem Chân Linh cùng Phong Vô Ngân. Đoạn thơ về Trúc mà Trương thừa tướng vừa ngâm đã cho thấy khí phách mạnh mẽ của Trúc, không biết hai người bọn họ có thể vượt qua được hay không?

Phong Vô Ngân như có điều suy nghĩ, liếc nhìn Chân Linh một cái, sau đó hắn thẳm thì: “Nhất trận cuồng phong đảo quyền lai trúc chi phiến hồi hướng thiên khai. Tảo vân tảo vụ chân ngô sự khởi tiết khu khu tảo đích ai”.

Trương thừa tướng về mặt vui sướng, liền tục gật đầu khen: “Hay! Phong công tử làm thơ rất hay, đã qua ải lão phu rồi!”.

Phong Vô Ngân lại liếc nhìn Chân Linh một cái nữa, ánh mắt hắn như cười như không.

Chân Linh không để ý tới ánh mắt của hắn, chỉ bình tĩnh đối lại: “Khí cái băng sương kính hữu dư giang biên kiến thử liệt tiên cù. Thanh hàn trực nhập nhân cơ cốt nhất điểm trần ai trụ đắc vô. Khê quang trúc thanh lương tương nghị hành đảo khe kiều trúc canh kì. Đối thử mạc luận vô sáu bể môn khả nhẫn thập niên cơ”.

Thanh âm Chân Linh vừa hạ xuống chính giữa hậu trường, thì một mảng khen ngợi bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nghĩ Đến Nàng

Nam Cung Cầm nhìn nàng, ánh mắt dao động.

Chân Hậu Đôn cũng hướng về phía Chân Linh mà nhìn, con ngươi sâu không thấy đáy nhưng lại có một tia thương thức mờ nhạt.

“Lão phu rất thích bài thơ này của Cửu Vi công tử. Công tử cũng được thông qua rồi”. Về vui sướng của Trương thừa tướng khó nén, đều bộc lộ ra cả.

“Cửu Vi công tử phải không? Bản công tử lúc này cũng có một bài vịnh Mai, nếu Cửu Vi công tử đối vừa ý bản công tử thì sẽ qua ải của ta”. Chân Tử An tâm cao khí ngạo nhìn Chân Linh, ánh mắt mang theo vẻ khinh miệt không thêm giấu.

Chân Linh cười lạnh, đối với tâm ý Chân Tử An như vậy, vội vã lên tiếng là tính làm cho nàng nể mũi thất bại ư? Bất quá, sợ là phải làm hắn thất vọng rồi!

“Chân công tử, mời!”. Chân Linh thân nhiên nói, thái độ thông dong phát ra một cỗ xuất trần làm cho người ta bị thuyết phục.

Chân Tử An thấy thái độ Chân Linh bình tĩnh như thế, không khỏi cảm thấy có chút căm tức. Hừ, một lát nữa thất bại nhục nhã, người sẽ thấy người cũng chẳng là cái gì. Một bài thơ tuyệt tác, chỉ cần không phải là một bài thơ hay, đến lúc đó ta nói ta không hài lòng, thì xem người làm thế nào qua được ải của ta?

Ở ngoài mặt, Chân Tử An tao nhã mà vịnh: “Chúng phương điều lạc độc huyền nghiên chiêm tẫn phong tình hướng tiểu viên. Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên ám hương phù động nguyệt hoàng hôn. Sương cảm dục hạ tiên châu nhãn phấn điệp như tri hợp đoạn hồn. Hạnh hữu vi ngâm khả tương hiệp bất tu đàn bản hoàng kim tôn”.

Chân Tử An ngâm xong, ánh mắt đắc ý cực độ. Đối với vịnh thơ Mai, hắn tự tin chính mình làm rất tốt, chắc chắn Chân Linh tuyệt đối không thể làm xuất sắc hơn hắn được.

Hắn ngồi trên bàn Bình phẩm, tâm tình sung sướng bụng chén trà lên uống.

Nhưng hắn chỉ vừa mới nhấp một ngụm đã nghe thấy một đoạn thơ như mây bay nước chảy lưu loát sinh động từ miệng Chân Linh thoát ra. “Phong vũ tổng xuân quy phi tuyết nghệnh xuân đáo. Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng do hữu hoa chi tiểu. Tiểu dã bất tranh xuân chích bả xuân lai báo. Đãi đảo sơn hoa lạn mạn thì tha tại từng trung tiếu”.

“Hay, thơ tuyệt hay!”. Trương thừa tướng vui sướng vạn phần, ý cười trên mặt nồng đậm. Bài thơ nghe rất đơn giản nhưng lại khắc lên ngông cuồng, lập luận sắc sảo, thật sự rất kì diệu.

Mặt Nam Cung Cầm luôn lạnh như băng nhưng lúc này lại khó giữ được vẻ ôn hòa, hắn vừa lòng nói: “Không tồi! Bài vịnh Mai này thập phần hoàn hảo, khí thế kiêu

ngao, Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng do hữu hoa chi tiểu, câu này Bồn vương rất thích”.

Chân Linh chợt nghiệm ra, khi Nam Cung Cẩm nói câu ấy nhất định trong đầu đang nghĩ đến thân ảnh của Chân Linh. Trên người nàng cũng toát ra cái ngang ngược như hoa mai. Trong ký ức chợt nhớ thoáng qua rất nhanh, sau đó liền quay về hiện tại. Nàng mặc kệ hấn đối với nàng dù có khốc lốc như thế nào đi nữa cũng chẳng thể phá đi được cái kiên cường của “Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng do hữu hoa chi tiểu”. Nàng sẽ luôn bày vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng nhất trước mặt hấn.

Nam Cung Cẩm ý thức được chính mình lại đang muốn gặp người phụ nữ kia, sắc mặt không khỏi có phần lạnh đi, hấn xuống ngồi nghiêm chỉnh trên bàn Bình thẩm, không nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

Phong Vô Ngân đem mọi thần sắc của Nam Cung Cẩm thu vào trong đáy mắt, ý cười thản nhiên trào phúng vương trên khóe miệng, phóng túng lướt qua.

Mỗi một người ở dưới sân đối với tài năng của Chân Linh đều kính nể không thôi. Phải biết rằng nàng chính là người đầu tiên làm cho Cẩm Vương gia khen. Ngày xưa, chưa từng có quán quân nào được Vương gia khen lấy một câu mà Chân Linh chỉ một lần xuất thơ đã có thể làm cho tâm tư Nam Cung Cẩm cuồng quật, mọi người như thế nào lại có thể không kính nể?

Chân Từ An bày ra vẻ mặt khó coi mà nhìn Chân Linh. Ở đây nhiều người như vậy, hấn không dám phát tiết, hấn làm bộ ôn nhu đa lễ mà nói: “Cửu Vi công tử quả thực tài năng tuyệt thế. Bài vịnh Mai này không tồi, bất quá bản công tử hiện vẫn đang đắn đo, nếu công tử có bản lĩnh có tài năng như lời đã nói, vậy Chân mỗ đây sẽ tâm phục khẩu phục”.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chỉ Có Hương Như Xưa

Ngụ ý hấn đối với bài vịnh Mai của Chân Linh chính là không hài lòng.

Thanh âm của hấn vừa ngưng, giữa sân lại vang lên một mảng tranh luận. Tất cả đều đoán Cửu Vi công tử trong thời gian ngắn như vậy làm sao có làm một bài vịnh hay hơn được, mà nếu không thể thì coi như hấn thua rồi.

Trong lòng mỗi người cũng oán thán Chân Từ An. Rõ ràng là hấn ra đề như vậy là cố ý làm khó Cửu Vi công tử mà. Tuy rằng mọi người đều nhận ra điều đó, nhưng chẳng có ai dám nói ra. Chân Từ An là người quyền thế, ai dám lên tiếng chứ.

Mặt khác Bình thẩm cũng không có người nào lên tiếng, bọn họ đều tò mò không biết Cửu Vi có thể vịnh thêm một bài Mai nữa mà hay hơn bài trước không nữa.

Về mặt của Chân Linh vẫn bình tâm như cũ, áo trắng như tuyết như bạc tuyệt mỹ xuất trần, trên mặt không màng danh lợi, trắng như áng mây xuất thế.

Ánh mắt nàng nhìn Chân Từ An như có nét trào phúng đạo qua. Nàng hướng hấn, lạnh nhạt nói: “Chân công tử, đa tạ người nâng đỡ Cửu Vi như thế. Không biết liệu Cửu Vi có thể xin chút vinh hạnh được nghe Chân công tử vịnh thơ hay không?”

Thái độ bình tĩnh kia tựa như con gió, thần thái tự nhiên kia lại có nét thông minh, thanh âm cao ngạo không thềm che lấp không tiếng động nương theo áo trắng mà thoát ra. Ở nàng thoát ra một cỗ khí phách khiến người ta bị thuyết phục.

Muốn khiến ta xấu mặt? Người cũng còn non lắm. Chân Linh trong lòng cười lạnh.

Chân Từ An không ngờ được Chân Linh lại có thể nói ra như thế. Càng không ngờ nàng lại có thể bình tĩnh phát ra một dòng khí phách từ xương tủy. Tuy rằng hấn chính là đang lặng đứng nơi đó, nhưng lại khiến người ta kinh sợ khí thế đang ngùn ngụt trong hấn.

Chân Từ Tự khí hận u ám. Lần đầu tiên hấn gặp Cửu Vi trong lòng vốn đã chẳng thoải mái. Người này toàn thân cao thấp đều giống Chân Từ Mặc cực kỳ. Cuộc đời này hấn ghét nhất chính là Chân Từ Mặc mà về mặt Cửu Vi lúc này so với Chân Từ Mặc không sai lấy một li. Chính vì vì mặt đó nên mới có thể khiến hấn tức giận muốn chết. Điều duy nhất không giống chính là trên người Chân Từ Mặc thoát ra một hương vị lạnh nhạt, còn Cửu Vi lại thoát ra một cỗ khí phách.

Chân Từ An hừ lạnh một tiếng rồi cao giọng nói: “Mai nhị tịch tiền phá mai hoa niên hậu đa. Tuyệt tri xuân ý hảo tối nãi khách sầu hà? Tuyệt thụ nguyên đồng sắc giang phong diệc tự ba. Cổ viên bất khả kiến vu tị ức tha nga”.

Trước khi thanh âm của hấn ngừng hẳn, Chân Linh đã tiếp lời. Thanh âm lay động lòng người phát ra, nàng từ từ ngâm: “Dịch ngoại đoạn kiều biên khai vô chủ. Dĩ thị hoàng hôn độc tự sầu canh trứ phong hòa vũ. Vô ý khổ tranh xuân nhất nhâm quân phương đồ. Linh lạc thành nê triển tác trần chích hữu hương như cổ”.

Thanh âm Chân Linh vừa dứt, giữa sân một mảnh im lặng.

Người đầu tiên đánh vỡ sự trầm mặc là Phong Vô Ngân. Hấn đứng tại vị trí cách xa Chân Linh vài bước, đôi mắt sâu thẳm nén ý cười. "Bài thơ thật hay, hay cho câu linh lạc thành nê triển tác trần, chích hữu hương như cổ"

Những người khác cũng khen không dứt.

Nam Cung Cẩm như có điều gì suy nghĩ nhìn Chân Linh, chẳng hiểu tại sao hấn lại cảm thấy Cửu Vi công tử và nàng (Chân Linh) thật giống nhau, vừa rồi, trong nháy mắt hấn (Chân Linh) cực kỳ giống nàng.

Nam Cung Cẩm một lần nữa tự bảo chính bản thân mình không nghĩ đến nàng nữa, mọi chuyện làm hấn thực khó chịu, hấn nặng nề nâng chung trà lên một hơi uống

cạn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Khinh Thường Quyên Thế

Chân Hậu Đôn lúc này cũng lên tiếng, giọng nói của hắn trầm thấp lại hùng hồn vô cùng, vừa nhìn liền biết lòng dạ thâm sâu hơn người. Hắn cất cao giọng nói. "Thor hay! Vị Cửu Vi công tử này vịnh thơ về Mai thật tuyệt vời, bài thơ này xứng được danh hiệu là tác phẩm tuyệt thế."

Phụ thân đã lên tiếng, Chân Từ An cho dù không phục cũng phải nhịn. "Cửu Vi công tử quả nhiên là kinh tài tuyệt tuyệt (tài năng tuyệt vời làm người kinh sợ), Chân nỗ bội phục, cửa này của ta người qua."

Chân Linh cười nhẹ. "Như thế thực tạ ơn Chân công tử."

Bích Ba đứng một bên kích động muốn chết. Hai tay nàng gắt gao nắm chặt ống tay áo Chân Linh. "Tiểu thư thật lợi hại, nếu lão gia và nhị công tử biết lúc này người bọn họ khen chính là tiểu thư, người mà trước đây bọn họ xem thường đủ điều, không biết sẽ có biểu tình như thế nào?"

Nghĩ thôi mà đã khiến cho người ta muốn xúc động rồi.

Chân Linh nhìn bộ dáng đáng yêu của Bích Ba liền biết nàng đang suy nghĩ gì, điều nàng nghĩ tới rất nhanh sẽ diễn ra thôi. Nàng sẽ làm cho người Chân gia biết Chân Linh tuyệt đối không để cho bọn họ khinh chế.

Phong Vô Ngân cười nhạt bước vài bước đến gần Chân Linh nói. "Cửu Vi công tử quả thật rất tài ba, có thể làm cho Chân công tử kính nể như thế, tại hạ bất tài cũng có một bài thơ về Mai, không biết Cửu Vi công tử có thể làm thêm một bài nữa không?"

Lời nói của Phong Vô Ngân làm cho mọi người đang yên tĩnh lại sôi trào trở lại. Làm thêm một bài nữa? Bài kia đã tuyệt vời như thế nếu làm thêm một bài nữa chẳng phải tài năng siêu việt rồi sao? Bọn họ thật sự rất chờ mong.

Chân Linh nhìn Phong Vô Ngân liếc mắt một cái, không rõ hắn muốn như thế nào. Có điều nếu hắn đã tìm tới cửa thì nàng cũng tự nhiên không né tránh, một vạn lượng hoàng kim hôm nay đã định là của nàng rồi.

Nàng cũng thân nhiên quay đầu tươi cười nói. "Phong công tử thật khách khí, thỉnh ra thơ đi."

"Được. Cửu Vi công tử nghe kỹ." Hắn nói một câu sau đó liền thì thầm. "Hàn tâm vị khảng tuyền tâm thái, tửu vãng vô đoan thượng ngọc cơ, thi lão bất tri mai cách tại, canh khán lục điệp dữ thanh chi."

Phong Vô Ngân đọc xong, giữa sân một mảnh yên lặng không một tiếng động.

Mọi người im lặng, trừ bài tuyệt hảo thơ hắn ra, từ lời thơ bên ngoài đã diễn đạt được tư tưởng bên trong. Hắn thậm chí có ý tứ bên trong khinh thường quyên thế.

Năm giám khảo trên đài mỗi người vẻ mặt khác nhau, cũng không biết đẹp mặt như thế nào, đặc biệt là Chân Từ An lúc này càng xem hai người áo trắng này càng không vừa mắt, hận không thể đi xuống nắm quần áo hai người này lôi xuống.

Phong Vô Ngân cũng không để ý tới biểu tình của mọi người, hắn tự nhiên đứng ở đó, hé ra khuôn mặt nở nụ cười thân nhiên, chỉ có con ngươi sâu thẳm hiện lên vẻ trào phúng mà không ai phát hiện ra.

Chân Linh nhìn Phong Vô Ngân, trong lòng chợt thay đổi. Đối với thân phận thật sự của hắn nàng đại khái đưa ra một kết luận, hắc y nam tử trong phòng Cổ Thủy Nhu đêm hôm đó nhất định cùng hắn có liên quan.

Chân Linh nét mặt bình tĩnh không ai biết nàng đang nghĩ gì, cười nhẹ sau đó nói. "Phong công tử bớt tức giận. Cửu Vi bất tài cũng có một bài." Nói xong liền đọc ra. "Băng tuyết lâm trung trú thử thân, bất đồng đào lý hỷ phương trần, hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát, tán tác kiền khôn vạn lý xuân."

Bài thơ này bài tỏ thái độ khinh thường công danh lợi lộc, không màng thế tục, kết hợp với bài thơ theo đuổi tình cảm sâu đậm thanh cao tốt đẹp kia của Phong Vô Ngân vừa vặn tương ứng.

Phong Vô Ngân vừa nghe hai mắt liền lóe sáng như hình ảnh ngôi sao phản chiếu trong đó. Hắn giờ khoe môi tà tà cười. "Cửu Vi công tử quả thật là tri âm tri kỷ."

Nụ cười kia của hắn như hoa đào trong gió, làm cho khuôn mặt đẹp bình thường này có vẻ xinh đẹp đến sống động.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, bị nụ cười của hắn mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Hai Người Đấu Thơ

Nam Cung Cầm nhìn nụ cười của Phong Vô Ngân trong lòng không rõ vì sao lại có một cổ tức giận, hần đứng lên nói với Chân Linh. "Cửu Vi công tử quả nhiên kinh tài tuyệt tuyệt, bốn vương cũng có một bài thơ, có điều không phải vịnh Mai mà là vịnh Lan."

Ánh mắt mọi người đều chuyển đến trên người Nam Cung Cầm, trong sân không khí dâng cao, ai cũng hưng phấn đứng lên. Phải biết rằng Nam Cung Cầm lạnh lùng vô tình từ trước đến nay không bao giờ làm thơ, không thể không chờ mong thơ của hần rốt cuộc như thế nào?

Chân Linh cũng suy tư nhìn Nam Cung Cầm, sau đó nàng thân nhiên nói. "Cầm Vương gia, mời." Đối với sự khiêu khích của Nam Cung Cầm nàng chưa bao giờ tỏ ra e sợ lúc này lại càng không sợ, trong đầu nàng chứa hơn một ngàn bài thơ nổi tiếng, đầu thơ đối với nàng mà nói không có một chút khó khăn nào.

Phong Vô Ngân cũng nồng đậm hứng thú nhìn. Đôi mắt sau không đáy hiện lên một tia châm chọc không ai phát hiện được.

Nam Cung Cầm lạnh lùng nhìn Chân Linh, chậm rãi thì thào. "Cô lan sinh u viên, chúng thảo công vu một. Tuy chiếu dương xuân huy, phục phi cao thu nguyệt. Phi sông tảo tích lịch, lục điểm không hư huyết. Nhược vô thanh phong xuy, hương khí vi thủy phát."

Hần phổ ra bài thơ này hồi lâu bên dưới đều là âm thanh thán phục.

Hần ngâm ra bài thơ này xong, dưới sân liền vang lên một mảnh âm thanh than vãn. Một tiếng than kinh hoàng, không thể ngờ được học vấn của Nam Cung Cầm kì thật lại chẳng kém gì so với đệ nhất tài tử. Bọn họ cơ bản là nghĩ Nam Cung Cầm chỉ biết đến bày binh bố trận đánh gặc, vốn chỉ nghĩ hần chỉ biết triều chính, không ngờ rằng trình độ văn chương của hần cao đến thế, thật làm người ta kinh hãi mà.

Chân Linh nhìn hần, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng. Nàng không thêm suy nghĩ đã lên tiếng. "Lan điệp xuân uy nhụy quế hoa thu kiêu khiết. Hân hân thử sinh ý tự nhi vi giai tiết. Thủy tri lâm tề giả văn phong tọa tương duyệt. Thảo mộc hữu bốn tâm hà cầu mỹ nhân chết".

Chỉ một câu này mà nàng đã nói lên toàn bộ ý tứ đối với Nam Cung Cầm. "Thảo mộc hữu bốn tâm hà cầu mỹ nhân chết". Chân Linh nàng làm sao lại không nên bình luận hay tán thành với Nam Cung Cầm người. Ở tại đây, tại thời cổ đại này, nàng muốn được sống tiêu điều tự tại, cứ chờ mà xem.

Nam Cung Cầm nhìn bài thơ của Chân Linh như thế mà hàm ý lại là mề khen mề dài đuôi, sắc mặt ần ỉm khí lạnh, nói: "Mai Lan Trúc Cúc bất quá cũng chỉ là sở thích khoe khoang tài nghệ văn chương của đám có học. Bốn vương thật chẳng có hứng thú! Nếu phải nghĩ đến quốc gia mà muốn làm nhân tài rường cột thì chẳng phải ta chỉ cần ngâm vài ba câu thơ thể hiện là có thể làm được. Về phía Tấn Nam Vương triều vốn không phải là tài tử mề khen mề dài đuôi, mà lực học thực tế vốn dĩ rộng lớn, trí tuệ nam nhi đo dài cả bảy thước. Nếu Cửu Vi công tử có thể lấy trí tuệ này ra làm bài thơ tuyệt đỉnh như vậy thì bốn vương có thể thông qua rồi".

Chân Linh nghe xong, đáy lòng bỗng cười lạnh. Mề khen mề dài đuôi? Nam Cung Cầm, người lý giải như thế xem ra bọn họ đối với người chẳng phải thuộc đẳng cấp cao rồi.

Tất cả mọi người khinh ngạc ra mặt. Ánh mắt tò mò hướng Chân Linh mà nhìn chăm chú. Tất cả đều đang nghĩ, Cầm Vương gia đối với hần mà ra đề mề khó như vậy, hần liệu có thể làm được sao?

Phong Vô Ngân lúc này cũng liếc nhìn Chân Linh một cái, trên mặt chỉ mang theo nét thần nhiên hiếm thấy. Hần cũng rất muốn biết, nàng rốt cuộc còn ngoài dự đoán của mọi người đến bao nhiêu nữa?

Chân Linh nhìn lướt qua mọi người, sau cùng nhìn lên Nam Cung Cầm mà nở một nụ cười. Nụ cười như hàng vạn hàng ngàn đóa hoa đào đang đua nhau nở, khiến gương mặt trở nên tuyệt mỹ vô cùng. Một nét trong trẻo đến lạnh lùng, cùng chút yêu dị tuyệt mỹ cùng đồng thời xuất hiện. Dung nhan tuyệt mỹ phô bày ra, làm cho người ta nhất thời ngây ngốc mà nhìn chăm chú.

Trong ánh mắt si dại say mê ấy, Chân Linh lớn tiếng nói: "Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai bốn lưu đảo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường ninh kính bi bạch phát triều như thanh ti mộ thành tuyết. Nhân sinh đắc ý tu tấn hoan mạc sử kim tôn không đối nguyệt. Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng thiên kim tán tấn hoàn phục lai. Phanh dương tề ngưu thả vi nhạc hội tu nhất âm tam bách bôi. Sầm phu từ đan khâu sinh tương tiến tứ quân mạc đình. Dữ quân ca nhất khúc thành quân vi ngã trắc nhĩ thỉnh. Chung cổ soạn ngọc bất túc quý dân nguyện trường tứ bất nguyện tỉnh. Cô lai thánh hiền giai duy hữu ả giả lưu kì danh. Trần vương tích thi yến bình nhạc đầu tư thập thiên tứ hoan húc. Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiến kính tu cô thủ đối quân chúc. Ngũ hoa mã thiên kim cừu hồ nhân tương xuất hoán nữ tửu dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu" (*)

Thanh âm thanh mảnh nhưng trong trẻo, lâu thật lâu vẫn còn đọng lại trong Tịch Vũ Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Nàng Là Nữ Tử Như Thế Nào

Giữa sân tĩnh lặng tới mức ngay cả cây kim rơi xuống sàn đều có thể nghe thấy tiếng. Tất cả mọi người đều bị khí thế của Chân Linh làm cho chấn động, tất cả đều bị câu thơ mà nàng ngâm ra làm cho chấn kinh, giống như trong cả thiên hạ, chỉ có một cái bóng trắng ngao ngễ tuyệt thế đến chói mắt của nàng đứng trên trời đất này.

Nội tâm Nam Cung Cẩm cũng không ngừng rung động. Hay cho một câu “Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng thiên kim tán tẫn hoàn phục lai”. Trí tuệ to lớn như thế, khí phách dũng cảm như thế, đúng là một cường thiếp mang một cổ ngạo ngễ lông bông đệ nhất thiên hạ.

Hắn không khỏi thầm khen dưới đáy lòng, thật là một khí phách kiên cường!

Phong Vô Ngân nhìn Chân Linh, hai tròng mắt đong đầy một mảng kích động vô cùng. Có thể làm ra một bài thơ có khí phách tuyệt vời như thế, nàng rốt cuộc là loại nữ tử như thế nào đây?

Chân Linh cũng chẳng hay chẳng biết là vì một bài thơ của chính mình thôi mà khiến cho nam tử áo trắng kia đối với nàng dạt dào hứng thú.

Về mặt Trương thừa tướng lúc này cực kích động mà cười lớn. “Hay! Hay lắm! Hay cho câu “Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng thiên kim tán tẫn hoàn phục lai”. Cừu Vi công tử, rất khí phách, rất tài tình, lão phu vạn phần khâm phục!”.

Lời nói Trương thừa tướng vang lên làm cho mọi người như đang chìm trong mộng thức tỉnh, mới trầm trồ khen ngợi, vỗ tay ầm ĩ cả trời đất lâu thật lâu mà không dứt.

Cha con Chân Hậu Đôn cũng than lên một tiếng sợ hãi. Bọn họ nhìn Chân Linh mà thầm đoán trong lòng, rằng chẳng lẽ hắn chính là thiên hạ đệ nhất công tử?

Tất cả mọi người đứng giữa sân đều chưa từng thấy qua dung mạo của thiên hạ đệ nhất công tử, vị công tử tài năng đứng đầu này chưa từng xuất hiện. Đề thi này cũng là đệ nhất công tử mấy ngày trước sai người đưa đến cho Nam Cung Cẩm, mà ngay cả Nam Cung Cẩm cũng không gặp qua đệ nhất công tử nữa.

Người trong thiên hạ đều biết Nam Cung Cẩm cùng hoàng thượng đối với thiên hạ đệ nhất công tử là bằng hữu, nhưng mà hai người bọn họ cũng chỉ biết tên của thiên hạ đệ nhất công tử có một chữ Mặc. Những thứ khác hoàn toàn không biết gì cả.

Bọn họ đối với thiên hạ đệ nhất công tử gặp mặt bất quá cũng chỉ mới ba lần, mà cả ba lần cũng chưa từng nhìn thấy dung mạo thật sự của thiên hạ đệ nhất công tử.

Nam Cung Cẩm lúc này đối với thân phận Chân Linh đích thực là hoài nghi tốt độ. Hắn cảm thấy thân thể Chân Linh so với đệ nhất công tử thì không sai khác lắm, mà ngay cả tài năng xuất thế cũng chẳng kém chút nào, chỉ là chiều cao dường như có thấp đi một chút mà thôi.

Nam Cung Cẩm chăm chú nhìn Chân Linh mà hoài nghi, hắn chính là thiên hạ đệ nhất công tử sao?

Thần sắc Chân Linh vẫn bình tĩnh như thường, không vì một tiếng than kinh hãi của mọi người mà xúc động. Nàng nhìn Nam Cung Cẩm đang suy ngẫm, lạnh nhạt mà nói: “Cẩm Vương gia, không biết bài thơ mà tại hạ vừa ngâm có làm người vừa lòng hay không?”.

Nam Cung Cẩm thu hồi suy nghĩ, thần sắc dịu đi vài phần. “Vừa ý! Lòng dạ Cừu Vi công tử quả thật sáng suốt và rộng rãi vô cùng. Bỏn vương vô cùng vừa ý! Bài thơ này đầu một lần, không cần phải đầu lại. So với bài thơ tuyệt vời như thế, chỉ sợ là không có người nào có thể làm ra được nữa!”.

Phong Vô Ngân cũng gật đầu. “Quả thật, khí phách như thế, trí tuệ như thế, ai có thể đối lại được?”.

Một mảnh than vẫn sợ hãi vang lên khi Chân Linh tiến chân vào trận đấu cuối cùng. Vòng đấu này, là do đích thân thiên hạ đệ nhất công tử ra đề mục.

Người hầu lúc này đang bê một cuộn giấy dày lên cho Nam Cung Cẩm. Hắn tiếp nhận rồi mở ra, không khỏi nghiêm khắc mà nói: “Cừu Vi công tử, đây là vòng đấu cuối cùng. Nếu ngươi có thể trả lời tốt ở vòng này, quán quân của cuộc thi anh tài này nhất định sẽ thuộc về ngươi. Như thế chẳng những được thưởng một vạn lượng hoàng kim, mà ngươi còn có cơ hội vào triều làm quan nữa”.

Mọi người nghe xong mọi cơ hội mà Nam Cung Cẩm nói ra cho Chân Linh, trong lòng không khỏi hâm mộ.

Nhưng mà về mặt Chân Linh vẫn bình tĩnh lạ thường, cứ như tất cả đối với nàng dường như chẳng có chút quan hệ nào. Nàng lạnh nhạt nói: “Đa tạ Vương gia nâng đỡ! Nếu Cừu Vi may mắn thắng được một vạn lượng hoàng kim thì đã là tốt rồi, còn vào triều làm quan thì thật không dám nói, Cừu Vi chỉ là một người dân dã thô tục, chỉ thích thong dong tự tại, không thích bị trói buộc!”.

Mọi người bày ra một vẻ mặt sùng sốt đến cường điệu mà nhìn Chân Linh.

Bọn họ không nghe lầm đấy chứ? Phải biết là có biết bao nhiêu người trông mong được Cẩm Vương gia coi trọng như thế. Vậy mà hắn thế nhưng lại cự tuyệt cơ hội tốt như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Luận Thiên Hạ

Nam Cung Cẩm thần sắc lạnh lùng, hắn nhìn Chân Linh, ánh mắt thâm trầm như có điều suy nghĩ. “Nếu Cừu Vi công tử không có duyên với quan trường như vậy, Bỏn vương cũng không ép làm gì. Mời công tử nghe đề!”.

Thanh âm Nam Cung Cẩm hạ xuống, sau khi tất cả mọi người im lặng rồi hắn mới ra đề mục.

“Đề mục lần này chỉ có duy nhất hai chữ: Thiên hạ”. Thanh âm Nam Cung Cẩm lạnh như băng từ từ hạ xuống, hắn nhìn về phía Chân Linh mà nói tiếp: “Cừu Vi công tử, xin mời nói xem thế nào là Thiên hạ?”.

Giữa sân lại vang lên một mảnh ồn ào.

“Thiên hạ chính là thiên hạ, vì có gì còn hỏi thế nào là thiên hạ?”.

“Đề này đích thật là do thiên hạ đệ nhất công tử ra sao? Vì sao phải ra đề như vậy?”.

“Ta cho rằng Thiên hạ là thiên hạ của Thánh Thượng, chính là cái gọi là đất của Vua thôi”.

Mỗi người đều lên bàn tán. Ở chính giữa, Chân Linh vô cùng bình tĩnh đứng ở đó, thần sắc đậm mực ung dung như thể sớm đã có đáp án ngay từ đầu.

Nam Cung Cầm hơi nhú mày, ánh mắt của hắn vẫn hạ xuống thân ảnh của Chân Linh mà nhìn, một lát sau mới lên tiếng cắt ngang tiếng thảo luận của mọi người.
“Cửu Vi công tử, mời!”.

Chân Linh xóa đi nét cười trên môi, sau đó cất cao giọng nói: “Thiên hạ tắc dân chi thiên hạ dân an tắc quốc cường dân hoảng tắc quốc nhược. Nhi thiên hạ vạn dân mạc bất quá thủ vu nhất cá thực”.

(Bướm giải nghĩa câu này: Thiên hạ là của dân, dân an thì nước mạnh, dân hoảng thì nước yếu. Mà vạn dân trong thiên hạ chỉ cần miếng ăn mà thôi)

Mọi người nghe xong câu này của Chân Linh, đồng loạt ngậy ngẩn cả người.

Thiên hạ dĩ nhiên là của vua, thiên hạ của người từ khi nào lại biến thành thiên hạ của dân chúng rồi? Lại còn, nếu câu trả lời là như thế thì phải lý giải như thế nào đây? Mọi người đều dùng một ánh mắt nghi hoặc mà nhìn Chân Linh.

Nam Cung Cầm lần đầu tiên nghe thấy cách giải thích này, hắn thập phần tò mò, không kiềm được mà hỏi: “Dựa vào cái gì mà khẳng định thiên hạ này là của người dân?”.

Chân Linh nhìn Nam Cung Cầm, thần nhiên nói: “Cầm Vương gia, Cửu Vi mạn phép hỏi người, trong thiên hạ này, chiếm đa số nhất không phải chính là những người dân bình thường sao?”.

Nam Cung Cầm gật đầu.

Chân Linh nói tiếp: “Quân chu dã; nhân thủy dã; thủy năng tái chu diệc năng phúc chu. Bách tính thị thiên hạ chi căn bản nhược quân chủ vô đạo bách tính hoạt vu thủy thâm hòa nhiệt chi trung na yêu giá cá quốc gia thế tất suy nhược nhược hữu đắc dân tâm giả mưu vị thế tất nhất hô bách ứng. Dân nhược quân chủ thánh minh tri quốc hữu đạo bách tính an cư lạc nghiệp nhất phái thái bình thử quốc thế tất cường đại. Bách tính đích yếu cầu bất cao chí cầu an định ôn bảo. Sở dĩ thuyết nhất thiết hựu đồ nguyên vu thực. Chính sở vi dân thực vi thiên dã chí hữu điền bảo liêu đồ tử tài năng hữu lý tương hữu viễn đại đích bảo phụ nhất cá nhân tự liên cận đồ bất cật bất bảo liêu hoàn đàm thập yêu bảo quốc*”.

(*Thuyền của vua, nước cũng của người. Sức nước có thể đẩy thuyền đi, nhưng cũng có thể đánh thuyền chìm. Dân chúng là căn nguyên trong thiên hạ, nếu vua vô đạo, dân chúng sống trong nước sôi lửa bỏng thì quốc gia tất sẽ suy yếu. Còn nếu vua trị quốc anh minh, có câu dân chúng “an cư sẽ lập nghiệp”, trong một hoàn cảnh an bình, dĩ nhiên quốc gia sẽ càng lớn mạnh. Yêu cầu của dân chúng không cao, chỉ cầu ấm no yên ổn. Cho nên nói tất thảy đều là do cái ăn mà ra. Chính khi lo hết cái ăn cho dân, chính khi lấp đầy cái bụng, mới có thể có lý tương to lớn, mới có thể có khát vọng. Một người mà ngay cả ăn cũng chẳng ăn no, thì còn nói gì đến chuyện đền nợ đất nước).

Chân Linh nói đến đây, liếc nhìn thấy một mảng khiếp sợ của mọi người, rồi lại tiếp lời: “Nhi tại dân đích căn bản chi thượng quân tiện thị trọng tâm sở tại vạn dân sở hướng. Nhất cá hảo đích quân chủ quý tại hội dụng nhân tri nhân thiện dụng dụng nhân bất nghi chí yếu điều phối hảo nhất thiết thử quân chủ bất thất vi nhất hảo quân chủ*”.

(*Mà đối với dân chúng, căn bản là vị vua ở trên họ chính là tấm gương, là người mà vạn dân đều trông đợi. Một vị vua tốt sẽ quý trọng người lương thiện, biết dùng người sẽ không nghi người, chỉ cần sắp xếp cho tốt mọi thứ này thì vua được coi là vị vua tốt).

“Hay, đáp rất hay!”. Nam Cung Cầm vẻ mặt vui sướng, đối với lời giải thích của Chân Linh thì rất vừa ý. Tuy rằng câu trả lời không dài dòng, nhưng mỗi một câu chữ lại rất sâu sắc, trong thâm tâm tin rằng đối với hắn (Chân Linh), nhất định là rất coi trọng thiên hạ này.

Thiên hạ đệ nhất công tử sở dĩ xưng danh đệ nhất công tử là bởi vì năng lực của hắn thực sự là đệ nhất thiên hạ. Cửu Vi hiện giờ ở trong mắt mọi người nếu luận tài hoa so với đệ nhất công tử mà nói, hắn mà không phải đệ nhất công tử thì còn có thể là ai được?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Hai Vị Mỹ Nam Hắc Bạch

Phong Vô Ngân nhìn Chân Linh, đôi mắt hoa đào câu dẫn hồn người, con ngươi như mặt hồ đang gợn sóng, hắn lẳng lặng đứng đó, ánh mắt sắc bén lãnh liệt như muốn nhìn thấu tất cả.

Chân Linh liếc mắt nhìn Phong Vô Ngân, trong lúc lơ đãng đã thu hết ánh mắt gợn sóng của hắn vào mắt, lòng nàng không rõ vì sao Phong Vô Ngân lại dùng ánh mắt đó nhìn nàng? Chẳng lẽ hắn trước kia biết nàng sao?

Bất quá, Chân Linh rất nhanh liền phủ nhận điều này, chủ nhân của thân thể này nhất định không có khả năng nhận thức với Phong Vô Ngân, theo như lời Bích Ba nói, chủ nhân trước kia của khối thân thể này nàng có một chút hiểu biết, thời điểm nàng ở Chân phủ chưa bao giờ ra khỏi phòng mình thì làm sao có thể biết nam nhân khác.

Trương thừa tướng trên đài cao cao giọng nói. "Ha ha... Cửu Vi công tử quả nhiên tài hoa đầy mình, kỳ thi anh tài lần này xem như lão phu được mở rộng tầm mắt, lão phu tuyên bố, quán quân kỳ thi anh tài lần này là Cửu Vi công tử."

Bích Ba vạn phần kích động, một phen nắm chặt ống tay áo Chân Linh. "Tiểu thư, tiểu thư, người có nghe không? Người là quán quân! Người là quán quân a!"

"Ta nghe rồi Bích Ba, người lại gọi lần nữa phỏng chừng toàn bộ Tịch Vũ lâu này ai cũng biết ta là tiểu thư chứ không phải là công tử." Trái ngược với vẻ kích động của Bích Ba, Chân Linh có vẻ đặc biệt bình tĩnh.

Bích Ba ý thức được điều này liền không dám lên tiếng nữa, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ kích động không nguôi.

"Cho mời Cửu Vi công tử tiến lên đài lĩnh thưởng." Lần này người nói chính là Nam Cung Cẩm, ánh mắt hắn như muốn tìm tòi nghiên cứu Chân Linh.

Chân Linh ung dung chống lại ánh mắt hắn, trong ánh mắt kích động của mọi người, nàng chậm rãi đi lên đài cao, nàng mặc quần áo màu trắng đứng trên thảm vải màu đỏ phá lệ mà thanh đậm tuyệt trần, hé ra dung mạo ngọc thụ lâm phong làm cho người người không ngừng thán phục.

Chân Hậu Đôn ánh mắt nghiêng ngả nhìn Chân Linh trên đài cao. Hắn chẳng lẽ thật sự không phải là thiên hạ đệ nhất công tử? Vậy thiên hạ đệ nhất công tử là ai?

Chân Hậu Đôn mấy ngày qua vẫn không ngừng điều tra về thiên hạ đệ nhất công tử, hận này không thể bỏ qua, ba năm trước đây nếu không phải thiên hạ đệ nhất công tử đưa ra kế sách thì hoàng thượng Nam Cung Thần sẽ không có khả năng thoát được một kiếp. Trong lòng hắn, thiên hạ đệ nhất công tử là cái gai trong mắt cần phải nhổ bỏ.

Hắn suy nghĩ, còn người có một tia âm lãnh xẹt qua, trong chớp mắt liền biến mất.

Chân Từ An đứng bên cạnh hắn vẻ mặt cũng âm lãnh. Hừ! Cửu Vi, hôm nay ngươi cứ ngông cuồng đi, đợi qua hôm nay rồi xem ngươi lấy cái gì mà ngông cuồng nữa.

Trái ngược với Chân hậu Đôn, hắn còn non nớt rất nhiều, âm lãnh trong mắt không che giấu hoàn hảo được, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn thấy tâm tư của hắn.

Phòng chữ Thiên trên lầu hai, một gã nam tử áo trắng đứng yên bất động trước cửa sổ, thân ảnh hắn thanh đậm xuất trần, tóc dài buông xõa, ánh mặt trời mỏng manh xuyên thấu qua cửa sổ nhẹ nhàng chiếu xuống người hắn, làm cho thân ảnh hắn tăng thêm vài phần trong trẻo, lạnh lùng và có phần cô tịch.

Hắn nhìn xuống dưới lầu, khi đôi mắt đẹp đề tinh mịch nhìn thấy bóng dáng trắng đứng trên đài cao, đôi mắt sóng nước dồn dập hiện lên tia kích động không tả nổi.

Nàng... sao lại ở nơi này?

Sau lưng nam tử áo trắng có một gã hắc y nam tử đẹp như yêu nghiệt.

Lúc này, hắc y nam tử nở một nụ cười diêm dúa lẳng lơ với nam tử áo trắng, giọng trêu ghẹo nói. "Mặc, muội muội bảo bối kia của ngươi thật đặc biệt, ta thấy hứng thú."

Nam tử áo trắng nghe thấy vậy gương mặt tuấn mỹ ôn nhuận như ngọc đột nhiên lạnh xuống, giọng rét buốt nói. "Niếp Minh Liệt, những lời này tốt nhất đừng để ta nghe thấy lần thứ hai."

Hắc y nam tử khuôn mặt tuấn tú, nụ cười xinh đẹp có phần diêm dúa lẳng lơ vẫn như cũ lộ ra vẻ mặt câu dẫn, hắn đứng lên đi tới bên cạnh nam tử áo trắng mờ ám nói. "Mặc, ngươi sẽ không đối với nàng..."

Lời hắn còn chưa nói xong, nam tử áo trắng vùng ống tay áo, hai ngân châm vọt bay tới hắn.

Hắc y nam tử cười tà, hắn lắc mình nhảy ra phía sau giả bộ như bị thương nói. "Mặc, ngươi thật độc ác, vì nàng mà ngươi cũng dám đưa bằng hữu tốt nhất của ngươi vào chỗ chết, thật là tên trọng sắc khinh bạn mà"

Nam tử áo trắng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó liền quay đầu đi say sưa nhìn bóng dáng áo trắng dưới lầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Mắt Thật Sự Bị Mù

Trên đài cao, Nam cung Cẩm đem kim bài dành cho quán quân của cuộc thi cho Chân Linh, hắn nhìn chăm chăm mặt Chân Linh như muốn nhìn thấu Chân Linh.

"Cửu Vi công tử, chúc mừng ngươi! Ngoài ra, ngươi thật không có ý định làm quan sao?" Người tài như vậy nếu không thể sử dụng cho Tấn Nam Vương triều sau này tất sẽ thành họa lớn.

Trong một khắc, ánh mắt Nam Cung Cẩm hiện lên tia ngoan tuyệt (độc ác, tuyệt tình). Nếu hắn(Chân Linh) thật sự là người muốn sống nhân nhả cũng được thôi,

nhưng nếu một ngày nào đó hấn(Chân Linh) làm việc cho quốc gia khác, như vậy, hấn (Nam Cung Cẩm) nhất định không thủ hạ lưu tình mà giết hấn (Chân Linh).

Chân Linh tiếp nhận kim bài, ngừng đầu lên vừa vặn thu vào tầm mắt ánh mắt Nam Cung Cẩm chưa kịp thu lại, nàng cười lạnh, vẻ mặt bất động thanh sắc (ung dung thản nhiên).

Nam Cung Cẩm, thân phận ta là vương phi ngươi dùng mọi cách lắng nhục ta, ta hiện tại là Cửu Vi ngươi cũng không thể chấp nhận ta sao?

Nam Cung Cẩm, rất nhanh ngươi sẽ vì tự đại của ngươi mà hối hận.

"Cửu Vi tạ ơn Cẩm vương gia, tại hạ đã quen cuộc sống nhân nhã, quả thật không có ý định làm quan." Thần sắc Chân Linh kiên định làm người ta nhìn cũng phải tin lời của nàng.

Nam Cung Cẩm gật đầu, vẻ mặt lạnh như băng dịu đi không ít, hấn thản nhiên nói. "Cửu Vi công tử, ngày mai là ngày đại hôn của bốn vương, Cửu Vi công tử nếu có chút thời gian đến uống chén rượu mừng, bốn vương vui vẻ tiếp đón." Nam Cung Cẩm đối với Cửu Vi này có một cảm giác không nói nên lời, hấn vừa rồi muốn tiếp cận hấn (Chân Linh) nhưng lại sợ phải tiếp cận hấn, loại sợ hãi này ngay cả hấn cũng không hiểu nguyên nhân tại sao.

Vì thế hấn muốn mượn lý do ngày đại hôn kéo gần khoảng cách, hấn nghĩ rằng Cửu Vi sẽ không cự tuyệt hấn, đại hôn của Nam Cung Cẩm hấn không phải ai cũng được mời, đãi ngộ như thế hấn (Chân Linh) chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà.....

"Thật xin lỗi Cẩm vương gia, ngày mai tại hạ vừa vặn có việc phải rời khỏi kinh thành một thời gian ngắn cho nên không thể tham gia tiệc cưới của Cẩm vương gia được, Cửu Vi trước chúc phúc vương gia và vương phi trăm năm hảo hợp, hạnh phúc mỹ mãn." Chân Linh nói xong mỉm cười.

Trong lòng nàng ý cười lạnh càng sâu. Mời nàng đi uống rượu mừng? Nam Cung Cẩm, nếu ngươi biết người đứng trước mặt ngươi lúc này chính là vương phi ngươi vừa mới hừ, không biết tâm trạng ngươi sẽ ra sao?

Nam Cung Cẩm không ngờ Chân Linh lại cự tuyệt, hé ra khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc, nhưng hiện tại không phải là lúc trở mặt, Cửu Vi này có thể sau này đối với Tân Nam Vương triều của hấn có ích, vì thế hấn nhạt tiếng nói. "Như thế thì thôi vậy, lần sau có cơ hội Cửu Vi công tử đến Cẩm vương phủ ngồi một chút."

"Tạ vương gia, sau khi Cửu Vi về kinh nhất định sẽ đến quý phủ của vương gia ngồi một chút." Chân Linh cười nhạt nói.

Mọi người tại Tịch Vũ lâu đều đem ánh mắt hạ xuống trên người hai người họ, không rõ bọn họ nói cái gì mà lâu như vậy, âm lượng của hai người không lớn nên người bên dưới căn bản không nghe được.

Nhưng công lực thâm hậu như Phong Vô Ngân lại có thể nghe rất rõ ràng, khóe miệng Phong Vô Ngân giờ lên độ cong trào phúng.

Nam Cung cẩm, nếu ngươi biết được người đứng trước mặt ngươi chính là vương phi ngươi sắp bỏ rơi, không biết ngươi sẽ hối hận như thế nào? Có một thê tử như thế ngươi lại bỏ đi, ngược lại đi lấy nữ nhân tên Cố Thủy Như?

Nam Cung Cẩm, mắt của ngươi thật sự mù rồi, nữ tử có tài như thế có rất nhiều người yêu thích. Bốn tọa sẽ cố gắng tranh thủ có nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chủ Tử Cho Mời

Trương thừa tướng lúc này đi tới trước mặt Chân Linh, lấy ra một chiếc thẻ được làm bằng vàng ròng giống với thẻ rút tiền ở hiện đại trao cho Chân Linh, tán thưởng nói. "Cửu Vi công tử, đây là kim bài tượng trưng cho một vạn lượng hoàng kim, chỉ cần người cầm kim bài bằng vàng này đến bất cứ quốc gia nào, bất cứ ngân hàng tư nhân nào cũng có thể lấy được một vạn lượng hoàng kim, ngoại trừ người trong hoàng thất thì Cửu Vi công tử là người đầu tiên có được nó, cho nên Cửu Vi công tử bảo quản cho thật tốt."

Chân Linh tiếp nhận kim bài đoan trang liếc mắt một cái. Không thể không nói đại lục Ngân Nguyệt này lại tiên tiến đến như vậy, mới vừa rồi nàng còn đang lo lắng một vạn lượng hoàng kim phải thu xếp như thế nào, giờ đưa ra kim bài giống như chi phiếu như thế này, nàng có thể không cần lo lắng việc cất giữ một vạn lượng hoàng kim này nữa, có thể tùy ý mang theo thật là tiện lợi.

"Cám ơn Trương thừa tướng, Cửu Vi nhất định sẽ bảo quản thật tốt."

Cuộc thi anh tài kết thúc nhưng một màn kích thích lại sâu sắc khắc sâu vào tâm trí mọi người, ai cũng tin rằng đại danh Cửu Vi công tử rất nhanh sẽ được truyền khắp thiên hạ là thiên hạ đệ nhất công tử.

Chân Linh và Bích Ba sau khi rời khỏi Tịch Vũ lâu đang định quay về vương phủ.

Nhưng các nàng đi được nửa đường Chân Linh lại đột nhiên dừng lại, thần sắc nghiêm túc hiếm thấy.

Bích ba không hiểu nên quay đầu lại hỏi. "Tiểu thư, sao lại dừng lại?"

Chân Linh không trả lời câu hỏi của Bích Ba, chỉ thấy nàng phóng mấy cây kim cực nhanh bay về phía cây đại thụ.

Tuy nói Chân Linh không có cài gọi là nội lực nhưng đối với ám khí nàng lại rất tinh thông, lực phóng ba cây kim này không thể coi thường.

Bóng người phía sau đại thụ bắt người hiện thân, hần đứng thẳng trước mặt Chân Linh và Bích Ba lạnh giọng nói. "Hai vị cô nương, chủ tử nhà ta cho mời."

Bích Ba bị dọa, nam nhân mặc hắc y này là ai? Nàng run giọng nói. "Ngươi... ngươi là ai? Chủ tử nhà ngươi là ai? Làm sao ngươi biết chúng ta là cô nương? Chúng ta rõ ràng..."

"Bích Ba, dừng lại!" Chân Linh giọng nói bình tĩnh, anh mắt như mũi dao sắc bén nhìn hắc y nhân.

Hắc y nhân bị ánh mắt của Chân Linh nhìn mà run lên, sau đó lạnh giọng nói. "Xin hai vị cô nương yên tâm, chủ tử nhà ta cũng không có ác ý, chỉ là vừa rồi biểu hiện của vị tiểu thư này tại Tịch Vũ lâu làm cho chủ tử nhà ta rất tán thưởng, cho nên mới thỉnh vị tiểu thư này đi một chuyến."

"Tiểu thư, không cần đi..." Bích Ba nhìn hắc y nhân kia có hơi thờ băng lãnh kia không khỏi nắm chặt ống tay áo Chân Linh.

Chân Linh vỗ vỗ tay nàng, ý bảo nàng không cần hoảng sợ. Nàng ngược lại nhìn về phía hắc y nhân, giọng lạnh lùng nói: "Được, chúng ta cùng ngươi đi một chuyến."

"Cô nương, thỉnh..." Hắc y nhân dẫn đường cho Chân Linh và Bích Ba đến một gian cá nhân cách Tịch Vũ lâu không xa.

Đó là một tòa nhà lịch sự tao nhã, tương đương với một tòa phủ, đường đi đồ sộ, lấy lưu ly làm ngói, bệ ngọc lam lan can, tường bốn phía đều làm bằng tử sa* tinh xảo, đẹp không sao tả hết.

(*Tim hiểu về đất tử sa mời vào đây)

Trong sân, khắp nơi trồng đầy hoa lan trắng, lúc này đúng vào mùa hoa nở, gió thổi qua mang theo hương thơm có mùi hoa, thanh khiết làm người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Phía đông của sân, có một hồ nước xanh màu ngọc bích, có một đình nghỉ chân bằng thủy tinh, ánh chiều tà chiếu lên mái đình thủy tinh tán ra ánh sáng trong suốt đến chói mắt, ánh sáng lộng lẫy hoa lệ như nước Long cung.

Nhân lực Chân Linh thật tốt, tuy cách rất xa nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy trong đình có hai gã hắc bạch nam tử đang ngồi nơi đó phẩm trà.

Hắc y nhân dẫn các nàng tới đình thủy tinh, đến gần đình thủy tinh thì hắc y nhân kia không tiếng động mà rời đi.

"Cô nương, rất hân hạnh được đón tiếp ngươi." Hắc y nam tử diêm dúa lẳng lơ bên trong đình thủy tinh lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muôn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nàng Biết Võ Công

Chân Linh và Bích Ba nhìn theo hướng phát ra tiếng, vờ nhìn ánh mắt hai người không khỏi hiện lên kinh ngạc, hắc y nam tử này quả thật chính là yêu nghiệt.

Chỉ thấy hần vận một bộ quần áo màu đen giống như ám dạ (kẻ ám sát), áo thì vừa dài lại vừa rộng lưng phồng, tóc chỉ vấn cố định bằng một cây trâm đơn giản. Biểu cảm tàn mạn, giống như một kẻ hay quấy người, đích thị là một kẻ yêu mị hay câu dẫn người khác.

Hắn để lộ một khuôn mặt tuấn mỹ đầy yêu mị. Đôi mày kéo dài đến chân tóc lộ vẻ lẳng lơ nhưng lại chẳng làm mất đi vẻ sắc bén, mũi cao, đôi mắt ẩn ý cười nhìn Chân Linh, môi mỏng nhếch cao làm cho người ta cảm thấy có một nét mị hoặc câu dẫn.

"Thu nụ cười của ngươi lại!"

Chân Linh vừa định lên tiếng đã bị một thanh âm trong trẻo lạnh lùng cắt ngang.

Chân Linh không nhận được bên hướng mắt nhìn qua chủ nhân của thanh âm đó.

Trên một cái tháp bằng thạch anh, một gã nam tử mặc áo trắng ngồi ngay ngắn ở đó. Hắn có dáng người thanh mảnh, mang nét thông dong xuất trần, toàn thân cao thấp đều toát ra một cỗ trong trẻo nhưng lạnh lùng đến cô độc.

Đầu hắn phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ, tựa như một loại gấm vóc bằng tơ tằm trơn nhẵn, vàng sáng ấy thân nhiên tán ra những tia sáng nhỏ. Mặt hắn mang mặt nạ không thấy rõ dung mạo, duy chỉ có đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đến đậm đặc của hắn là lộ ra bên ngoài. Lúc này, đôi mắt ấy đang lơ đãng hướng về phía Chân Linh mà nhìn. Ánh nhìn sóng sánh, cứ như là ném một viên đá xuống mặt hồ tĩnh lặng, sẽ thấy sợi sóng mỏng manh rung động.

Hắc y nam tử vẫn như cũ, vẫn cười thật tà mị, chẳng thêm để ý đến sự đe dọa của bạch y nam tử. Hắn đi lên trước vài bước, về mặt vẫn nhiệt tình chào đón Chân Linh đang đi tới. "Cô nương đừng đứng mãi thế, vào uống chén trà đi!"

Bích Ba đứng ở một bên mà nhìn chăm chú hai gã nam tử mà gương mặt hoàn toàn ngây ngốc. Hắc y tà mị, áo trắng xuất trần, hơn nữa, cùng với tiểu thư nhà nàng,

lại càng giống như một bức tranh tuyệt mỹ.

Chân Linh bước vào trong đình, nhìn về mặt sừng sờ của Bích Ba mà không cảm được nụ cười, nàng khẽ nói: “Bích Ba, hồi hồn lại đi”.

“Ách? Tiểu thư, người...người nói bừa gì vậy?”. Bích Ba bị Chân Linh nhắc nhở, nhất thời rối trí mà rống lên, mặt đỏ đến mức có thể xuất huyết được luôn.

Bích Ba cúi đầu theo sát Chân Linh, mặt vẫn đỏ bừng.

Chân Linh cúi xuống tai Bích Ba, tiếp tục trêu ghẹo mà nói: “Bích Ba, muốn xem mỹ nam tử thì phải theo sát một chút”.

Bích Ba ngậy người, trừng mắt nhìn Chân Linh. “Nô tỳ chỉ... người... người... người...”, “người... người...” đến cả nửa ngày mà cũng chẳng nói ra được câu nào.

Nàng thật sự là chán kinh cả người rồi, tiểu thư, nàng ta...nàng ta cũng thật lớn gan mà. Bất quá nàng chỉ là hăm dọa thôi mà.

Hai người vừa bước vào đình, hắc y nam tử liền nhiệt tình sắp xếp chỗ ngồi cho hai người, cũng nhiệt tình châm trà mời nước hai người.

Chân Linh nhìn vào vẻ mặt tà mị của hắc y nam tử, rồi thản nhiên nói: “Công tử người bảo chúng ta đến, chắc không phải đơn giản là chỉ muốn mời bọn ta uống một ly trà như vậy chứ?”.

Hắc y nam tử nhướn mày thích thú, ý cười nồng đậm lại càng hé lộ, vẻ mặt tà mị lúc này lại mang nét câu dẫn tràn lan. “Cô nương đừng hiểu lầm, chúng ta mời người tới đây đúng là chỉ vì muốn uống trà mà thôi. Đến đây, cứ thong thả mà thưởng trà, đây là công phẩm đó, bình thường tuyệt đối sẽ chẳng bao giờ được uống đâu”.

Một tay hắc y nam tử vừa châm trà cho Chân Linh, tay kia lại kéo Chân Linh ngồi xuống.

Chân Linh nhất thời phản ứng. Bản năng làm sát thủ chính là không có thói quen đụng chạm đến người lạ mặt, nên phản ứng đầu tiên chính là tránh hấn thật nhanh.

Hai mắt của Hắc y nam tử và Bạch y nam tử đồng thời đều mang nét kinh ngạc. Nàng từ khi nào đã được học võ?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hấn Là Ca Ca Của Phong Vô Ngân

Chân Linh cũng hiểu được chính mình vừa rồi phản ứng hơi quá, liền giả bộ cười nói: “Hai vị công tử, ta còn có việc bận, trà này chúng ta ngày khác có thể hẹn nhau uống tiếp. Ta xin cáo từ trước. Bích Ba, chúng ta đi!”.

“Được”.

Thân ảnh hai người bước ra khỏi đình, thẳng hướng cửa lớn mà đi.

Bên trong đình, Hắc y nam tử hạ nét cười yêu mị, thần sắc chăm chú nhìn Bạch y nam tử. “Mặc, người định cứ để nàng đi như vậy sao? Người không muốn nói với nàng điều gì ư?”.

Nam tử áo trắng tháo mặt nạ xuống, để lộ một gương mặt tuấn mỹ ôn nhu, trắng trẻo tự nhiên nhưng lại có nét thanh khiết vô cùng. Hai tròng mắt đẹp mà tinh mịch nhìn chăm chú về phía mà Chân Linh rời đi. Giọng nói thanh lạnh cất lên: “Liệt, bây giờ chưa phải lúc nói cho nàng biết”.

Hắc y nam tử cười mị hoặc, hấn tới gần nam tử áo trắng mà nói: “Mặc, ngày mai chính là ngày Nam Cung Cẩm đại hôn. Người tính xem muội muội bảo bối của người sẽ xuất hiện như thế nào?”.

Về mặt nam tử áo trắng lập tức lạnh như băng. Khuôn mặt trắng trẻo ôn thuận kia mang theo đôi mắt tinh lạng hiện đang chứa đầy sự đau đớn mà sắc giọng nói. “Minh Liệt, theo ta tới Cẩm Vương phủ!”.

Ngay lúc Hắc y nam tử chuẩn bị đáp lời, thì một bóng trắng từ trên cao nhảy xuống, chạm rã dừng lại trong đình.

Người vừa tới cũng mặc một bộ quần áo trắng, hấn chính là Phong Vô Ngân của Tịch Vũ Lâu.

Hấn nhìn Hắc y nam tử trêu ghẹo nói: “Liệt, người không phải là lại chọc ca ca mất hứng rồi chứ?”. Nói xong, hấn lướt qua Hắc y nam tử, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh nam tử áo trắng kia.

Hắc y nam tử Niếp Minh Liệt cũng bước tới, ba người quây quanh bàn mà ngồi.

Nam tử áo trắng nhìn vào Phong Vô Ngân, đạm thanh mà nói: “Ngân, Liệt, hành động của chúng ta tạm hoãn”.

Phong Vô Ngân vừa nghe, ánh mắt khẽ biến, giọng hỏi: “Ca, sao lại vậy? Chúng ta vất vả lắm mới giấu được Dạ Đế mà hành động, người lại muốn ta dừng tay lúc này ư? Ca, chẳng lẽ người quên mẫu thân đã quên mình mà chết thảm sao? Chẳng lẽ người không muốn báo thù nữa sao?”.

Nam tử áo trắng thần sắc băng lãnh. “Ngân, chuyện đã qua người đừng lại làm cho rối lên. Chúng ta không cần cứ nói đi nói lại về chuyện mẫu thân chết như thế nào. Ta vĩnh viễn sẽ không quên, nhưng thù này ta cũng sẽ chẳng báo”.

Phong Vô Ngân kích động đứng lên, đôi mắt đỏ rực đầy ý hận nhìn nam tử áo trắng chăm chăm. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi quay người rời đi, thân ảnh biến mất khỏi biệt viện rất nhanh.

Nam tử áo trắng thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai mắt lạnh lẽo hiện nên nỗi đau đớn, hai tay hắn gắt gao nắm chặt ống tay áo.

Niep Minh Liệt đem hết thảy mọi việc thu vào trong mắt, nhìn nam tử áo trắng mà thần nhiên thờ dài một tiếng, “Mặc, chúng ta cũng nên đi rồi”.

Nam tử áo trắng gật đầu, sau đó chớp một cái, hai thân ảnh thả người biến mất khỏi đình.

Chân Linh cùng Bích Ba quay về Vương phủ, trên đường đi hành động của hai người cũng trở nên thật cẩn thận. Đã tham dự cuộc thi anh tài tại Tịch Vũ Lâu rồi thì sẽ có rất nhiều người có thể nhận ra Chân Linh trong bộ dạng nam tử. Cho nên hai người các nàng không tiện đi đường lớn, mà chọn ngõ tắt mà bước đi thật nhanh.

“Tiểu thư, người nói xem hai gã công tử vừa rồi có thân phận như thế nào a?”.

“Không biết”. Chân Linh thần nhiên đáp lời. Kỳ thật lúc này nàng cũng đang chăm chú suy nghĩ một vấn đề, không tiện cắt ngang nên mới trả lời Bích Ba một tiếng cho có lệ.

Bích Ba thấy Chân Linh không có hứng thú nói chuyện phiếm, nên cũng chẳng mở miệng nói tiếp.

Hai người cứ đi như vậy, không tiếng động mà hướng về phía Cẩm Vương phủ chạy trở về.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đón Dâu

Ngày hôm sau, Cẩm Vương phủ trở nên rất bận rộn.

Toàn bộ Cẩm Vương phủ đều được trang hoàng đến đỏ rực rỡ, từ trên xuống dưới đều giăng đầy đèn, kết đầy hoa, mang theo một mảng vui mừng. Toàn bộ người hầu trong phủ đều mặc một mảng đỏ để ăn mừng, trước sau đều bận rộn không ngừng.

Đêm qua, tân Vương phi Cố Thủy Nhu đã về nhà, dựa theo phong tục tân nương từ phải về nhà mẹ đẻ để tân lang đem lễ tới rước về.

Công chính Cẩm Vương phủ đều phủ một mảnh đỏ rực, khiến cho Nam Cung Cẩm trong bộ hi phục càng thêm tuần lĩnh, mạnh mẽ. Hắn đi nhanh ra khỏi cửa, lên ngựa chậm rãi hướng tới Cố phủ mà đi.

Phía sau hắn là đội ngũ đón dâu náo nhiệt. Trống chiêng vang dội, phía trước đường chính tuy là quanh co khúc khuỷu, vậy mà đội ngũ đón dâu đội kiệu đỏ lại xa hoa đến cực hạn.

Sáng sớm, mỗi người đều hướng ra con đường chính mà nhìn, thế nên hiện tại con đường chính đang đông chật như nêm như cối. Nhớ rõ lần trước lúc Cẩm Vương gia lấy Vương phi họ Chân là mới nửa năm trước. Mới nửa năm ngắn ngủi mà Cẩm Vương gia đã lệnh ngưng Vương phi, nghênh đón Tân phi nhập phủ, mà lúc này đây, so với lần đón Vương phi trước đó, lại đồ sộ gấp mười lần. Xem ra Cẩm Vương gia không chỉ đổi Vương phi, mà đối với gia đình vị tiểu thư ấy, đúng là lo hết mọi phần.

Nhưng mà Nam Cung Cẩm lại chẳng có chút không khí vui mừng nào. Khuôn mặt tuần lĩnh kia lộ ra một nét lạnh như băng, lạnh lẽo như thể đây không phải là chuyện vui mà là đang ở trong đám tang nào đó ấy.

Hắn nhìn trống chiêng đánh ầm ỹ ở phía trước, pháo nổ vang trời, nhưng mà trong đầu lại toát nên vẻ bình tĩnh cùng dung mạo tuyệt thế, mặc cho hắn muốn đến như thế nào cũng chẳng bỏ đi được.

Sự bình tĩnh của nàng, sự quật cường của nàng, sự kiên cường của nàng, khí phách của nàng, là một cuồng thiếp nhưng mà sự cơ trí của nàng lại không ngừng hiện lên trong đầu hắn. Hắn có chút hoài nghi, nàng như thế mà tâm tư lại độc ác ư?

Mấy ngày nay ở gần, hắn phát hiện ở nàng dường như có một làn sương mỏng vây quanh, mặc cho hắn quan sát thế nào cũng không thể nhìn, không thể xem xét được rõ ràng, hắn hung hăng muốn nắm chặt, nhưng ở thời điểm nào hắn cũng thấy cái gì cũng không thể nắm được. Cứ như là đang ở trong mộng ảo!

Từng có thời gian, hắn thật sự muốn tiếp nhận nàng. Nhưng mà khi hắn vừa trở về, đã nghe tin nàng mua sát thủ ám sát Cố Thủy Nhu, hắn phần nộ thật nhiều, nhưng thất vọng lại càng nhiều hơn nữa.

Nam Cung Cẩm thờ dài thật nhỏ, thu gọn tâm tư suy nghĩ, hai mắt lại lạnh như băng hướng về phía Cố phủ mà nhìn.

Chỉ thấy Cố phủ tất cả đều là một màu đỏ rực rủ xuống, giăng đèn kết hoa vui mừng không hết.

Một thân áo đỏ, Cố Thủy Nhu được bà mối dẫn đi ra. Khi đến trước mặt Nam Cung Cẩm, bà mối tự trao tay nàng lại cho Nam Cung Cẩm, rồi Nam Cung Cẩm dắt nàng lên kiệu hoa.

Thân thể Cố Thủy Nhu hơi run lên vì kích động và vui sướng. Trong thâm tâm nàng có chút không dám tin tưởng chính mình thực sự đã gả cho Nam Cung Cẩm, thật

sự đã trở thành Vương phi của Nam Cung Cẩm. Trong lòng nàng cảm thấy ngay giờ phút này đây, bầu trời rộng lớn như sáng rực lên, giống như vừa được gột rửa vậy.

Cổ Thủy Nhu cúi đầu cười, vẻ mặt ngọt ngào hạnh phúc, cứ như là nếu đưa tay ra thì có thể đụng tới.

Đổi ngược với sự vui mừng của nàng, Nam Cung Cẩm liền có vẻ bình tĩnh hơn. Hồng bào như tia nắng ban mai, phát ra tia sáng tàn mát lạnh như băng. Vầng sáng rực rỡ bó buộc làm cho dung mạo tuấn mỹ trở nên lạnh lùng không có chút máu, chẳng có lấy một tia vui mừng nào trong đó.

Hắn nắm tay Cổ Thủy Nhu hướng về phía kiệu hoa mà bước đi thật nhanh. Cước bộ vội vã chẳng có chút kiên nhẫn, khiến cho Cổ Thủy Nhu ở phía sau có phần theo không kịp bước chân đó.

Nàng nhỏ giọng nói: “Cẩm ca ca, có thể đi chậm một chút hay không?”

Nam Cung Cẩm chấn động. Hắn đang làm gì vậy? Chết tiết! Vì cái gì mà đến bây giờ hắn còn nghĩ đến người đàn bà kia? Không, hắn không thể tiếp tục, không thể lại nhớ nàng ta!

Nam Cung Cẩm thần sắc lạnh như băng, toàn thân đều phát ra một cỗ khiến cho người ta sợ hãi cái lạnh khí đó. Mọi người đứng chung quanh có chút phát run.

Hồi lâu, Nam Cung Cẩm bước đi chậm lại, đối với Cổ Thủy Nhu lại ôn thanh mà nói: “Thủy Nhu, là ta có chút nóng vội. Hiện tại ta chậm một chút cũng được. Dù sao nàng cũng gả cho ta rồi, sớm muộn cũng là của ta, không cần quá vội làm gì”.

Lời vừa nói ra, làm cho toàn bộ bầu không khí trong lòng Cổ Thủy Nhu đều tiêu tán. Cẩm ca ca nguyên bản là không muốn nói với nàng đâu. Nguyên bản vốn là hắn muốn cùng nàng thành thân mau một chút, nên mới vội như vậy.

Nghĩ đến đây, tâm tư Cổ Thủy Nhu lại ngọt ngào một mảnh. “Cẩm ca ca, chúng ta đi thôi!”.

Cổ Thủy Nhu lên kiệu hoa, theo phía sau là đội ngũ đón dâu. Lần thứ hai trống chiêng pháo hoa đều vang lên rộn rã, thanh âm dấy lên sự vui mừng, hướng tới Vương phủ mà đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trang Điểm

Lãnh Nguyệt cư, Chân Linh ngồi trên xe lăn, thần sắc bình tĩnh nhìn về hướng Vương phủ đang náo nhiệt, khóe miệng chậm rãi gọi lên ý cười.

Bích Ba đứng phía sau thấy Chân Linh như vậy ngây ngẩn cả người.

"Tiểu thư, người vì sao lại cao hứng như thế?" Tiểu thư không phải là thương tâm quá độ mà có chút khác thường chứ?

Chân Linh cười thần bí chỉ về hướng Vương phủ nói. "Bích Ba, chúng ta lập tức có thể bay ra khỏi nhà giam này, người không thấy hắn là nên cao hứng sao?"

Cao hứng? Nàng không có cảm giác gì chỉ cần tiểu thư vui vẻ là tốt rồi. Chính là tiểu thư bị hù ra khỏi Vương phủ có thể làm cái gì? Vừa nghĩ tới về sau tiểu thư bị người khác chỉ trích trong lòng Bích Ba liền khó chịu, tất cả đều do Cẩm vương gia chết tiết kia làm hại.

Chân Linh thấy Bích Ba vẻ mặt sầu lo không khỏi kéo tay nàng nhẹ giọng nói. "Bích Ba, từ nay về sau ta chỉ còn người thôi, người sẽ không bỏ ta mà đi chứ?"

Bích Ba cực lực phản ứng, nàng kiên định nói. "Tiểu thư, người nói bậy bạ gì đó? Nó thì làm sao có thể bỏ người mà đi. Bích Ba đời này xác định ở cùng tiểu thư, mặc kệ là đi đâu Bích Ba cũng đi theo tiểu thư, cho dù vì tiểu thư mà chết Bích Ba cũng không một câu oán hận."

"Bích Ba, nhớ kỹ lời ta, từ nay về sau Bích Ba chính là muội muội của Chân Linh ta, trên đời này người thân duy nhất là Bích Ba, về sau ta nhất định che chở người chu đáo, tuyệt đối không cho bất cứ kẻ nào xúc phạm tới người."

"Tiểu thư..." Bích Ba cảm động không thôi, một phen nhào vào trong lòng Chân Linh khóc lớn.

Trong lòng Chân Linh cũng rất cảm động, tại nơi dị thế này người duy nhất đối xử tốt với nàng chỉ sợ có mỗi Bích Ba mà thôi. Người nào đối với nàng tốt một chút nàng đều ghi nhớ mà cố gắng báo đáp. Nếu người khác đối với nàng một chút tàn nhẫn nàng nhất định hoàn trả gấp mười lần.

Trong khoảng thời gian ở chung này, Bích Ba đã đi vào lòng Chân Linh, trở thành người nàng quan tâm nhất. Nếu có ai xúc phạm tới Bích Ba, nàng nhất định sẽ để người đó phải trả giá thật đắt.

Đúng lúc này, tổng quản vương phủ đã đi tới, hắn nói với Chân Linh và Bích Ba. "Chân cô nương, vương gia bảo người trang điểm một chút sau đó đến sảnh lớn tham gia tiệc cưới."

Chân Linh cười lạnh giả đáp. "Đã biết. Người trở về nói cho Nam Cung Cẩm biết, ta nhất định sẽ không làm cho hắn thất vọng." Nói xong, khóe môi giờ lên một độ cong trào phúng càng sâu.

Tổng quản sừng sốt, không hiểu Chân Linh tại sao lại bình tĩnh như thế. Bất quá hắn cũng chỉ là hạ nhân, đối với chuyện của vương gia hắn vẫn nên biết ít một chút.

Lập tức gật đầu rồi đi.

"Tiểu thư, người thật sự muốn đi sao? Cầm vương gia chết tiệt kia cũng quá đáng lắm rồi, đại hôn thì đại hôn, vì cái gì muốn tiểu thư tham gia, tiểu thư người không cần đi được không? Người vừa đi ra nhất định sẽ bị người chê cười. Lúc này nghe nói hoàng thượng cùng lão gia bọn họ đều được mời tới." Bích Ba thật sự rất đau lòng, nàng nhận định Nam Cung Cầm chính là cố ý muốn làm cho tiểu thư xấu mặt.

Chân Linh vỗ vỗ tay Bích Ba ý bảo nàng yên tâm. "Bích Ba, ta không sao, người đi giúp ta trang điểm cho thật đẹp, lần này người nhất định phải trang điểm cho tiểu thư nhà người trở thành người đẹp nhất."

Nàng không chỉ muốn lên sân khấu mà còn phải thật xinh đẹp, Nam Cung Cầm không phải muốn nàng lên sân khấu sao? Vậy thì nàng nhất định sẽ biểu diễn thật tốt, xem biểu diễn này có kết thúc hoàn mỹ như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tiệc Cưới 1

Sảnh lớn của tiệc cưới phi thường náo nhiệt.

Quan lớn trong triều đều được mời, ngoại trừ những người này, còn có những người trong kinh thành có thân phận phú quý cũng được mời tới. Toàn bộ yến hội có hơn một trăm bàn, náo nhiệt rầm rộ, có thể nói là chưa từng có, ngay cả năm tiên đế phong tước cũng không náo nhiệt đến như vậy.

Người nhà Cố gia cũng được mời, Cố Nghĩa cùng Cố nhị thiếu Cố Phàm, vì có quan hệ với Cố Thủy Nhu nên được coi là vị khách mời quan trọng. Cố Nghĩa một thân trường bào kim tuyến đỏ thẫm, mái tóc hoa râm dùng kim quan buộc lên, hé ra khuôn mặt quá mức âm nhu, vừa thấy liền biết đây là một gian thương. Bất quá hần che giấu vô cùng tốt, tuy ngồi trên vị trí khách mời quan trọng nhưng vẻ mặt không đặc ý, ngược lại còn bình tĩnh mỉm cười, đối với mọi người đều nho nhã lễ độ, bày ra một bộ dáng tao nhã.

Nhiều năm làm ăn buôn bán trên thương trường, hần đã sớm thành tinh, cho nên lúc này hần biết biểu hiện như thế nào là tốt nhất mới có thể mượn cơ hội lần này quen biết nhiều quan lại quyền quý.

Nhưng Cố nhị thiếu Cố Phàm lại không nhẫn nại như hần, lúc này Cố Phàm trung ra vẻ mặt đặc ý cười toe toét, vài ngày trước bị Chân Linh đánh rớt vài cái răng, lúc này cười lộ ra răng cửa rỗng tuếch, hạ nhân đứng bên cạnh đều nhú mày, bất quá ngại thân phận của hần nên không dám cười ra tiếng.

Cố Nghĩa ở dưới bàn ngất Cố Phàm một cái, hần hạ giọng nói: "Phàm nhi, người bớt phóng túng cho lão phu, không cần phá hủy chuyện tốt của ta." Trong giọng nói có vài phần ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Cũng may hần có một nữ nhân thông minh bằng không thể nào cũng tức chết.

Cuộc đời Cố Phàm không sợ ai chỉ sợ mỗi cha của hần, cho nên lúc này không thể không thu lại dáng vẻ đặc ý, giả vờ như một công tử nho nhã lễ độ ngồi ở đó.

Lúc này giọng nói người chủ trì vang lên.

"Cho mời tân lang lên sân khấu!"

Ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn, quay đầu về phía sau nhìn hướng lối vào.

Chỉ thấy Nam Cung Cầm một thân hi bào đỏ thẫm chậm rãi bước tới, theo bước đi tiêu sái của hần, trường bào đỏ thẫm tung bay theo gió, chính là khuôn mặt tuấn tú của hần như băng hàn ngàn năm bình tĩnh mà nghiêm nghị không giống như tân lang sắp thành thân.

Mọi người nhìn Nam Cung Cầm như vậy đều sùng sốt, một khắc sau còn chưa hoàn hồn. Cầm vương gia không phải nên vui mừng sao? Tại sao lại bày ra biểu tình băng lãnh như vậy làm chi, khuôn mặt tuấn tú so với ngày thường càng lạnh lùng dọa người hơn.

Mọi người ai cũng bắt an lo sợ, ngay cả Cố Nghĩa cũng nghi hoặc trầm tư.

Cố Phàm đầu óc đơn giản hơn cha hần, không hiểu cái gì lập tức hỏi Cố Nghĩa: "Phụ thân, người nói tỷ phụ vì cái gì mà mặt bình tĩnh như vậy, hôm nay là ngày hần phải vui mừng mới đúng, cưới tỷ của ta không phải nên vui vẻ hay sao?"

Lời này tuy âm lượng không lớn nhưng các đại thần ngồi gần đó đều nghe thấy, mỗi người đều nhìn Cố Nghĩa cùng Cố Phàm vô lực lắc đầu.

Cố Nghĩa trong lòng tức giận, nhưng lại sợ mất mặt nên hần không được phát cáu. Tay hần dưới bàn hung hăng ngất Cố Phàm một cái, lạnh lùng nói: "Đồ ngu, người không biết đây là đâu sao? Nhớ cho kỹ, có cái gì cũng phải giấu trong lòng, không được lên tiếng cho ta, hiểu chưa?"

"Phụ thân người yên tâm, ta sẽ chú ý." Cố Phàm nói là nói như thế nhưng ánh mắt vẫn nhìn xung quanh đánh giá, một chút cũng không tiến bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tiệc Cưới 2

Nam Cung Cẩm đi đến trước mặt cao đường, ngồi trên đó là hoàng thượng Nam Cung Thần, hân một thân long bào sáng chói, dáng người xinh đẹp, tóc dài chỉ dùng một cây trâm ngọc tùy ý cài lên tóc, vài sợi tóc còn rủ xuống lộ ra khuôn mặt tuấn tú có phần lười nhác, ngũ quan như được chạm trổ thành cùng với Nam Cung Cẩm rất giống nhau, chỉ là Nam Cung Cẩm lạnh lùng quá mức còn hân lại quá xinh đẹp, mày kiếm trên đôi mắt đen như mực, giống ngôi sao trong suốt trên bầu trời đêm, ánh mắt khi phách sắc bén.

Toàn thân cao thấp tuy lười nhác đến cực điểm nhưng lại có một cỗ khí phách vương giả biểu lộ toàn vẹn làm cho người ta lâm vào khiếp sợ không dám nhìn gần.

Hân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười) nhìn Nam Cung Cẩm, môi mông hoi cong lên tựa hồ như đang chờ một trò hay. "Cẩm, chúc mừng!"

Quan hệ giữa Nam Cung Thần và Nam Cung Cẩm không giống bình thường, ngay cả trước mặt chúng đại thần hai người cũng có thể xưng hô thân thiết như vậy.

Nam Cung Cẩm ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, hân thần nhiên trả lời. "Tạ ơn hoàng huynh."

Lúc này giọng nói người chủ trì lần thứ hai vang lên. "Cho mời tân nương lên sân khấu."

Giọng nói vừa hạ xuống Cố Thủy Nhu một thân hi phục đồ thắm, đầu đội mũ phượng, khăn quàng vai, được hi bà đỡ chậm rãi bước vào, thân ảnh nàng nhỏ bé yếu ớt làm cho những người trong sân chưa nhìn thấy hình dáng nàng đã gọi lên một cỗ thương tiếc.

Cố Thủy Nhu đi đến bên cạnh Nam Cung Cẩm, váy dài của nàng lưu lại một độ cung xinh đẹp như một đóa hoa hồng đang nở rộ, vô cùng xinh đẹp.

Mọi người trong sân bị động tác cố ý của Cố Thủy Nhu câu mất hồn, trong lòng mỗi người ai cũng nghĩ chắc tân vương phi này nhất định là xinh đẹp vô song.

Nam Cung Cẩm bước nhanh tới đỡ Cố Thủy Nhu, ánh mắt nhìn quét toàn bộ một vòng cũng không thấy thân ảnh nàng, hai hàng lông mày hân không khỏi nhíu lại, thần sắc lạnh hơn vài phần.

Hân đối với tông quân đang im lặng chờ đợi hỏi: "Vương Hoa, sao lại thế này? Không phải bảo người đi mời vương phi đến đây sao? Người đâu?" Thanh âm lạnh lẽo dọa người.

Nhưng lời nói của Nam Cung Cẩm lại làm cho tất cả mọi người giữa sân sửng sốt. Vương phi? Không phải đã hưu rồi sao? Vì sao vương gia vẫn còn gọi nàng là vương phi?

Mỗi người sắc mặt khác nhau, chỉ có Chân Hậu Đôn vẻ mặt bình tĩnh. Một đôi mắt thâm trầm giống như đang tính toán gì đó lại như không phải, hai mắt quá mức thâm trầm làm cho không ai có thể nhìn thấu được suy nghĩ của hân.

Vương Hoa sửng sốt khẽ run người. "Vương... vương gia, Chân cô nương nàng nói rất nhanh sẽ ra đến, nàng còn muốn tiểu nhân tiện thể nhắn với vương gia, nàng nhất định sẽ không làm vương gia thất vọng."

Nam Cung Cẩm nghe vậy sắc mặt càng thêm lạnh, hân hét lớn một tiếng với Vương Hoa. "Người lập tức đem nàng mang đến cho bản vương!"

"Không cần! Ta đến đây!" Lời nói lạnh lùng của Nam Cung Cẩm vừa dứt, một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng chậm rãi truyền đến, giọng nói như làn gió mát khoan thai mang theo vẻ xa cách làm cho tất cả mọi người giữa sân trong lòng chấn động.

Ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về nơi phát ra tiếng nói....

Vừa nhìn, tất cả mọi người đều kinh diễm.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Kinh Diễm Lên Sân Khấu

Chỉ thấy nữ tử trước mặt ngồi ngay ngắn trên xe lăn, mặc quần áo trắng, ngẩng nhẹ đầu hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ làm người kinh ngạc, vẻ mặt bình tĩnh làm cho người ta nảy sinh cảm giác hoảng hốt vô hạn, nha đầu phía sau nàng chậm rãi đẩy xe lăn đi về phía yến hội.

Ánh mắt trời nhỏ vun mông manh chiếu xuống người nàng, áo trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào như một đóa bạch liên giữa một khung cảnh màu đỏ thắm vui mừng có vẻ phá lệ càng thêm thanh đạm xuất trần, thân ảnh nàng giống như tiên tử xinh đẹp rơi xuống phạm trần dưới ánh trăng làm cho người ta không thể không sợ hãi.

Ngày lúc xe lăn tiến đến gần mọi người, tất cả mọi người đều bị thân ảnh xuất trần câu hồn, hai mắt tất cả chỉ có kinh diễm.

Nàng lẳng lẳng ngồi ngay ngắn trên xe lăn, đối với ánh mắt của mọi người chính là bình tĩnh chống đỡ, khéo môi thần nhiên gọi lên ý cười trào phúng, giống như ánh sáng của ngôi sao chợt lóe trong đêm tối rồi biến mất.

Sau khi kinh diễm một lúc, ánh mắt mọi người nhìn Chân Linh có tò mò, có tìm tòi nghiên cứu, có khinh thị, có si mê, có thương tiếc, mọi ánh mắt lần lượt thay đổi cùng một chỗ chỉ vì một người, chỉ vì đứng một người.

Nam Cung Cầm vẻ mặt ngây ngốc nhìn nàng, nữ tử tuyệt mỹ xuất trần như thế, trong mắt không khỏi hiện lên kinh diễm, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn đến hai chân nàng, đôi mắt hiện lên tiếc hận.

Ai... đáng tiếc. Nữ tử không nhiễm hạt bụi trần như thế, nữ tử bình tĩnh như thế, nhưng lại bị hủy hai chân, phần xinh đẹp này lại bị phá hủy mất.

Cầm lần này thật sự quá đáng rồi!

Nam Cung Thần nhìn Chân Linh bình tĩnh như thế, thế nhưng lại nảy sinh ý định bảo hộ xót thương, đáy lòng không khỏi thâm oán Nam Cung Cầm không đúng.

Ánh mắt Chân Hậu Đôn cũng hạ xuống trên người Chân Linh, hai mắt hắn hiện lên kinh ngạc. Hắn kinh ngạc không phải vì hai chân con gái mình bị hủy mà hắn kinh ngạc chính là vẻ mặt và ý tứ của Chân Linh.

Bình tĩnh như thế, bình tĩnh như thế cho dù trời có sập đối với nàng cũng không quan hệ lại giống như tất cả nàng đều nắm giữ trong tay, bên trong có một sự tự tin khí phách như hoa trời nước chảy.

Sự tự tin cùng khí phách này đã làm cho Chân Hậu Đôn chấn kinh rồi. Trong trí nhớ của hắn, Chân Linh tuy là nữ nhi của hắn nhưng ở trong Chân phủ không có chút địa vị nào, hắn làm cha nhưng chưa từng nhìn nhận nữ nhân này, nếu không phải bởi vì thái hậu tử hôn hắn mới bắt đầu lưu ý tới nàng, nàng trong trí nhớ hắn là người bình thường nhất gan yếu đuối, không suy nghĩ cận kề, suy nghĩ cực kỳ đơn giản.

Nhưng Chân Linh lúc này từ trong xương tủy đã tản mát ra vẻ cơ trí hào quang, hai mắt trong suốt như ngọc sờ hữu ánh sáng rực rỡ, tất cả đều thu lại trong đôi mắt như vậy, người nào làm sao có thể cho là nàng đơn giản, yếu đuối?

Nàng chính là nữ nhân ngu xuẩn mà hắn tùy ý thao túng sao?

Ánh mắt Chân Linh nhẹ quét qua Chân Hậu Đôn, khóe môi cười như không cười, ánh mắt như trào phúng như không, vẻ mặt bí hiểm không thể đoán được làm Chân Hậu Đôn kinh hãi.

Trong nháy mắt, Bích Ba đã giúp đẩy Chân Linh đến bên cạnh Nam Cung Cầm và Cố Thủy Nhu, sắc mặt Chân Linh bình tĩnh, không thêm liếc mắt nhìn Nam Cung Cầm một cái mà trực tiếp lướt qua hắn, tới vị trí đã chuẩn bị cho nàng thông dong ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chúc Người Sớm Sinh Quý Tử

Nam Cung Cầm sắc mặt khẽ biến, hắn một mắt kéo Cố Thủy Nhu mặt khác đối với người chủ trì phía sau lạnh lùng quát. "Còn thất thần làm cái gì? Nếu bỏ lỡ giờ lành bốn vương lấy đầu của ngươi!"

Tức giận trong lòng không có chỗ phát tiết, hắn chỉ có thể đem toàn bộ tức giận đổ lên người chủ trì đang ngây ngốc nhìn Chân Linh. Ánh mắt của hắn làm trong lòng hắn cảm thấy khó chịu, khó chịu đến cực hạn.

Trước kia vẻ đẹp của nàng chỉ có một mình hắn được thấy nhưng hắn lại không nhìn, nay thì hắn không còn cơ hội nào nữa.

Người chủ trì run rẩy vội thu hồi ánh mắt, giương giọng nói. "Giờ lành đã đến, mời tân lang tân nương bái lễ."

"Nhất bái thiên địa."

Nam Cung Cầm sắc mặt băng lãnh hé ra khuôn mặt tuấn tú dọa người, hắn kéo Cố Thủy Nhu bái lễ với thiên địa.

"Nhị bái cao đường."

Nam Cung Cầm cùng Cố Thủy Nhu xoay người, đối với Nam Cung Thần ngồi trên cao đường quỳ lạy.

Vốn còn có hoàng thái hậu ngồi trên cao đường, nhưng nguyên nhân vì Chân Linh bị huỷ nên hoàng thái hậu không muốn tham dự cũng chưa hề muốn tham dự.

Nam Cung Thần phát phát tay áo cũng không có ý định đỡ Nam Cung Cầm đứng dậy. Mà Cố Thủy Nhu càng không thể có người đỡ nàng đứng lên. Hai người cứ quỳ như vậy, hồi lâu sau Nam Cung Thần mới lên tiếng. "Cầm, đứng lên đi." Đối với Cố Thủy Nhu, hắn hoàn toàn không nhìn tới.

Cố Thủy Nhu chưa bao giờ chịu uất ức như thế, nàng cắn chặt môi dưới chậm rãi đứng lên, khóe mắt thản nhiên đảo qua Chân Linh.

Nhưng nàng vừa chạm vào ánh mắt lạnh như băng chợt lóe lên của Chân Linh làm nàng chấn động, trong đầu lại hiện lên hình ảnh buổi tối hôm đó, nàng... nàng...

Sợ hãi làm thân thể nàng run rẩy cả lên.

Nam Cung Cầm cảm nhận thấy Cố Thủy Nhu đang run rẩy, hắn đi tới ôm nàng vào trong ngực, nhỏ giọng hỏi: "Thủy Nhu, nàng làm sao vậy?"

Cố Thủy Nhu cực lực nhịn xuống run rẩy, cẩn thận trả lời. "Cầm ca ca, muội không sao?"

Giọng nói người chủ trì lại vang lên. "Phu thê giao bá."

Nam Cung Cầm buồng Cổ Thủy Nhu ra, hai người đối mặt nhau giao bá.

"Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng."

Theo giọng nói vừa hạ xuống, ánh mắt mọi người đều nhìn Chân Linh, đại đa số chính là ánh mắt tràn ngập đồng tình, chỉ có một phần nhỏ ôm tâm tình xem kịch vui.

Chân Linh quét mắt nhìn từng người, khỏe mỗi lạnh lùng cười. Muốn nhìn trò hay phải không? Được thôi, nàng thành toàn bọn họ.

"Chậm đã...." Thanh âm Chân Linh trong trẻo nhưng lạnh lùng trong không gian vắng lặng vang lên.

Tất cả mọi người đều sững sốt, Nam Cung Cầm và Cổ Thủy Nhu cũng kinh ngạc. Hai người dừng bước, đột nhiên quay đầu lại nhìn.

"Người có ý gì?" Nam Cung Cầm thần sắc vô tình lạnh lẽo như băng, lời nói ra không có chút ẩn ý nào, ngoại trừ lửa giận hừng hực.

Chân Linh như không nhìn thấy nét tức giận của Nam Cung Cầm, nàng hé ra một nụ cười vừa nhẹ vừa nhạt, lại tuyệt đẹp giống như một yêu tinh yêu mị, cứ quanh quẩn mãi trong không khí dễ dãi hoặc người ta.

"Cầm Vương gia người yên tâm. Ta chẳng có ác ý gì, chẳng qua ta là người đã bị bỏ, nếu phải đi cũng phải đi trong khung cảnh nào nhiệt òn ả một chút mới được. Ta nay là muốn chúc Vương gia cùng Vương phi tân hôn hạnh phúc, trăm năm luôn hảo hợp hòa thuận, sớm sinh quý tử". Giọng nói êm tai không chút ác ý, giống y như khúc nhạc hoan ca của thần tiên vậy.

Nghe thấy lời ấy, đám người giữa sân lại bàn tán sôi nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Muốn Người Thông Khổ

Bọn họ có chút không tin vào điều mình vừa nghe. Nàng vừa nói cái gì? Chúc phúc ư?

Nam Cung Thần ngồi ở trên cao, dùng vẻ mặt thương thức trò hay mà nhìn Chân Linh. Nữ tử kì lạ như vậy, vì sao Cầm lại chưa từng phát hiện ra nàng rất hay ho?

Nữ tử cơ trí xinh đẹp nhường này, có đưa mắt khắp thiên hạ cũng khó mà tìm ra được người thứ hai, tại sao Cầm lại không biết quý trọng nàng chứ?

Cầm, người đối với nàng không chút hứng thú như vậy, thì ta sẽ tận dụng cơ hội này vậy. Nữ tử như thế này, từ Cầm vương phủ mà đi ra như vậy, e là sẽ hút đi toàn bộ ánh mắt của nam nhân, chỉ sợ đến lúc đó, thiên hạ sẽ vì nàng mà rối loạn.

Ánh mắt Nam Cung Cầm cực lạnh. Hắn nhìn Chân Linh mà trong ngực thấy nhói, giống như là bị cái gì đó đâm phải. Vừa đau, vừa hận.

Nàng chúc phúc hắn? Nàng thế mà lại cười chúc phúc hắn? Dựa vào cái gì? Vì cái gì cơ chứ? Không phải là nàng nên thương tâm khổ sở vì chuyện này sao? Nàng không phải là nên vì hắn mà khổ tâm sao? Vì cái gì mà lại bình tĩnh như thế chứ?

Những câu hỏi liên tục hiện ra, khiến cho tâm của Nam Cung Cầm chỉ toàn là khí hận. Nàng vì hắn mà bị thương, nếu hắn đã không tốt với nàng như vậy, thì lần này cũng sẽ thế, tuyệt đối không để cho nàng sống tốt.

Lập tức, Nam Cung Cầm vươn tay, hung hăng nắm chặt cổ tay Chân Linh.

Cổ tay Chân Linh bị hắn nắm cho bầm tím một mảng. Nhưng nàng lại chẳng nhăn mày nhíu mặt chút nào, mà tay kia tốc độ cực nhanh, hướng tới má trái Nam Cung Cầm mà đánh một cái thật mạnh.

Chát!

Âm thanh từ đôi tay thanh thúy vang ra khiến cho mọi người trong sân giật mình, như thể vừa uống phải một ngụm khí lạnh. Tất cả đều bày ra vẻ kinh ngạc không thể tin nổi mà nhìn Chân Linh.

Nàng... nàng đánh Cầm Vương gia một cách lạnh lùng vô tình như vậy sao? Lại còn ở tư thế bị hắn nắm chặt một tay?

Nam Cung Thần cũng khiếp sợ mà đứng hẳn lên. Hai mắt hắn sáng rực, bên trong dao động, tựa như những con sóng triều sâu không thể lường.

Đôi mắt trấn tĩnh của Chân Hậu Đôn cũng hiện lên vẻ kinh sợ, cả người giống như là đang bị dọa.

Trên mặt tất cả mọi người đều là vừa kinh hãi vừa hoảng sợ. Chỉ có thần sắc của Chân Linh là vẫn bình tĩnh như thường, nếu không phải là thấy tay nàng vẫn đang giơ lên, thì tất cả đều tưởng đây là ảo giác.

"Cầm ca ca...". Cổ Thủy Nhu lúc này vén khăn trùm, hướng về phía Nam Cung Cầm mà chạy đến.

Mọi người nhìn mặt nàng, nhá thời chỉ cảm thấy nhan sắc thường thường, vì nàng còn đang đứng bên cạnh một Chân Linh dung mạo tuyệt sắc cực mỹ, nên khi nhìn một mỹ nữ khác là Cổ Thủy Nhu, tự khắc có sự so sánh. Hơn nữa, nhan sắc nàng cũng chỉ bình thường, nên khi hai người đứng chung một chỗ, tự nhiên thấy chênh lệch rất nhiều.

Tất cả mọi người đều âm thầm lắc đầu, tự hỏi Vương gia liệu mắt có phải có vấn đề hay không? Vương phi như thế mà lại bỏ, còn cưới về một người kém sắc hơn nữa chứ.

Nam Cung Cẩm hung hăng nắm tay Chân Linh, thần sắc hàn giả lạnh lùng như đang dạo người, toàn thân cao thấp đều phát ra hơi thở từ Địa ngục, sáng giọng mà nói.

“Người như ngươi mà dám đánh bổn vương à?”. Thanh âm Nam Cung Cẩm theo hàm răng nghiền chặt mà đi ra.

Chân Linh lạnh lùng cười, một đôi mắt cuồng dại ẩn chứa sự bình tĩnh vô tận nhìn Nam Cung Cẩm đối diện.

Nàng trầm giọng nói: “Nam Cung Cẩm ngươi có thể vũ nhục ta có gì ta lại không thể phản kích? Nói cho ngươi biết, Chân Linh ta không chỉ muốn đánh ngươi mà còn muốn làm cho ngươi khổ sở cùng cực. Không phải ngươi muốn ta khoe nghề sao? Được lắm, bây giờ ta sẽ vì Vương phi của ngươi mà biểu diễn một chút cho thật tốt”. Nói xong, nàng hung hăng tránh Nam Cung Cẩm, thần sắc bình tĩnh đứng lên từ chiếc xe lăn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Điệu Múa Xinh Đẹp

Mọi người lần thứ hai khiếp sợ, miệng há to có thể nhét vừa cả cái trứng chim. Nàng có thể đứng lên sao?

Nam Cung Cẩm nhìn Chân Linh đứng lên từ xe lăn, mọi tức giận đều bị thay thế bởi sự kinh ngạc. hần bất động đứng nhìn Chân Linh bước qua.

Nàng có thể đứng? Còn có thể đi?

Không phải nói chân nàng cả đời đều tàn phế sao? Lúc trước hần tìm ngự y xem qua thương tật cho nàng, ngự y nói chân nàng bị thương đến gân cốt rất nghiêm trọng, việc đi đứng sau này là không có khả năng.

Nhưng mà lúc này nàng đang thật sự đi đứng bình thường. Nàng như thế nào lại làm được như vậy? Nàng rốt cục là ai chứ?

Nam Cung Cẩm ngây ngốc đứng đó, còn tất cả mọi người đều kinh diễm nhìn nàng.

Ánh mắt bọn họ hướng thẳng về phía chân Linh mà nhìn, không thể dời mắt.

Quần áo trắng nàng đang mặc từng đột từng đột sáng lên như mực vương trong nước, mảnh mai rung động tươi đẹp. Bóng dáng nàng trong treo nhưng lạnh lùng, quảng sáng trắng mờ mặt dưới chân, như đóa sen trắng nở vô trần không dính bụi trần gian, thanh dật tuyệt mỹ.

Nàng cười lớn một tiếng, bước lên đài cao biểu diễn đã được chuẩn bị thật tốt, nhanh nhẹn xoay người, khoe môi giờ lên nụ cười câu hồn tận xương tủy, giống như yêu tinh trogng đêm tối mị hoặc vô tận.

Nàng nhìn quét qua từng người một, cuối cùng hạ xuống trên người Nam Cung Cẩm, cười trào phúng.

Bàn tay mảnh khảnh chậm rãi kéo váy lụa trắng dài xuống, bên trong chính là váy màu đen nóng bỏng, váy hở nửa bụng, trên áo hở nửa ngực như ẩn như hiện, váy áo màu vàng óng ánh dính ngọc trai khiến eo nhỏ của nàng dưới ánh mặt trời tàn ra vàng sáng câu hồn đoạt phách.

Váy đen bó sát người của nàng làm bằng da, dưới ánh mặt trời tàn ra ánh sáng bóng, váy rất ngắn, chỉ tới gốc đùi, cơ hồ chỉ có thể bao lấy hông đẹp, đôi chân tuyệt trắng thon dài, như là vô tình, cộng thêm mái tóc dài lúc này giống như hoang dã.

Chân Linh lúc này không còn là tiên từ dưới ánh trăng thanh dật tuyệt trần nữa mà là một yêu tinh mị hoặc nhất thế gian.

Giữa sân, mấy trăm nam nhân giờ khắc này bị nàng câu dẫn hồn phách, xung quang vang lên tiếng hít không khí, trong ánh mắt là vẻ kinh diễm cực hạn.

Chân Linh lạnh lùng nhìn người giữa sân, sau đó bắt đầu những động tác vô cùng mị hoặc.

Chân Linh dong đưa vòng eo, sau đó mở miệng hát lên một bài hát tiếng Anh mười phần yêu mị.

Mở đầu bài hát là một tiếng thét chói tai, Chân Linh vùng đầu điên cuồng mà kêu lên, âm thanh hạ xuống, nàng lắc lư eo nhỏ rất nhanh, trong ánh mắt mọi người như một ngọn lửa nhiệt tình điên cuồng thiêu đốt mọi thứ.

Tóc nàng nhảy múa trong không trung, mang theo hơi thở yêu mị, bàn tay mềm mại không xương nhẹ cong lên, tiến lên từng chút làm đáy lòng tê dại không sao kềm chế được.

Có người thậm chí còn dựa theo tiết tấu của nàng mà lắc lư.

Giọng hát Chân Linh khàn khàn, như một con thú ở nơi vắng lặng trong trời đất câu hồn mà nhảy múa. Khuôn mặt nàng tuyệt mỹ lúc này phát ra vẻ yêu mỵ đến tận xương, như yêu tình câu hồn, toàn thân bốc cháy như ngọn lửa.

Cùng với đôi môi cất lên tiếng hát, hai mắt nàng không còn bình tĩnh trong trẻo lạnh lùng mà là mang theo ánh sáng vô tận, tất cả đều bị mê hoặc điên cuồng như muốn thiêu đốt tất cả.

Tất cả mọi người chấn động, tất cả mọi người đều bị câu mắt hồn phách.

Nam Cung Cầm ngậy ngốc, hai mắt không thể tin mà nhìn Chân Linh, hấn hung hăng nắm chặt hai tay, tim hấn đau đớn, máu chảy đầm đìa.

Nam Cung Thần bước ra khỏi đài cao, đôi mắt hoa đào hiện lên vẻ kinh diễm cùng rung động. Nàng là yêu tinh sao? Kỹ thuật nhảy mị hoặc như thế, câu hồn tận xương tủy như thế loài người làm sao có thể nhảy được?

Tất cả mọi người bị Chân Linh mang đến một cảnh giới điên cuồng.

Người đầu tiên chính là Cố Phàm. Hai mắt hấn hoàn toàn si mê ngơ ngác nhìn Chân Linh, toàn thân đi theo nhịp điệu câu Chân Linh mà vận vẹo.

Ngay sau đó có vài người định lực kém cũng đi theo điên cuồng vận vẹo.

Chân Linh nhìn mọi người điên cuồng, khoe môi nâng lên ý cười câu hồn càng sâu, tiếng hát nàng càng thêm to, càng thêm điên cuồng, càng thêm yêu mỵ. Động tác tiết tấu của nàng càng dâng lên, làm cho tất cả mọi người giữa sân đều hút không khí.

Những người có định lực kém bị kỹ thuật nhảy của Chân Linh câu dẫn, có người còn ngậm ra tiếng.

Chân Linh càng múa càng nhanh, Nam Cung Cầm càng xem mặt càng lạnh, càng nghe càng lạnh buốt đến dọa người.

Nhìn nàng nhiệt tình như thế hấn thật sự hối hận, vô cùng hối hận, nếu có thêm hấn nguyện dốc hết tất cả để cứu vãn, nhưng mà còn có cơ hội sao?

Vì sao nàng khiêu vũ như vậy quyết tuyệt như vậy như một người không có tâm để yêu hoặc sẽ không bao giờ yêu.

Giọng hát Chân Linh xuống thấp, xoay người một cái, hai mắt câu hồn lóe ra mị hoặc vô tận, tất cả đều dừng lại.

Nhìn dưới đài các nam nhân vẻ mặt dục vọng dâng cao, nàng lạnh lùng cười, ánh mắt như nhìn người xa lạ nhìn về phía Cầm Vương gia. "Vương gia, ta nhớ rõ ngày đó ngươi đã nói, cơ thể của ta, giống con cá chết, cả đời này không có nam nhân nào đối với ta cảm thấy hứng thú, không biết điệu nhảy vừa rồi, Vương gia có hứng thú sao."

Nói xong cười thấp phần yêu mỵ, nhanh nhẹn xoay người bước xuống đài.

Nam Cung Cầm nhìn Chân Linh như thế vẻ mặt đau xót, hấn bước khinh công vội chạy tới, từ phía sau muốn đem Chân Linh gắt gao ôm trong ngực không bao giờ buông ra nữa, không bao giờ buông ra nữa.....

Thân ảnh hấn cực nhanh mà hướng tới đài cao lao đi, ngay lúc tay hấn sắp ôm chầm eo nhỏ của Chân Linh, một bóng trắng so với hấn nhanh hơn, chỉ thấy bạch quang chột lóe, lảnh liệt chói mắt, giống như kiếm quanh không thể đỡ.

Nam Cung Cầm kinh hãi, vội vàng nghiêng người né tránh, khi hấn nhìn thấy dung mạo của người áo trắng kia, hai mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Là hấn

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi*, *Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Hấn Là Công Tử Mặc

Nam tử áo trắng ôm Chân Linh, chậm rãi bay xuống phía bên kia đài cao.

Y phục hấn bị gió thổi bay lên, sáng bóng như tơ, quần áo màu trắng, không nhiễm hạt bụi nhỏ, không một chút nếp nhăn, sạch sẽ trắng nõn như mây trắng thuần khiết trên bầu trời, hé ra khuôn mặt ôn nhuận, như khối bạch ngọc tự nhiên, chưa tạo hình, lại hoàn toàn hoàn mỹ.

Dáng người hấn thon dài, có phần mảnh khảnh phiêu dật, một đôi mắt đen sâu thẳm trong trẻo nhưng lạnh lùng, lạnh lùng nhìn Nam Cung Cầm, như hận lại như không hận, như oán trách lại như không, trong cái nhìn kia, có rất nhiều vướng mắc, khiến cho không ai có thể hiểu rõ thâm ý trong mắt hấn.

Chân Linh trong lòng hấn, lúc này vẫn mang theo nhàn nhạt hơi thở yêu mỵ chur cũ, hai thân ảnh một đen một trắng, làm thị giác của mọi người giữa sân chấn động, một người giống như tiên, một người giống như yêu, đồng tuyệt mỹ giống nhau làm cho người ta kinh diễm.

Lúc này Nam Cung Thần tiến lên, sắc mặt hấn khó nén kích động, cao giọng nói với nam tử áo trắng trên đài: "Ha ha ha, Mặc, không thể tưởng tượng được lại là người..."

Lời Nam Cung Thần vừa nói ra, tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, nam tử áo trắng kia là thiên hạ đệ nhất công tử, Mặc? Không phải hấn... Không phải hấn là

Đại công tử con của Chân Tướng quân sao? Thế nào lại là thiên hạ đệ nhất công tử Mặc?

Ánh mắt mọi người, chuyển sang tìm tòi nghiên cứu nhìn phía Chân Hậu Đôn, chỉ thấy vẻ mặt chấn động kinh ngạc của hắn so với bất cứ kẻ nào trong sân còn khoa trương hơn, khuôn mặt vốn u ám, lúc này đầy kinh ngạc và không ngờ.

Hôm nay đối với hắn mà nói, thật sự có rất nhiều dự liệu không thể đoán trước, một nữ nhi thay đổi khiến hắn nhận không ra, mà nữ tử lãnh đạm xa cách với hắn, lại chính là thiên hạ đệ nhất công tử Mặc danh chấn thiên hạ, mà hắn, lại chính là cái đinh trong mắt hắn, cái gai trong mắt...

Không có cái gì đã kích hắn bằng việc này, giờ khắc này, hắn như muốn già thêm vài tuổi, vài sợi tóc mai bề đầu theo năm tháng chớp động dưới ánh mặt trời.

Hắn lẳng lặng nhìn một trai một gái trên đài cao, trong mắt có chút đau thương lướt qua, sau đó, là phần hận vô biên vô tận.

Nam tử áo trắng nghe xong câu nói của hoàng đế Nam Cung Thần, trực tiếp gạt đầu, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đáp: "Đúng vậy, đệ nhất công tử chính là Chân Tử Mặc." Nói xong, ánh mắt hắn thâm ý nhìn phía Chân Hậu Đôn.

Khi hắn chạm đến ánh mắt phẩm hạnh của Chân Hậu Đôn, trong mắt nhàn nhạt ý cười trào phúng, sau đó dời mắt, không hề liếc nhìn hắn thêm cái nào nữa.

Chân Linh trong lòng Chân Tử Mặc khẽ gãy giữa, cho dù là đại ca của thân thể này, nàng vẫn như cũ không có thói quen để người khác đụng chạm, nhưng nàng mới tránh ra một chút, liền bị Chân Tử Mặc dùng giọng nói ôn nhu mang theo nhân nhượng thương cảm tịch ngăn lại.

"Đừng di chuyển được không? Đại ca đã từng nói muốn bảo vệ muội, nhưng đại ca vẫn chưa làm được, cho nên tiểu Linh, có thể cho đại ca thêm một cơ hội nữa được không, để đại ca bảo vệ thật tốt cho muội một lần được không?" Thanh âm của hắn gần như cầu xin, mang theo một chút trống vắng, theo gió lan tràn.

Chân Linh chấn động, nâng mắt nhìn Chân Tử Mặc. Trong đôi mắt kia, nàng nhìn thấy sự chân thành và kiên định.

Nàng ngậm ngút, sau đó thu lại ánh mắt, bình tĩnh gạt đầu.

Chân Tử Mặc theo thói quen định vỗ đầu nàng, ánh mắt dịu dàng đến nỗi có thể nhỏ ra nước.

Một màn này, làm hai mắt Nam Cung Cẩm nảy sinh đau đớn, hắn nắm chặt hai tay, móng tay vì dùng sức mà đâm sâu vào lòng bàn tay, máu đỏ thẫm, thấm lên cổ tay áo cũng màu đỏ thẫm, như một đoá hoa hồng xinh đẹp, nở rộ không một iếng động.

Hắn tiến lên vài bước, sắc mặt vô cùng hối hận thê lương nhìn Chân Linh, nhẹ giọng nói: "Linh nhi, cho ta thêm một cơ hội nữa được không?"

Giọng Nam Cung Cẩm cực nhẹ, cực chậm, lại dè dặt như thế, giống như đang che chở vật quý báu trân quý nhất trên đời, hai mắt hắn, không còn lạnh lùng như trước, mà là ánh nhìn thâm tình chăm chú.

Hắn lúc này, thật sự vô cùng hối hận. Trong những ngày này, nàng đã sớm đi vào trái tim lạnh như băng của hắn, mà hắn lại tự lừa mình dối người, lại hai ba lần làm tổn thương nàng, hắn khốn nạn, nhưng hắn càng muốn bồi thường thật tốt cho nàng, hắn thề, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ thật quý trọng, tuyệt đối sẽ không làm nàng bị thương tổn...

Mọi người trong sân chưa từng gặp qua Nam Cung Cẩm như thế, trong lòng bọn họ, Nam Cung Cẩm là người lạnh lùng vô tình, chẳng bao lâu sau, hắn cũng sẽ vướng vào nữ nhi tình trường?

Tân Nam Vương triều của bọn họ bách chiến bách thắng, công lao đều thuộc về Cẩm vương gia, thế nhưng lại vì vương phi mà hắn vứt bỏ ăn nói khép nép, đây chính là Cẩm vương gia cao cao tại thượng khi xưa ư?

Mọi người, lại một lần nữa bị rung động, chấn động ngày hôm nay, khiến cho bọn họ sống mãi không quên.

Chân Tử Mặc nghe thấy Nam Cung Cẩm nói như vậy, khuôn mặt tuấn tú dịu dàng tràn xuống, hắn lạnh lùng nói: "Nam Cung Cẩm, ta và ngươi đã từng là bằng hữu, lúc trước khi ngươi tìm mọi cách si nhục muội muội tiểu Linh của ta, ngươi có nghĩ tới ngày hôm nay? Ngươi có nghĩ tới cảm giác của nàng? Ngươi đã bỏ nàng, như vậy thì từ nay về sau nàng và ngươi không còn quan hệ gì nữa."

Thân thể Nam Cung Cẩm run rẩy, trong nội tâm tự nhận thức một câu. Từ làm bậy, không thể sống.

Tất cả mọi thứ, đều do một mình hắn gây nên, nhưng hắn thật sự không có cơ hội sao?

Hắn bước đến vài bước, vội vàng chạy đến trước mặt Chân Linh, không để ý lời của Chân Tử Mặc, lần thứ hai lên tiếng: "Linh nhi, cho ta thêm một cơ hội nữa được không?"

Chân Linh bình tĩnh nhìn tất cả, nội tâm không một chút dao động. Đối với Nam Cung Cẩm, nàng vốn không yêu, chỉ có oán hận, một ngục oán hận bị người ta si nhục, hiện tại nhìn thấy Nam Cung Cẩm ăn nói khép nép như vậy, oán hận trong nàng cũng dịu bớt, cho nên nam nhân ở trước mắt đối với nàng mà nói, bất quá cũng chỉ là người xa lạ từ đầu đến cuối.

Chân Linh rời khỏi ôm ấp của Chân Tử Mặc, đứng thẳng người, nàng đi đến cách Nam Cung Cẩm ba bước, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn, thản nhiên nói: "Nam Cung Cẩm, ta sẽ không cho ngươi cơ hội, từ đầu ngươi si nhục ta ta đã biết nhất định hôm nay ngươi sẽ hối hận, Chân Linh ta cái gì cũng không có, có chính là một thân ngông cuồng, từ ngày đầu tiên ngươi si nhục ta, ta và ngươi đã không thể. Không chỉ nói ta hiện tại không thương ngươi, cho dù ta yêu ngươi tận xương tủy, ta cũng không có khả năng cho ngươi thêm cơ hội, bỏ lỡ, thì là bỏ lỡ, vĩnh viễn không thể quay đầu lại, ta vĩnh viễn cũng không chấp nhận một người nam nhân nửa đường vứt bỏ ta, ta càng không thể chấp nhận một người không phân biệt tốt xấu, nam nhân đẩy ta vào chỗ chết cung không để ý, quan trọng nhất, ta không thể chấp nhận một nam nhân đánh nữ nhân, vì vậy, Nam Cung Cẩm, ta vĩnh viễn không thể cho ngươi thêm một cơ hội nào nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Cái Chết Đầy Bi Thương

Thân mình cao lớn của Nam Cung Cẩm liên tục lùi về phía sau, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy. Lời nói của Chân Linh, từng câu từng câu đâm sâu khắc sâu vào tim hần. Hần sai rồi, hần đã sai lầm rồi. Thực sự, hần phát hiện ra mình thực sự rất yêu nàng, không hề nghĩ là mình sẽ mất nàng.

Bi thống của Nam Cung Cẩm qua đi, nét mặt hần khôi phục lại vẻ kiên định như chẳng có gì xảy ra. Hần sai những bước đi thật nhanh, bàn tay to lớn kéo Chân Linh ôm chặt vào ngực hần. Ôm chặt không buông, ôm chặt hết sức!

Chân Linh bị hần ôm chặt trong lồng ngực, sắc mặt lạnh đi vài phần. Hai tròng mắt của nàng hiện lên sự ngoan tuyệt, sau đó nhấc chân lên, hung hãn đạp thật mạnh lên chân Nam Cung Cẩm một đạp. Thân ảnh Nam Cung Cẩm khẽ run một cái, mà Chân Linh cũng chỉ chờ có thể. Nàng dùng vai làm điểm tựa, quật Nam Cung Cẩm một cái khiến hần không kịp có phản ứng gì thì đã ngã văng ra xa.

Khi sắp rơi xuống đất, Nam Cung Cẩm chợt biến sắc, liền thi triển khinh công mà nhảy lên. Chặt vật lăm hần mới đứng vững lại trên đài, gương hai mắt nhuộm màu bi thống lên nhìn Chân Linh.

Biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt đã xong, mà mọi người giữa sân lại cứ nhìn Chân Linh mãi không thể hoàn hồn lại được.

Nam Cung Thần nhìn Chân Linh mà suy nghĩ, đôi mắt câu dẫn đào hoa ánh lên tia hứng thú càng lúc càng sâu.

Chân Hậu Đôn nhìn Chân Linh, con ngươi hần hiện lên một mũi tâm kẻ lạnh băng.

Chân Từ Mặc nhìn Chân Linh, ánh mắt hần thâm u yên lặng, tựa như một cái giếng cạn khô nước, không hề có chút gợn sóng nào.

Vào lúc này, khi mà chẳng có một ai chú ý đến Cố Thủy Nhu, thì nàng lại đột nhiên cười thật to. “Ha ha ha... Cẩm ca ca, người không cần ta, người thật sự không cần ta phải không?”. Ánh mắt tuyệt vọng bi thương đó nhìn về phía Nam Cung Cẩm. Nàng lúc này như là một con búp bê bằng gốm, không có linh hồn, làm cho người ta sinh ra cảm giác đáng thương vô cùng. Nỗi đáng thương sâu thẳm!

Nam Cung Cẩm run lên. Hần muốn đi về phía Cố Thủy Nhu để an ủi nàng, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống. Hai mắt không hề liếc nhìn nàng lấy một cái.

Chân Linh cười lạnh, đối với Nam Cung Cẩm bằng lãnh nói: “Nam Cung Cẩm, chớ có quên, nàng mới chính là Vương phi của ngươi. Vừa nãy mới bái đường xong, thế mà ngươi lại bỏ mặc nàng như vậy, không hỏi thăm cũng chẳng thèm để ý. Thử hỏi nam nhân tuyệt tình như thế, còn có thể nói ra một tiếng yêu sao? Nam Cung Cẩm, căn bản chính là ngươi chưa từng yêu Chân Linh bao giờ cả. Ngươi bám lấy ta không buông, chẳng qua cũng chỉ vì thể diện của chính ngươi mà thôi. Ngươi không cam lòng, khi thấy phi tử mà mình đã bỏ rơi đối xử với ngươi thờ ơ đến như vậy. Cho nên, bằng mọi cách ngươi mới điên cuồng muốn vặn hỏi mọi chuyện. Nếu hôm nay kẻ bị bỏ rơi không phải ta, mà là người khác, e chỉ là một sự trống rỗng thôi. Nam Cung Cẩm, Chân Linh ta hôm nay xem như có khởi đầu mới, cùng với Nam Cung Cẩm ngươi tuyệt đối không có quan hệ gì nữa. Sau ngày hôm nay, chúng ta sẽ trở thành hai kẻ xa lạ”. Nói xong, thông thả quay người rồi đi một cách kiên quyết tuyệt tình.

Thần sắc Nam Cung Cẩm cực kì bi thảm. Chớp mắt một cái, hần cuối cùng cũng hiểu được. Hần hiểu thế nào là thống khổ, thế nào là sống không bằng chết. Chân Linh ngày đó nói với hần những lời như vậy, bây giờ tất cả đều đã thành hiện thực. Hần lúc này, quả nhiên là cực kì thống khổ. Vốn dĩ, vô tri vô giác mà hần đã yêu nàng, yêu đến khắc sâu vào tủy, khảm chặt vào tim rồi.

“A, ta muốn giết ngươi! Là ngươi, chính ngươi, đồ ác ma ăn thịt người đã dụ hoặc tâm của Cẩm ca ca, ta muốn giết ngươi...”. Cố Thủy Nhu hoàn toàn điên rồi. Nàng không biết lấy đâu ra khí lực dồi dào như thế, dùng tốc độ cực nhanh mà tiến lên đài cao, hung hăng nắm chặt lấy chân của Chân Linh.

Chân Linh cúi đầu nhìn nàng, lại không nỡ đá nàng văng ra. Dùng ánh mắt lạnh giá mà nhìn Cố Thủy Nhu, trong lòng có chút thương cảm. Nữ nhân tội gì phải làm khó nữ nhân. Cố Thủy Nhu mới chính là kẻ đáng thương nhất!

Nàng nhẹ nhàng tránh hai chân ra khỏi bàn tay của Cố Thủy Nhu. Nhưng mà chưa kịp tránh, đã bị Cố Thủy Nhu hung hăng chụp lấy.

“Buông ra!”. Chân Linh sáng giọng lên tiếng. Lúc này nàng không muốn ở đây làm tâm điểm nữa, mà muốn nhanh chóng rời đi để khỏi rơi vào sự hỗn loạn ở đây.

Cố Thủy Nhu chẳng những không có ý định buông ra, mà ngược lại càng ôm chặt hơn. “Không, ta không buông! Buông ra ngươi sẽ ăn tim của Cẩm ca ca, ta không để ngươi làm thế! Ngươi cứ ăn ta đi, hãy ăn ta đi...”.

“Cố Thủy Nhu, ta nói lại lần nữa, buông ta ra mau!”.

“Không được! Ta không buông, ta không để ngươi đi!”. Cố thủy Nhu thật sự đã điên hoàn toàn rồi.

Chân Linh lạnh lùng liếc nàng một cái, vừa định mượn lực tránh nàng ra. Chẳng ngờ, thân mình Cố Thủy Nhu lúc ấy lại bị một lực đạo đánh bay đi.

Thân thể nàng giống như điều đứt dây, bay lên rồi lại rơi xuống mặt đất. Nàng phun một ngụm máu tươi, run rẩy vài cái, rồi hai mắt trợn trừng trong vắt như mảnh trời xanh, hiện lên vẻ không cam thông, vẻ bi thảm cực độ. Sau đó là sự trống rỗng vô hồn, hai tròng mắt vĩnh viễn không còn động nữa...

Giờ khắc này, Cố Thủy Nhu chết thật bi thảm. Trong chính ngày đại hôn của mình, trong một mảnh vui mừng màu đỏ thắm mà chết đi.

Chân Linh kinh ngạc nhìn Cố Thủy Nhu, hai mắt lạnh nhạt, nàng khẽ thở dài. Ngay lúc Chân Linh đang phân tâm, nàng có cảm giác thắt lưng bị ghì nhẹ, sau đó là cảm giác lơ lửng trên không trung. Nam tử toàn thân bận áo trắng này, trong hơi thở còn phát ra sự băng lãnh cùng cực. Nàng biết, người này tuyệt đối không phải là

Chân Từ Mặc.

Là hấn.

Chân Linh ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh như băng mà nhìn. Trước mắt nàng là một khuôn mặt bình thường, nhưng trên khuôn mặt ấy lại có một đôi mắt phượng câu dẫn người ta, trong ánh mắt sáng rõ, diễm lệ xinh đẹp như dòng nước.

Cố Nghĩa cùng Cố Phàm bước thật nhanh đến bên cạnh Cố Thủy Nhu. Thần sắc Cố Nghĩa bi thống, ôm lấy Cố Thủy Nhu vào lòng. Hấn ngoan độc thâm hiểm nhìn Chân Linh. Hấn thề, một ngày nào đó sẽ thay Thủy Nhu báo thù Chân Linh, báo thù tất cả mọi người ở đây.

Cố Phàm cũng nhìn Chân Linh. Nàng lúc này vẫn đang mặc bộ y phục câu dẫn người ta, khiến cho hấn nhìn mà si mê cuồng dại, nước miếng thiếu chút nữa là chảy ra ạt.

Cố Nghĩa thấy vậy liền bị đã kích mạnh mẽ, thiếu điều lăn ra ngất xỉu. Hấn cắn chặt răng, tung song chưởng, bộ dạng đau đớn như hồi tiếc vì bản thân đã không nghiêm khắc hơn.

“Buông nàng ra”. Ba giọng nói sáng đồng thời vang lên.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía ba người và nhận ra, đó là Nam Cung Cẩm, Nam Cung Thần và Chân Từ Mặc. Ba người này, trên vẻ mặt không hề có chút đồng cảm cùng nhau, nhưng tất cả đều là vẻ mặt lạnh băng.

Nam Cung Cẩm nắm tay thật chặt, khớp xương kêu răng rắc. hấn thả người nhảy lên, thân mình hướng về phía nam tử áo trắng mà bay đến.

Nam Cung Thần thấy vậy, cũng thi triển khinh công mà nhảy tới.

Chân Từ Mặc đang đứng yên, thấy như vậy, thần sắc khê biến. Hấn cũng thả người, dùng khinh công mà đuổi theo hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nàng Chính Là Cửu Vi

Nam Cung Cẩm dừng lại giữa không trung, đánh ra một chưởng với nam tử áo trắng, chưởng phong mạnh mẽ, trận gió gào thét, như từng đợt sóng lớn mạnh mẽ, nãnh liệt mãnh mẽ, thế trận không thể đỡ.

Nam tử áo trắng kia cũng không dám xem thường, vội vàng ôm Chân Linh tránh khỏi.

Một chưởng kia giáng xuống mãnh sân sau lưng hấn, đánh ngã rất nhiều cây cối.

Mọi người, đều vội vàng tránh né, tình hình ngày càng hỗn loạn.

Nam Cung Thần cũng nhảy lên, lại đánh ra một chưởng với nam tử áo trắng kia, nhưng một chưởng kia hấn vừa mới đánh ra, đã bị một cơn gió mạnh mẽ hoá giải, hai luồng sáng trên không trung lần lượt thay đổi, cuối cùng biến mất nơi phía chân trời.

Nam Cung Thần kinh hãi, nhìn người mới vừa ra tay.

Người vừa rời ra tay giúp nam tử áo trắng kia, chính là Chân Từ Mặc. Chỉ thấy áo trắng của hấn tung bay, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng giữa không trung, ánh mắt như đại dương, sâu thẳm khó dò.

"Mặc, vì sao ngươi lại giúp hấn?" Nam Cung Thần khó hiểu hỏi.

Chân Từ Mặc đứng thẳng giữa không trung, thần nhiên nói: "Hoàng thượng, người là bằng hữu của ta, nhưng hấn là người ta không thể không chiếu cố, cho nên ta sẽ bất chấp tất cả giúp hấn rời khỏi đây, nhưng cũng sẽ không để hấn làm tổn thương người."

Nam Cung Thần nghe vậy, hai mắt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn Chân Từ Mặc. "Mặc, ngươi và hấn có quan hệ như thế nào?"

Chân Từ Mặc khê tung người đến trước mặt nam tử áo trắng, trong trẻo nhưng lạnh lùng nói: "Hoàng thượng, quan hệ giữa ta với hấn, cũng giống như quan hệ giữa người với Nam Cung Cẩm."

Lời vừa nói ra, không chỉ khiến Nam Cung Thần kinh hãi, mà ngay cả Chân Linh cũng kinh ngạc. Nói như vậy, nam tử áo trắng kia có quan hệ là huynh đệ với Chân Từ Mặc, vậy nàng và hấn có quan hệ gì?

Mọi chuyện dường như càng ngày càng rối loạn.

Lúc này Nam Cung Cẩm cũng nhảy đến, sắc mặt hấn bi thương, vẫn không động đậy nhìn Chân Linh, run giọng nói: "Linh nhi, nàng thật sự hận ta như vậy sao? Một cơ hội cũng không cho ta sao?" Hấn hồi hận, không ngôn ngữ nào có thể hình dung được tâm trạng hấn lúc này, giống như trăm năm nhiều lần trải qua tang thương, nhìn thấu thế sự phù phiếm, quay đầu lại, chứ không phải là lúc nhất thời, chỉ có nàng trước mắt, là chân thật như thế, muốn gắt gao quý trọng mãi.

Thân ảnh Nam Cung Cẩm màu đỏ thắm, bầu trời màu xanh ngọc bích chiếu xuống lại bị thương buồn bã đến thế, đôi mắt đen như mực chứa đựng nồng đậm thâm tình, lại có một nỗi ưu thương không sao che giấu được, hần nhìn nàng, thời gian dường như dừng lại, cái nhìn kia, dài đằng đẵng, giống như muốn in sâu hình ảnh của nàng vào trong đầu, khắc sâu tiến vào nơi sâu nhất trong linh hồn...

Chân Linh cũng không tránh né ôm ấp của nam tử áo trắng Phong Vô Ngân, ánh mắt bình tĩnh nhìn Nam Cung Cẩm, giống như nhìn người xa lạ, trong mắt nàng, ẩn chứa nhàn nhạt ý cười lạnh cùng châm biếm.

"Nam Cung Cẩm, ngươi cho là ngươi rất yêu sao? Yêu thật sự sâu đậm sao? Thật ra ta thấy ngươi tự cho là mình đúng, Cố Thủy Nhu vừa mới chết thảm, nhưng ngươi lại còn có tâm trạng mà luôn miệng nói ngươi yêu ta? Ngươi không phát hiện ra ngươi rất vô tình sao? Cho dù ngươi không yêu Cố Thủy Nhu, nhưng còn tình nghĩa, không ngờ nàng chết đi ngươi ngay cả liếc cũng không liếc mắt một cái, thử hỏi nam nhân như vậy thể nào xứng đáng nói yêu? Nam Cung Cẩm, từ đầu đến cuối, chính là ngươi không cam lòng, mà không yêu. Vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng, cả đời này, ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội, bởi vì, ta cũng không thương ngươi, đối với ta mà nói, ngươi từ đầu tới cuối chỉ là người xa lạ, người xa lạ không hề liên quan."

Ba chữ người xa lạ, Chân Linh nói đặc biệt nhấn mạnh, nhìn Nam Cung Cẩm nhìn như đa tình, cũng là khuôn mặt vô tình, nàng lại nhớ tới hần, ở hiện đại, nàng thương hần vô cùng sâu sắc, chính là người nam nhân vì tư lợi mà giết nàng, cả đời nàng cái gì cũng không có, có chính là một lòng, nếu cuối cùng ngay cả tâm cũng mất đi, không biết nàng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa, nàng không muốn lại bị bất cứ kẻ nào mà thay đổi, không muốn lại quay trở lại làm Chân Linh trước kia, cả đời này, nàng muốn sống thật vui vẻ, chỉ vì bản thân mà sống...

Về mặt Nam Cung Cẩm bị thương tuyệt vọng, thân thể lão đạo run rẩy, hần lặng lẽ đứng đó, đau như dao cắt.

Hần yêu nàng, điều này hần có thể khẳng định, nếu không yêu, hần sẽ không ăn nói khép nép như thế cầu xin nàng, nếu không yêu, hần cần gì phải thống khổ như thế?

Nhưng, hần đã vĩnh viễn bỏ lỡ.

Phong Vô Ngân nhìn Nam Cung Cẩm sắc mặt đang cực kỳ bị thương, khuôn mặt hần như điên cuồng kích động, hần cười lạnh lùng, to giọng nói với Nam Cung Cẩm: "Nam Cung Cẩm, bây giờ thấy hối hận? Mắt ngươi bị mù mới để mất nàng, thật ra nàng còn có một thân phận khác, nhất định càng làm ngươi kinh hi, Nam Cung Cẩm, ngươi biết không? Cửu Vi công tử quán quân của cuộc thi anh tài chính là nàng, ha ha ha, khiếp sợ phải không, đáng tiếc, ngươi đã vĩnh viễn đánh mất nàng..."

Giọng nói Phong Vô Ngân vừa hạ xuống, giữa sân một cảnh âm ỉ.

Nam Cung Thần bộ dạng không thể tin nhìn Chân Linh, hai mắt đen như mực lộ vẻ rung động. Nàng chính là Cửu Vi, Cửu Vi công tử tài năng tuyệt vời? Rung động của Nam Cung Thần mãnh liệt khác xa so với thời điểm xem điệu múa tươi đẹp của Chân Linh. Nữ tử toàn thân tập hợp trí tuệ dung mạo tuyệt đẹp như thế, trên đời này, e chỉ có mình nàng...

Hai mắt Nam Cung Thần nhìn Chân Linh càng thêm kích động, bên trong trào dâng cơn sóng tình mà ngay cả hần cũng không biết. Hần, nhất định phải có được nàng...

Miệng Chân Hậu Đôn há to, hai mắt tròn ngược, chấn động cực độ khiến hần trở nên ngây ngốc kinh ngạc, hần đứng nơi đó, ngơ ngác nhìn Chân Linh. Nàng là Cửu Vi công tử?

Thiên sinh tài tử tất hữu dụng, thiên kim tán tẫn hoàn phục lại (*Trời sinh ta tài tử tất hữu dụng, ngàn vàng mất hết vẫn trở lại*). Câu thơ như vậy, chính là xuất ra từ miệng nữ nhi ngu xuẩn của hần sao? Thì ra những năm gần đây, người ngu xuẩn chính là hần, một đứa con trai là thiên hạ đệ nhất công tử, đem hần đưa bỏn trong lòng bàn tay, mà nữ nhi hần chưa từng nhìn kỹ, lại chính là Cửu Vi công tử danh chấn thiên hạ vài ngày trước?

Kinh ngạc chấn động qua đi, là oán hận khôn cùng, hận ý khi bị người ta làm cho nhục nhã, khiến Chân Hậu Đôn tức giận đến run rẩy, hần nắm chặt hai tay, hung hăng bám vào trong thịt, nếu có thể, hần nhất định sẽ thắng tay giáo huấn nàng...

Các đại thần khác, các tân khách, đương nhiên cũng biết đại danh của Cửu Vi công tử, không thể tưởng tượng được Cửu Vi công tử danh chấn thiên hạ, lại là Vương phi mà Cẩm vương gia vừa bỏ rơi?

Người khiếp sợ nhất, phải nói là Nam Cung Cẩm. Lúc này khuôn mặt hần tái nhợt e là không còn chút máu, hai mắt đều là bị thương vô cùng vô tận, bóng dáng hần, ánh sáng nhỏ vụn chiếu xuống như một bóng ma, vô cùng bị thương tuyệt vọng.

Ánh mắt mọi người, đều nhìn hần, giống như cười nhạo, giống như thờ dài, giống như đồng tình, giống như giận dữ, mọi ánh mắt lần lượt thay đổi cùng một chỗ, như một tấm lưới dày không một kẽ hở, quấn lấy hần thật chặt, rồi thẳng xuống vực sâu tăm tối.

Hần làm cái gì? Hần đã sai quá nhiều, hần luôn miệng nói yêu nàng, mà nàng đứng trước mặt hần, hần lại không nhận ra nàng.

Cái này mà gọi là yêu? Hần không xứng, hần không xứng...

Nam Cung Cẩm thống khổ ngửa đầu thét, tiếng thét tê lương bị thương tuyệt vọng, thật lâu không tan...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Điều Dừng Tay Cho Ta

Nam Cung Thần chạy qua đờ lầy Nam Cung Cẩm đang cực kỳ bi thương, hấn cời bỏ về mặt lười biếng, lúc này trở nên thô bạo nghiêm nghị.

Nam Cung Thần đờ lầy Nam Cung Cẩm đang cực kỳ bi thương, về mặt hấn vốn có về biếng nhác, lúc này trở nên nghiêm nghị phí phách. "Cẩm, đệ không sao chứ?".

Nam Cung Cẩm sắc mặt bi thống, hai mắt trầm tĩnh nhìn Nam Cung Thần, nhẹ giọng nói. "Hoàng huynh, ta không sao...".

Ngược lại Nam Cung Thần đem ánh mắt hung hãn tàn bạo nhìn về phía Phong Vô Ngân, lạnh lùng hét lớn. "Phong Vô Ngân, ngươi coi Cẩm vương phủ là nơi nào? Há có thể tùy ý ngươi qua lại. Người đâu, người này dám lớn mật làm nháo Vương phủ, bắt hấn lại cho trầm!"

"Vâng, Hoàng thượng." Bên ngoài yến hội, quân hộ vệ dừng mành ngay lập tức chạy vào, những hộ vệ này đều mặc thường phục, xem ra là Nam Cung Thần đã bí mật mang đến.

Quân lính chạy tới, trên tay đều cầm trường cung, kéo căng nhắm thẳng vào Phong Vô Ngân, chỉ đợi Nam Cung Thần ra lệnh một tiếng, chỉ cần lên tiếng mũi tên sẽ nhắm Phong Vô Ngân bay tới, không khí thập phần khẩn trương.

Phong Vô Ngân nhìn Nam Cung Cẩm về mặt thống khổ, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh thán nhiên, đối với mấy ngàn cung tên nhắm vào hấn, tuyệt không để ý.

Hấn cười lạnh nói: "Nam Cung Cẩm, có phải là đau lòng hay không, hay là khó chịu? Nói cho ngươi biết, có thể làm cho ngươi khó chịu không chỉ ngừng lại ở đó, thật ra lần trước chân Cố Thủy Nhu bị thương cũng không phải do Chân Linh làm, mà là Cố Thủy Nhu cố tình làm như vậy. Mà ngươi ngay cả điều tra cũng không có, nhẫn tâm đi đánh nàng ba mươi đại bần, khiến cho hai chân của nàng suýt nữa thì đã bị phế đi rồi. Nam Cung Cẩm, hiện tại nghe xong những điều này càng đau lòng phải không?".

Về mặt Phong Vô Ngân chính là điên cuồng mà cười lạnh, hấn dừng lại một chút rồi nói: "Nam Cung Cẩm, chuyện làm cho ngươi đau lòng không chỉ có vậy đâu. Bốn nam nhân kia ngươi hấn là không xa lạ chứ? Nói cho ngươi biết, đây là Cố Thủy Nhu sắp xếp bọn chúng đến phòng Chân Linh, muốn làm nhục nàng, nhưng cuối cùng Chân Linh lại may mắn tránh được một kiếp. Cố Thủy Nhu liền lấy cớ vu oan cho nàng, mà Nam Cung Cẩm ngươi, cũng không một lần thăm tra, đã hung hăng mà lăng nhục nàng, có phải thật buồn cười hay không? Còn có, Nam Cung Cẩm, ngươi còn nhớ chuyện sát thủ lần trước? Kỳ thật, tất cả cũng là Cố Thủy Nhu gây nên, mà ngươi lại tin là thật! Thật buồn cười! Trên thế giới này người đáng thương nhất, chính là Nam Cung Cẩm ngươi!".

"Câm miệng!". Nam Cung Thần thấy Nam Cung Cẩm mặt xám như tro tàn, không nhịn được lạnh lùng quát Phong Vô Ngân.

Hai mắt Nam Cung Cẩm tràn ngập hối hận, hấn chậm rãi dùng khinh công bay tới chỗ Chân Linh, run giọng nói: "Linh nhi, thực xin lỗi...".

Một tiếng "thực xin lỗi" này, đã nói ra toàn bộ hối hận trong hấn, hấn đau đớn, hấn tuyệt vọng, hấn bi thương, tôn nghiêm của hấn, vào giờ phút này hấn nguyện vứt bỏ tất cả, chỉ cần nàng tha thứ cho hấn, chỉ cần nàng trở về bên cạnh hấn...

"Cẩm...". Nam Cung Thần đau đớn hô to.

Nam Cung Cẩm như thế, trong trí nhớ hấn chưa từng có, hấn như thế, sợ là đã đau đến cực hạn, mới liều lĩnh muốn vẫn hồi?

Chân Từ Mặc nhìn Nam Cung Cẩm như vậy, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng lộ về xúc động. Hấn áp ứng, muốn nói cái gì đó, cuối cùng cái gì cũng không nói ra, lẳng lặng đứng giữa không trung, nhìn bọn họ.

Chân Linh bình tĩnh nhìn Nam Cung Cẩm, sau đó vào lúc mọi người không kịp chuẩn bị, nàng lấy tay thúc thật mạnh vào thắt lưng Phong Vô Ngân, Phong Vô Ngân không ngờ được Chân Linh sẽ có hành động như thế, bị nàng dùng sức thúc, không tránh khỏi thắt lưng đau đớn, Chân Linh ngay lúc có kẻ hở, chậm rãi nhảy xuống mặt đất, nàng không có khinh công, nhưng độ cao này cũng không làm nàng bị thương được.

"Tiểu Linh, không được". Chân Từ Mặc nhìn thân thể Chân Linh rơi nhanh xuống, hấn biết nàng không có khinh công, nhảy xuống như vậy, không chết cũng bị thương, không khỏi hoảng sợ la lớn, sau đó áo trắng nhẹ nhàng đuổi theo nàng.

"Linh nhi...". Nam Cung Cẩm thống khổ gào thét, một khắc kia, hấn cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chưa từng trải qua nỗi sợ hãi, hấn điên cuồng.

Hấn cũng đuổi theo, dưới chân khinh công, khai triển cực hạn, hấn không thể nhanh chút nữa, nhanh hơn chút nữa...

Nam Cung Thần nhìn Chân Linh như vậy cũng sững sờ, thân ảnh nàng quyết liệt như thế, tràn ngập sự tự tin, giống như trời cao đối với nàng mà nói, bất quá cũng chỉ là mặt đất bằng phẳng. Một khí phách ngông cuồng từ trong xương tủy phát ra, không tiếng động như nước chảy.

Hấn bị khí chất bá chủ của nàng làm chấn ngắc kinh động, nữ tử như vậy...

Phong Vô Ngân cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhìn thân thể Chân Linh rơi thẳng xuống mặt đất, sắc mặt của hấn từ vô tình chuyển thành ngoan độc, hấn ngửa mặt lên trời hô to. "Nam Cung Cẩm, Nam Cung Thần, hôm nay ta muốn các ngươi trả giá bằng máu!".

Nói xong, hấn đối với mấy ngàn tên thị vệ, hăng hái lao đi, khi tất cả mọi người chưa kịp nhìn thấy rõ thân ảnh của hấn, hấn đã giết chết mấy người, thủ đoạn ngoan độc, làm cho người ta phải run rẩy.

Trong sân một mảnh hoảng hốt, mọi người đều trước tiên né tránh.

"Hộ giá, bảo hộ Hoàng thượng!". Tướng quân đội hộ vệ lạnh lùng lên tiếng.

Toàn bộ đội hộ vệ, tất cả đều bắn tên về phía Phong Vô Ngân.

Trong thời gian ngắn, tên bạc như mưa, đan xen vào nhau.

Trong nháy mắt thân thể Chân Linh sắp rơi xuống mặt đất, chỉ thấy nàng dùng sức nghiêng qua một bên, thân thể hướng phía hồng trù (dải lụa đỏ treo trong ngày cưới) đang rủ xuống trên đài cao, nàng nhanh tay lẹ mắt, cổ tay mảnh khảnh cuộn vào một đoạn hồng trù, thân thể chậm rãi bay xuống.

Một khắc kia, tất cả mọi người ngừng lại, sững sờ nhìn nàng.

Chân Linh dùng đưa theo hồng trù rơi xuống đất, thân ảnh nàng sáng ngời so với ánh mặt trời càng chói mắt hơn, giống như mọi ánh sáng trong trời đất đều tập hợp trên người nàng, sáng tỏ đến nỗi mắt người mờ không ra.

Sau khi nàng hạ xuống mặt đất, đối với mọi người lạnh lùng quát lớn: "Đều dừng tay cho ta". Thanh âm to mà uy nghiêm khiến cho không người nào có thể kháng cự.

Mọi người, tất cả đều yên tĩnh trở lại, tất cả ánh mắt, đều nhìn về phía nàng.

Thân ảnh Chân Tử Mặc thanh dật tinh khiết cũng bay xuống dưới, hẳn không ngờ được Chân Linh trong tình thế khẩn cấp như thế còn có thể giữ vững tư duy bình tĩnh như vậy. Bình tĩnh như thế, nếu không phải thường xuyên đối mặt với cái chết, căn bản không thể nào làm được. Nàng, làm sao có thể bình tĩnh được như thế?

Chân Tử Mặc biết, Chân Linh trước mắt đã sớm không còn là muội muội yếu đuối trước kia nữa. Nàng thay đổi, trở nên dũng cảm như thế, cho dù không có hẳn bảo hộ, nàng vẫn như cũ có thể rất tốt, tốt lắm.

Ý thức được điểm này, sắc mặt Chân Tử Mặc từ trong treo lạnh lùng chuyển thành đau xót, hẳn nắm thật chặt hai tay, ánh mắt tinh tế chiếu xuống người Chân Linh, ẩn bên trong có chút bi thống xẹt qua.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi*, *Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Giống Như Sát Thần

Thân ảnh Nam Cung Cẩm cũng bay theo sát xuống dưới, hẳn nhìn Chân Linh, ánh mắt bình tĩnh, nhưng bên dưới sự bình tĩnh đó, là bi thương vô tận.

Nàng kiên cường như thế, đặc biệt như thế, nữ tử có tài như thế, cho dù không có sự trợ giúp của bất kỳ ai, nàng cũng vẫn rất tốt, nàng, không còn giống như trước đây cần hắn, khát vọng hắn.

Hắn, vĩnh viễn đánh mất nàng...

Nam Cung Cẩm im lặng không một tiếng động mà dừng lại, nội tâm lúc này trầm tĩnh, hẳn đánh mất nàng, nhưng hắn cũng không muốn cứ buông tha như vậy, thà cứ để cho hắn yên lặng đứng sau lưng nàng, chỉ hy vọng có thể ở thời điểm nào đó có thể giúp nàng..

Phong Vô Ngân nhảy người tránh khỏi mưa tên, ánh mắt ẩn chứa kinh hi (kinh ngạc vui mừng) nhìn Chân Linh, thấy nàng không có việc gì, hắn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đáng về bề bề hân hoan toàn thân cũng không còn đầy đặc như vừa rồi, đã thu lại rất nhiều.

Chân Linh thấy tất cả ánh mắt đều nhìn mình, nàng không sợ chút nào, thân thể trực tiếp bước ra ngoài, lạnh lùng nhìn quét qua mọi người, giọng nói thanh thúy vang dội: "Các vị, diễn cũng đã xem đủ, có phải nên rời đi hay không?"

Lời vừa nói ra, tiếng nghị luận giữa sân nổi lên.

Chân Hậu Đôn không chịu nổi bộ dạng không coi ai ra gì của Chân Linh, quát: "Nghiệt nữ, ngươi là súc sinh không biết thẹn, mặt mũi của lão phu, đều bị ngươi làm mất hết, còn không mau cùng lão phu trở về, miễn cho lại mất mặt xấu hổ."

Nam Cung Cẩm nghe thấy Chân Hậu Đôn tức giận mắng Chân Linh như thế, thần sắc trên mặt băng lãnh đến khó coi, hắn nắm chặt hai tay, suýt nữa không nhịn được mà nhảy tới.

Chân Tử Mặc nghe thấy lời của Chân hậu Đôn sắc mặt bi thương loé lên, hắn nhảy lên giữa không trung, dừng lại bên cạnh Phong Vô Ngân, hai mắt là sự trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Sắc mặt Phong Vô Ngân tối tăm, toàn thân hàn khí lưu động, vừa định bạo phát ra ngoài, đã bị Chân Tử Mặc lạnh lùng ngăn lại.

Nam Cung Thần hơi đắm chiêu nhìn Chân Hậu Đôn, cuối cùng ánh mắt rơi lên người Chân Linh, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh, rất bình tĩnh, không khỏi thầm khen một tiếng.

Chân Linh đem ánh mắt mọi người thu vào mắt, nàng cong môi cười, chậm rãi đi ra phía trước, cách xa vài bước với Chân Hậu Đôn, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo ý từ phúng không che giấu nói: "Chân Hậu Đôn, ngươi vừa rồi đã thừa nhận ta là con của ngươi, một câu súc sinh kia của ngươi không phải đang chửi mình sao? Không sai, ta chính là đứa con súc sinh của ngươi này, mà cái không biết thẹn của ta so với ngươi mà nói, còn kém xa rất nhiều."

"Ngươi..." Chân Hậu Đôn có bao giờ phải chịu qua tức giận như vậy, hắn gior lên bàn tay to, hung hăng hướng mặt Chân Linh tát.

Nhưng hắn còn chưa tát được Chân Linh, đã bị Chân Linh khéo léo tránh khỏi, sau đó thân thể khéo léo chọt loé, hai chân cực nhanh gạt hai chân của Chân Hậu Đôn, mượn lực, thân thể Chân Hậu Đôn liền nặng nề té ngã trên mặt đất...

Tiếng vang thật lớn, cát bụi bay lên, giữa sân hoàn toàn im lặng.

Chân Linh lạnh lùng đứng đó, lên tiếng châm biếm: "Chân Hậu Đôn, ngươi có tư cách gì giáo huấn ta? Ta nếu không biết cảm thấy thẹn, đều là lỗi của phụ thân ngươi, chính cái loại là nuôi mà không dạy, đã từng làm phụ thân, thái độ làm phụ thân của ngươi, có thể kết thúc bằng một chút trách nhiệm của người phụ thân, ở trong mắt của ngươi, ta bất quá chỉ là một con rối tùy ý ngươi thao túng mà thôi, kể từ hôm nay, Chân Linh ta và Chân phủ không còn liên quan, Chân Hậu Đôn về sau tạm biệt, mỗi người không cần lại dùng danh nghĩa phụ thân của ngươi mà tìm lý do thoái thác, như nhìn ngươi thật giả dối, ta thấy mà ghê tởm."

Buổi nói chuyện này, nàng thay chủ nhân của thân thể này nói ra.

Chân Linh nàng không phải quả hồng mềm, ai có bản lĩnh tới nặn thử xem, muốn giáo huấn nàng, còn phải nhìn xem hân có bản lĩnh hay không, hôm nay mọi thứ đều phải nói ra, nàng không muốn kiêng nể bất kỳ ai, đơn giản là nói tới cùng, từ nay về sau đoạn tuyệt không còn quan hệ, miễn cho sau này là dây dưa không dứt.

Giọng của nàng vang to, từng chữ nói trúng nội tâm của mọi người. Một khắc kia, tất cả mọi người đều bị khí thế của nàng làm chấn động, khí chất bình tĩnh vô hình chảy, uy chấn mọi người.

Chân Hậu Đôn từ trên mặt đất chật vật đứng dậy, hân trước mặt mọi người mất mặt như thế, trên mặt hiển nhiên đã u ám đến cực hạn, hân bước nhanh xông lên phía trước, dùng lực cực đáng sợ đánh Chân Linh một chưởng, một chưởng kia, khí thế như hồng thủy, không sao đỡ được.

Mọi người, đều kinh ngạc đến ngây người.

"Tiểu Linh, cẩn thận..."

"Linh nhi, không được..."

"Không..."

"Tiểu thư..."

"Chân Hậu Đôn, nếu ngươi giết nàng, trẫm sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Mọi lời nói, lần lượt thay đổi cùng một chỗ, cùng với một chưởng kia, thật nhanh đánh về phía Chân Linh.

Sắc mặt Chân Linh bình tĩnh, hai mắt tràn ra tràn ngập sát khí khiến người ta sợ hãi, nàng kéo chặt dải lụa đỏ, cực nhanh bay bổng giữa không trung, thân thể tránh khỏi thế chưởng đang tiến công của Chân Hậu Đôn.

Lúc Chân Hậu Đôn còn đang sững người, thân thể Chân Linh lại bay trở lại, mái tóc đen dài của nàng nhảy múa trong gió, khuôn mặt tuyệt mỹ bình tĩnh, giữa những dải lụa đỏ, tựa như sát thần đoạt mệnh, kinh hãi hoàn toàn, mọi người đều hoảng sợ.

Ngón tay mảnh khảnh, nắm chặt ba cây kim may, dưới ánh mặt trời loé lên ánh sáng bạc sắc lạnh, đột nhiên, về mặt nàng rét lạnh, chỉ thấy kim may bắn ra, tốc độ cực nhanh, thủ pháp quỷ dị, nhắm thẳng cổ họng Chân Hậu Đôn bay tới...

Chân Hậu Đôn quá sợ hãi, hai mắt âm u không thể tin nhìn Chân Linh, thân thể vội vàng di chuyển tránh đi.

Ba cây kim xẹt qua mặt hân, có một cây gần sát mặt hân, tơ máu đỏ tươi chảy ra, cuối cùng nhập vào cây đại thụ phía sau, vô tung vô tích.

Mọi người, tiếng than sợ hãi lần thứ hai vang lên.

Thủ pháp quỷ dị như thế, bọn họ lần đầu nhìn thấy, còn có động tác gạt chân Chân Hậu Đôn lúc nãy, tất cả mọi người không

kip thấy rõ, đã thấy Chân Hậu Đôn té xuống.

Chân Linh này, rất khác biệt làm bọn họ hình hãi chấn động.

Tìm bọn họ lúc này như treo ngược lên, lúc này mới hạ xuống. Ánh mắt tất cả đều không di chuyển nhìn Chân Linh, nàng lúc này, chói mắt khiến người ta muốn đuổi mù.

Chỉ thấy ánh sáng nhỏ vụn chiều xuống người nàng, một thân vũ y xinh đẹp, lúc này lộ vẻ bình tĩnh, sát khí vô tận ngưng tụ cùng một chỗ, hình thành một vàng sáng mạnh mẽ, bao phủ quanh thân ảnh nàng, khiến người ta rung động, không dám khinh khinh nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Sống Không Bằng Chết

"Chân Hậu Đôn, không cần có ý muốn giết ta, Chân Linh ta hôm nay tàn nhẫn nói ở chỗ này, nếu ngươi lại một lần nữa có ý đồ muốn giết ta, đừng trách ta không nể nang tình phụ tử. Chân Hậu Đôn, đừng tưởng rằng ta đang nói suông, ta nói được làm được, tất cả vừa rồi, bất quá chỉ là một chút giáo huấn dành cho ngươi". Giọng nói lạnh băng, chấn động bốn phía.

Tất cả mọi người, đều bị sát khí của nàng làm cho sợ hãi, một nữ tử như thế nào lại có sát khí đáng sợ như vậy?

Cặp mắt kia, làm cho người ta sợ hãi giống như sứ giả đoạt hồn bước ra từ Địa Ngục, ánh mắt xòe xác tiêu điều vô tận. Ngay cả Đại tướng quân Chân hậu Đôn nửa đời chinh chiến trên sa trường cũng bị sát khí đằng đằng làm chấn kinh. Chân Linh lúc này, như sát thần đến từ Địa Ngục, thật là đáng sợ, không ai dám hoài nghi lời của nàng.

Nhưng mà, Chân Hậu Đôn trong lòng oán hận cũng không để ý gì nhiều, hắn không tin, con rồi hắn tùy ý khống chế sẽ trở nên lợi hại, hắn lấy tay lau vết máu trên mặt, lần thứ hai tung một chưởng hướng Chân Linh đánh tới.

Một chưởng này, hắn dùng toàn bộ nội lực, người bình thường tuyệt đối không tiếp được, cho dù là Chân Linh có thân thủ quỷ dị thần kỳ, cũng không thể hoàn toàn tránh được một chưởng này của hắn, đối với Chân Linh, hắn là hạ sát ý, hôm nay dù thế nào đi chăng nữa hắn cũng phải tiêu diệt nàng.

Chân Linh cũng cảm giác thấy một trận gió đang gào thét, lực lượng kia mạnh mẽ thật đáng sợ, nhưng phải rút lui, cũng không phải không có cách nào.

Nam Cung Cẩm thấy tình hình như thế, liền lĩnh chạy vọt tới, hắn cũng vận dụng toàn lực tung một chưởng, hướng về phía Chân hậu Đôn.

Đáy lòng hắn, hắn sợ hãi vô tận, chưa bao giờ có sợ hãi, nếu nàng có gì bất trắc, hắn sẽ bằm Chân Hậu Đôn nát ra thành vạn mảnh.

Chân Hậu Đôn đối với một chưởng của Nam Cung Cẩm, mười phần cẩn thận đáp trả, chỉ thấy hắn mượn khinh công, cực nhanh nhảy ra, một chưởng phía sau hắn xuyên qua, đem một loạt cây cối cao lớn phía sau đánh đổ.

Khi Chân Hậu Đôn hạ xuống mặt đất, không khỏi vã mồ hôi lạnh. Vừa rồi hắn thiếu chút nữa không thoát khỏi một chưởng kia, nếu không phải Nam Cung Cẩm vì lo cho Chân Linh nên không thể toàn tâm đối phó, bằng không thì một chưởng vừa rồi, thật sự sẽ lấy mạng của hắn.

Chân Tử Mặc cũng nhảy lại đây, áo trắng phiêu dật, tùy ý bay lên, thân ảnh hắn hướng phía Chân Linh cực nhanh mà nhảy tới, muốn mượn khinh công đem Chân Linh tránh khỏi một chưởng tấn công, nhưng hắn vẫn chậm một bước.

Mắt nhìn thấy một chưởng không thể ngăn cản kia có xu thế đánh tới Chân Linh, trận gió gào thét, cát bụi bốc lên, mọi người nhìn không thấy được tình hình của Chân Linh, chỉ thấy nơi nàng đang đứng, đều bị trận gió và bão cát cuốn đi, rậm rạp, tất cả mọi người nghĩ Chân Linh bị một chưởng kia đánh trúng.

"Linh nhi...". Nam Cung Cẩm đau lòng hô to, trong nháy mắt, tâm hắn như nắm tro tàn, đau triệt nội tâm.

Bích Ba khóc rống hô to, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra vẻ cực kỳ bị thương.

"Tiểu Linh...". thần sắc Chân Tử Mặc không còn trong trẻo lạnh lùng lãnh đạm nữa, lúc này trên mặt hắn lộ vẻ kinh hãi, tuấn nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng bị nỗi sợ hãi cùng đau đớn nồng đậm che kín. Hắn vẫn không thể bảo vệ tốt nàng.

Phong Vô Ngân đứng giữa không trung, trong mắt tràn ngập sát khí. Hôm nay hắn đến, chính là muốn báo thù, gia tộc Nam Cung thiếu nợ hắn, hắn phải đòi về gấp bội, mà một màn Chân Linh bị công kích, càng thêm kích thích nội tâm hắn đang thông hận, hắn thật vất vả thích nàng, đối với nàng có hứng thú, lại bị những người này làm hỏng mất, hắn nhất định muốn toàn bộ bọn họ đều chôn cùng nàng.

Nam Cung Thần đứng ở một góc trên đài cao, ánh mắt lạnh lùng sát bén, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Đột nhiên...

Cùng với trận gió mạnh có một thân ảnh màu đen vọt ra, tất cả mọi người đều bị một màn này làm chấn động, một thân ảnh màu đen, điên cuồng kích động tận mây xanh, mang theo hơi thở sát phạt, triệt đề lấp đầy trời đất.

Mái tóc dài của nàng như khiêu vũ trong khoảng không, khuôn mặt tuyệt mỹ đầy sát khí, lạnh lẽo nghiêm túc khiếp người, trên vai nàng chảy ra một vết máu, máu đỏ thấm chảy xuống làn da tuyết trắng, tự có một cỗ mỹ hoặc câu hồn đoạt phách.

Nàng trở mình xinh đẹp nhảy lên một cái, thân thể thập phần uyển chuyển nhảy xuống mặt đất, nhẹ nhàng nhảy, nàng đứng trước mặt Chân Hậu Đôn, trong tay là ba cây kim may đặt nơi cổ họng Chân Hậu Đôn, chỉ cần dùng một chút lực nhỏ, liền chọc thủng qua, đưa hắn vào chỗ chết.

Yên tĩnh, giữa sân một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Mọi ánh mắt đều hạ xuống thân ảnh của Chân Linh, một thân ảnh tuyệt mỹ điên cuồng kích động. Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều đầy kinh sợ, tâm chấn động, rốt cuộc không thể dời mắt, cũng không thể tự suy xét gì nữa.

Chân Linh cong môi cười lạnh, giọng nói của nàng thanh thúy khiếp người, lạnh lùng vang lên. "Chân Hậu Đôn, ta nói rồi, không cần có ý đồ muốn giết ta, xem ra, ngươi hoàn toàn xem lời của ta như không khí, hiện tại, Chân Linh ta sẽ cho ngươi nhận thức một chút, ta thật sự có cái năng lực kia".

Nói xong, nàng giơ lên ngón châm trong tay, hung hăng mà vọt tới bên Chân Hậu Đôn.

Chân Hậu Đôn quá sợ hãi, khoảng cách gần như thế, hắn cho dù là thân công cái thể, cũng không có khả năng thoát khỏi, huống chi công lực của hắn còn chưa tới mức đó.

Hắn thân là bách chiến bách thắng, lúc này cái chết uy hiếp gần kề trước mắt, con ngươi hắn không khỏi vô hình phóng đại, sắc mặt tràn đầy kinh hãi.

Chân Linh đem kinh hãi của hắn tiến vào trong mắt, lòng nàng cười lạnh, sau đó nhắm mắt lại, không nhìn tới hắn.

Ba cây kim may chợt hiện lên ánh sáng lóa mắt, lấy thế không thể tránh được bắn về phía cổ Chân Hậu Đôn. Ngay khi tất cả mọi người nghĩ cổ Chân Hậu Đôn đã bị

đâm thủng, thì thấy ba cây kim may cách cổ Chân Hậu Đôn một khoảng cách khá nhỏ, ba vết máu đỏ tươi xuất hiện trên cổ hắn, cuối cùng kim may không một tiếng động cắm sâu vào thân cây đại thụ phía sau.

Chân Hậu Đôn chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, cũng không cảm thấy đau, hắn không nhận được nhẹ nhàng thở ra.

Chân Linh mở mắt, đôi mắt trong suốt như ngọc điện cuồng kích động, so với ánh sáng trong đêm càng chói mắt hơn, giống như mọi tinh hoa trong thiên hạ đều quy tụ vào đôi mắt này, như ánh sáng nhật nguyệt đều thu vào tầm mắt, chỉ cần liếc mắt một cái, ánh mắt mọi người đều lung lay.

"Chân Hậu Đôn, ngươi quả nhiên là súc sinh, có câu 'hồ dữ không ăn thịt con', thế mà ngươi, ngay cả nữ nhân do ngươi sinh ra cũng muốn đuổi tận giết tận. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy ngay cả đường sống ngươi cũng không để lại, có thể nghĩ, những ngày trước kia, ngươi so với súc sinh cũng không bằng, hôm nay ta không thể giết ngươi, bởi vì ta là người, không phải súc sinh, ngươi một ngày làm phụ thân của khối thân thể này, ta một ngày sẽ không giết ngươi, nhưng nếu ngươi lại chọc giận ta, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết".

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Nàng Sẽ Hận Ngươi Cả Đời

Nghe thấy những lời này, mặt Chân Hậu Đôn hết xanh lại trắng, hắn vừa thẹn vừa căm phẫn, trong lòng càng nhiều chính là hận, đối với nữ nhân không muốn hắn thao túng này, hắn có nói cũng không hết hận, hận không thể hủy diệt nàng.

Những người khác nghe xong, nghị luận loạn cả lên, nhìn Chân Hậu Đôn bằng vẻ mặt xem thường. Ở đây, có rất nhiều người đều có thái độ làm cha, tuy nói không thể yêu thương đứa con trăm phần trăm, nhưng muốn ra tay giết nữ nhân con mình, giữa sân ngoại trừ Chân Hậu Đôn thật đúng là không ai có thể tuyệt tình như vậy.

Trong lòng Chân Hậu Đôn biết hôm nay bản thân mình đuối lý, dây dưa chỉ không tốt thêm mà thôi, vì thế hắn giận dữ phất tay áo, định rời đi.

Ngay lúc hắn vừa bước vài bước, một giọng nói lạnh băng quát: "Khoan đã!".

Chân Hậu Đôn quay đầu lại, nhìn Phong Vô Ngân bay giữa không trung lạnh lùng lên tiếng. Về mặt hắn không kiêng nể lên tiếng. "Phong Vô Ngân, ngươi có tư cách gì bảo lão phu đứng lại? Ngươi trước tiên vẫn là cô lo tốt an nguy của chính ngươi đi? Dám náo loạn Vương phủ, tùy ý giết người, phản lễ luân lý này, sẽ thật sự làm ngươi chết rất thảm."

Lời nói của Chân Hậu Đôn làm Nam Cung Cẩm và Nam Cung Thần từ kinh ngạc kéo trở về, tất cả ánh mắt đều lạnh lùng nhìn Phong Vô Ngân.

"Phong Vô Ngân, hôm nay ngươi đừng mơ tưởng còn sống rời đi". Giọng nói Nam Cung Cẩm mang theo ý hận, nếu không có hắn sai khiến, Cổ Thủy Nhu làm sao có thể che mặt hắn làm nhiều chuyện khiến hắn vô cùng hối hận như vậy, cho nên, tên đáng chết vẫn là Phong Vô Ngân.

Lời nói Nam Cung Cẩm vừa dứt, liền nhảy nhanh lên giữa không trung, dùng toàn lực đánh Phong Vô Ngân một chương.

Một chương kia muôn hình vạn trạng, gấp gáp quyết liệt. Như vạn mã phi nhanh làm đất rung núi chuyển, như sóng lớn cuộn cuộn mãnh liệt mệnh mỏng, sát khí vô tận tăng cao, đánh thẳng vào Chân Hậu Đôn.

Về mặt Phong Vô Ngân lạnh lùng nghiêm túc, hắn ở giữa không trung, cũng dùng toàn lực mà tung ra một chương, thẳng hướng một chương kia của Nam Cung Cẩm.

Hai lực chương lần lượt thay đổi cùng một chỗ, lúc lúc nhất thời, ánh lửa bùng lên, ngọn lửa cao ngất, ngọn lửa lẻ loi ừn ừ kéo đến, khắp sân đều bao phủ bởi ánh lửa hồng.

Khách mời sợ hãi, thảm kêu một tiếng không tốt, căn phòng này sắp sụp đổ.

Mọi người đều nói đuổi nhau trốn đi, miễn cho bị thể tấn công lan đến gần làm căn phòng sụp đổ.

Mọi người lúc này, đều đã ra đến sân trống rỗng, gian phòng lớn vừa mới bãi đường xong, lúc này đồ ầm ầm, mặt đất rung chuyển, cát bụi cuộn cuộn bay lên.

Chân Hậu Đôn trong lúc hỗn loạn, nghiêng răng nghiêng lợi mà rời đi, trong lòng hắn, đã bắt đầu dấy lên một kế hoạch độc ác.

Cổ Nghĩ cười lạnh nhìn hết thấy, Chân Linh, ngươi giết nữ nhi của ta, lão phu nhất định không bỏ qua cho ngươi.

Hắn lôi kéo Cổ Phàm, từ trong hỗn loạn rời đi.

Nam Cung Cẩm và Phong Vô Ngân hai người đánh một chương nhưng thực lực lại ngang nhau, một chương này đều làm hai người bị thương, thân thể giữa không trung lung lay sắp đổ.....

"Cẩm....."

"Ngân....."

Nam Cung Thần và Chân Tử Mặc hai người quá sợ hãi, vội vàng vận khinh công bay tới, tiếp được hai người bị thương.

Chân Linh trong hoàn cảnh hỗn loạn, nàng chạy thật nhanh đến trước mặt Bích Ba đang bị dọa ngốc, một tay giữ nàng thật chặt.

Bích Ba về mặt tái nhợt, trên mặt có vết nước mắt loang lổ, nàng run rẩy nói. "Tiểu... nô... nô tì sợ..."

Chân Linh ôm nàng, nhẹ giọng an ủi. "Bích Ba đừng sợ, có ta ở đây ngươi sẽ không có việc gì, chúng ta thừa dịp này bây giờ chạy nhanh rồi đi."

Bích Ba run rẩy nắm chặt quần áo Chân Linh. "Ta... chúng ta đi đâu?" Chuyện ngày hôm nay, đủ làm cho Bích Ba sống mãi không quên, sự việc đẫm máu như thế, mười sáu năm qua lần đầu tiên nàng nhìn thấy, khó tránh khỏi sợ hãi.

"Rời khỏi vương phủ trước rồi nói sau, bằng không bọn họ phát hiện sẽ không tốt." Nói xong, Chân Linh và Bích Ba lặng yên rồi đi, tất cả, không có người nào phát hiện.

Lúc này mọi người đều chú ý Nam Cung Cẩm và Phong Vô Ngân giao chiến, sau lưng rời đi chính là cơ hội tốt, kể từ đó, cho dù Nam Cung Cẩm tìm được nàng, cũng phải tiêu tốn một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này, nàng cũng đủ thời gian làm mình lớn mạnh lên, đến lúc đó, bất luận kẻ nào cũng không thể làm gì được nàng.....

Không ai so với Chân Linh hiểu được, tại nơi dị thế này, dựa vào bất cứ kẻ nào cũng không an toàn, chỉ có tự bản thân mình không ngừng lớn mạnh, mới là phương pháp sống sót tốt nhất, trải qua hôm nay, nàng sẽ hoàn toàn bộc lộ bản thân, kẻ thù không ít, những ngày sau này, lại càng không yên ổn.

Nam Cung Cẩm ngã vào lòng Nam Cung Thần, Phong Vô Ngân ngã vào trong ngực Chân Tử Mặc, hai người giữa không trung nhìn nhau, sau đó đều ôm ngực mình từ từ rơi xuống mặt đất.

Nam Cung Cẩm về mặt tái nhợt, toàn thân băng lãnh đáng sợ vẫn như cũ lượn lờ, hấn oán hận nhìn Phong Vô Ngân, ánh mắt giống như vụn băng. "Phong Vô Ngân, bốn vương đã từng nói, hôm nay ngươi đừng mơ tưởng sống sót rồi đi, người đâu, bắt lấy Phong Vô Ngân cho bốn vương."

Thời điểm hấn nói xong những lời này, khí huyết trong ngực bốc lên, nhưng hấn lại cực lực nhịn xuống, không muốn trước mặt mọi người thổ huyết. Trong lòng không khỏi kinh ngạc với công lực của Phong Vô Ngân, công lực của hấn trong gian hồ đã là hạng nhất nhì, không thể tưởng tượng được Phong Vô Ngân nhìn yếu ớt như vậy lại có thể chống lại nội lực của hấn, hấn rốt cuộc là ai?

"Vâng, vương gia." Mấy ngàn cung thủ tản ra, đem Chân Tử Mặc và Phong Vô Ngân đang bị thương vây quang, giường căng dây cung, hết sức căng thẳng.....

Phong Vô Ngân nhìn Nam Cung Cẩm, cười trào phúng. "Nam Cung Cẩm, ngươi giết ta thì như thế nào? Ngươi vẫn như cũ không thể thay đổi được sự thật, ta nói cho ngươi biết, Chân Linh sẽ hận ngươi cả đời, nàng sẽ càng khinh thường ngươi cả đời, cả đời này của ngươi sẽ sống trong hối hận của chính ngươi, ha ha ha....."

Phong Vô Ngân càng nói càng thống khoái, hấn biết Chân Linh là điểm yếu của Nam Cung Cẩm, vừa chạm nhẹ vào đó liền đau, hấn phải ở trước mặt hấn thời khắc nào cũng nhắc tới, cho đến khi hấn chết mới thôi, hấn muốn Nam Cung Cẩm phải sống trong tuyệt vọng và hối hận khôn cùng.....

Phong Vô Ngân vì quá mức kích động, khí huyết trong ngực cuộn cuộn dâng lên, hấn chỉ cảm thấy trong cổ họng một hồi tanh ngọt, một ngụm máu đặc, liền phun ra, nhuộm đỏ cát bụi trên mặt đất.....

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Không Giết Ngươi

"Ngân....." Chân Tử Mặc quá sợ hãi, bận rộn lo lắng điểm huyết những huyết vị trong yếu.

"Ca, ta không sao....." Phong Vô Ngân thân nhiên đối với Chân Tử Mặc cười, phần nộ trong hấn khi gặp Chân Tử Mặc dịu xuống rất nhiều.

Nam Cung Cẩm lạnh lùng nghiêm mặt, sắc mặt từ không có gì chuyển thành lạnh lẽo. Hấn lúc này, đang cực kỳ giận dữ. Hấn nắm chặt hai tay, móng tay đâm vào da thịt, tơ máu thấm thấu ra, đem hồng y nhuộm màu lại càng tươi đẹp.

Hấn lạnh lùng quát. "Còn thất thân làm gì, bắn tên....."

Nam Cung Cẩm lúc này đã sớm mất đi lý trí, hấn hận không thể đem Phong Vô Ngân bắn thành trăm mảnh, mới có thể trút bỏ mối hận trong lòng, mới có thể tạm vui đi nỗi đau trong lòng.....

"Khoan đã....." Nam Cung Thần đứng lúc lên tiếng, ngăn cản đội hộ vệ sắp sửa bắn tên. Hấn đến bên người Nam Cung Cẩm, nhẹ giọng nói. "Cẩm, Mặc đang ở đây, chẳng lẽ ngay cả hấn đệ cũng giết luôn sao?"

Nam Cung Cẩm chấn động, sắc mặt có chút do dự, sau đó hấn xoay người, nhìn Chân Tử Mặc lạnh lùng nói. "Mặc, ngươi tránh ra, Phong Vô Ngân ta không thể không giết....."

Chân Tử Mặc sắc mặt trong treo lạnh lùng mười phần kiên định, hấn thân nhiên liếc mắt nhìn Nam Cung Thần và Nam Cung Cẩm, hờ hững nói. "Hoàng thượng, Cẩm vương gia, nếu các ngươi muốn mạng của Ngân, trước tiên bước qua xác ta trước đi."

"Người....." Nam Cung Cẩm giận dữ không nói nên lời. Chân Tử Mặc với hắn mà nói, là bằng hữu thật đặc biệt, hắn tuyệt đối không muốn giết hắn, nhưng nếu hắn cố tình muốn thế, hắn cũng không phải không xuống tay được.

Hôm nay, không ai có thể ngăn cản hắn giết Phong Vô Ngân được.

"Mặc, một khi người đã kiên quyết như vậy, vậy thì đừng trách ta không niệm tình. Bắn tên....." Giọng Nam Cung Cẩm lạnh lùng không mang theo một tia cảm tình, hắn lúc này, lại khôi phục về lạnh lùng vô tình trước sau như một.

Hắn đau lòng, hắn ảm đạm, chỉ vì một người, đó là Chân Linh, ngoại trừ nàng, đừng ai mơ tưởng áp chế hắn.

"Cẩm....." Nam Cung Thần lần thứ hai đánh gãy mệnh lệnh của Nam Cung Cẩm, giết Phong Vô Ngân hắn không ngăn cản, nhưng mà ngay cả Chân Tử Mặc cũng muốn giết, như vậy hắn nhất định phải ngăn cản.

Nguyên nhân không chỉ vì Chân Tử Mặc là bằng hữu của bọn hắn mà quan trọng nhất là thân phận đặc biệt của Chân Tử Mặc, sau lưng hắn là Mị Dạ Đế quốc thần bí khó lường, nếu giết Chân Tử Mặc, chỉ sợ Mị Dạ Đế quốc truy cứu, toàn bộ Tân Nam Vương triều sẽ lâm vào hỗn loạn.

Hắn thân là vua của Tân Nam Vương triều, tất nhiên lấy đại cục làm trọng, nếu Chân Tử Mặc không có Mị Dạ Đế quốc bảo hộ, lúc này hắn sẽ không kiên trì cản trở.

"Hoàng huynh, người không cần khuyên ta, lúc này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Phong Vô Ngân. Bắn tên, ai còn dám cãi lời mệnh lệnh của bản vương các người sẽ biết kết cục như thế nào." Nam Cung Cẩm khuôn mặt xanh mét, lời nói băng lãnh không để ai cự tuyệt.

"Vâng." Thị vệ giữa sân cũng không dám lại cãi mệnh lệnh của hắn, cho dù hoàng thượng có lên tiếng bọn họ cũng không dám dừng lại, vì thế, hàng vạn hàng nghìn mũi tên bắn ra, nhắm hướng Phong Vô Ngân và Chân Tử Mặc.

Chân Tử Mặc ôm lấy Phong Vô Ngân, nhẹ nhàng nhảy lên, áo trắng tung bay, tóc đen khẽ hất lên, như tiên giáng trần. Trong ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của hắn có một tia bi thống hiện lên, chớp mắt một cái, liền thu hồi, giống như tứ lúc sinh ra đã như thế, làm cho người ta lo ngại sợ hãi.

Tay trái Chân Tử Mặc, không biết từ khi nào đã rút ra nhuyễn kiếm, hắn vung lên, kiếm quang cuộn cuộn hiện lên một hình bán cung, đem toàn bộ mũi tên bạc ngăn lại.....

Một loạt mưa tên vừa đỡ, lại thêm một trận mưa tên bay đến, cứ theo đà này, cho dù Chân Tử Mặc là cao thủ như thế nào cũng không thể kiên trì được bao lâu, huống chi hắn còn phải chiếu cố Phong Vô Ngân đang bị thương, tình hình của hai người, thật phần nguy hiểm.

Chống đỡ nửa canh giờ, Chân Tử Mặc có vẻ không còn thể lực mà chống đỡ, hắn ôm Phong Vô Ngân bị thương đứng trên đài cao, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng mà nhìn xung quanh.

Gió, thổi bạch y hắn bay phấp phới, nhẹ nhàng bay lên. Đánh nhau lâu như thế, áo trắng của hắn vẫn như cũ không loạn, không nhiễm một chút tro bụi, vẫn như lúc đến sạch sẽ trắng tinh.

Hơn một ngàn cung thủ, đối với bọn họ, lúc này chỉ cần ra lệnh một tiếng, mưa tên sẽ lại một lần nữa đánh úp về phía họ.

Nam Cung Cẩm sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, hắn nhìn Chân Tử Mặc, cuối cùng khóe môi khẽ cong, lạnh lùng truyền lệnh. "Bắn tên....."

Lời vừa nói ra, mưa tên bay nhanh, đều đánh úp phía Chân Tử Mặc cùng Phong Vô Ngân.

Chân Tử Mặc tay cầm nhuyễn kiếm càng không ngừng vung lên, ngón tay hắn thon dài, bởi vì dùng sức quá độ mà có vẻ tái nhợt, một mũi tên nhọn bị chém làm đôi rơi xuống đất.

Đúng lúc này, Nam Cung Cẩm cảm lấy trường cung trong tay thị vệ, hắn dùng hết sức giương cung, một mũi tên nhọn hướng Phong Vô Ngân bay thẳng tới.....

Chân Tử Mặc kinh hãi, nhưng không có cách nào phân thân đi ngăn mũi tên kia. Hắn không khỏi hô ra tiếng. "Ngân, mau tránh ra....."

Phong Vô Ngân hai mắt phát lạnh nhìn mũi tên kia, hắn biết là hắn tránh không khỏi mũi tên này, nếu hắn không bị nội thương nghiêm trọng, thì tránh thoát mũi tên này không thành vấn đề, nhưng lúc này hắn đang trọng thương, căn bản không động đậy nổi thân mình.

Mũi tên nhọn kia, chỉ kém một chút nữa liền xuyên qua tim Phong Vô Ngân.

Tất cả mọi người khản trương nhìn một màn này, ngay cả Nam Cung Cẩm và Nam Cung Thần cũng khản trương.

Nhưng ngay lúc mũi tên sắp chạm vào áo trắng của Phong Vô Ngân, một tia ánh sáng xanh nhanh như điện phóng tới, ẩn giấu một nội lực mạnh mẽ đem mũi tên kia đánh bay, thẳng tắp rơi xuống mặt đất, vỡ thành bụi phấn.....

Mọi người, ai ai cũng khiếp sợ.

Đơn giản ngăn một mũi tên của Nam Cung Cẩm, lại là một phiến lá trúc. Lúc này lá trúc tự mình phiêu dật trong gió, cuối cùng không một tiếng động đáp xuống mặt đất.....

Thật đáng sợ, nội lực rất dọa người, lấy lá trúc có thể chặn mũi tên lực ngàn cân, lại còn biến mũi tên thành bụi phấn, có thể nghĩ lực lượng kinh người như thế nào mới có thể làm được?

Người này, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nam Tử Trong Suốt Thánh Khiết

Chân Tử Mặc nhìn lá trúc rơi xuống, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng khẽ biến, tay ôm Phong Vô Ngân càng chặt hơn chút nữa.

Phong Vô Ngân ánh mắt lạnh lùng thân nhiên hiện lên vẻ kính sợ, hần hướng bốn phía liếc mắt nhìn một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, vẻ mặt bình tĩnh.

Nam Cung Cẩm và Nam Cung Thần hoàn toàn hoảng sợ, mũi tên vừa rồi Nam Cung Cẩm dùng toàn bộ khí lực, cho dù hần bị thương, sức mạnh của mũi tên kia cũng không thể xem thường, người thần bí này chỉ cần một phiến lá trúc đã có thể đánh rơi mũi tên, còn đánh vỡ thành bột phấn, hần rốt cuộc là ai?

Trong lúc tất cả mọi người kinh hãi hết sức, một thân ảnh xanh nhạt chậm rãi bay xuống giữa không trung, rất xa, đã cảm nhận được một vị thanh sạch đánh úp lại, mang theo vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng của tuyết, làm người ta mê say.

Tất cả mọi người đều hướng về thân ảnh xanh nhạt nhìn lại, vừa nhìn, kinh diễm vô song, không có từ nào có thể hình dung.

Trong ánh sáng nhỏ vun, hần như đập ánh trắng mà đến, trong nháy mắt, ánh sáng dưới sự xuất hiện của hần trở nên âm đậm, thân ảnh hần màu xanh nhạt so với ánh mặt trời càng chói mắt hơn, so với tuyết trắng càng trong trẻo lạnh lùng hơn, so với ánh trắng càng mờ mịt hơn, giống như thượng tiên từ trên trời giáng xuống, không dính chút bụi trần thô tục.

Hé ra dung mạo như tiên, dung nhan thánh khiết trong trẻo nhưng lạnh lùng như nguyệt, khuôn mặt tuấn mỹ, như bạch ngọc do chính thiên nhiên điêu khắc, hoàn mỹ không chút tí vết, hàng mày dài tới tận tóc mai, ẩn dưới hàng mi là đôi mắt không giấu được u buồn.

Hai mắt hần, bình tĩnh không chút gợn sóng, như nước trong veo thánh khiết nhất trên chín tầng trời, không nhiễm hạt bụi, ánh mắt mờ mịt trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại thâm thúy đẹp mà tĩnh mịch, tựa hồ như đôi mắt này, sớm đã nhìn thấy đau khổ trong thiên hạ, nhìn thấu thể tục phàm trần, ánh mắt mờ mịt lượn lờ như tia nắng ban mai thanh khiết, lại giống như ánh sáng phía chân trời mịt mờ, trong suốt thánh khiết.

Mái tóc thật dài trút xuống hai vai, ánh sáng nhỏ vun chiếu xuống, tản ra ánh sáng lộng lẫy sáng bóng, thân ảnh xanh nhạt áp ủ hơi thở thần bí, như mầm non nhú lên trong tuyết, lại như hoa cúc thanh khiết trong sương, như cây tùng mọc trong rừng tĩnh lặng, như áng mây trong vắt xinh đẹp, như nét mực màu xanh phác họa, thoải mái tao nhã, thanh đạm vô song.

Hần chậm rãi bay xuống bên cạnh Chân Tử Mặc và Phong Vô Ngân, môi mông khẽ mở, trong trẻo nhưng lạnh lùng lên tiếng. "Mặc, Ngân, hai người các người theo bản tôn về chịu phạt." Giọng nói trong trẻo động lòng người, giống như hoa đào nở trong gió xuân, lại giống như tuyết rơi trong đêm đông, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, mờ mịt quay lại, phảng phất như tiên âm.

Mọi người nhìn chăm chăm vào thân ảnh xanh nhạt kia, tuyệt đối là kinh diễm, thật lâu không thể hoàn hồn.

Chân Tử Mặc ôm Phong Vô Ngân cung kính gật đầu. "Vâng, chủ nhân."

Lời vừa nói ra, Nam Cung Cẩm và Nam Cung Thần vẻ mặt chấn động chưa dứt lần thứ hai hiện lên kinh hãi. Chủ nhân? Thiên hạ đệ nhất công tử thế nhưng lại gọi hần là chủ nhân?

Như vậy hần chính là.....

Nam Cung Cẩm và Nam Cung Thần nhìn nhau, hai người cùng chung một ý nghĩ. Nếu thật sự là hần, như vậy thật đáng sợ, vừa rồi hần ra tay, sợ chỉ là ba phần công lực đi? Công lực thâm hậu như vậy, khó trách hần có thể thao túng toàn bộ Mị Dạ Đế quốc, nam nhân này như tiên nhân, thật sự rất đáng sợ.....

Những người khác không biết thân phận thật sự của nam tử áo xanh này, chính là bị dung mạo của hần làm chấn động mà thôi, ai cũng im lặng không dám lớn tiếng, sợ quấy nhiễu thần tiên.

Thanh y (áo xanh) nam tử ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mờ mịt mà liếc Chân Tử Mặc và Phong Vô Ngân một cái, liền xoay người rời đi.....

Nhưng ngay chớp mắt hần định dời bước chân, một giọng nói kính nể chợt vang lên. "Xin chờ một chút....."

Thanh y nam tử dừng bước chân, trong trẻo nhưng lạnh lùng quay đầu lại nhìn Nam Cung Thần vừa lên tiếng, thân nhiên nói. "Có việc?" Giọng nói lãnh đạm xa cách ngàn dặm.

Nam Cung Thần không nghĩ đến thái độ thanh y nam tử lạnh nhạt như thế, hần nhỏ nhẹ, lập tức cao giọng nói. "Ta là vua của Tản Nam Vương triều Nam Cung Thần, không biết....."

Nam Cung Thần lời còn chưa nói xong, đã bị thanh y nam tử lãnh đạm đánh gãy.

"Nam Cung Thần, ngươi là ai với bản tôn không quan hệ." Nói xong cũng không thèm nhìn Nam Cung Thần liếc mắt một cái, liền bước kinh công rời đi, áo xanh nhẹ nhàng, cuộn cuộn nổi lên mùi hương lành lạnh thơm mát.

Những người giữa sân đều bị kinh động đến vài phần.

Thanh y nam tử này rốt cục là có thân phận như thế nào chứ? Là người thế nào mà cuồng đại như vậy, không thèm liếc nhìn Hoàng thượng lấy một cái nữa. Thời điểm vừa rồi, lúc Hoàng thượng nói chuyện với hắn, mà lại không xưng là “Trẫm”, chỉ xưng “Ta”. Như vậy có thể thấy, thân phận người này cao quý đến thế nào rồi, vì ngay cả Hoàng thượng mà cũng muốn lấy lòng hắn như thế, cung kính đối với hắn như thế.

Nhưng hắn lại chẳng thèm nhìn Hoàng thượng, thái độ lại khinh thường hết sức, thật sự là làm cho bọn họ chấn động vô cùng mà.

Thần sắc Nam Cung Thần lạnh lùng, còn có thêm vài phần xấu hổ nữa. Chính mình còn chẳng để ý đến những thần tử dưới trướng ở đây, đối với hắn ta (thanh y nam tử) lại ăn nói khép nép để lấy lòng, như thế mà hắn ta (thanh y nam tử) lại chẳng thèm nề mặt, thái độ lại trái ngược với điều hắn (Nam Cung Thần) mong muốn, thật sự là làm hắn (Nam Cung Thần) cảm hận vô cùng.

Hai tròng mắt thâm sâu của Nam Cung Thần như một mũi nhọn sắc bén, ánh lên một sự lạnh lẽo như băng. Hắn nắm chặt hai tay, thẳm thẳ trong lòng, một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ liên kết loại trừ Mị Dạ Đế Quốc. (Conan:Tôi chết anh cũng không đánh lại đâu nhá Nam Cung Thần Bướm: ta thấy cha này thật không có tiền đồ!)

Chân Tử Mặc ôm Phong Vô Ngân, dùng khinh công để theo phía sau. Hắn đi phía trước, đột nhiên lại quay đầu liếc mắt nhìn Nam Cung Cẩm một cái. Một cái nhìn có thâm ý.

Nam Cung Cẩm cũng nhìn theo hướng bọn họ rời đi, tâm trí như đang suy nghĩ điều gì.

Sau khi thân ảnh mặc áo xanh rời đi một lúc, các thần tử kia mới hoàn hồn lại.

Bọn họ đứng ở dưới sân mà bàn tán xôn xao, rốt cục không biết thân phận của hắn ta thực sự là như thế nào? Có thể làm cho Hoàng thượng phải cư xử cung kính đến vậy, mà hắn lại không thèm để ý đến sự cung kính của Hoàng thượng, thái độ khinh miệt như thế mà Hoàng thượng cũng chỉ thờ ơ đứng nhìn? Lại nói, dung mạo như tiên của Thanh y nam tử đó, liệu có phải là Dạ đế của Mị Dạ Đế Quốc trong truyền thuyết hay không? (Conan: Chính hắn, í lộn, chính anh í đó, hí hí hí Bướm: chẹp chẹp *chùi chùi nước miếng*).

Lúc này, Nam Cung Cẩm thu hồi ánh mắt, hướng tới khoảng sân mà nhìn chung quanh.

Nhìn một hồi lâu, cũng chẳng thấy thân ảnh của nàng đâu, thần sắc của hắn không khỏi lóe lên đau đớn, ngực giống như bị nghiền trên bàn đá sắc nhọn, đau tới tận xương tủy cốt.

Thân hắn run rẩy, chỉ cảm thấy ngực mình như đã bị cái gì đó đào đi một lỗ, đau đớn tê dại đến khó chịu cùng cực. Cùng với việc bị trọng thương lúc vừa rồi, lại thêm khí huyết cuộn cuộn lúc này, khiến hắn không nhịn được liền phun ra một ngụm máu. Máu đỏ nhiễm đất, cứ như một bông hoa buồn bã phiêu điều rơi xuống, thê lương mà tuyệt đẹp.

“Cẩm?”. Nam Cung Thần quá sợ hãi, vội vội vàng vàng chạy tới đỡ, đem Nam Cung Cẩm lúc này đã bất tỉnh nhân sự ôm vào ngực, vẻ mặt lạnh băng khó lường.

Tiệc cưới vốn dĩ đang ồn ào náo nhiệt, vậy mà tân nương lại chết thảm, tân lang lại hôn mê bất tỉnh, khiến cho nó trở thành một câu chuyện hài hước hết sức, trở thành một đề tài bàn tán được ưa thích nhất trong tất cả các bàn trà tiệc rượu ở thành Ngân Nguyệt này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Lừa Gạt Thanh Lâu

Chân Linh cùng Bích Ba sau khi ra khỏi phủ, hai người liền mua hai bộ nam trang để thay. Khiến cho Chân Linh lúc này trở thành một vị công tử phong độ, tay cầm chiết phiến (Conan: tên tiếng việt là... quạt giấy í ạ), toát ra một nét phong lưu không thể nói hết. (Bướm: chết, tỷ phong lưu thế này đi tới đâu hoa đào rải tới đó là sao???)

Còn Bích Ba ở bên cạnh nàng thì ăn mặc như một thư đồng, nên khi hai người đứng chung một chỗ, nghiễm nhiên khiến người ta nghĩ đây là một vị công tử giàu có xuất môn đi du ngoạn cùng thư đồng.

Dung nhan các nàng, đều được Chân Linh sử dụng thuật dịch dung mà thay đổi cho giống nam nhân, so với bộ dạng ban đầu thì khác xa vạn dặm, tuyệt đối sẽ không có người nhận ra nàng chính là Cửu Vi công tử cùng thư đồng làm rung chuyển đất trời ngày đó.

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi tìm một khách điểm để ngủ trọ đi”. Bích Ba nhìn trời chiều đang tối dần, không khỏi cất thành tiếng.

Trên mặt Chân Linh bây giờ là một ý cười nhẹ nhàng, bộ dạng này của nàng, cùng với bộ dạng Cố Phàm ngày đó có vài phần giống nhau. Bất quá Cố Phàm kia vốn thuộc cái dạng khiến cho người ta muốn tăng bốc hắn, Chân Linh bây giờ tuy là có nét giống công tử phong lưu hơn, nhưng lại làm cho người ta không thấy khinh thường. Nàng cười ra mặt, nhưng trong lại có chút lạnh lùng, tuyệt đối không phải nụ cười mà bình thường nàng có thể cười.

“Bích Ba, ngươi cho rằng chúng ta bây giờ còn có thể ngủ ở khách điểm sao?”. Hiện tại khắp kinh thành chỉ sợ là đều có quan binh đi tuần rồi. Nếu ngủ ở khách điểm thì khác gì tự chui đầu vào lưới chứ? Vất vả lắm mới được tự do, nàng tuyệt đối sẽ không để cho Nam Cung Cẩm dễ dàng bắt được nàng như vậy.

“Chúng ta không ngủ ở khách điểm thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta phải ăn ngủ ở đầu đường xó chợ sao?”. Bích Ba chỉ nghĩ thôi mà thần sắc đã ánh lên sự sợ hãi, hôm nay đã phát sinh nhiều chuyện như thế, vẫn đang làm cho nàng thất thần cả người.

Chân Linh cười giảo hoạt, ánh mắt như ngọc sáng như ban ngày. “Bích Ba, đi, chúng ta đến gạt thanh lâu đêm nay, chúng ta sẽ ngủ ở chỗ đó”.

“Tiểu... người... người... người nói cái gì?”. Lừa gạt thanh lâu? Rồi qua đêm ở chính chỗ này?

“Bích Ba, từ giờ trở đi kêu ta là Cửu Dạ công tử, người là tùy tùng của ta, tên gọi là... tên gọi là Tiểu Bạch đi. Đi thôi”. Nói xong liền rảo bước hướng về phía Câu Lan viện mà đi đến.

Ở phía sau là một Bích Ba đang sừng sốt, hồi lâu sau mới đuổi theo. “Chúng ta...”.

“Tiểu Bạch, không cần phải nhắc lại, nhớ kĩ, ta gọi là Cửu Dạ, người gọi ta là Công tử là được rồi. Chúng ta hiện tại không thể so sánh với lúc ở Vương phủ, mọi sự đều phải cẩn thận. Cho dù là không có kẻ nào ở đây, người cũng không được gọi ta như vậy, hiểu chưa?”. Chân Linh ngắt lời Bích Ba, vẻ mặt có chút nghiêm trọng nhìn Bích Ba mà nói.

Bích Ba gật gật đầu. “Dạ được, là Công tử với Tiểu Bạch, kể từ hôm nay trở đi, ta là Tiểu Bạch, mà công tử là Cửu Dạ công tử”. Dừng một chút, Bích Ba lại rồi rít hỏi. “Tiểu... Công tử, chúng ta thật sự phải đến thanh lâu để qua đêm sao?”.

Thần sắc Chân Linh lại trở nên thật trầm tĩnh, nàng thân nhiên nói: “Tiểu Bạch, thanh lâu không phải là nơi thích hợp để qua đêm, nhưng lại là chỗ an toàn nhất bây giờ. Nam Cung Cẩm nhất định không thể ngờ được là chúng ta sẽ ngủ lại thanh lâu để qua đêm, cho nên, nếu chúng ta muốn trốn thoát khỏi sự điều tra của họ, chỉ có thanh lâu là nơi thích hợp nhất lúc này!”.

Mặt khác, nàng ngủ tại thanh lâu cũng là vì một nguyên nhân khác. Ở thanh lâu có lượng người đông đúc, đủ loại người, long xà hỗn tạp (rồng rắn lẫn lộn – ý tương đương với đủ loại người ấy), rất dễ hỏi thăm tin tức. Nàng vừa thoải mái mà ở, lại vừa dễ dàng chú ý đến hành động của Nam Cung Cẩm, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện (một hành động mà lợi hai đường), sao lại không làm chứ.

Hương An Phố là con đường lớn nhất, mà cũng là náo nhiệt nhất Tấn Nam Vương triều. Ở trên con đường này, có cả chục cái thanh lâu mọc lên san sát, mà đứng nhất là hai nhà, tên gọi Phụng Nghi lâu và Hoa Mai lâu.

Hai thanh lâu này đối đầu nhau. Ông chủ phía sau Phụng Nghi lâu nghe nói là chưa từng có người nào gặp qua. Mỗi lời truyền tụng đều cho rằng người này là một Hắc y nam tử thần bí, chưa có ai từng thấy dung mạo hắn.

Hoa Mai lâu, thanh lâu còn lại là sản nghiệp của gia đình họ Cố. Cố Nghĩa đối với thanh lâu không thể nào không coi trọng. Cho nên Hoa Mai lâu này giao cho chính Cố Phàm coi quản. Cố Phàm kia vận khí may mắn chẳng có chút nào, nhưng lại mới tới được một tú bà giỏi kinh doanh, cho nên Hoa Mai lâu mới có thể so sánh được với Phụng Nghi lâu, tất cả đều vì có vị tú bà này trợ giúp.

Chân Linh cùng với Bích Ba hướng về Hương An phố mà tiến tới, vừa mới đến, đã thấy một dòng người tấp nập đi lại, tất cả đều là nam nhân, ở mọi lứa tuổi, mọi tầng lớp đều có.

Mấy kỹ nữ của Câu Lan viện đang ùn ùn kéo ra lôi kéo khách, hai người vừa đến, đã bị mấy kỹ nữ lôi kéo gắt gao.

Sắc mặt Chân Linh khẽ lạnh xuống, đối với sự dụng chạm của mấy nữ nhân này thì rất là không thích, mượn kỹ thuật né tránh nhanh nhẹn mà tránh.

Bích Ba thì chẳng có vận may đó, lúc này nàng thấy mấy tên kiếm khách bị đám nữ tử đó xé rách quần áo thì hoảng loạn đến độ muốn khóc lên.

“Ai da, Công tử người là lần đầu tiên đến đây? Vậy thì vào đây đi, vào Xuân Hồng lâu chúng ta, cam đoan sẽ làm cho người vừa lòng nha~”.

“Công tử, ghé vào Phiêu Tiên lâu chúng ta đi, cam đoan người sẽ phiêu phiêu dục tiên, dục sinh muốn chết*...”.

(Conan: Phiêu phiêu dục tiên, dục sinh muốn chết – Thoải mái như gió bay, ham muốn cực độ. Đại loại ý nghĩa là thế, ta hem muốn tìm hiểu sâu nữa đâu, các nàng thứ lỗi =.=).

“Công tử, đến đây a, chúng ta ở Say Mộng lâu, chúng ta mỗi một cô nương đều có “công phu” rất cao nha, cam đoan sẽ khiến công tử đến lần thứ nhất, sẽ còn muốn đến lần thứ hai nha~”.

Với mấy câu nói thuyết phục trắng trợn đó, Bích Ba sắp không chịu nổi nữa rồi. Chân Linh quay lại, tay cầm quạt giấy phong lưu vung vẩy, cười thành tiếng mà nói: “Tiểu Bạch, còn thất thần ở đó mà làm cái gì? Không mau đi theo bản công tử đi, đêm nay bản công tử muốn ghé Phụng Nghi cư”.

Mấy người kỹ nữ nghe đến ba chữ Phụng Nghi cư, liền biết khách nhân này không phải loại người mà các nàng có thể câu dẫn được, liền từ bỏ đi hết.

Bích Ba khẽ thờ dài, một lần nữa đối với Chân Linh càng thêm kính nể.

Hai người vừa bước vào Phụng Nghi lâu, ấn tượng đầu tiên, chính là Chân Linh thấy thích nét trang hoàng của thanh lâu này. Đơn giản mà không mất đi sự thanh nhã, thanh lâu mà có một phong cách riêng như vậy, càng dễ dàng thu hút khách hàng mà.

Phục vụ của các cô nương cũng không giống như sự nhiệt tình của các thanh lâu khác, các cô nương ở lâu này, đều mang theo nét thần nhiên lạnh lùng, mang theo khí chất lạnh lùng, làm cho người ta bỗng nhiên thấy hứng thú.

Nữ tử mặc quần áo màu vàng nhạt thấy Chân Linh bước vào, liền nghiêng đón, cười nhạt mà nói: “Công tử, mời vào bên trong ạ”.

Chân Linh phe phẩy chiếc quạt, toát lên vẻ phong lưu thập phần. Nàng liếc mắt nhìn Bích Ba một cái, ý bảo nàng không cần sợ hãi, cứ bình tĩnh mà đi theo cho kịp.

Qua hết đại sảnh lầu một, liền gặp một biển người, cực kì náo nhiệt. Tất cả đều hướng ánh nhìn lên đài cao, cảm xúc dạt dào.

Chân Linh thấy vậy, mỉm cười thành tiếng, hỏi nữ tử mặc áo vàng kia. “Cô nương, đang có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Nữ tử mặc áo vàng liếc mắt nhìn một cái từ đầu đến chân, thấy hấn (Chân Linh) dung mạo bất phàm, tuy là cử chỉ có phần bình thường, nhưng lại khó nén khí chất cao quý, liền đáp lời thập phần khách khí. “Công tử, người hấn không phải là người ở đây rồi? Đêm nay Phụng Nghi lâu chúng ta có tổ chức đại hội hoa khôi, một chút nữa tất cả các cô nương trong lâu đều sẽ biểu diễn, ai thắng được sẽ là hoa khôi của Phụng Nghi lâu chúng ta. Lần này các cô nương tham gia đại hội đều là những người trong sạch, chỉ bán nghệ, không bán thân. Nhưng nếu các vị công tử trong sân ra giá cao, các cô nương ấy tình nguyện hầu hạ, thì có thể xem là đã bán mình. Công tử nếu có chút hứng thú, ta có thể vì công tử mà an bài một vị trí, để công tử cũng tham gia nhưng để giá cuối cùng”.

Ánh mắt Chân Linh ánh lên sự hiểu rõ, nàng nhẹ nhàng lay quạt, cao giọng nói: “Đa tạ cô nương đã cho ta biết, tạm thời không cần. Trước hết bản công tử cần một gian nhỏ để có thể xem biểu diễn là được rồi”.

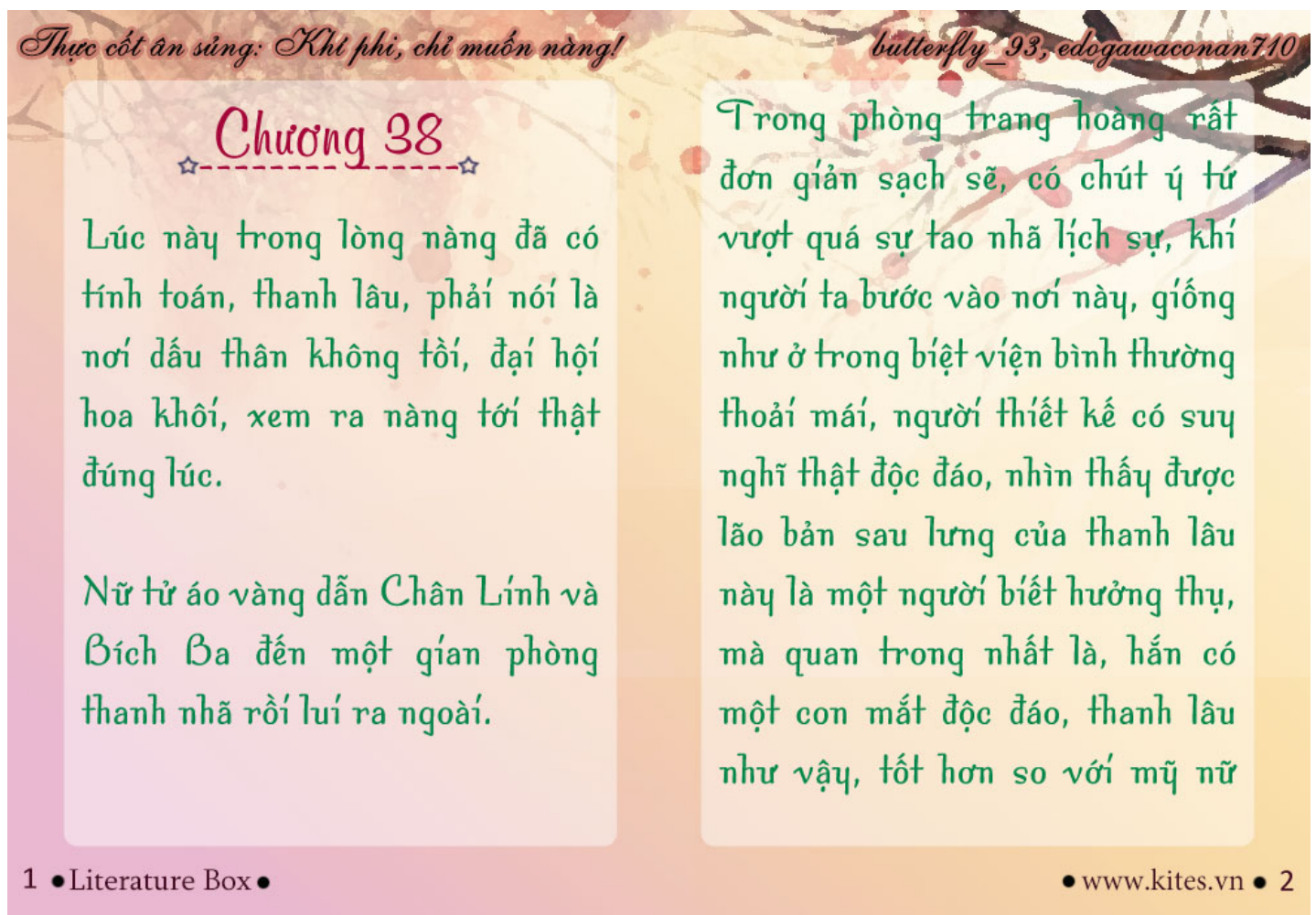
Nữ tử áo vàng kia thân nhiên cười. “Được, công tử, mời người theo ta đi”.

Chân Linh gật đầu bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng: Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Thử Tài Đánh Đàn

tươi mát trang nhã, đứng giữa một đám son phấn tầm thường, trở mình suy nghĩ lí thú độc đáo, không quá hấp dẫn nhân tài.

"Công tử, chúng ta thật sự phải ở trong này sao?" Bích Ba đứng giữa thanh lâu thanh nhã nhìn, vẫn có chút lo lắng.

Chân Linh rót một chén trà, nhẹ nhấp một ngụm, sau đó nói: "Ở

đây, sao lại không được, chúng ta không những ở đây mà còn muốn kiếm bạc ở trong này."

"Ồch?" Bích Ba có chút không hiểu lời của Chân Linh, vẻ mặt có chút ngây ngốc.

"Tiểu Bạch, ta đi ra ngoài một chút, đi ngủ một giấc thật ngon đi, gian phòng này không có người đến quấy rầy đâu." Thời

gian không sai biệt lắm, nàng nên đi tìm lão bản của thanh lâu này.

"Nô tì đi cùng với người." Bích Ba vừa nghe Chân Linh phải rời khỏi, bật người phản ứng nhạy dựng lên.

"Không được, Bích Ba cũng mệt mỏi rồi, đi ngủ một giấc thật tốt đi, ta đi một chút rồi về, người không cần lo lắng, cửa phòng ta

sẽ khóa lại, sẽ rất an toàn." Chân Linh nhẹ nhàng trấn an Bích Ba, sau đó liền đi ra ngoài.

Trong một gian phòng trang nhã khác, nàng thần tốc xông vào một gian phòng một cô nương, mở tủ quần áo ra, lấy một bộ ụ phục màu tím thay vào, trên mặt phủ một lớp phấn mỏng, mắt ngọc màu ngà, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ đã qua bàn tay khéo léo trang

điểm, biến thành một diện mạo khác, nữ tử trang nhã thanh lệ không mất đi vẻ xinh đẹp, nhỏ bé yếu ớt nhưng không mất đi mãnh liệt, một đôi mắt long lanh câu hồn như sóng nước dịu dàng, như muốn nói lại thôi, người thấy liền muốn thương yêu.

Sau khi hoàn tất, nàng dùng một chiếc khăn màu tím nhạt che mặt lại, chỉ để lại đôi mắt thu thủy nhẹ

nhàng câu hồn ra ngoài, phong tình không sao kể xiết, lại có một chút hơi thở thần bí.

Ánh mắt Chân Linh chợt lóe, lập tức tung người rời đi.

Thiết kế của Phượng Nghi lâu cùng các thanh lâu khác không giống nhau, cao lầu phía Tiền viện khách nhân có thể bước vào, cư viện phía hậu viện, là nơi dành

cho các cô nương cư trú, bình thường nam khách cấm đi vào.

Chân Linh đi theo sau lưng một cô nương của Phượng Nghi lâu, bí mật xông vào một gian phòng gọn gàng nhưng không mất phần tôn quý.

Vị cô nương kia cầm trong tay chén cát màu tím để trên bàn, liền lui ra ngoài.

Chân Linh ngay lúc vị cô nương kia rời đi, liền hiện thân bước ra, nàng liếc mắt bốn phía đánh giá gian phòng này, trong lòng hiểu rõ. Ở đây chính là phòng lão bản thần bí của Phượng Nghi lâu.

Lúc này bên trong phòng có sương khói lượn lờ, Chân Linh vừa nhìn đã đoán ra được người này đang tắm rửa.

Đúng lúc này, người bên trong lên tiếng, giọng nói trầm thấp mỉa hoặc diêm dúa lạnh lợ, có một chút mỉa hoặc câu dẫn. "Cô nương, nếu đã đến đây, như vậy mới vào đây đi."

Chân Linh sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói. "Công tử, ta nghĩ nên chờ người tắm xong mới vào đi, miễn cho nhìn thấy cái gì không nên nhìn."

"Ha ha ha....." bên trong truyền ra một trận cười sáng khoáy, sau đó, người đó từ bên trong bước ra. Choàng hắc bào rộng rãi, trước ngực lỏa lồ, mái tóc dài như gấm trút xuống, đuôi tóc còn nhỏ vài giọt nước, trong suốt long lanh, tăng thêm phần mỉa hoặc. Hè ra khuôn mặt tuấn mỹ yêu mỹ bức người, nụ cười câu hồn, môi mỏng khẽ giương, mắt đen khiêu khích, vẻ diêm dúa lạnh lợ phong

ình không nói hết.

Chân Linh nhìn hắc y nam tử kia không khỏi sửng sốt, là hắn, là hắc y nam tử ngày hôm đó ở cùng với Chân Tử Mặc.

Ngày hôm đó tuy Chân Tử Mặc đeo mặt nạ, nhưng sau khi Chân Tử Mặc xuất hiện, nàng liền đoán ra được thân phận của hắn. Quan hệ của Phong Vô Ngân và

Chân Tử Mặc không hề đơn giản, hắc y nhân kia (người trong phòng Cố Thủy Nhu) cũng tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Mặc dù trong lòng Chân Linh có chút kính ngạc, nhưng ánh mắt lại đặc biệt bình tĩnh. Nàng nhìn hắc y nam tử, cười nhẹ. "Nói vậy công tử chính là lão bản thân bí của Phượng Nghi lâu?"

Hắc y nam tử câu môi cười, ngay lập tức người ta như nhìn thấy trên mặt hắn có hàng ngàn hoa đào đang nở rộ, yêu mỹ câu dẫn. "Không sai, tại hạ chính là lão bản của thanh lâu này, không biết cô nương đến có việc gì?"

Ánh mắt hắc y nam tử yêu mỹ lại sắc bén vô cùng như có như không mà nhìn mặt Chân Linh, ánh mắt sắc bén như vậy, như

muốn nhìn thấu nàng.

Chân Linh bình tĩnh hai mắt nhìn thẳng mặt hắc y nam tử, cười thản nhiên. "Ta đến, chỉ vì muốn tham gia đại hội hoa khôi, không biết công tử có thấy tiện hay không."

Hắc y nam tử sững sốt, lập tức trong mắt chột sáng rực. Hắn cao thấp liếc mắt đánh giá Chân

Linh, yêu mỹ lên tiếng. "Cô nương đồng ý bán thân?"

Chân Linh tùy ý để hắc y nam tử nhìn chỉ cười nhẹ. "Không bán thân, công tử, người trước tiên nghe ta đàn một khúc đi, nhất định sẽ không để công tử thất vọng."

Hắc y nam tử dường như cũng gợi lên chút hứng thú, hắn yêu

mỹ cười, lập tức đưa tay chỉ vào cây đàn cổ trên chiếc bàn dài, ẩn chứa ý cười nói. "Cô nương, mời."

Niép Minh Liệt nở nụ cười, trong mắt tràn đầy hứng thú, hắn thật muốn nhìn, nữ nhân này có lai lịch như thế nào, dám tự mình xông vào phòng của hắn.

Các cô nương trong Phượng

Nghĩ lâu này đều biết, gian phòng của Niếp Mính Liệt là khu vực cấm, một người xông vào thì mọi người đều bị trừng phạt nghiêm khắc, từ lúc mở lâu đến bây giờ, không biết đã khiến trách biết bao cô nương rồi, hí vọng nữ nhân này không làm hấn thất vọng.

Chân Lính thu hết ánh mắt lạnh lùng chợt lóe của Niếp Mính Liệt vào đáy mắt, nàng thản nhiên

cười, sau đó nhẹ nhàng chậm chạp bước ra phía sau, ngồi trước bàn, ngón tay nhỏ bé đặt trên dây đàn, chỉ thấy bàn tay trắng nõn của nàng nhẹ gảy, tiếng đàn như nước chảy từ trên cao phát ra.

Tiếng đàn trong veo thánh thót, như làn gió nhẹ lướt qua cành liễu, như than như khóc, xúc động lòng người. Tiếng đàn róc rách leng keng, như nước chảy trên

núi, trong trẻo không màng danh lợi, làm người sí mê. Tiếng đàn từ từ dương dương tự đắc, như làn tuyết trắng rơi xuống mặt đất, mờ mịt lính hoạt kỳ ảo, quanh quẩn uyển chuyển.

Bàn tay tính tể chợt gảy nhanh hơn, tiếng đàn hùng hậu vang lên, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, lúc trầm lúc bổng, như con rồng quý quyết gầm thét,

mãnh liệt mãnh mẽ, bàn tay mềm mại đàn nhanh hơn, tiếng đàn vô cùng kịch liệt, làm cho người ta tưởng như mình đang trong trận chiến cát vàng tung bay, đao quang kiếm ảnh (tàn sát khốc liệt), tư thế hào hùng, mơ hồ có thể nhìn thấy vạn mã phi nhanh, ngàn quân chém giết.....

Nghe qua, làm người ta có cảm giác mãnh mẽ đang trào, hào

hùng vạn trượng.

Cuối cùng, tiếng đàn hòa hoãn trở lại, lại giống như ca như oán, tiếng vọng buồn bã, dường như nhìn thấu hết cuộc sống tranh đấu ác liệt, chia lìa xa cách, làm cho người ta nảy sinh đau thương, xúc động mọi thứ chứ không phải là nhất thời.

Niép Minh Liệt hoàn toàn rung

động, đôi mắt đen như mực không thể tin mà nhìn Chân Linh, hai mắt đều là kiếp sợ không gì có thể miêu tả.

Tiếng đàn kính động như thế, nàng thế nhưng có thể đàn ra tiếng đàn kính động như thế, cô gái này, hẳn quả nhiên là vạn phần tò mò.

Chân Linh ngừng đàn, chậm rãi

đứng lên, nàng một thân áo tím khăn tím, phảng phất như nữ thần thần bí thời viễn cổ đến trần thế, hai mắt nàng lúc này trong suốt như ngọc, so với sao trên bầu trời càng thêm chói mắt.

Nàng bước tới trước mặt Niép Minh Liệt, cười nhạt nói. "Công tử, như thế nào? Tàì đánh đàn của ta có tính là qua cửa rồi không?"

Niép Minh Liệt nhìn Chân Linh đôi mắt sáng như ngọc ánh mắt như có thể nói chuyện, ngập ngừng cả người. Trong khoảnh khắc, hẳn ý thức được bản thân đang thất thố, đành phải cười yêu mỵ, cất cao giọng nói. "Hay! Tàì đánh đàn của cô nương có thể nói là độc nhất vô nhị."

Quả nhiên là có một không hai, ngoại trừ chủ tử, hẳn chưa từng

nghe qua bất kỳ ai có thể gảy đàn kính động đến như thế, đây đã không còn là tiếng đàn nữa, mà là tiên âm chốn nhân gian, đôi bàn tay mềm như thế, có thể đem trăm mặt của cuộc sống vào tiếng đàn, nếu không nhiều lần trải qua tang thương, nhìn thấu trần tục, há lại có thể đàn ra tiếng đàn kính động thông suốt như thế, nàng, rốt cuộc là ai?

Chân Linh vẫn như cũ cười thản nhiên, đối với sự khen ngợi của Niếp Minh Liệt chưa từng phản ứng nhiều. Nàng nói. "Công tử, ta gọi là Anh Túc, không biết hiện tại có thể sắp xếp cho ta dự thí hay không?"

Niếp Minh Liệt nghe tên Chân Linh có chút ngây ngốc, Anh Túc, đây là tên thật của nàng hay là...

Hắn thu lại tâm trạng phập phồng, cười yêu mị. "Được, Anh Túc cô nương mời đi theo ta."

Nói xong, dẫn đầu bước ra ngoài. Chân Linh không chút do dự liền đi theo.

Niếp Minh Liệt đưa Chân Linh đến một gian phòng cao cấp, đây là phòng riêng của hắn, ngồi ở chỗ này, có thể nhìn thấy toàn bộ

trình hình của đại sảnh Phượng Nghi lâu thu vào mắt.

Chân Linh đi đến bên cửa sổ, sắc mặt bình tĩnh nhìn những hình ảnh náo nhiệt điên cuồng dưới đại sảnh.

Niếp Minh Liệt đứng phía sau không biết đã rời đi từ lúc nào, một phụ nhân hơn ba mươi tuổi đi đến, phụ nhân này mặc váy dài đỏ

thăm, tươi đẹp động lòng người, tuy là tuổi có hơi lớn một chút, nhưng không nhìn ra dấu vết của năm tháng, chỉ có một chút ửng ửng thành thực không tiếng động chảy xuôi.

Nàng nhìn bóng dáng Chân Linh, nhẹ giọng kêu. "Vị này là Anh Túc cô nương?"

Chân Linh chậm rãi quay đầu,

thần nhiên nói. "Là ta."
Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khỉ Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Sát Thủ Thất Tinh Lâu

Lúc người phụ nữ kia nhìn thấy Chân Linh, không khỏi có chút kinh sợ trong lòng. Hay cho một đôi mắt như biết nói, một đôi mắt sáng như ngọc, câu dẫn người ta. Giống như sóng sâu biển rộng, có thể khiến người ta chìm đắm trong đó mà khó lòng kiềm chế được.

Về mặt người phụ nữ kia lộ ra sự vui sướng, dùng thanh âm hân hân mà nói: "Anh Túc cô nương, ta là Hoa tỷ của Phương Nghi lâu, phụ trách việc chăm sóc cuộc sống của các cô nương ở đây cũng như mọi sự lớn nhỏ trong này. Chủ nhân đã ra lệnh, muốn ta sắp xếp cho Anh Túc cô nương được tham gia cuộc thi hoa khôi. Anh Túc cô nương sẽ là người cuối cùng lên sân khấu, như vậy không có vấn đề gì chứ?"

Chân Linh cười nhạt, lắc đầu. "Không có vấn đề gì hết. Hoa tỷ, cảm ơn ngài!"

Hoa tỷ đối với Chân Linh hết sức hài lòng. Cứ chỉ độc đáo, khí chất cũng độc đáo, đúng là một cái mầm tốt mà. Nếu lần này có thể được giải hoa khôi trong cuộc thi, nàng rồi sẽ có vị trí cao.

Cất bước theo sau Hoa tỷ, Chân Linh thấy thời gian còn sớm liền quay bước đi ra phía ngoài để hỏi thăm tình hình.

Ngay tại cái ngõ tắt nhỏ nàng vừa bước vào, liền nghe thấy tiếng đánh nhau ầm ĩ. Thần sắc nàng đột nhiên lại run sợ, vốn định quay người đi ra lại lo lắng liếc mắt nhìn một cái, thì thấy vọng đến một ánh mắt tinh khiết vô cùng. Đôi mắt mà nàng trong thấy là một đôi mắt rất trong trẻo, màu mắt tinh khiết, lóe lên ánh thần nhiên, phản chiếu sự trong suốt như trời xanh, không gợn tạp chất, không gợn chút bụi trần nào.

Chủ nhân của đôi mắt thanh tịnh ấy là một nam tử, tuổi chỉ tầm mười bảy mười tám, khuôn mặt bình tĩnh hé ra nét tuấn tú vô cùng, lộ ra vẻ tái nhợt. Quần áo thủy lam (màu xanh như nước) dài, phẳng phất sự trong suốt cùng chút ánh sáng nhạt màu đơn mảnh. Tóc hắc dài, giống như là tuyết trắng, thẳng tắp mà vẫn sóng sánh trên lưng, làm cho cả người đều tản ra một luồng khí bi thương không tiêu tán. Thần ảnh kia có chút tái nhợt, mang theo vẻ cô tịch thương tâm.

Chân Linh nhìn đôi mắt này, không kiềm được đánh phải dừng chân. Sau đó, nàng buông người bước tới phía trước, quyết định cứu vị nam tử áo lam đầu bạc này.

Nam tử này dường như đã bị trọng thương, kiếm thế hắc đang dùng để thủ đã có chút hỗn loạn. Mười mấy tên hắc y nhân thấy hắc như vậy, bèn triển khai thế tấn công ngày càng ác liệt.

Nam tử tóc bạc đột nhiên hé ra nét cười nhẹ tựa làn gió, trường kiếm trong tay lần thứ hai lại múa may trong không trung. Phía sau, có một gã Hắc y nhân thấy hấn chưa chuẩn bị hết sức, liền nhấc cao tay đao hướng đến hấn mà chém tới một nhát một. Nghĩ rằng ở tình thế đó nam tử tóc bạc vốn không thể trốn thoát, ánh mắt tên Hắc y nhân liền lộ lên một nét đắc ý vô cùng.

Nhưng sau đó một giây, đao của gã Hắc y nhân còn chưa kịp hạ xuống, mà thân đã không tiếng động mà ngã xuống rồi. Chỉ thấy một đồng kim châm cắm vào thân hấn, ngay điểm chết.

Đám Hắc y nhân kinh hãi, vội vàng hướng về phía hoa châm bay đến mà nhìn.

Nam tử tóc bạc cũng thân nhiên hướng về phía Chân Linh mà ngắm.

Mặt Chân Linh được từ sa che kín, lạnh lùng đứng nơi đó, đối với ánh mắt của tất cả mọi người thì chẳng chút dao động nào, chỉ dùng một đôi mắt sáng như ngọc chứa đầy ý sát mà nhìn lại.

Chín tên Hắc y nhân lùi lại vài bước, liền lạnh giọng hét lớn: “Người nào? Dám cứu kẻ mà Thất Tinh lâu chúng ta muốn giết sao, biết thức thời thì hãy mau rời đi nhanh lên, bằng không, cả mạng ngươi cũng không thể giữ”.

Chân Linh vẫn đứng lặng ở đó. Định không động ta cũng không động, định muốn động thì ta động trước, cao thủ so chiêu, ai cũng đều như thế.

Chân Linh mặc dù không biết Thất tinh lâu là tổ chức gì. Nhưng thấy đám Hắc y nhân này toàn thân cao thấp đều toát ra mùi máu, hai tròng mắt bọn họ thì nồng đậm sát khí chém giết, nàng liền đoán ngay ra được, rằng mười người này nhất định đều là sát thủ.

Nam tử tóc bạc sắc mặt tái nhợt, nhìn Chân Linh thân nhiên nói. “Cô nương, người mau rời khỏi đây nhanh đi. Không cần phải phí sinh mệnh mình như vậy”. Hấn thuyết phục đầy thiện ý khi nhìn thấy Chân Linh đứng đó, một chút dao động cũng không có. Nữ tử không có nội lực, dù là ám khí có giỏi thế nào, cũng không thể nào có thể thoát thân khỏi Thất Tinh lâu. Lần này Thất Tinh lâu phái mười cao thủ tới giết hấn, hấn biết kiếp nạn này sẽ khó tránh khỏi, nhưng cũng không muốn sẽ làm liên lụy tới vị cô nương này.

Chân Linh vẫn lạnh lùng đứng nguyên tại vị trí cũ, dùng giọng nói lạnh lùng nhưng trong trẻo, hướng về phía nam tử tóc bạc mà nói: “Công tử không cần lo lắng cho ta, trước tiên cứ cầm máu đi đã”.

Chín tên Hắc y nhân không ngờ được, Chân Linh như thế mà lại chẳng thêm động thân trước danh tiếng của Thất Tinh lâu. Bọn họ báo danh Thất Tinh lâu, chính là muốn dọa nạt một trận, cũng là muốn phân tán tâm tư nàng để hạ độc thủ. Không ngờ được là nàng lại bất vì sở động, không thêm cho đám Thất Tinh lâu để vào mắt. Khẩu khí này làm cho bọn họ khó lòng mà nuốt trôi. (Đúng là khẩu khí sát thủ, hix, chẳng sợ ai cả. Linh tỷ, muội báỉ phục!!!).

Lập tức, dụng khinh công, năm tên Hắc y nhân liền hướng về phía Chân Linh mà đánh, vũ khí trong tay lóe sáng, trong nháy mắt đã tới ngay trước mặt Chân Linh rồi. (Ồ, đám bọn mi không thấy sát thủ bà bà, í lộn, sát thủ cô nương à??? Còn dám xông vô nữa chứ?).

Ánh mắt Chân Linh khẽ đổi trong phút chốc, lạnh lùng tập trung vào năm thân ảnh trước mặt. Ngay khi năm thân ảnh còn cách nàng ba thước, tay nàng nắm chặt hoa châm, khẽ phóng đi. Động tác như mây trôi nước chảy, năm đạo kim châm thẳng hướng mà bắn vào điểm chết của năm thân ảnh phía trước, một phát chết hết.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đại Hội Hoa Khôi

Nam tử tóc bạc cùng bốn gã cao thủ Hắc y nhân của Thất Tinh lâu đều thấy kinh hãi mà lặng nhìn Chân Linh. Từ khi nào mà chốn giang hồ lại xuất hiện một nữ tử cao thủ như vậy? Vì sao bọn họ chưa từng nghe nói qua?

Cô nương này rốt cục là ai?

Chân Linh chẳng thêm liếc mắt nhìn năm người kia lấy một cái, đối với nam tử tóc bạc mà nói: “Công tử, người đi trước đi”.

Nam tử tóc bạc sững sốt, lập tức đáp lời một cách thân nhiên. “Cô nương, ta không sao, không cần lo lắng cho ta”. Hấn thân là thần y của Tuyệt cốc, nhưng hiện tại hấn chẳng thêm để tâm đến điều ấy. Vì hấn đang tò mò. Tò mò vì nữ tử này có phải hay không là một hộ pháp nhân mà cốc chủ phái tới bắt hấn trở về? (Dạ, Linh tỷ hèm có rảnh vậy đâu anh. Đùng thấy người tài mà bắt quàng làm họ nhà).

Chân Linh thấy thần sắc nam tử tóc bạc bình tĩnh như vậy, thì chẳng nói thêm gì nữa. Đôi mắt nàng lạnh lùng, đứng yên nơi đó mà nhìn. Một cỗ sát khí áp bức người ta từ người nàng tỏa ra, khiến cho những tên sát thủ giết người vô số lần của Thất Tinh lâu phải kinh hãi Chân Linh vài phần.

Sát khí trên người cô gái này thật đáng sợ. Nếu không phải đã trải qua vô số lần vào sinh ra tử tắm mình bằng máu tươi, căn bản không thể phát ra thứ sát khí đáng sợ đó được. Nàng, chẳng lẽ chính là tôn chủ, chính là sát thần – vũ khí bí mật lợi hại nhất thế gian?

Tròng mắt bốn người còn lại hiện lên đầy kinh hãi, đối với việc suy đoán thân phận của chính mình thì tin đến mấy phần. Nếu không phải là sát thần lợi hại nhất của Thất Tinh lâu bọn họ, làm sao có thể phát ra thứ sát khí đáng sợ này được chứ?

Bốn người liền tục lui về sau, muốn thoát đi thật nhanh.

Chân Linh cười lạnh như băng, tay vung đồng kim châm bay đi thật nhanh, bắn thẳng vào mi tâm bốn người, không hệt cái nào, khiến cho bọn họ thiệt mạng ngay lập

tức.

Nàng thu tay lại, lạnh lùng nhìn tất thấy, sau đó liền xoay người rời đi. Thân nàng từng là sát thủ, nên từ lúc mọi chuyện bắt đầu, nàng đều hiểu được một đạo lý, chính là nếu không muốn chính mình sẽ chết thảm, thì tốt nhất, đối với người ta chớ có nhân từ. Lưu lại một kẻ sống, sau này có thể khiến mình chết không chốn chốn thân.

Cho nên, nếu nàng giết ai, tuyệt không lưu lại người sống. Đây chính là nguyên nhân khiến cho toàn thân nàng phát ra thứ sát khí băng lãnh kinh hoàng đó.

“Khoan đã...”. Hắc Tử tóc bạc nhìn thân ảnh Chân Linh đang rời đi, thì thán nhiên cất tiếng gọi lại. Hắn có chút không hiểu vì sao nàng ấy rời đi như vậy. Chẳng lẽ, nàng thật sự không phải là tử hộ pháp của hắn sao?

Chân Linh thán nhiên quay đầu lại, hai tròng mắt bình tĩnh lạnh lùng nhìn nam tử tóc bạc mà nói. “Công tử, còn việc gì nữa?”.

Nam tử tóc bạc sùng sốt, nàng quả thật không phải là tử hộ pháp rồi. Lập tức, hắn nhoen miệng cười, hai mắt trong suốt phát ra tia sang như ngọc, sạch sẽ tinh khiết. “Cô nương, vì sao lại cứu ta?”.

Nàng không giống loại người nhân rồi thích quản chuyện người ta, nên chẳng hiểu sao nàng lại ra tay cứu hắn?

Chân Linh lặng im một lát, lạnh lùng nhìn mắt nam tử tóc bạc, sau cùng mới thán nhiên cất tiếng nói: “Bởi vì ánh mắt của ngươi. Ánh mắt ngươi rất giống một người...”. Nói xong liền quay người rời đi, còn chút tàn dư màu tím trong thân ảnh phát ra ánh sáng còn đọng lại...

Trong tâm tưởng Chân Linh chợt nhớ đến một hình ảnh. Năm đó nàng bị người ta lừa bán sang Trung Đông, sau nhiều lần buồn đi bán lại, mới rơi vào tổ chức sát thủ. Năm đó, nàng chỉ mới bảy tuổi.

Tại hòn đảo đơn độc đó, cuộc sống chẳng còn là của bản thân nữa. Giống như là đám súc sinh cấp thấp nhất. Mỗi chục người bị giam trong một cái lồng sắt, mỗi tháng sẽ cho một khối thịt tươi, mấy đứa nhỏ trong cái lồng sắt sẽ vì khối thịt tươi đó mà đánh nhau điên cuồng đến sứt đầu mẻ trán. Một hình ảnh đó, nàng sẽ mãi không bao giờ có thể quên được.

Ở hòn đảo đó đơn độc đến mấy ngày, Chân Linh thiếu chút thì chẳng kiên trì nổi. Là nàng, là cô gái có đôi mắt sạch sẽ tinh khiết nhất cổ vũ nàng sống sót. Là cô gái vì cứu nàng sống mà ở nơi diễn tập sinh tử đã bị sự tử vô bỏ mạng. Vì một hình ảnh sự tử cắn nát, máu chảy đầm đìa đó mà nàng mới còn sống sót trong ngày đó, mới trở thành thiên hạ đệ nhất sát thủ của ngày sau.

Sở dĩ vừa rồi nàng ra tay cứu nam tử tóc bạc kia, cũng là vì một đôi mắt trong suốt của hắn. Chủ nhân của đôi mắt như vậy thì không nên chết thảm mới phải.

Nàng gạt đi suy nghĩ, chậm rãi bước vào Phụng Nghi lâu. Thán nhiên thông thả mà bước tới một gian trong, uống trà như chưa từng có chuyện gì xảy đến. Không ai biết nàng đã từng rời đi.

Đêm, chậm rãi buông xuống.

Đại hội hoa khôi của Phụng Nghi lâu cũng đã bắt đầu rồi.

Hoa tỷ một thân trang điểm rực rỡ, bước lên đài cao có mấy dải hồng trù rủ xuống, cất giọng nói: “Các vị lão gia, các vị công tử, hoan nghênh các vị đã đến Phụng Nghi lâu chúng ta! Đêm nay là đêm mà Phụng Nghi lâu chúng ta tổ chức đại hội hoa khôi mỗi năm một lần. Vẫn các qui tắc cũ, các vị ở dưới sân có thể ra giá tùy thích. Nếu vị cô nương đó biểu diễn tốt tài năng của mình, các vị lão gia công tử có thể bầu phiếu cho nàng. Người có số phiếu nhiều nhất sẽ là hoa khôi lần này. Chỉ cần các cô nương đồng ý, đồng thời trong đêm nay các vị ra được giá, thì các cô nương sẽ phục vụ. Còn nếu không, các vị có thể ra giá để các cô nương biểu diễn tài năng của mình. Thôi, ta cũng chẳng muốn nói nhiều điều vô nghĩa nữa. Ta tuyên bố cuộc thi bắt đầu. Cho mời người thứ nhất lên sân khấu, Thi Thi cô nương!”.

Theo lời của Hoa tỷ giới thiệu, phía dưới sân khấu, các vị khách đều điên cuồng đứng lên mà hô to. Không khí náo nhiệt không ngừng.

Chỉ thấy một bóng dáng xanh lục chậm rãi đi lên đài cao, tay ôm tỷ bà, dung nhan xinh đẹp như hoa, phong thái chân thành động lòng người, đôi mắt như hồ nước mùa thu nhẹ nhàng, đôi môi hoa đào mỉm cười, giọng nói thánh thót như chim oanh nói với người dưới đài: “Các vị lão gia, công tử khỏe, tiểu nữ tên là Thi Thi, nếu mọi người thích, nhớ bầu cho Thi Thi một phiếu nha.”

Nói xong, xoay người ngồi xuống trước đài, ngón tay nhỏ bé gầy lên đàn tỷ bà.

"Hay! Đàn rất hay!"

"Không tồi... không tồi..."

Thi Thi nghe những lời trầm trồ khen ngợi phía dưới đài, không nhịn được cười liên tục, ánh mắt chứa vài phần đắc ý.

Phía sau đài, nữ tử mặc váy hồng lạnh lùng trào phúng. "Xem nàng ta kia, đắc ý cái gì, đàn cũng bình thường thôi, bởi vì nàng ta là người lên sân khấu đầu tiên mới thuận lợi như vậy, nhìn bộ dáng vờ như thanh cao kia mà thấy ghét!"

Hoa tỷ lúc này đi đến từ phía sau, thán nhiên nói: "Hương Họa, ngươi còn không đi chuẩn bị, còn ở đây lải nhải cái gì, đi nhanh."

Người được gọi là Hương Họa liền đi ra, các cô nương vây xem cũng đều tản ra.

Chân Linh ngồi trong phòng, đem mọi thứ thu vào trong mắt, ánh mắt thán nhiên có sự trào phúng hiện lên. Mặc cho ở đâu, người triều đại nào, vĩnh viễn không thể thiếu những người tranh giành tình nhân, nữ nhân lục đục với nhau.

Cô nương tên Thi Thi đàn xong lui xuống, một nữ tử khác tên Khuynh Tuyết bước lên đài.

Dường như đại đa số khách dưới đài ai cũng thích Khuynh Tuyết cô nương, hô to liên tục. Mà Khuynh Tuyết mặc áo trắng trên đài kia, cũng bình tĩnh mà chống đỡ,

tiếng đàn từ tay nàng, từ từ ngân ra, âm sắc trong vắt vui tươi, thập phần êm tai.

Khuynh Tuyết một thân áo trắng, nhưng lại gọi cho nam nhân cảm giác thật tốt, vẻ mặt trong veo lạnh lùng, mỉm cười luôn cao cao tại thượng, nữ tử như vậy, thủ đoạn thập phần cao minh.

Chân Linh hạ ánh mắt xuống trên người Khuynh Tuyết, nhếch môi cười. Cô gái này, tâm kế thâm hậu, thật không đơn giản...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thanh Y Nam Tử Lại Xuất Hiện

Không bao lâu, Khuynh Tuyết biểu diễn xong lui xuống, nàng xuống dưới đài một hồi lâu, giữa sân một mảnh sôi trào.

Kế tiếp, là một nữ tử váy hồng, tên là Túy Hương. Biểu diễn vũ đạo.

Chân Linh xem màn biểu diễn này, cảm thấy không hứng thú, không bằng dời tầm mắt đi, nhìn phía bên kia sân.

Nhưng nhìn thoáng qua, lại thấy một thân ảnh xanh nhạt, lúc này hắc y nam tử đối diện hắn đang nói gì đó, thái độ cung kính.

Chân Linh suy nghĩ, thanh y nam tử này là ai? Chỉ là lơ đãng nhìn thoáng qua, lại bị khí chất lộng lẫy làm cho kinh diễm.

Ngay lúc nàng lần thứ hai nhìn lại, góc sân bên kìa đã không còn thân ảnh của hai người. Chân Linh chớp mắt, vẻ mặt như có điều gì suy nghĩ.

Lúc này, Niếp Minh Liệt một thân hắc bào đẩy cửa tiến vào, hắn đi tới ngồi bên cạnh Chân Linh, tuần nhan yêu mỹ lộ ra ý cười câu hồn. "Thế nào, Anh Túc cô nương cảm thấy nhàm chán sao?"

Chân Linh liếc nhìn hắn, thần nhiên nói. "Không phải không có người tán gẫu, dưới đài biểu diễn thỏa thích như thế làm sao thấy nhàm chán." Ánh mắt nhìn Niếp Minh Liệt, trong mắt ẩn chứa vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Niếp Minh Liệt cười thập phần yêu mỹ, hé ra khuôn mặt tuấn tú tà mỹ như hoa đào nở rộ, vô cùng xinh đẹp. Hắn hơi uể oải nói: "Không phải không có người tán gẫu là tốt rồi, như vậy không quá rầy Anh Túc cô nương nữa." Nói xong, lắc mình rời đi.

Lúc hắn đi tới cửa hơi dừng lại một chút, ánh mắt ẩn vài phần thâm ý nhìn bóng dáng Chân Linh, sau đó mới cất bước rời đi.

Chân Linh cảm giác được Niếp Minh Liệt tạm dừng lại, tâm tư lập thức thay đổi, tâm tư như nước.

Lúc này, các cô nương trên đài cao vẫn biểu diễn như cũ, khách khứa dưới đài bắt đầu thấy mất hứng thú, thậm chí có người đang ngủ.

Trên đài cao, nữ tử váy vàng biểu diễn xong lui xuống, hậu trường một mảnh im lặng, một hồi lâu cũng không thấy người lên đài.

Các vị khách ngừng lại, chẳng lẽ thi xong rồi sao? Vì sao không thấy Hoa tỷ lên chủ trì? Ai cũng không hiểu, ánh mắt nhìn lên đài cao.

Đúng lúc này, một thân ảnh tím nhạt chậm rãi đi lên đài, chỉ thấy thân hình nàng xinh đẹp thần bí, như một đóa hoa chưa nọc độc, toàn thân điên cuồng tán ra hơi thở câu hồn, mặt nàng dùng từ sa (khăn màu tím) che khuất, không ai thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng bởi vì như thế, lại làm tăng thêm cảm giác thần bí xa xôi, làm cho lòng hiếu kỳ của mọi người bị gọi lên, thầm nghĩ muốn tháo khăn che mặt kia xuống, muốn nhìn thấy dung mạo của nàng.

Một đôi mắt lộ ra ngoài khăn che mặt, trong suốt như ngọc, giống như nhật nguyệt sáng ngời, trong mắt có ánh sáng rực rỡ, nhẹ nhàng như nước, như muốn biết nói, muốn nói lại thôi.

Khách khứa mới vừa rồi còn buồn ngủ, lúc này tâm trạng mọi người dâng cao. Ai cũng nhìn nữ tử che khăn tím, trong lòng như có một bàn tay mảnh khảnh khuấy nhiễu, ngứa ngáy, tê dại, không ai tránh khỏi si mê.

Chân Linh trên đài cao cười lạnh trong lòng, ánh mắt yêu mỹ nhìn mọi người, nàng lúc này, giống như yêu nữ, một yêu nữ xinh đẹp làm thế gian bồi hồi, nàng lạnh lùng cười, sau đó xoay người, thân thể uyển chuyển đang đưa, bắt đầu nhảy múa.

Chân Linh nhảy chính là điệu múa nóng bỏng ở hiện đại, đám khách khứa xem bên dưới nhiệt huyết tăng vọt.

Mọi người đều la hét, dưới đài một mảnh điên cuồng.

Trong căn phòng cao cấp nhất Phượng Nghi lâu, thanh y nam tử thần nhiên đứng nhìn hết thấy. Hé lộ tuần nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng như nguyệt, vẻ mặt mờ mịt, không giấu được chút bi thương lượn lờ, đôi mắt hắn, bình tĩnh không chút gợn sóng, như hồ nước xanh biếc, thanh tịnh mà đẹp đẽ sâu sắc.

Đúng lúc này, một người đẩy cửa ra, Niếp Minh Liệt một thân hắc bào đi đến, đối với hắn cung kính lên tiếng: "Chủ tử, nữ tử đang khiêu vũ đó nói với ta tên là Anh Túc, chủ nhân có phải hay không..."

Thanh y nam tử thần nhiên phát tay, trực tiếp đánh gãy lời Niếp Minh Liệt. Hắn nhìn Chân Linh trên đài cao liếc mắt một cái, thần nhiên nói: "Liệt, trước không cần trông coi nàng, để cho nàng ở lại đi, chăm sóc cho tốt, nếu đám người Nam Cung Thần tìm đến, phải phối hợp cho tốt, nhớ kỹ, đừng để nàng phát hiện một tia dấu

vết gì."

Niếp Minh Liệt cung kính gập đầu. "Vâng, chủ tử." Nói xong, hắn nhìn về phía Chân Linh đang khiêu vũ liếc mắt một cái, liền lui xuống.

Đài cao bên này, Chân Linh vẫn như cũ múa, nàng lúc này, mang theo hơi thở đầy mỹ hoặc, như đóa hoa nở trong bầu trời đêm, làm người ta si mê.

Người giữa sân, đều bị kỹ thuật nhảy của nàng làm rung động, chưa từng thấy ai có thể phát ra vẻ yêu mỹ vô cùng nhuần nhuyễn như thế, chỉ một vũ điệu, đã nhảy ra tinh hoa của nàng, lúc này nữ tử đeo tử sa, như mộng như ảo, mê hoặc tựa yêu tinh.

Chân Linh dừng nhảy múa, cười lạnh mà nhìn một đám nam nhân đang điên cuồng, khoe môi ản chứa nụ cười châm chọc. Nàng xoay người rời khỏi đài cao, bóng dáng màu tím nhạt lưu lại cho đám nam nhân giữa sân vô tận tưởng tượng...

Hoa tỷ chậm chậm bước lên đài cao, đối mặt với quan khách náo động như vậy, trong lòng nàng biết Anh Túc đã thành công. Quan khách trong Phụng Nghi lâu lúc này có thể nói là như hồng thủy, thử hỏi có người nam nhân nào, có thể chống cự lại mỹ lực của yêu tinh.

Nàng cất cao giọng nói: "Các vị lão gia, các vị công tử, không biết đối với hoa khôi lần này mọi người có vừa lòng không, phía dưới, mời mọi người bỏ phiếu đi." Nói xong, dùng mắt ra hiệu cho nha đầu bên cạnh.

Nha đầu kia vừa nhận được, gập đầu đi xuống đài, bụng thùng phiếu bầu đi đến từng người một.

Không bao lâu sau, đã thu xong toàn bộ phiếu bầu.

Hoa tỷ dễ xác nhận, trước mặt mọi người mở từng phiếu ra. Nàng đoán trước bên trong nhiều nhất nhất định là Anh Túc cô nương mặc tử y (quần áo màu tím), lại không bao giờ nghĩ đến, tất cả các phiếu trong thùng, thế nhưng đều chọn duy nhất mỗi Anh Túc.

Nàng đang cảm sốt phiếu, về mặt kích động nói: "Đêm nay toàn bộ phiếu bầu, đều chọn một mình Anh Túc cô nương."

Chân Linh đứng sau hậu trường nghe xong, khoe miệng dưới lớp khăn lạnh lùng cười. Nam nhân, quả nhiên là động vật dựa vào nửa thân dưới, không có gì trực tiếp hấp dẫn bằng cách này, nàng ở hiện đại thường cài trang, đã sớm hiểu được điều này, mỗi lần đi làm nhiệm vụ, chỉ có thành công.

Ở cổ đại, cũng không ngoại lệ.

Kế tiếp, là thời gian đấu giá.

Mọi người, đều điên cuồng, tất cả mọi người đang đợi Chân Linh trả lời, bán, hay không bán.

Chân Linh đi lên đài cao, lạnh lùng liếc qua từng người, ánh mắt kia rõ ràng mang theo khinh thường. Nhưng chính ánh mắt khinh thường đó, lại càng làm cho các nam nhân trong sân càng thêm điên cuồng.

Ai cũng thét chói tai, hô to tên Anh Túc.

Chân Linh nhếch môi cười lạnh, sau đó trong sân tiếng thét chói tai rộ lên, nàng thân nhiên lên tiếng, chỉ nói hai chữ: "Không bán!"

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Ra Giá Kinh Người

Giọng nói này, lạnh lùng kiên định, lại không giấu được vẻ yêu mỹ mê hoặc, cũng có hơi thở mang theo uy hiếp không nói nên lời, trong sân không thiếu người có quyền thế, nhưng nghe Chân Linh nói hai chữ vô cùng đơn giản đó, mọi người lại không ai có ý bất buộc.

Nàng lúc này, đích xác là nữ hoàng cao cao tại thượng, ngạo nghễ không ai bì nổi, lại mang theo hân hạnh cùng mê hoặc, giống như cây anh túc, xinh đẹp trí mạng, làm cho người ta muốn tới gần, rồi lại không dám tới gần.

Mọi người nhìn Chân Linh như vậy, thế nhưng càng trở nên điên cuồng hơn.

Đối với nam nhân mà nói, càng không chiếm được, vĩnh viễn là tốt nhất. Lúc này Chân Linh cự tuyệt, lại thật sâu khơi mào ham muốn chinh phục trong nội tâm bọn họ, tất cả mọi người càng thêm háng hái điên cuồng.

Hoa tỷ nhìn giữa sân không khí nhiệt tình tăng cao, không nhịn được rung động liên tục. Hiện tại còn chưa ra giá, mà đã huyền náo điên cuồng như thế, một hồi ra giá, còn hơn...

"Ta ra mười vạn lượng, chỉ muốn Anh Túc cô nương múa thêm một bài nữa." Dưới đài có một người hô to. (lượng ở đây là lượng bạc nha)

Hoa tỷ cùng các cô nương khác kinh ngạc không thôi. Mười vạn lượng bạc chỉ muốn xem một điệu múa?

Từ lúc Phụng Nghi lâu khai trương đến nay, chưa bao giờ có, thậm chí có người nguyện chi mười vạn lượng vì muốn xem một điệu múa, trước kia bất kể trong giới hoa khôi, giá cao nhất cũng chỉ có một vạn lượng, hơn nữa một vạn lượng này là bán thân, Anh Túc này thế nhưng chỉ cần một điệu múa có thể được đến mười vạn

lượng, thật đáng sợ...

Nhưng cái giá cuối cùng dưới đây, lại làm cho các cô nương bị chấn động quên cả mở miệng.

"Ta ra mười hai vạn lượng." Một gã nam nhân lớn tuổi lớn tiếng hô.

"Trương đại nhân, người ra mười hai vạn lượng không sợ con cộp mẹ nhà người xé xác người."

Nam nhân lớn tuổi ấy đắc ý nói: "Sợ cái gì, chỉ cần có thể xem một điệu múa của Anh Túc cô nương, lão phu nguyện ý xuất ra số tiền này."

"Bản thiếu gia ra hai mươi vạn lượng." Giọng nói này, Chân Linh nghe thật quen tai, không khỏi nâng mắt nhìn lại, vừa nhìn, nàng thân nhiên bật cười.

Cổ nhị thiếu, bọn họ thật đúng là oan gia ngõ hẹp a. Không nghĩ tới thế nhưng lại gặp ở trong này.

Lúc này Cổ Phàm mặc hoa phục màu vàng, quần áo vô cùng kiểu cách, nhưng mà mặc trên người hắn, lại không hợp, tựa như diễn viên hát hí khúc (hí là trò, khúc là các điệu hát), quần áo rộng thùng thình, liếc mắt một cái nhìn qua, giống như một bộ xiêm y hoa lệ quơ qua quơ lại trên mặt đất, buồn cười nói không nên lời.

Mà đương sự Cổ Phàm chẳng cho là thế, hắn cho rằng bộ dạng mình lúc này vô cùng kiểu cách, đắc ý đem quạt giấy trong tay, lộ ra vẻ mặt thon gầy tái nhợt, vừa nhìn liền biết là do buông thả quá độ.

Mọi người nhìn hắn, ánh mắt đều mang theo chút khinh bỉ. Việc kinh thiên động địa ngày đại hôn ở Cẩm vương phủ không ai không biết, tân nương Cổ Thủy Nhu chết thảm, vương phi cũ là Chân Linh không biết tung tích, Cẩm vương gia bị thương nặng, lúc này quan binh trong thành đều điều tra nghiêm ngặt, nhưng lại không nghĩ, Cổ Phàm này còn có tâm tư đến thanh lâu tìm vui?

Nếu Cổ Nghĩa mà biết, nhất định tức giận đến thổ huyết.

Cổ Phàm thấy tất cả mọi người đều nhìn hắn, cho là mọi người đang hâm mộ hắn ra nhiều ngân lượng, không nhịn được cười càng thêm đắc ý, mấy cái răng cửa bị đánh rụng, cái lỗ lớn toàn bộ tối om om, càng thêm buồn cười.

"Ta ra ba mươi vạn lượng." Giọng nói nghe qua có vẻ lười biếng diêm dúa lẳng lơ, nhưng lắng nghe kỹ, lại có khí chất nghiêm nghị chấn động người khác, uy hiếp mười phần.

Mọi người, đều hướng về nơi phát ra tiếng nói, chỉ biết giọng nói truyền tới từ một trong ba phòng thanh nhã nhất Phụng Nghi lâu. Người có thể vào Địa các, thân phận nhất định vô cùng tôn quý.

Phụng Nghi lâu có ba gian phòng, lầu các phía trên được phân biệt với các tòa lầu khác trong đại sảnh, ba gian phòng phân biệt là Thiên các, Địa các, Nhân các, Thiên các không công khai ra ngoài, nghe nói chỉ có lão bản của Phụng Nghi lâu mới có thể vào. Mà Địa các và Nhân các, công khai với bên ngoài, nhưng giá lại cao đến nỗi khiến người ta cứng lưỡi, mà không phải có tiền là có thể bao được.

Lúc này người có thể ngồi trong Địa các, sợ là thân phận là người hoàng thất, giữa sân một mảnh im lặng, ai dám cùng hoàng thất tranh đoạt a, cũng không phải không muốn sống.

Hoa tỷ nhìn hướng Địa các, sắc mặt sâu xa.

Chân Linh đứng trên đài cao nghe giọng nói này sắc mặt có chút nghiêm nghị, dĩ nhiên là hắn...

Trong Địa các, Nam Cung Thần một thân trường bào đẹp đẽ quý giá, tay cầm chén trà bạch ngọc, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm hướng Chân Linh, động tác uống trà, thấp phần ưu nhã nhẹ nhàng chậm chạp, ngón tay mảnh dẻ, ngón tay hiện khớp xương rõ ràng nói không ra đẹp mắt, trong vẻ lười biếng, có phong tình lẳng lơ diêm dúa mị hoặc.

Hắn im lặng nhìn đại đường đang đấu giá, ánh mắt thâm thúy như ban đêm, tối tăm khó hiểu.

"Năm mươi vạn lượng." Một lúc sau, một giọng nói lạnh nhạt trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Giọng nói lãnh đạm không giống như ở nhân gian, một chút nhân nhạ bị thương lượn lờ, giọng nói đã dừng lại từ lâu, mà luồng bị thương kia vẫn tồn tại như cũ.

Mọi người, hoàn toàn bị năm mươi vạn lượng làm chấn động, ai ai đều hướng mắt nhìn về phía phát ra giọng nói.

Vừa nhìn đến, mọi người lần thứ hai kinh ngạc. Thiên các, giọng nói dĩ nhiên từ Thiên các truyền đến, như vậy hắn chính là lão bản phía sau của Phụng Nghi lâu?

Hoa tỷ cũng ngạc nhiên, giá lần này vượt quá dự kiến của nàng. Chủ nhân của Thiên các vì sao muốn ra giá? Chẳng lẽ coi trọng Anh Túc cô nương này?

Tò mò thì tò mò, cái gì nên, cái gì không nên nói tất nhiên là nàng biết. Lập tức, nàng bước ra giữa đài cao, mỉm cười nói: "Các vị lão gia, các vị công tử, vừa rồi vị công tử của Thiên các đã ra năm mươi vạn lượng, mọi người còn có ai muốn ra giá cao hơn không? Nếu không có vậy điệu múa của Anh Túc cô nương đêm nay cũng chỉ có vị công tử ra giá cao này có thể xem."

"Ta ra một trăm vạn lượng." Lời nói của Hoa tỷ chưa dứt, một giọng nói lạnh nhạt khẽ vang lên.

Tất cả mọi người hướng phía thanh âm nhìn lại.

Chỉ thấy trong đoàn người im lặng trong góc tối, một thân ảnh lam nhạt đứng yên trong đó, khuôn mặt anh tuấn hơi tái nhợt, mang theo vài phần gầy yếu trong suốt, như ánh sáng màu lam nhạt, nhẹ nhàng vắng vẻ tĩnh lặng như thế. Mái tóc của hắn dài, trắng như tuyết, thật dài rủ xuống, vài sợi tóc ở trên trán phiêu tán, lại có một cổ gầy yếu làm cho người ta đau lòng lướt liếc.

Điều hấp dẫn người ta nhất, chính là đôi mắt trong sạch màu lam nhạt, màu mắt tinh khiết, mang theo ánh sáng màu lam nhàn nhạt, phảng phất như trời xanh tinh khiết, không một chút tạp chất, không dính hạt bụi nào.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Âm Mưu Dậy Sóng

Mọi người, đều kinh hoàng than thở.

Sợ hãi than vì đầu bạc như tuyết của hắn, sợ hãi than vì khí chất tinh khiết của hắn, trên đời này, thậm chí còn có người làm cho người ta cảm thấy sạch sẽ tinh khiết như thế, liếc mắt một cái, hẳn làm cho người ta có cảm giác vô cùng sạch sẽ, toàn thân phát ra hơi thở nhàn nhạt, cho dù đó là chốn thanh lâu cũng không thể giấu đi hơi thở thanh tịnh của hắn.

Chân Linh nhìn nam tử tóc bạc, sắc mặt hơi ngắc nhiên.

Là hắn, là nam tử tóc bạc nàng cứu vừa rồi, hắn tại sao lại ở trong này? Hắn không phải bị thương sao?

Nam tử tóc bạc thân nhiên cười với Chân Linh, ý bảo nàng yên tâm.

Chân Linh nhìn nụ cười nhàn nhạt của hắn, thế nhưng hoảng hốt. Giống như trở lại khoảng thời gian thống khổ ở hiện đại, giống như cô gái thanh khiết đứng cạnh nàng, khẽ vẫy tay với nàng.

Hắn, thật sự rất giống nàng.. (uầy, người ta là con trai mà tỷ lại ví giống con gái là sao? Tỷ là muốn anh ý làm tỷ muội tốt với tỷ à?)

Nam tử tóc bạc thấy sắc mặt Chân Linh khác thường, cho rằng nàng mất hứng khi hắn mạo muội ra giá, sắc mặt hơi hiện lên một tia áy náy. Thật ra hắn đã sớm đến Phụng Nghi lâu này, vừa rồi sở dĩ đi ra ngoài vì muốn dụ bọn người của Thất Tinh lâu rời đi mà thôi, cũng không ngờ nàng ra tay cứu hắn.

Kỷ thực lấy công lực của hắn, giết mười người cũng không phải việc khó. Chính là hắn không muốn giết người, từ lúc hắn sinh ra đến giờ, còn chưa bao giờ giết người, vì thế hắn mới cùng sát thủ áo đen dây dưa, vốn định kéo dài một chút thời gian, mượn khinh công kinh người của Tuyết Trần Cốc rời đi, nhưng nàng lại xuất hiện, cứu hắn.

Theo thủ pháp giết người của nàng, hắn thấy được bản chất sâu trong nội tâm của nàng, giữa luồng sát khí lạnh lùng nghiêm túc, nàng cũng có một trái tim sạch sẽ. Chính là bị ảnh hưởng từ thời kỳ lớn lên, không thể không tàn nhẫn.

Hắn thân là thiếu cốc chủ Tuyết Trần Cốc, trời sinh có năng lực biết trước tương lai, hắn thấy được, hắn nhìn thấy ngũ ngôn trăm năm trước trong cốc, cô gái từ dĩ thế đến đây chính là nàng.

Thiên hạ, sẽ vì nàng mà điên cuồng, đại lục Ngân Nguyệt lúc nàng xuất hiện, trở nên rung chuyển, thiên hạ, rất nhanh sẽ thống nhất.

Hoa tỷ lúc này vô cùng khiếp sợ, nàng đi lên đài cao, nói với mọi người: "Vị công tử này ra một trăm vạn lượng, có người nào ra giá cao hơn không?" Buổi ra giá hôm nay, gần như là thu nhập nửa năm của Phụng Nghi lâu, Hoa tỷ làm sao có thể không khiếp sợ.

Trong sân, vô cùng im lặng.

Một trăm vạn lượng là giá trên trời như vậy, không phải người nào cũng có thể xuất ra, mười vạn lượng đối với đại đa số người đến mà nói, chính là cái giá trên trời, một trăm vạn lượng này chỉ sợ bọn họ kiếm cả đời, cũng không có nổi.

"Năm trăm vạn lượng." Là tiếng của Nam Cung Thần, lạnh lùng uy chấn xuyên thấu đến, như một làn sương khói bắn ra, làm cho hiện trường càng thêm điên cuồng mà âm âm bật dậy.

"Năm... năm trăm vạn lượng? Trời ạ!"

"Ra giá thật khủng khiếp, hẳn rốt cuộc là ai?"

"Có thể vào Địa các, nhất định là người trong hoàng thất, mà hoàng thất ngoại trừ Vương gia còn có Hoàng thượng, Vương gia bị trọng thương khẳng định không có khả năng tới, như vậy..."

Không nói lời nào, ai cũng đoán được người bên trong chính là Hoàng đế Tân Nam Vương triều, Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần thu hết những lời bình luận của mọi người vào tai, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt thâm ý nhìn Chân Linh che từ sa trên đài cao.

Năm trăm vạn lượng, hắn đánh cuộc một lần, nữ tử che từ sa này rốt cuộc có phải là Chân Linh hay không.

Nếu thật là nàng, như vậy hắn bỏ ra năm trăm vạn lượng cũng đáng giá, Nam Cung Thần hẳn nhiên không phải là người điên cuồng vì nữ sắc, cho dù là nữ tử đặc sắc như Chân Linh cũng không thể làm hắn điên cuồng như vậy, lúc này hắn sở dĩ đi đánh cuộc, chỉ là muốn lợi dụng Chân Linh, dẫn Dạ Đế của Mị Dạ Đế quốc đến.

Mọi sự phát sinh hôm nay, đã khắc sâu vào trí nhớ của hắn.

Dạ Đế thế nhưng vì Chân Tử Mặc và Phong Vô Ngần mà đích thân hiện thân, có thể nghĩ hai người này có vị trí rất nặng trong lòng hắn, mà hai người này đều lo lắng cho an nguy của Chân Linh, nếu hắn nắm giữ Chân Linh, không lo hai người này không tới tìm, đến lúc đó dẫn Dạ Đế đến không khó khăn.

Mọi người lúc này ai cũng nghĩ Nam Cung Thần đối với Anh Túc thần bí này nồng đậm hứng thú, lại không biết ý đồ thật sự của Nam Cung Thần.

Chân Linh thấy Nam Cung Thần ra giá cao như thế, vẻ mặt cũng chấn động ngạc nhiên. Nhưng lòng nàng biết rất rõ, Nam Cung Thần cũng không phải người điên cuồng vì nữ sắc, buổi sáng nàng đã nhìn ra Nam Cung Thần là một người rất có dã tâm, tuy rằng hắn cực lực che giấu, nhưng giác quan敏锐 của nàng vẫn cảm nhận được.

Người như vậy, tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ bỏ ra năm trăm vạn lượng ở trên người nàng, trong đó nhất định có âm mưu gì.

Hoa tỷ nhìn về Địa các, hé lộ khuôn mặt chấn động run rẩy. Nàng dốc sức làm công việc này nhiều năm vẫn hiểu được một đạo lý, lúc này ra giá cao đến khoa trương như thế, nhất định sẽ không tầm thường, mơ hồ, nàng nghĩ được sóng gió đang đến, xem ra, đêm nay nhất định theo như lời chủ nhân nói, tuyệt đối sẽ không bình yên.

Nàng nhìn mọi người liếc mắt một cái, ngay tại thời điểm nàng muốn có còn người muốn ra giá hay không, mọi giọng nói trong trẻo lạnh lùng xuyên thấu toàn sảnh, mang theo lạnh lùng như tuyết, mang theo tịch mịch tàn ra không tiêu tan, nói năng có khí phách.

"Một ngàn vạn lượng hoàng kim!" (một ngàn = 1000, một vạn = 10000, một ngàn vạn lượng hoàng kim = 10.000.000 lượng vàng)

Lời vừa nói ra, trong sân một mảnh im lặng, giống như tiếng kim rơi trên đất cũng có thể dễ dàng nghe được.

Một ngàn vạn lượng... hoàng kim, dĩ nhiên là hoàng kim.

Giá như vậy, đủ để mua một tòa thành trì, cái giá trên trời như thế, ước chừng tổng thu nhập cả năm của cả Tấn Nam Vương triều.

Lúc này, thậm chí có người ra một ngàn vạn lượng hoàng kim chỉ vì muốn xem một điệu múa, đây, quả thật vừa nghe đã thấy kinh hãi, mọi người trong sân đều chấn động.

Chân Linh nhìn về phía Thiên các, hiếu kỳ người nào lại có thực lực đáng sợ như thế cùng Nam Cung Thần độ sức. Nàng rất rõ ràng thân phận của mình, người ra giá đáng sợ này cùng nàng không quan hệ, nàng tự hỏi bản thân còn chưa có mị lực đến nỗi có thể làm cho người ra một cái giá kinh người như thế, vậy trong đó, nhất định có âm mưu gì đó.

Nam Cung Thần trong Địa các vẻ mặt kinh ngạc, hắn ở đây?

Giọng nói này hắn tuyệt đối không nhận sai, người vừa rồi ra giá chính là Dạ Đế của Mị Dạ Đế quốc.

Một ngàn vạn lượng hoàng kim, hừ, quả nhiên rất mạnh tay.

Nam Cung Thần thu lại nét mặt rét buốt, quay đầu lại nói với ám dạ lạnh lùng nói: "Việc trầm xuất cung, tuyệt đối không để cho vương gia và thái hậu biết, biết làm thế nào rồi chứ?"

Tùy tùng kia như một bóng đen, cung kính cúi đầu: "Thuộc hạ đã biết."

"Hồi cung." Nam Cung Thần như có điều gì suy nghĩ liếc mắt nhìn Chân Linh một cái, cuối cùng đi theo tùy tùng kia không tiếng động rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Một Khúc Vì Chàng

Hoa tỷ vì khiếp sợ mà run rẩy, nàng nói với mọi người dưới đài đang kinh ngạc ngây ngốc: "Một ngàn vạn lượng hoàng kim, còn có... người nào ra giá cao hơn không, nếu không có, vậy thuộc về vị công tử ở Thiên các."

Lời Hoa tỷ hạ xuống một lúc lâu, cũng không có ai ra giá, cái giá trên trời khủng bố như vậy, ai dám liều với hắn? Căn bản là không cùng cấp độ, không sánh bằng.

"Không có người ra giá, như vậy điệu múa của Anh Túc cô nương đêm nay, thuộc về công tử của Thiên các, tiếp theo, chúng ta lại đấu giá các cô nương khác."

Hoa tỷ nói xong, ra lệnh cho người mang Chân Linh lui xuống.

Ngay lúc Chân Linh quay người đi, nàng lần thứ hai liếc mắt nhìn nam tử tóc bạc, nhưng lại phát hiện hắn không biết từ khi nào đã rời đi.

Thiên các, một thanh y nam tử đang tĩnh tọa (ngồi im thừ giãn) trên tháp (một loại giường nhỏ), mái tóc dài tung xỏa, trong suốt sáng bóng như tơ, ánh sáng vàng nhạt

nhẹ nhẹ tán ra, làm toàn bộ bóng dáng của hắn dấy lên một cảm giác thần bí.

Lúc này, năm ngón tay thon dài trong suốt đang cầm chén trà bạch ngọc, đưa đến bên miệng, khẽ uống một ngụm, giờ tay nhấc chén, đều tao nhã tuyệt mỹ làm người ta kinh ngạc tán thán.

"Chủ tử, nàng đã được đưa đến, đang chờ ngoài cửa, muốn bây giờ mời nàng vào không?" Niếp Minh Liệt đi đến, khi giọng nói diêm dúa lắng lơ đối mặt với thanh y nam tử thánh khiết trong trẻo nhưng lạnh lùng, vô cùng sùng kính.

Thanh y nam tử khẽ nghiêng mặt qua, trong nháy mắt, ánh sáng chói mắt hé lộ nhan sắc tuyệt mỹ như ngọc, tất cả ánh sáng đều trở thành phông nền, chỉ làm nền cho hắn, cũng chỉ có thể làm nền cho hắn...

Hắn buông chén trà trong tay, thần nhiên lên tiếng: "Liệt, mời nàng vào đi." Thanh âm mờ mịt như từ tầng mây xuyên thấu đến, không nhiễm hạt bụi nhỏ lại mang theo bi thương tịch liêu vô tận.

"Vâng." Niếp Minh Liệt lui ra ngoài.

Chân Linh đứng ngoài cửa, vẫn mặc tử y, trừ bỏ đôi mắt, còn lại đều bị tử sa che mắt, thần bí mà xa xôi.

Niếp Minh Liệt đi ra tới, đối với Chân Linh diêm dúa lắng lơ nói: "Anh Túc cô nương, chủ tử cho mời người vào, đi thôi..."

Chân Linh liếc mắt nhìn Niếp Minh Liệt một cái, đại khái đã đoán ra thân phận của hắn, cùng với thân phận của người áo xanh thần bí bên trong kia. Nàng cười nhạt khẽ gật đầu, sau đó bước vào.

Niếp Minh Liệt nhìn bóng dáng nàng rời đi, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Mặc, lúc này đây người vẫn là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình...

Chân Linh vừa bước một bước vào Thiên các, đã trông thấy bóng dáng tịch liêu xuất trần. Quần áo thanh sam, đứng yên trước cửa sổ, mái tóc dài xõa ra, như sợi tơ từng sợi từng sợi tán ra, như một đoạn tơ lụa thượng hạng, ánh sáng nhỏ vụn chiếu xuống tán ra ánh sáng óng ánh nhẹ, đẹp tựa bức tranh.

Nàng ngạc nhiên, nhìn bóng dáng xanh nhạt này, trong nội tâm sinh ra cảm giác thương tiếc vô hạn. Bóng dáng cô tịch như vậy, giống như mọi sự cô tịch trong trời đất đều nhập vào trong cơ thể hắn, lại giống như hắn gặp nhiều khổ sở trong đời, toàn thân hắn lượn lờ nỗi buồn nhân nhạt, như giữa thiên sơn vạn thủy, hắn cô độc, bước đến từ ánh hoàng hôn tiêu điều...

Có một vài người, vừa nhìn đã khiến người ta chán ghét, lại có một vài người, vừa liếc mắt một cái đã làm cho người ta thương tiếc...

Thanh y nam tử thần nhiên xoay người, thanh âm mờ mịt khẽ nói: "Ngồi đi."

Chân Linh nhìn khuôn mặt hắn, ngây ngẩn cả người.

Đó là dung nhan thánh khiết trong suốt, nàng nhìn khuôn mặt như vậy, không tìm được từ nào để hình dung.

Khuôn mặt tuyệt mỹ giống như bạch ngọc tự nhiên nhất, chưa tạo hình lại hoàn mỹ không tỳ vết, mày dài đến tận tóc mai, ẩn dưới hàng mi dài là đôi mắt u buồn không tiêu tan, đôi mắt hắn trong suốt như ngọc, bình tĩnh không gợn sóng, nhẹ nhàng liếc mắt một cái, có thể nhìn thấu nội tâm người khác, lay động chỗ sâu nhất trong linh hồn.

Chân Linh cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn, thậm chí có chút hoảng hốt không biết là đang gặp ảo giác ở phương nào.

Thanh y nam tử nhìn thần sắc Chân Linh ngây ngốc, hàng mày dài hơi nhướn lên, hắn lần thứ hai nhẹ giọng nói: "Ngồi đi, không cần quá câu nệ (thận trọng)"

Chân Linh giữa ngạc nhiên hoàn hồn trở lại, nàng vừa rồi vậy mà nhìn hắn đến ngây người, trên người thanh y nam tử này thậm chí còn có hơi thở hấp dẫn linh hồn nàng, giống như thật lâu trước kia, nàng đã quen biết hắn, nàng đúng là không tự chủ được bị thần ảnh cô đơn trong trẻo nhưng lạnh lùng của hắn hấp dẫn.

Ý thức được bản thân mình mê mẩn, Chân Linh cười nhạt nói: "Cám ơn công tử, Anh Túc sẽ không ngồi, công tử nếu đã ra giá như thế, như vậy Anh Túc sẽ vì công tử biểu diễn thật tốt, công tử, có thể nghe cầm chứ?" Chẳng biết tại sao, nàng không muốn tại đây khiêu vũ trước mặt nam tử thánh khiết trong trẻo nhưng lạnh lùng này, nàng cảm thấy, như vậy là một loại sỉ nhục.

Thanh y nam tử sắc mặt vẫn như cũ lạnh nhạt trong trẻo lạnh lùng, giống như mọi thứ đều không thể đi vào tim của hắn, hắn như thế, về bi thương cô tịch lượn lờ càng đậm.

Hắn nhân nhạt gật đầu, ngồi trên tháp chờ nghe Chân Linh đàn.

Chân Linh đi đến trước bàn dài, nơi đó đã đặt sẵn một cây cổ cầm, cầm có màu sắc mang phong cách cổ xưa, đường cong mềm mại xinh đẹp, hoa văn trên cầm dát dào phong cách cổ, người thành thạo âm luật liếc mắt một cái có thể nhìn ra đây là tuyệt thế hảo cầm.

Chân Linh đối với cầm cũng có nghiên cứu chút ít, lúc này dùng ánh mắt tinh thông xem xét cây cầm này, nhất định là đàn cổ quý hiếm, thập phần quý giá, âm sắc nhất định rất tuyệt đẹp.

Nàng ngồi xuống, thích thú xoa nhẹ lên thân cầm, trong lòng cực kỳ yêu thích.

Thanh y nam tử nhìn nàng, mày nhíu lại có vẻ hoảng hốt nhân nhạt.

Chân Linh cũng chưa từng nhìn về phía thanh y nam tử, cho nên cũng không nhận thấy được vẻ mặt hắn giờ phút này, nàng lạnh nhạt cười, mười ngón tay nhỏ nhắn xoa huyền cầm, tiếng đàn như gió như làn nước chảy chảy xiết phát ra...

Tiếng đàn vang lên, nàng cũng khẽ hát:

芳雪落天际

Phương tuyết lạc thiên tế

Tuyết thơm rơi rớt phía chân trời

伶人歌楚凄

Linh nhân ca sở thê

Người đào kép hát những lời bi thương

自古红颜多哭泣

Tự cổ hồng nhan đa khốc khắp

Từ xưa hồng nhan thường phải khóc

泪落洗菩提

Lệ lạc tẩy bồ đề

Nước mắt gột sạch bồ đề cõi Phật

歌去人影稀谁

Anh hùng hoa kiếm y

Anh hùng vung kiếm nương theo

歌去人影稀谁

Ca khứ nhân ảnh hi thù

Bài ca về bóng người đơn độc

知明日是分离

Tri minh nhật thị phân li

Ai biết ngày mai có phải chia lìa

台上望珍惜

Thài thượng vọng trân tích

Trên đài ngóng theo luyến tiếc

我歌声与君兮

Ngã ca thanh dữ quân hề

Tiếng ca của thiếp gửi tặng chàng

何日再重提

Hà nhật tái trọng đề

Ngày nào thì nhắc lại

君不闻曲相寄

Quân bất văn khúc tương kí

Chàng chẳng nghe Khúc tương ký

天下皆足矣

Thiên hạ giai túc hĩ

Thiên hạ đều đã đủ rồi

英雄划剑依

Anh hùng hoa kiếm y

Anh hùng vung kiếm nương theo

歌去人影稀

Ca khứ nhân ảnh hi

Bài ca về bóng người đơn độc

谁知明日是分离

Thùy tri minh nhật thị phân li

Ai biết ngày mai có phải chia lìa

台上望珍惜

Thai thượng vọng trân tích

Trên đài ngóng theo luyến tiếc

唱一曲别离

Xướng nhất khúc biệt li

Hát một khúc biệt ly

谁在君怀里

Thùy tại quân hoài lí

Ai ở trong lòng chàng

昨日相依

Tạc nhật tương y

Hôm qua vừa gần bó

今夜又相离

Kim dạ hựu tương li

Đêm nay đã phải xa rời

歌伶笑泪滴

Ca linh tiếu lệ tích

Người kép hát cười roi lệ

一出悲戏终相离

Nhất xuất bi hí chung tương li

Một khúc tương ly đau đớn cuối cùng

佳人老矣

Giai nhân lão hĩ

Người đẹp rồi cũng già

唯戏幕里英雄美人再交替

Duy hí mạc lí anh hùng nữ nhân tái giao thế

Chỉ có vở kịch mỹ nhân anh hùng sẽ nối nhau mãi

笑谈千年传奇

Tiểu đàm thiên niên truyện kì

Một câu chuyện cười truyền cả ngàn năm

Một khúc《Linh Nhân Ca》, khúc âm thê lương, tiếng ca thống khổ, nói ra nỗi buồn bã bất tận trong những ca từ.

Giọng hát Chân Linh trong vắt, làm cho người ta sau khi nghe xong, tránh không được sinh ra bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 83: Tình Yêu Năm Kiếp

Thanh y nam tử nghe ca khúc này, nhìn Chân Linh, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng, hiện lên khiếp sợ. Hắn đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Chân Linh, bàn tay thon dài xinh đẹp luôn ra phía sau, ngay lúc Chân Linh còn đang nhập thần trong tiếng đàn, hắn kéo xuống từ sa của nàng, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn.

Thanh y nam tử nhìn khuôn mặt kia, vẻ mặt hiện lên nhàn nhạt thất vọng. Vừa rồi hắn nghĩ đến, nàng chính là nàng, hóa ra lại không phải, không phải là nàng mà hắn đợi...

Ngón tay đánh đàn của Chân Linh hoàn toàn yên tĩnh trở lại, nàng kinh ngạc nhìn thanh y nam tử, đôi mắt hiện rõ sự kinh ngạc.

Vừa rồi thanh y nam tử hiện lên nhàn nhạt thất vọng nàng thấy rất rõ ràng, vì sao hắn lại hiện lên vẻ mặt thất vọng?

Là bởi vì khuôn mặt này sao? Chẳng lẽ trước kia hắn đã gặp qua thân thể này?

Thanh y nam tử lúc này lui ra, bóng dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng thêm cô tịch. Vài sợi tóc, tùy tiện tung bay, đáng vẻ cô đơn, như đã đắm chìm trong mây trăm năm, nhiều lần trải qua tang thương, nói tận đau buồn...

Chân Linh thu hồi thần sắc kinh ngạc, vẻ mặt ẩn hiện ý cười hỏi: "Công tử, Anh Túc đã đàn xong rồi, công tử có còn những yêu cầu nào khác không, Anh Túc nhất định hết sức vì công tử biểu diễn." Chân Linh vừa nói, một bên âm thầm suy nghĩ mọi thứ có thể.

Thanh y nam tử này nhất định là Dạ Đế của Mị Dạ Đế quốc tiếng tăm, vị vua ngầm âm thầm thống trị toàn bộ đại lục Ngân Nguyệt. Vừa rồi sở dĩ hắn thất vọng, chẳng lẽ là bởi vì hắn nhận ra mình chính là Chân Linh?

Ngày đại hôn của Nam Cung Cẩm trở thành trò khôi hài, hiện tại người trong thiên hạ đều biết, vừa rồi hắn cùng Nam Cung Thần âm thầm đánh giá nàng, thanh y nam tử này dường như cố ý giúp nàng không để Nam Cung Thần nhìn thấy.

Vì sao hắn lại giúp mình? Hắn ném ra một ngàn vạn lượng hoàng kim chỉ để nghe một khúc ca đơn giản như vậy thôi sao.

Chân Linh lại nâng mắt nhìn bóng dáng thanh y nam tử, nhưng đúng lúc này, thanh y nam tử cũng quay lại đây, ánh mắt hắn run rẩy, có chút ánh sáng xẹt qua, sau đó thân hình nhảy cực nhanh, còn chưa kịp thấy rõ thân ảnh của hắn, sau đó đã xuất hiện trước mặt Chân Linh chưa tới một thước, hắn cực nhanh vươn tay, kéo mặt Chân Linh xuống.

Hai mắt Chân Linh kinh hãi, khi nàng nhận thấy được hơi thở của thanh y nam tử, thì tay của thanh y nam tử đã chạm vào mặt của nàng, đã không thể né tránh được nữa, nàng ngớ ra nhìn thanh y nam tử, cảm thấy kinh hãi.

Tốc độ thật nhanh, thủ pháp thật nhanh, nàng cực kỳ nấn cảm nhưng khi hắn chạm vào mặt nàng mới cảm giác được hơi thở hắn tới gần, công lực như vậy, thật đáng sợ.

Ngón tay xinh đẹp của thanh y nam tử, kéo xuống một cái, mặt nạ tự tạo dán trên mặt Chân Linh liền bị kéo xuống, hé lộ khuôn mặt tuyệt mỹ xuất trần.

Thanh y nam tử nhìn khuôn mặt của Chân Linh, trong lúc nhất thời, thời gian như ngừng lại, hai mắt hắn tràn đầy nỗi khiếp sợ, vui sướng, cùng kích động không gì

có thể nói rõ.

Chân Linh nhìn biểu tình của thanh y nam tử, không rõ một giây trước đó vẻ mặt hắn lạnh lùng trong trẻo, trong nháy mắt sao lại kích động khiếp sợ như thế?

Nàng đang ngạc nhiên hết sức, bàn tay to của thanh y nam tử vung lên, gắt gao mà đem nàng ôm vào lòng. Hắn kéo nàng ôm nhanh như vậy, như là đã đợi trăm ngàn năm, vui sướng khi gặp lại.

Giống như muốn khảm Chân Linh vào xương tủy, không bao giờ tách ra nữa, không còn chia cắt.

Nam tử ở bên tai nàng nhẹ nhàng thâm tình thấp giọng gọi: "Chân nhi..." Thanh âm ôn nhu, ẩn giấu vô hạn thâm tình, như từ phía chân trời xa xôi truyền đến, làm cho người nghe có một loại cảm giác như đã mấy đời.

Chân Linh trở nên hoảng hốt, đã quên việc giã dũa.

Một tiếng Chân nhi này, làm nàng nhớ đến mọi thứ ở hiện đại, nam nhân kia ở hiện đại, cũng gọi nàng như thế. Trong nội tâm, có một chút bi thương nhàn nhạt xẹt qua, một loại cảm giác bị thương tổn quần lay toàn thân.

Nàng hiện giờ đã quên đi nam nhân kia, nhưng phần đau đớn bị thương tổn lại khắc sâu vào xương, trong đầu, lại hiện lên đoạn hình ảnh kia, máu tươi xinh đẹp, là tuyệt vọng như thế...

Thanh y nam tử cảm giác được nàng đang run rẩy, hần buông lỏng nàng ra, ánh mắt bi thống. "Chân nhi..." Quần áo xanh, cũng là vẻ trong trẻo lạnh lùng cô tịch vô cùng, nàng đã đứng trước mặt hần, mà nàng, vĩnh viễn cũng không chịu để ý đến hần, mặc kệ hần thay đổi như thế nào, cố gắng như thế nào, cũng đều uổng công.

Nếu như cùng kiếp trước, kiếp trước, lại kiếp trước nữa, hần vì yêu nàng, ước chừng đã đợi nàng năm kiếp, cả đời này, hần vì muốn mình là người đầu tiên tìm được nàng, đeo trên lưng ký ức năm kiếp đau đớn kịch liệt.

Không ai biết được, nội tâm hần hoang vắng bi thương tuyệt vọng đến nhường nào, không lúc nào mà ký ức năm kiếp kia không làm hần đau đớn, mỗi khi nhớ lại, là đau triệt nội tâm, không có gì có thể so với việc nhớ lại nữ nhân mình yêu thương, năm kiếp dài đằng đẳng, từng chút từng chút hiện về nỗi thống khổ khi bị người khác ôm ấp, hần nghĩ về nàng, hần nhớ nàng, nhưng nàng lại không biết...

Khoảng cách giữa hần và nàng, lúc này tuy gần trong gang tấc, nhưng tâm lại xa xôi tận chân trời góc biển. Trong vũ trụ khoảng cách xa xôi nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, rõ ràng ta đang đứng trước mặt nàng, nhưng nàng lại không biết ta yêu nàng... tận xương tủy...

Chân Linh cuối cùng cũng thanh tỉnh, nàng lạnh lùng đẩy thanh y nam tử ra, sắc mặt lạnh lùng. "Công tử, Anh Túc bán nghệ không bán thân, thỉnh người tự trọng." Nàng lúc này, đã khôi phục trở lại thành người vô tâm, tổn thương càng sâu, tâm tự nhiên càng khép chặt.

Tại nơi dị thế này, nàng cái gì cũng không có, chỉ có một trái tim rầu rĩ đầy vết thương, nếu không kiên định bảo vệ, cuối cùng mất đi chân thành, lại bị phản bội, như vậy nàng sẽ sống không bằng chết...

"Chân nhi, nàng yên tâm, ta sẽ không làm cái gì với nàng hết." Vẻ mặt thanh y nam tử hiện lên thống khổ, hai tay dưới ống tay áo gấu gao nắm chặt, nắm thật chặt, đầu ngón tay đâm sâu vào da thịt, nhưng hần lại không phát hiện được.

Ngực đau, sớm đã làm những nơi khác đều chết lặng, bất luận đau thế nào, cũng không bằng một nửa...

Mà hần, cũng cực lực kiềm nén, hần đợi lâu như thế, lúc này cũng không nóng lòng, hần có thể chịu đựng, một ngày nào đó, hần sẽ khiến nàng nhận ra hần, hần sẽ cố gắng khiến nàng yêu hần...

Chân Linh nâng mắt lạnh lùng nhìn thanh y nam tử, dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói: "Công tử, người nhận sai người, ta không phải cái gì Chân nhi, ta gọi là Anh Túc."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Hôn Như Vậ

Đáy lòng Chân Linh cũng nghi hoặc phản ứng của thanh y nam tử, vì sao hần lại có ánh mắt bi thương thâm tình như thế, vì sao hần lại thâm tình mà gọi nàng là Chân nhi?

Thanh y nam tử sắc mặt hiện lên bi thương tuyệt vọng, hần giả vờ như không có việc gì ôn nhu cười. "Ta chờ nàng lâu như thế, sao lại nhận sai, Chân nhi, nhớ kỹ tên của ta được không? Ta gọi là Tư Đồ Minh..." Câu cuối cùng hần nói, gần như là cầu xin.

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh cười nhẹ nhàng như thế, lòng cũng đau xót, vì hần, cũng vì chính nàng. Nàng không hiểu gặt đầu, hoảng hốt nói: "Được."

Tư Đồ Minh nghe một chữ “được” kia, đôi mắt bình tĩnh trở nên sáng rực rỡ, so với ngôi sao trên trời càng chói mắt hơn, sáng đến mức làm hai mắt Chân Linh đau đớn.

Nàng nhìn hần, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tư Đồ Minh nhìn Chân Linh, bóng dáng cô tịch trong trẻo lạnh lùng giờ phút này trở nên nhẹ nhàng, toàn thân hần, đều tản ra vui mừng nhàn nhạt. Hần nhìn nàng, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng không kiềm chế được vui sướng, giống như ngọn lửa lỏng lẻo dưới lớp băng giá phát ra hào quang. Hần cao giọng nói: "Chân nhi, nàng có thể nhớ kỹ ta, ta thật sự... rất vui về..."

Hần lúc này, sớm đã không còn vẻ trong trẻo lạnh lùng nhàn nhạt như trước, càng thêm làm cho người ta cảm thấy thê lương. Đơn giản một chữ được, có thể làm cho hần vui như thế, hần, nhất định đã cô đơn lâu lắm rồi?

Ánh nền nhàn nhạt chiếu xuống người hần, bóng dáng xanh nhạt kéo dài chẳng chịt trên tường, loáng thoáng lộ ra vắng vẻ bi thương, hần đứng đó, trên trán nhan như nguyệt tán ra niềm vui sướng, ánh mắt hần, nồng đậm thâm tình, tựa như biển rộng, sâu thẳm làm người ta sa vào trong đó.

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh, trong lòng hơi chua xót, nam tử tựa tiên như thế, trong nội tâm nhất định có rất nhiều áp lực, rất nhiều đau đớn, có lẽ hẳn cần người dốc bầu tâm sự...

Nàng thu lại vẻ mặt lạnh lùng, sắc mặt mềm mòng, nhẹ giọng nói: "Tư Đồ Minh, người trước kia gặp qua ta rồi sao?" Nhìn vẻ mặt hẳn vui mừng như thế, nàng cuối cùng cũng đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

Tư Đồ Minh nghe vậy, sắc mặt nhàn nhạt hiện lên đau đớn, tuy rằng hẳn cực lực ẩn nhẫn, nhưng đau quá sâu, đã khắc vào xương tủy, cũng không thể triệt tiêu hơi thở bị thương đang lượn lờ kia. Hẳn thở dài với lòng, sau đó dùng giọng nói lạnh nhạt nhất nói: "Gặp qua..."

Đơn giản hai chữ, cũng đã dùng hết toàn bộ khí lực của hắn. Hắn đâu chỉ đơn giản gặp qua như thế a, hẳn yêu nàng năm kiếp, cũng đau đớn năm kiếp, kiếp thứ năm này, hẳn chỉ hi vọng tất cả có thể làm lại từ đầu, nàng có thể yêu thương hắn, nếu không, hắn sẽ sống không bằng chết...

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh, sắc mặt lại một lần nữa hoảng hốt, sâu trong linh hồn, nàng bị hơi thở bị thương của hắn làm lay động, bị thương cô tịch lượn lờ bốn phía thật lâu không tiêu tan, là tuyệt vọng như thế nào mới có thể làm cho hắn có bóng dáng như thế này?

Tư Đồ Minh thấy Chân Linh dùng toàn bộ tinh thần chăm chú nhìn mình, nội tâm khẽ kích động, đôi mắt nàng phát sáng như viên đá quý đen bóng, thật sâu đem ánh mắt hẳn hút vào, dung nhan nàng tuyệt mỹ cùng với kiếp đầu tiên giống nhau như đúc, hẳn nhìn nàng, bước chân không tự chủ được đi về phía nàng, đôi mắt thâm tình nồng đậm tình ý, hẳn đến gần bên người nàng, lúc nàng đang hết sức hoảng hốt, cúi người xuống dưới, nhẹ nhàng dán lên chiếm hữu đôi môi đỏ mọng của nàng.

Chân Linh hoàn toàn ngẩn ra, vẻ mặt lúc này là ngây ngốc, đại não của nàng cũng không thể suy nghĩ gì nữa.

Môi Tư Đồ Minh thật lạnh, mang theo hơi thở khô mát như rừng cây mùa thu, nhẹ nhàng phả ra trên môi nàng, vị thanh mát tràn ngập rất dễ chịu, hơi thở vây quanh.

Nàng mở to hai mắt nhìn hẳn, hiện ra khuôn mặt như bạch ngọc hoàn mỹ không tỳ vết, ngay cả lỗ chân lông cũng rất nhỏ không thể nhìn thấy, tản ra nhàn nhạt ánh sáng trong suốt sáng bóng. Đôi mắt hẳn vốn trong trẻo lạnh lùng, lúc này bởi vì tình ý bị kích động mà nhiễm ngọn lửa mãnh liệt thâm trầm, hẳn chấn phía trước nàng, đem nàng dán vào hẳn.

Hương thơm ấm áp mềm mại kích thích hứng thú, lại gắt gao dán vào hẳn, làm cho hẳn giống như trong địa ngục, lại như trong băng lạnh.

Tay Tư Đồ Minh, chậm rãi chạy khắp người Chân Linh, mang theo lửa nóng mãnh liệt. Nụ hôn của hẳn, trở nên kịch liệt. Hừng hực, như một ngọn lửa điên cuồng bốc cháy, thiêu đốt sáng rực. Hẳn cạy mở môi nàng, mùi thơm của nàng thấm sâu vào, lưỡi của hẳn, mang theo lửa nóng tận tình mà quấn chặt lấy cái lưỡi đỉnh hương của nàng.

Hắn tùy ý mà nhắm nháp đôi môi mọng nước của nàng, mùi vị say hồn người, khiến hẳn tưởng như bản thân đang ở giữa những đám mây trắng phiêu diêu, lại giống như đang ở giữa làn sóng biển mãnh liệt, không thể tự kiềm chế.

Đại não Chân Linh trống rỗng, nàng chỉ cảm thấy mình bị vây giữa ngọn lửa mạnh mẽ đang thiêu đốt, dường như chỉ có thể giữ chặt nam tử trước mắt, mới có thể không bị đau đớn. Tay nàng, không tự chủ được mà vòng qua thắt lưng hẳn...

Tư Đồ Minh chấn động, đôi mắt mừng như điên mở to cùng kịch liệt ùn ùn kéo đến, tay hẳn trên lưng nàng siết chặt hơn, chỉ duy nhất mùi thơm ngát lượn lờ vây lấy hơi thở hẳn, hai mắt hẳn tối sầm lại, hôn mật càng thêm cuồng dã kịch liệt.

Chân Linh bị hôn đến không chịu nổi, thân thể nàng hơi run rẩy, bàn tay nhỏ bé lại gắt gao nắm chặt lấy thanh sam của Tư Đồ Minh, khoang miệng bị cuồng dã giữ lấy, hơi thở nam tính đầy đặc lượn lờ không tiêu tan, lưỡi nam tử đảo qua hàm răng nàng, hôn mật từng miếng thịt ướt át cùng hơi thở mùi đàn hương trong miệng nàng, nàng cảm thấy như bị mê hoặc...

Ngón tay Tư Đồ Minh, mang theo ngọn lửa tình yêu thương nhớ, chậm rãi di động trên người nàng, hẳn phủ lên cổ áo nàng, ngón tay thon dài xinh đẹp đẩy áo nàng ra, lộ ra da thịt tuyết trắng, xương quai xanh hoàn mỹ, tản ra mùi thơm câu hồn của mỹ nhân, hẳn cúi xuống, một đường uốn lượn xuống, cắn nát xương quai xanh của nàng, bàn tay to, phủ lên yếu đuối của nàng, tình tế xoa... (khụ... ai không biết từ "yếu đuối" trong câu này có nghĩa là gì thì báo với Bướm nhá)

Chân Linh chỉ cảm thấy hơi lạnh trước ngực, nàng run lên, ý nghĩ dần rõ ràng, sắc mặt nàng khẽ biến, vội vàng đẩy Tư Đồ Minh ra.

Tư Đồ Minh bị Chân Linh đột nhiên dùng sức đẩy mạnh đẩy lùi vài bước, thân thể đụng vào cạnh bàn, chén trà trên bàn bị đụng rơi xuống, vỡ nát như cánh hoa bằng sứ.

Thân thể Tư Đồ Minh, cũng bị cạnh bàn đâm vào da, vài vết máu thấm ra ngoài, đem áo xanh nhuộm một màu đỏ lấm tẩm xinh đẹp, như lá xanh đang xinh đẹp nở ra đoá hoa hồng, nói không hết vẻ đẹp tuyệt mỹ.

"Chân nhi..." Hai mắt hiện lên đau đớn, nhìn Chân Linh vẻ mặt bị thương nhẹ giọng gọi...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Nam Cung Cẩm Tim Đến

Chân Linh nâng khuôn mặt tái nhợt lên nhìn Tư Đồ Minh, nàng chậm rãi thu lại sắc mặt của mình, vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên lên tiếng: "Tư Đồ công tử, thực xin lỗi."

Nàng khôi phục bản năng tự vệ, để sự bình tĩnh trói chặt chính mình, chỉ có như thế, mới có thể ngăn chặn sự bối rối trong lòng.

Mới vừa rồi Tư Đồ Minh hôn nàng, vậy mà nàng lại mê say, mê say hơi thở của hắn, mê say lửa nóng nhiệt tình của hắn.

Nàng, hoàn toàn bối rối...

Tư Đồ Minh sắc mặt đau buồn chột lơ, thân ảnh xanh nhạt lúc này lại trong trẻo lạnh lùng cô đơn tới cực điểm, hắn ra vẻ thoải mái nhìn Chân Linh, nhẹ giọng nói: "Chân nhi, phải thực xin lỗi chính là ta, vừa rồi ta..."

Lời còn chưa nói xong, hắn lạnh thấu xương nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó thân ảnh trong trẻo lạnh lùng nhảy ra ngoài.

Chân Linh lạnh lùng ghé mắt, lúc này nàng cũng cảm nhận được hơi thở quen thuộc. Là hắn...

Nàng lấy từ sa che mặt, ánh mắt thâm ý nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngay lúc nàng vừa mang xong mạng che mặt, thân ảnh màu đen đẹp đẽ hoa lệ vọt tiến đến, đứng thẳng trước người nàng.

Người đó, chính là Nam Cung Cẩm.

Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của hắn lúc này, mang theo tái nhợt, đôi mắt lạnh lẽo trước kia giờ đây trở nên âm trầm vô sắc, đôi môi cũng tái nhợt không có chút máu, hắn đứng trước mặt Chân Linh, vẻ mặt thống khổ nhìn nàng, dường như có gì muốn nói, lại thật lâu không thể mở miệng, một chữ cũng nói không nên lời. . .

"Nam Cung Cẩm, nơi này không phải là nơi người có thể xông vào." Giọng nói Tư Đồ Minh trong trẻo nhưng vô cùng lạnh lùng, mang theo khí phách, làm người ta bị chấn động, không dám kháng cự.

Nam Cung Cẩm nghe thấy giọng nói khí phách không khỏi ngạc nhiên, hắn đột nhiên nghiêng đầu, chỉ thấy Tư Đồ Minh một thân áo xanh tuyết trần mà đến, tay áo tung bay, tóc đen phát phơ, giống như thượng thần viễn cổ từ trên trời giáng xuống.

Là hắn, Dạ Đế.

Hắn ngạc nhiên, sắc mặt lập tức trở nên lạnh đến thấu xương. Hắn lạnh lùng nhìn Tư Đồ Minh lạnh giọng nói: "Dạ Đế, ta tới đây chỉ muốn tìm Vương phi của ta về, hi vọng Dạ Đế không làm người xấu chia rẽ nhân duyên."

Tư Đồ Minh nghe vậy lạnh lùng cười, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng hiện lên băng lãnh. Giọng hắn mờ mịt giống như vụn băng xuyên thấu, im lặng vang lên. "Nam Cung Cẩm, Vương phi của người sáng nay không phải đã chết rồi sao? Bản tôn không biết người lại còn có Vương phi nào."

Nam Cung Cẩm nghe những lời nói băng lãnh của Tư Đồ Minh, sắc mặt càng thêm tái nhợt. Hắn nỗ lực không để ý tới, chậm rãi đi đến trước mặt Chân Linh, nhẹ giọng nói: "Linh nhi, theo ta trở về, được không?"

Nói xong, hắn quỳ xuống. Không hề do dự.

Chân Linh chấn động sợ hãi, Nam Cung Cẩm yêu nàng sâu đậm như thế sao? Hắn đường đường là Vương gia, thân phận tôn quý như thế, nhưng lại quỳ xuống trước mặt nàng, chỉ cầu xin nàng quay lại?

Phản si tình này, không thể không nói đã thật sự lay động nàng, nhưng mà, nàng không thương hắn...

Tư Đồ Minh nhìn hành động của Nam Cung Cẩm hai mắt trong trẻo lạnh lùng cũng hiện lên nhàn nhạt ngạc nhiên. Trong trí nhớ hắn, Nam Cung Cẩm thủ đoạn độc ác tuyệt tình, thái độ vô tình băng lãnh, không thể tưởng tượng được, hắn lại yêu Chân Linh đến như thế?

Nhưng, hắn đã dùng sai phương thức, giống như hắn mấy kiếp trước đây, cho rằng dựa vào địa vị của mình, dựa vào mị lực của mình có thể hấp dẫn nàng, thủ đoạn cổ chấp như thế, không chỉ không có được nàng mà ngược lại còn đem nàng đẩy ra xa hơn.

Cả đời này, hắn vì yêu nàng, tự thay đổi bản thân, ở trước mặt nàng, hắn chỉ biết vô tận sùng ái, tuyệt đối sẽ không lại làm tổn thương nàng dù chỉ một chút...

Chân Linh lẳng lặng nhìn Nam Cung Cẩm, thân nhiên nói: "Nam Cung Cẩm, người đứng lên đi, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, thời điểm người hạ nhục ta, thì nhất định không có khả năng ta sẽ yêu người, ta mặc dù là nữ tử, cũng cần sự tôn trọng của người khác, thời điểm người hạ nhục ta, đã làm tổn thương ta thật sâu, ta từng nói, ta không thể chấp nhận từ đầu tới cuối người làm ta tổn thương, tình yêu của người, cũng không phải cái ta cần, ta hy vọng người có thể hiểu được, không cần lại dây dưa với ta, người đã bỏ ta, từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể là người xa lạ. . ."

Sắc mặt Nam Cung Cẩm tái đến trắng bệch, đau đớn trong mắt lan tràn, ngực càng giống như bị hòn đá lớn nghiền qua, tất cả đều là đau đớn tràn đầy...

Muộn, tất cả đã muộn? Hắn không còn cơ hội...

Trong đầu Nam Cung Cẩm, vẫn lượn lơ câu nói sau cùng của Chân Linh, từ nay về sau, chúng ta chỉ có thể là người xa lạ...

Hắn đối với nàng mà nói, chính là người xa lạ? Hắn thật không có cơ hội, không có cơ hội...

Ngực Nam Cung Cẩm cuộn cuộn đau, nơi cổ họng chỉ cảm thấy một trận tanh ngọt, một ngụm máu nồng đậm, liền phun ra, nhuộm mặt đất thành màu hồng...

Sắc mặt Chân Linh lộ vẻ xúc động, nàng nhẹ nhàng đi qua, nâng Nam Cung Cẩm dậy, thân nhiên nói: "Người không sao chứ?"

Nhìn thấy Nam Cung Cẩm si tình, làm nàng không bỏ mặc được, nhưng tất cả mọi thứ, cũng chỉ như thế, nàng tuyệt đối sẽ không vì đồng tình mà mềm lòng, lại càng sẽ không cho hắn bất cứ hy vọng nào.

Bởi vì nàng biết, càng hy vọng, thất vọng lại càng lớn, đến lúc đó Nam Cung Cẩm tuyệt vọng chỉ sợ sảng sâu đậm, đối với nàng mà nói, giáo huấn Nam Cung Cẩm cũng đủ rồi, dù sao Nam Cung Cẩm cũng không có gây tội ác tày trời gì, nhìn hấn hồi hận tuyệt vọng bi thương như thế, mọi chuyện trước kia đều xoá bỏ.

Nam Cung Cẩm nâng khuôn mặt tái nhợt, trong mắt là đau đớn vô tận, phảng phất trong lúc nhất thời đã già đi mười tuổi, Ánh mắt hấn lộ vẻ tang thương buồn bã. Hấn vươn tay, một tay ôm Chân Linh vào lòng..

"Buông nàng ra!" Chân Linh còn chưa kịp đẩy Nam Cung Cẩm ra, Tư Đồ Minh đã lạnh lùng kinh hãi mà nghiêm mặt chạy tới, hung hăng đem Nam Cung Cẩm quăng ra ngoài.

Nam Cung Cẩm vốn dĩ đang bị trọng thương, lúc này chẳng thể chống lại nổi một chiêu của Tư Đồ Minh. Hấn bị đánh bay xa, cuối cùng lại rơi thật mạnh trên mặt đất, về mặt tận cùng đau xót.

Thân thể hấn đau, nhưng cũng chẳng đau bằng ngực hấn. Còn có điều gì đau đớn thống khổ hơn chuyện nhìn nữ nhân mình yêu thương đang ôm ấp người khác? Hấn đau thấu tận tâm can, nhưng chỉ có thể âm thầm mà thôi.

Nam Cung Cẩm cười thê lương, máu đỏ tươi, từng giọt từng giọt không tiếng động mà rơi xuống đất. Bi thương như thế, tuyệt vọng như thế, dường như tất cả đều đã chết ngay tại thời khắc này, toàn bộ hi vọng đều biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Gây Sự Ở Thanh Lâu

Chân Linh nhìn Nam Cung Cẩm như thế, hai tròng mắt không khỏi tối sầm lại. Tình cảm ư, trên đời này mọi thương tổn đều là do tình cảm mà ra.

Nàng thu lại mọi cảm xúc trong lòng, thần nhiên nói: “Nam Cung Cẩm, người đi đi”.

Nam Cung Cẩm đau đớn cười, mặt tái nhợt chứa đầy sự cô đơn. Hấn nâng thân mình, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt dần bình tĩnh mà nhìn về phía Chân Linh. Hấn dùng thanh âm mềm mỏng nhất mà nói một câu: “Linh nhi, cuộc đời này ta sẽ mãi đợi nàng, sẽ đợi cho đến khi nàng hồi tâm chuyển ý mới thôi...”.

Nói xong, mang theo một thân bi ai thống khổ, cô độc mà rời bước.

Chân Linh nhìn theo bóng dáng Nam Cung Cẩm đang rời đi, nhất thời phát sinh suy nghĩ miên man.

Tư Đồ Minh nhìn Chân Linh, nội tâm cũng tràn đầy xúc cảm. Hấn sẽ phải cố gắng thật nhiều, chỉ hi vọng đời này sẽ không bắt hụt nàng thêm một lần nữa.

Hai người từ lúc nhìn Nam Cung Cẩm rời đi xong, liền sa vào trầm mặc, không nói lời nào nữa. Chân Linh đứng đó hồi lâu, cuối cùng mới thần nhiên cất tiếng: “Tư Đồ công tử, thời gian không còn sớm, ta xin phép đi trước”.

Tư Đồ Minh gật đầu, ánh mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn Chân Linh.

Chân Linh không để ý đến ánh mắt của Tư Đồ Minh, quay đầu đi ra ngoài.

Khi quay về đến phòng, Bích Ba đã sớm đi ngủ rồi. Chân Linh nhìn về mặt bình an đang ngủ của Bích Ba mà cười thật nhẹ. Ở nơi này, chắc cũng chỉ có mình Bích Ba là có tâm đơn thuần đến thế mà thôi. Hi vọng, nàng sẽ mãi đơn thuần như thế.

Hôm sau, danh tiếng của Anh Túc cô nương đã vang vọng khắp cả Ngân Nguyệt đại lục. Lấy một ngàn vạn lượng hoàng kim để xem một điệu múa đích thực là một cái giá trên trời. Danh tiếng khiến nàng trở thành thiên hạ đệ nhất hoa khôi, nổi khắp thanh lâu, vang động không ngừng.

Nét mặt biến hóa theo thứ bậc*. Chân Linh cư nhiên mặc một thân tử sa, sáng sớm đã mang theo Bích Ba đến nơi ở cao cấp nhất của các cô nương trong Phụng Nghi lâu, Phụng Tê cư.

(*Nguyên bản là “Hóa diện thượng hóa hoa hóa hạ” – Dịch nghĩa: Hóa diện thượng = Trên mặt thay đổi, Hóa hoa = Thay đổi đến chóng mặt, Hóa hạ = Thứ bậc thay đổi – Nguyên câu có nghĩa là “Thứ bậc thay đổi, nét mặt cũng thay đổi muôn hình vạn trạng”. Cái này thực sự không thể dịch cho sát nghĩa vì trình Hán Việt nông cạn của ta. Các nàng thông cảm nha).

Đã có thân phận mới cũng khá lâu rồi mà Bích Ba mãi vẫn không thể thích ứng nổi.

“Tiểu thư, người vì cái gì mà lại ở trong này làm hoa khôi chứ? Tiểu thư chỉ cần nhờ Đại công tử mang theo người mà rời đi là được mà. Đại Công tử nếu biết tiểu thư ở thanh lâu làm trò cười, nhất định sẽ rất là đau lòng”.

“Bích Ba, dọn dẹp giường lại một chút đi”.

“Tiểu thư hãy nghe nò thì nói hết đã! Tiểu thư thật sự không thể ở lại thanh lâu. Đại công tử...”.

“Được rồi Bích Ba! Ta hiểu được ý của người, chỉ là với tình cảnh trước mắt của chúng ta, nếu không lưu lại thanh lâu thì phải đi như thế nào đây? Người hãy cứ yên tâm, ta biết chừng mực mà, thanh lâu tuyệt đối không phải là nơi cuối cùng để ta dung thân, nó chỉ là nơi ẩn thân rất tốt mà thôi”. Chân Linh nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt kiên định.

Hiện giờ đối với thân phận của nàng, Nam Cung Cẩm cũng đã biết hết. Nhưng hắn đang lo ngại sự xuất hiện của Tư Đồ Minh nên mới không dám công khai mà đoạt nàng về. Trong khoảng thời gian này, nàng có thể bồi dưỡng thể lực của mình thật tốt rồi.

Bích ba biết, một khi tâm Chân Linh đã quyết định thì mọi chuyện sẽ không thay đổi. Tuy nàng cảm thấy thật ủy khuất (oan ức) cho Chân Linh, nhưng nàng cũng chẳng nói nhiều nữa, mà quay người đi thu dọn giường.

Chân Linh ngồi trước bàn, mở bản đồ ra mà chuyên tâm nghiên cứu địa hình ở khắp Ngân Nguyệt đại lục.

Ngay lúc nàng coi cũng gần như hết tấm bản đồ, thì thấy thân ảnh Hóa tỷ đi vào phòng.

“Anh Túc, người theo ta ra đây một chút. Cố Phàm dẫn theo rất nhiều người đến, chỉ đích danh người phải múa cho hắn xem một khúc. Ta đã cho người cản hắn, nhưng phòng chừng chắc cũng chẳng cản được bao lâu nữa đâu”. Hoa tỷ nói, vẻ mặt chứa đầy sự lo lắng.

Chân Linh thu hồi tấm bản đồ trên bàn lại, nhướn mày ngạc nhiên. Hoa tỷ vì cái gì lại đến tìm nàng? Niếp Minh Liệt đâu? Đám người Tư Đồ Minh đâu?

Hoa tỷ nhìn Chân Linh đang ngạc nhiên, biết nàng đang rất thắc mắc, lập tức liền nói. “Anh Túc à, chủ tử đã rời đi từ tối hôm qua rồi. Một năm chủ tử chỉ ở lại Phụng Nghi lâu bất quá chỉ vài ngày mà thôi, nên việc lần này ta cũng chẳng có chủ ý gì. Chỉ mong không nào loạn quá, cho nên mới tìm tới người để thương lượng đối sách thích hợp”.

Chân Linh nghe Hoa tỷ nói xong, thì hiểu ra rằng chủ tử trong lời Hoa tỷ chính là Niếp Minh Liệt chứ không phải là Tư Đồ Minh. Xem ra Hoa tỷ cũng không biết Tư Đồ Minh mới thật sự là chủ tử của bọn họ.

“Được rồi, Hoa tỷ, chúng ta cùng nhau ra ngoài xem sao”. Chân Linh lạnh nhạt nói.

Hoa tỷ liền vui vẻ, lập tức mang theo Chân Linh cùng đi ra ngoài.

Ở phía bên kia Đại đường, Cố Phàm vận một thân kim hoa phục, trên mặt là nét cười thập phần vô lại. Thấy Chân Linh một thân vận tử sa đang đi tới, ánh mắt lập tức sáng rực rỡ, bày ra bộ dạng mê đắm mà ngắm nhìn Chân Linh.

“Anh Túc cô nương, tối hôm qua ta đã được chiêm ngưỡng kỹ thuật nhảy của cô nương, bổn thiếu gia thật là tam sinh hữu hạnh* a~~~~”. Cố Phàm phe phẩy quạt thật phong lãng, ánh mắt sỗ sàng chăm chú nhìn mảnh tử sa trên mặt Chân Linh, hận không thể lập tức đi đến đem miếng tử sa giật xuống, để được chiêm ngưỡng hình dáng tuyệt trần của mỹ nhân.

(*Tam sinh hữu hạnh – Hạnh phúc ba đời).

Ánh mắt Chân Linh chứa đầy sự lạnh lùng trong trẻo, hướng đến Cố Phàm mà nhìn, đáy lòng không khỏi lắc đầu. Cố Phàm này quả thực chính là cái đồ phá gia chi tử*. Cố Nghĩa vừa mới mất con gái, nếu nay lại biết được con trai mình ngang nhiên đến thanh lâu cướp người, không biết sẽ phản ứng như thế nào đây?

(*Nguyên văn “Bại gia tử” – Ý là cái thứ lười biếng vô tích sự, coi tiền như rác).

Nghĩ như vậy, nên Chân Linh cười lạnh lùng, hướng về phía Cố Phàm mà bước tới.

“Cố công tử, chào buổi sáng a~~~~”. Thanh âm mềm mại nhẹ nhàng, tựa làn gió thoảng, như làn mây bay, làm cho người ta nghe xong lại có cảm giác có chút mơ hồ trời đây.

Cố Phàm nghe xong không tránh khỏi có chút thất thường. Hắn nhìn về phía Chân Linh đang đi tới, áp sát vào nàng mà nói. “Chào buổi sáng, Anh Túc cô nương”.

Chân Linh thản nhiên mà tránh đi, thanh âm ôn nhu tựa làn nước mà nói. “Không biết Cố công tử sớm như vậy đã đến đây là có chuyện gì?”. Thanh lâu bình thường đều mở cửa ban đêm, ban ngày lại chẳng có một bóng người qua lại.

Cố Phàm không nắm được tay mỹ nhân, không tránh khỏi có chút mất hứng. Thế nhưng khi nghe được thanh âm mê đắm lòng người của Chân Linh, mọi ừ rừ dường như tiêu tán hết, ánh mắt si mê cực độ mà nhìn nàng. “Anh Túc cô nương, hôm nay bản công tử tới là vì kỹ năng nhảy của cô nương. Cô nương chỉ cần vì bản thiếu gia mà nhảy một lần, nhất định ta sẽ không tiếc tiền mà xem”.

Ánh mắt Chân Linh chợt sáng lên, thanh âm thanh thúy trong trẻo trả lời. “Ồ, không tiếc tiền bạc ư? Không biết Cố công tử tính như thế nào mới là không tiếc? Đêm qua Cố công tử dường như cũng có ra giá thì phải, đúng rồi, Công tử ra giá cao nhiều hay ít vậy?”.

Cố Phàm không ngờ được Chân Linh thế mà lại nhắc chuyện đêm qua. Đêm qua hắn quả thật là mất hết mặt mũi thể diện. Hắn nghĩ hai mươi vạn là nhiều rồi, lại chẳng thể ngờ được rằng có kẻ lại chơi bản, ra đến cái giá vạn lượng hoàng kim. Cho nên hôm nay hắn mới định bụng đi tới đây, mang đủ năm trăm vạn lượng bạc đến, nếu Anh Túc còn không múa cho hắn xem, hắn lập tức sẽ dẫn người đến đây phá hết tất cả.

Chân Linh nhìn sắc mặt Cố Phàm, đã sớm nhìn thấu ý tưởng của hắn rồi. Lúc này nàng nảy ra một kế, vừa có thể có được Cố Phàm, vừa làm Cố Nghĩa tức đến chết, lại vừa nhận được mọi ưu đãi lợi thế.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đánh Cuộc

Bước chân Cổ Phàm bước về phía Chân Linh càng ngày càng gần, hấn dâm loạn mà cười mà nói. “Anh Túc cô nương, bồn thiếu gia hôm nay mang đến ước chừng khoảng năm trăm vạn lượng bạc, chỉ cần Anh Túc cô nương vì bồn công tử mà nhảy một đoạn, ta liền đem toàn bộ bạc này giao cho Anh Túc”.

Chân Linh cong môi cười. “Được thôi~~~~”. Âm cuối của nàng ngân thật dài, một chút lại hạ xuống, nàng nói tiếp. “Bất quá, Cổ công tử à, người không biết năm trăm vạn lượng bạc này nếu so với một ngàn vạn lượng hoàng kim đem qua có chút kém hơn sao? Cổ công tử chính là nhân vật nổi danh trong trời đất này, với chuyện bạc thì chỉ là chuyện nhỏ, nhưng còn chuyện thể diện mặt mũi mới là chuyện lớn. Cổ công tử chẳng lẽ lại không muốn cho đại danh của mình chấn kinh thiên hạ, mỗi người đều nhắc đến đại danh của người hay sao?”.

Cổ Phàm cơ bản là làm việc chẳng bao giờ dùng tới đầu óc, thế nhưng lại kiêu ngạo ác bá vô cùng. Lúc này nếu không giáo huấn hấn một chút, chỉ sợ sau này hấn càng ngày càng bày ra bộ dáng bệ vệ kiêu ngạo. Nói chuyện dân chúng ở đây, chắc hấn chịu không ít sự khi dễ từ hấn rồi.

Chân Linh mặc dù không phải là loại lương thiện gì, nhưng mà nàng lại hận nhất là những kẻ ý thể mà ức hiếp người khác. Hôm nay là tự Cổ Phàm tìm tới tận cửa, như vậy đừng trách sao nàng không khách khí.

Cổ Phàm nghe những lời Chân Linh vừa nói, quả nhiên thần sắc có chút dao động, hấn nhìn Chân Linh mà nói. “Anh Túc cô nương, ta hôm nay chỉ mang có năm trăm vạn lượng bạc, đã không phải là số lượng nhỏ rồi, không phải nàng muốn ta...”.

Chân Linh cười cắt ngang lời của Cổ Phàm đang nói, nàng nói một cách dứt khoát. “Cổ công tử, người đang quản lý Mai Hoa lâu đúng không, nay năm trăm vạn lượng này người cũng không cần đem tới. Chỉ bằng hôm nay chúng ta đánh cược một ván đi. Chúng ta hai bên đều có điều mong muốn, thế thì giờ lấy khế ước mua bán nhà ra làm vật đánh cược. Người nếu thắng thì không cần mất đồng nào, Anh Túc sẽ vì người mà múa một khúc. Còn nếu Anh Túc thắng, khế ước mua bán nhà của Mai Hoa lâu liền thuộc quyền sở hữu của Phụng Nghi lâu chúng ta, Cổ công tử thấy vậy thì thế nào?”.

Cổ Phàm vừa nghe thấy, liền vui mừng khôn xiết. Ha ha, hấn cái gì cũng không biết, chỉ có bài bạc là sở trường nhất mà thôi.

“Ha ha ha, được, được thôi! Đề nghị của Anh Túc cô nương thật không tồi, chúng ta liền cược một ván đi”. Cổ Phàm nói xong, quay sang một kẻ đứng kế bên mà thăm thì to nhỏ mấy tiếng.

Mọi người thấy thế, liền đoán là hấn đang sai người về lấy khế ước mua bán nhà của Mai Hoa lâu.

Người kia bước ra khỏi Phụng Nghi lâu, lao thẳng về phía Mai Hoa lâu mà bước tới.

Chân Linh lúc này đi tới bên cạnh Hoa tỷ, đậm thanh mà nói: “Hoa tỷ, khế ước bán nhacủa Phụng Nghi lâu ở đâu, có thể cho ta mượn một chút được chứ?”.

Hoa tỷ nghe xong, có chút chần chừ. Nàng cân nhắc hồi lâu, rồi mới cắn răng mà nói. “Được rồi, Anh Túc cố gắng mà “hầu hạ” cho Cổ công tử thật tốt nhé. Chúng ta đều ở đây làm chứng cho người”.

Nói xong, liền từ trên người, lấy ra mảnh khế ước bán nhà mà đưa cho Chân Linh.

Chân Linh nhìn khế ước kia mà cười thật nhẹ, sau đó cùng với mọi người đang nghỉ tại đại đường trông ngóng vào ván cược này, hết thấy chỉ còn chờ khế ước bán nhà của Cổ Phàm mà thôi.

Sắp xếp trong hết thấy mọi chuyện, thì thấy thủ hạ mới rồi vừa rời đi của Cổ Phàm đang chạy vội vàng tiến vào, thờ hồng hộc, đem mảnh khế ước được bọc kỹ trước ngực đưa cho Cổ Phàm.

Cổ Phàm nhận lấy nó, nụ cười càng thêm đều giả. Hấn dường như thấy cảnh Chân Linh thua cược, đang múa một điệu múa tươi đẹp. Trên mặt hấn tràn đầy vẻ đắc ý, giơng giọng lên nói: “Anh Túc cô nương, khế ước của Hoa Mai lâu hiện đang ở đây, chúng ta bắt đầu cược đi”. Nói xong, hấn bày ra vẻ thông dong mà ném mảnh khế ước lên chiếu bạc.

Sắc mặt thay đổi theo từng diễn biến*. Chân Linh đi đến, cầm khế ước mua bán nhà của Phụng Nghi lâu trong tay ném xuống bàn, nhìn Cổ Phàm hào hứng nói. “Cổ công tử, người đã tính xem nên chơi như thế nào chưa?”.

(*Nguyên văn “Hóa diện thượng hóa hoa hóa hạ” – Mời các nàng xem lại chú thích ở chương 46 giùm ta nhé).

Cổ Phàm thật phần tự tin, cười lớn. Hấn nghĩ thầm, Anh Túc thật sự đúng là chưa hiểu sự tình, lại còn dám hỏi hấn xem muốn chơi như thế nào ư? Phải biết rằng, hấn – Cổ Phàm chính là khách quen của sông bài, hề chơi cược như thế nào đều thắng cả. Hôm nay mọi sự đã định rồi, hấn chơi gì cũng sẽ thắng thôi.

“Anh Túc cô nương à, nàng định đi. Tùy nàng muốn chơi cái gì, bồn công tử đều tiếp hết”.

“Ồ, vậy được, chúng ta đổ xí ngẫu đi, tính điểm lớn điểm nhỏ”.

“Được thôi!”.

Hai người ngồi chuẩn bị trên chiếu bạc, ngồi ở hai phía, còn chính giữa thì đặt một chén đựng xí ngẫu. Bốn bề chiếu bạc đều được vây bởi các cô nương của Phụng Nghi lâu cùng với đám thuộc hạ của Cổ Phàm. Tất cả đều thông ngóng vào kết quả của cuộc đấu bài này.

Chân Linh nâng mắt nhìn Cổ Phàm, thần nhiên mà nói. “Cổ công tử, mời người đổ

trước”.

Cổ Phàm cười đắc ý. “Được thôi. Bồn công tử đổ trước. Anh Túc cô nương phải nhìn cho kỹ đó nha, bồn công tử chính là đồ thần danh chấn thiên hạ đó. Hề đổ xí

ngẫu lần nào thì đều thắng lần đó. Hôm nay Anh Túc cô nương phải múa là điều đã định rồi”.

Chân Linh cười nhạt không nói.

Cổ Phàm thấy thế, thì nghĩ Chân Linh nhất định là đang sợ, không khỏi càng thêm đắc ý mà cười rộ lên. Tay hắn chụp lấy đầu chén, phe phẩy lay lắc đủ kiểu, lắc một hồi lâu, mới đặt định lên bàn. Ánh mắt thập phần vênh váo tự đắc mà nhìn tất cả mọi người, sau liền nâng chén lên. Bên trong là năm con lục, một con tứ (chính là $6 \times 5 + 4 = 34$ í ạ).

Điểm tính cũng thật lớn đó nha.

Mọi người nhìn Cổ Phàm mà chấn động, đồng thời cũng lo lắng mà nhìn Chân Linh. Tất cả đều nghĩ, liệu nàng có thắng nổi hay không chứ?

Chân Linh đối với ánh mắt của tất cả mọi người thì chỉ bày ra một nụ cười nhạt, liền sau đó thì nâng bàn tay mềm mại xinh đẹp lên, chụp lên đầu chén. Bàn tay Chân Linh vừa tùy ý đặt lên chén, đã nhắc chén lên thật chuẩn xác, không sai một li. Xem cũng chẳng thèm xem, bày ra thủ pháp cùng tinh thần thông dong như vậy, khiến cho mọi người giữa sân than lên một tiếng sợ hãi.

Tay Chân Linh tùy ý mà lay động, cuối cùng dừng lắc một cách dứt khoát, hạ đầu chén xuống bàn thẳng tắp, bàn tay mảnh khảnh vỗ nhẹ vào góc bàn, đầu chén kia liền mở ra. Bên trong là những viên xí ngầu ngay ngắn thẳng tắp nằm yên, điểm ra đúng sáu cái lục (tức $6 \times 6 = 36$ í ạ).

Trong sảnh là một mảnh kêu than đầy kinh hãi.

Cổ Phàm không ngờ được thủ pháp của Chân Linh lại có thể lợi hại như thế, nhìn cách nàng ra tay vừa rồi, hắn liền biết đây chắc chắn là cao thủ đồ xí ngầu.

Hắn thì thầm nói: “Ván này không tính. Vừa rồi chỉ là chút sai lầm của bản công tử mà thôi. CHÚNG ta chơi lại, ba ván định thắng thua. Vừa mới này là lớn nhất, bây giờ sẽ là nhỏ nhất”. Nói xong, hắn nắm lấy đầu chén, hung hăng mà lắc.

Hạ xuống liền mở ra, là sáu cái nhất (tức là $1 \times 6 = 6$ í ạ). Chính là thấp nhất.

Cổ Phàm tràn đầy hứng khởi, thập phần đắc ý mà nhìn Chân Linh. Lúc này đây, hắn chẳng tin nàng có thể lắc ra được sáu cái nhất như hắn. Cho dù nàng có lắc ra sáu cái nhất, hai người cũng chỉ là hòa mà thôi.

Từ sa của Chân Linh tản ra sự lạnh lùng, lại loáng thoáng hiện lên một nét cong*. Sau đó, bàn tay mềm mại của nàng lại nắm lấy đầu chén, nhắc lên thật nhanh mà lay động mấy cái, sau liền đặt lên bàn. Khi mở ra, giữa sân là một mảnh thanh âm sợ hãi đang than vãn.

(*Chỗ này, ta nghĩ là tỷ ấy đang cười mỉm á).

Lại là nhất trụ kinh thiên*, chỉ là...

(*Nhất trụ kinh thiên – Là 6 cục xí ngầu chồng lên nhau thành 1 cột "nhất trụ" và mặt ngửa là số 1, cho nên ván này Linh tỷ lắc được 1 điểm)

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Thần Y Bạch Vô Trần

“Không có khả năng, người... người* đã giờ trò gì?”. Cổ Phàm nhìn Chân Linh mà hoang mang đến cực điểm, hắn đứng bật dậy, vẻ mặt mang đầy nét cơn đờ.

(*Chỗ này, vì Cổ Phàm đã tức giận nên ta nghĩ hắn chẳng gọi Linh tỷ là “nàng” nữa, “người” là ngôi xưng có lẽ lại hợp hơn).

Chân Linh liếc nhìn hắn một cái, trong trẻo mà nói. “Cổ công tử, chẳng phải là còn một ván sao, người muốn chơi nữa không ạ?”.

“Chơi, như thế nào lại không chơi được chứ? Lúc này phải đổi xí ngầu khác mới được. Mang lên đây, mang bộ xí ngầu bằng vàng lên cho bản công tử”.

Thanh âm Cổ Phàm vừa truyền xuống, liền có một kẻ hạ nhân mang bộ xí ngầu bằng vàng ròng dâng lên”.

“Đây, thưa Cổ công tử”.

Cổ Phàm thấy ánh mắt Chân Linh ánh lên màu bình tĩnh, hắn không khỏi giận dữ. Hắn nặng nề nắm lấy xí ngầu, đứng bật dậy mà lay động kịch liệt. Lay động một hồi lâu, hắn mới hạ xuống, mở ra vừa thấy sáu cái ngũ (là $6 \times 5 = 30$ nhá).

Thần sắc Chân Linh chỉ là một mảng bình tĩnh. Nàng tiếp nhận đầu chén từ Cổ Phàm, chỉ dùng động tác nhẹ nhàng như nước chảy mà lay, đến khi ngừng lại mở ra, lại là sáu cái lục (là $5 \times 6 = 36$ á).

Ba ván, Cổ Phàm mỗi ván đều thua rất thảm

Hắn uất hận không thôi, vươn tay muốn đoạt lại khế ước trên bàn, nhưng lại bị Chân Linh nhanh hơn một bước, bàn tay mềm mại liền đem khế ước nhét hết vào trong áo.

Nàng nhìn Cố Phàm, thanh âm trong trẻo mà nói. “Cố công tử, người không phải là muốn đoạt lại đó chứ? Hôm nay có rất nhiều nhân chứng đang đứng ở đây, người lại không sợ bị người ta chê cười hay sao?”.

Nét mặt biến hóa không ngừng*. Cố Phàm lúc này không chỉ không thể xem mỹ nhân kiều vũ, mà lại còn đánh mắt Mai Hoa lâu. Nếu cha hắn mà biết, không rút da hắn mới là lạ. Lúc này thì còn lo lắng đến vấn đề mặt mũi làm cái quái gì chứ?

(*Nguyên bản “Hóa diện thượng hóa hoa hóa hạ”)

Lập tức, hắn tức giận mà đập bàn, đối với đám thuộc hạ liền kêu ngạo mà hạ lệnh. “Đến đây, bắt Anh Túc lại cho bản thiếu gia, lấy khế ước lại cho ta”.

Chân Linh cười lạnh, từ sa trên mặt khẽ rung lên. Hôm nay, nàng nhất định sẽ giáo huấn

Cố Phàm này thật tốt a.

Nhưng mà nàng còn chưa ra tay, thì một thân ảnh màu lam nhạt đã bay xẹt qua, chẳng thấy hắn ra tay như thế nào, chỉ thấy Cố Phàm kia đã bị đánh cho quay cuồng đầy óc, xây xẩm mặt mày rồi.

Mọi người đều ngạc nhiên sùng sốt.

Thân ảnh màu lam nhạt kia hạ xuống từ từ, đứng ngay bên cạnh Chân Linh, mái tóc hắn trắng bạc như tuyết, gương mặt như ngọc, ánh mắt thì tinh khiết tự nhiên. Người này chính là kẻ Chân Linh đã từng cứu trước đây, nam tử tóc bạc.

“Cô nương”. Hắn cười với Chân Linh, rồi quay về hướng Cố Phàm mà nhìn.

Cố Phàm thấy đầu bạc nam tử này lợi hại như vậy, tâm tự nhiên thấy sợ hãi, hắn hung hãn liếc mắt nhìn Chân Linh trừng một cái, rồi chật vắn dân theo bộ hạ mà đi về.

Chân Linh nhìn theo nam tử tóc trắng, nhướn mi tự hỏi, hắn vì sao lại còn ở nơi này chưa đi?

Nam tử đầu bạc kia giống như là nhìn thấu nỗi nghi hoặc của Chân Linh, bèn hướng về phía nàng đậm thanh mà nói: “Cô nương, có thể nói chuyện một chút được không?”.

Chân Linh liếc nhìn mọi người đang đứng giữa sân một cái, liền sau đó đã gật đầu, xoay người hướng về phía lý cư mà đi đến.

Khi vào đến thủy đình phía tây của Phụng Nghi cư, hai người liền ngồi xuống.

Nam tử đầu bạc nhìn Chân Linh, thân nhiên mà nói. “Cô nương, để cho ta đi theo cô nương đi”.

Chân Linh sùng sốt, đi theo nàng? Có ý gì chứ? Chân Linh ngẩng đầu nhìn nam tử đầu bạc, chờ hắn nói tiếp.

Nam tử bạc đầu thân nhiên ngồi xuống, gương mặt như một bức tranh, ánh mắt tinh khiết, trên mặt là nét ôn như thiện ý mà cười, vừa cười hắn vừa đậm thanh nói chuyện. “Cô nương, người từng nghe qua Tuyệt Trần cốc chưa?”.

Chân Linh lắc đầu, quả thật nàng chưa từng nghe qua.

Nam tử bạc đầu thân nhiên nói: “Tuyệt Trần cốc là cốc địa thần bí nhất Ngân Nguyệt đại lục này, y thuật nổi tiếng đến tận bây giờ, phạm vi nổi tiếng chính là vì có thần y. Cô nương không biết là đã từng nghe qua danh tiếng của thần y Bạch Vô Trần hay chưa?”.

Chân Linh kinh ngạc. Nói như thế nam tử đầu bạc này chính là thần y danh chấn thiên hạ Bạch Vô Trần ư? Đối với điển tịch về Bạch Vô Trần, nàng nghe qua không ít. Nghe chốn giang hồ đồn thổi, Vô Trần như không phải người, không có bệnh nào là hắn không trị được hết. Trên Ngân Nguyệt đại lục này, chưa có ai từng gặp qua bộ dạng của thần y Bạch Vô Trần, nên mỗi người đều cho là Bạch Vô Trần đều đã qua trăm tuổi, đích thị là một lão nhân, chẳng ngờ được hắn như thế mà lại trẻ tuổi vô cùng.

“Người chính là Bạch Vô Trần”. Chân Linh nhìn đầu bạc nam tử, thanh âm chẳng có chút khiếp sợ nào. Nàng vốn dĩ đã đoán ra, lúc này lên tiếng bất quá cũng chỉ là để xác nhận lại thôi.

Ta xen vào một chút, trong ván thứ hai, cái đoạn “nhất trụ kinh thiên” có lẽ ý tác giả muốn nói đến 6 con xí ngầu chồng lên nhau, tạo thành trụ thẳng đứng, nhìn từ trên xuống chỉ thấy duy nhất 1 điểm, là điểm nhỏ nhất.

Nhưng Bạch Vô Trần quả nhiên cũng rất kinh ngạc, nàng lại có thể bình tĩnh như thế, xem ra, cô gái từ thế giới khác, quả nhiên không giống bình thường, quyết tâm đi theo Chân Linh, càng thêm kiên định.

"Đúng, ta chính là Bạch Vô Trần, cô nương, nếu ta đoán không lầm, người chính là vương phi Chân Linh mà Cẩm vương gia vừa mới hưu?" Đôi mắt Bạch Vô Trần thanh khiết tràn đầy ý cười dịu dàng.

Chân Linh nâng mắt nhìn hắn, cười khê, "Không sai, ta chính là Chân Linh, Bạch công tử, vì sao người muốn đi theo ta." Bạch Vô Trần này thân phận danh chấn thiên hạ, sao lại cam tâm đi theo người khác, như vậy bên trong nhất định có nguyên do nào đó.

Bạch Vô Trần lặng im một lát, tuần nhan tái nhợt có một tia bi thống lướt qua, cực nhẹ, cực nhanh, làm cho người ta nghĩ đó chỉ là ảo giác. Hai mắt màu lam nhạt tinh khiết lẳng lặng nhìn Chân Linh, nhẹ giọng nói: "Chân Linh cô nương, xin thứ cho ta không thể tiết lộ nguyên nhân, nhưng xin người tin tưởng ta, ta tuyệt đối thật tình muốn đi theo người, tuyệt đối không nghĩ muốn người."

Thần y Tuyệt Trần Cốc có thể tiên đoán, mệnh số đều rất ngắn. Hắn biết cả đời này, tuyệt đối sống không quá hai mươi tuổi, chỉ còn hai năm nữa, hắn sẽ kết

thức đoạn nhân sinh này. Hắn sờ đi muốn đi theo nàng, có hai nguyên nhân. Thứ nhất là bởi vì nàng chính là cô gái kia trong lời tiên tri, thứ hai, hắn đã từng bói cho mình một quẻ, năm hắn mười tám tuổi, sẽ hội ngộ nữ tử đời mình, mà nữ tử này, chính là nàng...

Tính mạng của hắn, cuối cùng sẽ kết thúc trong lòng nàng, vì nàng mà chết...

Nhân sinh bất quá chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, với hắn mà nói, sống dài hay ngắn đều không sao cả, bởi vì trời sinh có năng lực biết trước thiên mệnh, đối với thế tục hồng trần hắn nhìn thấy cực nhạt, nhân sinh như giấc mộng cũng biến hoá khôn lường, quay đầu lại, tất cả chợt hoá thành hư vô.

Chân Linh lúc này im lặng nhìn Bạch Vô Trần, lạnh nhạt độ lượng như thể từ xương tủy lộ ra làm nàng rung động. Khó trách Bạch Vô Trần lại có đôi mắt tinh khiết như thể, tâm của hắn, e là sạch sẽ thuần khiết nhất thiên hạ?

Hắn lúc này, tựa như nhìn thấu thế sự, thấu rõ hồng trần, tâm không vương bụi, thấy vạn vật như không có gì, tâm tình như thế, sợ là đã theo đuổi tới cảnh giới của Phật gia rồi?

"Bạch công tử, người không nghĩ tới thân phận nữ tử của ta sao? Người cam tâm tình nguyện khuất phục dưới nữ tử sao?" Nam tôn nữ ti ở đại lục Ngân Nguyệt đã đến mức thâm căn cố đế, cho dù là người rộng rãi, khó tránh khỏi không bị ảnh hưởng

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Muốn Cường Hiếp Nàng

"Không ngại, trong mắt ta, nam nữ đều ngang hàng, chúng sinh đều giống nhau." Bạch Vô Trần lạnh nhạt cười, thanh âm nhẹ tựa làn gió nhẹ lướt qua cảnh liễu.

Chân Linh sau khi nghe xong, đôi mắt mở to đầy vẻ khiếp sợ. Nam nữ ngang hàng, không thể tưởng được nàng có thể ở đại lục Ngân Nguyệt nghe được có người nói với nàng bốn chữ này.

Nam nữ ngang hàng, bốn chữ vô cùng đơn giản, quý giá xiết bao.

Bạch Vô Trần có thể thông suốt đạt đến như vậy, là hoàn cảnh như thế nào mới có thể làm cho hắn nảy sinh ra ý tưởng siêu nhiên như vậy, chỉ sợ trên đời này, rốt cuộc tìm không ra một nam tử thuần khiết như thế.

Ôn nhuận như ngọc, nhạt tựa lưu ly, Bạch Vô Trần đã cho Chân Linh cảm giác như thế.

Nàng cười rạng rỡ với hắn, tại thế giới lạ lùng này, ngoại trừ Bích Ba, Bạch Vô Trần là người thứ hai làm nàng có ý muốn thân cận, lúc này ở trong lòng nàng, đã xem Bạch Vô Trần là bằng hữu.

Cái gọi là đã biết, chứ không phải nếu như, ít ỏi mà nói, làm gì có người nào thật tình đối đãi với mình như thế.

"Bạch công tử, chúng ta cùng chung nhận thức, kể từ hôm nay, người chính là bằng hữu của Chân Linh ta, có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng." Có nhiều bạn bè, so với nhiều kẻ địch tốt hơn, hướng chỉ, nàng thật tình muốn kết giao bằng hữu với người này.

Bạch Vô Trần lạnh nhạt cười, khuôn mặt tinh khiết vì cười mà trở nên tươi sáng, như ánh bình minh quanh quẩn, hoa mỹ bức người. "Có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng"

Hai người nhìn nhau cười, tình nghĩa vào giờ khắc này kết hợp.

"Chân Linh cô nương, sau này gọi ta Vô Trần đi, Bạch công tử nghe thật khách khí."

"Được, Vô Trần, sau này người cũng không cần gọi ta là Chân Linh cô nương, người gọi ta Cửu Dạ là được." Từ thời khắc Chân Linh rời khỏi Cẩm vương phủ, trên đời này đã không còn Chân Linh, có chính là Cửu Dạ.

Cửu Dạ, là danh hiệu sát thủ của nàng ở hiện đại, lúc này nàng lại sử dụng tên này, chỉ hy vọng chính mình lại không dẫm lên vết xe đổ ở hiện đại, đem tâm vứt bỏ, cuối cùng còn phải mất mạng.

Cả đời này, nàng chính là Cửu Dạ, sát thần Cửu Dạ, không tìm, không yêu...

Hai người ngồi trong đình, ngồi cả buổi trưa, Chân Linh đem ý tưởng của mình nói cho Bạch Vô Trần, Bạch Vô Trần nghe xong ý tưởng của Chân Linh, mắt tràn ngập khiếp sợ, sau đó là tán thưởng.

Hắn nói một tiếng "Được", liền phi thân rời đi, dựa theo kế hoạch của Chân Linh đi hoàn thành hết thảy.

Khi Chân Linh từ trong đình nghỉ chân bước ra, đã là cuối buổi trưa.

Nàng hướng đại sảnh đi tới, trên người nàng còn giữ khế ước mua bán nhà của Phượng Nghi lâu, nên lấy về trả lại cho Hoa tỷ.

Vừa mới bước một bước vào đại sảnh, đã nghe thấy tiếng rống to.

"Ai là Anh Túc? Bước ra cho lão phu!"

Khoé môi Chân Linh dưới lớp tử sa mỏng lạnh lùng nhếch lên, vẻ trào phúng nhàn nhạt lướt qua khoé môi. Cổ Nghĩa, không ngờ nhanh như vậy đã tới rồi.

Nàng thu lại ý chế giễu, chậm rãi bước ra, giọng nói thanh thúy cất ra: "Ta chính là Anh Túc, ngươi là ai?"

Cổ Nghĩa ngược mắt kinh thường nhìn Chân Linh, không chút để ý đến câu hỏi của Chân Linh, hân lạnh lùng hét lớn: "Dâm phụ không biết xấu hổ, mau đem khế ước của Mai Hoa lâu ra đây cho lão phu, bằng không lão phu nhất định làm cho ngươi đẹp mặt."

Cổ Phàm đứng sau Cổ Nghĩa cũng nói theo, "Đúng vậy, mau đem khế ước của Mai Hoa lâu giao ra đây, bằng không sẽ đẹp mặt."

"Súc sinh, câm miệng ngay cho lão phu." Cổ Nghĩa tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng trừng mắt Cổ Phàm. Nghiệt tử này quả thật từ nhỏ đã làm hấn tức giận, tại sao hấn lại sinh ra đứa con ngu ngốc như vậy.

Hai mắt Chân Linh hiện lên âm lãnh, cuộc đời nàng hận nhất người nào mắng nàng "dâm phụ". Cổ Nghĩa, ngươi sẽ trả giá đắt vì chữ "dâm phụ" này.

Ánh mắt nàng lạnh lùng nhìn Cổ Nghĩa, cười lạnh nói: "Chớ dại từ đâu đến, thế nhưng ban ngày ban mặt lại sủa loạn như vậy, quả thật quá nhiều thanh tỉnh của người khác."

"Ngươi..." Cổ Nghĩa tức giận đến xanh cả mặt, sống ngắn này tuổi, chưa bao giờ bị người ta trước mặt mọi người mắng chỉ chớ dại như thế? Khẩu khí này, hấn nhất định phải ra tay.

Thần sắc hấn hung ác, cất giọng lạnh lùng ra lệnh cho mấy trăm tên tùy tùng đứng phía sau: "Lên, đem con dâm phụ này giáo huấn thật tốt cho lão phu, nàng không phải là thiên hạ đệ nhất hoa khôi sao, các ngươi ở trước mặt mọi người vậy bản nàng cho ta..."

"Cha..." Cổ Phàm vừa nghe, liền nóng nảy. Hấn cũng không muốn đám tùy tùng này chiếm tiện nghi, Anh Túc này nói như thế nào cũng phải nhường thiếu gia hấn chơi chán rồi mới đến phiên đám tùy tùng này.

Ánh mắt Chân Linh bình tĩnh, nhưng ẩn giấu dưới vẻ mặt bình tĩnh kia là sát khí, một khi bạo phát, nhất định những người trong sân không ai có thể chống đỡ. Nàng lạnh lùng nói: "Cổ Nghĩa, nữ nhi nhà ngươi vừa mới chết, vậy mà còn không biết bớt phóng túng, nếu ngươi không muốn mất thêm nhi tử ngu ngốc này, tốt nhất lập tức rời khỏi Phụng Nghi lâu."

Cổ Nghĩa nghe vậy, nhưng lại lớn tiếng cười ha ha, tiếng cười tràn ngập kinh thường "Thật là trăng tráo, ngươi một con dâm phụ thanh lâu vậy mà còn dám uy hiếp lão phu, xem ra lão phu..."

Lời hấn còn chưa nói xong, đã bị một bàn tay cực nhanh tát cho hai cái, hai bên má sưng đỏ không thôi, đau đến nỗi khớp hàm hấn run rẩy, một giọt máu theo khoé miệng chảy ra...

Mọi người, đều ngây ngốc.

Ai cũng không thấy rõ Chân Linh ra tay như thế nào, chỉ thấy nàng lúc này chậm rãi thu hồi bàn tay, vẻ mặt bình tĩnh. "Cổ Nghĩa, ngươi nói xem nếu Nam Cung Cẩm biết ngươi hợp tác tính kế cùng đám hắc y nhân sẽ như thế nào?"

Một câu nói trong trẻo lạnh lùng, làm cho Cổ Nghĩa đang phẫn hận trở nên kinh hãi, hấn trợn to hai mắt, vô cùng không thể tin được nhìn Chân Linh. "Ngươi, ngươi là ai? Ngươi làm sao biết được?" Giọng nói, không giấu được vì sợ hãi mà run rẩy.

"Ta là ai ngươi không cần biết, Cổ Nghĩa, ngươi hiện tại nên lo lắng cho chính bản thân ngươi, ngươi cho rằng Nam Cung Cẩm ngu xuẩn sao, sẽ để ngươi đùa bỡn trong tay? Chắc chắn rất nhanh hấn sẽ biết tất cả là do ngươi làm."

Sắc mặt Cổ Nghĩa trắng bệch, run rẩy chỉ vào Chân Linh. "Ngươi, ngươi, ngươi là..." Lời của hấn còn ở trong miệng, đã bị một bóng dáng màu xanh cực nhanh xuất hiện đánh bay ra ngoài.

Chân Linh sừng sốt, ánh mắt kinh ngạc nhìn Tư Đồ Minh. Trong lòng than lên sợ hãi. Hấn không phải đã đi rồi sao? Tại sao lúc này lại đột nhiên xuất hiện?

Thân thể Cổ Nghĩa bị Tư Đồ Minh đánh cho một chương cường thế té trên mặt đất, hộc máu chết tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tư Đồ Minh Xuất Hiện

"Cha!" Cổ Phàm kinh hoàng hô to, xông đến ôm thi thể Cổ Nghĩa.

Tất cả mọi người trong Phụng Nghi lâu nhìn thấy cảnh này, ai nấy cũng đều sợ hãi.

Toàn thân Tư Đồ Minh lúc này tản ra sự tức giận dày đặc, xung quanh hấn sát khí lượn lờ, làm cho bóng dáng hấn trong trẻo nhưng lạnh lùng có vẻ vô cùng xơ xác

tiêu điều.

Hắn vốn có việc cực kỳ quan trọng cần phải xử lý, nhưng đột nhiên nghe được tin, Thắt Tinh lâu ra lệnh giết chết Chân Linh. Vì thế, hắn bỏ lại tất cả mọi chuyện, trở về Phụng Nghi lâu, không ngờ lại nghe được Cố Nghĩa mắng rằng là dâm phụ.

Hắn nghe thấy hai chữ đó, lửa giận dầy đặc trong lòng, hận không thể xông ra xé nát mồm Cố Nghĩa, bất luận là kẻ nào, cũng không được dùng từ "dâm phụ" mắng nàng, nếu hắn nghe thấy một lần, liền giết một lần.

Chân Linh nhìn Từ Đồ Minh vốn trong treo lạnh lùng lạnh nhạt đột nhiên trở nên giận dữ như thế, nàng không hiểu vì sao, cảm thấy có một chút thần thờ nhàn nhạt lướt qua, Từ Đồ Minh lúc này, làm cho nàng có cảm giác quen thuộc, dường như giữa ký ức mơ hồ, cũng có một nam tử bá đạo như vậy mơ hồ tồn tại...

"Nàng không sao chứ?" Khi Từ Đồ Minh nhìn Chân Linh, đã thu lại tức giận hùng hục, mắt mắt trở nên ôn nhu.

"Không, không sao..." Chân Linh nhìn ánh mắt ôn nhu như nước của Từ Đồ Minh, cảm thấy hoảng hốt.

"Không sao là tốt rồi." Từ Đồ Minh cười âm trầm. Nhưng sâu trong nội tâm, hắn lại khát khao muốn tiến lên gắt gao ôm nàng. Từng ngày từng đêm nhớ thiên hạ (người trong lòng) ngay trước mắt, mà hắn vẫn không thể ôm nàng vào lòng, phần thống khổ này, chỉ có một mình hắn lệ thuộc vào.

"Người giết cha ta, bản thiếu gia muốn giết người. Người tới, đem người này giết cho bản thiếu gia." Lúc này Cố Phàm khóc rống quay đầu lại, rống to với mấy trăm tên tùy tùng.

"Vâng, thiếu gia." Mấy trăm người nhất tề đáp lời, giương đao chém về phía Từ Đồ Minh.

Từ Đồ Minh sắc mặt bình tĩnh trong treo lạnh lùng mà đứng đó, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Trăm người kia khí thế oán hận không ngừng, người này rõ ràng không để bọn họ vào mắt, hừ, bọn họ nhất định phải cho hắn biết tay, hào hào giáo huấn hắn một chút.

Tuy nhiên điều kỳ diệu tiếp theo, khi bọn họ vừa tới gần cách Từ Đồ Minh năm bước, chỉ thấy Từ Đồ Minh vung ống tay áo xanh nhạt lên, mấy trăm người lại bị một trận gió cường đại quét ra ngoài, hung hăng rơi xuống mặt đất, hộc máu không ngừng...

Các cô nương trong Phụng Nghi lâu, kêu lên sợ hãi, đều bỏ chạy.

Cố Phàm nhìn Từ Đồ Minh, sắc mặt kinh hãi như nhìn thấy quỷ. "Người, người, các người, bản thiếu gia sau này nhất định sẽ hung hăng giáo huấn người." Nói xong, run rẩy bỏ chạy mất.

Từ Đồ Minh lạnh lùng đứng ở đó, lạnh lùng lên tiếng. "Không cần đợi sau này, hiện tại ta liền cho người cơ hội." Giọng nói vừa dứt, ống tay áo buông xuống, một trận gió mạnh mẽ quét qua, chân Cố Phàm mới vừa nâng lên, liền bị quét trúng, bị nâng lên khỏi mặt đất, cuối cùng hung hăng đập xuống, thân thể hắn run rẩy run rẩy, phun ra một ngụm máu tươi, một hơi không kịp nuốt xuống, đã tắt thở bỏ mạng.

Chân Linh nhìn Từ Đồ Minh, thu hồi vẻ mặt hoảng hốt, thân nhiên nói: "Cám ơn người, Từ Đồ công tử." Cố Nghĩa Cố Phàm chết, tất nhiên nàng cảm thấy được đồng tình, đối với người muốn giết nàng, nàng chưa bao giờ nhân từ.

Nàng là sát thủ, không phải người lương thiện gì, nhân từ quá nhiều sẽ chỉ làm chính mình chết không có chỗ chôn, Cố Phàm và Cố Nghĩa bại hoại như vậy, quả thật đáng chết.

Từ Đồ Minh run lên, âm thầm chịu đựng đau đớn trong lòng. Cái hắn muốn, cũng không phải tiếng cám ơn này, hắn cam tâm tình nguyện vì nàng làm mọi thứ, cho dù trả giá bằng mạng sống cũng sẽ không hối tiếc, chỉ cần nàng có thể nhớ lại hắn, chỉ cần nàng có một chút để ý đến hắn...

Hắn cực lực bỏ qua đau đớn trong lòng, nét mặt biểu lộ nụ cười ôn hòa. "Chân nhi, không cần cảm tạ ta, có lẽ là ta làm điều thừa, cho dù ta không xuất hiện, nàng cũng có thể trừng trị bọn họ." Hắn cố nào hy vọng nàng có thể bình thường một chút, cứ như vậy, hắn liền có thể làm bấy nhiêu việc cho nàng, mà không phải giống như bây giờ, nàng kiên cường làm cho hắn không thể tới gần.

Chân Linh nâng mắt nhìn Từ Đồ Minh, dòr vấn đề. "Từ Đồ công tử, làm sao người lại xuất hiện ở nơi này?" Chẳng biết tại sao, khi đối mặt với Từ Đồ Minh, nàng lại cảm thấy có loại hoảng hốt như đã từng quen biết, cảm giác như vậy làm nàng có chút sợ hãi, bởi vì đoán không ra, cho nên hoàn toàn bỏ qua.

Từ Đồ Minh cảm giác thấy Chân Linh cố ý tránh né, hắn liền nảy sinh luống cuống, vẻ mặt hắn đau xót, tiến đến đem Chân Linh ôm vào trong ngực thật chặt. Hai tay hắn, mang theo run rẩy rất nhỏ, thời điểm đó, hắn sợ, sợ hãi đau thấu nội tâm...

Hắn ôm cực nhanh, ở bên tai nàng lên tiếng gọi. "Chân nhi, Chân nhi..."

Chân Linh run rẩy, vội vàng đẩy Từ Đồ Minh ra, nhưng hắn ôm nhanh như vậy, mặc cho nàng dùng sức thế nào cũng đẩy không ra.

"Chân nhi, không cần rời khỏi ta được không? Chân nhi, không cần rời khỏi ta..." Giọng Từ Đồ Minh trầm thấp, mang theo bi thương nhàn nhạt như tuyết. Đôi mắt hắn, đau đớn dao động thật sâu, như một ngọn lửa, mang theo thống khổ vô tận, bốc cháy cuồng nhiệt.

Chân Linh rung động dừng lại, nàng đứng đó, vẫn không nhúc nhích, tùy ý Từ Đồ Minh ôm chặt, trong đầu hoảng hốt đầy ảo ảnh, nàng dường như trở về những ngày trước, về tới khoảng thời gian thống khổ, nàng co lại trong một góc sáng nho nhỏ, bốn phía đều tối đen, mọi thứ, đều bi thương như thế, mọi người, đều bỏ nàng mà đi...

"Chân nhi..." Một tiếng gọi thân tình bi thương, như từ phía chân trời xa xôi thổi tới, hắn mang trên lưng ký ức năm kiếp, chỉ vì chờ nàng, chỉ vì yêu nàng, lúc này nàng ngay trước mắt, tìm hắn, lại thể lương từ chối.

Từ lúc ra đời đến nay, hân không lúc nào không sống giữa những nỗi nhớ sâu nặng, vì tình mà khổ, vì tình mà đau, trái tim đau đớn như bị xé nát, nồng nhiệt như thể, mãnh liệt như thể, dường như muốn thiêu đốt hân.

Hân duỗi bàn tay trong suốt như ngọc, nhẹ nhàng xoa gò má nàng, động tác nhẹ nhàng chậm rãi như thế, cách lóp từ sa, nhẹ nhàng phác hoạ đường nét của nàng, ngón tay hân thon dài, khớp xương rõ ràng, đầu ngón tay chạm vào làn da nhẵn nhụi lộ ra bị thương.

Tâm đau xót, hạ xuống một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Gặp Chuyện

Chân Linh run lên, cảm giác lạnh lạnh trên môi truyền đến, hơi thở của hân vẫn lượn lơ giữa hơi thở của nàng, nàng giật mình bừng tỉnh, ra sức gầy dựa trong lòng nam tử, ý muốn đẩy ra.

Tư Đồ Minh cũng không nguyện buông ra, hân đợi nàng lâu như thế, hân thầm nghĩ muốn thoả sức nhắm nháp hương vị của nàng, hân thầm nghĩ muốn đem nàng thật sâu nhét vào trong lòng.

Mỗi nam tử, kịch liệt hôn mút mỗi cánh hoa của Chân Linh, hơi thở nóng cháy phả lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, làm nhiễm lên mấy phần hồng nhạt, tay hân, xoa nhẹ thân thể mềm mại thơm mát của nàng, mang theo ngọn lửa lan tràn, Chân Linh bị hân trêu chọc mang theo lửa nóng như thế, ý nghĩ một mảnh hỗn loạn, giống như sa vào biển sâu, chỉ có nắm chặt nam tử trước mắt, mới không bị chết chìm.

Tư Đồ Minh cạy mở môi nàng, lưỡi nóng như lửa cùng nàng tận tình quấn quýt, hân đảo qua từng phiến thịt ướt át cùng hơi thở mùi đàn hương trong miệng nàng, tình triêu mãnh liệt quán lấy nàng, trí óc một mảnh mê hoặc vắng vất.

Tay hân cởi áo đơn của nàng ra, ngón tay một đường uốn lượn xuống, môi hân, cũng một đường xuống, ấn xuống vô số dấu hôn, từng đoá đo đỏ bừng giống như hoa tường vi đang nở rộ, hơi thở hân mát lạnh lại nóng rực, làm nàng như rơi vào địa ngục, như chìm trong băng lạnh...

Vừa hôn, đã như dài đằng đẳng...

"Chân nhi..." Hân khẽ gọi nàng, thanh âm như từ thời viễn cổ xa xa truyền đến, trong phúc chốc, hân cỡ nào hy vọng thời gian dừng lại ngay lúc này, hân ôm lấy nàng, thẳng đến sông cạn đá mòn.

Nhưng, Chân Linh lại hoàn toàn bừng tỉnh, giống như trong một giấc mơ dài, hai mắt nàng đau xót, vội vàng đẩy hân ra...

Nàng đang làm cái gì? Thế mà lại bị mê hoặc trong nụ hôn của Tư Đồ Minh, thế mà lại mê luyến hơi thở của hân?

Không, nàng không thể, nàng không thể để bản thân mình lại trầm luân thêm một lần nữa.

Chân Linh lui ra vài bước, ánh mắt phức tạp nhìn Tư Đồ Minh. "Tư Đồ công tử, vừa rồi mạo phạm." Nói xong, chạy như bay ra ngoài.

Tư Đồ Minh nhìn bóng dáng Chân Linh rời đi, sắc mặt tái nhợt, nhất thời khí huyết công tâm, nôn ra một ngụm máu đặc, nhiễm vài vết lên thanh y. Hân, vẫn chưa từng giữ chân nàng...

Chân Linh chạy như điên trên đường, lòng của nàng lại dao động với Tư Đồ Minh, trái tim nàng thậm chí có chút gợn sóng, nàng, động tâm..

Chạy hồi lâu, nàng mới dừng lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn bốn phía, nàng lại chạy xa đến như vậy.

Bốn phía là ngọn đồi xanh ngắt, khe khẽ có tiếng nước chảy trong khe núi, chảy xuống hồ xanh biếc phía dưới. Bèo lay động trong hồ, như một nữ tử đáng người mảnh khảnh, yên lặng nhảy múa.

Ánh mặt trời vàng nhạt mềm mại sau gò ngoi rơi rớt từng mảnh nhỏ vụn trong rừng, không gian bốn phía thanh tịnh mà đẹp đẽ, ngẫu nhiên vang lên tiếng chim hót thanh thúy, vắng vẻ cuộn cuộn nổi lên.

Chân Linh nhìn cảnh sắc yên tĩnh trước mắt, thần sắc dần dần trở lại bình thường. Nàng đi tới mặt hồ, lấy tay vốc nước lên mặt, nhưng đúng lúc này, nàng cảm giác được sát khí nhân nhật đang lan tràn khắp bốn phía, ánh mắt rừng mình, thông thả đứng lên, lạnh lùng nhìn trước mắt.

Chỉ thấy bóng cây đang xen vào nhau, vài tên hắc y nhân toàn thân xơ xác tiêu điều mạnh mẽ nhào tới, lạnh lùng đứng trước mặt Chân Linh, đại đao trong tay dưới ánh mặt trời tán ra ánh sáng trắng lạnh lẽo.

Hắc y nhân cầm đầu hai mắt xơ xác tiêu điều lạnh lùng nhìn chằm chằm Chân Linh nói: "Hừ, dám giết người của Thất Tinh lâu chúng ta, hôm nay, ngươi đừng mong sống sót mà rời đi."

Nói xong, hân nhảy mắt ra dấu với bảy tên hắc y nhân phía sau, bảy tên hắc y nhân kia vừa nhận được, thân mình nhanh chóng nhảy lên, đem Chân Linh vây trong nửa vòng tròn, toàn thân lộ vẻ sát phạt.

Chân Linh lạnh lùng đứng ở đó, làn gió nhẹ thổi qua, từ y tung bay, mái tóc đen từng đột từng đột tung bay, hai mắt nàng vẫn không nhúc nhích nhìn hắc y nhân cầm đầu, trong mắt ngưng tụ sát khí.

Thất Tinh lâu, không nghĩ đến lại hành động nhanh như vậy, võ công tám người này so với chín người kia cao hơn một bậc, xem ra lúc này bản thân phải dốc toàn lực rồi.

Chân Linh không có cái gọi là nội lực và kình công, tuy nàng ra tay cực nhanh, có kỹ năng giết người phong phú và chiêu thức võ học cổ đại cao siêu quý dị, nhưng đối mặt với nhiều cao thủ như thế, nàng chỉ có thể nắm chắc bảy phần thắng lợi.

Nàng nhất định phải tĩnh tâm, ra tay nhanh chuẩn độ, không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì phải đoạt lấy sinh mệnh của đối phương, bằng không kéo dài thêm nữa đối với người không có nội lực như nàng mà nói rất bất lợi.

Hắc y nhân cầm đầu cảm nhận được luồng không khí bình tĩnh của Chân Linh, hắn không khỏi sửng sốt, con người tàn nhẫn thêm mấy phần chống lại Chân Linh. Cô gái này quả nhiên đáng sợ, thế nhưng có thể tàn sát ra sát khí kinh hãi như thế, hẳn thân là một trong ba đại cao thủ của Thất Tinh lâu, thế nhưng lại bị sát khí của nàng làm khúm núm, loại người này nếu không loại bỏ, sau này ắt phải là kinh địch.

Thời gian hắc y nhân suy nghĩ chỉ trong nháy mắt, con người hắn trầm xuống, hắc y nhân nhảy lên cao, trận gió mạnh mẽ gào thét tuôn ra, thân hình nhanh như chớp đánh thẳng trước mặt Chân Linh, khi đến gần Chân Linh ba thước, ánh sáng lạnh từ nhuyễn kiếm trên người hắn chợt loé, lấy thế không thể ngăn cản đâm thẳng ngực Chân Linh...

Ánh mắt Chân Linh bùng bùng sát khí, thời điểm mấu chốt nhất, nàng dùng sức nhảy, hai chân hung ác đá vào hắc y nhân, gãy thêu tinh xảo thế mà lại có thể chặt chẽ không chế nhuyễn kiếm của hắc y nhân, hắc y nhân quá sợ hãi, lực tay vừa chuyển, nhuyễn kiếm lạnh lùng bắn ra vô số ảo ảnh, thoát khỏi hai chân của Chân Linh.

Chân Linh lạnh lùng hét lớn một tiếng, bàn chân nhanh nhẹn đá một cái về phía cái móc dài, đánh một cái rất mạnh vào cổ tay của hắc y nhân. Hắc y nhân chỉ cảm thấy lòng bàn tay đau đớn tê dại không thôi, nhuyễn kiếm cầm trong tay suýt nữa đã bị Chân Linh đá bay đi. Hắn lại cảm thấy hết sức kinh hãi khi nhìn thấy tú hoa châm (là loại ám khí nhìn như kim châm) được giấu trên người Chân Linh đang hướng về phía đầu hắn mà bay đến.

Hắc y nhân vội nhất chính là sử dụng kiếm, nhưng lại chẳng ngờ Chân Linh lại có thể sử dụng ám khí, mạnh mẽ đánh hắn như vậy. Hắn hoảng hốt, không để ý đến thanh nhuyễn kiếm nữa mà nhanh chóng né tránh ngân quang* đang bay đến.

(*“Ngân quang” trong câu ý chỉ ánh sáng loé lên từ ám khí của Linh tỷ đang bay đến).

Hắc y nhân tránh được ám khí, nhưng cũng vì vậy mà mất đi vũ khí. Chân Linh nhanh chóng đón lấy nhuyễn kiếm, cầm chặt trong tay rồi tiếp tục tấn công.

Ngay lúc này, nàng tuyệt đối không có khả năng thất thủ một lần nữa!

Còn tám tên hắc y nhân khác thì lại không ngờ được Chân Linh lại có thân thủ như vậy. Ấn tượng nàng là người rất bình thường, không ngờ thân thủ lại khiến người ta không thể nắm bắt được. Mỗi đòn nàng ra lại độc ác lạnh lùng, mỗi đòn nàng ra, đều bức người ta đến đường chết.

Ngay lúc bọn họ chấn động ngây người nhìn thân pháp của Chân Linh, nàng đã tới gần bọn họ, tú hoa châm trong tay phóng ra như mưa bão xuyên thủng tầng mây. Chỉ thấy ánh sáng trắng loé lên, vừa sắc nhọn vừa nhanh chóng, đâm thẳng vào mi tâm của tám hắc y nhân đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Đau Lòng Thấu Xương

Hai mắt của tám gã hắc y nhân đều tròn tròn, mang đầy sự kinh hãi. Muốn quay người nhảy tránh, nhưng lại chậm một bước, khiến cho tám ngân châm đều đâm thẳng vào mi tâm bọn chúng.

Chỉ đánh một chiêu như thế, đã khiến cho tám gã Hắc y nhân chết ngay lập tức.

Đầu lĩnh của đám hắc y nhân thấy vậy, thoáng rung mình rồi quay người thật nhanh. Hắn muốn bỏ chạy.

Chân Linh thấy thế, nét mặt có chút biến động. Nếu để cho hắc y nhân này thoát đi, chỉ sợ một lát nữa hắn lại gọi cứu binh đến, lúc đó nàng muốn thoát thân sẽ khó khăn vô cùng. Thế nên, nàng phải giết luôn Hắc y nhân này.

Chân Linh lúc này vô cùng bình tĩnh. Nàng có thể trở thành sát thủ đệ nhất thiên hạ ở thời hiện đại, nếu không tính đến thủ pháp, thì điểm quan trọng nhất là lúc nàng giết người, tâm nàng lúc nào cũng rất bình tĩnh. Mặc kệ là đối thủ có mạnh mẽ đến như thế nào chăng nữa, nàng đều tỉnh táo mà tìm ra nhược điểm trí mạng của đối thủ.

Nàng nhìn thân ảnh gã hắc y nhân đang chạy, đột nhiên ánh mắt khẽ biến, tỏa ra sát khí làm người khác phải kinh sợ, dùng mười ngón châm trong tay phóng ra, hướng thẳng về thân ảnh gã hắc y nhân đang chạy mà bắn tới.

Hắc y nhân cảm thấy luồng sát khí tàn ra đang đuổi theo hắn, hắn liền nhảy tránh. Nhưng mà vừa tránh được ngân châm phía bên kia, liền bị mấy ngân châm bên này bay đến xuyên thẳng qua vị trí chí mạng. Hắn kinh hãi tròn tròn hai mắt. Dường như hắn không thể tin rằng, một người đứng cách hắn một khoảng cách xa như vậy,

mà lại có thể đánh trúng hần. Cô gái này thật đáng sợ!

Thân mình gã hắc y nhân rơi bịch xuống mặt đất, máu bắn tung tóe, chết ngay lập tức.

Chân Linh lúc này thu lại sát khí lạnh băng, trong tâm chợt thấy có chút bối rối trống trải. Khuôn mặt nghiêm nghị của nàng tái nhợt, thân mình đứng dưới ánh mặt trời nóng bỏng mà lại rét run, tay chân lạnh lẽo từng trận từng trận. Toàn thân run rẩy, ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nàng ấn ngực, run rẩy vô lực mà ngã xuống, ngồi bệt trên mặt đất lạnh lẽo. Hần khí tấn công trực tiếp vào ngực nàng. Sắc mặt khuất sau từ sa đã tái nhợt như tờ giấy, không còn chút máu nào.

Không thể tin nổi là sau khi sống dưới khối thân thể này, nàng lại không thể thoát khỏi những cơn đau này.

Lần trước lúc giết tám người kia ở Thất Tinh lâu, một chút bệnh tình phát ra cũng không có, nàng cho là mình rốt cuộc cũng thoát ra khỏi cơn bệnh này rồi, có thể thân nhiên đối mặt với cảnh máu me rồi, có thể trở nên vô tình rồi. Nhưng chính lúc này đây nàng lại phát hiện, nàng vẫn không thể nào làm được. Cho dù là thay đổi thân thể đi chăng nữa, ở trong sâu thẳm linh hồn nàng, nàng vẫn thấy chán ghét những cảnh đầy máu. Nàng mỗi lần giết một người nào đó, tâm sẽ giống như là bị khoét sạch, cảm thấy trống trải vô cùng, như chìm vào hư vô. Cả người giống như chìm vào băng tuyết lạnh lẽo, vô cùng đau đớn, bị thương tuyệt cùng.

Ở thời hiện đại, chuyện nàng giết người xong sẽ cảm thấy đau đớn thống khổ gãy vỡ là một bí mật, không ai biết cả. Đó là điểm trí mạng của nàng, cho nên trước mặt mọi người, nàng tuyệt đối không bao giờ nhắc đến, mà ngay cả với người con trai đó cũng không. Dù cho nàng có thể phát ra sát khí kinh người, nhưng nội tâm nàng vẫn như cũ: không thể lạnh lùng khi giết bất kì ai. Khi nhìn đến hai bàn tay mình đang kết thúc một sinh mệnh, nhìn đến ánh mắt hoảng sợ của người ta trước khi chết, lòng nàng cũng phát ra một mảng đau đớn, giống như bị người ta đâm cho một dao vậy.

Chân Linh nằm trên đất, toàn thân run rẩy không thôi. Nàng cảm thấy lạnh, rất lạnh, lạnh toàn thân, như thể thể giới này chứa đầy sự hắc ám. Như thể nàng đang bị người ta ném vào cái lồng sắt, bốn phía đều là mảnh thú đang gào rú. Chúng nó gào thét, giương nanh vuốt hướng tới nàng mà cào mà đánh.

Phía dưới đều là một mảng biến hóa. “Không, không được...”. Lúc này, nàng không thể phân biệt được đây tốt cùng là ảo giác, hay là sự thật nữa. Nàng như đang nhớ lại một viễn cảnh xa xôi, là một cảnh buồn đau vô tận. Ấu thơ của nàng là một mảnh tâm tối cùng cực, toàn bộ thể giới này đều vứt bỏ nàng.

Là những mảnh kí ức từ khi nàng bảy tuổi đến khi nàng mười tám tuổi, những mảnh kí ức đầy khổ đau. Nàng bình thường trong tâm đều lạnh như băng, ra đời cũng cứng cỏi mạnh mẽ. Nhưng sâu thẳm trong nàng đều giấu một mảng thống khổ.

Tâm Chân Linh càng thêm đau đớn, thân thể nàng càng thêm lạnh, như thể nàng là một khối băng lạnh lẽo.

Từ Đồ Minh nhảy xuống thì thấy thân mình Chân Linh run rẩy đầy đau đớn, ngực hần lập tức cứng lại. Hần chạy thật nhanh đến bên Chân Linh, ôm nàng vào ngực. “Chân nhi, nàng làm sao vậy? Chân nhi...”. Thân thể của nàng lại đang lạnh như một khối băng.

Từ Đồ Minh run rẩy kêu lên một tiếng. Hần thu lực, một chương liền chương lên lưng Chân Linh, vận công áp chế cái lạnh của nàng.

Chân Linh mơ hồ cảm nhận được một luồng khí ấm áp đang truyền đến, nàng vô thức cuộn thân mình lại, áp sát vào luồng khí ấm áp đó. “Ta lạnh quá, lạnh quá...”.

Từ Đồ Minh ôm chặt lấy nàng, đem nhiệt ấm từ thân thể hần truyền sang cơ thể nàng. Hai tay hần đang run rẩy. May mắn là hần lo lắng cho nàng, nên mới đi tìm nàng. Nếu không thì...

Suy nghĩ của Từ Đồ Minh ngừng trệ, hần suy yếu bất lực mà nhìn nàng, tuyệt vọng nhìn gương mặt tái nhợt của nàng, có cảm giác như tim hần đang bị người ta xé nát, ngay cả thở mà cũng thấy đau.

“Chân nhi, hiện nàng còn thấy lạnh không?”. Tiếng nói của Từ Đồ Minh ôn nhu, như là đang che chở bảo vệ bảo vật mà hần trân quý nhất thế giới. Cẩn thận như thế, mà lại phảng phất chút bị thương vây quanh.

“Lạnh...”. Chân Linh ngơ ngẩn, thốt ra nhưng lời vô nghĩa như thể đang nói mớ. Giờ khắc này, nàng nhất định là đang phản ứng theo bản năng mà thôi, không có chút che giấu, không một chút trốn tránh nào.

Nàng nhúc nhích người, hai tay gay gắt bám vào Từ Đồ Minh, khớp xương của nàng vì dùng sức quá độ mà trở nên trắng bệch, móng tay nàng đâm sâu vào lưng Từ Đồ Minh. Một dấu bầm đỏ xuất hiện, nhưng hai người chẳng ai phát hiện ra cả.

Từ Đồ Minh ôm chặt lấy nàng, cảm hần tựa nhẹ vào đầu nàng, hít hít lấy hương thơm mát lạnh thoang thoảng tỏa ra từ sợi tóc mai của nàng, thân mình ấm áp kề sát vào nàng, gọi lên chút hứng thú.

Hần cảm thấy thân thể đột nhiên dâng lên một ngọn lửa mãnh liệt mà ngay cả cái lạnh của nàng cũng không thể dập tắt được. Ngược lại, cái lạnh ấy còn khiến cho máu hần lưu thông mạnh hơn, như thể chính mình đang chìm trong cảnh giới giữa nóng và lạnh, toàn thân đều phát đau.

Sự run rẩy của Chân Linh cũng dần dần giảm bớt, cái lạnh cũng chậm chậm rút đi, nhiệt độ cũng khôi phục lại bình thường. Đang lúc nàng mơ mơ màng màng, thân mình khẽ động, ngấm nga ra thành tiếng.

Từ Đồ Minh như đang chịu cực hình. Thân mình hần cứng đờ, ngọn lửa trong mình như đang thiêu hủy hần, nhiệt lửa bùng lên mạnh mẽ, không thể dập được.

Hần cúi đầu xuống, đôi môi hôn lên làn da trắng của nàng, đôi môi lạnh lạnh dường như mang theo cả sự mãnh liệt, lại vừa nhẹ nhàng mà va chạm, hôn mút nàng. Làn da nàng nhẵn mịn, giống như một mảnh tơ lụa thượng hạng đẹp đẽ nhất, mang theo chút hơi lạnh lạnh, mềm nhẵn lại trơn láng.

Hần thống khổ đợi nàng đã lâu lắm rồi, cả ngày cả đêm đều tuyệt vọng bị thương mà sống. Nên lúc này, khi nàng đang nằm trong vòng tay hần, nằm trong lòng ngực hần, vậy mà hần cũng không thể có được nàng.

Ánh mắt Từ Đồ Minh mang theo đau khổ, tình niệm dày đặc cũng vì thế mà giảm đi. Hần nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dùng khinh công bay đi.

Chương 93: Muốn Giết Nàng

Cầm Vương phủ.

Nam Cung Thần mặc trường bào đẹp đẽ quý giá, mũ nảo bằng vàng, dáng người diêm dúa lẳng lơ, hướng về phía phòng Nam Cung Cầm mà đi đến. Hắn thông thả bước đi, phát ra luồng khí lạnh lùng của bậc quân vương, làm cho người ta chẳng dám nhìn.

Hắn đẩy cửa đi vào phòng Nam Cung Cầm, ánh mắt đưa đến nhìn nam tử tái nhợt tiêu tụy đang nằm trên giường, ánh mắt hắn đột nhiên lại hiện lên sự đau lòng. Mới hai ngày ngắn ngủi trôi qua, Cầm như thế mà lại bị thương tuyệt vọng đến thế sao? Hắn yêu Chân Linh khắc sâu tận xương tủy sao?

Nam Cung Cầm cảm giác được có người đang bước vào, ánh mắt bị tuyệt thần nhiên liếc qua nhìn một cái, thấy Nam Cung Cầm đứng đó, bèn lạnh nhạt nói một câu. “Hoàng huynh, người đã đến rồi!”. Thanh âm lộ ra một nỗi trống vắng, cứ như thần trí đều đã trôi lạc phương nào, khiến cho người ta nghe xong lại sinh ra phiền muộn.

Nam Cung Cầm lúc này, không còn cái lạnh lùng vô tình như trước kia nữa, không còn là Cầm tôn quý nữa. Hắn như thế, chỉ là một nam tử khổ vì tình mà thôi.

Hai mắt Nam Cung Thần lộ ra sự nhu thuận hiếm thấy, hắn đến gần chiếc giường nhỏ phía trước, nhẹ nhàng mà nói: “Cầm, nàng đối với đệ thật sự quan trọng như vậy sao?”.

Cầm, nếu có một ngày đệ biết ta lợi dụng nàng, đệ có oán hận ta hay không? Câu kể tiếp, Nam Cung Thần chỉ dám hỏi thầm trong lòng.

Mặt Nam Cung Cầm tái nhợt, bị thương mà cười. Hắn mắt đi thừ mà hắn trân quý biết bao, cho dù sau này hắn có cố gắng thế nào, cũng sẽ chẳng bù đắp được lỗi lầm ngày đó. Hắn không có cơ hội nữa, thì làm gì còn cái gọi là quan trọng hay không chứ?

Nam Cung Thần nhìn Nam Cung Cầm bị thương cười mãi không thôi, trong lòng tự có đáp án. Mà hắn, cũng kiên trì không buông thả cơ hội này, vì ai cũng không được. Hắn cố gắng nhiều năm như vậy, mới có một cơ hội có thể nắm lấy mà đánh vào Dạ Đế. Nên bất luận là vì lý do gì, hắn cũng không buông thả. Bất luận là người nào, hắn cũng không buông ra. Cho dù là vì Cầm đi chăng nữa.

Ánh mắt Nam Cung Thần bắt chợt mắt đi về lo lắng, ánh mắt lóe lên bị thu về rất nhanh. Sau đó, Nam Cung Thần nói: “Cầm, ta sai người mang tuyết sâm ngàn năm từ An Từ Quốc về cho đệ, đệ uống nó, đối với thương thế trên người, sẽ có vài phần công dụng”.

Công công phía sau Nam Cung Thần bưng bát thuốc đi lên, đưa cho Nam Cung Thần cầm lấy.

Nam Cung Thần đỡ lấy bát thuốc, ánh mắt liếc nhìn công công đó một cái, ý bảo hắn lui ra.

Công công kia biết ý, cúi đầu lui ra.

“Hoàng huynh, cảm ơn người”. Nam Cung Cầm không khéo trong việc biểu đạt tình cảm, nhưng đối với Nam Cung Thần, hắn luôn cam tâm tình nguyện bị thương thay cho Nam Cung Thần. Hắn không biết dùng lời nói để biểu lộ tình cảm, nên người ngoài nhìn vào lại nghĩ hắn băng lãnh vô tình. Nhưng Nam Cung Thần biết, Nam Cung Cầm không giống như vẻ ngoài vô tình đó, giấu trong chiếc mặt nạ vô tình lạnh lẽo là một Nam Cung Cầm rất tình cảm.

Đối với chuyện tình cảm của Chân Linh, hắn chính là lo sợ không phải là thật, nhưng mà khi đã nhận ra, thì lại không thể kim nén được. Để cho đến nông nỗi này, một phần, cũng là do tính cách của hắn mà ra.

Nam Cung Thần nhẹ nhàng lấy chén thuốc trong tay Nam Cung Cầm, dịu dàng nói: “Cầm, thương thế trên người đệ phải nhanh chóng lành đi. Tình hình vấn nạn vùng Minh Đông ngày càng nghiêm trọng rồi. Lần trước đã phát giác ra chuyện quan lại tham ô, lại thêm chuyện lương thực phân xuống cũng đã được phân chia hết rồi. Quốc gia không thể nào tìm đâu ra nguồn lương thực nhiều như vậy, mà lương thực thu hoạch năm nay lại kém hơn năm trước rất nhiều, cung quân doanh vốn đã không đủ rồi, chuyện cứu tế căn bản là không thể được”.

Nam Cung Cầm vừa uống chén thuốc xong, nghe được từ chính miệng Nam Cung Thần tình hình tại ương nghiêm trọng như thế, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt, không tránh được liên rùng mình mấy cái. Mấy ngày nay hắn vì Chân Linh nên quên mất chuyện này, xem ra sau này hắn nên bận rộn một chút, làm cho mình tạm thời quên đi bị thương này mới được.

Hắn buông chén thuốc, đạm thanh nói: “Hoàng huynh, ngày mai đệ phải đi vùng Minh Đông một chuyến, đối với tình hình hạn hán đã có phương án hóa giải rồi”. Dứt lời, trong đầu Nam Cung Cầm hiện lên hình ảnh nàng nói chuyện với hắn đêm đó.

Nàng một thân mặc váy dài mộc mạc, ngồi yên trên xe lăn, diêm dúa đến lạnh nhạt, như một hang sâu u tối, làm cho hắn sa vào con mê, nguyện chí từ này về sau mãi hôn mê không tỉnh lại.

Một mảnh biến hóa không ngừng. “Cầm, Cầm...”. Nam Cung Thần nhìn Nam Cung Cầm xuất thần, gọi hắn vài lần cũng không thấy có phản ứng, bèn đưa tay lay lắc hắn.

Nam Cung Cầm hoàn hồn, nhận thức được mình lại vì nàng mà xuất thần một lần nữa, không tránh khỏi nở một nụ cười âm đạm. “Hoàng huynh, chuyện gì?”.

Nam Cung Thần nhìn Nam Cung Cẩm, trong lòng biết hẳn vì sao xuất thần, chắc hẳn là lại nhớ nàng.

Chẳng qua hẳn chẳng tiện nói toạc ra, lập tức dời sự chú ý của Nam Cung Cẩm qua chỗ khác: “Cẩm, hạn hán vùng Minh Đông thật sự có biện pháp xử lý thật sao? Rốt cuộc là biện pháp gì?”. Nam Cung Thần đối với biện pháp này thì tò mò vô cùng. Vùng Minh Đông hằng năm đều bị hạn hán nghiêm trọng, nếu thật sự mà có thể đưa ra biện pháp xử lý được, thì Tần Nam Vương triều của hắn từ nay về sau sẽ càng cường đại hơn, dân chúng sẽ càng thêm yên ổn hơn.

Nam Cung Cẩm lập tức đem toàn bộ biện pháp của Chân Linh nói ra cho hắn biết. Nam Cung Thần nghe xong, cũng hiện lên vẻ kinh sợ. Đến tột cùng, làm sao có thể nghĩ ra một biện pháp như thế được chứ? Hay, thật sự là rất hay. Kể từ nay, vấn đề hạn hán này xem như đã được giải quyết, hơn nữa sẽ mang lại cho Tần Nam Vương triều vô số thuận lợi cùng tiền tài.

Nam Cung Thần kích động, vỗ vỗ bả vai Nam Cung Cẩm mấy cái. “Cẩm, đệ lập công lớn này, ta nhất định sẽ tưởng thưởng cho đệ thật tốt. Đệ muốn cái gì, huynh nhất định sẽ đoạt về cho đệ”. Lời này ý tứ tuy mật mờ, nhưng hai người đều hiểu rõ thâm ý trong đó.

Ý tứ trong lời Nam Cung Thần chính là, nếu đệ muốn có Chân Linh, huynh cũng sẽ thưởng Chân Linh cho đệ.

Lòng Nam Cung Cẩm đau đớn, khẽ thở dài. "Hoàng huynh, thật ra biện pháp này là nàng nghĩ ra được, hoàng huynh, có phải nàng thật đặc biệt hay không?"

Nam Cung Thần chấn động, hai mắt hiện lên kinh ngạc. Hắn đương nhiên biết nàng trong lời Nam Cung Cẩm chính là Chân Linh, không ngờ được nàng lại có thể tài trí như thế, có thể nhìn thấy toàn bộ Tần Nam Vương triều không một ai có thể nghĩ ra được biện pháp ứng đối, nàng không những có thể đem hạn hán năm nay giải quyết, còn thay Tần Nam Vương triều mang đến nguồn của cải vô giá như vậy.

Ruộng bậc thang, giường nước, núi cao cũng có thể tạo ra lương thực, điều này đối với Tần Nam Vương triều mà nói, là nguồn tài nguyên vô tận quý giá nhất.

Nhưng mà giây tiếp theo, ánh mắt hắn lại như mũi nhọn, lạnh băng. Nữ tử như vậy, nếu hắn không thể sử dụng cho Tần Nam Vương triều, nếu không lưu lại quốc gia, mà lại đưa cho đối thủ, để cho Dạ Đế có được nàng, chỉ sợ càng thêm khó đối phó.

Nam Cung Thần tâm tư hung ác, thậm chí nảy sinh ý nghĩ loại bỏ Chân Linh.

Trên mặt, hắn cười như không có việc gì, nói với Nam Cung Cẩm: "Nữ tử như thế, đúng là đặc biệt, Cẩm, không nói nữa, giờ không còn sớm nữa, nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai hoàng huynh tới tiễn đệ đi."

Nam Cung Cẩm gật đầu, nhìn Nam Cung Thần rời đi.

Thời điểm bước ra khỏi Cẩm vương phủ, Nam Cung Thần cũng không trực tiếp quay về hoàng cung, mang theo hắc y nhân, nhảy khinh công về hướng Tây Nam..

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi*, *Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Âm Mưu

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh bay vào một gian nhà tư nhân cực kỳ thanh tĩnh.

Nơi đây thanh nhã rất khác biệt, tường đồ ngói xanh, hành lang đồ thảm, mái cong của hành lang có vẽ tranh, trong viện có một cái hồ xanh ngọc bích, hoa sen trong hồ lay động, sóng nước xanh biếc mênh mông, một toà nhà bằng gỗ với phong cách cổ xưa, cây cầu treo màu trắng bắc ngang qua mặt hồ, nối thẳng đến toà nhà bằng gỗ, bốn phía quanh sân trồng đầy hoa đào, lúc này đang mùa hoa nở, hương thơm như mưa, cả một vùng màu hồng. Tất cả, đẹp như trong ảo mộng.

Tư Đồ Minh y phục màu xanh tóc đen như tơ tung bay, tay áo phất phơ, thân thể như thiên ngoại phi tiên nhẹ nhàng đáp xuống nhà gỗ.

"Chủ tử..." Chân Tử Mặc một thân áo trắng đi ra, khi hắn nhìn thấy Chân Linh trong lòng Tư Đồ Minh, thân thể khẽ run lên, đau đớn trong lòng lộn lờ không dứt.

Tại sao tiểu Linh lại nằm trong lòng chủ tử? Chuyện gì đã xảy ra?

Tư Đồ Minh thu hết sắc mặt Chân Tử Mặc vào đáy mắt, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng nói: "Mặc, ngươi đưa Ngân về Mị Dạ điện đi, bản tôn xử lý một việc rồi sẽ trở về."

Chân Linh bị ôm trong lòng, lúc này khẽ nhấp nháy hàng mi, mí mắt nàng run rẩy, sau đó chậm rãi mở ra. Đập vào mắt nàng đầu tiên chính là Chân Tử Mặc y phục màu trắng đứng thẳng trước mặt nàng.

Nàng sững sốt, sau đó mới phát giác mình đang bị Tư Đồ Minh ôm trong lòng.

Nàng lập tức nhún người, thoát khỏi vòng tay của Tư Đồ Minh.

Động tác nàng quyết liệt như thế, trong mắt Tư Đồ Minh đau đớn không gì có thể nói rõ, phảng phất như có người hung hăng giẫm vào tim hắn, đau thấu xương tủy.

Chân Tử Mặc nhìn thấy Tư Đồ Minh bình thường luôn trong trẻo lạnh lùng xa cách nhưng lúc Chân Linh tránh đi vẻ mặt lại bi thương, trong lòng hắn trăm mối tơ vò, cảm giác không biết phải nói như thế nào.

Chủ tử của hắn đối với tiểu Linh... Quả thật...

Trong lòng Chân Tử Mặc đau đớn cùng tuyệt vọng không sao nói rõ, hần mạnh mẽ áp chế đau đớn của mình, thần nhiên trả lời: "Chủ tử, ta đưa Ngân trở về chữa thương." Nói xong, hần nghiêng đôi mắt ôn nhuận như ngọc, mỉm cười nhìn Chân Linh. "Tiểu Linh, chuyện của đại ca khi nào có thời gian sẽ kể cho mọi người biết, hãy bảo trọng." Không ai biết sau nụ cười kia là nỗi đau như thế nào, tiểu Linh của hần, thật sự cũng không cần hần..

"A... Đại ca bảo trọng." Vốn dĩ Chân Linh định gọi hần là Chân Tử Mặc, nhưng nhìn Chân Tử Mặc cười dịu dàng, nàng gọi cũng không thể gọi ra tên của hần, tình cảm của Chân Tử Mặc đối với chủ nhân ban đầu của thân thể này không bình thường, điều này nàng biết, chắc hần hần cũng phát hiện nàng và Chân Linh trước kia không giống nhau, trong lòng hần, nhất định là rất khó chịu.

Chân Linh nhìn thân ảnh Chân Tử Mặc trắng toát, vẻ mặt tĩnh lặng, hai mắt vẫn không nhúc nhích nhìn hần chăm chăm, tình thân, nàng khát vọng nó biết bao, đại ca, hãy bảo trọng.

Cuối cùng Chân Tử Mặc cười dịu dàng với Chân Linh, sau đó mới xoay người rời đi.

Tư Đồ Minh đứng yên một bên lúc này mới lên tiếng, giọng hần trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo một chút vắng lặng. "Chân nhi, nàng còn muốn trở về Phụng Nghi lâu sao?"

Vừa rồi đứng giữa tình cảm của Chân Tử Mặc và nàng, hần không định xen vào, thật ra hần rất hâm mộ và đồng tình với Chân Tử Mặc, hần hâm mộ bởi vì hần có thể lấy thân phận đại ca để ở bên cạnh nàng, mà hần đồng tình cũng bởi vì như thế, đại ca vĩnh viễn là đại ca, tình cảm của Mặc dành cho nàng, e chỉ có thể là hoa rơi nước chảy, chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Chân Linh liếc mắt nhìn Tư Đồ Minh, khẽ nói: "Tư Đồ công tử, ta sẽ trở về, vừa rồi cảm ơn người." Nàng cố tình xem nhẹ chưa xót trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh.

Tư Đồ Minh trong lúc vô tình đã xông vào lòng nàng, vừa rồi tâm bệnh nàng phát tác, Tư Đồ Minh hoàn toàn thấy được, nếu nàng đoán không nhầm, ảm áp vừa rồi, là từ hần mà ra.

Khẽ thở dài trong lòng, đối với thâm tình của Tư Đồ Minh nàng hoảng hốt và mê muội, theo lý mà nói nàng và Tư Đồ Minh chỉ mới gặp mặt nhau, vì sao hần lại có ánh mắt thâm tình như vậy, đối mặt với nàng lại có vẻ mặt bi thương như thế, giống như đã yêu nàng mấy đời mấy kiếp, tình cảm kia, từ trong xương tủy phát ra, đối với tình cảm nàng luôn luôn nhạy cảm, tình cảm Tư Đồ Minh dành cho nàng sâu sắc như thế, không có khả năng nàng nhìn lầm.

Tư Đồ Minh trong trẻo nhưng lạnh lùng đứng ở đó, tóc dài bị gió thổi nhẹ bay, óng ánh trong suốt như tơ, cánh hoa đào chẳng chịu rơi trên tóc mai hần, mang theo vẻ đẹp bi thương không gì có thể hình dung, nhân nhạ lượn lờ.

Tim của hần, đau đớn, không có gì đau khổ bằng việc người mình yêu dùng vẻ mặt xa lạ đối mặt với người, nhưng hần lại khẽ cười giả vờ như không có việc gì. "Chân nhi, để ta đưa nàng về."

"Tư Đồ công tử, không cần, tự ta có thể đi về, gặp lại sau." Nói xong, nhanh nhẹn xoay người rời đi.

Tư Đồ Minh nhìn bóng dáng Chân Linh, ánh mắt đau khổ cuối cùng không thể che giấu được nữa, hần nắm chặt hai tay, trong mắt có chút đau xót, bóng dáng nàng kiên quyết như vậy làm hần đau đớn.

Hần biết, nàng cự tuyệt hần.

Phụ Tướng quân.

Chân Hậu Đôn sắc mặt xanh mét ngồi trên ghế thái sư ở đại sảnh, ngồi hai bên hần là Chân Tử An và Chân Tử Phong, hai người sợ hãi nhìn sắc mặt Chân Hậu Đôn giận dữ, không dám lên tiếng.

Trong đầu Chân Hậu Đôn lúc này lại hiện lên một màn phát sinh ngày hôm đó, hần đường đường là nhất phẩm Đại tướng quân của Tấn Nam Vương triều, nhưng lại bị con gái mình trước mặt mọi người làm cho nhục nhã, khẩu khí ác ý, hần thật sự khó mà nuốt xuống, nghiệt chủng này không ngờ lại trở nên lợi hại như thế, hần thật hối hận lúc trước không dùng độc khổng chế nàng.

Lúc trước hần nghĩ nàng suy nghĩ đơn giản, dễ dàng khống chế, cho nên không tính mạo hiểm cho nàng uống thuốc độc, nếu hần biết nàng sẽ lợi hại như thế, ngày đó đã liều mình cho nàng uống thuốc độc, thì bây giờ cũng sẽ không sợ nàng không ngoan ngoãn nghe lời.

Càng nghĩ, sắc mặt Chân Hậu Đôn càng xanh, hần giận dữ đánh một chương lên bàn đá, trong nháy mắt, toàn bộ bàn đá bị vỡ ra, bụi phấn bay lên khắp nơi.

"Cha..." Chân Tử An và Chân Tử Phong cũng chưa từng thấy qua Chân Hậu Đôn phẫn nộ như thế, không nhịn được sợ hãi kêu.

Chân Hậu Đôn thu lại phẫn nộ của mình, nâng mắt nhìn hai đứa con trai, lạnh lùng nói: "Tử An, Tử Phong, phụ thân hiện tại cũng chỉ còn hai người con trai là các người bên cạnh, hy vọng các người không cần lại khiến cho lão phu thương tâm thêm nữa." Nói vậy, nhưng hai mắt lại hiện lên băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hắc Y Nhân Đáng Sợ

Chân Từ An và Chân Từ Phong run lên, hai người nhất trí trả lời: "Phụ thân người yên tâm, chúng con nhất định sẽ không để phụ thân thương tâm."

Một màn này người ngoài nhìn vào, cỡ nào phụ tử tình thâm, nhưng chỉ có người trong cuộc bọn họ mới hiểu được, thật ra bọn họ trong lúc đó cũng không phải thâm tình gì, mà là quan hệ lợi dụng và bị lợi dụng.

Câu nói vừa rồi của Chân Hậu Đôn ẩn ý là, nếu Chân Từ An và Chân Từ Phong giống Chân Linh phản bội hấn, kết cục sẽ rất thảm.

Chân Từ An và Chân Từ Phong sao lại không hiểu được thâm ý trong đó chứ, Chân Hậu Đôn có một thân phận khác, bọn họ cực kỳ rõ ràng, lạnh lùng như hấn, bất kể là chuyện gì cũng có thể làm cho bằng được, giết con của mình đối với hấn mà nói, rõ ràng không tính là cái gì.

Chân Hậu Đôn nhìn hai người Chân Từ An, dường như vừa lòng trước sự sợ hãi của bọn hấn, hấn khẽ gật đầu, lập tức nói: "Từ An, Từ Phong, nghiệt chủng Chân Linh này không thể giữ lại, trong hai ngày ngắn ngủi, nó đã trừ khử hơn mười vị cao thủ của Thất Tinh lâu, mà ngay cả Hắc Phong một trong ba đại cao thủ cũng bị nó giết, nếu giữ lại nó, e là sẽ phá hủy kế hoạch của chúng ta."

Chân Từ An ánh mắt ngoan độc nói: "Cha, người yên tâm, lúc này con đã nghĩ ra kế sách rất vẹn toàn, cho dù nó lợi hại, cũng không thể toàn mạng trở ra."

Ánh mắt Chân Hậu Đôn băng lãnh chợt loé, giọng nói: "Từ An, việc này giao cho ngươi xử lý, nhất định phải trong vòng ba ngày trừ khử nàng. Ngoài ra, đi thăm dò điều tra xem Chân Từ Mặc ở Mị Dạ Đế quốc có thân phận gì? Nếu cần, chúng ta cũng cần phải loại bỏ hấn."

Chân Từ An hơi nghi hoặc, sau đó đáp: "Vâng, phụ thân yên tâm, con nhất định làm hết sức, nhất định làm cho hai người này biến mất."

Chân Từ Phong đứng một bên im lặng nghe, ánh mắt giao hoạt chợt loé rồi biến mất không ai nhìn thấy.

"Tốt lắm, các ngươi đi xuống đi."

"Vâng, phụ thân."

Chân Từ An và Chân Từ Phong lui ra ngoài không bao lâu, một bóng đen cực nhanh nhảy vào, hấn vừa đến, cả phòng bị bao phủ giữa một tầng băng lạnh.

Chân Hậu Đôn thấy người tới, vẻ mặt trở nên kinh cần nghe lời, hấn quỳ xuống hành lễ với hắc y nhân. "Thuộc hạ cung nghênh Thánh chủ."

"Đứng lên đi." Thanh âm hắc y nhân lạnh như băng không giống với giọng nói mà loài người có được, giọng nói như từ Địa ngục phát ra, âm u vô cùng kinh hãi, khiến người ta nghe xong trong lòng nảy sinh sợ hãi.

Thân hình hấn cao ngất, toàn thân mặc vải màu đen như bóng đêm, chỉ có hai mắt băng lãnh tuyệt tình lộ ra ngoài, ánh mắt tràn ngập ý khát máu ngoan độc, như bóng đêm vô biên vô hạn, toả ra hơi thở chết chóc rét buốt.

Chân Hậu Đôn đứng dậy, cúi đầu đứng bên phải hắc y nhân, thật cẩn thận hỏi han: "Thánh chủ, ngài hôm nay đến đây không biết là có chuyện gì?"

Hắc y nhân chưa từng nhìn Chân Hậu Đôn, giọng nói rét buốt lạnh lùng vang lên: "Chân Hậu Đôn, bản tôn cho ngươi thời gian ba ngày, ba ngày sau nếu không thể mang đầu Nam Cung Cẩm đến gặp ta, ngươi chờ độc phát tán đi."

"Thánh chủ, có thể thư thả hai ngày không, thuộc hạ nhất định không làm Thánh tôn thất vọng." Sắc mặt Chân Hậu Đôn lúc này vô cùng tái nhợt, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi. Thời gian ba ngày với hấn mà nói quá ngắn, Nam Cung Cẩm đầu phải dễ giết, hấn âm thầm bố trí lâu như thế, mà không giết được, ba ngày hấn thật sự không nắm chắc được bao nhiêu.

Hắc y nhân lạnh lùng vung tay áo, ánh mắt càng thêm lạnh lùng khát máu. "Ba ngày không đủ? Chân Hậu Đôn, hiện giờ Nam Cung Cẩm bị vương phi Chân Linh mà hấn bỏ rơi đã thương nặng, bản tôn đã điều tra qua, sáng sớm ngày mai Nam Cung Cẩm xuất phát đến vùng Minh Đông giải quyết tình hình hạn hán, ngươi thừa dịp này ra tay, nếu như vậy mà cũng không thể giết Nam Cung Cẩm, như vậy đầu của ngươi dùng để làm gì?"

"Vâng, thuộc hạ đã hiểu, ba ngày sau nhất định mang đầu Nam Cung Cẩm đến cho ngài." Chân Hậu Đôn run rẩy quỳ xuống.

Thật lâu cũng không thấy hắc y nhân kia nói tiếp, hấn không nhịn được ngẩng đầu lên, nhưng đại sảnh lúc này, đầu còn thân ảnh của hắc y nhân nữa, hấn đã sớm rời đi.

Chân Hậu Đôn thả lỏng tinh thần, lập tức hít thở một hồi. Ba ngày, hấn chỉ có thời gian ba ngày...

Khi Chân Linh trở lại Phượng Nghi lâu, đã là lúc chạng vạng, trời chiều như máu, đêm Phượng Nghi lâu tắm giữa ánh sáng mờ, bóng dáng tím nhạt của nàng đi vào.

Thi thể đám người Cố Nghĩa Cố Phàm đã được xử lý, vết máu trong đại sảnh cũng được lau rửa sạch sẽ, mọi thứ đều khôi phục lại dáng vẻ lúc đầu, nếu không phải nàng ngồi thấy trong không khí vẫn như cũ toả ra mùi máu tươi rất nhẹ, nàng còn tưởng rằng tất cả chuyện xảy ra giữa trưa đều là giấc mơ.

Các cô nương thấy nàng cũng thân nhiên tiếp đón, đối với mọi chuyện phát sinh hôm nay, các nàng hình như không nhớ rõ, sắc mặt mỗi người đều bình thường, không hề hình hài như lúc giữa trưa.

Chân Linh đi qua đại sảnh, trở lại Phượng Tê cư.

Mới vừa vào trong phòng, Bích Ba vội vàng nhào tới, gắt gao ôm nàng. "Ồ ô... người đi đâu vậy? Vì sao lại đi cả nửa ngày, nô tì, nô tì còn tưởng đã xảy ra chuyện gì..."

Bích Ba nhào vào lòng Chân Linh khóc như mưa.

"Ta không sao, làm Bích Ba lo lắng rồi, giữa trưa Hoa tỷ tới tìm ta đi tập múa, lúc đi vội vàng thấy người ở trong nhà, cho nên chưa kịp nói một tiếng với người, được rồi, đừng khóc." Chân Linh nhìn mặt Bích Ba đang khóc, đáy lòng mềm mại tràn đầy ảm áp.

"Người làm nô tì sợ muốn chết, còn cho là người xảy ra chuyện, nô tì chạy đi tìm khắp Phụng Nghi lâu, cũng không thấy bóng dáng, hỏi tất cả mọi người trong lâu đều nói không biết, nô tì, nô tì nghĩ..."

"Người cho là gì chứ? Nghĩ rằng ta sẽ không trở về nữa hay sao? Bích Ba, từ này về sau đừng có đoán mò nữa, ta sẽ không bao giờ bỏ người, mặc kệ người ở lại chỗ này đâu". Chân Linh dịu dàng lau nước mắt cho Bích Ba.

"Tiểu thư, người rốt cục là đã đi đâu? Nô tì đã tìm khắp Phụng Nghi lâu mà không tìm thấy người". Bích Ba vừa khóc vừa hỏi dồn. Nàng muốn biết tiểu thư đã đi đâu, chứ không nếu lần sau tiểu thư lại rời đi mà không nói với nàng một tiếng, thì nàng biết đi đâu tìm người đây?

Chân Linh nhìn Bích Ba, vừa mới định mở miệng nói, thì lại bị Hoa tỷ đang đi tới ngắt lời.

Hoa tỷ nhìn Chân Linh, thần sắc có chút nghiêm trọng. Nàng bước tới trước mặt Chân Linh, liếc nhìn Bích Ba một cái, sau mới nói: "Anh Túc, chủ nhân tìm người, người mau đi theo ta".

"Tiểu thư..."

"Hoa tỷ, ta đi theo người liền đây". Nói xong, Chân Linh quay đầu nhìn Bích Ba, nhỏ giọng nói: "Không cần lo lắng cho ta đâu, ta đi một chút rồi sẽ trở về".

"Vâng ạ". Bích Ba vẫn đang nức nở, nghe thế liền gặt đầu.

Hoa tỷ lại liếc nhìn Bích Ba một lần nữa, sau đó liền đem theo Chân Linh mà bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Niếp Minh Liệt Lo Lắng

Ở gian phòng thanh tĩnh nhất Phụng Nghi lâu, một thân Niếp Minh Liệt mặc hắc y diêm dúa lắng lơ đang ngồi dựa vào chiếc giường nhỏ phía trước, ngón tay thon dài gõ gõ theo tiết tấu lên chiếc giường chạm trổ hoa văn, cử chỉ toát ra vẻ dụ hoặc yêu mị cực kì.

Lúc này, Hoa tỷ mang theo Chân Linh đẩy cửa bước vào.

"Chủ nhân, ta đưa Anh Túc cô nương đến rồi". Hoa tỷ đối với chủ nhân ngồi trên giường là Niếp Minh Liệt, cung kính vô cùng.

Niếp Minh Liệt dừng ngón tay đang gõ gõ giường lại, chậm rãi nhưn đôi mắt phượng nhìn về phía Chân Linh, sau đó khoát tay với Hoa tỷ, ý bảo nàng rời đi.

Hoa tỷ nhận được chỉ thị từ Niếp Minh Liệt, lắng lắng rồi không tiếng động. Cánh cửa lại khép lại một lần nữa.

Chân Linh nhìn ánh mắt diêm dúa lắng lơ của Niếp Minh Liệt đang nhìn tới, dùng thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng mà hỏi: "Niếp công tử, người tìm ta không biết là có chuyện gì không?"

Niếp Minh Liệt đứng dậy khỏi chiếc giường, cười câu dẫn, lắng lơ nói: "Chân Linh cô nương, người tính sẽ ân thân lại Phụng Nghi lâu bao lâu nữa?"

Chân Linh không ngờ Niếp Minh Liệt lại hỏi như vậy, nàng trầm xuống một chút, sau mới đáp: "Niếp công tử, không phải là người đang muốn đuổi ta đi đấy chứ?"

"Sao lại thế được, không phải đâu. Chân Linh cô nương hiện tại chính là hoa khôi của Phụng Nghi lâu, cũng là đệ nhất hoa khôi của thiên hạ, ta lại có thể bỏ đi con đường hái ra tiền này sao? Nhưng mà Chân Linh cô nương, người có từng nghĩ đến, là tại sao Nam Cung Thần lại xuất hiện ở Phụng Nghi lâu để ra giá chuộc người không?"

"Vì cái gì?". Điều này, chính Chân Linh cũng đang tò mò. Nam Cung Thần rốt cục là đang bày mưu gì đây?

"Bởi vì Dạ Đế đó". Niếp Minh Liệt phun ra năm chữ này, rồi liếc nhìn Chân Linh một cái đầy thâm ý, sau đó mới nói tiếp: "Nam Cung Thần vốn dĩ là muốn thống nhất thiên hạ, nhưng hần lại e ngại thực lực của Mị Dạ Đế quốc quá lớn, sẽ không dễ dàng cho hần nếu hần hành động. Lúc đó hần muốn lợi dụng người câu dẫn Dạ Đế, sau đó bày ra một vụ ám sát Dạ Đế".

Chân Linh nghe Niếp Minh Liệt nói xong, nhất thời trở nên kinh động. Nam Cung Thần làm sao lại biết Tư Đồ Minh có cảm tình

đối với nàng? Không, như vậy không đúng. Nếu Nam Cung Thần thực sự biết Dạ Đế có cảm tình đối với nàng, hần sẽ không buông tay dễ dàng như vậy. Chắc chắn là hần không hề biết.

Đột nhiên, trong đầu Chân Linh chợt lóe lên một suy nghĩ. Nàng hiểu được nguyên nhân là vì sao rồi. Chắc hẳn là vì trong đại hôn ngày đó, Nam Cung Thần thấy thái độ của Chân Tử Mặc cùng Phong Vô Ngân khác thường, nên mới đến Phụng Nghi lâu để đầu giá nàng. Hần biết địa vị của Chân Tử Mặc cùng Phong Vô Ngân trong lòng Tư Đồ Minh chắc chắn là không hề thấp, nên mới muốn lợi dụng nàng, từ đó dụ dỗ Tư Đồ Minh.

Nàng nhìn về hướng Niếp Minh Liệt, thân nhiên hỏi: “Niếp công tử, vì sao ngươi lại nói cho ta biết điều này?”. Việc như thế này chắc chắn là chuyện quan trọng, thế mà hần lại nói cho nàng, chẳng lẽ hần lại tin tưởng nàng đến vậy? Hay là hần đang có dự định gì chẳng?

Ánh mắt Niếp Minh Liệt hiện lên tia tán thưởng. Nàng quả nhiên là thông minh tuyệt đỉnh, chính hần cũng chẳng nói cho rõ ràng ý tứ, mà nàng đã hiểu được nguyên do trong đó. Mặc ơi là Mặc, muội muội bảo bối của ngươi xem ra là chẳng còn như trước đây nữa rồi. Tư chất cùng suy nghĩ lanh lợi thế này, ta và ngươi đều chẳng sánh được.

Nén một tiếng thở dài trong tâm, Niếp Minh Liệt gọi lên ý cười điểm dứa, lười nhác nói: “Chân Linh cô nương, sở dĩ ta nói cho người biết điều này, cũng chẳng có ý gì khác. Chỉ hi vọng người có thể bảo vệ bản thân mình cho tốt. Vấn đề sống chết của người lúc này không chỉ ảnh hưởng tới mình người đầu. Nếu người mà có cái gì bất trắc, chi sợ là...”. Câu kể tiếp, Niếp Minh Liệt cố ý bỏ dờ không nói, để cho Chân Linh tự tưởng tượng.

Hần sở dĩ nói với nàng như vậy, chẳng qua cũng chỉ là làm cho nàng càng thêm mạnh mẽ. Chuyện của nàng cũng chẳng phải là chuyện gì khó khăn. Hần tin nàng có thể lo được.

Lại nói, hần đúng là có chút tâm tư thật. Cảm tình của Mặc đối với nàng đã khắc sâu tận tâm can rồi. Nếu có xảy ra chuyện gì, chắc chắn là sẽ bị ảnh hưởng. Hơn nữa, Ngân đối với nàng cũng đã có tâm tư bất thường, nếu nàng xảy ra chuyện gì, hai huynh đệ sẽ loạn ý. Chuyện này đối với Mị Dạ Đế quốc mà nói, cũng chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Mà điều khiến hần kinh hoàng nhất chính là Dạ Đế. Dạ Đế đối với nàng, thâm tình e là còn sâu đậm gấp nhiều lần. Thực ra lúc Dạ Đế đang tính đến chuyện quay về Mị Dạ điện, lại tình cờ nghe được chuyện Thất Tinh lâu hạ lệnh giết nàng, thế là Dạ Đế liền liều lĩnh chạy đi tìm nàng. Rồi còn lộ diện trước mặt mọi người, vì nàng mà giết đám người Cổ Nghĩa, Cổ Phàm. Chuyện này thực sự khiến hần chấn động mà. Dạ Đế luôn lạnh lùng, luôn lạnh nhạt, đối với bất cứ chuyện gì cũng điềm tĩnh chẳng bận tâm, vậy mà lại vì nàng mà nổi cơn thịnh nộ như vậy.

Một mớ suy nghĩ rối rắm! Có tâm thì cũng chỉ một người biết, nếu lợi dụng, chuyện này đối với toàn bộ Mị Dạ Đế quốc chính là một tổn thương trí mạng.

Chân Linh sao lại không biết điều Niếp Minh Liệt đang nghĩ được. Tư Đồ Minh cùng đại ca của nàng đều có liên quan, như vậy sau này sẽ càng có nhiều người nhân cơ hội này mà ra tay với nàng. Cuộc sống sau này của nàng, nếu so với cuộc sống lúc ở trong Cẩm Vương phủ, e là càng thêm nguy hiểm.

Chân Linh thu nét mặt lại, thân nhiên nói: “Niếp công tử, ngươi yên tâm đi, ta biết phải làm thế nào rồi. Thời gian không còn sớm nữa, nếu không có chuyện gì nữa, ta xin phép đi trước”

“Khoan đã...”. Niếp Minh Liệt lại gọi Chân Linh quay lại.

Chân Linh quay đầu, lẳng lặng nhìn hần, đợi hần nói.

“Chân Linh cô nương, chủ tử đã cô đơn rất lâu rồi. Nếu có thể, hi vọng ngươi cho hần một cơ hội”. Thời điểm Niếp Minh Liệt nói ra câu đó, thần sắc của gương mặt xinh đẹp mang đầy sự nghiêm túc, hai mắt nhìn Chân Linh chăm chú.

Chân Linh hơi ngạc nhiên, trong lòng chợt có cái gì đó lướt qua. Nàng cố gắng áp chế, đạm thanh nói: “Niếp công tử, chuyện tình cảm ta và ngươi không thể nói trước, tất cả đều do tâm mà thôi”. Nói xong, nàng nhanh nhẹn xoay người rồi đi.

Niếp Minh Liệt nhìn theo hướng nàng rồi đi, thật lâu sau mới thở dài một tiếng. Nữ tử như thế, chi sợ sẽ làm chủ tử đau đớn nữa thôi. Lòng của nàng, e là khó mà chinh phục được.

Hôm sau, ngày khởi hành.

Cổng chính Cẩm Vương phủ. Nam Cung Cẩm mặc một bộ thường phục sáng màu, dáng người cao, tóc dài búi nhẹ, khuôn mặt tuấn mỹ mang chút tái nhợt. Hần xoay người lên ngựa, ánh mắt bình thản nhìn Nam Cung Thần. “Hoàng huynh, trong khoảng thời gian này người có thể giúp ta âm thầm bảo hộ nàng hay không?”.

Lời vừa dứt, hần nhìn về phía Phượng Nghi lâu, ánh nhìn mang đầy sự đau đớn. Giờ này khắc này, hần chỉ muốn âm thầm bảo hộ nàng, để nàng không phải chịu bất kì thương tổn nào.

Ánh mắt Nam Cung Thần ánh lên chút lạnh lẽo. Sau hần âm thầm thu lại, mỉm cười gật đầu. “Cẩm, ngươi yên tâm, ta sẽ âm thầm phái nhiều người bảo vệ nàng thật tốt”.

Nam Cung Cẩm không nói thêm bất kỳ lời nào, thu hồi ánh mắt, nhìn Nam Cung Thần mà nói. “Hoàng huynh, bảo trọng”. Sau, liền giục ngựa rồi đi.

Phía sau hần, hộ binh tăng tốc bám theo, hàng hàng dãy dãy rời khỏi Cẩm Vương phủ.

Nam Cung Thần nhìn Nam Cung Cẩm rồi đi ngay trước mắt, lạnh lùng nói với thái giám phía sau lưng: “Trương Hiến, sự tình sắp đặt như thế nào rồi?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, sự tình đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ chờ giờ Tý tối nay, chúng ta liền hành động”. Trương Hiến công công cúi đầu đứng sau Nam Cung Thần, nhỏ giọng nói.

Nam Cung Thần sau khi nghe xong, thần trí thoáng lạnh như băng, ánh mắt lại mang chút lo lắng. “Nhớ làm cho nhanh chóng triệt để, đừng để lưu lại bất kì dấu vết gì”.

“Vâng thưa Hoàng thượng”.

Nam Cung Thần ngồi trên một chiếc xe ngựa xa hoa để hồi cung, trong lòng lạnh lẽo mong chờ. Chân Linh, trăm phải bỏ ngươi, nếu không làm như thế, chi sợ Cẩm sau này sẽ càng lún sâu hơn mà thôi.

Chương 97: Nhiều Người Muốn Mạng Của Nàng Như Vậy

Nửa đêm, Trăng sáng rực làm lu mờ đi các vì sao.

Bên trong Phụng Tê cư đã sớm tắt đèn, Chân Linh cũng Bích Ba dần đi vào giấc ngủ.

Mấy bóng đen nhảy vào Phụng Tê cư, lặng yên không gây ra bất kì âm thanh nào. Trường kiếm trong tay ánh lên mấy tia sáng lạnh lẽo. Năm gã Hắc y nhân nhìn nhau, sau đó âm thầm tiến vào phòng Chân Linh.

Khi năm người tiến vào, Chân Linh nằm trên chiếc giường nhỏ liền cảm nhận được luồng sát khí. Nàng giả như đang ngủ say, đợi thời cơ thích hợp nhất để ra đòn.

Năm gã Hắc y nhân không biết Chân Linh đang nằm trên giường đã tỉnh, bọn họ âm thầm nháy mắt ra dấu, sau đó mỗi người đều nhất trí giương đao, chém thẳng vào chiếc giường mà Chân Linh đang nằm.

Ngay lúc ánh sáng lạnh chợt loé, Chân Linh bật dậy cực nhanh, bắn ra năm cây kim may nhắm thẳng mi tâm của năm hắc y nhân.

Năm hắc y nhân còn đang bị vây trong kinh ngạc đã mất mạng.

Về mặt Chân Linh lạnh như băng, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, tâm bệnh của nàng, dường như lại muốn phát tác. Nàng cắn răng chịu đựng, tuyệt đối không để cho mình phát tác vào lúc này.

Hắc y nhân kia nhưng lại có thể không một tiếng động lên vào Phụng Tê cư, bên trong nhất định có nội ứng, nếu lúc này tâm bệnh của nàng phát tác, lát nữa hắc y nhân lại tiến vào, như vậy nàng thật sự rất khó ứng phó.

Chân Linh bên trong áo rút ra dài ngâm châm dài, hung hăng châm vào huyệt vị trên ngực, mũi nhọn làm đau đớn trong nàng hoãn xuống, tay chân run rẩy cũng từ từ ngừng lại, nàng khẽ quét mắt liếc nhìn thi thể hắc y nhân một cái, sau đó đi tới, ngay lúc nàng định kéo khăn che mặt của hắc y nhân xuống, một phi đao lạnh như băng phóng tới gây nàng.

Ánh mắt Chân Linh rùng mình, thân thể xinh đẹp nghiêng người né khỏi phi đao, sau đó, động tác nàng cực nhanh phóng ra ba cây kim, lao thẳng tới trước mặt hắc y nhân vừa mới kích động tiến lên...

Hắc y nhân kinh hãi, không ngờ được Chân Linh sẽ ra tay nhanh như vậy, hần thà người nhảy lên xà nhà, né tránh khỏi ánh sáng bạc đang phóng nhanh tới.

Kim may kia không một tiếng động cắm vào ván cửa, không thấy tung tích.

Hắc y nhân lúc này lại hoảng hốt. Vừa rồi hần cảm thấy có ám khí đánh úp lại, hần chỉ lo trốn tránh, không kịp thấy rõ là ám khí gì, trong lòng đoán rằng đó là ngâm châm thật dài, cũng không ngờ đó chỉ là cây kim may tầm thường.

Nữ nhân này, quả nhiên đáng sợ, chỉ là cây kim may bình thường ở trong tay nàng lại trở nên hung hăng đáng sợ như thế, thủ pháp vận dụng ám khí như thế, nhìn khắp thiên hạ, không ai có thể địch lại.

Chân Linh lạnh lùng nhìn hắc y nhân, thầm nghĩ, đêm nay nhất định có một trận ác chiến, tất cả các thế lực sẽ xuất hiện trong đêm nay.

Ánh mắt sắc lạnh của nàng chợt loé, cũng không để cho hắc y nhân có cơ hội thở ra đã phóng kim châm, trong nháy mắt, ánh sáng bạc như mưa, xen kẽ loạn xạ hướng hắc y nhân phóng tới...

Hắc y nhân nhảy lên cực nhanh, trường kiếm trong tay quét từng trận kiếm ảnh, ngăn chặn toàn bộ kim may.

Hần nhìn Chân Linh, ánh mắt khát máu đờ đờ sát khí, gió đen đảo qua, một chưởng đánh thẳng trước mặt Chân Linh...

Hai người đánh nhau cũng không chú ý đến, trong phòng lúc này còn tồn tại hắc y nhân thứ ba, hắc y nhân này cùng một bọn với năm hắc y nhân kia, vừa rồi năm người kia chỉ là phân tán lực chú ý của Chân Linh mà thôi, hần mới là người hành động trọng điểm.

Người này ẩn giấu hơi thở toàn thân, để không ai có thể phát hiện ra sự hiện hữu của hần, bàn tay với ngón tay gầy như que củi cầm một cái bình sứ, hần cười lạnh, mặc cho chất độc trong bình phát tán trong phòng...

Sau khi hoàn thành tất cả, hắc y nhân kia rời đi không một tiếng động.

Chân Linh thấy hắc y nhân liều mạng với mình, về mặt nàng xơ xác tiêu điều, sát khí vô tận lan tràn toàn thân nàng, ngay lúc hắc y nhân cách nàng không tới ba thước, nàng quát lạnh một tiếng, kim may trong tay xuyên thẳng vào mi tâm hắc y nhân.

Hắc y nhân còn chưa hiểu được Chân Linh ra tay như thế nào, đã bị mất mạng.

Thân thể Chân Linh lại bắt đầu run rẩy, từ lần trước tâm bệnh bắt đầu phát tác, nàng cũng cảm thấy không thể khác chế được đau đớn trong cơ thể, mỗi lần giết một người, đáy lòng liền bốc ra ý lạnh, toàn thân run rẩy suy yếu vô lực.

Nàng lúc này, mắt thấy tâm bệnh sẽ kích phát, nàng cắn chặt răng, môi tái nhợt bị cắn ra tơ máu, nàng vẫn như cũ cùng sức cắn thật mạnh, cường chế chịu đựng đau đớn cùng lạnh lẽo trong cơ thể, ngón tay khẽ run lại lấy ra ngâm châm, lại một lần nữa đâm vào huyết vị nơi ngực đang đau đớn, vài tơ máu tuôn ra, nhiễm lên áo trắng của nàng, nàng hung hăng cắn răng, ánh mắt lạnh như băng nhìn ngoài cửa.

Ngoài cửa lại có một đám hắc y nhân vừa đến, tối nay, nàng nhất định phải cắn răng nhịn xuống, tối nay qua đi, nàng sẽ khiến cho tất cả những ai muốn giết nàng phải trả nợ máu, người phía sau hắc y nhân, nàng mơ hồ đoán được vài phần, trong đó tất nhiên có người của Thất Tinh lâu, còn có người của Chân Hậu Đôn, mà hắc y nhân trước mắt này, nàng đoán, chắc là người của Nam Cung Thần, hẳn bắt đầu hành động..

Về mặt Chân Linh lạnh lùng, toàn thân lan tràn sát khí vô tận, gương mặt tái nhợt cháy mồ hôi, đôi mắt sắc bén lạnh lùng lộ vẻ kiên quyết cùng kiên cường, nàng lúc này, kiên cường khiến cho người ta nhìn thấy không nhịn được mà đau lòng.

Nàng đứng tại chỗ, lạnh lùng nói với hắc y nhân ngoài cửa: "Không phải các ngươi muốn giết ta sao? Cứ việc lại đây, cùng lên đi."

Các hắc y nhân nhìn Chân Linh, nhưng lại không nhìn được phát run trong lòng. Nữ nhân này thậm chí còn có sát khí đáng sợ như thế, nàng lúc này, giống như sát thần từ Địa ngục, sát khí vô tận tràn lờ trong thân thể hơi suy yếu của nàng, làm đầy lòng người ta sinh ra sợ hãi và kính phục.

Hắc y nhân cầm đầu, chính là công công bên cạnh Nam Cung Thần, Trương Hiến. Hai mắt âm lãnh của hắn nhìn Chân Linh, trong lòng cũng tràn ngập kinh ngạc.

Khó trách Cẩm vương gia lại bị nàng câu dẫn hòng phách, nữ nhân như vậy không những xinh đẹp, mà còn có một loại mị lực hấp dẫn người khác từ trong xương phát ra, nàng lúc này tuy hơi chật vật, nhưng lại có thể có khí phách như thế này, trái ngược với dung mạo tuyệt mỹ của nàng, phần kiên cường này của nàng càng hấp dẫn người hơn, tối nay, cuộc ám sát này nhất định không mấy thuận lợi.

Trương Hiến hừ lạnh một tiếng, nháy mắt ra lệnh cho mấy hắc y nhân phía sau. Bọn họ phải tốc chiến tốc thắng, bên Niếp Minh Liệt sợ là đám hắc y nhân cũng không kéo dài được bao lâu, nếu không có năng lực trong khoảng thời gian ngắn lấy đầu Chân Linh xuống, đến lúc đó Niếp Minh Liệt vừa xuất hiện, chỉ sợ mọi kế hoạch đều đổ sông đổ biển.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Tư Đồ Minh Phản Kích

Các hắc y nhân khác nhận được mệnh lệnh, bắt đầu triển khai thế công với Chân Linh.

Đám hắc y nhân này đều là cao thủ trong hoàng cung, mỗi người võ công đều tuyệt đỉnh, so với đám hắc y nhân vừa rồi cao hơn một bậc, Chân Linh lúc này có chút suy yếu, muốn chiến thắng bọn hắc y nhân này, chỉ nắm chắc được sáu phần, nếu đám hắc y nhân này còn kéo dài, đêm nay sợ là nàng lãnh ít dữ nhiều.

Trong nháy mắt, hắc y nhân lợi dụng thế mạnh của mình chưởng Chân Linh một cái, Chân Linh hết sức chăm chú nhìn chăm chăm hắc y nhân, lúc này nàng bình tĩnh chờ đợi cơ hội tốt nhất, nàng không có khinh công và nội lực, phải mượn thủ pháp khéo léo mới có thể đánh chết đám hắc y nhân này, một khi bỏ qua cơ hội, tiếp theo nàng rất khó có cơ hội xuất thủ lần nữa.

Tuy rằng mỗi người trong hắc y nhân đều kinh ngạc Chân Linh bình tĩnh nhắm mắt đứng đó, lực chưởng trong tay cũng không giảm chút nào, mắt thấy bọn họ sẽ đánh trúng Chân Linh, Chân Linh chợt mở mắt, sóng mắt mãnh liệt, sát khí dày đặc, chợt quát một tiếng, hơn mười cây kim trong tay tài tình xuyên thấu từ huyết của bọn hắc y nhân...

Yên tĩnh, tất cả mọi thứ đều yên tĩnh trở lại.

Bọn hắc y nhân chợt trợn hai mắt, hoàn toàn không thể tin, sau đó thân thể nặng nề ngã trên mặt đất, bụi trên sàn bay lên, chết không nhắm mắt.

Trương Hiến cầm đầu nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn chấn động.

Sát khí thật đáng sợ, bình tĩnh đến đáng sợ, một khắc trước sinh tử, nàng còn có thể bình tĩnh như thế? Chân Linh này, khó đối phó hơn so với hắc tướng tượng rất nhiều.

Chỉ là, tai kiếp của nàng tối nay khó tránh khỏi, cho dù không thể lấy được thủ cấp của nàng, nhưng nàng nhất định không thể sống khỏi tay hắn.

Trương Hiến không trì hoãn nhìn Chân Linh, tay đã thần tốc tiến vào trong tay áo, lấy ra phản độc trên người hất về phía Chân Linh.

Chân Linh cảm thấy có tiếng động lạ thường, vội vàng nhảy người thoát khỏi, nhưng động tác của nàng cũng chậm một bước, phản độc nhỏ vụn đã dính một ít lên tay nàng, nhanh chóng thấm vào da nàng.

"Ha ha ha..... Chân Linh, ngươi chờ độc phát đi." Trương Hiến âm lãnh cười to, thân thể nhảy lên rồi đi.

Chân Linh chỉ cảm thấy một trận khô nóng trong cơ thể đánh úp lại, lửa nóng này, mãnh liệt đốt cháy nàng, thân thể nàng suy yếu run rẩy, tâm bệnh và chất độc giờ phút này cùng bạo phát, nàng không thể chống đỡ thân thể nặng nề, loạng choạng ngã xuống..

"Chân nhi....." Một tiếng hô to lo âu từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy thân ảnh màu xanh chợt loé, thân hình cao gầy của Tư Đồ Minh đã nhảy đến bên cạnh Chân Linh, đem nàng đang muốn ngã xuống ôm thật chặt vào lòng.

"Tur Đồ Minh....." Chân Linh vô ý thức gọi tên Tur Đồ Minh, sau đó ngất đi.

Tur Đồ Minh ôm nàng, cảm giác trong lòng không sao nói nên lời, ngũ vị đều tập hợp chung một chỗ, lấp đầy trong lòng.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn thi thể hắc y nhân trên mặt đất một cái, dung nhan lãnh đạm trong trẻo nhưng lạnh lùng lấp đầy con thịnh nộ muốn huỷ diệt. Nam Cung Thần, Chân Hậu Đôn, bản tôn muốn các ngươi phải trả giá bằng máu.

Lúc này Niếp Minh Liệt đã giải quyết xong bọn hắc y nhân, vội vàng chạy về Phượng Tê cư.

Khi hắn bước vào nhìn thấy thi thể hắc y nhân nằm đầy trên mặt đất, tất cả đều chết dưới một mũi kim của nàng, lòng hắn hoảng sợ, thủ pháp dùng ám khí thật lợi hại, một mình nàng lại có thể giải quyết một đám hắc y nhân võ công cao cường? Trên người nàng, có rất nhiều câu hỏi không lời đáp.

Hắn thu lại ngạc nhiên, đi tới bên cạnh Tur Đồ Minh hành lễ. "Chủ tử..."

Thần sắc Tur Đồ Minh lại lạnh như băng. Hắn đưa đôi mắt trong trẻo tỉnh lặng lạnh lẽo của mình lên nhìn Niếp Minh Liệt, nói: "Liệt, truyền lệnh của ta xuống, cho toàn bộ đội ám sát hành động. Trong vòng ba ngày, bản tôn không muốn nghe thêm bất kì điều gì chứng tỏ Thất Tinh lâu còn tồn tại. Còn đối với Chân Hậu Đôn, hắn vốn nghĩ rằng sẽ "thần không biết, quỷ không hay" mà âm thầm thủ tiêu hết tất cả. Ngươi hãy cho người tìm mọi chứng cứ chứng minh mưu đồ của hắn, rồi giao cho Nam Cung Thần xử lý. Lần này, bản tôn muốn xem bọn chúng tự chém giết lẫn nhau".

Niếp Minh Liệt cúi đầu, âm thầm dâng khước mắt liếc nhìn Chân Linh đang nằm trong lòng Tur Đồ Minh một cái, sau rồi mới trả lời: "Vâng, thưa chủ tử".

Đáy lòng hắn đang thầm nghĩ. Đã nhiều năm như vậy rồi, tuy chủ tử có lực lượng cường đại đứng phía sau, nhưng lại chưa từng có hành động gì. Hôm nay chỉ vì một Chân Linh, mà khí phách ẩn sâu trong con người chủ nhân mới lộ ra. Chủ nhân bắt đầu phản kích rồi!

Nam Cung Thần đã chuẩn bị hết tất cả, nhưng tới nay, khi hắn bắt đầu hành động, hắn chắc chắn sẽ rất hối hận.

Tur Đồ Minh sau khi hạ xong mệnh lệnh, bèn ôm Chân Linh rồi dùng khinh công rời đi.

Cùng thời điểm đó, ở khu hạn hán Minh Đông.

Nam Cung Cẩm vận một thân trường bào họa trắng lười lười, vẻ mặt lạnh lùng đứng lặng yên một chỗ. Đứng yên ở đó rất lâu.

Lúc này các nhóm dân tị nạn đã được sắp xếp ổn thỏa. Ánh trăng lạnh lẽo bên ngoài mang một sự im lặng trống trải rộng mênh mông. Loáng thoáng, hắn tựa hồ như có thể thấy được gương mặt nàng, là chút thần nhiên, là chút bình tĩnh, như một chùm ánh sáng nhạt thoáng ẩn thoáng hiện cuối chân trời.

Hắn thu lại tinh thần, thật lâu sau mới thở dài đầy tâm sự.

Ánh trăng thanh bạc chiếu vào thân mình hắn, mang theo một cổ bi thương không thể nói thành lời. Nam Cung Cẩm lúc này, không còn là Cẩm cao cao tại thượng như trước kia nữa. Thần sắc âm trầm thâm lương như thế, tái nhợt như thế, khi người ta nhìn vào chỉ cảm thấy trong lòng chua xót không thôi.

Hắn là muốn quên đi thân ảnh của nàng, trong lòng đau đớn lại càng sâu. Một lúc lâu sau, hắn thống khổ đứng lên ho khù khụ, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Ngay lúc này, có mấy bóng đen vọt nhảy vào phòng, triển khai tấn công điên cuồng đối với Nam Cung Cẩm. Những Hắc y nhân này ra tay rất độc ác, tất cả đao kiếm đều được tẩm kịch độc, lạnh lẽo tỏa ra luồng sáng tím tối.

"Đám các ngươi là ai?". Nam Cung Cẩm thu hồi mọi suy nghĩ, lạnh lùng thét lớn.

Đám Hắc y nhân liếc mắt nhìn lẫn nhau, cũng chẳng trả lời một tiếng, hướng thẳng về phía Nam Cung Cẩm mà chém lấn nhả.

Nam Cung Cẩm chẳng dám khinh thường, thân mình cẩn thận giao chiến với mấy gã Hắc y nhân. Hắn một mặt là tránh đi các mũi tấn công của Hắc y nhân, một mặt lại thấy kinh hãi. Mỗi một người trong đám Hắc y nhân này đều có võ công cao thâm, đao pháp quý dị. Nếu hắn đoán không sai, đám người này nhất định chính là Thất Tinh sát thủ lợi hại nhất của Thất Tinh lâu.

Rốt cục là ai muốn hắn phải chết đây? Thế nên mới dùng đến sát thủ Thất Tinh của Thất Tinh lâu?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Hắn Trúng Độc

Ngay lúc Nam Cung Cẩm đang suy nghĩ, đột nhiên Hắc y nhân bên trái tung một đao cực nhanh, nhắm thẳng hướng tim của hắn mà đâm. Hắn kinh hoàng, vội vàng nhảy tránh thật nhanh. Nhưng ngay lúc hắn nhảy tránh, gã Hắc y nhân phía sau liền âm thầm phóng tới một độc châm, đâm thẳng vào cánh tay Nam Cung Cẩm. Ngay lúc đó, cánh tay Nam Cung Cẩm trở nên đau đớn không thôi, không còn chút sức lực nào, mọi lực đạo cũng không thể sử dụng được.

Nam Cung Cẩm vốn đã bị trọng thương, thân thể lúc này cũng chưa hồi phục lại. Độc dược đối với hắn mà nói, chính là một đòn trí mạng mà.

Hắn cắn răng nhìn xuống luồng khí huyết cuộn cuộn chực trào, nhìn không nhỏ ra ngum máu nào. Hắn âm thầm thu lực, hướng về phía bảy gã Hắc y nhân mà tung một chưởng hủy diệt. Chưởng lực hùng hậu, như thể thiên quân vạn mã đang ào ạt kéo đến.

Bảy tên Hắc y nhân kinh hãi cực độ, bọn họ không tưởng được, là Nam Cung Cẩm vốn đã bị thương cùng với bị trúng độc đến như thế rồi, mà còn có thể có nội lực kinh khủng như thế này.

Đám Hắc y nhân đều tung người nhảy tránh. Nhưng Nam Cung Cẩm làm sao lại có thể cho bọn chúng cơ hội thoát. Chỉ thấy bọn họ bảy bóng đen vừa nhảy vừa tung một chưởng, thì Nam Cung Cẩm lại một lần nữa tung ra một chưởng đáp lại. Nhưng một chưởng này dường như hắn đã dùng toàn bộ sinh lực mà đánh, khiến cho hắn cảm thấy một trận choáng váng búa vẩy. Thân thể hắn loạn choạng, thiếu chút nữa là té xui, nhưng cuối cùng hắn lại nhìn xuống. Ánh mắt hắn giá không động đậy, mà vẫn đứng yên nơi đó, nhìn bảy tên Hắc y nhân bị một chưởng của hắn đánh trúng mà học máu chết.

Lúc này, Nam Cung Cẩm mới dám buông lỏng toàn thân. Thân thể nặng nề của hắn lún trên mặt đất. Máu đen như mực, vương đầy mặt đất.

“Có thích khách!”. Đội hộ vệ lúc này mới nghe được âm thanh của một cuộc đánh nhau. Tất cả đều hướng về phía phòng của Nam Cung Cẩm mà phóng đến.

Khi bọn hắn đến, đã nhìn thấy Nam Cung Cẩm hôn mê ngã vào vũng máu. Tất cả mọi người đều rất sợ hãi, vội vàng vàng đỡ Nam Cung Cẩm nằm lên giường.

“Mau, mau truyền quân y đến đây”. Hộ vệ trưởng lo lắng, phát lệnh xuống.

“Vâng ạ”.

Không bao lâu, quân y tiến vào trong.

“Mau, bị trúng độc! Mau xem thử xem sao”. Người nọ gấp gấp lộ vẻ nguy cấp.

Lão quân y này lần mò mạch của Nam Cung Cẩm, cẩn trọng xem xét. Khi hắn vừa chạm đến mạch tượng của Nam Cung Cẩm, về mặt đột nhiên nghiêm trọng hẳn.

Trưởng hộ vệ đứng một bên, thấy vẻ mặt quân y như thế, không khỏi trầm giọng lo lắng cất thành tiếng, “Ngũ gia thế nào rồi? Là trúng độc gì?”.

Quân y già nua kia lộ vẻ mệt mỏi, khẽ thở dài. “Vốn là đang trọng thương trong người, hơn nữa trong khoảng thời gian này tâm cũng tích tụ nhiều suy tư. Lúc này lại bị trúng kịch độc, sợ là không sống quá ba ngày nữa”.

Một mảng choáng váng bao trùm. Đám hộ vệ sau khi nghe quân y nói xong, đều như bị sét đánh. Sống không quá ba ngày nữa? Điều này làm sao có thể chứ?

Trưởng hộ vệ kia đã đi theo Nam Cung Cẩm nhiều năm rồi, người này tên là Lưu Họa. Lúc này, sau khi hắn nghe lời quân y nói xong, về mặt hoàn toàn là một nỗi bi thống, bàn tay to lớn nắm chặt vị quân y mà nói. “Người nói cái gì? Người dám nói lại lần nữa không? Người này làm sao có thể không sống quá ba ngày nữa?”.

Quân y kia biết hắn phản ứng như vậy cũng là do bị thống quá độ, nên cũng không tỏ ra giận, thản nhiên thở dài mà nói: “Lưu tướng quân, lão phu làm nghề y đã ba mươi năm rồi, nhưng thật sự là bất lực trước tình cảnh này. Các người hãy chuẩn bị tinh thần đi!”.

Lưu Họa hai mắt đầy tơ máu, nước mắt dâng lên. Hắn buông bộ quần phục, quỳ xuống dưới chân Nam Cung Cẩm rồi nói. “Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ không bảo vệ được cho chủ tử!”. Nói xong liền quyết tâm rút kiếm mà tự vẫn.

Mọi người, đều bị sự sâu sắc của hắn chiếm ngự, thán người quên mất chuyện phải ngăn cản hắn.

Hắn thu bớt sự sắc bén trong mắt lại, muốn một phát phá tan khoảng ngực của mình. Nhưng đúng lúc hắn động thân, một luồng ánh sáng trắng đánh qua, làm cho trường kiếm trong tay Lưu Họa rơi xuống đất.

Lưu Họa sững người, sau lại rống lên. “Là kẻ nào?”.

Quần áo trắng phiêu rũ xuống, dưới ánh trăng lạnh lẽo, lại trở nên thanh dật xuất trần đến thế. Nhìn theo hướng hắn đứng, sẽ thấy một vẻ đẹp phảng phất từng đợt từng đợt như làn nước mãnh, tỏa ra một luồng sáng ôn thuận thản nhiên.

“Là ta, Mặc công tử”. Chân Tử Mặc nhìn vẻ mặt khấn trương của Lưu Họa, thản nhiên cất tiếng.

Lưu Họa nhìn thấy người trước mắt chính là đệ nhất công tử Chân Tử Mặc, không tránh khỏi có chút kích động. Hắn nói: “Mặc công tử, xin người hãy cứu chủ tử của chúng ta với. Hắn bị trúng độc rồi!”.

Chân Tử Mặc thản nhiên gật đầu, tuấn nhan xuất trần ôn nhuận thoáng hiện một mảnh hồ hững, khiến cho không một kẻ nào đoán được hắn đang nghĩ gì. Hắn đi tới chiếc giường phía trước, vươn tay bắt mạch Nam Cung Cẩm.

Khi hắn chạm vào mạch tượng mỏng của Nam Cung Cẩm, thân mình không khỏi rung động. Xích Huyết minh hoa! Loại độc mà Nam Cung Cẩm trúng, quả thật chính là kỳ độc tuyệt tích khỏi thế gian cả trăm năm, Xích Huyết minh hoa.

Lưu Họa mang thần sắc kinh hoàng của Chân Tử Mặc thu vào trong đáy mắt, hai mắt đỏ rực bi thống. “Mặc công tử, không thể cứu được người sao?”.

Chân Tử Mặc trầm tĩnh hồi lâu, sau mới thản nhiên nói. “Độc mà Cẩm trúng thật ra rất khó giải. Nhưng vì trong cơ thể hắn còn đang trúng một loại độc khác, nên kịch độc vừa rồi mới tạm thời bị khống chế không phát tác. Bằng không, e là Cẩm chẳng chống cự nổi rồi. Nhưng cũng chẳng thể lạc quan trong tình cảnh này được. Thân thể hắn đang bị trọng thương, khí huyết không thông đã nhiều ngày, hiện giờ lại trúng độc này, e là...”.

“Mặc công tử, người đã biết là loại độc gì, vậy nhất định là có biện pháp chữa trị đúng không? Cầu xin Mặc công tử cứu giúp”. Nói xong, Lưu Họa hướng về phía Chân Tử Mặc quỳ xuống thật mạnh.

Mấy trăm hộ vệ phía sau hắn cũng nhất loạt quỳ xuống. “Thỉnh Mặc công tử cứu mạng”.

Chân Tử Mặc nhìn đám hộ vệ trung thành và tận tâm này, trong lòng có chút thờ dãi. Mặc dù Nam Cung Cẩm ở trong triều băng lãnh vô tình, nhưng mà lại được quân sĩ tướng sĩ ủng hộ vô cùng. Hắn tuy là đối xử với tiểu Linh rất tệ, nhưng Chân Tử Mặc lại chẳng hận hắn chút nào. Ai cũng từng có sai lầm mà...

Chân Tử Mặc nâng ánh mắt lên nhìn tất cả mọi người. Thoáng trong con ngươi của hắn, là một tia bi thống tràn qua. Hắn nhẹ giọng nói: “Các người hãy đứng lên đi! Độc mà Cẩm trúng phải ta không thể giải được. Nhưng mà Thần y Bạch Vô Trần có thể có biện pháp chữa trị. Trước hết các người hãy phong tỏa tin tức Cẩm trúng độc đã. Bất luận thế nào cũng không được cho bất kì ai biết để tránh rối loạn ý chí của đội quân. Mặt khác, chuyện này đối với Hoàng thượng cũng phải giấu cho kín. Trong thời gian ba ngày này, ta sẽ cố gắng đi tìm tung tích của Bạch Vô Trần. Nếu sau ba ngày mà không tìm được Bạch Vô Trần, đến lúc đó các người phải bẩm báo chuyện này lên Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng trách tội xuống dưới, ta sẽ chịu tất cả trách nhiệm”.

“Vâng ạ”. Đám hộ vệ trong phòng đứng dậy, nghiêng người tránh qua một bên. Sắc mặt mỗi người đều thấp thoáng vẻ bi thương, đối với vẻ mặt chứa đầy tình cảm của Nam Cung Cẩm lúc hắn trở mình đều không bỏ sót.

Chân Tử Mặc ngược nhìn Nam Cung Cẩm đang nằm hôn mê trên chiếc giường xanh ánh bạc, trong lòng rối rắm như tơ vò. Cẩm, không thể tưởng tượng được là ba huynh đệ chúng ta lại cùng yêu nàng ấy đến vậy. Tất cả chuyện này đều là do số mệnh tẩm tẩm cả sao?

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng: Khi Phi, chỉ muốn nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 100: Trúng Mị Độc

Thực cốt ân sủng: Khi phi, chỉ muốn nàng!

butterfly_93, edogawaconan710

Chương 100

TRÚNG MỊ ĐỘC

Đêm khuya yên tĩnh, ánh trăng che phủ.

Trong biệt viện thanh tịnh mà đẹp đẽ, hao đào bay theo gió, hương thơm như mưa, cánh hoa màu hồng rơi lả tả, chứa đựng một chút buồn bã trống vắng.

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh,

nhanh nhẹn nhảy vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường.

Ánh trăng cao chói vót lạnh lùng chiếu vào, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt hai má, tóc mai trên thái dương rủ xuống, dán sát, trắng đen xen kẽ, càng lộ rõ sự thống khổ.

Tư Đồ Minh nhìn Chân Linh suy yếu tái nhợt như thế,

1 • Literature Box •

• www.kites.vn • 2

trong lòng tràn ngập đau đớn, hấn nắm chặt hai tay, đi đến bên cạnh nàng, ôn nhu nhẹ nhàng chậm chậm lau đi mồ hôi lạnh trên mặt nàng.

Toàn thân nàng, lạnh buốt thấu xương, trên mặt xinh đẹp lại đỏ ửng, hơi thở nàng như hoa lan, thoang thoảng thấm vào tim phổi hấn, thẳng đến nơi sâu nhất trong linh hồn.

Tư Đồ Minh khẽ run động, tuần nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng, tràn ngập lo lắng với đau lòng. Hấn vươn tay, ôn nhu mà bắt mạch cho Chân Linh.

Sau khi tìm hiểu, hấn kinh hãi chấn động.

Không ngờ nàng lại trúng ** phê cốt sương, một loại mị độc lạnh vô cùng. Mị độc này chỉ hữu hiệu với nữ tử, nam tử dính phải

mị độc này cũng không có phản ứng gì, mà nữ tử hít phải mị độc này mà nói, toàn thân lạnh buốt như nằm trong băng, nhưng trong cơ thể lại như có hàng vạn ngọn lửa đốt cháy, mãnh liệt không ngừng. Trong một canh giờ phải cùng nam tử giao hoan, nếu không sẽ thổ huyết mà chết.

Loại nóng và lạnh va chạm kích phát trong cơ thể, là đau đớn vô hạn vô biên, nàng, nàng lại

không hề lên tiếng, chịu đựng nỗi đau đục khoét linh hồn, nàng...

Giờ phút này Tư Đồ Minh như bị người ta đâm ngàn vạn đao, đau đớn trong lòng không gì có thể nói rõ, hấn hung hăng nắm chặt hai tay, đau khổ nhìn nàng chậm chậm, tay nắm chặt, tơ máu đỏ tươi làm áo xanh của hấn nhiễm vài vết màu đỏ, như đoá hoa tàn thừa thốt trong gió...

"Chân nhi..." Hắc cúi người ở bên tai nàng, đau khổ gọi, giọng nói có một cỗ tuyệt vọng không tiêu tan, như một tiếng than thở từ viễn cổ vang lên, mọi thứ lúc này, như dừng lại, bị sự cô đơn và tuyệt vọng bao phủ.

"Nóng quá..." Chân Linh mơ mơ màng màng nỉ non, nàng cảm giác như mình đang nằm giữa địa ngục và băng lạnh, lạnh buốt thấu xương, lạnh đốt cháy mãnh liệt,

trong cơ thể nàng, như hàng vạn hàng nghìn con rắn đang cắn, đau đớn lạnh lẽo, khiến giọng nói của nàng như làn gió như có như không thổi qua, khiến người ta vừa nghe cảm thấy bi thương.

Tư Đồ Minh đau xót, đem Chân Linh ôm thật chặt trong ngực, lãnh đạm trong trẻo nhưng lạnh lùng trong ngày thường đã không còn tồn tại nữa, mặt hắc lúc này đều ẩn chứa đau đớn,

tuyệt vọng...

Trong cơ thể nàng, bị trúng hai loại độc, ngoại trừ mị độc phệ cốt sương, trong cơ thể nàng còn có một loại tuyệt độc mãn tính, Tuý sinh mộng tử. [1]

[1] "Tuý sinh mộng tử" dịch ra có nghĩa là "sống mơ mơ màng màng"

Loại chất độc này sở dĩ gọi là

Tuý sinh mộng tử, bởi vì có thể khiến cho người ta nảy sinh ảo giác đau khổ, sống giữa những ký ức đau khổ nhất, chịu đựng loại đau thấu tâm, cho đến khi thân thể cuối cùng không thể chịu đựng nổi đau khổ trong lòng, sẽ thổ huyết mà chết. Độc như vậy, có thể nói là tàn nhẫn nhất trên đời, là độc được tra tấn người ta.

Trong cơ thể Chân Linh lúc này

lại tồn tại hai loại độc không có loại độc nào sánh bằng, nàng, nhất định đang vô cùng đau đớn, nhưng lúc này nàng lại im lặng, im lặng đến nỗi làm cho người ta cảm thấy bi thương, đau đớn vô biên vô hạn...

Tư Đồ Minh ôm nàng thật chặt, vẻ mặt tràn ngập thương xót.

Chân nhi, nàng yên tâm, ta tuyệt

đối sẽ không để nàng đau đớn như thế. Chân nhi, chờ ta...

Vẻ mặt Tư Đồ Minh kiên định, hần nhẹ nhàng buông Chân Linh ra, đưa tay điểm huyết đạo của nàng, để nàng không cần lại đau đớn như vậy nữa.

Hắn xoay người sang chỗ khác, ra lệnh cho người hầu trong viện đi chuẩn bị một thùng nước ấm.

Không lâu sau, trong phòng đã được đặt một thùng tắm đầy nước ấm, Tư Đồ Minh để tất cả mọi người lui ra, lát nữa nghe thấy bất cứ âm thanh nào cũng không được phép tiến vào.

Tuy mọi người ai cũng nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi ra, tất cả đều lui ra.

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh trên giường, vẻ mặt thâm tình,

hai mắt hắn, ôn nhu như có thể nhỏ ra nước, sau một mảnh ôn nhu, là bi thương tuyệt vọng.

Hắn yêu nàng như thế, như muốn đem nàng nhập vào tận xương máu, lúc này nàng trúng mị độc, vốn chỉ cần hắn tiến vào trong cơ thể nàng, đem tinh dịch nam tử vào trong cơ thể nàng, mị độc của nàng đã có thể giải được.

Nhưng hắn cũng không thể,

hắn không thể lấy phương thức như thế vì nàng giải độc. Nàng không thương hắn, hắn không thể phá huỷ trong sạch của nàng.

Bởi vì nguyên nhân là nàng trúng Tuý sinh mộng tử, cách giải mị được này còn có một giải pháp khác, chính là đem độc trên người nàng, chuyển toàn bộ sang người hắn, hắn thay nàng chịu đựng tất cả...

Tư Đồ Minh vừa nghĩ tới bản thân sắp sửa chịu đựng nỗi đau đớn tuyệt vọng như khoan vào tim mà không muốn chạm vào nàng, trong lòng lại càng thêm đau đớn, nhưng hắn vẫn như cũ kiên quyết làm như vậy, hắn tình nguyện bản thân một mình chịu đựng đau đớn, cũng không nguyện dùng phương thức như vậy giải độc cho nàng, hắn yêu nàng lâu như thế, đợi nàng lâu như thế, đau đớn này chẳng là gì cả.

Hắn vốn đã đau đến chết lặng, đau đớn nhiều hơn một chút, không tính là cái gì, hắn có thể chịu đựng được...

Tư Đồ Minh thu lại sắc mặt đau khổ, ngón tay thon dài chạm rãi di chuyển trên người Chân Linh, giúp nàng cởi quần áo trên người.

Muốn chuyển độc của Chân Linh sang người hắn, hai người

cần loã thể đối diện nhau, ngồi giữa nước ấm, sau đó mượn nội lực thâm hậu của hắn, đem hai loại độc được này chuyển sang người hắn. Mị được vừa sang người hắn sẽ mất đi tác dụng, chỉ còn độc Tuý sinh mộng tử, mới có tác dụng với cơ thể hắn, chất độc phát tác đau đớn tận xương tủy.

Hắn mang trên lưng ký ức năm kiếp, năm kiếp đều đau vì tình,

một khi độc Tuý sinh mộng tử chuyển qua cơ thể hần, hần sẽ chịu đựng nỗi đau gấp mười lần người bình thường, đau đớn như thế, hần không biết mình có thể hoàn toàn chịu đựng được hay không nữa, nhưng vì Chân nhi, hần vui vẻ chịu đựng.

Tay hần mang theo cảm giác hơi man mát, khi chạm đến da thịt Chân Linh, nàng theo bản năng dán lại gần, da thịt nhẵn nhụi,

bàn tay gặt gao mà vuốt ve lưng hần, giống như khát vọng cái gì đó, rồi lại như không phải vậy...

Thân thể Tư Đồ Minh run lên, tay đang cởi quần áo chợt dừng lại, có chút run rẩy, hần liếc mắt nhìn Chân Linh một cái, nàng lúc này, sắc mặt đỏ ửng, hơi thở như lan, hương thơm của nữ tử thấm thẳng vào hơi thở hần, hần cảm giác như bản thân đang đứng trên đỉnh cao nhất mây trắng bao phủ,

trong chớp mắt đập vào khoảng không, rơi vào nơi tối tăm vô hạn...

Hết chương 100

Lam Tiểu Úc
Thực
Cốt
Ân
Sủng
Khí
Phi,
Chỉ
Muốn
Nàng!

Chịu trách nhiệm sản xuất
NXB KitesBook

Chịu trách nhiệm nội dung
butterfly_93, edogawaconan710

Thiết kế : nyan_neko
Trình bày : maruko
Sửa bản in : Aqua
Phát hành : einna

In 1 cuốn, khổ 500x700 pixels
In xong và phát hành ngày 02.03.13
Download miễn phí tại www.kites.vn

Chương 101: Đau Tận Xương

Từ Đồ Minh giải huyết đạo cho nàng, sợ đề lâu sẽ làm khí huyết nàng đi ngược.

"Đau..." Chân Linh động một cái, sau đó liền thiếp đi,

Làn da lạnh lẽo nhưng lại mang theo lửa nóng kẻ sát Từ Đồ Minh, ý thức của nàng bắt đầu hoảng hốt, hai loại độc trong cơ thể giờ phút này phát tác, nàng bị dục vọng tra tấn, lại bị nổi thống khổ trong trí nhớ kéo về làm đau đớn, trên trán, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, kèm theo ừng hòng mê người, khiến Từ Đồ Minh đau thất, đau đớn tràn ngập.

Từ Đồ Minh không hề do dự, bàn tay thon dài nhanh chóng cời bỏ xiêm y của nàng, ánh nến lay động khe chiếu lên da thịt tinh tế như ngọc, Chân Linh lúc này xinh đẹp đến mức khiến người ta nín thở, có một sức hấp dẫn cầu dẫn hỗn phách người khác.

Từ Đồ Minh thống khổ dời ánh mắt, không dám liếc mắt nhìn vẻ đẹp của nàng nhiều hơn nữa, hắn sợ bản thân liếc mắt nhìn nhiều hơn nữa, sẽ trầm luân, đến lúc đó không thể kiềm chế được tình yêu điên cuồng của mình.

"Nóng..." Chân Linh lại hoàn toàn không biết Từ Đồ Minh đang thống khổ giãy dụa, nàng động thân thể, vội vàng tìm kiếm nơi khiến nàng thoải mái, khi nàng dán lên da thịt Từ Đồ Minh, lửa nóng trong cơ thể giảm xuống, lạnh như băng trên người trở nên ấm áp, nàng thậm chí muốn ôm chặt hắn, như người chết đuối nắm chặt tấm bèo cứu mạng, không bao giờ muốn buông ra.

Từ Đồ Minh giống như bị người ta ở trong cơ thể đốt lửa, lửa này không chỉ khiến hắn nóng rực khó chịu, mà còn khiến hắn đau đớn bị thương, hắn ôm sát nàng, không để nàng cử động thêm nữa, nếu không hắn không thể cam đoan chuyện này có thể tiếp tục, hắn sẽ không làm ra chuyện thật có lỗi với nàng.

Mà hắn, không muốn tổn thương nàng.

Chân Linh bị Từ Đồ Minh cưỡng chế đè lại, hai luồng đau đớn trong cơ thể càng tra tấn nàng, hai mắt nàng chậm rãi mở, một mảnh mê ly. "Từ Đồ Minh, ta..." Câu nói kế tiếp, bị dục vọng tra tấn đến nói không được, chỉ có tiếng nỉ non.

Lưng Từ Đồ Minh cứng đờ, đau đớn trong cơ thể cùng với đau lòng khiến vẻ mặt hắn bị thương tuyệt vọng, hắn ôm nàng lên, đi đến bên thùng tắm.

Hắn nhẹ nhàng đặt Chân Linh vào thùng tắm, sau đó cời bỏ quần áo của mình, bước vào, hai người loã thể ngồi đối diện nhau, hơi nước lượn lờ, nàng kẻ sát hắn, thân thể lung linh tinh tế, khiến hắn như ngã xuống biển lửa, như bị lửa nóng bùng bùng kia đốt cháy.

"Nóng..." Lần thứ hai tinh thần Chân Linh mơ hồ, tất cả mọi động tác, đều là phản ứng theo bản năng con người, nàng vội vàng dán sát vào hắn hơn nữa, tìm kiếm sự dễ chịu.

Từ Đồ Minh giữ Chân Linh lại, không cho nàng tiếp tục khoi lửa nữa, hắn đem thân thể nàng xoay lại, bàn tay nóng như lửa nung theo nội lực hùng hậu dán trên lưng nàng, đem toàn bộ độc trong cơ thể nàng, đều chuyển sang người hắn.

Nội lực hùng hậu xuyên thấu qua cơ thể nàng, nàng cảm thấy lửa trong cơ thể chậm rãi tắt, ký ức đau khổ cũng dần dần biến mất, đầu óc nặng nề dần dần thức tỉnh, hai mắt mở màng, khẽ nhắm lại, ngủ thật say.

Từ Đồ Minh phía sau nàng thấy nàng ngủ, biết độc trong cơ thể nàng đã mất hết, hắn thu tay lại, chịu đựng đau đớn thấu xương trong cơ thể, bế Chân Linh lên, run rẩy đi đến bên giường.

Hắn dịu dàng thay nàng lau nước trên người, thay nàng mặc y phục, sau đó chặt vật đi ra ngoài.

Bước đi lúc này có phần hỗn loạn, Tuý sinh mệnh từ chuyển sang cơ thể hắn bắt đầu phát tác, tim của hắn vì ký ức năm kiếp mà bắt đầu co rút đau đớn, khí huyết trong ngực cuộn cuộn, một ngum tanh ngọt chặn ở cổ họng, thiếu chút nữa phun ra, nhưng hắn cực lực chịu đựng, nỗi đau đớn của hắn, hắn không muốn dọa nàng.

Từ Đồ Minh rời khỏi gian phòng, phân phó cho hai nha đầu đến chăm sóc Chân Linh, sau đó hắn liền nhảy người rời đi.

Vừa mới nhảy qua bờ tường, làn sóng đau đớn mãnh liệt đánh úp lại hắn, như vô số mũi tên nhọn cùng xuyên qua trái tim, đau đớn khôn cùng tận, hắn cắn răng, muốn lại chống đỡ thêm một lúc, rời khỏi sân xa thêm một chút, nhưng đau đớn trong cơ thể, khiến hắn không thể chống đỡ nổi, thân thể hắn lao đảo, nặng nề té trên mặt đất, một ngum máu đen đậm đặc, phun ra, nhiễm đỏ cát trên mặt đất.

Ký ức năm kiếp lần lượt thay đổi trong đầu hắn, mỗi một ký ức đều khiến hắn thật đau đớn, hắn tận mắt nhìn thấy nàng nằm trong lòng nam tử khác, chính mắt thấy nàng yêu người khác, cái loại đau đớn tận xương tủy này, làm hắn lần thứ hai phun ra một ngum máu, hắn ngửa mặt lên trời hét dài, thanh âm bị thương tuyệt vọng, thật lâu không tiêu tan...

Đúng lúc này, một bóng đen hướng bên này nhảy tới.

Người này, chính là Niếp Minh Liệt phục lệnh Từ Đồ Minh đi sắp xếp mọi chuyện trở về, hắn nghe thấy tiếng hét thống khổ, không khỏi dừng lại, dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy Từ Đồ Minh đang chặt vật như vậy, trong lòng đau xót, vội vàng chạy đến.

"Chủ tử, người làm sao vậy?" Hai mắt Niếp Minh Liệt vừa hoảng vừa sợ, Từ Đồ Minh trong mắt hắn như một vị thần, trong trẻo lạnh lùng như nguyệt, thánh khiết như tiên, trên người hắn luôn là sự lãnh đạm trong trẻo nhưng lạnh lùng, như thần tiên, nhưng nam tử lúc này, vẫn là chủ tử lãnh đạm trong trẻo nhưng lạnh lùng sao?

Tư Đồ Minh lúc này, quần áo xanh có chút hỗn độn, trên áo loang lổ vết máu và cát bụi, đáng vẻ tràn ngập phóng khoáng, thân ảnh hần gầy, lúc này chứa đựng đầy nỗi bi thương tuyệt vọng, mặt tái nhợt, như tờ giấy, không một giọt máu...

"Chủ tử..." Niếp Minh Liệt đau lòng, hần nắm chặt hai đấm, nện thật mạnh lên mặt đất.

Cổ nén đau đớn trong cơ thể, Tư Đồ Minh suy yếu lên tiếng: "Liệt, ta không sao, ngươi đỡ ta đến Thanh Linh cư đi."

"Vâng." Niếp Minh Liệt thấy Tư Đồ Minh bị thương tuyệt vọng như thế, hai mắt không nhìn được đồ lên, giọng nói lúc trả lời hơi nghẹn ngào.

Hần ôm bả vai Tư Đồ Minh, đưa hắn đến Thanh Linh cư.

Trong một khắc vừa mới đến Thanh Linh cư, Tư Đồ Minh rốt cuộc không chịu nổi đau đớn trong cơ thể, hần gục trên mặt đất, hai tay nắm hật chặt, máu đỏ tươi đẹp, nhỏ giọt trên mặt đất lạnh lẽo, từng vết đập vào mắt.

Mặt hần không một còn chút máu, bởi vì đau đớn mà gân xanh nổi lên, máu không ngừng chảy ra, dường như bị vỡ ra, một tiếng thét bị thống thê lương từ miệng hần phát ra, sau khi nghe xong khiến lòng người đau xót thê lương.

Niếp Minh Liệt hoàn toàn bị dọa, trong trí nhớ hần, Tư Đồ Minh rất kiên cường, hần từng bị trúng độc, bị kịch độc tra tấn bảy ngày bảy đêm, nhưng hần lại cắn răng không rên một tiếng, mạnh mẽ đem đau đớn nuốt vào bụng, lúc này, hần lại kêu lên thống khổ như thế, độc trong cơ thể hần, có thể thấy đáng sợ biết bao nhiêu, lại có thể khiến cho chủ tử có ý chí kiên định kêu lên đau đớn như thế, toàn thân bị tra tấn đến chật vật không chịu nổi...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Hai Người Kỳ Quặc

Trong tâm Niếp Minh Liệt cảm thấy có một cổ đau xót trào lên, lệ nóng cứ thế mà chảy ra.

"Chủ tử, người làm sao vậy?". Hần quỳ bên cạnh Tư Đồ Minh, lo lắng nói.

Tư Đồ Minh cắn răng, nâng đầu, yếu ớt nhìn Niếp Minh Liệt. "Liệt, ta không sao. Chuyện Thất Tinh lâu đã bỏ trí tốt chưa?".

Niếp Minh Liệt kiểm những giọt nước mắt của mình lại, đáp bằng giọng kiên quyết: "Chủ tử, bắt đầu từ mai trở đi, Thất Tinh lâu xem như chưa từng tồn tại trên đời này. Ngày mai, thuộc hạ cũng sẽ đem bằng chứng phạm tội vừa thu thập được của Chân Hậu Đôn giao lại cho Nam Cung Thần. Sau ba ngày, thuộc hạ nhất định sẽ khiến cho hai người Chân Hậu Đôn và Nam Cung Thần tự chém giết lẫn nhau".

"Tốt lắm! Người đi trước đi, chuyện ta trúng độc đừng nói cho nàng biết, được chứ?".

"Vâng, thưa chủ tử". Niếp Minh Liệt chần chờ một chút, sau mới trả lời.

Sau khi hần lui ra ngoài, một tiếng kêu thống khổ lại vang lên lần nữa. Niếp Minh Liệt dừng bước chân, thống khổ quay đầu lại nhìn một cái, rồi sau đó mới quay người đi tiếp.

Kịch độc trong người Tư Đồ Minh như đang muốn xé xác hần, hần cảm thấy mơ mơ màng màng như kẻ say. Ý thức bắt đầu mất dần. Ánh mắt mang một mảnh hoảng hốt. Dần dần, hần đau đến mức hai mắt tối sầm lại. Sau đó, hần như rơi vào màn đêm vô tận...

Trên một chiếc giường nhỏ, Chân Linh sau khi trải qua một cơn váng vất kinh khủng, thần thái bắt đầu quay lại. Nàng hơi động đậy mí mắt, sau đó, khi nàng mở mắt thì thấy mình đang ở trong một căn phòng trang nhã nhưng xa lạ. Còn chính bản thân nàng, lúc này đang nằm trên một chiếc giường nhỏ.

Nàng sững sốt. Sau đó, theo bản năng là muốn bật dậy. Nhưng lúc làm thế, nàng mới phát hiện ra bản thân mình suy yếu vô lực, thân thể như bị nghiền nát, cả người không có chút sức nào.

Nàng bị làm sao thế này?

Đầu óc nàng hoạt động suy nghĩ rất nhanh. Nàng nhớ lúc nàng đang ở Phượng Tê cư, đã bị một đám Hắc y nhân ám sát, cuối cùng, nàng đã bị trúng độc. Sau đó thì không biết gì nữa.

Đúng rồi, là Tư Đồ Minh. Nàng nhớ rõ, lúc trước khi nàng bất tỉnh đã được Tư Đồ Minh ôm lấy.

"Tiểu thư, người tỉnh rồi!". Trong lúc Chân Linh đang tập trung suy nghĩ, hai nha đầu bên cạnh mới chậm chạp nói rất nhẹ nhàng.

Chân Linh ngẩng đầu nhìn hai nha đầu, dăm thanh hỏi: "Nơi này là đâu thế? Tư Đồ Minh đâu?". Vừa lúc này, nàng tập trung suy nghĩ quá nên không phát hiện ra trong phòng còn có người khác đang đứng.

Hai nha đầu kia đã trải qua dạy dỗ rất nghiêm khắc, nên khi không có chủ tử phản phó các nàng tuyệt đối không nói chuyện về chủ tử. Cho nên lúc này, các nàng trả lời Chân Linh bằng sự trầm mặc.

Chân Linh thấy hai nha đầu kia không để ý tới nàng, nên xoay người bước xuống giường, hướng về phía cửa mà bước.

Lúc này đã gần trưa, ánh sáng mỏng manh đang chiếu vào phòng, một mảnh sáng trong.

Chân Linh vừa bước tới cửa, thấy Niếp Minh Liệt một thân hắc y đang tiến vào, hai người đối mặt nhìn nhau một cái. Về mặt Niếp Minh Liệt đầy rồi rậm, hắc thân nhiên cất tiếng: “Chân Linh cô nương, chất độc trên người ngươi của mới được giải, không nên hoạt động nhiều. Biệt viện này không thường có người đến, ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi ba ngày đi. Ba ngày sau muốn rời đi cũng được!”.

Niếp Minh Liệt muốn giữ nàng ở đây ba ngày, bởi vì hắn sợ nếu nàng rời khỏi đây, lỡ lại lọt vào tay bọn ám sát Hắc y nhân thì không ổn. Nàng tuy là lợi hại, nhưng lỡ có phục kích hoặc bị gài bẫy, bất kể là chuyện gì đi nữa, nếu xảy ra, chỉ sợ chủ tử...

Thần sắc Chân Linh thân nhiên, nàng trả lời: “Niếp công tử, không cần phải như vậy đâu! Ta ra ngoài đã lâu rồi, nếu không trở về, chỉ sợ nha đầu nhà ta lo lắng lắm”.

“Chân Linh cô nương, ngươi vì sao phải vội và như vậy chứ? Chẳng lẽ ngươi không tự hỏi xem vì sao ngươi lại bị mang đến chỗ này? Vì cái gì mà ngươi không hỏi xem ngươi bị trúng độc gì? Vì cái gì ngươi không hỏi xem ai đã giải độc cho ngươi?”. Bởi vì tính mạng Tư Đồ Minh đang bị lâm nguy, Niếp Minh Liệt chỉ thấy rất đau lòng, không có chút lo nghĩ nào, chút hối hận nào về cái giá phải trả, nên khi hắn nói với Chân Linh những lời này, đã mang theo vài phần giận dữ.

Chân Linh ngừng bước chân, kinh ngạc nhìn Niếp Minh Liệt đang phẫn nộ. Ở trong ấn tượng của nàng, Niếp Minh Liệt chỉ mang vẻ điềm dúa lạnh lẽo, lúc nào cũng chỉ một bộ dạng đó, cho nên lúc này đây khi hắn đang tức giận, lại khiến nàng kinh ngạc sững sờ vô cùng. Rốt cục là đã có chuyện gì xảy đến?

“Niếp công tử, ngươi không phải là đang muốn nói cho ta biết chuyện gì đấy chứ?” Lúc này, đầu óc nàng mơ mơ hồ hồ, có chút ngất ngưởng. Kể từ thời điểm đó, Tư Đồ Minh luôn ở cạnh bên nàng, vì sao lúc này lại không như vậy?

Chẳng lẽ...?

Trong kí ức của Chân Linh hiện lên đoạn kí ức bị mất. Là hình ảnh hai người loã thê ngồi trong thùng tắm, Tư Đồ Minh dùng nội lực mà trị độc cho nàng. Thời điểm đó, tê dại đau đớn trong cơ thể nàng giảm dần, sau đó không còn đau nữa. Nhưng cũng bởi vì vậy mà nàng mới mê man.

Nàng trong lòng như mơ hồ đoán ra được chuyện gì, liền trở nên kích động. Liền nói với Hắc y Niếp Minh Liệt: “Niếp Minh Liệt, Tư Đồ Minh – hắn không phải là mang độc trên người ta chuyển qua người hắn đấy chứ? Hắn hiện tại đang ở đâu?”.

Niếp Minh Liệt nhìn Chân Linh kích động, đáy lòng không biết là nên buồn bã hay nên than thở nữa. Chủ tử muốn hắn gạt Chân Linh, nhưng hắn lại vì chút giận dữ của mình mà làm cho Chân Linh thông minh đại khái đoán ra được tất cả mọi chuyện. Xem ra, không cần phải cố giấu diếm làm gì nữa rồi.

Niếp Minh Liệt hất tay Chân Linh ra, cố gắng bình tâm trở lại, rồi hắn giương giọng lên nói: “Chân Linh, ngươi biết ngươi trúng độc gì sao?”.

Chân Linh nhìn hắn, lắc đầu.

“Ngươi trúng hai loại độc. Loại thứ nhất là Mị độc kinh khủng nhất thiên hạ - Phệ Cốt sương. Còn một loại mị độc khác thì khiến ngươi chỉ sống trong mơ mơ màng màng, tên gọi là Túy sinh mộng tử. Nó khiến cho người trúng độc cứ sống trong những kí ức đau khổ nhất. Sau đó, nếu ngươi chịu không nổi, sẽ thổ huyết mà chết. Chủ nhân vì cứu ngươi đã đem tất cả độc trong người ngươi chuyển qua người hắn. Mị độc thì không đáng nói, vì nó chỉ có tác dụng với cơ thể nữ tử, còn với cơ thể nam tử thì không có tác dụng gì. Nhưng với Túy sinh mộng tử thì khác, nó khiến cho chủ tử thống khổ vô cùng, ngươi biết chứ? Trước khi ta rời khỏi ngươi, chủ tử đã vô cùng đau đớn, khiến ta kinh hoàng vô cùng. Chủ tử luôn luôn kiên cường lãnh đạm của ta, lúc này bị độc giày vò thống khổ vô cùng. Hắn trở nên như thế nào, chắc ta không cần nói thì ngươi cũng biết, đúng chứ? Chân Linh, chủ nhân một mình đeo nỗi thống khổ trên lưng như thế, đơn giản chỉ vì hắn yêu ngươi. Hắn đối với ngươi chính là yêu, là người người chẳng thể tưởng tượng nổi. Chủ tử xa cách trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ có vì ngươi mới khiến hắn giống như còn sống, giống con người có hi vọng ái ố. Chân Linh, ta hi vọng ngươi có thể ở bên cạnh chủ tử. Hắn, vì yêu nên rất khổ...”.

Niếp Minh Liệt nói tới đây, vẻ mặt hết sức thống khổ. Trước khi đến đây, hắn cũng chẳng biết Tư Đồ Minh trúng độc gì, nhưng vừa rồi hỏi những người làm trong viện, kết hợp trước sau cùng với suy ngẫm cẩn thận mới nghĩ ra được.

Chân Linh nghe lời Niếp Minh Liệt nói xong, đại não thoáng chốc hoảng hốt, xong lại trống rỗng. Tư Đồ Minh, hắn...

Thân thể nàng lướt đi thật nhanh, ngang qua Niếp Minh Liệt, đi thẳng ra phía ngoài. Tư Đồ Minh, ngươi nhất định không được xảy ra chuyện gì hết, nhất định phải chờ ta...

Niếp Minh Liệt nhìn bóng dáng thống khổ bị thương của Chân Linh chạy đi thì biết nàng đối với Tư Đồ Minh cũng không phải là không có cảm tình. Hắn than một tiếng! Đúng là hai người bất bình thường. Một kẻ thì rõ ràng là yêu đến tận xương tủy, mà lại dè dặt cẩn thận từng li từng tí. Một người thì rõ ràng là có cảm tình, mà lại cố tình xem nhẹ, xen như không. Quả nhiên, thứ phức tạp nhất trên đời này chính là tình cảm mà.

Hắn hướng về phía bóng dáng đang chạy đi của Chân Linh mà hét to một tiếng, “Chân Linh, chỗ chủ tử đang ở Thanh Linh cư đó”.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Ta Yêu Chàng!

Thanh Linh cư.

Tư Đồ Minh được người hầu đỡ tới giường, lúc này hắn đang đau đến chết đi sống lại. Về mặt hắn tái nhợt, nhưng cơn đau mạnh nhất cũng đã qua rồi nên về mặt hắn lúc này đã khôi phục được chút thần sắc sáng sủa.

Hắn nhìn ánh sáng trong vạt bên ngoài cửa sổ, ánh mắt cứ nhiên mang theo vẻ đau đớn. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy một thân ảnh trắng sáng rực, bèn lắc đầu rồi lại thở dài mấy cái.

Là chính hắn nhớ nhưng quá mức, thống khổ quá mức nên hiện tại mới xuất hiện ảo giác như vậy sao? Nàng làm sao có thể đến đây tìm hắn được chứ?

Tự cười giễu chính mình, rồi Tư Đồ Minh khẽ chớp mắt.

“Người đâu?”. Hắn cất tiếng gọi đám người hầu ở ngoài cửa, nhưng một hồi lâu sau cũng chẳng thấy ai trả lời hắn cả.

Ngay lúc hắn hoài nghi hết sức, thì bóng liêu của người khiến hắn ngày đêm luôn sống trong mơ mộng tiến vào phòng, mang theo hương thơm thoang thoảng.

Chân Linh đứng ở trước giường, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn Tư Đồ Minh. Có cơn gió thoảng qua, khiến làn váy trắng của nàng khẽ bay, tựa như một đóa sen trắng tinh khiết tràn ra khắp mặt đất. Gương mặt nàng tuyệt vọng, có chút bi thương, nhưng vẫn cứ nhìn hắn mà không nhúc nhích.

Tư Đồ Minh ngạc nhiên ngẩng ngẩng cả người. Hắn hơi ngẩng đầu lên, muốn đứng dậy mà lúc này trong ngực lại phát ra một cơn đau mạnh mẽ. Cơn đau đánh gục hắn, khiến cho cái đầu nặng chịch của hắn rơi xuống, va mạnh vào đầu giường, phát ra một tiếng động lớn.

Chân Linh chấn kinh, trong ngực nàng thấp thoáng một cơn đau. Tư Đồ Minh lúc này thực sự khiến nàng cảm thấy rất đau lòng, là một cơn đau phát ra từ sâu thẳm trong trái tim. Hắn, bất tri bất giác đã đi vào lòng của nàng. Nàng ... nàng thực sự yêu hắn rồi ...

(*Nguyên văn “Bất tri bất giác” = không thể cảm nhận thấy, vô hình. Ý cũng là muốn nói: không biết từ bao giờ, một cách âm thầm, lặng lẽ, Minh ca đã đi vào lòng Linh tỷ. Đến lúc này đây, Linh tỷ đã phát hiện ra là lòng mình có Minh ca rồi).

Chân Linh vội vàng bước tới, một tay đỡ Tư Đồ Minh dậy, thanh âm như mang theo chút nghẹn ngào, nàng nói “Tư Đồ Minh, chàng* sao rồi?”.

(*Nguyên văn là “Người”. Ta dùng từ “Chàng” vì ta nghĩ lúc này yêu rồi, còn e ngại gì nữa đâu. Hơn nữa, từ “Chàng” có lẽ là thích hợp).

Lúc Tư Đồ Minh được đỡ dậy, đau đớn trong ngực hắn càng thêm mãnh liệt. Nhưng hắn cố nén lại, ông tay áo che phủ đôi bàn tay nắm chặt đến bật máu, nhưng nếu so với cơn đau trong ngực, cơ hồ, một chút đau cũng chẳng có. Cơn đau trong ngực khiến hắn như đang chết dần.

Hắn khẽ nở nụ cười, gương mặt tái nhợt vì một nụ cười mà trở nên sáng hơn, tựa như hàng nghìn hàng vạn ánh sáng tập trung vào khuôn mặt ấy. Một vầng sáng rực rỡ như ngọc.

Sự khản trương lúc này của Chân Linh khiến hắn mừng như điên. Hắn chịu khổ nhiều như thế, chịu đau nhiều như thế, nhưng vào thời khắc này, một chút đau đớn hắn cũng chẳng cảm thấy. Một chút đau đớn cũng chẳng có! Nàng đang chú ý đến hắn, nên dù có chết ngay lúc này hắn cũng thấy thật hạnh phúc mà!

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh cười, tâm nàng càng thêm đau đớn. Tư Đồ Minh thực sự yêu nàng sâu đậm đến thế sao? Chính sự xuất hiện của nàng thôi cũng đã khiến hắn vui mừng đến thế sao?

Hai tay nàng run rẩy, gất gao ôm Tư Đồ Minh vào lòng nàng. “Tư Đồ Minh, chàng thật là ngốc mà...”.

Tư Đồ Minh chấn động cả người. Tuân nham của hắn tràn đầy vẻ hoảng hốt như không thể tin được. Hắn nâng mắt lên nhìn Chân Linh, trong lòng như đang có hàng vạn con ngựa đang hí inh ỏi, đang nhảy khắp nơi, đang ào ạt chạy tới.

Cánh tay hắn muốn chạm vào gương mặt nàng, nhưng mà chỉ vừa giơ tay lên, độc tính trong người hắn lại phát tác một cơn đau mạnh mẽ. Lúc này đây, một cơn đau lại càng thêm mạnh mẽ, giống như mang một lưỡi dao sắc bén hướng thẳng tim hắn mà đâm chém thật mạnh, thật nhiều.

“A...”. Một tiếng kêu đau đớn tận tim đang kêu gào trong lòng hắn.

Chân Linh hoàn toàn kinh chấn (chấn động kinh ngạc), nhìn Tư Đồ Minh khổ sở quằn quại trên giường, lòng của nàng tràn lên một nỗi đau chẳng thể dùng từ mà nói. Nàng vốn đã hình dung khi Tư Đồ Minh phát độc sẽ đau đến thế nào, nhưng hiện tại, khi tận mắt chứng kiến lại khiến nàng thấy so với tưởng tượng gần đơn ấy, sự đau đớn của Tư Đồ Minh lúc này là rất sâu. Khiến cho nàng cực kỳ chấn động...

Hắn rốt cuộc là đã nhớ lại điều đau đớn nào, mà khiến cho hắn có thể bị độc tra tấn thành ra như vậy chứ?

“Tư Đồ Minh, chàng sao rồi? Chàng nằm xuống đã, để cho chân khí di chuyển thuận lợi...”. Chân Linh hoàn toàn bối rối, không thể tin được là lần đầu tiên nàng nhìn rõ lòng mình lại là trong trường hợp như thế này.

Toàn thân Tư Đồ Minh đau đớn đến run rẩy, gương mặt tái nhợt lại trở nên xanh tím, khóe miệng có máu đen chảy ra. Hắn cố nén, không hề phát ra tiếng kêu nào, chỉ sợ bộ dáng kinh khủng của hắn hù dọa nàng.

Hắn muốn mở miệng nói hắn không sao, nhưng mà đau đớn như rút hết khí lực của hắn, không cho hắn cơ hội mở miệng nữa rồi.

Chân Linh nắm chặt hay tay, nhìn Tư Đồ Minh như vậy, nàng cứ đi tới đi lui hoài. Tư Đồ Minh ần ần thế nào, nàng có thể không biết ư? Hắn chính là sợ nàng kinh hoàng vì bộ dạng của hắn, cho nên mới cắn chặt răng mà không kêu thành tiếng.

Nhưng mà chính sự ần ần này, chính sự che chở mà Tư Đồ Minh dành cho nàng, lại khiến nàng càng thêm lo sợ. Nàng phát hiện lòng nàng hiện nay đã chẳng còn che giấu gì nữa. Mà nàng hiện tại cũng chẳng muốn che giấu nữa. Nàng muốn thành tâm chờ đợi hắn. Cho dù sau này hắn có bỏ nàng, nàng cũng sẽ đồng ý.

Chân Linh đi qua đi lại, đi tới đi lui, hai mắt nàng tràn đầy nước mắt. Làn nước trong suốt khiến cho tầm mắt nàng bị thu hẹp. Nàng vươn tay, ôm lấy Tư Đồ Minh

vào ngực mình. Nước mắt nàng rơi xuống. Lần đầu tiên nàng khóc, lần đầu tiên nàng khóc vì người nàng yêu thương.

“Tur Đồ Minh, chàng nhất định phải kiên cường cứng rắn lên. Nói cho ta biết, chàng đang nhớ đến chuyện gì mà có thể thống khổ đến mức này? Ta muốn chia sẻ cùng chàng, ta nguyện ý cùng chàng vượt qua nỗi đau trong kí ức đó...”. Nàng giấu mặt lòng hân, nước nở thành tiếng.

Tur Đồ Minh kinh ngạc, chấn động. Bởi vì hơi thở của Chân Linh, bởi vì sự ôm ấp của nàng. Nàng thuộc về hân rồi sao? Nàng đã yêu hân rồi sao? Nàng sẽ không đi theo bất kì nam tử nào nữa rồi bỏ hân mà đi, nàng, có phải chăng nàng đối với hân là có chút cảm giác?

Thống khổ trong kí ức của Tur Đồ Minh chậm rãi tan dần. Mùi thơm từ người Chân Linh như một làn nước nhẹ nhàng thâm nhập tim hân, giải phóng trái tim hân. Bởi vì chính mùi hương thơm ngát này mà hân kiên cường mạnh mẽ lên. Nàng, thật sự đã đến đây, thật sự đã ở đây...

“Tur Đồ Minh, chàng sao có thể ngốc như vậy? Chàng biết rõ rằng loại độc này sẽ khiến chàng mơ màng sống trong thống khổ, vì sao còn dùng phương thức đó để giải độc cho ta? Mặc dù ta nhớ lại cũng sẽ đau đớn như thế, nhưng so với chàng, ta không thể so sánh được. Tur Đồ Minh, chàng toàn tâm toàn ý che chở cho ta như vậy, yêu thương ta như vậy. Còn ta lại chẳng dám mơ mộng tới tình yêu. Ta không dám thừa nhận với chàng, kì thật cũng vì ta sợ tổn thương. Tur Đồ Minh, thực ra, ta...ta yêu chàng...”. Nàng vẫn nghĩ ba chữ kia sẽ khó mà nói ra, nhưng mà lúc này nói ra rồi mới giật mình cảm thấy, tất cả chẳng qua cũng chỉ là cử động của môi thôi mà.

Tur Đồ Minh hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Sự đau đớn trong thân thể hân vì ba chữ kia mà phai nhạt hoàn toàn. Hân nhớ lại.

Chân Linh ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc ngờ nghệch của Tur Đồ Minh.

Nàng lẳng lặng nhìn hân, hai mắt mang theo thâm tình chân thành. “Tur Đồ Minh, TA, YÊU, CHÀNG!”. Nói xong, nàng cúi người xuống, hôn lên đôi môi tái nhợt của Tur Đồ Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Càng Không Thể Cứu Vãn

Môi Chân Linh mang theo nhàn nhạt mùi hương thơm ngát, vẫn lượn ở mũi Tur Đồ Minh, thấm thẳng vào lòng.

Hân mờ to hai mắt, giống như mùng như điên, dường như không thể tin. Cảm giác man mát lan tràn trên môi, nụ hôn của nàng rất non nớt, không có một chút ham muốn nào trong đó, nhưng hân lại bị khơi lên nồng đậm lửa nóng, điên cuồng chạy trong cơ thể, thậm chí muốn tìm nguồn suối để giải quyết.

Lưng hân khẽ run, hai tay ôm Chân Linh thật chặt, đem nàng kề sát trên thân thể mình, mùi hương ấm áp tình tứ đánh úp lại, hân cảm giác như bản thân đã ngủ say nhiều năm càng không thể cứu vãn.

Hân không hề bị động, đôi môi lửa nóng mang theo tình cảm nồng nàn mãnh liệt trên đôi môi cánh hoa, hôn mút, gặm cắn. Bàn tay to thon dài, chậm rãi mon trên thân thể tình tứ của nàng, hơi lạnh từ đầu ngón tay đều châm lên những ngọn lửa, ngọn lửa nồng cháy, muốn đốt cháy nàng.

Chân Linh chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, trong lúc nàng không để ý, lưới hân dò xét tiến vào, cùng nàng quấn quýt. Hơi thở của hân, giống như mùi vị khô mát của rừng cây cuối thu phát ra từ trong rừng, khiến nàng khát khao si dại...

Tur Đồ Minh kịch liệt không thể dừng lại, tay hân, mang theo ngọn lửa cuồng dã, mạnh mẽ bao phủ nơi mềm mại của nàng, đầu ngón tay hân, bởi vì kích động, bởi vì mùng như điên mà trở nên run rẩy, tìm hân, tựa như có mấy vạn con ngựa rong ruổi điên cuồng, đau mấy kiếp, cuối cùng hân cũng chờ được nàng, cuối cùng nàng đã yêu hân...

Chân Linh chìm đắm giữa sự cuồng nhiệt của Tur Đồ Minh, nàng cảm thấy bản thân giống như dòng nước chảy giữa mùa xuân, giống như muốn tan ra.

Đại não của nàng, trống rỗng, chỉ có hai tay dùng sức mà ôm chặt hân, ôm thật chặt...

"Chân nhi, ta yêu nàng, rất yêu rất yêu..." Tur Đồ Minh ở bên tai nàng, từ từ nói ra tình cảm nồng nàn chôn giấu đã lâu, nhưng những điều này vẫn chưa đủ, hân vẫn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...

Hân khom người xuống, đem Chân Linh ôm tới chiếc giường nhỏ, lập tức phủ lên.

Hân cởi bỏ quần áo nàng, nụ hôn say mê từ từ uốn lượn, từng đoá từng đoá dấu hôn đỏ bừng như những đoá tường vi nở rộ trên làn da tuyết trắng của nàng, tản ra vẻ đẹp mê người.

Nàng ôm hân, đem bản thân hoàn toàn giao cho hân.

Tur Đồ Minh hôn xương quai xanh của nàng, sau đó xuống phía dưới, bao phủ nơi mềm mại của nàng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Tur Đồ Minh dừng lại.

"Tur Đồ Minh..." Chân Linh mang theo nũng nịu vì đang chìm trong dục vọng, nhẹ nhàng gọi hân. Nàng đã vì hân chuẩn bị kỹ càng, cam tâm tình nguyện đem bản thân giao cho hân, không rõ vì sao hân lại dừng lại.

Tư Đồ Minh nhẹ nhàng giúp nàng mặc lại xiêm y, nằm bên cạnh nàng dịu dàng nói: "Chân nhi, ta không muốn làm nàng hối hận, đợi đến một ngày nàng nguyện ý gả cho ta, ta lại muốn nàng..."

Trong lòng Chân Linh cảm động, hai mắt ngấn lệ lấp lánh, ôm tay Tư Đồ Minh, chặt hơn.

Lung Tư Đồ Minh cứng đờ, ngọn lửa vốn đã áp chế lại nhen nhóm, hần cần răng áp chế, đem mặt dán vào tóc Chân Linh, hít ngửi mùi thơm ngát của nàng.

Minh Đông.

Chân Từ Mặc đứng yên trước cửa sổ của dịch quán, về mặt than thở nhìn hoa cỏ héo rũ ngoài cửa sổ.

"Công tử Mặc, hôm nay vẫn không có tin tức về Bạch Vô Trần." Hắc y nhân vừa bay vào đã cung kính lên tiếng với Chân Từ Mặc.

Chân Từ Mặc vừa nghe, về mặt ngưng trọng, từ từ nói: "Đã biết, người lui ra đi."

"Vâng."

Người nọ vừa đi khỏi, Chân Từ Mặc liền hướng phòng Nam Cung Cẩm đi tới.

Nam Cung Cẩm nằm trên giường vẫn ngủ say như cũ, sắc mặt tái nhợt tới cực điểm, chỉ còn thời gian hai ngày, nếu không tìm được Bạch Vô Trần, chỉ sợ...

Đúng lúc này, Nam Cung Cẩm khẽ động đậy. "Nước..."

Chân Từ Mặc thấy vậy, vội vàng bước qua, nâng hần dậy, đem chén nước đến đưa đến bên miệng hần.

Nam Cung Cẩm uống xong nước chậm rãi mở mắt, khi hần nhìn thấy Chân Từ Mặc ở bên cạnh giúp đỡ hần không khỏi ngây ngốc. "Mặc, người, tại sao người lại ở đây?"

Sắc mặt Chân Từ Mặc hiện lên một tia phức tạp, sau đó thản nhiên nói: "Cẩm, ta vừa vặn đi ngang qua, cho nên đến đây thăm người. Không ngờ người lại trúng độc."

Nam Cung Cẩm thở dài một tiếng, suy yếu nói: "Mặc, người không giận ta sao?" Hần làm tổn thương muội muội mà hần quý trọng nhất, hần hần là đang trách hần.

"Không trách người." Chân Từ Mặc trả lời vô cùng mau, giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Mặc, Linh nhi và Dạ Đế có quan hệ như thế nào? Bọn họ làm sao quen biết?" Cảnh tượng ở Phượng Nghi lâu trong trí nhớ hần vẫn còn đây, trong lúc đó nàng và Dạ Đế thoát ra một loại thâm tình, cũng không thể nói mới vừa quen biết đơn giản như vậy.

Chân Từ Mặc khẽ liếc mắt nhìn Nam Cung Cẩm, nói: "Cẩm, chuyện của Dạ Đế và tiểu Linh không đơn giản như ta với người nghĩ, chuyện của bọn họ, ta cũng không rõ, Cẩm, chất độc trong người người không nên nói nhiều, người nên nằm xuống nghỉ ngơi đi, về chuyện người trúng độc ta đã che giấu rồi, trong ba ngày, phải tìm được Bạch Vô Trần, nếu không..."

Nam Cung Cẩm buồn bã cười. "Mặc, người đi làm việc của người đi, không cần vì ta mà bỏ lỡ chuyện của người, ngày đó ta như vậy đối với người, người hoàn toàn không cần phải... lại coi ta là bằng hữu."

"Cẩm, người nên nhớ kỹ, người và Ngân giống nhau, đều tồn tại đặc biệt trong lòng ta, luôn luôn không thể thay đổi."

Nam Cung Cẩm sau khi nghe xong, khuôn mặt tái nhợt rung động. Tồn tại đặc biệt? Chân Từ Mặc hần muốn ám chỉ điều gì?

"Mặc, ý của người là..."

"Cẩm, người nghỉ ngơi trước đi, ta đi ra ngoài một chút." Chân Từ Mặc đánh gãy lời tiếp theo của Nam Cung Cẩm, nhún người nhảy ra ngoài.

Chuyện Nam Cung Cẩm trúng độc, hần cần phải nói cho Dạ Đế, có lẽ sẽ được nhận hỗ trợ từ Dạ Đế, như vậy việc tìm Bạch Vô Trần sẽ nhanh hơn.

Khi Chân Từ Mặc một thân bạch y xuất hiện trong biệt viện, Niếp Minh Liệt cũng đúng lúc từ trong biệt viện đi ra, nhìn thấy Chân Từ Mặc, hần vội vàng đi tới. "Mặc, sao người lại ở đây, chủ tử không phải bảo người trở về sao?"

"Liệt, chuyện nói ra rất dài dòng, chủ tử đâu, ta có việc muốn tìm người."

Thanh Linh cư, Chân Linh diu Tư Đồ Minh ngồi dưới bóng cây trước sân.

Hai người lặng lẽ ngồi trên ghế dựa khắc hoa, hai người không nói lời nào, chỉ tình cảm nồng nàn dựa vào nhau.

Tư Đồ Minh áo xanh, Chân Linh áo trắng, ngồi cùng một chỗ với nhau, như đoá hoa tao nhã giữa lá xanh, đẹp tựa bức tranh.

"Chân nhi, nàng đồng ý theo ta về Mị Dạ điện sao?" Hai người im lặng hồi lâu, Tư Đồ Minh trước tiên lên tiếng đánh vỡ sự trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Thất Tinh Lâu Bị Tiêu Diệt

Chân Linh ngẩng đầu nhìn hấn, thật lâu sau nàng trả lời: "Tur Đồ Minh, cho ta thêm chút thời gian được không? Ta cần phải xử lý một việc, chờ việc này kết thúc, ta và chàng trở về."

Việc nàng nhờ Vô Trần giúp đỡ chắc cũng sắp xong rồi, nhiều nhất là ngày mai hấn sẽ tìm đến mình, nếu cùng Tur Đồ Minh đi Mị Dạ điện, sợ Bạch Vô Trần không tìm thấy mình.

Chuyện này, đối với nàng rất quan trọng, nàng không muốn bỏ dở nửa chừng. Lại có, Chân Hậu Đôn và Nam Cung Thần đều muốn đẩy nàng vào chỗ chết, nàng không làm như những gì mình nói, vậy không phải là Chân Linh.

Tur Đồ Minh nhìn mặt Chân Linh, cười nhạt nói: "Được, Chân nhi, ta chờ nàng." Dừng một chút, Tur Đồ Minh nói tiếp: "Chân nhi, ta hy vọng nàng ở trước mặt ta, không cần phải kiên cường như vậy, nếu mệt mỏi, thì đem tất cả giao cho ta đi, bất luận cái gì muốn đá thương nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

"Cám ơn chàng, Tur Đồ Minh." Giọng của nàng xúc động vui mừng, thì ra được người nâng niu trong lòng bàn tay lại hạnh phúc ngọt ngào như vậy.

"Chủ tử..." Đúng lúc này, Niếp Minh Liệt và Chân Tử Mặc chạy đến.

"Có việc?" Khi Tur Đồ Minh nhìn hai người kia, đã thu lại ôn nhu dành cho Chân Linh, giọng nói xa cách lạnh lùng trước sau như một.

Ánh mắt Chân Tử Mặc khẽ liếc nhìn tay Tur Đồ Minh ôm eo Chân Linh, vẻ mặt bị thương chột loét. Hấn thu lại, thân nhiên trả lời: "Chủ tử, đêm qua Nam Cung Cẩm bị Thất Tinh lâu ám sát, trúng Xích Huyết minh hoa."

Sắc mặt Tur Đồ Minh hơi lạnh lùng, Xích Huyết minh hoa? Xích Huyết minh hoa biến mất trăm năm lần thứ hai xuất hiện? Người giấu mặt này và vua độc Miêu Cương trước đây có liên quan?

"Hắn bây giờ thế nào?" Tur Đồ Minh nâng mắt nhìn phía Chân Tử Mặc lạnh lùng nói.

Chân Linh bên cạnh nghe Nam Cung Cẩm trúng độc cũng không tránh khỏi sùng sốt, trong đầu hiện lên bóng dáng thê lương tuyệt vọng của Nam Cung Cẩm ngày đó khi rời khỏi Phượng Nghi lâu, lúc đó hấn bị trọng thương, lúc này lại trúng độc, vậy hấn..

Về mặt nàng phức tạp.

Tur Đồ Minh thấy vậy, lòng hơi đau đớn, bàn tay to không nhịn được ôm Chân Linh càng chặt hơn.

Động tác của hai người dừng lại trong mắt Chân Tử Mặc, đau đớn càng sâu. Hấn lại dùng tiếng nói bình thản để che giấu. "Chủ tử, thân thể Nam Cung Cẩm bị trọng thương, Xích Huyết minh hoa gần như là muốn mạng của hấn, Mặc khẩn cầu chủ tử sử dụng lực lượng của Mị Dạ Đế quốc đi tìm thần y Bạch Vô Trần, giúp Nam Cung Cẩm giải độc." Nói xong, quỳ xuống.

Niếp Minh Liệt đứng bên cạnh thấy dáng vẻ đau đớn của Chân Tử Mặc, cũng quỳ theo. "Thỉnh chủ tử điều động người điều tra tung tích Bạch Vô Trần."

Tur Đồ Minh còn chưa lên tiếng, Chân Linh bên cạnh đã lên tiếng trước. "Không cần tìm, ta biết Bạch Vô Trần ở đâu."

Cả ba người đều khiếp sợ, mắt đều nhìn Chân Linh.

Chân Linh tiếp nhận ánh mắt ba người họ, nhẹ giọng nói: "Bạch Vô Trần là bằng hữu của ta, ngày mai hấn sẽ trở lại, đến lúc đó chúng ta đi Minh Đông trước đi."

Đi Minh Đông, không chỉ vì muốn cứu Nam Cung Cẩm, mà còn bởi vì tiếp theo nàng có chuyện quan trọng muốn làm.

Ngoại trừ sắc mặt Tur Đồ Minh không có khiếp sợ như vậy, biểu tình của Chân Tử Mặc và Niếp Minh Liệt đều là đáng vẻ không thể tin. Tất cả đều trầm nghĩ trong lòng, khi nào thì Chân Linh và Bạch Vô Trần thân bí kết giao bằng hữu? Bọn họ vẫn âm thầm bảo vệ nàng, không phát hiện thấy nàng tiếp xúc cùng người xa lạ nào, nàng, rốt cuộc còn có bao nhiêu chỗ làm người ta ngạc nhiên.

"Được, chúng ta sẽ chờ ngày mai Bạch Vô Trần trở về, sau đó đi đến Minh Đông." Lời Tur Đồ Minh chưa dứt, đã nghiêng mắt nói với Chân Tử Mặc và Niếp Minh Liệt: "Liệt, người ở lại làm việc chưa làm xong, Mặc, người theo chúng ta đi Minh Đông."

"Vâng, chủ tử."

Đêm, im lìm lạnh lẽo, gió thổi động lá cây, vang lên xào xạc.

Trong chỗ sâu tối ở Tân Nam Vương triều, lúc này bị bóng người đông nghìn nghịt vây quanh, một luồng không khí xơ xác tiêu điều không một một tiếng động lan tràn.

Nơi này, là tổng bộ của Thất Tinh lâu danh chấn thiên hạ, cái sân này chỉ là tấm chắn che giấu tai mắt người ta mà thôi, tổng bộ thật sự của Thất Tinh lâu được bố trí phía dưới cái sân này.

Hắc y nhân cầm đầu chính là Niếp Minh Liệt, lúc này hấn mang theo mấy trăm tên sát thủ của Mị Dạ Đế quốc, đến vì muốn tiêu diệt Thất Tinh lâu.

Phía Đông của sân có một cái đài cao, phía trên thủ vệ đứng luân phiên. Bọn thủ vệ vừa mới phát hiện bên này có tiếng động khác thường, còn chưa lên tiếng, đã bị sát thủ Mị Dạ Đế quốc giết chết.

Niếp Minh Liệt nháy mắt ám hiệu với các hắc y nhân, ý bảo mọi người hành động.

Ngay lúc đó, tất cả hắc y nhân đều không một tiếng động đột nhập vào đường ngầm tối nối giữa sân và cung điện, nhân tài của Thất Tinh lâu mới vừa phát hiện có sát khí hắc ám, toàn bộ đã bị giết chết.

Một cung điện dưới lòng đất, tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc. Sát thủ của Mị Dạ Đế quốc, chỉ trong vòng hai canh giờ, đã đem toàn bộ Thất Tinh lâu đập thành bình địa.

Hôm sau, ngày mới vừa lên, một nam tử tóc bạc áo lam nhạt ẩn vào Phụng Nghi lâu.

Khi hắn vừa vào Phụng Nghi lâu, toàn bộ ánh lửa sáng bùng lên. Nam tử tóc bạc bình tĩnh đứng ở đó, đôi mắt tinh khiết sáng bóng ung dung nhìn người đi tới.

Khi hắn nhìn thấy bóng dáng của Chân Linh, không nhịn được cười khế. "Cửu Dạ, thì ra là ngươi."

"Là ta, Vô Trần, mọi chuyện làm như thế nào rồi?" Chân Linh mỉm cười hỏi.

"Cửu Dạ, mọi chuyện đã sắp xếp tốt." Ánh mắt tinh khiết của Bạch Vô Trần quét về phía ba nam tử khác có mặt ở đây.

Khi hắn nhìn đến dung mạo lạnh lùng thánh khiết của Tư Đồ Minh, không khỏi sợ hãi than thở một trận. Dung mạo này như tiên, nam tử lạnh lùng như nguyệt, e chính là Dạ Đế của Mị Dạ Đế quốc.

Nam tử áo trắng bên cạnh hắn nhất định chính là công tử Mặc, nam tử vận hắc sam kia, là ai?

Chân Linh thấy ánh mắt Bạch Vô Trần đánh giá bọn họ, đành phải lên tiếng giới thiệu. "Vô Trần, vị này chính là Tư Đồ Minh Dạ Đế, vị này là Chân Tử Mặc đại ca của ta, còn vị này là Niếp Minh Liệt bằng hữu của đại ca ta." Nói xong xoay người nói với ba người Tư Đồ Minh: "Vị này là thân y Bạch Vô Trần."

Mấy người bọn họ nghe Chân Linh giới thiệu xong, tất cả đều đánh giá đôi phương. Thật lâu sau mới khách sáo lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Tuyệt Trần Cốc Thần Bí

Lúc này Chân Linh lần thứ hai lên tiếng: "Vô Trần, bây giờ ngươi có thể đi cùng chúng ta đến Minh Đông chứ? Nam Cung Cẩm ở nhà trọ Minh Đông bị người ta ám sát, trùng Xích Huyết minh hoa."

Bạch Vô Trần nghe bốn chữ này, vẻ mặt chấn động. Xích Huyết minh hoa, Xích Huyết minh hoa không một dấu vết biến mất ở Tuyệt Trần Cốc? Người giấu mặt này có liên quan gì với Tuyệt Trần Cốc?

Hắn cười nhạt gật đầu. "Được, Cửu Dạ, ta và các ngươi cùng đi."

Nhà trọ Minh Đông.

Lúc Chân Tử Mặc rời đi Nam Cung Cẩm lại lần thứ hai hôn mê trên giường, mặt của hắn lúc này, đã từ màu trắng biến thành màu tím nhạt, độc kia đã thấm sâu vào tim, nếu toàn thân đều biến thành màu máu như lời nói, như vậy thân tiên cũng khó cứu.

Lưu Hoa phải trọng binh canh gác, sợ hắc y nhân lại đến ám sát.

Trong lúc hắn đang lau mình cho Nam Cung Cẩm, Chân Tử Mặc dẫn đầu cùng mọi người đi vào.

Lưu Hoa lập tức ra tiếp đón. "Công tử Mặc."

"Lưu Hoa, ta đã tìm được thân y Bạch Vô Trần, người đi ra trước đi." Chân Tử Mặc thân nhiên lên tiếng nói với Lưu Hoa đang quan sát những người còn lại.

Lưu Hoa có chút chậm chạp, cuối cùng gật đầu đi ra ngoài.

Bạch Vô Trần đi đến bên giường, ngồi trên mép giường, cẩn thận bắt mạch cho Nam Cung Cẩm, ba người còn lại ở đây cũng đều im lặng chờ đợi kết quả sau khi bắt mạch của Bạch Vô Trần.

Hồi lâu, Bạch Vô Trần buông tay Nam Cung Cẩm ra, nhẹ nhàng đi đến trước mặt Chân Linh, thân nhiên lên tiếng: "Cửu Dạ, Xích Huyết minh hoa trong cơ thể hắn chỉ có một loại thảo dược có thể giải, loại thảo dược này, chỉ Tuyệt Trần Cốc mới có, nhưng mà chuyến đi này, sợ là sẽ chậm trễ thời gian giải độc cho Nam Cung Cẩm, cho nên ta cho rằng tốt nhất là đem Nam Cung Cẩm mang đi."

Chân Linh nghe xong sắc mặt có chút ngưng trọng, đem Nam Cung Cẩm đi không khó, chính là Tuyết Trần Cốc thần bí này cho phép người ngoài tiến vào sao?

Nâng mắt nhìn Tư Đồ Minh, hỏi ý kiến hắn: "Tư Đồ Minh, chàng cảm thấy được không?"

Tư Đồ Minh như có điều gì suy nghĩ, cuối cùng lạnh nhạt nói: "Nam Cung Cẩm quả thật không nên chết, chúng ta đưa hắn đi Tuyết Trần Cốc, có thể giải độc hay không, tất cả đều dựa vào số mệnh của hắn."

"Chủ tử..." Chân Tử Mặc có phần do dự, Dạ Đế còn có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý, lần này đi Tuyết Trần Cốc, e là dây dưa không ít thời gian, đến lúc đó tổn thất của Mị Dạ Đế quốc là vô cùng nặng nề, mà chủ tử lại vì Nam Cung Cẩm...

Mặc dù hắn và Nam Cung Cẩm có quan hệ đặc biệt, nhưng hắn thân là Hữu tướng của Mị Dạ Đế quốc, điểm khởi đầu nhất định đứng về phía Mị Dạ Đế quốc, so sánh cả hai, hắn rất kiên quyết lựa chọn Mị Dạ.

"Mặc, không cần nhiều lời, chúng ta chuẩn bị một chút, lập tức lên đường." Tư Đồ Minh đánh gãy lời tiếp theo của Chân Tử Mặc, hắn biết hắn muốn nói gì, người kia muốn mưu phản, hắn cũng không muốn vội vã trở về xử lý, lúc này không có gì quan trọng hơn Chân nhi, Mị Dạ Đế quốc bất quá là hắn vì Chân nhi mà xây dựng nên, nếu Chân nhi ở bên cạnh hắn, những vật ngoài thân hắn đều xem nhẹ, cho dù là chấp tay tặng người ta, lại có đề phòng gì, chỉ cần người đó nhận được rồi rồi đi...

Lúc này Bạch Vô Trần thần nhiên lên tiếng: "Lần này mọi người đi Tuyết Trần Cốc phải chuẩn bị thật chu đáo, Tuyết Trần Cốc là thung lũng thần bí đệ nhất thiên hạ, bên trong biên giới, bốn phía đều là rắn rết độc hại, khí độc lượn lờ quanh năm, mà trong cốc, lại có rất nhiều cao thủ, ta ở Tuyết Trần Cốc mặc dù có thân phận là thiếu cốc chủ, lại không có thực quyền, tất cả đều nằm trong tầm khống chế của ông nội ta, lần này các ngươi đi, có khả năng sẽ không trở lại, người xông vào Tuyết Trần Cốc có hai lựa chọn, một là chết, hai là ở lại Tuyết Trần Cốc, tuy rằng võ công của các ngươi mỗi người đều cao thâm, nhưng ở trong Tuyết Trần Cốc, còn có một nhân vật lợi hại hơn, ông nội nói người kia sống rất lâu rồi, là người bảo vệ mấy đời của Tuyết Trần Cốc chúng ta, võ công của người này, sợ chỉ có Dạ Đế mới có thể cùng hắn đối kháng, cho nên lúc này đi Tuyết Trần Cốc, có thể nói là vô cùng nguy hiểm."

Ba người nghe xong lời của Bạch Vô Trần, không khỏi khiếp sợ.

Về Tuyết Trần Cốc Mị Dạ Đế quốc bọn họ từng đi qua, vốn tưởng chỉ là được cốc bình thường, lại thể thể ngờ được lại là một thung lũng hung hiểm, trong cốc thậm chí còn có một người canh giữ mấy đời tồn tại?

Lúc này Tư Đồ Minh ngược mắt nhìn vào mắt Chân Linh, người sống mấy đời, người này cũng giống hắn sao? Phải chăng cũng chờ người thương không muốn rời đi?

Chân Linh đối với người này cũng tràn ngập tò mò. Nếu là trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không tin trên đời này có chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng nàng nếu đã có thể xuyên qua thời không, thì ở dị thế này người sống mấy đời cũng không phải là không có khả năng.

Nàng đánh vỡ trầm mặc, hỏi: "Vô Trần, người dẫn chúng ta đến Tuyết Trần Cốc có bị người trong cốc trừng phạt hay không?"

Bạch Vô Trần cười ôn hoà, nói: "Ngươi yên tâm đi Cửu Dạ, bởi vì vận mệnh của ta đặc thù, mặc kệ ta làm sai chuyện gì, cũng sẽ không bị người trong cốc trừng phạt, các ngươi không cần lo lắng sẽ liên lụy ta." Có thể biết trước tương lai, có rất ít người thông thạo số mệnh, tới thể hệ của hắn, chỉ có một mình hắn, hơn nữa thân thể hắn quanh năm mang bệnh, cho nên mặc kệ làm cái gì, tất cả mọi người trong cốc cũng sẽ không trách hắn, lại càng không trừng phạt hắn.

Tư Đồ Minh nhìn mái tóc trắng, đôi mắt tinh khiết trong suốt của Bạch Vô Trần, trong lòng nổi lên một loại tình cảm thương tiếc nhân nhạ. Bạch Vô Trần như vậy khiến hắn nhớ tới kiếp thứ nhất của hắn, kiếp thứ nhất hắn là vương gia có quyền khuynh vua và thiên hạ, nhưng lại bởi vì quyền lực của bản thân, mà bỏ lỡ nàng, đến cuối cùng không chỉ làm tổn thương nàng, mà còn dẫn đến bản thân mình rơi vào kết cục đầu đầy tóc bạc.

Càng nghĩ, hắn càng không nhịn được nhiều lần liếc mắt nhìn Bạch Vô Trần, tóc bạc rũ xuống người hắn, như tuyết trắng tinh khiết nhất thiên hạ, Bạch Vô Trần này, là người sạch sẽ nhất thiên hạ, hắn mang trên lưng lý ức năm kiếp, tương đương với cuộc sống năm kiếp dài đằng đẵng, đối với việc nhìn người, hắn luôn luôn rất chuẩn, Bạch Vô Trần không chỉ có thân thể sạch sẽ, mà linh hồn hắn cũng biểu lộ ra ngoài sự sạch sẽ không thuộc về thế gian này.

Hắn (*Vô Trần*) cùng hắn (*Tư Đồ Minh*) giống nhau, nhìn thấy rất nhiều, cho nên dễ dàng thông suốt, mà sự sạch sẽ của hắn, bản thân cũng không cách nào làm được như vậy.

Chân Linh thấy Tư Đồ Minh im lặng, toàn thân lượn lờ hơi thở bi thương tuyệt vọng, lòng nàng đau xót, không khỏi vươn bàn tay xinh xắn, nắm chặt tay Tư Đồ Minh. Hai tay cùng nắm, độ ấm thân thiết từ đầu ngón tay truyền vào người hắn...

Nàng nắn nắn lòng bàn tay Tư Đồ Minh, nói với Bạch Vô Trần: "Vô Trần, như vậy làm phiền ngươi rồi, bây giờ chúng ta xuất phát đi."

"Được." Bạch Vô Trần cười trong sáng, ý cười kia khiến người ta có cảm giác như đang nhìn những bông tuyết đang bay xuống khắp núi, xinh đẹp và tinh khiết như thế.

Khi Chân Linh nắm tay Tư Đồ Minh, toàn bộ sự bi thương trên người hắn biến mất, trở thành một vầng sáng gọi là hạnh phúc bao phủ. Hắn cũng nắn nắn lòng bàn tay nàng, vô hình trung thâm tình của hai người yên lặng như dòng nước chảy...

Chân Tử Mặc vẫn trầm mặc nhìn một màn này, trong lòng chợt hiện lên mát mát, bi thương. Hắn cực lực nhẫn xuống, giả vờ như không có việc gì đi đến trước giường, ôm Nam Cung Cẩm lên, sau đó mấy người bọn họ lặng yên xuất phát...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi*, *Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Bị Đám Thú Giữ Cửa Tấn Công

Tuyệt Trần Cốc đối với Tấn Nam Vương triều cũng như An Hoa quốc thì chỉ là một khu rừng rậm hoang sơ cực kì nguyên thủy mà thôi. Nơi đây có khí độc lượn lờ quanh năm, vô số cây cỏ độc kì bí trải dài khắp con đường vào Cốc, rắn độc có thể thấy ở khắp mọi nơi, còn khu rừng lại rậm rạp giống như một mê cung tự nhiên vậy. Người bình thường nếu không cẩn thận mà lạc vào, không những sẽ mất mạng, mà e rằng ngay cả bộ xương cũng chẳng còn nữa là.

Nơi núi non hoang sơ nguyên thủy thế này bởi vì rất đáng sợ trên dần dần chẳng có ai dám bước chân vô đây cả. Hàng trăm năm trôi qua đều như thế khiến cho người ta quên mất là có một nơi như thế này tồn tại. Trên bản đồ các nước đều không nhìn thấy được khối núi non này. Lúc này, Tuyệt Trần Cốc không còn là một vùng quốc gia lãnh thổ nào, mà chỉ là một nơi thần bí kì lạ mà thôi.

Lúc này, Bạch Vô Trần dẫn đầu đoàn người gồm Tư Đồ Minh, Chân Linh, Chân Tử Mặc cùng Nam Cung Cẩm đang nằm trên xe ngựa vừa bước chân qua cửa vào Cốc, vốn là một khu rừng rậm nguyên sơ thần bí.

Hiện tại đang là chạng vạng, trời về chiều có màu như màu máu tươi, đem một mảnh không gian tĩnh lặng âm u biến thành màu đỏ rực, tăng thêm sự thần bí cho nơi này. Đường như khu vườn đỏ rực phía trước mờ mờ ẩn hiện, khiến cho mọi tâm ý của người bước vào trở nên nguội lạnh.

Bạch Vô Trần nói với ba người ở đó: “Mọi người theo sát một chút, cẩn thận với hoa cỏ trên mặt đất đấy. Hoa cỏ ở nơi này nếu có hình dáng càng xinh đẹp bắt mắt thì độc lại càng đáng sợ đó. Đừng nghĩ chỉ dính chút độc sẽ không sao, chỉ e là xương cốt cũng chẳng giữ được đâu. Ở đây ta có bốn viên thuốc giải độc, mọi người mỗi người ăn một viên, đối với khí độc trong khu rừng có thể chống cự được ít nhiều đó”.

Ba người nhận ba viên thuốc từ Bạch Vô Trần, đồng loạt nuốt vào. Chân Linh cầm trong tay hai viên, một là cho nàng còn viên kia là cho Nam Cung Cẩm. Không ngờ Chân Tử Mặc lại đi đến trước nàng, rồi nói: “Tiểu Linh, để đại ca đi cho Cẩm uống thuốc cho”.

Chân Linh gật đầu, đưa viên thuốc cho Chân Tử Mặc. “Đại ca, một lát nữa cứ để cho ta với Tư Đồ Minh chú ý đến Nam Cung Cẩm là được rồi, người nghỉ ngơi một chút đi”. Dọc đường đi, vốn dĩ Chân Tử Mặc chăm sóc Nam Cung Cẩm e là đã mệt rồi. Nơi này hoang vu bất thường, mỗi nơi đi qua đều đầy độc nguy hiểm. Thế nên dù cho vô công Chân Tử Mặc có cao đến thế nào đi nữa, mà ở nơi hoang vu thế này còn phải chăm sóc thêm cho một Nam Cung Cẩm đang trúng độc, thì sức chịu đựng chắc chắn sẽ không tốt. Nàng cảm thấy, trong đám người đi cùng, chỉ có công lực của Tư Đồ Minh là thích hợp để chiếu cố tới Nam Cung Cẩm mà thôi.

“Mặc, Nam Cung Cẩm cứ giao cho ta đi”. Tư Đồ Minh lúc này mới thản nhiên lên tiếng. Thực ra mà nói, hắn đã sớm nghĩ tới chuyện này, cũng đã nghĩ tới chuyện mở miệng nói ra, nhưng lại chậm hơn Chân Linh một chút, hắn vốn không nghĩ là nàng sẽ nói thế. Xem ra hai người rất hợp nhau.

Hai người ăn ý nhìn nhau. Cả hai đều không nói bất kì lời nào, nhưng tình ý thì biểu lộ rất rõ ràng.

“Vâng, chủ tử”. Chân Tử Mặc thản nhiên cất tiếng trả lời, ánh mắt sụp xuống, để không ai biết nỗi đau đớn ẩn trong mắt hắn. Khi hắn ngẩng đầu lên, chỉ ôn nhu cười với Chân Linh rồi nói: “Tiểu Linh, một chút nữa phải cẩn thận. Muội không có khinh công, nếu phát hiện điều gì bất thường, nhớ gọi đại ca, biết chứ?”.

Thâm tình hẳn dành cho nàng, chỉ biết chôn thật sâu trong đáy lòng. Có thể dùng thân phận là đại ca để quan tâm nàng, yêu thương nàng, đối với hắn thế là đủ rồi.

Chân Linh cười ảm áp. “Được rồi đại ca, một chút nữa nếu có gì nguy hiểm, muội sẽ gọi huynh mà”. Chân Linh biết tình cảm mà Chân Tử Mặc dành cho nàng, nhưng hiện tại người nàng yêu chính là Tư Đồ Minh, cho nên đối với tình cảm của Chân Tử Mặc, nàng chỉ có thể dùng tình cảm huynh muội để hồi đáp lại. Tin tưởng rằng đây chính là phương thức tốt nhất mà nàng có thể làm được.

Chân Tử Mặc mỉm cười ôn thuận với Chân Linh, rồi xoay người đi về hướng xe ngựa.

Tư Đồ Minh nhìn theo hướng bóng trắng của Chân Tử Mặc, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Chân Linh liếc mắt nhìn, vừa vận thu vào ánh mắt ấy của Tư Đồ Minh, liền nhẹ nhàng bước tới, lấy tay khẽ khều khều hắn, rồi hỏi: “Đang nghĩ đến cái gì vậy?”.

Tư Đồ Minh thu hồi ánh mắt lại, ôn nhu nhìn Chân Linh. “Chân Nhi, hiện tại ta đột nhiên cảm thấy Mặc kì thực mới chính là người thống khổ nhất thế gian này”.

Ánh mắt Chân Linh thoáng hiện lên nét thờ dài, nàng thản nhiên nói: “Vì sao lại nói như vậy?”.

Tư Đồ Minh lặng lẽ đưa tay nắm lấy ống tay áo của Chân Linh, ôn nhu nói: “Chân Nhi, ta chờ đến lúc này cũng đã được nàng yêu, trước kia cho dù có khổ sở đến thế nào thì hiện tại cũng đã hạnh phúc rồi. Nhưng Mặc lại khác, hắn có chờ cũng chẳng được yêu...”. Loại đau thế này, không ai khác ngoài hắn hiểu rõ hơn. Rõ ràng là nữ tử mình yêu đến tận xương tủy, nhưng lại ở trước mặt mình mà gởi đầu trong lòng người khác.

Giờ khắc này mặt Chân Tử Mặc chỉ mang vẻ như không có chuyện gì, nhưng tim của hắn, e là đã đau đến tận sâu rồi.

Chân Linh nắm chặt tay của Tư Đồ Minh. “Tư Đồ Minh, đại ca thì vĩnh viễn cũng chỉ là đại ca của ta thôi. Chuyện cảm tình này nếu không nói ra thì xem như không có, còn có yêu hay không, thì có lẽ người đại ca yêu chính là Chân Linh, chứ không phải ta...”. Câu kể tiếp, Chân Linh nói với giọng cực kỳ nhỏ.

Thính lực của Tư Đồ Minh vô cùng tốt, hắn đã nghe rành mạch rõ ràng mọi lời nói của Chân Linh. Thật ra, nàng mới chính là Chân Linh đích thực. Chân Linh trước đây thực ra cũng chỉ là thân thể mà thôi, còn linh hồn thì không có. Không có linh hồn, thì không phải là nàng.

Ánh mắt hai người khẽ biến lẫn lộn, sau cũng không nói gì nữa.

Bạch Vô Trần lúc này vừa bước đến, đạm thanh nói: “Mọi người đã chuẩn bị tốt chưa? Hiện tại cũng nên xuất phát rồi, bằng không chút nữa trời tối sẽ không thể băng qua rừng được đâu”.

Nói rồi, Bạch Vô Trần dẫn đường, Tư Đồ Minh đỡ Nam Cung Cẩm, Chân Linh cùng Chân Tử Mặc theo sát phía sau. Một đoàn người cùng hướng đi vào khu rừng hoang vắng...

Mới vừa bước vào không được bao lâu, phía trước liền xuất hiện một tiếng động dị thường. Thanh âm dường như là tiếng dũa thúc rỗng gào giận dữ, nhưng dường như lại không phải.

Bạch Vô Trần ngừng bước, thần sắc nghiêm trọng, nói với mấy người phía sau: “Xem ra lần này chúng ta sẽ không dễ dàng đi qua khu rừng rậm này rồi, thanh âm gầm rú vừa rồi chính là của đám thú bảo hộ cho khu rừng, mười phần hung hiểm. Lực sát thương của đám thú này nếu đem so với loài sư tử thì gấp bội lần, mọi người nên cẩn thận một chút”.

Nghe Bạch Vô Trần nói xong, về mặt ba người đều thay đổi, cẩn thận di chuyển.

Vừa mới đi không được bao lâu, liền có một luồng sáng màu tím hướng về phía Chân Linh mà đánh thật nhanh.

Mọi người kinh hãi.

“Tiểu Linh, mau tránh ra...”.

“Cửu Dạ, là thú bảo hộ, mau ngồi xổm xuống mau”.

Tư Đồ Minh không phát ra tiếng, chỉ thấy thân ảnh áo xanh nhảy lên thật nhanh, dùng một chưởng hùng hậu đánh thẳng vào luồng sáng màu tím ngay giữa không trung, trong chốc lát, ánh sáng trắng cùng luồng sáng tím chạm nhau tại cùng một điểm, liền tản ra tia sáng chiếu khắp rừng.

Chân Linh thần sắc hoảng sợ, vào thời điểm Tư Đồ Minh vừa ra tay đánh, nàng cũng bắn ra ngăn chận thật nhanh. Vừa rồi nàng bình tĩnh không nhúc nhích chính là để tìm ánh mắt của con thú bảo hộ khu rừng này. Chỉ cần bắn ngăn chận vào hai mắt nó sẽ có thể làm mất đi một nửa sức chiến đấu của nó.

Thú bảo hộ bị Tư Đồ Minh đánh một chưởng bay ra xa, lại còn bị ngăn chận của Chân Linh găm thẳng vào mắt không sai một li.

“Graooooo...” Thú bảo hộ bị đau, liền phát ra tiếng kêu thê thảm, vang vọng khắp núi rừng hoang sơ.

Bạch Vô Trần thấy vậy, rừng mình một cái, sắc mặt khê biến. “Mọi người, không tốt rồi, mau đi thôi! Thú bảo hộ này đang triệu tập bách thú. Chúng ta phải rời đi ngay lập tức, nếu không khi bách thú đồng thời xuất hiện, e là chúng ta khó mà đối phó lại chúng”.

HẾT CHƯƠNG 107

Lời tác giả:

Thật có lỗi, mọi người lại chậm rồi. Ngẫu nhiên mạng Internet cũng chẳng tốt a. Ngẫu nhiên cũng đang buồn bực a. Một ngày chạy tới chạy lui, ngẫu nhiên cũng thấy phiền ghê a, thật muốn điên luôn a.

Tôi nay sẽ có hai chuyện xảy đến. Bây giờ trở về ta sẽ viết tiếp, mọi người chờ chút a.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Hơi Thở Thần Bí

Mấy người nhìn nhau, thần sắc khê biến.

Tư Đồ Minh đỡ Nam Cung Cẩm đi đến bên cạnh Chân Linh, ôn nhu hỏi: “Chân nhi, nàng không sao chứ?”.

Thần thái nàng vừa rồi lại bình tĩnh đến vậy, thực khiến hần phải kinh ngạc mà. Trước mặt phải đối mặt với sóng chết mà vẫn bình tĩnh đến thế chỉ có thể là do nàng đã trải qua vô số lần như thế rồi mới có thể thôi luyện bản thân mình đến mức này. Nàng, rốt cục đã trải qua chuyện gì?

Chút đau lòng tản qua trái tim Tư Đồ Minh, ánh mắt nhìn Chân Linh càng thêm mấy phần thâm tình ôn nhu.

“Ta không sao”. Chân Linh quay về phía Tư Đồ Minh, cười ôn thuận, sau nói với tất cả mọi người. “Mọi người, ta nghĩ nên đi mau một chút thì hơn. Ta nghĩ được hơi luồng hơi tiêu điều đang bay đến, nếu như một chút nữa bách thú ủa tới, e là khó mà thoát thân”.

Mọi người gật đầu, sau dùng khinh công mà rời đi.

Tư Đồ Minh đỡ lấy Nam Cung Cẩm, Chân Tử Mặc ôm Chân Linh, theo chân Bạch Vô Trần ở phía trước mà đi. Mấy người hướng tới nơi sâu thẳm nhất của khu rừng mà chạy tới.

Rốt cục là chạy hơn nửa canh giờ, cuối cùng họ cũng ra được khỏi khu rừng rậm đáng sợ đó mà đi vào một thung lũng rộng rãi ngay ngoài bìa rừng.

Bốn phía thung lũng đều mọc đầy hoa màu sắc sắc sỡ. Khắp nơi là nhà cửa liên tiếp như thể một thôn trấn bình thường. Lúc này, các ngôi nhà đang bốc lên làn khói bếp lượn lờ, khiến người ta có cảm giác ấm áp vô cùng.

Ngoài trừ Bạch Vô Trần ra, đám người Chân Linh nhìn thấy hình ảnh thôn trang bình thường thì đều bày ra vẻ mặt kinh ngạc vạn phần.

“Vô Trần, đây thực là Tuyệt Trần Cốc sao?”. Chân Linh hỏi, có chút mờ mịt trong đầu.

Bạch Vô Trần cười nhạt, khẽ gật đầu. “Đúng vậy Cửu Dạ, đây chính là Tuyệt Trần Cốc.”

Mấy người hai mắt nhìn nhau. Nếu không phải vừa rồi vừa đi qua một khu rừng rậm hung hiểm, bọn họ nhất định sẽ nghĩ đây chỉ là một thôn trang bình thường mà thôi. Không thể hình dung ra được là Tuyệt Trần Cốc thần bí nhất thiên hạ lại có bộ dáng như thế này.

“Là kẻ nào?”. Ngay lúc Chân Linh cùng đám người đang thần người, một thanh âm lạnh lẽo hét lớn vang lên. Sau đó, một bóng đen lập tức bay đến, trong nháy mắt liền bay đến trước mặt bọn họ.

Người vừa tới mặc một thân da thú màu đen, thân thể cao lớn trắng kiện, da đen, tóc ngắn tới cổ buông xuống, nhìn giống như một kẻ hoang dã.

Bạch Vô Trần tiến lên vài bước, thần nhiên nói: “An đại ca, là ta”.

Hắc y nhân kia thấy Bạch Vô Trần đứng trước mặt, chính là người đang được trông mong Bạch Vô Trần, thì nét mặt lạnh băng có phần dịu đi rất nhiều. Hắn nói: “Thiếu Cốc chủ, người đã trở lại, trong Cốc đang muốn phái tử y hộ pháp đi tìm người đó”.

Nói xong, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn đám người Chân Linh, Tư Đồ Minh, Chân tử Mặc đánh giá. Lần thứ hai lại nói: “Thiếu Cốc chủ, những người này là ai?”.

Bạch Vô Trần ôn thuận cười. “An đại ca, những người này đều là bằng hữu của ta, ngươi cứ để cho bọn họ đi vào đi. Nếu có bất kì điều gì xảy ra, ta đều chịu toàn bộ trách nhiệm”.

Hắc y nhân kia sau khi nghe lời Bạch Vô Trần vừa nói, trên mặt hiện lên nét khó xử. Hắn liếc mắt nhìn mấy người một cái, cuối cùng vẫn dùng thanh âm lạnh lùng mà nói: “Thiếu Cốc chủ, chuyện người xuất Cốc khiến cho mọi người không vui chút nào, lúc này người về lại mang thêm người lạ vào Cốc, chỉ e nếu Cốc chủ biết được ta thả cho họ đi vào, sẽ rút da ta là điều chắc chắn. Cho nên thỉnh Thiếu Cốc chủ thứ lỗi, ta không thể để bọn họ đi vào được”.

Bạch Vô Trần nghe xong lời Hắc y nhân kia nói, trên mặt vẫn hiện lên vẻ ôn thuận mỉm cười. Hắn thần nhiên nói: “Đại ca nhất định là sống yên ổn. Người nhất định không để cho họ vào sao? Vậy ta đi nói cho Trần Âm biết chuyện người lên trộm đồ của nàng...”.

Lời nói của Bạch Vô Trần còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm to lớn che mất. “Được rồi được rồi, ta về là được mà. Thiếu Cốc chủ, người cũng không nên nói cho Trần Âm biết là ta trộm đồ của nàng, bằng không khi nàng lên cơn, e là một tảng da ta cũng chẳng còn mất”.

“Được, ta sẽ không nói đâu”. Bạch Vô Trần mỉm cười trong sáng, một đôi mắt đơn thuần xanh thẳm như bầu trời, không lẫn chút bụi chút tạp chất nào.

Chân Linh cùng Tư Đồ Minh nhìn nhau, âm thầm cười.

Mọi người ở Tuyệt Trần Cốc này đúng là suy nghĩ giản đơn thật. Bọn họ cứ nghĩ Tuyệt Trần Cốc là nơi kinh khủng, nay lại chính mắt mình nhìn thấy, Tuyệt Trần Cốc này chẳng qua chỉ là một chốn bồng lai tiên cảnh. Thuận theo sự sinh sống yên ổn nơi đây, cũng có thể thấy người dân nơi này rất chất phác thật thà.

Bạch Vô Trần lúc này đối với bọn họ nói: “Mọi người, chúng ta đi hái thuốc trước đã. Bằng không một hồi nữa ông nội ta về cốc, sợ là sẽ không lấy được dược thảo mất”.

“Được, chúng ta đi làm việc thôi”.

Mấy người liền đi bộ theo Bạch Vô Trần, hướng tới con đường nhỏ dưới chân núi mà đi. Dọc theo con đường, là cảnh trí tự nhiên nhất, là bầu trời xanh thẳm nhất, là làn gió mát rượi nhất, là không khí khô thoáng nhất. Khắp núi là tà hoa bay, múa lượn trong tự nhiên, thoang thoảng hương thơm, khiến cho mọi người cảm thấy sáng khoái, thoải mái vô cùng. Đi đến nơi này, cho người ta cảm giác như đang được về nhà.

Chân Linh nhìn bóng dáng Bạch Vô Trần đang đi ở đằng trước, bất giác hiểu rõ. Cũng chỉ có một nơi như thế này, mới có thể sinh ra và giáo dục nên một người tinh khiết và sạch sẽ như Bạch vô Trần. Hắn như kẻ không bao giờ phải chịu khói lửa nhân gian, nhưng lại nắm được mọi khó khăn trong nhân gian. Sự sạch sẽ của hắn có quan hệ rất lớn đến Tuyệt Trần Cốc này.

Từ khi nàng đi vào nơi này, đều thấy tâm mình bình yên, như trở về bản chất tự nhiên nhất.

Tư Đồ Minh lúc này kéo tay Chân Linh, tựa khẽ vào nàng, dùng thanh âm chỉ hai người nghe thấy mà thầm thì vào tai nàng: “Chân nhi, nàng cảm thấy nơi này như thế nào?”.

“Tốt lắm, Tư Đồ Minh, làm sao thế? Có gì không phải sao?”. Chân Linh nghiêng mình, ánh mắt nhìn thẳng vào Tư Đồ Minh, thấy vẻ mặt hắn có chút nghiêm trọng, không khỏi quan tâm hỏi.

Tư Đồ Minh vẻ mặt nghiêm trọng, hắn nhìn một dãy núi trắng cao ngất trời, ánh mắt như có điều suy nghĩ. Thoảng ngàn ngừ, rồi hắn mới nói: “Chân nhi, hơi thở nơi này đúng là không tầm thường. Nơi này tuy là tràn đầy linh khí, nhưng mà chỉ có một tầng linh khí phía dưới mà thôi. Ngoài ra còn có một cỗ âm khí lạnh lẽo đang lượn lờ, tuy là rất nhạt, nhưng ta có thể cảm nhận được. Chân nhi, nàng nhìn dãy núi trắng này đi. Nàng không thấy nơi này là một khoảng trống xanh tươi, nhưng ở giữa lại mọc lên một dãy núi trắng cao ngất trời, như vậy có thấy kì lạ hay không? Hơi thở kì dị không bình thường đó, chính là từ dãy núi trắng đó phát ra”.

Chân Linh ngạc nhiên nhìn về phía Tư Đồ Minh. Cũng vì lời hắn vừa nói đến, nàng mới bắt đầu chú ý đến dãy núi trắng kia. Nàng mắt nhìn lại, nàng có cảm giác như trong một thoáng mình vừa thấy cái gì đó. Núi trắng kia dường như có con vật nào đó đang gặm rú, khiến nàng hoảng hốt không dám nhìn. Ánh mắt ngạc nhiên cứ nhìn về phía dãy núi đó mãi.

Chương 109: Bị Tập Kích Ở Vùng Trồng Thuốc

Tư Đồ Minh hoảng hốt, vội buông Nam Cung Cẩm ra, một tay kéo lấy Chân Linh ôm vào ngực hần. Chân Tử Mặc đi ở phía sau thấy tư Đồ Minh bối rối đến mức buông Nam Cung Cẩm ra, khiến hần kinh hãi kêu lên một tiếng, vội vàng chạy lại đỡ Nam Cung Cẩm, nhìn tuần nhan trong tay mình, khẽ thờ dài một tiếng.

Nếu hần không đỡ được thân thể Nam Cung Cẩm, sợ rằng mất mọi hi vọng.

Hần nâng mắt nhìn về phía Tư Đồ Minh, thắc mắc không biết vì sao Tư Đồ Minh lại khẩn trương như vậy. Vừa vặn, hần nhìn thấy Tư Đồ Minh gắt gao ôm lấy thân ảnh của Chân Linh. Tâm hần đau xót, thấm thương đời mất đi, không dám nhìn nhiều hơn nữa.

“Chân nhi, nàng làm sao vậy?”. Tư Đồ Minh đem Chân Linh gắt gao ôm vào ngực, kinh hoàng phát ra tiếng. Vừa rồi, Chân nhi đang ở đâu? Vì sao toàn thân giống như là trở nên trong suốt vô hình, giống như là đang muốn bỏ hần mà đi? Hần luống cuống, trong lòng chỉ toàn là tuyệt vọng và sợ hãi, cho nên hần mới liều lĩnh ôm lấy nàng vào ngực mình.

Chân Linh bị thân mình ấm áp của Tư Đồ Minh ôm lấy, chút ấm áp bao bọc lấy nàng, nàng mới khôi phục thần chí. Nàng mắt nhìn Tư Đồ Minh, nàng hỏi: “Tư Đồ Minh, ta vừa rồi làm sao vậy?”.

Nghe vậy, thần sắc Tư Đồ Minh khẽ biến. Chân Tử Mặc ở một bên tuy là không nghe được trước đó hai người đang nói gì, nhưng câu nói sau cùng của Chân Linh thì hần nghe rất rõ. Tiểu Linh, nàng làm sao vậy? Sao đột nhiên lại đứng ngây ngốc ra vậy?

Bạch Vô Trần đi ở đằng trước nghe được tiếng kêu của Chân Tử Mặc, liền dừng khinh công bay đến. Hần thấy thần sắc ba người khác thường, không khỏi gấp gáp hỏi: “Làm sao vậy?”.

Chân Linh thu lại tâm tư, thoáng cười rồi nói: “Không có việc gì, vừa rồi không cẩn thận trượt chân một cái, khiến mọi người lo lắng rồi. Chúng ta đi tiếp thôi, trời sắp tối rồi”.

“Đi thôi”. Tư Đồ Minh buông Chân Linh ra, chậm rãi nói.

Bạch Vô Trần liếc mắt nhìn ba người bọn họ một cái, thấy bọn họ không hề muốn nói nhiều, nên cũng chẳng hỏi nhiều liền tiếp tục dẫn đường, hướng tới nơi hái thuốc mà đi.

Chân Tử Mặc ôm Nam Cung Cẩm đang hôn mê, đáy lòng tự hỏi không biết rốt cục là vừa rồi Chân Linh đã xảy ra chuyện gì?

Tư Đồ Minh đi ở một bên Chân Linh, ánh mắt nhìn nàng có chút nghiêm trọng. Hần đi vài bước, nhìn thấy thần sắc thân nhiên có chút tái nhợt của nàng, không nhịn được bèn lên tiếng hỏi: “Chân nhi, rốt cục là vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”.

Chân Linh trở lại bình thường, nhìn về phía dãy núi trắng, thanh âm có chút hoảng hốt mà nói: “Tư Đồ Minh, vừa rồi dường như ta thấy ở trên núi có thứ gì đó chợt hiện ra, sau liền biến mất. Ta còn nghe được, hình như có ai đó, có cái gì đó đang gọi ta về...”. Âm thanh kia rất mơ hồ, nhưng mà khiến nàng có một cảm giác ấm áp vô cùng. Nàng nghe xong, nhin không được lại muốn đi theo.

Lúc Chân Linh hồi tưởng lại chuyện khi nãy, tay Tư Đồ Minh lại gắt gao nắm lấy tay nàng. Ánh mắt hần ôn nhu nhìn Chân Linh. “Chân nhi, đừng nhìn lại dãy núi tuyết đó nữa. Chúng ta giúp Nam Cung Cẩm giải độc rồi mau rời khỏi chỗ này”. Lại là cảm giác về luồng khí âm lãnh lẽo, nếu hần đoán không sai, linh khí dãy núi này phát ra cùng với hần có chút liên quan. Hần cũng phát ra luồng khí âm lãnh như vậy.

Đột nhiên trong đầu Tư Đồ Minh chợt lóe lên một suy nghĩ. Chẳng lẽ thù hờ mấy đời của Tuyết Trần Cốc lại chính là hần?

Ý thức được điểm này, Tư Đồ Minh nắm lấy tay Chân Linh chặt hơn. Nếu như là hần, chuyện sắp tới xảy ra e là ngay cả Tư Đồ Minh cũng khó mà đoán được. Xem ra lần này đến Tuyết Trần Cốc là một lựa chọn sai lầm rồi.

“Tư Đồ Minh, chàng làm sao vậy?”. Chân Linh cảm giác được Tư Đồ Minh có chút bối rối, tuy rằng cực nhẹ, nhưng mà Chân Linh là người mẫn cảm nên nhận ra liền.

“Không có chuyện gì. Chân nhi, một hồi có nghe thanh âm gì thì cũng mặc kệ, nàng không cần phải để ý. Ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, sẽ luôn nắm tay nàng không buông ra. Chân nhi, nàng cũng không được buông tay ta ra, rõ chứ?”. Tư Đồ Minh thần sắc cực kì nghiêm trọng.

Chân Linh ngạc nhiên, lập tức gật đầu. “Được, Tư Đồ Minh, một hồi nữa dù cho có nghe thấy cái gì ta cũng sẽ không để ý, cũng sẽ không buông tay chàng ra”.

Tư Đồ Minh nghe xong lời Chân Linh nói, nhưng trong tâm lại không hề nhẹ nhõm chút nào. Chẳng qua là hần sợ Chân Linh sẽ lo lắng, nên mới ôn nhu cười nói: “Tốt lắm, Chân nhi, chúng ta đi mau một chút”.

“Được”.

Hay người sau đó không nói chuyện nữa, nắm chặt tay nhau mà đi.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, lờ mờ trắng lạnh lặng yên treo trên bầu trời, thản nhiên như hoa chiếu sáng Tuyết Trần Cốc, khiến nó càng thêm u tĩnh.

Thân ảnh màu lam nhạt của Bạch Vô Trần dừng trước khe núi không xa. Có tiếng nước ào ào vang lên, hơi nước lành lạnh bay đến, thấm vào người bọn họ, mang theo hơi mát lạnh.

Bạch Vô Trần quay đầu lại nói: “Các vị, nơi này là khu vực trồng thuốc của Tuyết Trần Cốc, các vị đứng ở chỗ này chờ ta một chút, ta tìm xong thuốc sẽ quay lại”.

“Được rồi, Vô Trần, người cẩn thận một chút”. Chân Linh nhìn bóng dáng đang rời đi của Bạch Vô Trần, lên tiếng cất giọng quan tâm.

Tư Đồ Minh đánh giá bốn phía. Bốn phía khe núi này đều là một mảnh sương mù dày đặc lượn lờ, bùn đất dưới chân lại mang theo mùi hương thơm ngát, làm cho người ta có cảm giác tinh thần hưng phấn. Hắn đứng yên bên cạnh Chân Linh, nắm chặt tay nàng, không hề buông ra.

Chân Từ Mặc đỡ Nam Cung Cẩm nằm nhẹ nhàng bên cạnh một tảng đá lớn. Ngay khi hắn ngừng đầu muốn nói chuyện, có một luồng sáng lạnh hướng thẳng về phía hắn mà phóng tới.

Chân Từ Mặc kinh hoàng, vội vàng ôm chầm lấy Nam Cung Cẩm mà né tránh.

Tư Đồ Minh cảm giác được có chuyện, chỉ thấy ống tay áo của hắn vung mạnh, sau đó có một trận gió theo cổ tay áo đánh ra, đem luồng sáng lạnh cuốn đi mất. Nặng nề bay lên rồi nặng nề rơi xuống. Chỉ là một nháy mắt!

Chân Từ Mặc ôm lấy thân ảnh Nam Cung Cẩm vừa mới xuống đất, lại có thêm một đạo sáng đánh đến. Lúc này so với lúc nãy lại càng mãnh liệt hơn rất nhiều.

Tư Đồ Minh thấy vậy, cũng không buông tay Chân Linh ra. Chỉ thấy tay hắn lại vung lên một lần nữa, đạo sáng lạnh đó bèn gãy thành hai đoạn, rơi xuống đất.

“Hừ, thật to gan, dám bước chân vào khu vực trồng thuốc của Tuyết Trần Cốc”. Ngay lúc luồng sáng lạnh bị đánh gãy, bốn phía sáng rực lên ánh đuốc bập bùng. Mấy trăm người cầm đuốc, nhìn chằm chằm vào bốn người Chân Linh.

Lão già cầm đầu, chính là kẻ vừa lên tiếng. Chỉ thấy hắn quần áo giống như đám hắc y hay đi ám sát người ta. Sắc mặt tái nhợt, có vài nếp nhăn trên mặt. Gương mặt hơi gầy, nhưng ánh mắt lại sắc bén vô cùng. Một đầu tóc bạc phơ. Hắn đứng nơi đó, toàn thân đều phát ra một cỗ sát khí sát phạt.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Nàng Là Ai?

Ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn Tư Đồ Minh, như đang đánh giá điều gì, lại như đang nghiên cứu tìm tòi. “Người là ai?”. Khi dừng lại, hắn lạnh lùng lên tiếng hỏi.

Ánh trắng hạ xuống, chiếu sáng một Tư Đồ Minh áo xanh bay bay, không nhiễm chút bụi trần nào. Tóc xõa dài, giống như là một vị tiên vậy. Mấy trăm người của Tuyết Trần Cốc dường như vừa bị hắn làm cho kinh sợ.

Con người trong trời nhưng lạnh lùng của Tư Đồ Minh thong dong nhìn thẳng vào lão già kia, thanh âm lạnh lùng ra tiếng. “Tư Đồ Minh”. Ba chữ vô cùng đơn giản, lại mang theo một cỗ khí phách vang dội như sấm truyền trong đó, khiến người ta kinh sợ, không dám khinh thường.

Lão già sau khi nghe Tư Đồ Minh tự báo danh xong, thần sắc khẽ biến. Hắn áp chế nỗi kích động trong lòng, không khỏi đưa hai mắt đánh giá Tư Đồ Minh một lần nữa. “Người chính là Dạ Đế của Mị Dạ Đế quốc, Tư Đồ Minh?”.

“Không sai, chính là ta”. Tư Đồ Minh đạm mạc nói, ánh mắt vô cùng sắc bén nhìn về phía lão già kia. Theo sau liền nói tiếp: “Người chính là Cốc chủ của Tuyết Trần Cốc? Không biết phải xưng hô thế nào đây?”.

“Ha ha ha, không thể tưởng tượng được là Dạ Đế đích thân tới đây. Lão phu là Bạch Cốc Từ, Dạ Đế muốn gọi thế nào cũng được. Ba mươi năm trước, không biết người có còn nhớ? Người đã cứu con trai của ta, Bạch Thiếu Phàm”. Cái lạnh như băng trong giọng nói của Bạch Cốc Từ nhạt đi, sau trở nên nhiệt tình vô cùng. Sau lại cười sang sảng, mọi sát khí sát phạt đều tan biến đi hết.

Mọi người đều như là chìm trong mê ảo, không biết tại sao lại kích động đến thế. Đã có chuyện gì xảy ra?

Chân Linh kinh ngạc nhìn Bạch Cốc Từ. Hắn còn nhận ra Tư Đồ Minh? Ba mươi năm trước Tư Đồ Minh cứu con trai hắn? Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì rồi? Tư Đồ Minh, trong hắn đâu có giống kẻ già hơn ba mươi tuổi chứ?

Thu hồi ánh mắt lại, Chân Linh hướng về phía Tư Đồ Minh, chờ lời hắn nói.

Chân Từ Mặc đối với Tư Đồ Minh không có chút ngạc nhiên nào. Chủ tử sống lâu như vậy, cũng đã từng cứu rất nhiều người. Lúc này nghe Bạch Cốc Từ nói chủ tử đã cứu con hắn, Chân Từ Mặc cũng chẳng chút ngạc nhiên.

Tư Đồ Minh vẫn nắm tay Chân Linh, lúc này còn hơi nhéo nhéo tay nàng. Ý hắn là muốn nói, chuyện của hắn, sau này đều nói rõ cho nàng biết.

Hắn ngược lại, nâng mắt nhìn Bạch Cốc Từ nói. “Thì ra Bạch Thiếu Phàm là con trai của Cốc chủ. Nói như vậy, Bạch Vô Trần là con của hắn sao?”.

Bạch Cốc Từ từ từ thở dài, nét mặt già nua bi thương. “Đúng vậy. Vô Trần chính là cốt nhục của Thiếu Phàm. Đứa bé kia mệnh khổ, vừa mới được hạ sinh liền mất

đi cha mẹ”. Thanh âm Bạch Cốc Tử bi thương, sau liền thấy chính mình quá mức bi thảm, liền cười nói: “Thôi, không nói tới chuyện đó nữa. Dạ Đế, không biết người đêm nay đến Tuyệt Trần Cốc của lão phu là có chuyện gì vậy? Nếu như có gì cần lão phu giúp đỡ, cứ nói với lão phu một tiếng là được rồi. Lão phu sẽ dốc toàn lực ra để làm, để trả lại ân tình năm đó của Dạ Đế”.

Tư Đồ Minh lạnh nhạt cười, nói: “Cốc chủ, chúng ta là vì tìm thuốc giải của Xích huyết minh hoa mà đến tận đây. Vị này chính là Cẩm Vương gia của Tấn Nam Vương triều. Hẳn trúng kịch độc của Xích huyết minh hoa”. Tư Đồ Minh chỉ vào hướng Nam Cung Cẩm cho Bạch Cốc Tử nhìn.

Thời điểm Bạch Cốc Tử nghe đến bốn chữ Xích huyết minh hoa, vẻ mặt khê biến. Trên mặt hắn khê hiện lên một ý nghĩa, sau rồi biến mất rất nhanh, lập tức cất cao giọng nói: “Thì ra là thế. Không thể hình dung ra trên đời này còn có người sở hữu Xích Huyết minh hoa. Hơn trăm năm trước, Tuyệt Trần Cốc ta đã mang loại độc này đi hủy hết rồi. không nghĩ là sau trăm năm, loại độc này lại lần nữa xuất hiện. Dạ Đế, người yên tâm, độc của Cẩm vương gia ta sẽ đích thân đi giải. Lão phu sẽ dùng toàn lực để giải độc cho hắn”.

“Ông nội, thuốc giải ta đã mang đến đây rồi”. Bạch Vô Trần bắt ngờ vang lên.

Mọi người nghe tiếng liền nhìn lại, chỉ thấy sương khói lượn lờ, quần áo lam nhạt, tóc dài trắng như tuyết. Hắn thông dong bước đến, hai mắt tinh khiết, tựa như sao trên trời. Hắn âm thầm cười, đứng bên cạnh Chân Linh, đem thuốc giải độc giao cho Chân Linh.

“Vô Trần, ngươi trở về khi nào vậy?”. Tiếng Bạch Cốc Tử vọng đến tai Bạch Vô Trần, vừa kích động, vội vội vàng vàng đi đến ôm lấy hắn. “Tiểu tử, ngươi nếu không trở về, ông nội sẽ phải từ bỏ pháp đi tìm ngươi”.

Bạch Vô Trần đã quen với sự nhiệt tình của Bạch Cốc Tử, hắn âm thầm cười nói: “Ông nội, ta không phải đã trở lại rồi sao? Bọn họ đều là bằng hữu của ta cả. Ông nội, người không cần bày trận thế lớn như vậy đâu. Tất cả giải tán đi”.

Bạch Vô Trần vừa rồi nghe tiếng kêu, trong lòng thầm biết Bạch Cốc Tử đã phát hiện ra chuyện có người xâm nhập vào vùng trồng thuốc, hắn liền vội vàng tìm đủ thuốc rồi quay trở ra. Vốn dĩ nghĩ đến chuyện Bạch Cốc Tử khi phát hiện sẽ rất tức giận, đối với sự xâm nhập của Chân Linh, Tư Đồ Minh sẽ không nhẹ tay. Không nghĩ tới khi hắn quay trở lại lại thấy một màn thế này, ông nội thế mà lại nhận ra Tư Đồ Minh, lại đối với hắn cung kính đến vậy.

“Ha ha, được, giải tán đi”. Bạch Cốc Tử đối với trăm người kia phát tay một cái, ý bảo bọn họ rời đi.

Sau khi mọi người tản đi hết, Bạch Cốc Tử buông Bạch Vô Trần ra, đối với Tư Đồ Minh mà nói: “Dạ Đế, đêm đã khuya rồi, các người cứ ở lại Tuyệt Trần Cốc nghỉ ngơi đi. Lão phu sẽ sắp xếp người chuẩn bị cho các vị mấy gian phòng hảo hạng”.

Tư Đồ Minh gật đầu. “Làm phiền Cốc chủ”.

Lý Uyên cư.

Nơi đây chính là chỗ ở của Bạch Cốc Tử, một trúc viện thập phần trang nhã, chia làm ba gian nhỏ. Phía trên có hai gian lầu trên một khung xà bằng trúc, trước sân có rất nhiều trúc với đủ mọi hình dáng, gió nhẹ phảng phất, tản ra tiếng vang, tạo nên một không gian thanh tịnh.

Đoàn người bước chân vào chính sảnh của Lý Uyên cư, vừa ngồi xuống đã có bọn nha đầu bưng trà lên.

Bạch Cốc Tử ngồi chính giữa lúc này mới đánh giá những người khác.

Ánh mắt của hắn thần nhiên đảo qua Chân tử Mặc, trong ánh mắt mang theo sự tán thưởng. Thiên hạ đệ nhất công tử này danh tiếng vang dội, hắn đã sớm nghe qua. Tuyệt Trần Cốc tuy là nơi nội bất xuất ngoại bất nhập, nhưng mọi chuyện trong thế gian này đều được thu vào trong mắt hắn cả. Đối với Chân Tử Mặc, hắn vẫn có thể giải thích.

Ánh mắt hắn lại hạ xuống người Chân Linh, không khỏi có chút ngạc nhiên. Nàng là ai? Trên người của nàng vì cái gì có một cổ hơi thở thần bí không thể lý giải, chẳng lẽ nàng chính là cô gái trong truyền thuyết?

Chỉ có cô gái trong truyền thuyết mới có hơi thở như thế, như vậy nàng...

Bạch Cốc Tử ngạc nhiên, tất cả đều hạ nơi đây mắt của Chân Linh. Trên mặt nàng một mảnh bình tĩnh, nhưng trong lòng lại luân chuyển biết bao nhiêu cảm xúc. Ánh mắt Bạch Cốc Tử khiến nàng nhớ đến ánh mắt ngày trước Bạch Vô Trần nhìn nàng. Bọn họ rốt cục là đã nhìn thấy gì trên nàng?

Tư Đồ Minh tự nhiên cũng mang ánh mắt ngạc nhiên của Bạch Cốc Tử thu vào đấy mắt. Trong tim hắn cũng sinh ra chút nghi hoặc. Hắn lặng yên vươn tay nắm lấy tay Chân Linh, ý bảo nàng không cần phải để ý quá, tất cả đều có hắn rồi.

Cái nắm tay liên kết giữa Chân Linh với Tư Đồ Minh, khiến một dòng ám áp theo bàn tay truyền thẳng vào trái tim nàng. Nàng nghiêng mặt, hướng về phía hắn cười ôn nhu.

Bạch Cốc Tử lúc này mới đánh vỡ sự trầm mặc, lên tiếng đầu tiên. “Dạ Đế, hai vị này nên xưng hô như thế nào đây?”. Hắn tuy là hỏi đến hai vị, nhưng ánh mắt vẫn chỉ chăm chú nhìn Chân Linh.

Nếu nàng chính là cô gái trong thiên mệnh, nhưng vậy hắn không thể để nàng rời đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Cửu Biện Lam Liên*

Tư Đồ Minh cũng không buông tay Chân Linh ra, hần xoay qua chỗ khác nhìn Chân Tử Mặc nói: "Vị này chính là thiên hạ đệ nhất công tử, Chân Tử Mặc." Dừng một chút, hần đem ánh mắt hạ xuống trên người Chân Linh, dịu giọng nói: "Vị này chính là vị hôn thê của ta, Chân Linh."

Ba chữ vị hôn thê vừa nói ra, ba người giữa sân một phen khiếp sợ.

Tay Chân Linh hơi run lên một chút, bởi vì khiếp sợ, bởi vì kích động. Hai mắt nàng, mang theo khó hiểu nhìn Tư Đồ Minh, nhưng trong mọi tâm lại vì ba chữ này mà nảy sinh vui mừng nhàn nhạt.

Tư Đồ Minh chú ý đến sự run rẩy của Chân Linh, bàn tay thon dài nắm tay nàng thật chặt. Giống như muốn bóp cáo nàng, cả đời này, hần cũng sẽ không buông tay, sẽ vẫn mãi nắm như vậy, bất luận sinh tử, không xa không rời.

Chân Tử Mặc nghe xong Tư Đồ Minh trước mặt mọi người nói ra ba chữ vị hôn thê kia, trong nội tâm vui vẻ thay Chân Linh, càng hơn nữa là cảm thấy bi thương thay bản thân mình. Chủ tử luôn luôn lãnh đạm lại vì tiểu Linh mà bắt đầu chú trọng mấy thứ này, tiểu Linh, đại ca thật vui mừng thay muội.

Bạch Cốc Tử có chút thâm ý liếc mắt nhìn Chân Linh một cái. Vị hôn thê, nàng vậy mà lại là vị hôn thê của Dạ Đế, như vậy tiếp theo hần sẽ không thể đem nàng giữ lại, lúc này Dạ Đế trả lời thân phận của nàng là vị hôn thê của hần, nói rõ hơn là muốn bảo hộ nàng, nếu hần cưỡng chế giữ nàng lại, chỉ sợ sẽ khiến Dạ Đế phẫn nộ, đến lúc đó giống như lời trong ngụ ngôn, Tuyết Trần Cốc sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Bạch Cốc Tử chỉ trong nháy mắt, đã phân tích quan hệ thiệt hơn. Hần nhìn Tư Đồ Minh và Chân Linh, lại cười nói: "Chúc mừng hỉ sự giữa Dạ Đế và nữ tử tuyệt sắc như Chân Linh cô nương, lão phu có phần lễ mọn muốn tặng cho hai vị, chúc hai vị sớm ngày kết tình vợ chồng, trăm năm ân ái." Nói xong, hần đánh một chuông, không bao lâu sau có thị nữ đi đến.

"Cốc chủ, xin hỏi có gì cần dặn?"

"Người đi lấy cửu biện lam liên đến đây, lão phu muốn tặng cho Dạ Đế và Chân Linh cô nương."

"... Vâng" Thị nữ kia nghe đến cửu biện lam liên thì hơi kinh ngạc, một lát sau mới gật đầu rời đi.

Tư Đồ Minh nghe Bạch Cốc Tử muốn đưa cho hần cửu biện lam liên, hai mắt không khỏi hiện lên kinh ngạc. Cửu biện lam liên có thể nói là bảo vật quý giá nhất trên đời, ăn cửu biện lam liên không chỉ có thể giúp kéo dài công lực mà còn có thể giúp cơ thể chống lại trăm loại độc, nghe đồn cửu biện lam liên một ngàn năm mới nở hoa một lần, chỉ nở trong băng tuyết trong phút chốc, mà dùng phương pháp trong nháy mắt hoa nở hái xuống, nếu không hoa sẽ héo rũ, mất đi công dụng của hoa.

Cửu biện lam liên trân quý như thế, hần không ngờ Bạch Cốc Tử sẽ đưa cho bọn họ.

Tư Đồ Minh che giấu sự kinh ngạc, thần nhiên lên tiếng nói: "Cốc chủ, người đưa cho chúng ta thánh vật như thế, chúng ta cảm thấy hổ thẹn."

Bạch Cốc Tử sang sảng cười. "Dạ Đế khách khí, người là ân nhân của Tuyết Trần Cốc chúng ta, cửu biện lam liên này tất nhiên nên nhận."

Lời Bạch Cốc Tử vừa dứt, thị nữ vừa rời đi đã tiến vào, trong tay cầm một cái mâm vàng, mặt trên đặt lại bằng tám vải đỏ. Nàng đem mâm vàng đến trước mặt Bạch Cốc Tử, chời đợi mệnh lệnh Bạch Cốc Tử.

Bạch Cốc Tử nháy mắt ra hiệu với nàng, ý bảo nàng đem mâm vàng tới trước mặt Tư Đồ Minh.

"Nếu cốc chủ đã nói như thế, chúng ta đây sẽ không từ chối." Tư Đồ Minh cười nhẹ với Bạch Cốc Tử, sau đó nhận lấy mâm vàng của thị nữ kia.

"Dạ Đế, mở ra xem đi." Bạch Cốc Tử thấy đám người Tư Đồ Minh biểu tình không mấy kinh hi, không nhịn được lên tiếng thúc giục.

"Được." Tư Đồ Minh thần nhiên trả lời, liền xúc tám vải đỏ lên.

Chiếu vào ánh mắt mọi người, làm một cảnh hoa sen màu lam nhạt toàn thân trong suốt, hoa lớn bằng hai bàn tay người, tổng cộng có chín cánh, nở ra từng tầng từng tầng, hết sức xinh đẹp.

Lúc này Tư Đồ Minh chuyển mắt nhìn Chân Linh bên cạnh, đem cửu biện lam liên đặt vào trong tay nàng, dịu dàng nói: "Chân nhi, nàng ăn cửu biện lam liên này đi, hoa này rời khỏi băng tuyết một canh giờ sẽ biến mất, lúc này màu hoa đã nhạt dần, nếu không ăn sẽ mất đi tác dụng."

Không chỉ có Chân Linh ngó ra mà mọi người cũng rất ngạc nhiên. Vật phẩm quý giá như vậy, không ngờ Tư Đồ Minh lại cho Chân Linh ăn.

Nhưng Chân Tử Mặc chỉ khẽ ngạc nhiên, sau đó thu lại, khôi phục bình tĩnh. Tình yêu của Dạ Đế với tiểu Linh đã khắc cốt, không chỉ nói là cửu biện lam liên, cho dù là mạng, Dạ Đế cũng sẽ không chút do dự đưa ra.

Chân Linh cũng không lập tức nhận lấy cửu biện lam liên, chỉ lộ vẻ xúc động nhìn Tư Đồ Minh. Trong lòng nàng hiểu được, cửu biện lam liên này đối với cao thủ như Tư Đồ Minh mà nói, là thánh phẩm cầu mà không có, ăn nó, e là nội lực khó có thể đột phá sẽ tiến tới một cảnh giới sâu hơn, vật quan trọng như vậy, thể nhưng Tư Đồ Minh không cần suy nghĩ đã cho nàng, điều này khiến nàng hoàn toàn chấn động kinh ngạc rồi.

Tình cảm Tư Đồ Minh dành cho nàng, đã vượt qua tất cả sao? Nàng, đáng giá sao?

Chân Linh có chút do dự, nắm chặt hai tay, thật lâu cũng không vươn tay.

"Chân nhi, không cần lại do dự, mau ăn vào đi, dược hiệu cũng sắp mất." Tư Đồ Minh thấy Chân Linh do dự, không nịn được nấn nấn lòng bàn tay Chân Linh, dịu dàng nói.

Bạch Cốc Tử nhìn một màn này, cảm thấy hơi kinh ngạc. Quả nhiên Dạ Đế đề tâm với Chân Linh này, nếu nàng thật sự là cô gái định mệnh, sợ là chuyện phiền phức càng ngày càng rắc rối.

Chân Tử Mặc ngồi đối diện bọn họ, nhìn Tư Đồ Minh dịu dàng lúc này cũng không tránh khỏi chần chừ. Hắn lúc mới vài tuổi đã bắt đầu đi theo bên cạnh Dạ Đế, Dạ Đế sống lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng chỉ thân nhiên, ở trong ấn tượng của hắn, Dạ Đế tồn tại giống như là thánh nhân, vô dục vô cầu, vô bi vô hỷ, nhưng lúc này hắn dịu dàng với tiểu Linh, giống như có thể nhỏ ra nước, Dạ Đế như vậy, mới chân chính có sức sống...

"Ừ." Chân Linh nặng nề gật đầu, cảm thấy thật cảm động. Nàng cảm lấy cửu biện lam liên, đưa lên miệng, trước mặt mọi người ăn vào.

Vào miệng, mùi thơm ngát lạnh lạnh, trơn mềm, có một chút sáng khoái phát ra từ trong cơ thể, giác quan của nàng càng thêm nhạy bén, nhãn lực so với trước kia càng thêm lợi hại.

Ý thức được biến hoá của bản thân, đáy lòng Chân Linh không khỏi cảm thán cửu biện lam liên này quả nhiên là thánh phẩm, vừa mới ăn, thân thể đã bắt đầu biến hoá.

"Chân nhi, thế nào?" Tư Đồ Minh bên cạnh Chân Linh dịu dàng lên tiếng.

"Cảm giác tốt lắm." Chân Linh cười trả lời bốn chữ. Tuy bốn chữ vô cùng đơn giản, lại rất có thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bóng Trắng Thần Bí

Tư Đồ Minh vừa nghe, khoé miệng giờ lên ý cười nhạt, hắn nói với Bạch Cốc Tử: "Đa tạ cốc chủ."

Bạch Cốc Tử vừa định đáp lời, không ngờ lúc này có một hắc y nhân hối hả chạy đến, về mặt ngưng trọng đi đến thì thầm bên tai Bạch Cốc Tử vài câu.

Sắc mặt Bạch Cốc Tử vốn đang vui mừng sau khi nghe hắc y nhân kia thì thầm xong, về mặt cực kỳ hoảng sợ, hắn vội vàng đứng lên, nói với đám người Tư Đồ Minh: "Thật xin lỗi mọi người, trong cốc xảy ra một việc, lão phu phải rời đi một chút, tối nay không thể chiêu đãi mọi người, ngày mai lão phu nhất định sẽ chiêu đãi các vị thật tốt, Trần Hương, bố trí phòng hảo hạng cho các vị Dạ Đế."

"Vâng." Thị nữ tên Trần Hương nhìn bóng dáng Bạch Cốc Tử vội vội vàng vàng rời đi, gật đầu trả lời.

Ngay lúc mọi người vừa định trở về phòng, Bạch Vô Trần tiến vào.

Vừa mới vào, hắn liền nói với mọi người: "Độc của Cẩm vương gia đã giải xong rồi, mọi người muốn đi thăm hắn hay không?"

Chân Linh và Tư Đồ Minh nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Vì thế, mấy người bọn họ hướng phòng Nam Cung Cẩm đi đến.

Còn chưa tới gần phòng Nam Cung Cẩm, sắc mặt Tư Đồ Minh ngưng tụ, hắn nắm chặt Chân Linh, nói với Chân Tử Mặc và Bạch Vô Trần: "Có một luồng hơi thở âm lãnh từ nơi này đi qua, các ngươi phải cẩn thận một chút."

Bạch Vô Trần vừa nghe Tư Đồ Minh nói xong, về mặt khê biến. Hơi thở âm lãnh, chẳng lẽ là...

Ánh mắt hắn tinh khiết, nhìn phía Tư Đồ Minh, trong chớp mắt hai người trao đổi ánh mắt, Tư Đồ Minh gật đầu với hắn.

Bạch Vô Trần càng thêm khiếp sợ, hắn như có điều gì suy nghĩ nhìn về hướng Tuyết Sơn, khuôn mặt tái nhợt nặng nề.

Chân Tử Mặc nhìn Tư Đồ Minh và Bạch Vô Trần, theo ánh mắt bọn họ cũng đoán ra được là chuyện nghiêm trọng, hắn tập trung nội lực, chuẩn bị xuất thủ.

Chân Linh bị Tư Đồ Minh nắm thật chặt, lòng bàn tay ấm áp, nàng cũng cảm giác được hơi thở kia, hơi thở này cùng hơi thở lúc chạng vạng tại Tuyết Sơn kia giống nhau như đúc, chính là gọi "đồ vật" của nàng sao?

Bốn người chậm rãi đi đến phòng Nam Cung Cẩm, trong nháy mắt vừa đẩy cửa phòng ra, một luồng hơi thở lạnh lùng lao thẳng tới.

Tư Đồ Minh cực nhanh ôm Chân Linh nhảy lên, Chân Tử Mặc và Bạch Vô Trần phía sau hắn cũng cấp tốc nhảy lên, chỉ thấy bóng trắng kia chợt loé, mang theo luồng hơi thở âm u lạnh lẽo lượn lờ, đã không thấy tung tích.

"Chủ tử, đây là xảy ra chuyện gì?" Khi Chân Tử Mặc bay xuống đất, cung kính hỏi Tư Đồ Minh.

Tư Đồ Minh cũng ôm Chân Linh bay xuống, hắn nhìn về hướng bóng trắng rời đi, ánh mắt hiện lên nhàn nhạt kinh hãi. Bóng trắng kia mặc dù rất nhanh, nhưng hắn vẫn thấy rõ ràng, không thể tưởng tượng được, lại là...

Trước mắt hắn cũng không định nói cho bọn họ biết, sự xuất hiện của người này thật đáng sợ, bằng năng lực của hắn, căn bản không thể cùng người nọ chống đối.

Tư Đồ Minh giấu đi vẻ kinh hãi trong đáy mắt, thần nhiên trả lời: "Mặc, đây là chuyện riêng của Tuyết Trần Cốc, chúng ta không tiện hỏi đến." Xem ra, người đó là người canh giữ Tuyết Trần Cốc.

Bạch Vô Trần lúc này nói tiếp: "Các vị không cần lo lắng về việc này, ông nội đã đi xử lý, chúng ta vào xem Cẩm vương gia đi."

Chân Linh vẫn đứng đó, ánh mắt lảng lạng nhìn về phương hướng bóng trắng rời đi, mấy người kia nói gì căn bản nàng không nghe được gì.

"Chân nhi, nàng làm sao vậy?" Tư Đồ Minh thấy Chân Linh bất động, không thể không quan tâm hỏi.

Chân Linh hơi nhú mồm, nhìn Tư Đồ Minh. "Tư Đồ Minh, chàng vừa rồi có nhìn thấy gì không?"

Lời Chân Linh vừa thốt ra, sắc mặt Tư Đồ Minh liền thay đổi, hắn chợt kích động, một tay ôm Chân Linh thật chặt. "Chân nhi, nàng nhìn thấy gì?"

Chân Linh bị Tư Đồ Minh ôm chặt như vậy, có chút ngạc nhiên. Nàng thần nhiên nói: "Tư Đồ Minh, ta nhìn thấy một..."

Nhưng Chân Linh chỉ vừa mới nói một nửa, trong phòng Nam Cung Cẩm truyền ra một tiếng kêu to.

Mọi người kinh hãi, vội vàng chạy vào.

"Cẩm, ngươi làm sao vậy?" Chân Từ Mặc dẫn đầu lên tiếng trước tiên. Hắn chạy vội tới bên giường Nam Cung Cẩm, lau giúp Nam Cung Cẩm đang ngồi trên giường toàn thân mồ hôi lạnh.

"Đúng vậy, Cẩm vương gia, đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Vô Trần cũng quan tâm lên tiếng.

Tư Đồ Minh vẫn nắm chặt tay Chân Linh, khẽ liếc mắt quanh phòng một cái, sắc mặt hắn vẫn trong trẻo lạnh lùng như bình thường, khiến không ai có thể thấu được suy nghĩ của hắn.

Lúc này Nam Cung Cẩm ngược mắt nhìn mọi người, hắn sừng sốt, suy yếu lên tiếng: "Đây là đâu? Tại sao ta lại ở đây?" Khi ánh mắt hắn hạ xuống trên người Chân Linh, không nhận được hiện lên thống khổ. Hắn chớp mấy mắt, muốn nói cái gì, lại nhìn thấy Tư Đồ Minh đang nắm chặt tay Chân Linh, tất cả lời nói, đều nuốt xuống, cuối cùng không thốt ra một lời.

Chân Từ Mặc đem đầu gối của Nam Cung Cẩm thu vào đáy mắt, hắn trả lời câu Nam Cung Cẩm vừa mới hỏi: "Cẩm, đây là Tuyết Trần Cốc, ngươi trúng độc, chỉ có Tuyết Trần Cốc mới có thuốc giải."

"Là các ngươi mang ta đến đây?" Nam Cung Cẩm không chế đau lòng, khẽ hỏi.

"Đúng vậy, là chúng ta mang ngươi tới, Nam Cung Cẩm, hiện tại ngươi không thể chết được, tình hình hạn hán vùng Minh Đông vẫn còn chờ ngươi xử lý, dân chúng Minh Đông cần ngươi." Chân Linh nhìn Nam Cung Cẩm, bình tĩnh lên tiếng.

Thần sắc Nam Cung Cẩm hiện lên đau đớn, vô cùng, cực nhẹ, cuối cùng bị hắn nén xuống, đổi lại bình tĩnh cười khẽ. "Cám ơn." Hai chữ vô cùng đơn giản, nhưng dường như hắn phải dùng hết sức lực, khoe môi tái nhợt khẽ cười, khiến người ta nhìn cảm thấy cô đơn.

Chân Linh nhìn Nam Cung Cẩm như vậy, trong lòng có cảm giác không nói nên lời. Nàng cúi đầu xuống, không muốn nhiều lời.

Tư Đồ Minh càng thêm nắm chặt tay Chân Linh, ảm áp từ tay hắn truyền sang, tiến vào trong lòng nàng. "Chân nhi, đừng lo lắng, mọi chuyện có ta." Hắn ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói một câu.

Chân Linh nâng mắt nhìn Tư Đồ Minh, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, lộ vẻ thâm tình và trù mến, dường như có thể nhỏ ra nước.

Lòng nàng, vào giờ phút này càng thêm kiên định, nam tử như vậy, nàng cần gì phải do dự nữa, cuộc đời này được yêu như thế, là đủ.

Cảnh tượng này làm Nam Cung Cẩm đau đớn, hắn hung hăng nắm chặt hai tay dưới ống tay áo, ngón tay bởi vì dùng sức mà trở nên trắng bệch, ngược giống như bị người xé rách, đau đớn tràn trề, đau không gì tả nổi...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Bị Thương Nặng

"Cẩm vương gia, ngươi có cảm thấy chỗ nào không khoẻ hay không?" Bạch Vô Trần hướng Nam Cung Cẩm đi đến, giọng nói ôn hoà thần nhiên vang lên.

Nam Cung Cẩm thu hồi thần sắc thống khổ, mặt đầy nghi hoặc nhìn Bạch Vô Trần.

Chân Tử Mặc thấy Nam Cung Cẩm bày ra biểu tình như thế, không khỏi lên tiếng giới thiệu: "Cẩm, vị này chính là thần y Bạch Vô Trần, hẳn là thiếu cóc chủ của Tuyệt Trần Cốc, chất độc của ngươi đều nhờ Vô Trần."

Nam Cung Cẩm sau khi nghe Chân Tử Mặc nói, hai mắt tràn ngập khiếp sợ. Hẳn chính là thần y Bạch Vô Trần? Không ngờ đã vậy tuổi còn rất trẻ, hẳn cứ nghĩ thần y Bạch Vô Trần tròn lồi đôn là một lão già năm mươi, không ngờ lại là nam tử tóc bạc trẻ tuổi.

"Cám ơn ân cứu mạng của Bạch thần y, ngày khác nếu cần giúp đỡ, Nam Cung Cẩm ta nhất định hết sức giúp đỡ." Hai mắt Nam Cung Cẩm trở nên thâm thúy, hẳn lúc này, đã giấu đi toàn bộ đau thương, quay về làm Cẩm vương gia lạnh lùng vô tình.

Bạch Vô Trần cười ôn hoà như nước. "Cẩm vương gia khách khí, hiện tại ngươi có chỗ nào không khoẻ không? Ta giúp ngươi bắt mạch."

Nam Cung Cẩm gật đầu, duỗi tay ra.

Sau khi Bạch Vô Trần bắt mạch, nở ra nụ cười thần nhiên. "Cẩm vương gia, độc trong cơ thể ngươi đã thanh trừ tất cả, chỉ cần điều dưỡng thêm một thời gian có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Trên mặt Nam Cung Cẩm cũng không hề vui sướng, vẻ mặt thần nhiên gật đầu.

Mọi người đều trầm mặc, không khí trở nên có chút quái dị.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên từng tiếng đập cửa.

"Là ai?" Bạch Vô Trần nhìn ra cửa thần nhiên hỏi.

"Thiếu cóc chủ, là ta, An Sinh, có chuyện lớn không tốt, cóc chủ bị thương nặng, thiếu cóc chủ người đi qua nhìn xem đi."

"Ông nội bị trọng thương?" Sắc mặt Bạch Vô Trần khẽ biến, thân ảnh lam nhạt vội vàng sai bước ra ngoài. Mới vừa bước một bước ra ngoài, hẳn quay đầu nói với Chân Linh: "Cửu Dạ, ta bảo người an bài cho các người vài gian phòng, đêm đã khuya các người đi nghỉ ngơi sớm một chút đi, sáng sớm ngày mai ta dẫn mọi người ra khỏi cốc." Nói xong, muốn mở cửa rời đi.

"Chờ một chút..." Chân Linh vừa lúc gọi hắn lại. "Vô Trần, chúng ta cùng đi với người."

Trong lòng Chân Linh lúc này còn lẩn quẩn bóng trắng kia, nàng cảm nhận được rất rõ ràng hẳn rất thống khổ, khi hắn vụt ngang qua bên cạnh nàng, nàng chỉ có thể thấy đôi mắt kia, đó là đôi mắt có ánh mắt vô cùng phức tạp, giống như bi, giống như đau, giống như oán, giống như hận, lại giống như yêu...

Nhiều cảm xúc lần lượt thay đổi cùng một chỗ, nàng nhìn đôi mắt này, trong lòng giống như có cái gì đó xẹt qua, đầu óc trở nên hoảng hốt, tự hồ nàng nhận ra đôi mắt này, rồi lại nghĩ không ra là ánh mắt của ai...

Vì thế nàng phải biết rõ ràng tất cả, quyết định đi theo Bạch Vô Trần nhìn xem.

"Cửu Dạ, người..." Bạch Vô Trần dường như muốn nói cái gì, cuối cùng ngừng lại, hắn liếc mắt nhìn Tư Đồ Minh một cái, dừng một chút nói: "Dạ Đế, khoá Cửu khúc liên hoàn trên người ngươi có thể cho ta mượn dùng một chút được không?"

Chân Tử Mặc nghe xong lời của Bạch Vô Trần, không khỏi chấn động. Hẳn biết chủ tử có khoá Cửu khúc liên hoàn? Con người lãnh đạm hiện lên kinh ngạc, ánh mắt càng thêm chăm chú nhìn Bạch Vô Trần.

Sắc mặt Tư Đồ Minh vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng sâu thẳm như biển, hắn vươn tay vào trong áo, lấy Cửu khúc liên hoàn ra.

Đó là sợi dây bằng vàng lớn bằng ngón tay, tổng cộng có chín vòng, mỗi vòng đều tản ra ánh sáng màu lam nhạt, dài ba thước, lúc này Tư Đồ Minh cầm trong tay, sợi dây vàng kia như có sự sống, ở trong tay hắn bắt đầu vận vẹo.

Sắc mặt Chân Linh kinh ngạc xen lẫn chấn động nhìn khoá Cửu khúc liên hoàn, nơi cổ đại này, quả nhiên là thời đại thần binh lợi khí thường xuất hiện, kỹ thuật tuyệt vời vô song như thế, ở hiện đại cũng không làm được. Khoá Cửu khúc liên hoàn này tuy không biết rõ là nó có công dụng gì, nhưng vừa thấy đã biết là một bảo vật.

Chân Tử Mặc cũng sợ hãi, tuy hắn biết khoá Cửu khúc liên hoàn là Tư Đồ Minh giữ, nhưng cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy. Hẳn đi theo Tư Đồ Minh nhiều năm, chưa từng thấy Tư Đồ Minh lấy ra, bởi vì không cần thiết, nếu bây giờ hắn lấy ra, nói cho rõ hơn là, người cần đối phó tiếp theo nhất định là đối thủ thập phần mạnh mẽ.

Khoá Cửu khúc liên hoàn đứng đầu trong tam đại thần binh khí, nghe đồn rằng nó cứng rắn như đá Nữ Oa, bất kỳ loại vũ khí nào cũng không thể chém di chuyển nó nửa phần, chỉ cần bị khoá Cửu khúc liên hoàn trói buộc lại, cho dù là thần tiên cũng không thể thoát khỏi, hơn nữa người bị trói càng động, khoá Cửu khúc liên hoàn sẽ trói càng chặt.

Ngoài ra, khoá Cửu khúc liên hoàn là thần khí có linh khí, chỉ nhận biết chủ nhân của mình. Nếu chủ nhân qua đời, nó sẽ quay về thành thần khí ở trong mộ, không hề xuất hiện nữa.

Bảo vật như thế, chủ tử lại cho Bạch Vô Trần mượn? Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Chân Tử Mặc, tràn ngập kinh ngạc cùng chấn động.

Tư Đồ Minh đem khoá Cửu khúc liên hoàn ném cho Bạch Vô Trần, thần nhiên nói: "Vô Trần, khoá Cửu khúc liên hoàn này nhận chủ, tuy rằng ta cho ngươi mượn nó, nhưng ngươi chỉ có cơ hội sử dụng một lần, nếu như người dùng lần thứ hai, sẽ bị linh lực của khoá Cửu khúc liên hoàn đánh ngược lại, nhẹ thì trọng thương, nặng thì... mất mạng."

Chân Linh và Chân Tử Mặc nghe những lời ấy, đồng thời cùng chấn động.

Bạch Vô Trần cũng cười âm thầm. "Dạ Đệ, ta đã biết, ta sẽ sử dụng cẩn thận." Nói xong, bước nhanh đi ra ngoài.

Ba người Chân Linh cũng đi theo ra ngoài.

Bởi vì Nam Cung Cẩm bị thương, phải ở lại. Hắn nằm trên giường, nhìn bóng lưng bốn người rời khỏi, vẻ mặt như có điều gì suy nghĩ.

An Hồn Điện.

Lúc này tụ tập đầy người của Tuyết Trần Cốc, bọn họ canh giữ ở cửa vào, sắc mặt ngưng trọng.

"Ông nội ở đâu?" Thân ảnh lam nhạt của Bạch Vô Trần bay xuống An Hồn Điện, lo lắng lên tiếng hỏi.

"Thiếu cốc chủ đã trở về, cốc chủ đang ở bên trong, vừa rồi An Sinh vào trong cốc nhìn thì bị trọng thương, vốn An Sinh phải được mang ra, nhưng cốc chủ không đồng ý, hẳn để An Sinh đi ra, chúng ta ở đây coi chừng đùm, cho đến khi Thiếu cốc chủ đến." Nữ tử đứng đầu ăn mặc như thị nữ bình tĩnh trả lời.

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh đáp xuống phía sau Bạch Vô Trần, Chân Tử Mặc cũng vừa mới đáp xuống. Sự xuất hiện của ba người, khiến cho các cao thủ của Tuyết Trần Cốc sợ hãi than, công lực đáng sợ như thế, e là ngang sức với Cốc chủ.

Bạch Vô Trần thấy mọi người sắc mặt khác thường nhìn đám người Tư Đồ Minh, hẳn thân nhiên lên tiếng giải thích: "Bọn họ đều là bằng hữu của ta, mọi người không cần lo lắng. Chúng ta vào xem thử, các người canh giữ chỗ này, bất luận kẻ nào cũng không được tùy tiện bước vào, hiểu chưa?"

"Vâng, Thiếu cốc chủ."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ấn Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Hấn Xuất Hiện

Mấy người bọn họ vừa vào An Hồn Điện, quang cảnh bên trong quả nhiên u ám.

Tư Đồ Minh nắm chặt tay Chân Linh, từ trong y phục lấy ra một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, trong nháy mắt, toàn bộ An Hồn Điện trở nên sáng rực.

Bạch Vô Trần đi tuốt phía trước, khuôn mặt ôn nhuận bị ánh sáng trắng chiếu rọi thành vẻ mặt ngưng trọng. Hắn đi đến chỗ rẽ phía trước, quay đầu hướng ba người phía sau nói: "Mọi người cẩn thận một chút, từ chỗ này đi vào chính là vết nứt, bên trong bất cứ lúc nào cũng có thể bị rạn nứt, mọi người ngàn vạn lần không nên đập trúng chỗ bằng bị nứt."

Tư Đồ Minh ở phía sau gật đầu, ý bảo Bạch Vô Trần cứ việc đi về phía trước.

Sắc mặt mọi người nghiêm nghị, bước chân hối hả đi tới chỗ ngã rẽ.

Thời điểm bước vào vết nứt kia, mọi người đều cảm nhận được một luồng khí âm lãnh lượn lờ, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới bước khinh công bay vào.

Tư Đồ Minh ôm chặt Chân Linh, ở bên tai nàng than nhẹ một câu: "Chân nhi, lát nữa đi vào cho dù nghe được bất kỳ âm thanh nào cũng không được buông tay ta ra, hiểu không?"

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh, càng đến gần luồng khí âm lãnh này, nàng phát hiện Tư Đồ Minh nắm tay nàng càng chặt thêm vài phần, có chút hơi nghi hoặc. Vì sao hắn lại khẩn trương như vậy? Người kia, rốt cuộc là ai?

Tuy trong lòng Chân Linh nghi hoặc đủ kiểu, nhưng nàng chẳng ngờ là Tư Đồ Minh vì nàng mà lo lắng, cho nên nặng nề gật đầu. "Tư Đồ Minh, chàng yên tâm, ta sẽ không buông tay chàng đâu."

Ngay lúc lời hai người vừa dứt, một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Bạch Vô Trần chấn động. "Không hay, là tiếng của ông nội."

Hắn kích động vội vàng tiến vào nội điện.

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh lắc mình đi vào, Chân Tử Mặc đi cuối cùng, ngay lúc hắn muốn vượt lên, lại cảm nhận được sau lưng có một trận gió lạnh, hắn không khỏi vội vàng quay đầu lại, vừa nhìn thì cái gì cũng không thấy.

Ánh mắt hắn nhìn về nơi bóng trắng kia thân nhiên biến mất, mang theo nghi hoặc bước vào nội điện.

Nội điện thật ra chính là chân núi của Tuyết Sơn, đây là nơi thờ cúng người bảo vệ mấy đời, hàng năm lạnh như băng, tối đen không thấy năm ngón tay, bình thường ngoại trừ mỗi năm có ba tháng mười tám ngày Bạch Cốc Tử mới có thể đi vào, ngày thường tuyệt đối không có ai bước vào An Hồn Điện, đối với cái người bảo vệ này, cũng chỉ có Bạch Cốc Tử đã gặp qua.

Dựa vào ánh sáng từ viên dạ minh châu trên tay Tư Đồ Minh, Bạch Vô Trần nhìn thấy Bạch Cốc Tử đang nằm giữa phòng băng, trên người dính đầy máu tươi...

"Ông nội..." Bạch Vô Trần không để ý gì khác nữa, vội vàng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh Bạch Cốc Tử đau lòng lên tiếng gọi.

Tư Đồ Minh và Chân Linh đi đến bên cạnh hắn, im lặng không nói.

Chân Tử Mặc đánh giá bốn phía xung quanh, chuẩn bị bất cứ lúc nào ra tay, để phòng ngừa cho bất bất cứ kẻ nào đánh bất ngờ.

Bạch Vô Trần dò xét trong người Bạch Cốc Tử, sau đó tay luồn vào trong áo, lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng Bạch Cốc Tử, nhẹ nhàng bóp xương hàm của hắn, để hắn dễ dàng nuốt viên thuốc xuống.

Bạch Vô Trần đau nhức ho một tiếng, mí mắt chậm rãi nâng lên, khi mắt hắn nhìn thấy Bạch Vô Trần, hắn kích động kêu to. "Vô Trần, mau, nhanh rời khỏi nơi này..."

Mọi người ngó ra, nói vậy vừa rồi chắc chắn đã xảy ra một chuyện cực kỳ đáng sợ mới khiến Bạch Cốc Tử thất thường như vậy.

"Ông nội, trước tiên người đừng kích động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao người lại bị thương nặng như vậy?" Trong lòng hắn đại khái cũng đoán được sự việc, nhưng có một chút hắn không rõ, cho nên muốn Bạch Cốc Tử nói ra.

Người bảo vệ mấy đời ở An Hồn Điện, rốt cuộc là cái gì? Là người, là yêu? Hay là...

Mặt Bạch Cốc Tử tái nhợt, lộ vẻ kinh hãi, hắn chợt nắm chặt tay Bạch Vô Trần, run giọng nói: "Vô Trần, đừng hỏi nhiều như vậy, mau chạy khỏi đây, ngay lập tức mang bằng hữu của ngươi rời khỏi Tuyệt Trần Cốc, vĩnh viễn cũng không được trở lại."

Tư Đồ Minh nghe vậy ánh mắt sắc bén chợt loé, quả nhiên đúng như hắn đoán. Xem ra, tiếp theo không chỉ Tuyệt Trần Cốc gặp tai hoạ, mà ngay cả khắp đại lục Ngân Nguyệt đều vì người này mà lâm vào nước sôi lửa bỏng...

Bạch Vô Trần thấy Bạch Cốc Tử kích động như thế, vươn tay nhẹ nhàng mà trấn an hắn. "Ông nội, người tỉnh táo lại, chúng ta không sao, vừa rồi người gây thương tích cho người, có phải là người thần bí mấy đời bảo vệ Tuyệt Trần Cốc của chúng ta hay không? Ông nội, rốt cuộc hắn là người hay là ma?"

Cảm xúc của Bạch Cốc Tử vốn đã có chút bình tĩnh trở lại, vừa nghe Bạch Vô Trần nói đến người bảo vệ mấy đời này, trong mắt hiện lên sự hoảng sợ cực độ, toàn thân không kiềm chế được mà bắt đầu run rẩy, lời nói cũng không giấu được sự run rẩy đó. "Vô Trần, hắn, hắn sống lại, các ngươi nhanh nhanh rời khỏi đây, nếu không sẽ không thể rời khỏi... mau..."

Chân Linh thấy Bạch Cốc Tử sợ hãi như vậy, trong lòng cũng tò mò cực điểm về người bảo vệ thần bí. Lúc nàng vừa tiến vào, hơi thở mang luồng khí âm lãnh kia vẫn cứ lượn lờ bốn phía quanh nàng không tiêu tan, giống như có giọng nói ở bên tai nàng gọi, rất mờ mịt, giọng nói rất bi thương, gần như không tồn tại...

Tư Đồ Minh cũng cảm giác được luồng khí âm lãnh kia, hắn cầm tay Chân Linh chặt hơn bao giờ hết, giống như muốn đem nàng gắt gao nhét vào chỗ sâu nhất trong linh hồn, mặc cho ai cũng không thể cướp đi.

"Ông nội, người bình tĩnh một chút..." Bạch Vô Trần nhẹ giọng trấn an Bạch Cốc Tử.

"Vô Trần, đi mau, đi mau, không cần lo cho ông nội..."

Đúng lúc này, một giọng nói âm lãnh trong không gian vắng lặng vang lên, mang theo tiếng cười, bốn phía lạnh lại u ám cùng cực, phảng phất như giọng nói đến từ tầng thấp nhất của Địa Ngục phát ra, khiến hồn vía người ta cực kỳ sợ hãi.

"Ha ha ha... Các ngươi ai cũng không được đi..."

Tư Đồ Minh nghe giọng nói này, vẻ mặt bắt đầu nghiêm túc lạnh lùng, nắm chặt tay Chân Linh kéo qua vào trong lòng mình.

Chân Linh trong lúc giọng nói kia hạ xuống, vẻ mặt nàng vì suy nghĩ mà trở nên yên lặng. Nàng hướng tới phương hướng giọng nói phát ra nhìn, ngoại trừ sương khói lượn lờ, cái gì cũng không có.

Chân Tử Mặc theo bản năng bảo hộ phía sau Tư Đồ Minh và Chân Linh, nhuyển kiếm trên người đã rút ra, chỉ tùy thời chuẩn bị chém giết.

"A, là hắn, hắn đã sống lại, cô gái định mệnh xuất hiện, là ngày hắn sống lại, khiến thiên hạ trăm họ lầm than, thiên hạ sẽ bị bao phủ trong bóng đêm, ngũ ngôn năm đó, đã trở thành sự thật..." Hai mắt Bạch Cốc Tử bắt đầu hoảng hốt, hắn giống như đang lâm bầm lâu bầm, lại giống như không phải, giọng nói từ từ tăng lên, quanh quẩn thật lâu trong An Hồn Điện...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi*, *Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115: Nam Tử Tuyệt Trắng

Bạch Vô Trần thấy Bạch Cốc Tử như vậy, đau lòng không thôi.

"Ngươi là ai?" Chân Linh bình tĩnh lên tiếng.

"Ha ha, ta là ai, ngươi hỏi ta là ai? Cuối cùng ngươi cũng không nhớ ra ta, ha ha ha..." Người nọ cười đến cực kỳ thê lương, tiếng nói thê lương không gì tả nổi, khiến cho người nghe xúc động muốn rơi lệ.

Chân Linh bị lời nói bi thương kia khắc sâu vào trong lòng, nàng hoảng hốt nhìn về phía giọng nói kia truyền tới, trong mắt tràn ngập niềm nghi hoặc.

"Chân nhi, đừng để ý tới lời của hắn." Lúc này Tư Đồ Minh kẻ sát bên tai nàng nhỏ giọng nói, hai người nắm tay nhau, càng ngày càng chặt.

"Tư Đồ Minh, ngươi dựa vào cái gì muốn nàng không nghe lời của ta? Nói cho ngươi biết, cả đời này ngươi sẽ không chiếm được nàng, nếu ta không chiếm được, đừng có kẻ kè kè nào mơ tưởng có được nàng, ta sẽ dùng tất cả biện pháp để ngăn cản ngươi, ta không có được, ta sẽ phá hủy. Cả đời này, nàng đã không còn là Nguyên Linh, mà ngươi cũng không phải Quân Sở Lăng, căn bản không có năng lực mà che chở cho nàng, ha ha ha, ta nhất định sẽ không để cho các ngươi được ở bên nhau, sẽ không để cho các ngươi được ở bên nhau..." Thanh âm âm u lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng lan ra, ngay sau đó, một luồng khói trắng nhanh chóng lao về phía Tư Đồ Minh.

"Chủ tử, cẩn thận..." Chân Tử Mặc hoảng sợ, hô to với Tư Đồ Minh.

Tư Đồ Minh ôm chặt Chân Linh, ngay lúc khói trắng đến thật gần, thân thể hắn nhảy lên, áo xanh chầm rãi bay lên giữa không trung, mái tóc dài như tơ tung bay, mang theo không khí xơ xác tiêu điều, lan tràn khắp phòng.

Khói trắng kia trong chớp mắt phát ra từ Tư Đồ Minh liền biến mất, chỉ còn một luồng hơi thở âm u lạnh lẽo còn lưu lại.

Trong đầu Chân Linh lúc này đều là lời nói điên cuồng của người kia, cả đời này? Vì sao hắn lại dùng cả đời này? Chẳng lẽ hắn nhận ra kiếp thứ nhất của Tư Đồ Minh? Nguyên Linh là ai? Quân Sở Lăng là ai?

Dù loại nghi hoặc xoay quanh trong đầu nàng, lượn lờ không tan, khiến nàng bắt đầu trở nên hoảng hốt.

"Vô Trần, đi mau, mau rời khỏi nơi này, hắn sống lại, hắn sống lại... Đi mau..." Mất Bạch Cốc Tử tràn ngập nỗi kinh hãi mà nhìn làn khói trắng vừa rồi, hai mắt như chết lặng, sợ hãi tới cùng cực, bắt đầu trở nên trống rỗng.

Hắn gất gao nắm chặt Bạch Vô Trần, đôi tay già nua kia không nén được sự run rẩy.

Bạch Vô Trần hoàn toàn bị phản ứng sợ hãi quá mức của Bạch Cốc Tử làm chấn động, rốt cuộc là cái gì có thể khiến cho ông nội sợ hãi như thế? Trong ấn tượng của hắn, ông nội là nhân vật anh hùng đỉnh thiên lập địa, cả đời cũng chưa từng sợ hãi giống như bây giờ, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Ông nội, trước tiên hãy bình tĩnh một chút, nói cho ta biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc người bảo vệ mấy đời của Tuyệt Trần Cốc là cái gì?"

Hai tay Bạch Cốc Tử càng run rẩy kịch liệt, hắn chỉ vào cái lồng sắt trong điện, giọng hoảng sợ nói: "Vô Trần, là hắn, hắn sống lại. Vừa rồi ông nội ở đại sảnh nghe nói An Hồn Điện xảy ra chuyện, vội vàng tới xem xét, mới vừa vào tới, đã cảm thấy được một luồng hơi thở cực kỳ âm lãnh đang bao phủ, trong lòng ông nội nghi hoặc, vì thế liền đi vào, vừa mới vào nội điện, ông nội liền bị sốc bởi một tiếng rống đau đớn, còn chưa kịp hoàn hồn, đã bị một lực lượng mạnh mẽ đánh bay ra ngoài..."

Nói xong đến đây, Bạch Cốc Tử dừng lại, sắc mặt tái nhợt, giống như đang nhớ lại tình hình lúc đó.

Hai mắt tinh khiết của Bạch Vô Trần lúc này nhuộm đầy nỗi sợ hãi, hắn nắm tay Bạch Cốc Tử, thúc giục nói: "Ông nội, rốt cuộc hắn là cái gì?"

Bạch Cốc Tử run lên, hai mắt hiện lên một nỗi sợ thật sâu. "Hắn là một..."

Bạch Cốc Tử vừa nói được phân nửa, đã bị một luồng ánh sáng bạc nhanh như tia chớp lao tới, xuyên qua cổ họng hắn, câu nói sau đó, hắn không còn có cơ hội nói tiếp...

"Ông nội..." Bạch Vô Trần ôm Bạch Cốc Tử chết không nhắm mắt, đau đớn hô to.

Đúng lúc này, ánh sáng bạc lần thứ hai tập kích lại, thẳng hướng Bạch Vô Trần.

"Cẩn thận." Tư Đồ Minh lạnh lùng lên tiếng, chỉ thấy hắn trở tay ôm Chân Linh vào ngực, ông tay áo nhanh nhẹn chặn lại, vô số trận gió mạnh mẽ đánh ra, trực tiếp nghiền nát luồng ánh sáng trắng...

Trận gió mạnh mẽ của Tư Đồ Minh biến thành luồng ánh sáng màu xanh cùng với luồng ánh sáng bạc kia lồng vào nhau cùng một chỗ, từng tia lửa mãnh liệt loé ra khắp An Hồn Điện, mang theo sức mạnh đáng sợ, ừn ừ kéo đến.

Trong nháy mắt, toàn bộ An Hồn Điện bắt đầu lung lay, cát bụi bay lên, vách tường đất xiêu vẹo, lập tức muốn ngã xuống.

Tư Đồ Minh nói một tiếng với mọi người. "Không hay rồi, An Hồn Điện sắp sập, mọi người lập tức rời khỏi."

Thân thể Chân Tử Mặc nhảy lên, vừa muốn rời đi, lại nhìn thấy Bạch Vô Trần vẫn không nhúc nhích mà ngồi xồm ở nơi đó, vẻ mặt yên tĩnh ôm Bạch Cốc Tử, không có một chút ý định rời đi.

Hắn xoay người trở lại, quay lại, đứng bên cạnh Bạch Vô Trần thúc giục nói: "Vô Trần, đi mau."

Bạch Vô Trần khẽ ngược mắt liếc nhìn Chân Tử Mặc, sau đó thản nhiên cười. "Được, ta lập tức sẽ rời khỏi, Mặc công tử, ngươi đi trước đi, ta ôm thi thể ông nội đi theo phía sau."

Một đôi mắt màu lam nhạt tinh khiết sạch sẽ, giờ phút này phát ra ánh sáng như ngọc tinh khiết giống như có thể chiếu rọi toàn bộ tà ác trên thế gian.

Chân Tử Mặc nhìn đôi mắt này, sắc mặt hơi hoảng hốt, không tự chủ được mà gật đầu, ý thức mơ hồ mà lác mình bay ra ngoài.

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh, thả người nhảy, áo trắng và áo xanh của hai người xen kẽ vào nhau, xinh đẹp đủ để khiến người ta sợ hãi mà than thở.

Bóng người áo trắng vẫn ẩn trong bóng tối nhìn bóng lưng Tư Đồ Minh và Chân Linh rời đi, hai tay hung hăng nắm chặt, một luồng hơi thở âm u lạnh lẽo lượn lờ bốn phía quanh hắn càng thên dày đặc.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Vô Trần vốn đang ngồi xồm trên mặt đất đứng lên, không để ý đến cát đá đang bay lên trong An Hồn Điện, hắn cất bước đi đến hướng bóng trắng kia.

Ngay lúc bóng trắng kia vừa muốn ẩn thân rời đi, Bạch Vô Trần cực nhanh lấy ra khoá Cửu khúc liên hoàn ở trên người, hung hăng đánh tới bóng trắng kia.

Khoá Cửu khúc liên hoàn lam quang tận trời, trực tiếp hạ xuống người bóng trắng kia.

Bóng trắng bị khoá Cửu khúc liên hoàn trời buộc lại, không khỏi giãy dụa, ánh sáng trắng nhạt tàn đi, loáng thoáng nhìn thấy hình người. Hắn giãy dụa, khoá Cửu khúc liên hoàn trời buộc càng thêm nhanh.

Bóng trắng lúc này âm lãnh bật cười. "Ha ha, hoá ra là khoá Cửu khúc liên hoàn, xem ra bản tôn đã xem thường các ngươi."

Lời vừa dứt, ánh sáng trắng biến mất, một nam tử toàn thân tuyết trắng hiện ra.

Bạch Vô Trần nhìn nam tử mặc y phục trắng như tuyết này, lại ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi*, *Chi Muốn Nàng!* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 116: Nam Tử Tựa Yêu Tinh

Nam tử tuyết trắng trước mắt, toàn thân đều toả ra ánh sáng trắng nhẹ nhẹ, sóng nước mênh mông, một mái tóc dài màu vàng nhẹ nhàng bay múa, dài tới chân, độ cong xinh đẹp, từng chút câu lòng người.

Hai vai vì vừa rời đi chuyển né tránh mà bị khoá Cửu khúc liên hoàn ôm lấy góc áo, lộ ra da thịt trắng bạch như đồ sứ, xinh đẹp vô song, manh theo vẻ mỹ hoặc câu hồn tận xương tủy, khiến cho người ta chỉ vừa nhìn trộm một chút, liền bị câu mất hồn, rốt cuộc không thể suy xét.

Hé ra khuôn mặt, tuyết mỹ e rằng không từ nào có thể hình dung, bạch quang lượn lờ, khiến không ai có thể nhìn rõ dung mạo tuyệt thế của hắn, giống như lộ ra một tầng sương trắng, hắn từ trong tầng mây bước ra, xinh đẹp khiến cho người ta khó có thể không sợ hãi.

Vài sợi tóc vàng rũ xuống trán hắn, như tơ rũ xuống, đưa ra một đôi mắt lam yêu mỹ sâu không đáy, trong mắt có hận, có oán, có đau, càng sâu hơn là, tình yêu phức tạp, nhiều loại cảm xúc lần lượt thay đổi cùng một chỗ, tạo thành một yêu ma mê hoặc hủy thiên diệt địa, năm tháng tối tăm tích tụ lại, mang theo một cổ đau đớn bi thương dày đặc, chỉ cần liếc mắt một cái, khiến người ta mê say, lại liếc mắt thêm cái nữa, có thể khiến cho người ta không thể kiềm chế mà hăm sâu vào trong đó.

Dưới cái mũi thẳng tắp, là đôi môi đỏ mọng mê hoặc, viền môi khắc sâu, môi cánh hoa rất mỏng, lúc này tà tà giờ lên, giống như đang trào phúng mọi thứ trên thế gian, vẻ yêu mỹ vô hình bên trong, được hắn sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, không có người nào có thể so với yêu tinh này, có thể đem phần yêu tinh này, sử dụng đến mức cao đến vậy.

Bạch Vô Trần sửng sờ nhìn, trong lòng khiếp sợ gấp đôi. Nam tử như thế, cũng không phải người, hắn là ma là yêu?

Trái ngược với vẻ kinh ngạc chấn động của Bạch Vô Trần, nam tử tóc vàng bị khoá Cửu khúc liên hoàn trời buộc lại có vẻ lười biếng diêm dúa lẳng lơ (*Bướm: Thấy giống 'ai kia' quá vậy ta*). Hắn chớp chớp đôi mắt lam câu hồn, như có như không liếc mắt nhìn Bạch Vô Trần, khẽ mấp máy môi mỏng nói: "Ngươi chính là thần y Bạch Vô Trần của Tuyệt Trần Cốc?" Giọng nói âm u lạnh lẽo, giống như từ trong Địa Ngục truyền tới.

Bạch Vô Trần chấn động, sau đó thu lại suy nghĩ, trầm giọng trả lời: "Phải, ta chính là Bạch Vô Trần, ngươi là ai?"

Nam tử tóc vàng kia nghe Bạch Vô Trần nói xong, ánh mắt sắc bén bỗng trở nên lạnh lùng, sau đó ngửa đầu cười to. Tiếng cười âm lãnh ngông cuồng, rồi lại mang theo một cổ bi thương dai dẳng, phảng phất như tất cả mọi người trên thế giới đều vứt bỏ hắn, nỗi cô tịch cùng oán hận sâu sắc lượn lờ cùng một chỗ, khiến cho người ta sau khi nghe xong, xúc động muốn rơi lệ.

Hắn dừng lại cười, khoé môi tà tà giương lên trên mặt, vẻ mặt như thờ dài, hắn nói: "Ta là ai? Mà ngay cả chính ta cũng không biết bản thân ta là ai? Tang thương vạn năm, lại như trong nháy mắt, đau đớn lâu như vậy, hận lâu như vậy, ta đã quên mất mình là ai..."

Giọng của hắn không còn lạnh lùng, đó là một giọng nói bi thương cực độ, như mọi sự tuyệt vọng trên trời đất mây đều ngấm vào giọng nói của hắn, bi thương sâu sắc tựa như đêm đen vô biên vô tận, như mặt hồ nhẹ nhàng dao động, khiến cho người ta sau khi nghe xong, giống như đã xem hết thế sự bể dâu, trăm năm chìm nổi, sinh ra cảm giác chua chát tiếc nuối...

Luồng ánh sáng trắng vẫn lượn lờ bên cạnh hắn, lúc này càng đậm hơn. Trong nháy mắt, nam tử tóc vàng như trở nên trong suốt, làm cho không một ai biết lý do tại sao lại này sinh ý bi thương.

Bạch Vô Trần lần thứ hai ngây người, đôi mắt trong sạch thuần khiết, vẫn không nhúc nhích mà nhìn nam tử tóc vàng, tim của hắn lúc đó, thậm chí có một loại cảm

giác đau thương lướt tiếc nhàn nhạt.

Đau thương lướt tiếc? Ý thức được điều này, Bạch Vô Trần hoàn toàn ngạc nhiên, thế nhưng hấn lại nảy sinh tâm trạng như vậy đối với một nam tử xa lạ đã giết ông nội của hấn? Người này thật đáng sợ, lại là một bộ mặt có thể thao túng cảm xúc của người khác...

Lập tức, Bạch Vô Trần thu lại cảm xúc đau thương lướt tiếc đột nhiên nảy sinh kia lại, hấn lạnh lùng nói: "Mặc kệ ngươi là ai, thời điểm ngươi giết ông nội của ta, Tuyết Trần Cốc chúng ta sẽ không lại để cho ngươi bảo vệ, đã đến nước này rồi, ngươi chính là kẻ thù của Tuyết Trần Cốc."

"Kẻ thù? Ha ha ha, kẻ thù của ta nhiều không kể hết, thiên hạ này đều là kẻ thù của ta, Bạch Vô Trần, ngươi là người thuần khiết nhất ta từng gặp, vì thế ta nhất định sẽ không giết ngươi, không nên ép ta ra tay, bằng không hậu quả không phải ngươi có thể tưởng tượng đâu." Nam tử tóc vàng lạnh lùng lên tiếng.

"Ngữ khí thật ngông cuồng, ngươi đã bị khoá Cửu khúc liên hoàn trời buộc, nếu không có mệnh lệnh của chủ nhân, không ai có thể giải thoát cho ngươi, nơi này rất nhanh sẽ sụp đổ, ngươi ở chỗ này nhất xác đi." Nói xong, Bạch Vô Trần xoay người, ôm thi thể Bạch Cốc Tử xoay người bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, sau khi Chân Tử Mặc ra khỏi An Hồn Điện, mới phát hiện bản thân thế nhưng bị Bạch Vô Trần mê hoặc, mơ mơ màng màng mà chạy ra ngoài, mà Bạch Vô Trần lại chưa có trở ra.

Hấn lách mình trở lại, mắt thấy An Hồn Điện sẽ sụp xuống, nếu Bạch Vô Trần không ra, chỉ sợ...

Chân Tử Mặc vừa muốn nhảy lên, liền bị Tư Đồ Minh gọi lại. "Mặc, ngươi thủ tại chỗ này, không cần phải đi..."

"... Vâng, chủ tử." Chân Tử Mặc sững sờ, sau đó mới gật đầu. Đáy lòng, hấn đối với hành động của Tư Đồ Minh có chút không hiểu, vì sao chủ tử lại không cho hấn đi vào cứu người?

Chân Linh cũng kinh ngạc, sau khi xuống mặt đất, nàng muốn buông tay vẫn đang bị Tư Đồ Minh nắm chặt, nhưng vừa mới động một chút, liền bị Tư Đồ Minh gắt gao nắm chặt hơn.

Nàng nâng mắt nhìn Tư Đồ Minh, nhẹ giọng nói: "Tư Đồ Minh, chàng không cần khẩn trương, ta không sao, ta muốn vào xem Vô Trần có phải đã xảy ra chuyện rồi hay không thôi."

Đáy lòng Chân Linh, đối với bóng trắng kia tò mò tới cực điểm, nàng cảm nhận được, nàng xuyên qua đến đây, giống như là đã được định sẵn từ trước, thâm tình của Tư Đồ Minh đối với nàng, kể từ khi cùng nàng xác định quan hệ thì càng không thể vờ hỏi, cái loại thâm tình bất chấp mọi thứ, rốt cuộc có liên quan gì tới nàng, Tư Đồ Minh dường như sống rất lâu, tóm lại hấn có kỷ ức như thế nào, vì sao khi trúng Tuý sinh mệnh tử lại thống khổ như vậy?

Điều này, nàng rất muốn lý giải, nàng yêu hấn, không muốn để hấn một mình gánh chịu tất cả.

Tư Đồ Minh nghe Chân Linh muốn đi vào, thế nhưng hấn lại kích động một tay ôm lấy nàng. "Chân nhi, đừng đi, Vô Trần hấn sẽ không có chuyện gì đâu, rất nhanh sẽ đi ra."

"Tư Đồ Minh, rốt cuộc chàng bị sao vậy? Người ở trong đó là ai? Chàng nói cho ta biết đi?" Chân Linh nắm chặt thanh sam của Tư Đồ Minh, đôi mắt trong suốt mang theo tình cảm dịu dàng sâu sắc, như nụ hoa nở trong sương sớm, cực kỳ động lòng người.

Ánh mắt Tư Đồ Minh rất nhanh hiện lên đau đớn, ánh mắt chợt loé rồi biến mất, không ai thấy rõ. Khi hấn nâng mắt nhìn vào mắt Chân Linh, chỉ có thâm tình.

Khi hấn vừa định muốn nói gì đó, thân ảnh lam nhạt của Bạch Vô Trần bay ra, trong ngực của hấn ôm Bạch Cốc Tử đã chết...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Như Thế Nào Vĩnh Biệt

"Thiếu cốc chủ..." Người của Tuyết Trần Cốc vừa nhìn thấy Bạch Vô Trần đi ra, vội vàng tiến lên nghênh đón, mà khi bọn họ nhìn thấy Bạch Cốc Tử đã chết trong ngực Bạch Vô Trần, mỗi người không nhận được mà đau lòng hô lên.

"Cốc chủ..." Tiếng hô đau thương vang vọng khắp đêm đen, ngay sau đó tất cả mọi người quỳ xuống, nghẹn ngào không thôi.

Ngay giữa những tiếng hô bi thống, An Hồn Điện ầm ầm sụp đổ, khắp mặt đất lâm vào chấn động, tiếng vang đinh tai nhức óc cùng với cát bụi bay mù mịt, thật lâu không tan.

Mọi người nhìn nơi đặt An Hồn Điện của bảo vệ mấy trăm năm Tuyết Trần Cốc, nhất thời có rất nhiều tâm trạng.

Bạch Vô Trần đem Bạch Cốc Tử giao cho An Sinh, hấn cất bước đi tới trước mặt Tư Đồ Minh và Chân Linh, lúc này bọn họ đã tách ra khỏi vòng ôm, nhưng tay dưới ông tay áo vẫn nắm chặt như cũ.

Hấn thản nhiên lên tiếng: "Dạ Đế, bây giờ ngươi thu hồi khoá Cửu khúc liên hoàn đi." Bạch Vô Trần nói xong, như có điều gì suy nghĩ mà liếc mắt nhìn An Hồn Điện một cái. Trận sụp đổ đáng sợ như thế, cho dù là thần tiên cũng bị liên lụy đến, huống chi nam tử tóc vàng kia còn bị khoá Cửu khúc liên hoàn trời buộc, sợ lúc này thi cốt của hấn tan nát toàn bộ...

Tư Đồ Minh nhìn về phía An Hồn Điện, có chút chần chờ, hần mới gật đầu. "Được, ta sẽ thu hồi nó."

Chỉ thấy hần hướng về An Hồn Điện niệm vài câu mật ngữ, một luồng sáng xanh lập tức phóng lên cao, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ đó là cái gì, khoá Cửu khúc liên hoàn kia đã hạ xuống tay Tư Đồ Minh, lam quang loé lên cực nhanh, đã không thấy tung tích.

Chân Linh đứng gần nhất, cho nên nhìn thấy cũng rõ ràng nhất, khoá Cửu khúc liên hoàn này thế nhưng có thể thu nhỏ lại, vừa rồi luồng ánh sáng xanh loé lên rất nhanh, đó là do khoá Cửu khúc liên hoàn lúc thu nhỏ phát ra, chính mắt Chân Linh trong thấy khoá Cửu khúc liên hoàn kia ẩn vào trong vạt áo Tư Đồ Minh, không khỏi hiện lên kinh ngạc.

Đột nhiên...

Thiên địa lần thứ hai phát ra tiếng sụp đổ đình tại nhưc óc.

Mọi người đều hướng tới nơi phát ra tiếng động, thì ra là ngọn núi Tuyết Sơn cao ngất trong mây sụp đổ.

Dưới màn đêm, bông tuyết cuộn cuộn bay lên khắp nơi, mang theo khí thế thiên quân vạn mã lao nhanh, giống như một con cự long đang rống giận, bao phủ khắp nơi, chấn động một vùng.

Tư Đồ Minh nhìn hướng Tuyết Sơn, như có gì suy nghĩ.

Bạch Vô Trần thu hồi ánh mắt, thờ dài trong lòng. Tuyết Sơn cao sừng sững mấy trăm năm bỗng sụp đổ, như vậy ý nghĩa của câu ngụ ngôn đều đã xảy ra, cô gái định mệnh, sẽ vượt mọi chông gai, mang theo lực lượng hắc ám tà ác của người đời, cuộc đời của hần cũng đã đi tới cuối..

Ánh trăng cao chót vót chiếu xuống trên vai hần, mái tóc trắng như tuyết dưới ánh trăng lại tái nhợt đau thương. Thân ảnh lam nhạt của hần hạ xuống mặt đất, kéo dài vô hạn, mang theo ý tứ hàm xúc tịch liêu, mờ ra lan tràn.

Hần nhìn Tư Đồ Minh đạm thanh nói: "Dạ Đế, lúc này đây ít nhiều cũng đều nhờ các người tương trợ, thời gian không còn sớm, các người về nghỉ ngơi đi, ta mang người trong cốc đi đàn xếp hậu sự cho ông nội, sáng sớm ngày mai, ta sẽ dẫn các người xuất cốc."

"Vô Trần, người không cùng chúng ta xuất cốc sao?" Chân Linh chuyển mắt nhìn Bạch Vô Trần, giọng hỏi.

Chẳng biết tại sao, Bạch Vô Trần lúc này khiến nàng hoảng hốt sinh ra ảo giác, không giống như từ biệt, mà là vĩnh biệt...

Bạch Vô Trần mỉm cười ôn hoà, đôi mắt lam nhạt tinh khiết trong suốt sáng như ngọc, như ngôi sao vỡ trên bầu trời, chiếu sáng hết thấy. "Tạm thời ta không rời cốc, ông nội ra đi, mọi việc trong cốc ta đều phải tiếp nhận, Cửu Dạ, có thể một thời gian rất dài ta không thể đi theo người, nhưng ở trong lòng ta, người vĩnh viễn là chủ tử của ta."

"Vô Trần, người vĩnh viễn là bằng hữu của ta, cả đời này, mặc kệ người có ở bên cạnh ta hay không, ta cũng sẽ không quên người." Chân Linh cười tươi với Bạch Vô Trần, miệng cười như hoa nở trên mặt, rực rỡ bức người.

Rất nhiều năm về sau, Chân Linh nhớ tới những lời nói tới nay, đều không hận được mà thương tiếc. Lần từ biệt kia, thật sự xem như vĩnh biệt...

Ly Uyên Cư, Nam Cung Cẩm chỉ mặc áo đơn đứng chờ trước cửa, dưới ánh trăng, bóng dáng hần có vẻ đặc biệt suy yếu, khuôn mặt tuần tú, lại lộ ra vài phần tái nhợt, khi hần nhìn thấy thân ảnh Chân Linh, lo lắng trong mắt nhạt đi, dần dần trở nên vui sướng.

Mà khi ánh mắt vui sướng của hần nhìn thấy Tư Đồ Minh đang nắm chặt tay Chân Linh, sự vui sướng trong mắt bị dập tắt, chỉ còn lại nỗi thống khổ, giống như một ngọn lửa, còn chưa thiêu đốt, đã bị dập tắt thê thảm.

Chân Từ Mặc đem tất cả thu vào trong mắt, một tiếng thờ dài cam chịu vang lên thật lâu trong đáy lòng.

Hần lên tiếng: "Cẩm, thân thể người còn chưa khoẻ, không nên hứng gió đêm." Lời nói không thể che giấu được sự quan tâm.

Máu mủ tình thâm, bốn chữ này nói lên thật sâu cảm xúc của Chân Từ Mặc. Hần vĩnh viễn giống như với Phong Vô Ngân, không thể sinh ra một chút oán hận nào với Nam Cung Cẩm. Ở trong lòng hần, vị trí của Nam Cung Cẩm và Phong Vô Ngân giống nhau, bất luận hần làm sai cái gì, hần cũng sẽ không hận hần..

Tư Đồ Minh và Chân Linh lúc này cùng ngược mắt nhìn Nam Cung Cẩm, ánh mắt hai người cùng lúc dừng trên người Nam Cung Cẩm, ánh mắt ẩn ý như vậy, lại làm cho Nam Cung Cẩm bắt đầu đau đến run rẩy.

Hần cực lực áp chế, nỗ lực dùng giọng nói bình tĩnh nhất nói với Chân Từ Mặc: "Mặc, ta không sao, chính là vừa rồi ta nghe thấy tiếng vang chấn động, nên đi ra xem, không ngờ vừa đúng lúc các người trở về, đều vào nhà đi." Nói xong, toàn thân phát ra sự cô đơn không sao giấu được, lẳng lặng xoay người, đi vào trong nhà.

Chân Từ Mặc nhìn Nam Cung Cẩm như vậy, lần thứ hai thờ dài trong lòng. Một tiếng thờ dài này là vì hần, cũng vì chính mình, hơn nữa chính là vì ba huynh đệ bọn họ mà phát, cả đời này, bọn họ cũng sẽ không có thêm cơ hội, chỉ có thể học cách buông tha, để không thống khổ như thế nữa...

Trong lòng Chân Linh cũng có nhiều cảm xúc, Nam Cung Cẩm, nhưng cũng là người si mê hiếm thấy, phần si tình này áp chế đáng về bề vệt lạnh lùng của hần xuống Nam Cung Cẩm bây giờ, rốt cuộc không còn là người vô tình ngông cuồng như khi mới gặp nữa, nhưng sự si tình của hần, bản thân nàng vĩnh viễn cũng không thể đáp lại hần, bỏ lỡ, thì đã không thể quay đầu trở lại..

Tư Đồ Minh nắm chặt tay Chân Linh, hơi có chút ẩm ướt truyền đến. Đêm nay kể ra là một ngày hần khẩn trương nhất trong suốt ba trăm năm qua, giờ đây độ ẩm truyền đến từ hai bàn tay đang nắm chặt, khiến cho nỗi sợ hãi trong lòng hần hoàn lại.

Hần đợi lâu như vậy, cả đời này cũng sẽ không buông tay...

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đối với nhân vật có gì thắc mắc, mời đọc kiếp thứ nhất 《Tuyệt sắc yêu tinh ở cổ đại》, ngoài ra, 《Tuyệt yêu: Vương phi cuồng dã》nhất định phải đọc, nếu không muốn đọc phần đầu, phiên ngoại nhất định phải đọc. Phiên ngoại là nói về Quân Sở Lăng, trong phiên ngoại này, thật ra vẫn là truyện xuyên không, trong đó sẽ đem gút mắt mấy đời nói ra rõ ràng, nghe đồn hay dã man, mọi người nhớ đừng bỏ qua...

Editor có lời muốn nói: Ta chưa hề thấy tác giả nào lại tự quảng cáo truyện mình viết là “hay dã man” cả, ta xin bái phục, bái phục a...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Hôn Nồng Nhiệt

Hôm sau, ngày mới lên.

Bạch Vô Trần vận trường sam màu lam nhạt, chậm rãi hướng biệt viện của bọn họ đi. Ánh mặt trời lờ mờ chiếu lên người hắn, chiếu lên mái tóc bạc như tơ sáng bóng trắng như tuyết, giống như bông tuyết nhẹ rơi, đẹp tựa trong tranh.

Mới vừa một bước vào đại sảnh biệt viện, đã thấy tất cả mọi người đã ngồi đợi bên trong, dường như đang đợi sự xuất hiện của hắn. Hắn nhìn mọi người âm thầm cười nói: "Lúc này trời vừa hừng đông, là thời điểm tốt nhất để xuất cốc, chúng ta đi thôi."

"Được. Bây giờ chúng ta xuất phát."

Vì thế bốn người lập tức đứng dậy, đi theo sau Bạch Vô Trần ra ngoài.

Khi đi ngang qua ngọn Tuyết Sơn đã bị sụp xuống, bọn họ đều đưa mắt nhìn lại, suy nghĩ khác nhau.

Tư Đồ Minh vẫn nắm tay Chân Linh không rời, Nam Cung Cẩm nhìn bọn họ nắm tay nhau hiện lên bi thương, Chân Tử Mặc thấy vậy bèn thờ dài không thôi.

Chỉ có Bạch Vô Trần vẫn bình tĩnh như lúc đầu, hắn thân nhiên nói với mọi người: "Nơi ngọn Tuyết Sơn kia nhiều năm qua cho dù nóng cỡ nào cũng không bị tan chảy, nguyên nhân là do chúng ta đặt người bảo vệ mấy đời của Tuyết Trần Cốc trên đỉnh Tuyết Sơn, lúc này Tuyết Sơn sụp đổ, điều đó chứng tỏ hắn đã chết."

Mọi người sau khi nghe xong đều trầm mặc, chỉ trong chớp lát rồi lại bước đi.

Nhưng bọn họ không biết, ngay khi bọn họ vừa xoay người rồi đi, một đôi mắt màu lam âm lãnh thâm thúy trong một màn sương trắng lạnh lùng nhìn bọn họ rồi đi, khoé miệng người đó, giờ lên một nụ cười khát máu, sau đó ánh sáng trắng biến mất, ánh mắt kia cũng biến mất không thấy, mọi thứ, đều tĩnh lặng trở lại...

Lần này, đi xuyên qua khu rừng rậm rạp của Tuyết Trần Cốc đặc biệt an toàn, hoàn toàn không có nguy hiểm nào xuất hiện, rất nhanh bọn họ đã ra khỏi khu rừng, tới biên cảnh của Tần Nam Vương triều.

Bạch Vô Trần sau khi cáo biệt với từng người xong, liền quay lại đi vào khu rừng, trở về Tuyết Trần Cốc.

Bốn người đứng dưới gốc cây, liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau đó Nam Cung Cẩm lên tiếng trước tiên. "Các vị, ta rời đi một ngày một đêm, vùng Minh Đông nhất định có rất nhiều việc quan trọng chờ ta xử lý, ta cáo từ trước, mọi người bảo trọng." Nói xong dứt khoát xoay người rồi đi.

Chân Tử Mặc tuần nhan ôn nhuận nhìn bóng lưng Nam Cung Cẩm rời đi, không nhịn được khẽ thờ dài. Sau đó thu hồi ánh mắt, thì thấy Tư Đồ Minh đang nhìn mình.

Không khỏi kêu: "Chủ tử..."

Tư Đồ Minh thân nhiên nói với Chân Tử Mặc: "Mặc, trong khoảng thời gian này ngươi ở bên cạnh Nam Cung Cẩm đi."

Chân Tử Mặc nghe vậy, vẻ mặt hiện lên kinh ngạc, hắn vẫn không động dậy nhìn Tư Đồ Minh. "Chủ tử, này..."

"Đi đi, là chuyện ngươi vẫn muốn làm, về phần Ngần, qua một thời gian ngắn ta sẽ phái hắn tới nước của hắn, ngươi không cần lo cho hắn." Tư Đồ Minh khi nói chuyện sắc mặt vẫn trong trẻo lạnh lùng như mọi khi, chỉ có khi cư xử với Chân Linh hắn mới có vẻ mặt ôn nhu.

"Vâng, chủ tử." Chân Tử Mặc gật đầu thật mạnh, đáy lòng cảm kích không thôi. Thì ra chủ tử cũng biết tâm sự của hắn, việc này mặc dù không nói ra, nhưng lại cho mình một cơ hội để giải quyết hết tâm sự.

Chân Tử Mặc trong lòng mang theo cảm kích, chậm rãi đuổi theo hướng Nam Cung Cẩm chạy đi.

Lúc này chỉ còn hai người Chân Linh và Tư Đồ Minh.

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh, ôn nhu cười, hỏi: "Tư Đồ Minh, không phải chàng có điều gì muốn nói với ta đấy chứ?" Đối với mọi chuyện phát sinh ở Tuyết Trần Cốc, lòng hiếu kỳ của Chân Linh càng ngày càng đậm, cho dù là Tư Đồ Minh không nói, sau khi trở về nàng cũng sẽ vận dụng mọi cách để điều tra rõ ràng.

Tư Đồ Minh nhìn Chân Linh thật lâu, sau đó đem nằng gắt gao ôm vào trong lòng, cảm trọn bóng, nhẹ nhàng vuốt ve trên đầu nằng, mùi hương nhẹ nhàng thơm ngát thấm vào hơi thở, về mặt hân chìm vào dao động.

Ngay khi Chân Linh ngẩng đầu nhìn hân, môi hân, phủ xuống dưới. Đôi môi cuồng dã, mang theo một chút nhiệt độ run rẩy, mặt thiết hút đôi môi cánh hoa của Chân Linh, nụ hôn rất nặng nề, giống như muốn đem Chân Linh nhét vào trong cốt nhục, lưỡi hân, mang theo một ngọn lửa, áp trên đôi môi của Chân Linh, mãnh liệt mà quán quýt lấy.

Hơi thở hân mang theo mãnh liệt, mang theo hương vị thanh mát của rừng cây, cuồng quyền ý thức giác quan của Chân Linh, nằng cảm thấy bản thân mình như đang đứng giữa nơi thật cao giữa những đám mây trắng, lằng lằng, lại giống như dần thân vào chốn biển sâu, nằng gắt gao ôm chặt thắt lưng Tư Đồ Minh, đại não trống rỗng, chỉ biết theo bản năng mà đáp lại hân...

Bàn tay Tư Đồ Minh mãnh liệt, chậm rãi xoa nắn thân thể Chân Linh, con ngươi hân bị ánh sáng đục niệm bao phủ, ngọn lửa thâm nhập, càng sâu. Thân thể nằng dưới sự đụng chạm của bàn tay hân, như một ngọn lửa bốc cháy, da thịt trở nên đỏ ửng.

"Tư Đồ Minh..." Chân Linh nỉ non tên hân, từng tiếng, trầm thấp truyền đến bên tai hân.

Bàn tay Tư Đồ Minh vỗ về chơi đùa, càng thêm mãnh liệt. Hân một đường hôn mút hai má Chân Linh, mũi, cuối cùng chuyển tới đôi môi anh đào của nằng, ngược lại uốn lượn xuống, đi vào nơi xương quai xanh tuyết trắng của nằng.

"Chân nhi..." Giọng hân khàn khàn nhẹ nhàng mà gọi nằng, lập tức nhiệt tình càng không thể cứu vãn mà mút xương quai xanh của nằng, da thịt tuyết trắng, bị hôn xuống từng dấu vết màu đỏ, nở rộ trên làn da tuyết trắng, càng thêm quyến rũ.

Lúc này Chân Linh bị hôn đến trời đất đảo lộn, hơi thở cuồng nhiệt của Tư Đồ Minh vẫn lượn lờ quanh thân thể nằng, mang theo thâm tình sâu sắc, dường như muốn ăn nằng vào bụng, hai tay nằng, càng thêm dùng sức mà giữ chặt y phục hân, đôi mắt một mảnh mê ly nhìn Tư Đồ Minh...

Tư Đồ Minh khắc chế dục vọng đang tuôn trào trong cơ thể, hân hít một hơi thật sâu, mới có thể khiến bản thân mình bình tĩnh trở lại. Cánh tay thon dài, ôn nhu đem quần áo nằng chỉnh lại, sau đó vuốt lại mái tóc đen đang dần trên gương mặt nằng, ôn nhu nói: "Chân nhi, mọi chuyện về ta, sẽ nói cho nằng biết tất cả, nhưng bây giờ không phải lúc, Chân nhi, chờ đến ngày nằng quyết định gả cho ta, ta sẽ nói cho nằng biết được không?"

Thật ra tận đáy lòng, hân rất muốn đem tất cả ra nói cho nằng biết, nhưng hiện tại nếu biết quá sớm, đối với nằng chưa chắc là chuyện tốt, nếu nằng biết được hân chính là bản phân thân, nằng còn có thể chọn hân sao?

Còn nữa, người ẩn trong Tuyệt Trần Cốc, nhất định chưa chết, nếu Chân Linh biết tất cả, sẽ đi tìm hân (bóng trắng) thì sao? Bản thân mình (TĐM) chính là một phần hồn của hân, mà hân mới chính là người thật sự, nếu Chân Linh biết tất cả, có thể hay không...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nằng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Tạo Phản

Mơ màng trong mắt Chân Linh nhạt dần, hai mắt như đắm nước sâu ôn nhu nhìn Tư Đồ Minh. Nằng nhẹ giọng nói: "Tư Đồ Minh, ta sẽ chờ chàng."

Tư Đồ Minh nghe vậy trong lòng kích động khôn kể, đợi nhiều năm như vậy, bây giờ chờ nghe nằng nói những lời này, tim hân như có thủy triều dâng lên, điên cuồng cuốn hân đi, ánh mắt không che giấu được sự vui sướng, giống như một ngọn lửa đang cháy, dường như muốn thiêu rụi hân.

Hân ở bên tai nằng nhẹ giọng gọi nằng, một tiếng kia, như lời thì thầm trong cõi mộng lúc đêm khuya. "Chân nhi, Chân nhi... Chân nhi..." Hân đợi lâu như thế, mà người trước mắt, rốt cuộc... đã thuộc về hân rồi sao?

Hân làm sao có thể không kích động? Làm sao có thể không vui mừng? Thống khổ lâu như thế, tất cả đều đáng giá, vì nằng, đáng giá...

Buổi trưa, Tư Đồ Minh ôm Chân Linh không một tiếng động ẩn vào Phượng Nghi Lâu.

Trong Phượng Tê Cư, Bích Ba khóc đến hai mắt sưng đỏ, nằng đứng trước sân, ánh mắt buồn bã nhìn ra cửa, giống như đang đợi người, về mặt kia Chân Linh vừa mới nhìn thấy, không tránh khỏi cảm động, có cái gì đó chảy qua nội tâm, ấm áp, chất chất...

Nằng bước nhanh tới, nhẹ giọng kêu: "Bích Ba, ta đã trở về..."

Bích Ba nghe thấy tiếng nói của Chân Linh, lập tức ngừng khóc, hai mắt bị nước mắt làm mờ, nằng nhìn không rõ bóng dáng của Chân Linh, hoảng hốt nhìn một chút thân ảnh màu trắng đang chạy về phía nằng.

Là tiểu thư trở về sao? Có phải nằng lại gặp ảo giác hay không?

Bích Ba lau nước mắt, nghĩ mình gặp ảo giác, xoay người đi vào trong phòng.

Chân Linh nhìn hành động của Bích Ba không nhịn được cười, khoe mỗi lúc đang cười tạo ra một độ cung tình khiết xinh đẹp. Nằng nhìn theo bóng lưng Bích Ba hô to: "Bích Ba, ta đã trở về, như thế nào ngay cả một chút phản ứng người cũng không có, đang giận dữ sao?"

Bích Ba nghe thấy tiếng thân thể cứng đờ, nàng kích động xoay người, hướng tới chỗ tiếng nói phát ra nhìn lại. Chỉ thấy Chân Linh vận áo trắng tung bay lẳng lẳng đứng đó, khoe môi giương lên một nụ cười thân nhiên, hai mắt trong suốt như ngọc, so với ánh sáng chói mắt của mặt trời càng thêm loá mắt.

Là tiểu thư, đúng là tiểu thư đã trở lại...

Bích Ba kích động khôn kể, nàng chạy như điên về phía Chân Linh. "Tiểu thư, tiểu thư, thật là người..."

Nàng ôm lấy Chân Linh, giọng nghẹn ngào không thôi.

Chân Linh xoa mặt Bích Ba, ôn nhu nói: "Bích Ba, đừng khóc, chúng ta vào nhà đi."

"Vâng."

Cũng trong lúc đó, gian phòng trang nhã bên trong phòng chữ Thiên, Tư Đồ Minh ngồi im trên nhuyễn tháp, y phục xanh nhạt tùy ý rũ xuống, mái tóc trắng dài đen như mực xoã tràn trên mặt đất, ánh sáng mỏng manh chiếu xuống, toả ra ánh sáng óng ánh.

"Chủ tử, thuộc hạ đã theo như lời người phân phó đem chứng cứ phạm tội giao cho Nam Cung Thần, trong một ngày người đi vắng, Nam Cung Thần đang cùng Chân Hậu Đôn quần nhau." Niếp Minh Liệt mặc y phục đen đứng yên bên cạnh Tư Đồ Minh, cung kính nói.

Tư Đồ Minh thân nhiên liếc mắt nhìn Niếp Minh Liệt, gật đầu nói: "Liệt, chuyện của Chân Hậu Đôn giao cho người xử lý, nhớ rõ, trước không cần loại bỏ hắn, người này chính là người thao túng phía sau của Thất Tinh Lâu, thế lực nhất định không đơn giản, ta đoán, có thể có người hỗ trợ phía sau hắn, chúng ta tạm thời giữ hắn lại, chờ tóm được tất cả nhược điểm sau đó lại trừ khử hắn."

"Vâng, chủ tử." Niếp Minh Liệt gật đầu, vừa định lui ra ngoài, lại bị Tư Đồ Minh gọi lại.

"Liệt, người truyền lệnh ta, nội trong ba ngày để Ngân đi An Hoa quốc tĩnh dưỡng một thời gian, phái thêm nhiều người một chút, người kia nhất định sẽ nhân cơ hội này hạ thủ với Ngân, an toàn của Ngân, an bài cho Vân Trường lão phụ trách."

"Vâng, chủ tử." Niếp Minh Liệt híp đôi mắt phượng, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Chủ tử, vì sao chur diệt trừ người đó?" Hắn không hiểu Dạ Đế biết rõ dã tâm của người đó, nhưng lại không loại bỏ hắn.

Tư Đồ Minh nghe Niếp Minh Liệt hỏi một câu như vậy, khẽ thở dài, hắn đứng lên, từ từ nói: "Liệt, người có từng nghĩ tới thân phận của hắn?"

Niếp Minh Liệt sững sốt, lập tức trả lời: "Chủ tử, thuộc hạ biết sai, không nên hỏi việc tư của chủ tử, xin chủ tử trừng phạt." Nói xong, muốn quỳ xuống.

Nhưng chân hắn vừa mới gập xuống, đã bị một cổ sức mạnh uyển chuyển nâng lên.

Hai mắt Tư Đồ Minh trong trẻo nhưng lạnh lùng lẳng lẳng nhìn ngoài cửa sổ, rồi sau đó tiếng nói mờ mịt khẽ vang lên. "Liệt, người lui ra đi, chuyện này sau này bản tôn sẽ cho các người biết, hiện tại chưa phải lúc."

"Vâng." Niếp Minh Liệt lui ra ngoài, trước khi đi, hắn nhìn Tư Đồ Minh một cái. Tư Đồ Minh mặc thanh y chứa đựng một nỗi cô đơn, giống như một người đi ngao du khắp trần thế, con gió nhẹ nhàng thổi tung bay mái tóc dài của hắn, trong nháy mắt, hắn đẹp tự như tiên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ trần thế mà đi...

Trong lòng Niếp Minh Liệt đau, cuối cùng nắm chặt tay bước ra cửa, bước nhanh rời đi. Chủ tử đã cô đơn quá lâu, bây giờ thật vất vả mới chờ được người yêu, hắn nhất định sẽ không để cho chủ tử lại sống đau khổ như trong quá khứ nữa...

Trong Phòng Tê Cự, Bích Ba ôm Chân Linh vẫn khóc không ngừng. Nàng một bên khóc, một bên nức nở nói: "Tiểu thư, người, người lần sau không được lặng lẽ đi bỏ lại Bích Ba như vậy, Bích Ba tưởng, tưởng tiểu thư..."

Chân Linh dịu dàng giúp nàng lau nước mắt, nhẹ giọng nói: "Bích Ba, đừng khóc nữa, ta không phải không trở lại, bởi vì sự việc khẩn cấp, cho nên ta không thể không đi, lần sau sẽ không như vậy đâu."

"Tiểu thư, rốt cuộc người rời đi vì chuyện gì? Người có biết hay không hôm nay trong kinh đô xảy ra chuyện lớn, tiểu thư, không ngờ lão gia lại có ý đồ mưu phản, nghe nói hoàng thượng đã tìm ra chứng cứ, hiện tại lão gia bị thu hồi chức Đại tướng quân, hoàng thượng buộc hắn giao ra quân quyền, tiểu thư, người nói xem chúng ta có thể bị tru di cửu tộc hay không?" Bích Ba ngừng khóc, vẻ mặt ngưng trọng lo lắng mà đem chuyện chấn động gần đây nói cho Chân Linh nghe.

Chân Linh sau khi nghe xong, sắc mặt không khỏi dao động.

Mưu phản? Chân Hậu Đôn mặc dù là kẻ dễ sợ hãi, nhưng hắn còn không có lá gan đi mưu phản, điều này chứng tỏ sau lưng hắn nhất định có người âm thầm hỗ trợ, mà thế lực này rất đáng sợ.

Về mặt Chân Linh bình tĩnh, lâm vào suy tư.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Bích Ba thấy Chân Linh thật lâu chưa đáp lời, bèn lắc lắc ống tay áo của nàng gọi.

Chân Linh thu hồi suy nghĩ, thân nhiên nói với Bích Ba: "Bích Ba, người có đói bụng không?"

"A?" Bích Ba nhất thời không kịp phản ứng, sau đó mới nhảy dựng kêu to. "A, người xem nô tỳ quên mất giờ giấc, tiểu thư nhất là vừa trở về, còn chưa có ăn cái gì, nô tỳ chạy đi mua đồ ăn vặt tiểu thư thích nhất ngay."

Chân Linh mỉm cười, chỉ chỉ đầu Bích Ba nói: "Trên đường cẩn thận một chút."

"Nô tỳ biết rồi tiểu thư, nô tỳ cũng không phải con nít." Bích Ba vui vẻ chạy ra cửa, dễ dàng bị Chân Linh đòi đi chú ý mà không hề hay biết.

Sau khi Bích Ba đi khỏi, Chân Linh đi vào trong phòng, tìm một mặt nạ bạch ngọc mang vào, sau đó lặng lẽ rời khỏi Phòng Tề Cư...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tổ Chức Thần Bí Của Chân Linh

Đoạn thời gian trước nâng đỡ Bạch Vô Trần giúp nàng làm một chuyện thật ra chính là dựa theo phương án nàng đưa ra, thiết lập một tổ chức dân gian của dân lưu lạc vùng Minh Đông, tổ chức này gần giống với Cái Bang, để cho các lưu dân ở đây liên kết thành một nhóm, khoảng thời gian trước Bạch Vô Trần đã triệu tập mọi người đầu vào đây, hẳn chọn một số người cường tráng có tiềm lực tiến hành bồi dưỡng, lúc này tổ chức lưu dân đã bí mật lớn mạnh, tuy rằng hiện tại thực lực còn chưa cao, nhưng điều tra tin tức vậy là đủ rồi.

Tổ chức lưu dân này gọi Tác Xích, mọi người trong nội bộ tuy chưa từng thấy qua Chân Linh, nhưng chỉ cần đưa ra Xích lệnh, bọn họ sẽ biết ai là chính chủ của mình.

Xích lệnh này là lúc trước Chân Linh lên tạo ra, nàng tính sau khi rời khỏi vương phủ, sẽ âm thầm chuẩn bị tất cả, tổ chức trong dân gian này vừa mới bắt đầu, đợi nàng có thời gian rảnh, sẽ lựa chọn một nhóm người ra bồi dưỡng thành chiến tướng trên phương diện quân sự, lại chọn thêm một nhóm người, bồi dưỡng thành tinh anh ở phương diện buôn bán, một thời gian sau, Tác Xích sẽ dần dần lớn mạnh. Mà những người dân lưu lạc này, cũng có chỗ ở ổn định, không cần lại phải trôi giạt khắp nơi.

Điều này chính là, nhất cử lưỡng tiện.

Thân ảnh Chân Linh, nhanh chóng xuất hiện tại miếu cổ Thành Tây cách rất xa kinh đô Tấn Nam Vương triều.

Đây là một toà miếu cổ hoang vu đã sụp đổ rất lâu rồi, từ vài thập niên về trước đã không có người tới đây, hiện giờ ở bên trong đều là người dân chạy nạn từ vùng Minh Đông lưu lạc tới đây.

Đối với việc đoàn người chạy nạn quần tụ như thế, quan phủ trong kinh cũng không bày tỏ thái độ gì, ở trong mắt bọn họ, đoàn người lưu lạc này có hoàn cảnh không may, đối với an nguy của kinh thành không có chút ảnh hưởng nào.

Nhưng lại không có ai biết, chính những người dân lưu lạc này, thật ra đã sớm là một bang phái có tổ chức.

Chân Linh vận bạch y chậm rãi đáp xuống trước khu miếu đổ nát. Lưu dân canh giữ trước cửa nghe thấy có người xông tới, không khỏi hét lớn. "Người là ai? Nơi này là nơi dân chạy nạn chúng ta sống, không phải nơi một cô nương nên tới."

Hai mắt lưu dân kia hiện ra tinh quang, vừa nhìn đã biết là người có đầu óc, lúc này hẳn thấy Chân Linh tuy là nữ tử, nhưng toàn thân lại phát ra một cỗ khí phách, khuôn mặt tuy đeo mặt nạ bạch ngọc, lại có một cỗ khí chất cao quý toát ra khiến người ta không dám nhìn thẳng vào, nhất là đôi mắt của nàng, một đôi mắt so với ánh sáng bạc ban ngày chói mắt hơn, lúc này vẫn không động đậy nhìn hẳn, khiến cho đáy lòng hẳn sinh ra sợ hãi.

Nữ tử như vậy, nhất định không đơn giản, cho nên hẳn giả thành bộ dáng thường ngày của dân tị nạn, muốn để cho Chân Linh chán ghét mà rời đi.

Nhưng lại ngoài dự kiến của người đó, Chân Linh không chỉ không đi mà ngược lại còn cười hướng miếu đổ nát đi tới.

"Cô nương, mời người dừng bước, bên trong có rất nhiều người bị ôn dịch, nếu cô nương không muốn bị lây bệnh, mau rời đi đi." Người nọ thấy Chân Linh vẫn không động đậy, không khỏi đưa ra đòn sát thủ.

Chiêu ôn dịch này, đã thử nghiệm trăm lần, không có người nào nghe có ôn dịch mà không chạy.

Chân Linh cười âm trầm, lắc mình đi vào.

Người này hoàn toàn hết chỗ để nói rồi, sắc mặt khế biến, nôn nóng chạy tới trước mặt Chân Linh, trước mặt nàng đánh ra một chưởng, tư thế đó, vừa thấy đã biết là có luyện võ.

Chân Linh thấy người đó ra tay, đôi mắt dưới mặt nạ hiện lên một chút vui mừng. Nàng nói: "Người tên là gì?" Tên này có nội tâm bình tĩnh, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, sau này nhất định là một người có năng lực.

"Không thể trả lời." Người kia thấy Chân Linh thoải mái thoát khỏi một chưởng kia, lại ra thêm một quyền nữa.

Chân Linh thoải mái nghiêng người tránh khỏi, thủ pháp cực nhanh, cực lý quý dị.

Người kia thấy vậy sắc mặt nhanh chóng hoảng sợ chấn động, trong lòng thầm nghĩ. Thân pháp thật nhanh, chiêu thức thật quý dị.

Vừa rồi Chân Linh sử dụng chính là chiêu thức võ công cổ học ở hiện đại, đã được đúc kết từ tinh hoa võ học năm ngàn năm, đương nhiên không phải loại võ công

bình thường có thể so sánh được.

Lúc này nàng nhìn người kia, không muốn lãng phí nhiều thời gian hơn nữa, vì thế sau một cái lắc mình, nàng lấy Xích lệnh ra, đưa tới trước mắt người kia....

"Xích lệnh..." Người kia quá sợ hãi, sau đó là kích động mừng như điên, hân hoan đánh nhau, cung kính hành lễ. "Tham kiến Xích chủ."

Thần sắc Chân Linh thân nhiên, thu hồi Xích lệnh đối với người kia tán dương. "Thân thủ của ngươi không tệ, tên gì?"

"Thuộc hạ Dung Ân."

"Là Dung Ân phải không, được, ta sẽ nhớ kỹ ngươi." Nói xong, Chân Linh cười nhạt, xoay người đi vào trong miếu.

Dung Ân cứng ngắc đứng đó, trong lòng không yên, Xích chủ nói nhớ kỹ là có ý gì, có phải nàng nhớ rõ hắn bắt kính hay không, muốn trừng phạt hắn?

Mang theo tâm trạng khẩn trương, Dung Ân cũng bước vào.

Mọi người bên trong thấy Chân Linh xông vào, đều đứng dậy vây quanh Chân Linh.

Chân Linh thấy thời gian không sai biệt lắm, cũng không muốn lãng phí nhiều thời gian tại đây, vì thế nàng trực tiếp lấy ra Xích lệnh, mặt hướng mọi người.

Mọi người nhìn thấy Xích lệnh xuất hiện, đều cung kính hành lễ. "Tham kiến Xích chủ..." Tiếng vang rất lớn, cũng may đây là nơi hoang vắng, không có người qua lại, bằng không nhất định nào động toàn thành.

"Mọi người đứng lên đi."

"Tạ ơn Xích chủ." Mọi người ngẩng đầu, không ngừng kích động nhìn Chân Linh vận bạch y, càng nhìn càng kích động, trong lòng vô cùng vui mừng.

Nếu không có Xích chủ cứu tế, rất nhiều người bọn họ đã sớm chết vì đói, hiện tại có thể đứng ở đây, bọn họ đều nhất trí quyết tâm đi theo Xích chủ.

Chân Linh đánh giá đám người từ lưu lạc trở thành thành viên của tổ chức Xích, những người này mỗi người đều là người trẻ tuổi có thân thể cường tráng, chắc hẳn Bạch Vô Trần đã tốn khá nhiều công sức, ngoài ra người già yếu, phụ nữ và trẻ em cũng được dân xếp rất tốt, đối với những người này, Chân Linh rất vừa lòng, sau này gia tăng huấn luyện, nhất định sẽ là thành viên xuất sắc.

Nàng nhẹ giọng nói: "Mọi người hôm nay bị chia rải rác ở đây, ở đây ta có tám trăm lượng hoàng kim, các người cầm lấy đến một đại viện hẻo lánh, có thể tạo điều kiện cho mọi người ở lại thành, sau khi dân xếp tốt, mọi người dựa theo hình tượng người dân lưu lạc phân tán khắp bốn phía phủ Đại tướng quân, ngày đêm chặt chẽ chú ý tất cả tại phủ tướng quân, nếu có người thần bí nào xuất hiện, phái người đến báo cho ta biết."

Nam tử trung niên dẫn đầu tiếp nhận ngân lượng, cất cao giọng nói: "Vâng, Xích chủ, sau khi thuộc hạ dân xếp tốt mọi thứ, sẽ bí mật bẩm báo với Xích chủ."

"Trước hết mọi người cứ định cư tại biệt viện mới, chờ ba ngày sau ta đem việc còn dở dang xử lý xong, sẽ tới gặp mọi người, đến lúc đó lại thu xếp mọi thứ thêm một lần nữa, huấn luyện mọi người cho thật tốt, để tất cả mọi người đều có một nghề thành thạo."

"Tạ ơn Xích chủ." Tất cả mọi người vui mừng hô lên, đối với dân lưu lạc thấp kém như bọn họ, thế nhưng Xích chủ lại coi trọng bọn họ, điều này khiến bọn họ cảm thấy bản thân mình được tôn trọng, vô hình trung, bọn họ kết hợp thành một nhóm người, có một quyết tâm nguyện trung thành cho đến chết, mặc kệ ngày sau như thế nào, bọn họ đều cam tâm tình nguyện vì Xích chủ vào sinh ra tử.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đã Xảy Ra Chuyện

Chân Linh sau khi sắp xếp mọi thứ liền trở lại Phụng Tề Cư, Tư Đồ Minh liền tiến vào.

Lúc này hắn vẫn mặc y phục màu xanh, ánh mặt trời mỏng manh phía sau chiếu lên người hắn, mái tóc dài như thác nước buông xoã, vài sợi tóc tung bay trong gió, xinh đẹp tuyệt mỹ không sao nói hết.

"Chân nhi, nàng đói bụng không, chúng ta cùng đi ăn cơm đi." Tư Đồ Minh dịu dàng nói.

Nhắc tới ăn cơm, Chân Linh nhớ tới Bích Ba. Lúc này nàng đi cũng đã lâu, lẽ ra hắn là đã trở lại mới đúng, vì sao còn chưa thấy người đâu?

Chân Linh nghĩ nghĩ, không nhịn được khẽ nhún mày.

Tư Đồ Minh thấy vậy, một phen nắm tay nàng, hơi lo lắng hỏi han: "Chân nhi, làm sao vậy?" Trong lòng hắn lúc đó, tràn ngập hoảng hốt, có phải Chân nhi nhớ ra cái gì đó hay không?

Chân Linh ngược mắt nhìn vào con ngươi thâm tình của Tư Đồ Minh, nhẹ giọng nói: "Tư Đồ Minh, Bích Ba đi ra ngoài đã lâu rồi, bây giờ vẫn chưa trở về, ta lo lắng

có phải đã xảy ra chuyện gì không may rồi hay không."

Vừa nói xong, Niếp Minh Liệt y phục màu đen liền đi vào. Hắn liếc mắt nhìn Chân Linh một cái, sau đó cung kính nói với Tư Đồ Minh: "Chủ tử, đã xảy ra chuyện."

"Chuyện gì?" Sắc mặt Tư Đồ Minh bình tĩnh quay lại hỏi.

Niếp Minh Liệt lại liếc mắt nhìn Chân Linh, hơi chậm chạp nói: "Chủ tử, Chân Hậu Đôn bắt đầu hành động, vừa rồi tỷ nữ của Chân cô nương đi ra ngoài, bị hắn bắt được, tuy có người trong ám tổ âm thầm bảo vệ nàng, nhưng người được phái đến võ công rất cao cường, mọi người trong ám tổ đều bị thương, tỷ nữ của Chân cô nương trúng độc, hiện tại chưa biết sống chết ra sao."

Lời của Niếp Minh Liệt còn chưa hoàn toàn dứt, Chân Linh đã xông ra ngoài.

"Chân nhi!" Tư Đồ Minh gọi nàng một tiếng, cũng vội vàng chạy theo ra ngoài.

Niếp Minh Liệt nán lại một hồi, khuôn mặt tà mị điểm dóa lẳng lơ hiện lên vẻ lạnh lùng, Chân Hậu Đôn, là người tự tìm đường chết. Thu lại mạch suy nghĩ, hắn cũng chạy ra ngoài theo.

Phủ Đại tướng quân, phòng nghị sự.

Chân Hậu Đôn mặc trang phục đen, sắc mặt nghiêm nghị lạnh lùng ngồi trên ghế thái sư, bộ dạng lúc này của hắn, vừa nhìn liền biết vừa từ bên ngoài trở về.

Chân Từ An và Chân Từ Phong tiến lên nghênh đón, kinh sợ lên tiếng: "Phụ thân..."

Chân Hậu Đôn lạnh lùng xua tay, đối với hai người lạnh lùng lên tiếng: "Từ An, Thất Tinh Lâu bị huỷ có điều tra rõ là ai gây ra không?"

Chân Từ An cúi đầu nói: "Phụ thân, hài nhi làm việc bất tài, bọn hắc y nhân kia làm việc cực kỳ lưu loát, hài nhi đang tích cực điều tra." Thất Tinh Lâu danh chấn thiên hạ chỉ trong một đêm đã bị huỷ diệt, thực lực như thế nếu không phải do Mị Dạ Đế quốc gây ra, thì chính là do hoàng đế Nam Cung Thần của Tấn Nam Vương triều gây ra, chỉ cần hắn tìm ra được một chút dấu vết gì, tất nhiên có thể điều tra ra.

"Khốn kiếp!" Sắc mặt Chân Hậu Đôn xanh mét, cho Chân Từ An một cái tát.

Chân Từ An bị đánh một cái thật mạnh, liên tiếp lui về phía sau vài bước mới có thể ổn định thân thể, khoe miệng chảy xuống một dòng máu đỏ tươi, đau đến mức khoe mắt hắn cũng muốn run rẩy, nhưng hắn cũng không dám kêu đau, chỉ đành phải cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Xin phụ thân bớt giận, ngày mai hài nhi sẽ điều tra ra."

Chân Hậu Đôn thấy thái độ Chân Từ An thuận theo như vậy, cơn tức cũng dịu xuống vài phần. Hắn thu lại sắc mặt xanh mét, lạnh lùng nói: "Ngày mai, ngày mai người chờ cái đầu của người chuyên nhà đi." Ngày mai chính là thời hạn ba ngày Thánh chủ giao, Nam Cung Cẩm trúng kịch độc của Thánh chủ vẫn còn có thể sống được, càng làm cho hắn tức giận chính là nghiệt nữ Chân Linh kia, không thể tưởng tượng được đám mai phục của Từ An không thể giết chết nàng...

Càng nghĩ, Chân Hậu Đôn càng tức giận.

Chân Từ An run lên, như muốn nói cái gì đó, khi hắn ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt phẫn nộ của Chân Hậu Đôn, lời muốn nói bị nuốt trở vào.

Chân Từ Phong đứng một bên thấy vậy, trong mắt hiện lên ý cười âm u lạnh lẽo. Hắn giấu đi, tiến lên hai bước nói: "Phụ thân, không phải người có điều gì khó nói chứ?"

Chân Hậu Đôn nghe vậy hai mắt không khỏi nhìn Chân Từ Phong. Hắn lạnh lùng trả lời: "Cho đến bây giờ, ta cũng không gạt các người, thật ra phụ thân là người của Mị Dạ Đế quốc, sỏ dè dân thân vào Tấn Nam Vương triều này làm Đại tướng quân, tất cả đều do sự sắp đặt của Thánh chủ, ngày đó Thánh chủ đột nhiên xuất hiện, muốn lão phu trong vòng ba ngày phải lấy đầu Nam Cung Cẩm, lão phu phải sát thủ Thất Tinh Lâu đi ám sát Nam Cung Cẩm, mặc dù toàn quân bị diệt, nhưng cũng coi như hoàn thành một nửa nhiệm vụ, Nam Cung Cẩm trúng kịch độc đệ nhất thiên hạ của Thánh chủ đưa cho, lão phu vốn nghĩ hắn phải chết, không nghĩ tới lại được giải độc, bây giờ hắn bình yên vô sự ở Minh Đông xử lý tình hình hạn hán, mạng của ba phụ tử chúng ta, sợ không thể giữ được."

Chân Từ An nghe thế liền kinh hãi. "Phụ thân, Thánh chủ kia có phải là Dạ Đế hay không?"

Chân Từ Phong im lặng không nói, mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc cùng chấn động. Giống như không thể tưởng tượng được Chân Hậu Đôn có thân phận thần bí như vậy.

Chân Hậu Đôn liếc Chân Từ An, lạnh giọng quát: "Từ An, người nên học hỏi Từ Phong, mọi việc đều phải vững vàng, thân phận của Thánh chủ há có thể cho người đoán mò. Phụ thân nói cho các người biết, vị trí Dạ Đế, sớm đã bị Thánh chủ giành lấy, hiểu chưa."

"Vâng, hài nhi đã hiểu." Chân Từ An tuy có chút không phục, cũng không dám ở trước mặt Chân Hậu Đôn làm càn. Nói lý ra, hắn hung hăng liếc mắt Chân Từ Phong một cái, nhưng mà đúng lúc này, hắn lại nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt Chân Từ Phong.

Trong lòng Chân Từ An kinh hãi, trên mặt cũng không biến sắc. Trong lòng thầm nghĩ, Chân Từ Phong nhất định có vấn đề.

Lúc này hai mắt Chân Từ Phong dần trở nên bình tĩnh, hắn đi tới bên cạnh Chân Hậu Đôn, lên tiếng hỏi thăm dò. "Phụ thân, nếu Thánh chủ muốn chúng ta vào chỗ chết, phụ thân có nghĩ tới đi theo hầu chủ khác?"

Chân Hậu Đôn rung mình, lặp lại lời Chân Từ Phong. "Theo hầu chủ khác?"

Chân Từ Phong thấy Chân Hậu Đôn dường như lộ vẻ xúc động, không khỏi thỉnh thoảng nói: "Phụ thân, lấy tài cán của người nếu chính thức gia nhập vào Tấn Nam Vương triều, hoàng thượng Nam Cung Thần ắt sẽ không truy cứu việc này, muốn tạo phản, hắn nhất định sẽ đem hết toàn lực bảo hộ phụ thân, kể từ đó, phụ thân sẽ không sợ bị Thánh chủ trừng phạt."

Chân Hậu Đôn nghe Chân Tử Phong nói như vậy, ánh mắt có chút dao động, nhưng hẳn chính là người đa mưu túc trí, mọi việc đều giấu trong lòng, cho dù hẳn có ý nương nhờ, cũng tuyệt đối sẽ không nói ra ngay lúc này.

Vì thế, hẳn nói sang chuyện khác, giọng hẳn lạnh lùng nói với hai người con: "Việc này tạm thời hoãn lại, trước mắt lão phu phải làm chính là bắt nghiệt nữ Chân Linh này, Dạ Đế vì nàng mà giận dữ ra tay, nói vậy nhất định có tình ý với nàng, chỉ cần lão phu bắt nghiệt nữ này giao cho Thánh chủ, đến lúc đó chẳng những không chết, không chừng còn có thể được Thánh chủ trọng thưởng."

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 122: Súc Sinh

Chân Tử An nghe Chân Hậu Đôn nói thế, không khỏi hiện lên ánh mắt ngoan độc. "Phụ thân, chừng nào thì người hành động?"

Đôi mắt Chân Hậu Đôn lạnh lùng nói: "Ta đem nô tỳ của nghiệt nữ kia bắt đến đây, nha đầu kia bị ta hạ độc, không có thuốc giải của lão phu thì không ai giải được. Nghiệt nữ Chân Linh kia đối với nha đầu kia rất tốt, lão phu nghĩ nàng nhất định vì nha đầu kia mà đến. Đến lúc đó lão phu không sợ nàng không ngoan ngoãn nghe lời." Về mặt Chân Hậu Đôn ngoan độc.

"Phụ thân, có phải nha đầu kia là Bích Ba không?" Chân Tử An đứng một bên cẩn thận lên tiếng.

"Chính là nha đầu kia. Hiện tại bị ta nhốt ở phòng bên cạnh, hai người các người giúp ta trông coi, ngàn vạn lần không để cho nha đầu kia chết, biết chưa?"

"Vâng, phụ thân."

"Tốt lắm, tất cả giải tán đi."

"Vâng." Chân Tử An và Chân Tử Phong cất bước đi ra ngoài, ngay lúc vừa định mở cửa, cửa lớn bị một sức mạnh cường đại đá sập, Chân Tử An và Chân Tử Phong cùng lúc bị sức mạnh này ảnh hưởng đến bị đánh bay ra thật xa, cuối cùng nặng nề té xuống mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

Chân Hậu Đôn kinh hãi. "Là ai?"

"Là người tới lấy mạng chó của nhà ngươi!" Chân Linh đứng ở cửa, lạnh như băng lên tiếng.

Đứng bên cạnh nàng là Tư Đồ Minh sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai thân ảnh một xanh một trắng, xinh đẹp tuyệt luân không sao nói hết.

Chân Hậu Đôn chấn động mạnh, sắc mặt biến đổi lớn, hẳn chỉ vào Chân Linh, giọng lạnh lùng nói: "Súc sinh, ngươi tới đây làm cái gì, phủ Tướng quân của ta đã ăn đoạn nghĩa tuyệt với nghiệt nữ nhà ngươi!"

Mặt ngoài Chân Hậu Đôn cực lực bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong nội tâm hẳn đã sớm sợ hãi. Chân Linh thế này, hẳn chưa từng thấy qua, toàn bộ sát khí lạnh thấu xương, so với ngày đại hôn của Nam Cung Cẩm càng thêm khiếp người, còn có thanh y nam tử đứng bên cạnh nàng, nếu hẳn đoán không lầm, hẳn chính là Dạ Đế.

Hắn chỉ vừa mới bắt nha đầu kia, đã vậy không ngờ rất nhanh nàng đã tìm đến đây, lúc này đây e là lạnh ít dữ nhiều.

Chân Linh và Tư Đồ Minh đem sắc mặt của Chân Hậu Đôn thu vào đáy mắt, hai người người chậm rãi bước vào, đứng thẳng trước mặt Chân Hậu Đôn.

"Chân Hậu Đôn, ngươi ít giả vờ đi, đem người giao ra đây, bằng không chó có trách ta không niệm tình phụ tử." Giọng Chân Linh vô cùng lạnh lẽo, như hàn băng xuyên thấu không khí, không khí trong phòng lập tức giảm xuống vài độ.

Chân Hậu Đôn sợ run, nhưng hẳn là một kẻ đa mưu túc trí, vẻ mặt hẳn coi như trầm tĩnh nhằm che giấu sự sợ hãi của hắn. Hắn cười lạnh nói: "Buồn cười, ta với ngươi đã sớm không còn là phụ tử, sao phải dựa vào tình phụ tử, Chân Linh, thức thời thì sớm rời khỏi đây, bằng không lão phu sẽ ra tay."

Chân Linh hừ lạnh một tiếng. "Chân Hậu Đôn, không cần ngươi ra tay trước, ta hiện tại liền giáo huấn ngươi." Dứt lời, thân ảnh Chân Linh cực kỳ quý dị mà xông đến, gạt hai chân của Chân Hậu Đôn, hai tay nàng lấy tốc độ cực nhanh vịn hai tay Chân Hậu Đôn, Chân Hậu Đôn còn chưa kịp phản ứng, đã bị Chân Linh hung hăng hất qua bả vai, nặng nề té xuống đất.

Chân Linh không đợi hắn kịp đứng lên, ba cây ngón châm cầm trong tay đã tàn nhẫn đặt tại tử huyệt của hắn.

Về mặt nàng lạnh băng, thanh âm sắc bén nói: "Chân Hậu Đôn, nói, ngươi nhốt Bích Ba ở đâu?"

Chân Hậu Đôn lúc này mặt xám như tro tàn, hai mắt hiện lên kinh sợ. Tốc độ thật đáng sợ, thủ pháp thật quý dị, võ công của hắn nhìn khắp giang hồ đã là một tay lão luyện, không thể tưởng tượng được còn chưa kịp ra tay, đã bị nàng đánh cho ngửa mặt lên trời, chỉ một chiêu đã có thể chế ngự cao thủ như hắn, bản lĩnh của nàng không chút nào giấu diếm.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn như cũ không cảm nhận được nội lực của nàng, là nàng sâu không lường được, giấu thật tốt, hay là nàng thật không có nội lực?

Chân Hậu Đôn chọn cái đầu tiên, bởi vì hắn không thể tin một người không có nội lực chỉ dùng một cái nhấc đã đem hắn đánh ngã.

Hắn quay đầu đi chỗ khác, hừ lạnh một tiếng. "Bích Ba nào, nghiệt nữ Chân Linh nhà ngươi, lão phu nuôi ngươi lớn như vậy, kết quả là không ngờ ngươi lại đại nghịch bất đạo với lão phu như thế, giết huynh giết cha, ngươi sẽ bị báo ứng, ngươi căn bản ngay cả súc sinh cũng không bằng."

"Ha ha ha ha..." Chân Linh nghe vậy phá thành cười to. "Chân hậu Đôn, tội giết huynh giết cha để trên người ta không đứng, lại nói, nếu có báo ứng, thì cũng là ngươi, năm đó ngươi cưỡng dâm chính thân muội của mình, tự tay giết phụ thân của mình, bây giờ lại nói như thế, trong lòng ngươi chẳng lẽ không cảm thấy áy náy? Nếu ta ngay cả súc sinh cũng không bằng, vậy ngươi tính là cái gì, ngươi mới chân chính là súc sinh."

Giọng Chân Linh thanh thúy vang dội, Chân Hậu Đôn nghe xong, sắc mặt chết lặng, tay hắn bắt đầu run rẩy, chỉ vào Chân Linh. "Ngươi, ngươi làm sao có thể biết được? Rốt cuộc ngươi là ai?"

Chuyện năm đó, hắn tuyệt đối giữ kín bí mật, trên đời này tuyệt đối không có người nào biết. Năm đó, hắn vừa mới hai mươi, còn chưa lấy vợ, bởi vì mê luyến dung mạo tuyệt mỹ như nguyệt của muội muội, thừa dịp một lần say rượu, hắn đem muội muội của mình kéo tới hậu viện không người mà cưỡng bức, sau khi xong việc, bị phụ thân đi tìm phát hiện, ngay tại chỗ ra sức mà hung hăng mắng hắn một chửi.

Khi đó hắn còn trẻ bị tức giận, đương nhiên không chịu nổi mắng chửi như vậy, hơn nữa chuyện gièm pha như thế một khi truyền ra ngoài, như vậy tiền đồ của hắn nhất định bị hủy, vì thế, hắn nhẫn tâm giết chết phụ thân và muội muội của mình, đem hài cốt chôn trong vườn hoang nơi ở cũ, nhiều năm qua đi, căn bản không ai biết được việc này.

Hắn nghĩ, bí mật này sẽ theo hắn suốt đời cho tới khi xuống lòng đất, không ngờ lại bị nghiệt nữ Chân Linh kia biết...

Chân Linh lạnh lùng nhìn Chân Hậu Đôn, trong mắt như có mũi nhọn sắc bén, như một lưỡi đao sắc bén, đâm thật sâu vào tim Chân Hậu Đôn, hắn đối mặt với đôi mắt sáng trong như ngọc này, thậm chí có một loại cảm giác vô cùng xấu hổ, từng ấy năm tới nay, lần đầu tiên hắn cảm thấy bản thân mình dơ bẩn đến như vậy, đứng trước một đôi mắt như vậy, mọi hành vi phạm tội của hắn bị phóng đại lên vô hạn, tất cả mọi thứ, không chỗ nào che giấu.

"Chân Hậu Đôn, hắn là ngươi không thấy xa lạ với câu nói này, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, ngày đó ta từng nói, nếu ngươi lại muốn giết ta, ta không thể giết ngươi, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết, hôm nay, ta liền cho ngươi sống không bằng chết." Về mặt Chân Linh sát khí lan tràn, đối với loại súc sinh không hề có đạo đức luân lý này, nàng giận dữ tới mức ngực như muốn nổ tung.

Trước khi tới đây, Tư Đồ Minh đã đem bí mật mà Chân Hậu Đôn chôn giấu nói cho nàng biết, mỗi một sự kiện từng xảy ra của mỗi thành viên Mị Dạ Đế quốc, Mị Dạ đều có ghi chép lại, bởi vì tính chất đặc thù của thân phận Chân Hậu Đôn, Mị Dạ Đế quốc có người âm thầm đem tư liệu của hắn xóa bớt, hôm nay Tư Đồ Minh mới biết được bí mật này.

Khi hắn nói cho Chân Linh biết, trong lòng Chân Linh như có ngọn lửa cháy bùng rực, hận không thể lập tức giáo huấn Chân Hậu Đôn như súc sinh này.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Ngươi Đáng Chết

Chân Hậu Đôn nghe thấy Chân Linh nói như thế, giờ phút này sắc mặt có chút sợ hãi, hắn cố tình áp chế, định dùng giọng tỉnh táo nhất nói: "Hừ, cho dù ngươi có năng lực thì như thế nào, nếu ngươi giết ta, a hoàn của ngươi cũng đừng mong sống sót, không có thuốc giải của ta, không ai có thể giải được độc này."

Hai mắt Chân Linh lộ ra ánh sáng sắc lạnh, ngón châm trong tay lấy tốc độ thật chậm đâm vào trong ma huyết của Chân Hậu Đôn, sau đó lạnh lùng nói: "Chân Hậu Đôn, ngươi yên tâm, về việc làm thế nào để người ta sống không bằng chết ta còn có rất nhiều chiêu chơi với ngươi, chúng ta cùng xem thử xem, xem ai có thể kiên trì đến phút cuối cùng." Nói xong, lại đâm thêm một châm.

Sắc mặt Chân Hậu Đôn tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, trong cơ thể hắn, giống như bị hàng vạn hàng ngàn con kiến độc đang gặm cắn, toàn thân đau đớn đến tê dại, hơn nữa sau đó còn đau đớn hơn, mang theo sự rét lạnh thấu xương, lạnh lẽo phát ra từ trong xương khiến tim của hắn cũng bắt đầu run rẩy.

Hắn cuộn trên mặt đất, run rẩy không ngừng.

"Chân, Chân Linh... ngươi đã làm gì ta?" Hắn đau đến khàn giọng hét to.

"Chân Hậu Đôn, ta cũng chả làm gì ngươi, chỉ đâm vào ma huyết của ngươi mà thôi, a, quên nói cho ngươi biết, trên ba cây ngón châm này có tẩm một loại độc rất đặc biệt, sẽ không làm ngươi chết, đối với thân thể cũng không gây thương tổn, chỉ là sẽ làm cho người ta đau đớn mà thôi, Chân Hậu Đôn, cảm giác như thế nào?" Chân Linh ngược mắt nhìn đi chỗ khác, giống như không đành lòng nhìn đến tình cảnh bi thảm của Chân Hậu Đôn.

Chân Linh lúc này lại bắt đầu phát tác tâm bệnh, khi nàng chính thức trở thành sát thủ, loại đau đớn này bắt đầu dây dưa với nàng, nhìn nàng tỉnh tỉnh cứng cứng coi như vậy, nhưng vẫn không thể vượt qua được tâm bệnh này.

Mỗi khi tới phút cuối, giây phút nàng phải xuống tay đều hiện lên sự đau lòng cùng với không đành lòng, có đôi khi nàng nghĩ, tâm của nàng vẫn rất lương thiện, đồng thời giết người, cũng là giết chính bản thân mình.

Không ai biết, nỗi đau đớn mỗi khi nàng giết một người, không ai biết, nàng không muốn trở thành sát thủ đứng đầu thiên hạ, nếu có thể, nàng tình nguyện là người bình thường cả đời.

Trong lúc Chân Linh đang chìm trong ký ức, sắc mặt trắng nhợt hết sức, Tư Đồ Minh đã đi tới, đem nàng ôm thật chặt vào lòng. "Chân nhi, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, không cần nhớ lại."

Bàn tay to của Tư Đồ Minh, nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, hơi ẩm nhàn nhạt lượn lờ xung quanh nàng, mang theo hương vị của riêng hắn, khiến tâm bệnh của nàng từ từ hoãn lại.

"Tư Đồ Minh..." Chân Linh khẽ lên tiếng gọi.

Tay Tư Đồ Minh, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Chân Linh, để nàng nhìn mình. "Chân nhi, nỗi đau đớn của nàng, ta đều hiểu."

Một câu vô cùng đơn giản, chứa đựng rất nhiều thâm tình. Chân Linh sau khi nghe xong, vẻ mặt rung động, không ngờ hắn hiểu nỗi đau đớn của nàng...

Cuộc đời này được yêu như thế, vậy là đủ rồi, tất cả chỉ cần như vậy là đủ.

Tư Đồ Minh tất nhiên hiểu được nỗi đau đớn của Chân Linh, thậm chí hắn so với chính bản thân Chân Linh còn hiểu hơn nhiều, bởi vì hắn biết thân thể nàng là do linh hồn của thượng thần viên cổ hoá thành, có linh hồn thuần khiết nhất, có tấm lòng thiện lương nhất.

Trở thành sát thủ đối với nàng mà nói, nhất định là một việc rất đau đớn, đồng thời giết người, trong nội tâm chính mình cũng sẽ đau đớn như bị lăng trì.

Giờ phút này tận đáy lòng Tư Đồ Minh âm thầm quyết định, từ giờ trở đi, hắn tuyệt đối sẽ không để nàng lại dính tới máu tươi, hắn sẽ lấy mạng của hắn đi bảo vệ nàng, tuyệt đối không làm cho nàng đau đớn...

"A! Thật khó chịu, Chân Linh, người giết đi, người giết ta đi!" Tiếng Chân Hậu Đôn đánh gãy hai người đang ôm nhau.

Chân Linh cùng Tư Đồ Minh nhẹ nhàng buông ra, cùng nhìn về phía Chân Hậu Đôn đang quay cuồng trên mặt đất. Chân Linh muốn đi ra, lại bị Tư Đồ Minh giữ chặt.

Hắn nắm chặt tay nàng, dịu dàng nói: "Chân nhi, để ta tới cho, cho dù nàng không phải là Chân Linh, nhưng tội danh giết cha ta sẽ không để cho nàng gánh chịu, có ta ở đây, mọi thứ hãy để ta gánh vác."

Chân Linh nghe Tư Đồ Minh nói vậy, ngược mặt nhìn thật sâu vào hắn. Trong lòng, chưa từng kích động như vậy, lòng nàng như mặt hồ bị người ta ném vào một cục đá, mặt nước dao động tầng tầng gợn sóng.

Thì ra, được người nâng niu trong lòng bàn tay lại có cảm giác tốt đẹp đến như vậy.

Tư Đồ Minh nhẹ nhàng buông Chân Linh ra, đi đến bên cạnh Chân Hậu Đôn, hắn ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn Chân Hậu Đôn đang giãy dụa đau đớn, trong tròng nhưng lạnh lùng nói: "Chân Hậu Đôn, không ngờ người lại là người của Mị Dạ Đế quốc ta, hôm nay, ta liền lấy mạng của người."

"Đừng, Dạ Đế, đừng giết ta, van xin người đừng giết ta, chỉ cần người không giết ta, ta sẽ cung cấp chính xác chứng cứ chứng minh Thánh chủ mưu phản, Dạ Đế, van cầu người đừng giết ta..." Chân Hậu Đôn nghe thấy Tư Đồ Minh nói vậy, rốt cuộc không thể tiếp tục giữ bình tĩnh, hắn run rẩy nhìn Tư Đồ Minh, hai mắt choáng ngợp sợ hãi chết chóc.

Tiếng nói trong tròng nhưng lạnh lùng của Tư Đồ Minh thân nhiên vang lên. "Chân Hậu Đôn, bây giờ hối hận thì đã muộn, người sai ở chỗ không nên phái người tới ám sát Chân nhi, hôm nay mạng của người, bản tôn định rồi." Dứt lời, dưới sự sợ hãi cực độ của Chân Hậu Đôn, hắn vung tay lên, áp xuống ngực Chân Hậu Đôn.

Chân Hậu Đôn còn chưa kịp đau hét lên chợt trợn hai mắt, chết trong sự không cam lòng cực độ.

Chân Từ An và Chân Từ Phong bị thương nặng đứng một bên lúc này rốt cuộc không thể tiếp tục trầm mặc, hai người kinh hãi hô to. "Có thích khách, có thích khách!!!"

Tư Đồ Minh lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, chỉ thấy hắn vung ống tay áo lên, vô số trận gió mạnh mẽ biến hoá khôn lường bay ra, đánh về phía hai người đang hô to.

"Có thích..." Tiếng la cuối cùng của hai người còn chưa dứt, đã bị hai trận gió mạnh mẽ kéo ra ngoài, nặng nề đập vào tường, thổ huyết bỏ mạng.

"Chân nhi, chúng ta đi cứu Bích Ba." Tư Đồ Minh ôm Chân Linh đang bị vây trong trạng thái ngây ngốc hướng Thiên phòng bay đi.

"Thích khách, thích khách ở đâu, mau bắn tên!" Thị vệ nghe tin mà đến dừng lại, nhìn Tư Đồ Minh và Chân Linh đang bay giữa không trung, lớn tiếng la hét.

Tiếng hét to vừa dứt, cung thủ rất nhanh dàn trận, kéo căng dây cung nhắm thẳng vào Tư Đồ Minh và Chân Linh giữa không trung.

"Bắn tên." Thị vệ cầm đầu lạnh lùng truyền lệnh.

Trong nháy mắt, tên bạc như mưa, lấy tốc độ mạnh mẽ bay nhanh về phía Tư Đồ Minh và Chân Linh.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Sức Mạnh Đáng Sợ

Về mặt Tư Đồ Minh trong tròng nhưng lạnh lùng, hắn vung ống tay áo lên, mũi tên bạc điên cuồng lao đến đều bị đánh rơi, vỡ thành bụi phấn.

Thị vệ có mặt ở đó, hoàn toàn ngây dại. Đây là người sao? Sức mạnh thật đáng sợ!

"Chạy mau! Mọi người chạy mau!!" Thị vệ thấy ba vị chủ nhân của phủ Tướng quân đều chết trong tay Tư Đồ Minh, lúc này lại nhận thấy công lực sâu không lường được của Tư Đồ Minh, những người này cũng không còn ý chí chiến đấu mà dấy dưng, quyết định chạy trốn chết quan trọng hơn.

Nhìn những người này tháo chạy, Tư Đồ Minh và Chân Linh cũng không truy đuổi tới cùng, bây giờ quan trọng hơn là cứu Bích Ba.

Thân ảnh hai người, bay xuống Thiên phòng.

Đẩy cửa đi vào, trước mặt bị một đạo ánh sáng sắc lạnh đánh úp lại.

Sắc mặt Tư Đồ Minh lạnh lùng, vung ống tay áo, đem phi đao kia hung hăng đánh rơi trên mặt đất. "Là người, Nam Cung Thần!"

Nam Cung Thần trước mặt, trường bào óng ánh, ánh mắt ngoan độc nhìn Tư Đồ Minh và Chân Linh, ngửa mặt lên trời cười to. "Ha ha ha, Dạ Đế, người cũng không ngờ là trầm đi."

Tư Đồ Minh trong trời nhưng lạnh lùng không nói.

Chân Linh nhìn Nam Cung Thần đang điên cuồng giương giọng nói: "Nam Cung Thần, người thật hèn hạ."

Nam Cung Thần cười lạnh lẽo, hai mắt diêm dúa lấp lánh ánh sáng dữ tợn khát máu. "Chân Linh, trầm còn dễ tiện hơn nhiều." Dứt lời, hắn vỗ tay hai cái, không bao lâu liền có người mang vào một cái bao tải.

"Mở ra."

"Vâng, hoàng thượng." Người kia nghe lệnh mở bao tải ra, hình ảnh đập vào mắt, khiến lòng Chân Linh đau đớn.

Trong bao tải chính là Bích Ba, đúng hơn là Bích Ba bị chặt đứt tay chân, mắt bị người ta móc ra, hai tai bị cắt đứt, ngay cả đầu lưỡi cũng bị người ta rút, nàng lúc này, sống không bằng chết.

"Bích Ba!!!" Chân Linh đau lòng hô to, nàng vội vàng muốn nhào đến, nhưng hai tay bị Tư Đồ Minh giữ chặt.

"Chân nhi, đừng kích động, tỉnh táo lại." Tư Đồ Minh nhìn Chân Linh bị thương thống khổ như thế, trong lòng cũng đau đớn theo. Hắn lạnh lùng nhìn Nam Cung Thần, hôm nay, hắn nhất định muốn hắn trả nợ máu.

Chân Linh gầy gò ở trong ngực Tư Đồ Minh, một lát sau, nàng hoàn toàn an tĩnh lại, hết lớn với Nam Cung Thần. "Nam Cung Thần, hôm nay Chân Linh ta sẽ khiến người sống không bằng chết, ta muốn người hối hận vì những gì hôm nay người gây nên, ta muốn người đau đớn gấp mười lần để trả nợ máu này."

Dứt lời, nàng ngửa mặt lên trời hét một tiếng, mái tóc dài của nàng bay múa giữa không trung, hai mắt nàng nhiễm màu đỏ, nàng đẩy Tư Đồ Minh ra, sức lực to lớn, làm cho tất cả mọi người giữa sân kinh hãi.

Chân Linh bây giờ, rõ ràng chính là Tu La ở Địa Ngục, ác ma đáng sợ chỉ biết đoạt mạng người.

"Chân nhi!" Tư Đồ Minh bị đẩy ra vài bước, hắn không khỏi kinh hãi cùng chấn động gọi Chân Linh.

Chân Linh lúc này, hoàn toàn làm cho hắn hoảng loạn, vừa rồi nàng dùng hết sức đẩy hắn, hắn cảm nhận được trong cơ thể nàng có một sức mạnh đáng sợ đang rực rộ, một chương vừa rồi, nếu đối lại là người thường, đã học máu bỏ mình.

Tư Đồ Minh ý thức được tình thế nghiêm trọng, hắn vội chạy đến, muốn đem Chân Linh ôm vào lòng, muốn khắc chế luồng sức mạnh đáng sợ kia trong cơ thể nàng, nhưng thân ảnh hắn vừa mới xẹt qua, đã bị sức mạnh đáng sợ phát ra của Chân Linh bắn trở về, rơi xuống mặt đất, lui về phía sau vài bước mới có thể đứng vững thân mình.

Sự điên cuồng trên mặt Nam Cung Thần đã gỡ bỏ, tất cả máu cũng rút đi, bộ dạng hắn không thể tin nhìn Chân Linh, trong lòng kinh hãi đến cực hạn.

Đây, đây, đây là người sao? Nàng, nàng rốt cuộc là quái vật gì? Tại sao lại có sức mạnh đáng sợ đến như vậy?

"Hoàng thượng, chạy mau!" Hộ vệ ngấm bên cạnh Nam Cung Thần hoảng sợ mà hô to.

Nam Cung Thần lúc này mới thu hồi kinh hãi, vội vàng nhảy lên.

"Muốn đi, không có cửa đâu, nói cho các người biết, hôm nay bất luận kẻ nào cũng đừng mong sống sót rời khỏi đây." Tiếng Chân Linh lạnh lùng uy hiếp như từ Địa Ngục truyền đến, hơi thở lạnh lẽo làm cho độ ẩm của cả Thiên phòng giảm xuống.

Lời vừa hạ xuống, thân thể nàng bay nhanh ra ngoài, mọi người chỉ thấy luồng ánh sáng trắng chói lóa, còn chưa kịp kêu thành tiếng, đã dễ dàng thổ huyết bỏ mạng, hai mắt sợ hãi đóng băng, chết không nhắm mắt.

Thân thể Nam Cung Thần bị hất bay ra ngoài, nặng nề đập xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi thật lớn.

Hắn nhìn hơn mười thi thể trên mặt đất, hai mắt phát ra sự sợ hãi tới cực điểm. Âm vệ này, đều là đương kim thiên hạ cao thủ số một số hai, thế nhưng bị nàng dùng một chiêu liền chết toàn bộ, thật đáng sợ!

Chân Linh mới hạ xuống, áo trắng nhiễm vài vết máu nhỏ, đập vào mắt là màu hồng và màu trắng tinh khiết lần lượt thay đổi cùng một chỗ, thành hình ảnh xinh đẹp

đánh sâu vào thị giác, bước chân của nàng mơ hồ, hai mắt nhuộm đỏ, nàng giờ này phút này, gần như bị sức mạnh đáng sợ trong cơ thể khổng lồ, nàng dùng không được, chỉ có thể giết sạch mọi người, nàng mới có thể dừng lại.

"Người không thể giết trầm..." Nam Cung Thần cực lực áp chế sự sợ hãi trong lòng, muốn dùng giọng điệu bình tĩnh nói chuyện, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới phát hiện bất luận thế nào cũng không thể bình tĩnh, dưới sát khí đáng sợ, hắn hoàn toàn sợ hãi, sự sợ hãi bản năng điên cuồng cuốn lấy hắn, hắn run rẩy, chậm rãi bỏ về phía sau.

Chân Linh đối với lời của hắn mất đi tai ngơ, trong mắt nàng chỉ có sát khí, sát khí hủy thiên diệt địa, ba nghìn tóc đen, xinh đẹp bay lên, phối với đôi mắt màu đỏ, cực kỳ giống Tu La đòi mạng.

Nàng vươn năm ngón tay, hướng tới cổ Nam Cung Thần chụp lấy.

"Chân nhi, không được..." Ngay thời điểm khẩn trương như thế, Tư Đồ Minh hoảng sợ hô to, hắn hồi há nhào tới, từ phía sau Chân Linh ôm thật chặt.

Ánh mắt hắn tràn ngập sự hoảng sợ và đau đớn, hắn ở bên tai Chân Linh, dùng tiếng nói dịu dàng gọi nàng, muốn đem nàng từ trong điên cuồng kéo trở về. "Chân nhi, Chân nhi, dừng lại, mau dừng lại."

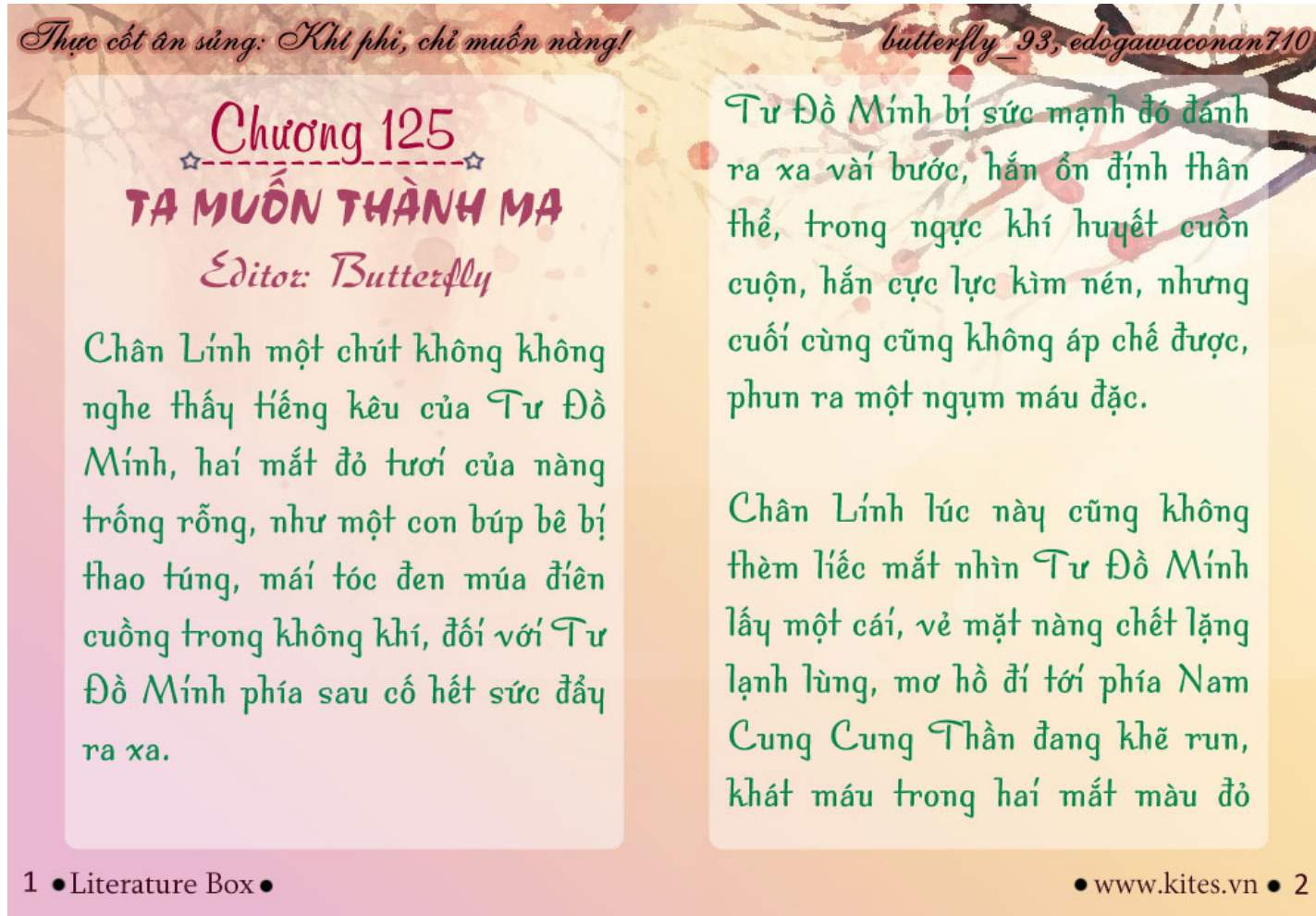
Mặc dù Tư Đồ Minh không rõ luồng sức mạnh kia đến tột cùng là cái gì, nhưng hắn lại cảm nhận được hơi thở tà ác, nếu như bình thường Chân Linh giết Nam Cung Thần hắn không chỉ không ngăn cản mà còn có thể hỗ trợ, mà giờ phút này nàng muốn giết Nam Cung Thần, hắn nhất định phải ngăn cản.

Nhân lúc luồng sức mạnh tà ác đang lượn lờ trong cơ thể nàng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, ngăn cản còn kịp. Nếu giết Nam Cung Thần, máu của hắn chắc chắn sẽ khiến cho sức mạnh kia trong cơ thể nàng trở nên điên cuồng. Bởi vì máu của Nam Cung Thần cũng rất tà ác, một khi dính vào, đến khi đó bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản được, luồng sức mạnh cường đại tà ác sẽ hoàn toàn đem nàng phản phệ, chỉ sợ thiên hạ sẽ vì vậy mà rung chuyển, mọi người sẽ bị vấy trong nước sôi lửa bỏng.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Ta Muốn Thành Ma

càng đậm.

"Không được, Chân Linh, người nhìn Dạ Đế đi, hắn bị thương, hắn vì người mà bị thương, người tỉnh táo lại đi, nếu người giết ta, nhất định Dạ Đế sẽ đau khổ tột cùng, người nhìn thấy không, Dạ Đế hiện tại sống không bằng chết, người nhìn hắn... người nhìn hắn..." Nam Cung Thần cũng biết lúc này Chân Linh đã mất đi lý trí, nếu như có thể thức tỉnh ý chí của nàng,

như vậy bản thân hắn nói không chừng còn có thể tránh được một kiếp.

Chân Linh một chút cũng không nghe thấy, mắt đỏ khát máu hoàn toàn trống rỗng, nàng nhắm thẳng tim Nam Cung Thần tàn nhẫn đánh tới.

"Chân nhi, dừng lại..." Thân thể bị thương của Tư Đồ Minh lần thứ hai nhào tới, giờ này khắc này, chỉ

có hắn mới có thể đánh thức Chân Linh, nếu ngay cả hắn gọi cũng không tỉnh, như vậy Chân Linh nhất định sẽ thành ma...

Trong cơ thể của nàng có sức mạnh của thượng thần viễn cổ lưu lại, nếu có thể gọi ý chí của nàng dậy, mọi thứ còn kịp cứu vãn, sức mạnh tà ác này nhất định cùng người đó có liên quan, đúng rồi, Cửu biến lam liên, vấn đề nhất định là ở Cửu biến lam liên.

"Chân nhi, Chân nhi nàng hãy tỉnh lại, ta là Tư Đồ Minh, Chân nhi, ta chờ nàng lâu như vậy, đau khổ lâu như vậy, nàng hẳn tâm để ta lại đau khổ mà chờ đợi sao? Chân Linh, không phải nàng muốn biết quá khứ của ta sao? Nàng tỉnh lại, ta sẽ lập tức nói cho nàng biết, ta đem mọi thứ đều nói cho nàng biết, Chân nhi, nàng nhanh tỉnh lại đi, không được để sức mạnh này thao túng nàng, nàng rất kiên cường, nàng nhất định phải chiến thắng

sức mạnh này, nếu ngay cả lính hồn
tính khiết của nàng cũng bị sức
mạnh tà ác này nhiễm bẩn, thì cả
đại lục Ngân Nguyệt này thật xong
rồi, Chân nhí..." Sống lâu như thế,
lần đầu tiên Tư Đồ Minh nói nhiều
như vậy, hắn ôm chặt lấy nàng, ở
bên tai nàng dịu dàng nói.

Ánh đỏ trong mắt Chân Lính dần
phai nhạt, tay nàng hơi thu trở về.

Tư Đồ Minh thấy vậy, biết Chân

Lính nghe được lời của hắn, đang
cùng sức mạnh kia đấu tranh, vì
thế hắn mừng như điên mà lên
tiếng: "Chân nhí, nàng nghe được
giọng nói của ta đúng không? Chân
nhí, nàng nhất định có thể chiến
thắng sức mạnh tà ác kia, chỉ cần
nàng tỉnh táo lại, ta sẽ nói cho nàng
biết tất cả, tất cả mọi thứ nàng
muốn biết, Chân nhí, tỉnh lại nhanh
lên..."

Nam Cung Thần thấy thế tấn công

của Chân Lính có chút ngừng lại,
không khỏi đứng lên lui về phía sau
vài bước, đúng lúc hắn cho là mình
đã hết sức an toàn, Chân Lính lại
một lần nữa bắt đầu điên cuồng.

"A..." Nàng điên cuồng rống lên
một tiếng, thanh âm thô lương lạnh
như băng, giống như tiếng ác quỷ
phát ra, khiến người nghe cảm thấy
sởn tóc gáy.

Mái tóc dài xinh đẹp của nàng bay

múa, bạch y nhiễm máu loang lổ
bay phất phới, con mắt đỏ như máu
vốn dĩ đã nhạt bớt, lúc này trở nên
càng thêm đỏ, điên cuồng khát máu,
tựa như đêm đen, có thể đem người
thật sâu hút vào trong đó...

Nàng đánh ra một chưởng với Tư
Đồ Minh đang ở phía sau ôm nàng,
Tư Đồ Minh bị đánh bay đi, lại
một lần nữa phun ra một ngụm
máu tươi...

"Chân nhí, nàng tỉnh lại đi, nàng biết nàng đang làm cái gì không? Nếu nàng giết Nam Cung Thần, thì cả đời nàng sẽ bị sức mạnh tà ác này khống chế, nàng vĩnh viễn sẽ không có cơ hội thoát ra, Chân nhí, nàng phải kiên cường lên, lấy linh hồn tinh khiết của nàng, lọc nó..." Nói xong, Tư Đồ Minh bắt chấp thân thể bị trọng thương của mình, lại một lần nữa bay qua ôm chặt lấy Chân Linh.

Giờ này phút này, hắn cho dù chết, cũng không thể để cho nàng hóa thành ma, như vậy sẽ hủy hoại nàng.

"A..." Chân Linh lại một lần nữa phát ra một tiếng hét lớn, lúc này đây không còn là tiếng hét khủng bố nữa.

Tiếng hét này, tràn ngập đau đớn cùng tình yêu sâu đậm, trong lòng nàng đau, hoàn toàn bị vây giữa

một mảnh đau khổ.

"Chân nhí..." Tư Đồ Minh ở bên tai Chân Linh, dùng thanh âm dịu dàng nhất gọi nàng, một tiếng này, như xuyên thấu thời gian, từ phía chân trời cổ xưa vĩnh cửu từ từ truyền đến.

Lời hắn vừa dứt, khóe miệng thần nhiên gợn lên một độ cong nhẹ, hắn biết, nàng đã chiến thắng sức mạnh tà ác kia, hắn, rốt cục thành công...

Ý thức của Tư Đồ Minh dần dần tan rã, cuối cùng chìm vào trong bóng tối, hôn mê bất tỉnh...

Trong nháy mắt lúc Tư Đồ Minh bất tỉnh, trong cơ thể Chân Linh tỏa ra ánh bạch quang sáng ngời, luồng ánh sáng thanh khiết, sáng rực rỡ, đem toàn bộ phủ Tương quân chiếu rọi một cả một vùng.

Nam Cung Thần nhìn một màn này, hoàn toàn ngây dại, ánh sáng

trắng mãnh liệt, khiến mắt hắn như bị bỏng, dưới luồng sáng kia, hắn cảm thấy bản thân hắn thật ghê tởm, hành vi phạm tội trong quá khứ hiện về trong trí óc, hắn thở dài một tiếng, chống đỡ thân thể bị thương, chậm rãi rời đi...

Tư Đồ Minh và Chân Linh đều bị luồng ánh sáng trắng mãnh liệt vây xung quanh, thật lâu, luồng bạch quang kia mới tản ra.

Chân Linh chậm rãi mở mắt, khi nàng nhìn thấy Tư Đồ Minh hôn mê trên người nàng, vẻ mặt đau khổ, hai tay ôm hắn thật chặt.

Nàng ở bên tai hắn, đau lòng nói: "Tư Đồ Minh, ta đã kiên trì, chàng cũng phải kiên trì không được ngã xuống, nếu không ta sẽ hận bản thân cả đời, Tư Đồ Minh, chàng cũng phải kiên cường, cố lên. Ta yêu chàng..."

Nói xong, nàng nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn.

Đúng lúc này, Niếp Minh Liệt mang theo người trong ám tổ tiến vào. Đáng lẽ hắn phải tới từ lâu rồi, nhưng ngay đầu ngõ của phủ Tướng quân, không ngờ lại bị một đám hắc y nhân có thực lực mạnh ngăn cản, sau một màn chém giết, một đám hắc y nhân mấy trăm người bị bọn họ giết hết, lúc này mới thoát ra vội vàng chạy tới.

Không ngờ vừa mới vào liền nhìn thấy hình ảnh Chân Linh hôn Tư Đồ Minh, mặt Niếp Minh Liệt ngớ ra, sau đó liền bình thường, nhưng ám tổ phía sau hắn tất nhiên không thể trấn tĩnh được, a! cũng mở to mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn Chân Linh.

Dạ Đế thần thánh của bọn họ, thế nhưng bị người ta hôn? Dạ Đế như thần tiên, thế nhưng cũng có tình ái của người thường?

HẾT CHƯƠNG 125

Chương 126: Người Thần Bí Của Mị Dạ Đế Quốc

Thực cốt ân sủng: Kht phi, chỉ muốn nàng!

butterfly_93, edogawaconan710

Chương 126 NGƯỜI THẦN BÍ CỦA MỊ DẠ ĐẾ QUỐC

Editor: Butterfly

Trong mắt mọi người ở Mị Dạ Đế quốc, Dạ Đế Tư Đồ Minh thật sự giống như thần tiên, hắn không chỉ có dung mạo trong trẻo nhưng lạnh lùng xuất trần mà quan trọng hơn là hắn lạnh nhạt vô dục vô cầu, nhưng nhìn hình ảnh ôm nhau trước mắt, hoàn toàn thay đổi cảm

giác nhiều năm của bọn họ, Dạ Đế của bọn họ, là người chứ không phải tiên. (Bướm: khụ... ta nói này các anh tài của Mị Dạ, Dạ Đế nếu là người cũng ko thể sống tới mấy trăm tuổi, hắn ko là tiên thì tạm thời gọi là bán tiên đi, nha~)

Trong lúc một nhóm người đang hết sức khiếp sợ, Niếp Minh Liệt phát hiện tình hình không thích hợp. Hắn liếc mắt nhìn bốn phía, trên mặt đất la liệt đầy các cỗ thi

thể, mà Tư Đồ Minh thì yêu đuối dựa trên người Chân Linh.

Niếp Minh Liệt là người đầu tiên ý thức được, chủ tử bị thương.

Chân Linh buông Tư Đồ Minh ra, nói với Niest Minh Liệt: "Niest Minh Liệt, người nhanh lại đây nhìn xem, Tư Đồ Minh hấn bị trọng thương."

Niest Minh Liệt mặc dù đoán ra

được, nhưng khi nghe Chân Linh nói ra, lại vẫn như cũ giấu không được khiếp sợ trong lòng.

Hắn vội vàng chạy đến, đưa tay bắt mạch cho Tư Đồ Minh, trong lúc dò xét, huyết sắc trên mặt mất hết, vẻ mặt đau đớn. "Chân Linh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao chủ tử bị thương nặng đến như vậy?"

Lòng Chân Linh đau xót, gắt gao

nắm chặt hai tay. "Thật xin lỗi, đều là bởi vì ta."

Niest Minh Liệt hít một hơi thật sâu, hắn biết lúc này truy cứu đã vô ích, tất cả đều do chủ tử quyết định, nếu không phải hắn quyết định làm như thế, nhất định không ai có thể gây tổn thương cho chủ tử, đây là chuyện riêng của chủ tử, hắn không có quyền hỏi đến, trước mắt việc quan trọng hơn chính là mang chủ tử về Mị Dạ Đế quốc, đến năm

trên giường tuyết điểm [1] chữa thương.

[1] Giường tuyết điểm: giường vừa nóng lửa lại vừa lạnh như băng.

"Chân Linh, không nên trì hoãn, thương thế của chủ tử cực kỳ nghiêm trọng, trong cơ thể hắn thậm chí có một lượng sức mạnh đáng sợ phản phệ hắn, nhất định phải trong vòng ba ngày đem hơi thở trong cơ thể chủ tử kia bức ra

ngoài, nếu không chủ tử sẽ lành ít dữ nhiều." Về mặt Niếp Mính Liệt đau đớn mà nói ra tất cả.

Chân Linh quá sợ hãi, nàng biết Tư Đồ Mính bị trọng thương, lại không ngờ thế nhưng đáng sợ như thế, lấy nội lực cao thâm như vậy của Tư Đồ Mính mà vẫn không thể kháng cự lại sức mạnh kia sao?

Lòng của nàng, giống như bị người ta hung hăng đâm một dao, đau tận

xương cốt.

Vừa rồi mọi chuyện phát sinh, nàng cũng không phải không có chút ý thức nào, thật ra là nàng biết, Tư Đồ Mính liều lĩnh đem nàng từ trong ảo cảnh lôi ra, một lần lại một lần bị sức mạnh kia đánh bay ra ngoài, nàng cũng biết, nàng biết công lực của Tư Đồ Mính có thể chống lại, cho dù bị thương cũng sẽ không nặng như vậy, không ngờ...

Không ngờ hẳn vì cứu nàng, không để ý tánh mạng của mình.

Trong mắt Chân Linh, ẩn chứa hơi nước, nàng cắn răng chịu đựng, không để cho nước mắt yếu đuối chảy xuống, nàng cực lực áp chế nỗi đau đớn không sao nói được, kích động nói với Niếp Mính Liệt: "Niếp Mính Liệt, người nói cho ta biết, làm thế nào mới có thể cứu Tư Đồ Mính, cho dù ta liều cả tính mạng, cũng phải cứu hẳn."

Niếp Mính Liệt thở dài trong lòng, hai người này vốn yêu đối phương tận xương tuỷ, vì sao còn có thể gặp nhiều đau khổ như thế này, chẳng lẽ không thể để bọn họ thật bình thường mà yêu nhau sao?

Hắn đỡ lấy Tư Đồ Mính, nhẹ giọng trấn an Chân Linh. "Chân Linh, trước tiên người đừng kích động, tuy vết thương của chủ tử nghiêm trọng, nhưng chỉ cần trong vòng ba ngày, đem chủ tử mang về

Mị Dạ Đế quốc, đặt hấn nằm trên giường tuyết điểm, thương thế trong cơ thể của chủ tử sẽ từ từ khôi phục trở lại."

Chân Lính sau khi nghe xong, vẻ mặt càng thêm kích động, nàng nắm chặt Niếp Minh Liệt. "Niếp Minh Liệt, bây giờ chúng ta phải lập tức đi Mị Dạ Đế quốc."

"Chân Lính, trước tiên hãy bình tĩnh, hiện tại chúng ta không thể

quay về Mị Dạ Đế quốc, việc chủ tử bị thương, người đó nhất định đã thu thập tin tức trước tiên, nếu chúng ta cứ như vậy mà đưa chủ tử về Mị Dạ Đế quốc, chỉ sợ người đó sẽ nhân cơ hội ám sát chủ tử." Đây chính là nỗi lo lắng của Niếp Minh Liệt, vốn khoảng thời gian trước cũng bởi vì ý đồ mưu phản của người đó mà chủ tử phải đi về xử lý, lại bởi vì chuyện tình của Chân Lính mà bỏ lỡ.

Mấy ngày này chủ tử vẫn không có ở Mị Dạ Đế quốc, chỉ sợ mọi thứ đã âm thầm bị người đó điều khiển, bởi vì thân phận đặc thù của người đó, chủ tử vẫn chưa hề động vào hấn, hiện tại chủ tử bị thương nặng, hấn tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội này, nói vậy không bao lâu sau, sẽ có người đến ám sát chủ tử.

Chân Lính kính hãi, đối với những việc ở Mị Dạ Đế quốc cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng hỏi qua

Tư Đồ Minh, thì ra trong khoảng thời gian có thể ở cùng Tư Đồ Minh, đều là Tư Đồ Minh đối lầy, hấn vì nàng, ngay cả việc quan trọng của Mị Dạ Đế quốc cũng hoãn lại?

Lòng Chân Lính, càng thêm đau đớn, tình yêu Tư Đồ Minh dành cho nàng, thế nhưng vượt lên trên tất cả, ngay cả tánh mạng của hấn cũng có thể trả giá, nàng, đáng giá sao?

Trong mắt nàng ẩn hơi nước, làm thế nào cũng không giấu được, hoá thành châu lệ, ào ào rơi xuống, nàng gắt gao nắm chặt hai tay, mặc cho đầu móng tay đâm vào da, nàng không một chút mảy may phát hiện.

"Niếp Minh Liệt, người đó rốt cuộc là ai?" Nàng nhíu xuống đầu đờn trong lòng, muốn dùng thanh âm bình tĩnh nhất hỏi.

Bây giờ nàng nhất định phải kiên

cường, Tư Đồ Minh vì yêu nàng mà trả giá như vậy, nếu nàng không vì hắn làm một chút gì đó, như vậy nàng không xứng nhận được tình yêu tận xương tuỷ của Tư Đồ Minh.

Nàng muốn cho mọi người biết, Tư Đồ Minh ngã xuống, còn có nàng, nàng cũng không phải là một nữ nhân cần người bảo hộ, nàng cũng có thể vì người yêu trả giá tất cả, nàng cũng có thể kiên cường mà

chống đỡ tất cả.

Chân Linh cũng không biết, nàng lúc này ở trong mắt mọi người giữa sân lại sáng chói như thế, chói tới mức mọi người không thể mở mắt ra được.

Khí phách của nàng, tuyệt đối không kém so với Tư Đồ Minh, Niếp Minh Liệt cũng bị khí phách của Chân Linh đột nhiên thay đổi làm chấn động, hắn thoáng sửng sồ

nhìn Chân Linh, trong lòng khẽ dâng lên một niềm vui khó tả.

Chỉ có nữ tử như vậy mới xứng với chủ tử của bọn họ, mới xứng với tình yêu mà chủ tử yên lặng trả giá.

Niếp Minh Liệt thu lại khiếp sợ trong lòng, trả lời câu hỏi của Chân Linh: "Chân Linh, người đó là Thánh tôn của Mị Dạ Đế quốc, địa vị chỉ dưới chủ tử, về phần thân

phận và bộ dạng thật sự của hấn, trong Mị Dạ Đế quốc cũng chỉ có chủ tử biết, chủ tử đối với hấn dung túng đủ kiểu, mặc kệ hấn làm cái gì, chủ tử cũng sẽ không truy cứu hấn."

Chân Linh nghe lời nói của Niếp Minh Liệt, ánh sáng cứng cỏi trong mắt càng đậm. Mặc kệ hấn là aí, nàng nhất định cũng sẽ không để cho hấn làm tổn thương Tư Đồ Minh.

Nàng lên tiếng nói: "Niếp Minh Liệt, tới nay chúng ta sẽ đi đến Mị Dạ Đế quốc, thương thế của Tư Đồ Minh tuyệt đối không thể chờ đợi thêm nữa."

"Được." Niếp Minh Liệt không chút chần chừ gật đầu.

HẾT CHƯƠNG 126

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Bí Mật Chế Tạo Thuốc Nổ

Chân Linh đi tới trước người Bích Ba, chậm rãi quỳ xuống trước mặt nàng, đầu lòng nói: "Bích Ba, ta từng nói phải bảo vệ em chu toàn, nhưng cuối cùng lại hại em rơi vào kết cục thảm thiết như vậy, ta hận bản thân, ta sẽ mạnh mẽ, ngày nào đó, ta nhất định sẽ khiến cho Nam Cung Thần phải đau khổ trả lại gấp mười, Bích Ba, em có hận ta không?"

Nước mắt Chân Linh, yên lặng chảy xuống. Tại nơi dị thế này, Bích Ba là người đầu tiên khiến nàng ấm áp, sự đơn thuần của nàng, sự đáng yêu của nàng, từng hình ảnh xoay quanh trong đầu, giống như mọi thứ tựa như ngày hôm qua, nhưng trong nháy mắt, đó là người và trời vĩnh viễn cách biệt.

Nàng đứng trước thi thể vô cùng thâm trầm của Bích Ba, đau đớn đập đầu lay. Trong lòng âm thầm thề, một ngày nào đó, nàng sẽ trở lại Tấn Nam Vương triều, đến lúc đó nhất định khiến cho Nam Cung Thần trả nợ máu.

Chạng vạng, trời chiều như máu, buồn bã đem mặt đất nhuộm ánh sáng đỏ.

Sau khi an táng Bích Ba, Chân Linh liền đi ra ngoài một mình.

Thân ảnh của nàng lần thứ hai xuất hiện trong sân một toà biệt viện yên tĩnh.

Nơi đây là trước kia nàng đưa ngân lượng cho thành viên Xích hội, vừa mới mua xong, lần này nàng đến, chính là muốn giao một việc cho thành viên Xích hội.

"Tham kiến Xích chủ." Tất cả mọi người đều chờ ở phòng nghị sự, hành lễ với Chân Linh.

"Thời gian cấp bách, mọi người không cần đa lễ như vậy. Ta tới là có việc quan trọng muốn nói với mọi người, trong khoảng thời gian này ta sẽ rời khỏi Tấn Nam Vương triều, nếu có chút việc gì các người tự mình bàn bạc quyết định, ngoài ra, giúp ta chú ý chặt chẽ mọi hành động của Tấn Nam Vương triều, đến khi ta trở lại bẩm báo từng việc một, bây giờ, ta có một việc quan trọng muốn mọi người hỗ trợ, mọi người, mời."

"Vâng."

Chân Linh cùng mấy trăm thành viên Xích hội yên lặng xuất hiện giữa một dãy núi cao hoang vu tĩnh lặng.

Thành viên Xích hội không hiểu vì sao Chân Linh dẫn bọn họ tới đây, trên mặt mỗi người đều mang theo tò mò.

Chân Linh quét mắt nhìn từng người một, sau đó đậm thanh nói: "Mọi người giúp ta thu gom đất đen ở đây, càng nhiều càng tốt."

Mọi người ngây ngốc, không rõ vì sao Chân Linh bảo mọi người như thế? Nhưng mà những người này đều đã được Bạch Vô Trần huấn luyện, chỉ biết nhận mệnh lệnh làm việc, những cái khác cho dù hiểu kỳ cũng sẽ không hỏi nhiều.

Vì thế, mấy trăm người liền bắt đầu khai thác đất đen.

Rất nhanh, sau nửa canh giờ.

Chân Linh nhìn đồng đất đen cao trước mắt, vẻ mặt hài lòng.

Nàng nói với mọi người: "Trong khoảng thời gian ta rời đi này, có một nhiệm vụ quan trọng giao cho mọi người, lát nữa ta sẽ dạy cho mọi người phương pháp, để các ngươi thử làm ra hoá dược [1] ta muốn, một khi làm ra thành công, các ngươi hãy âm thầm sản xuất một lượng lớn hoá dược." Trước kia khi còn ở trong Cẩm vương phủ, nàng trong lúc vô tình phát hiện ra chỗ này, đất đen ở đây, có chứa một lượng lớn quặng Kali Nitrat và lưu huỳnh, căn bản không cần bào chế, chỉ cần thêm một lượng than củi vừa phải có thể chế tạo ra hoá dược mà thời đại này không có.

[1] Hoá dược: thuốc nổ.

Mọi người lần đầu tiên nghe được từ hoá dược mới mẻ này, trong đám người có người không nhận được tò mò hỏi: "Xin hỏi Xích chủ, cái gì là hoá dược?"

Chân Linh cười nhẹ, cũng không lập tức trả lời câu hỏi của người kia. Nàng đi tới đồng đất đen, lấy vải dẹt đã chuẩn bị sẵn từ trên người ra, lấy một số lượng đất đen vừa phải bỏ vào cùng với than củi đã chuẩn bị trước, sau đó bỏ toàn bộ vào trong tấm vải, quấn thật kín, cuối cùng cột lại thật chặt, phía trên để một cái ngòi nổ.

Mọi người im lặng nhìn động tác của nàng, mỗi nghi ngờ trong lòng càng ngày càng sâu.

Chân Linh đem hoá dược đã được làm xong cầm trên tay, giọng nói với mọi người đang tò mò không thôi: "Các vị, đây chính là hoá dược, hiện tại, ta sẽ cho mọi người chứng kiến một chút uy lực của nó." Dứt lời, nàng lấy ra một cái hộp quẹt, thổi thổi, sau khi lửa cháy, mồi vào ngòi nổ của hoá dược.

Ngòi nổ cháy rất nhanh, Chân Linh hướng tới thung lũng cách đó không xa ném đi.

Hoá dược kia vừa rơi xuống đất, toàn bộ thung lũng lung lay, trên mặt đất tạo thành một cái hố lớn, bụi đất bốc lên cao mấy thước, sức mạnh như vậy, so với nội lực của đương kim cao thủ giang hồ số một số hai hợp lại vẫn còn mạnh hơn.

Hàng trăm thành viên Xích hội đều chấn động, trong mắt họ đều chứa sự kinh ngạc, nhìn cái hố to trong thung lũng, thật lâu cũng không thể hoàn hồn.

Sức mạnh hủy diệt thật đáng sợ, cái gọi là hoá dược nhỏ như vậy, mà lại có lực sát thương lớn như thế, nếu tập hợp mấy ngàn cái, mấy vạn cái, thì cả quân đội của một quốc gia, hoàn toàn không thể chống lại, có hoá dược này, nhất định không có sức mạnh nào địch nổi.

Chân Linh nhìn vẻ mặt mọi người ngờ ngốc, lần thứ hai giọng nói: "Các vị, bây giờ ta đem phương pháp dạy cho các ngươi, ta tin tưởng các ngươi, chắc chắn các ngươi sẽ không làm ta thất vọng, chờ sau khi ta trở lại, ta hy vọng nhìn thấy thành quả của mọi người, về việc này, mọi người phải giữ kín mà làm việc, nếu đem việc cơ mật này tiết lộ ra ngoài, nhất định sẽ đem đến hoạ sát thân, các ngươi hiểu ý của ta chứ?"

Mọi người sao lại không hiểu ý tứ của Chân Linh, bọn họ tuyệt đối sẽ không một ai đem cách chế tạo hoá dược tiết lộ ra ngoài, Xích chủ tôn trọng bọn họ, tín nhiệm bọn họ như thế, bọn họ nhất định sẽ không làm Xích chủ thất vọng.

"Thuộc hạ đã hiểu, xin Xích chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ sống chết giữ lấy bí mật này, cuộc đời này chết cũng nguyện trung thành với Xích chủ." Tiếng hô vang vọng thật lâu, trong lòng mỗi người nhiệt huyết sôi trào, lấy Chân Linh làm trung tâm, Xích hội vì được Chân Linh tin tưởng, càng thêm gắn kết lại với nhau.

Khi Chân Linh trở lại biệt viện Thanh Linh cư, trời đã dần mờ tối.

Mới vừa bước vào, Niếp Minh Liệt đã vội vàng ra đón. "Chân Linh, vừa rồi ngươi đi đâu vậy? Bọn ta còn nghĩ rằng ngươi đã xảy ra chuyện." Sắc mặt lo lắng của hắn khi thấy bóng dáng của Chân Linh mới dịu xuống.

Hiện tại là giai đoạn đặc biệt, Tư Đồ Minh bị trọng thương, nếu Chân Linh lại gặp chuyện gì bất trắc, thì bọn họ thật sự xong đời rồi.

"Ta đi ra ngoài chuẩn bị một việc, ngươi yên tâm đi Niếp Minh Liệt, Tư Đồ Minh bị trọng thương chưa khôi phục lại như trước, ta nhất định sẽ chú ý bảo vệ bản thân, tuyệt đối sẽ không làm mọi người lo lắng." Chân Linh chưa định đem chuyện về hoá dược nói cho Niếp Minh Liệt, không phải nàng không tin hắn, mà là nàng có tính toán khác.

Niếp Minh Liệt cũng không truy vấn đến cùng, hắn nhìn sắc trời nói: "Chân Linh, chúng ta đi thôi."

"Được."

Vì thế, đoàn người che chở Tư Đồ Minh đi đến Mị Dạ Đế quốc thần bí.

HẾT CHƯƠNG 127

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Mị Dạ Mai Phục Âm Sát

Mị Dạ Đế quốc, tọa lạc trên đỉnh núi Tuyết Diễm bí ẩn, nơi này bốn mùa tuyết phủ trắng, giữa đỉnh núi quanh năm đóng băng khắc nghiệt nhưng không kém hùng vĩ.

Dưới lớp tuyết dày trắng xóa chứa một bí mật to lớn, quốc gia hùng mạnh nhất - Mị Dạ Đế quốc mà bao năm nay thiên hạ kiếm tìm điều không một manh mối thì ra chính là nơi đây.

Lúc này đã là nửa đêm, bóng tối bao phủ không gian tĩnh mịch, ánh trăng khuyết soi xuống núi Tuyết Diễm vắng lặng.

Chân Linh dưới sự hướng dẫn của Niếp Minh Liệt, cuối cùng cũng đặt chân đến chân núi Tuyết Diễm. Nàng đưa mắt nhìn ngọn núi tuyết trắng mênh mông vô bờ, cất tiếng hỏi Niếp Minh Liệt.

“Niếp Minh Liệt, nơi này đích thực là vị trí của Mị Dạ Quốc sao?” Trước mắt nàng tất cả đều là tuyết trắng và băng phủ kín, Nàng bắt đầu hiếu kì với mảnh đất này, rốt cuộc Mị Dạ Đế quốc tọa lạc chỗ nào?

Niếp Minh Liệt gật đầu, môi nở nụ cười lơ lửng đưa mắt ngắm núi Tuyết Diễm, hần lảnh đạm nói: “Chân Linh ngọn núi này được gọi là Tuyết Diễm, không nằm trên bản đồ của quốc gia nào trên đại lục Ngân Nguyệt, không một ai biết được ngọn Tuyết Diễm này, Mị Dạ Đế quốc được đặt dưới những lớp băng tuyết này.”

Đặt dưới băng tuyết?

Chân Linh choáng váng, nói như vậy nơi bọn họ đứng chính là Mị Dạ Đế quốc?

Cung điện bên dưới lớp băng tuyết, là phương pháp mà Tư Đồ Minh nghĩ ra sao? Ngọn núi Tuyết Diễm này mặc dù rất lạnh, nhưng lớp tuyết bên dưới lại nằm ở trung tâm Trái Đất nên xuân ấm hạ mát, cung điện như vậy, không chỉ có thể che giấu mà quan trọng hơn nó rất an toàn và thoải mái, trên đời này ai có thể đoán được cung điện được xây dựng dưới lớp băng? Khó trách trong nhiều năm qua không ai có thể tìm ra được vị trí của Mị Dạ Đế quốc, vị trí xây dựng bí mật như vậy, sợ trên thế giới này không ai dám nghĩ ra.

Trong lúc Chân Linh đang yên lặng suy ngẫm, bốn phía ngọn núi tỏa ra những luồng sát khí được che giấu rất kỹ, nàng rung mình, quay lại nói nhỏ với Niếp Minh Liệt. “Niếp Minh Liệt, bảo vệ Tư Đồ Minh, có mai phục.”

Niếp Minh Liệt chấn động, hần không hề có cảm giác được hơi thở nào, Chân Linh không có nội lực lại có thể cảm giác được trước tiên, nàng, thật sự đã khác xưa, so với trước kia càng thêm lợi hại.

Niếp Minh Liệt gật đầu, sắc mặt nghiêm trang, ra ám lệnh cho Âm tổ phía sau, toàn tâm dốc hết sức bảo vệ an nguy cho Tư Đồ Minh.

Chân Linh lạnh lùng nhìn bốn phía, dưới ánh trăng, sát khí tuy rằng được che giấu rất kỹ, nhưng từ khi nàng ăn cửu biện lam liên, mọi giác quan đều nhạy bén hơn gấp mấy lần, bây giờ cho dù một hơi thở yếu ớt nàng cũng có thể cảm nhận rõ ràng.

Nàng âm thầm đưa tay vào bên trong áo, nắm chặt ngấm châm trong tay, cảm nhận mạch đập của đối phương, ngay lúc luồng sát khí dao động, tay nàng phóng ra, hơn mười hai ngấn châm dưới ánh trăng ánh lên ánh sáng bạc lạnh lẽo, tốc độ kia, so với tia chớp còn nhanh hơn, hướng về phía trụ băng so le không đồng đều mà đi.

Hắc y nhân ẩn phía sau những trụ băng vừa mới cảm nhận được các tia sáng ngấn châm, còn không kịp né tránh, đã bị tia sáng bạc do ngấn châm biến thành không một tiếng động đâm xuyên qua cổ, một dòng máu phun ra, nhuộm vài vệt máu lên những trụ băng.

Mười mấy tên hắc y nhân ngay cả một âm thanh nhỏ cũng không kịp phát ra, đã đứt hơi bỏ mạng.

Các hắc y nhân khác nhìn thấy vậy, hoàn toàn kinh hãi, nhìn nhau, cùng động đao hướng về phía Chân Linh mà ra tay.

“Bảo hộ Dạ Đế.” Niếp Minh Liệt sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc, quay lại gấp gáp nói với Âm tổ phía sau, bóng dáng của hần, liền xông ra ngoài, vũ khí trong tay là một sợi roi bạc, hắc y nhân và roi bạc dưới ánh trăng mờ nhạt đan vào nhau, tư thế đánh giết trở nên xinh đẹp.

Roi bạc đánh thẳng tiến, giữa không trung hoá thành ánh sáng trắng lạnh lẽo, tựa như một con rồng đang dạo chơi, điên cuồng gào thét rống giận, khí thế như hồng thủy, đẳng đẳng sát khí. Thân ảnh hắc y nhân vừa mới tiến tới, đã bị roi bạc chặn đường, chỉ nghe một tiếng gào thét, hắc y nhân vội vàng tung người tránh né.

Sau một chiêu, người hai bên đều đứng yên quan sát đối phương.

Nếp Minh Liệt lạnh giọng nói: "Các ngươi là người của Tuyết tổ [1], hừ, thật to gan, cũng dám đi ám sát Dạ Đế, đêm nay, các ngươi sẽ bị Mị Dạ Đế quốc xoá tên, bản toạ hôm nay nhất định phải giết hết các ngươi."

[1] Tuyết tổ: là tên một tổ đội, tương tự như Âm tổ mà Niếp Minh Liệt quản lý.

Nữ tử cảm đầu bọn hắc y nhân kia lạnh lùng cười to. "Ha ha ha, Niếp Minh Liệt, bây giờ không còn như trước kia rồi, Thánh chủ đã khống chế toàn bộ Mị Dạ Đế quốc, chỉ bằng người mà muốn giết chúng ta, thật sự là chuyện đùa, nói cho ngươi biết, từ hôm nay trở đi, ngươi đã không còn là Liệt đại nhân của Mị Dạ Đế quốc nữa, Thánh chủ nói, chỉ cần ta giết ngươi, sẽ thay thế vị trí của ngươi, Niếp Minh Liệt, nộp mạng đi."

Nữ tử hắc y nói xong, thả người bay lên, trường kiếm trong tay hoá thành ánh hồng quang, muôn hình vạn trạng, nhắm thẳng vào Niếp Minh Liệt.

Niếp Minh Liệt cũng biết nàng ta lợi hại, không dám khinh suất, roi bạc trong tay xoắn điên cuồng, mang theo tiếng gió lạnh lẽo điên cuồng gào thét, vô số trận gió mạnh mẽ gào thét, đánh thẳng vào một kiếm của nữ tử hắc y.

Trong nháy mắt, hồng quang và ngân quang xoắn vào nhau, cột băng bốn phía khê lung lay, băng đá bị đánh nát bay tán loạn.

Các hắc y nhân khác thấy vậy, gio đao về phía xe ngựa của Tư Đồ Minh, người sau nối tiếp người trước, hận không thể lập tức giết Tư Đồ Minh trong xe ngựa, đơn giản bởi vì Thánh chủ đã nói, chỉ cần ai có bản lĩnh lấy mạng Tư Đồ Minh, người đó liền có thể ngồi vào vị trí tam đại hộ pháp.

Đám hắc y nhân lúc này liều mạng nhào tới, mắt chỉ nhắm vào Tư Đồ Minh, chiêu thức ngoan độc tuyệt tình, tốc độ cực nhanh.

Người Âm tổ có phần chống đỡ không được, mắt thấy một gã hắc y nhân gio kiếm đánh về phía Tư Đồ Minh trong xe ngựa. Kiếm của hắn ta, vừa mới gio lên, đã bị một tia sáng bạc lạnh lẽo xuyên tim, còn chưa kịp la lên đau đớn đã nặng nề té xuống đất, chết ngay tại trận.

Tất cả mọi người, nhìn về hướng ánh sáng bạc kia phát ra. Vừa nhìn tới, tất cả đều bị kinh hãi làm đứng hình.

Chân Linh trước mắt, áo trắng phiêu dật, tóc đen khê bay, toàn thân toả ra sát khí lạnh thấu xương, luồng sát khí lạnh lùng nghiêm túc ùn ùn kéo tới, toàn bộ Tuyết Diễm sơn bị bao phủ giữa sát khí vô tận của nàng. Sát khí đáng sợ như thế, còn hơn cả mười vạn đại quân phát ra, sát khí mạnh mẽ, lạnh lùng, hoàn toàn làm mọi người nơi đây chấn động.

Ai cũng ngừng tấn công, cố gắng chống đỡ. Mà ngay cả Niếp Minh Liệt và nữ tử hắc y đang đấu kịch liệt cũng phải ngừng lại, hoàn toàn không thể tin mà nhìn Chân Linh.

Chân Linh không nhìn ánh mắt mọi người, bước chân nàng kiên định đi đến xe ngựa, lạnh lùng lên tiếng với mấy chục tên hắc y nhân. "Chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn giết hắn? Hôm nay ta muốn mạng của các ngươi."

HẾT CHƯƠNG 128

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Lực Sát Thương Của Nàng

Tiếng động xung quanh ngừng lại, mái tóc đen khê bay lên, một luồng sức mạnh rất lớn trong cơ thể nàng bùng phát như sóng lớn, Chân Linh cầm chặt ngân châm trong tay, bắn tới các hắc y nhân, vô số ánh sáng bạc mạnh mẽ điên cuồng bắn tới, lấy tốc độ đáng sợ không kịp trốn tránh bắn vào ngực của hắc y nhân.

Hắc y nhân trợn mắt nhìn ngân châm phóng tới mình, điều kỳ lạ là hắn không thể né tránh, trợn lớn hai mắt đang hoảng sợ cực độ, không kịp thét lên chói tai thì đã đi xuống suối vàng.

Chỉ một chiêu mà giết hơn năm mươi cao thủ.

Niếp Minh Liệt nhìn Chân Linh toàn thân chấn động, nữ sát thủ áo đen nhìn Chân Linh hoàn toàn giết mình, cả Âm tổ nhìn Chân Linh biểu cảm vừa kinh vừa sợ.

Không khí xung quanh, im ắng lạnh lẽo như một tảng băng lạnh.

Những người sống sót còn lại nhìn Chân Linh, quên mờ miệng, chỉ còn lại nỗi khiếp sợ vô hạn không thể thốt thành lời ở trong lòng, khí tức nghẹn tại cổ họng khiến họ mất đi khả năng ngôn ngữ.

Luồng sức mạnh trong cơ thể Chân Linh lại đang điên cuồng tỏa khắp cơ thể nàng, nhưng đều bị nàng dùng ý chí kiên định trấn áp lại, lúc này nàng không thể ngã xuống, Tư Đồ Minh đang ở phía trước và không hề an toàn, nàng tuyệt đối không cho phép bất cứ một ai tổn hại đến hắn, bất cứ kẻ nào...

Chân Linh hung hăng nắm chặt hai tay, mái tóc đen bay lượn càng thêm mạnh mẽ, hai mắt nàng lạnh như băng, nàng vẫn không nhúc nhích đứng nguyên tại nơi đó, chống lại luồng sức mạnh tà ác cường đại trong cơ thể.

Nữ sát thủ hắc y hoàn hồn trước tiên, nàng thấy Chân Linh thần trí trống rỗng hoảng hốt, không khỏi nảy sinh lòng dạ ngoan độc, nàng lặng lẽ lách mình, ý đồ thừa dịp mọi người chưa đề phòng chuẩn bị mà giết chết Chân Linh.

Thân ảnh nàng bay nhanh qua, Niếp Minh Liệt kịp phản ứng thì nàng đã đến trước mặt Chân Linh, bắt đầu gio kiếm lên cao, nhắm vào mặt Chân Linh chém thật mạnh xuống.

Niếp Minh Liệt cực kỳ hoảng sợ: "Chân Linh, mau tránh ra..."

Lời của hắn vừa nói ra, trường kiếm của nữ sát thủ hắc y đã hung hăng chém xuống đầu Chân Linh, nhưng không giống như mọi người nghĩ, thanh trường kiếm kia, nào ngờ lại... bị gãy thành hai đoạn...

Đôi mắt hoảng sợ cực độ lộ ra dưới mặt nạ đen của nữ sát thủ nhìn Chân Linh chăm chăm, trong lòng từ trước đến nay chưa từng sợ hãi như thế này.

Vừa rồi một kiếm của nàng đã dùng hết toàn bộ công lực, cho dù đó là Tư Đồ Minh không chút thương tổn nào đón lấy một kiếm của nàng cũng phải bị thương, thế nhưng người con gái đứng trước mặt nàng chẳng những không có lấy một vết thương nhỏ, thế nhưng còn muốn đánh gãy thanh kiếm Băng Tuyết của nàng?

Trời ạ, năng lực thật đáng sợ, cô gái này là người sao?

Trong nháy mắt, Chân Linh hét lớn một tiếng, mái tóc dài của nàng điên cuồng bay lên, áo trắng của nàng bay phất phới, một đôi mắt lạnh lẽo như băng, lúc này lóe lên tia sáng màu đỏ, mê hoặc nổi bật, đôi mắt khát máu như Tu La đến đời mạng.

Nàng tung ra một chiêu, đem nữ sát thủ hắc y kia đánh bay xa ra ngoài.

Thân thể của nữ sát thủ hắc y bay ra thật xa, lúc nặng nề rơi xuống mặt đất phát ra một tiếng vang thật lớn. Mạch máu vỡ tung, mặt của nàng bị huỷ hoàn toàn do một chiêu kia, nàng nằm trên mặt đất, đầu đón đến run rẩy, sau đó thổ huyết mà chết.

Niép Minh Liệt giờ phút này đã ngây người, trong đầu trống rỗng, nhìn Chân Linh bằng ánh mắt hoảng hốt không thôi.

Mọi người trong Âm tổ khiếp sợ quá độ, lúc này mỗi người đều không dám lớn tiếng thở mạnh.

Xung quanh núi Tuyết Diễm, mùi máu tanh lạnh lẽo lan tràn, những giọt máu thấm vào lớp băng, hình thành một khung cảnh buồn bã giống như địa ngục nhân gian.

Chân Linh vẫn như cũ im lặng đứng ở nơi đó, vừa rồi luồng sức mạnh trong cơ thể nàng thiếu chút nữa đã phá tan ý chí của nàng, cuồng dã mà phát ra, cũng may cuối cùng nàng vẫn kiên cường, đem sức mạnh kia ngăn chặn, bằng không một chiêu vừa rồi, không chỉ đơn giản giết chết nữ sát thủ hắc y, chỉ sợ ngay cả Niép Minh Liệt và Âm tổ cũng sẽ chết theo.

Sát khí trên người Chân Linh phai nhạt dần, mái tóc của nàng cũng rũ xuống, nhẹ nhàng buông xuống hai vai, váy trắng của nàng cũng nhẹ nhàng bay lên, phiêu dật bay theo gió, như một đoá sen trắng nở ra trên băng tuyết, cứng cỏi xuất trần.

Cuối cùng nàng cũng đã hoàn toàn khắc chế sức mạnh tà ác trong cơ thể, trong khoảng thời gian ngắn, sức mạnh này sẽ không thể áp đảo ý chí của nàng được, Chân Linh bởi vì giết người mà sinh ra tâm bệnh khiến toàn thân đau đớn run rẩy, cũng bởi vì sự kiên quyết lần này khiến nó dần mất hẳn, sau này nàng không cần phải vì giết người mà đau khổ, cuối cùng nàng cũng vượt qua mọi khó khăn.

Tư Đồ Minh, chàng từng liêu minh bảo vệ ta, hiện tại, ta sẽ lấy mạng mình che chở cho chàng.

Chân Linh thu hồi suy nghĩ đi đến trước mặt Niép Minh Liệt đang ngu ngơ, nhẹ giọng nói: “Niép Minh Liệt, đi thôi, chúng ta lập tức tới Mị Dạ Đế quốc.”

Niép Minh Liệt trong lúc này vẫn đang khiếp sợ chưa có hoàn hồn, hần ngán người a một tiếng, cũng không hiểu rõ những gì Chân Linh nói.

Chân Linh nhìn thấy Niép Minh Liệt vẻ mặt sững sờ như thế, chắc là sự đáng sợ của nàng dọa rồi. Nàng nhẹ nhàng vỗ vai Niép Minh Liệt, cất tiếng nói: “Niép Minh Liệt, ngươi cứ tiếp tục sững sờ thì trời sẽ sáng mắt.”

Niép Minh Liệt liền giật mình, kịp phản ứng lại nói với Chân Linh: “Chân Linh, ngươi vừa mới nói cái gì?” Ánh mắt hắn nhìn Chân Linh vẫn mang theo nỗi khiếp sợ, lần này tuyệt đối không để hắn làm mất thêm thời gian.

“Niép Minh Liệt, chúng ta lập tức xuất phát, ta sợ càng kéo dài, thương thế của Tư Đồ Minh càng thêm nghiêm trọng.” Chân Linh nói xong liền đi đến xe ngựa.

Sắc mặt Niép Minh Liệt đanh lại, quay sang hô lớn với thành viên Âm tổ vẫn còn đang khiếp sợ quá độ: “Âm tổ nghe lệnh, mọi người chuẩn bị trở về Mị Dạ Đế quốc.”

Thành viên Âm tổ còn đang giật mình, không ai trả lời ngay với Niép Minh Liệt.

Niép Minh Liệt hít đôi mắt hẹp dài lại, nhân tài của Âm tổ mới ý thức được sự sững sờ quá độ của mình, áp chế khiếp sợ, đồng loạt trả lời. "Rõ."

Chân Linh đi vào trong xe ngựa, chỉ thấy dung mạo đẹp như nguyệt của Tư Đồ Minh ngày càng nhợt nhạt, nàng đưa tay xoa khuôn mặt lạnh như băng, chậm rãi vừa cúi xuống hôn vừa dịu dàng nói bên tai hắn: “Tư Đồ Minh, ta nhất định sẽ không để cho chàng xảy ra chuyện, ta chờ chàng nói cho ta biết tất cả mọi việc, những chuyện trong quá khứ, tất cả của ta và chàng.”

Nàng đỡ Tư Đồ Minh xuống xe, đi tới bên cạnh Niép Minh Liệt, hai người cùng đỡ Tư Đồ Minh đi đến một núi tuyết cực kỳ bằng phẳng.

HẾT CHƯƠNG 129

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Hồng Mao Kim Cang

Mặt Tư Đồ Minh tái nhợt, chiếu xuống lớp băng càng thêm trong suốt, môi hắn tái nhợt không còn chút máu, mái tóc đen như thác nước mặc cho gió lạnh thổi bay, tạo nên vẻ đẹp gầy yếu.

Chân Linh nắm chặt tay Tư Đồ Minh, Niép Minh Liệt đi theo phía sau đột nhiên dừng lại.

“Chân Linh, nơi này là cơ quan để đến Mị Dạ Đế quốc, người nhìn cách ta mở cửa ra, lần sau không cần người dẫn đường vẫn có thể vào Mị Dạ Đế quốc được.” Niếp Minh Liệt giao Tư Đồ Minh lại cho Chân Linh rồi bước lên phía trước hai bước, chỉ vào một điểm vừa trong vừa sáng trên đỉnh một khối băng, thoạt nhìn rất giống với khối băng.

Chân Linh gật đầu, yên lặng nhìn động tác của Niếp Minh Liệt. Chỉ thấy hắn xoay sang trái ba lần, rồi xoay sang phải năm lần, cuối cùng ấn thật mạnh khối băng xuống, từng tiếng ầm ầm rạn nứt vang lên.

Chân Linh không khỏi liếc mắt nhìn, chỉ thấy bên trong núi Tuyết Sơn mở ra một mặt đạo rộng ba thước, xuyên qua mặt đạo có thể mơ hồ nhìn thấy những bậc thang.

“Chân Linh, đây chính là cửa vào duy nhất của Mị Dạ Đế quốc, vừa rồi người đã xem kỹ cách mở cơ quan ra sao chưa?” Niếp Minh Liệt đi đến trước mặt Chân Linh, đón lấy Tư Đồ Minh đang hôn mê, nhẹ nhàng hỏi Chân Linh.

“Nhớ kỹ rồi. Niếp Minh Liệt chúng ta mau đi thôi.”

“Được.” Niếp Minh Liệt đỡ Tư Đồ Minh rồi nói với Âm tổ phía sau: Âm tổ nghe lệnh, lập tức trở về Mị Dạ Điện.”

“Rõ.”

Niếp Minh Liệt đỡ Tư Đồ Minh đi đầu, sau đó là Chân Linh, sau cùng là thành viên Âm tổ, chậm rãi đi vào cửa.

Bước vào cầu thang thật dài, lọt vào tầm mắt là cảnh ý xuân dạt dào của sơn cốc, không ngờ sơn cốc này so với núi Tuyết Diễm bên trên còn rộng lớn hơn, ánh trắng sáng ngời, khắp nơi rõ như ban ngày.

Bầu trời trong xanh không có lấy một chút tạp chất, thậm chí dưới chân lung lay trong gió, đặt chân lên thấy thật mềm mại làm cho người ta có cảm giác giống như đi trên mây. Xung quanh sơn cốc là những dãy núi xanh mát, trong núi có một thác nước, dưới ánh trắng, thác nước chảy xuống như dải lụa, bốn phía hơi nước lượn lờ, rung động lòng người, mờ ảo như chốn tiên cảnh...

Cách đó không xa, cánh hoa đào bay lên, hương thơm đầy trời, làm cho cung điện phía sau càng thêm hoa lệ khí thế, làm cho ta có cảm giác như đang đi vào Thiên cung...

Chân Linh nhìn cảnh vật trước mắt, hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Nàng không nghĩ đi qua cầu thang này, là tới cung điện ngăm, không ngờ, bên dưới mặt đất có một động tiên, cảnh vật nơi đây thật sự đáng được gọi là chốn bồng lai tiên cảnh...

“Là kẻ nào, lại dám tự tiện đột nhập Mị Dạ điện?” Một tiếng hét lớn lạnh như băng cắt đứt nỗi thần phục của Chân Linh.

Nàng liếc mắt nhìn về nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy bốn phía ở sơn cốc, các hộ vệ áo vàng kim tràn ra, người người cầm trong tay trường kiếm, vẻ mặt lạnh lùng, không hề nhúc nhích nhìn chằm chằm đám người Chân Linh.

“Là ta, Liệt hộ pháp.” Niếp Minh Liệt lúc này đi ra oai phong lên tiếng.

Đám người hộ vệ áo giáp vàng kim thấy Niếp Minh Liệt tự giới thiệu, cũng không có nhiều phản ứng, trên mặt vẫn là biểu cảm lạnh lùng không có chút tình cảm nào, cầm chắc trường kiếm, hướng về phía đám người Niếp Minh Liệt, đám hộ pháp áo vàng kim nhanh chóng bao vây lấy bọn họ.

Người đứng đầu đám hộ vệ bước ra, người này thân cao tám thước, tóc đỏ sẫm, da ngăm đen, lông ngực rậm rạp, rất dài, giống như tóc người thường. Liếc mắt trông thoáng qua, giống như quái vật, tay hắn cầm Lang Nha bổng chỉ vào Niếp Minh Liệt lớn tiếng nói: “Hừ, Liệt hộ pháp, cuối cùng ngươi cũng trở lại, ta vốn ở đây chờ ngươi đã lâu, Thánh chủ đã hạ lệnh, người nào có thể lấy được đầu của ngươi, vị trí hộ pháp sẽ thuộc về người đó.”

Người kia là Tứ đại hộ pháp của Mị Dạ quốc, vì có sức mạnh cường đại nên đặt tên là Kim Cang, nội lực của hắn dù không sánh kịp Niếp Minh Liệt, võ công cũng không cao hơn Niếp Minh Liệt, nhưng đao thương không làm gì được hắn, da toàn thân như được đúc bằng sắt, đao kiếm binh thường căn bản không thể đánh thương được hắn.

Cho nên bây giờ hắn đối mặt với Niếp Minh Liệt mới có thể ngông cuồng như thế.

Niếp Minh Liệt hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói với tên hộ pháp tóc đỏ: “Hong Mao Kim Cang [1], chỉ bằng ngươi mà cũng muốn ngăn cản chúng ta? Ngươi quả thật là người tự phụ.” Dứt lời, Niếp Minh Liệt cực kỳ nhanh đánh ra một chiêu, nhắm thẳng ngực tên Hong Mao Kim Cang.

[1] Tên của nhân vật, vì tên hộ pháp này tóc màu đỏ (hong mao), giống như Kim Mao Sư Vương trong Y Thiên Đồ Long Ký vậy đó.

Tên Hong Mao Kim Cang thấy vậy liền kinh hãi, hắn phi thân nhảy ra xa, mắt một lúc mới đứng vững, rống giận với Niếp Minh Liệt: “Bà nội ngươi, Niếp Minh Liệt ngươi là con rùa, ngươi dám đánh ngực lão tử, bà nội ngươi, chẳng lẽ ngươi không biết lông ngực của lão tử là sinh mạng sao? Hừ, ngươi dám động thủ trên đầu thái tử, như vậy đừng trách lão tử không khách khí.” Nói xong, Lang Nha bổng nện xuống một cái, giận dữ nhắm Niếp Minh Liệt mà đánh tới...

Chân Linh vẫn yên lặng đứng một bên không nói, lúc này bàn tay mềm mại cầm lấy hai ngón chân, ngay lúc tên Kim Cang kia lao tới, ngón chân trong tay nàng bắn đi với tốc độ cực nhanh, chỉ thấy ánh sáng bạc lóe lên, liền cắm vào gáy tên Hong Mao Kim Cang, biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt, tất cả mọi người đều không rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy tên Hong Mao Kim Cang nặng nề mà ngã xuống mặt đất, run rẩy vài cái, liền không còn động tĩnh.

Niếp Minh Liệt kinh hãi chấn động, hắn quay lại Chân Linh, thấy nàng thu bàn tay về, nhẹ nhàng chỉnh lại thanh sam của Tư Đồ Minh, động tác dịu dàng làm cho người ta sinh cảm giác thương tiếc, nếu không phải Niếp Minh Liệt biết rõ sự lợi hại của Chân Linh, bằng không đã sớm bị nàng lừa gạt.

Mọi người đều không biết tên Hong Mao Kim Cang kia bị hạ như thế nào, nhưng hắn tất nhiên thấy rất rõ ràng, Chân Linh chỉ dùng hai ngón chân liền giết được Hong Mao Kim Cang đao thương bất nhập, võ công mạnh mẽ kia, thực lực như vậy, lại một lần nữa làm cho Niếp Minh Liệt và Âm tổ chấn động.

Niếp Minh Liệt thu hồi thể tấn công, đi tới bên Chân Linh nói: "Chân Linh, vừa rồi người giết chết quá nhiều người rồi, chắc cũng đã mệt, bây giờ giao cho ta đi." Hắn lo nếu chủ tử được cứu, Chân Linh lại ngã bệnh, không biết phải giải thích với chủ tử như thế nào. Hơn nữa trong khoảng thời gian qua ở gần nhau, hắn có một loại cảm tình vô cùng kính trọng với Chân Linh, chỉ là một nữ tử, lại có thể có một khí phách mạnh mẽ và ý chí cứng cỏi, khiến hắn rất kính nể nàng.

Chân Linh hiểu được Niếp Minh Liệt lại lo lắng cho nàng, nên thân nhiên nói: "Niếp Minh Liệt, thời gian của Tư Đồ Minh không còn nhiều, thân thể của ta có thể kiên trì được, nhất định chúng ta còn rất nhiều khó khăn phải đối mặt, ta không muốn vì những việc nhỏ nhặt này mà mất thêm thời gian, để cho ta làm đi."

Nói xong, nàng giao Tư Đồ Minh cho Niếp Minh Liệt diu, nàng đi ra ngoài, áo trắng tung bay, tóc đen nhảy múa, trong tay nàng cầm đúng mười hai ngân châm nhỏ bé dưới ánh trăng lạnh lẽo ra ánh sáng trắng, các hộ vệ áo vàng kim đều ngây ngốc nhìn nàng, bị khí thế và dung nhan tuyệt mỹ của nàng làm cho chấn động, đứng lúc này, Chân Linh nhảy lên, tay cực nhanh phóng ngân châm bay ra.

HẾT CHƯƠNG 130

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Mười Tám Tầng Quái Dị

Bọn hộ vệ áo vàng trước còn bị vây trong kinh diễm, lúc này thấy luồng ánh sáng bạc chột loé, không khỏi chuyển thành sợ hãi, đều bỏ chạy, nhưng ngân châm của Chân Linh tinh, chuẩn, nhanh như thế, há có thể để bọn chúng trốn thoát?

Hơn mười hộ vệ áo vàng bị ngân châm đâm trúng, một chiêu bỏ mạng.

Kim châm trong tay Chân Linh cũng không dừng lại, nàng càng bắn không ngừng, ánh sáng bạc như mưa, bay loạn xạ xen kẽ vào nhau, khí thế cường đại như cầu vồng, như sóng lớn kinh người ập xuống, hộ vệ áo vàng liên tục ngã xuống, trong chốc lát tựa như Địa Ngục trần gian, chỉ có phương pháp giết hàng loạt, hộ vệ áo vàng căn bản không có khả năng đánh trả lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Niếp Minh Liệt và Âm tổ gần như còn vây trong hoảng sợ, Chân Linh rất thoải mái bắn chết hàng trăm quân hộ vệ áo vàng của Mị Dạ Đế quốc.

Tất cả mọi người ngã xuống, Chân Linh thu lại hai tay tê dại, đi tới trước mặt Niếp Minh Liệt, nhạt giọng nói: "Niếp Minh Liệt, chúng ta đi nhanh đi."

Niếp Minh Liệt hoảng hốt gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Chân Linh đã không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, đó là ánh mắt gần như phức tạp, giống như lúc chiều tà, đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn chính là thần chú không phải nhân loại, hắn sùng bái, đồng thời xen lẫn với kinh hãi, không chỉ có hắn mà cả Âm tổ phía sau cũng đồng dạng như thế, một đường đi tới, Chân Linh mạnh mẽ khiến bọn họ sợ hãi, nữ tử trước mặt, đã như thần ở trong lòng bọn họ mà cúng bái.

Chân Linh nói xong lập tức đi ra ngoài, nàng cũng không đi đỡ Tư Đồ Minh. Bởi vì hai tay nàng, hiện tại càng không ngừng run rẩy, nàng không muốn để Niếp Minh Liệt và người Âm tổ phát hiện ra việc này, vừa rồi lúc nàng giết người, tuy rằng tâm không đau, nhưng lại cảm thấy tay chân lạnh như băng, hôm nay nàng giết người, nhiều lắm, thế nên nàng bắt đầu cảm thấy hoảng hốt.

Những người này căn bản không cừu không oán với nàng, một khắc trước có thể cùng cười nói vui vẻ, nhưng trong nháy mắt, liền chết trong tay nàng, có lẽ trong bọn họ cũng có người định xuất hành hoàn thành nhiệm vụ sau đó về nhà, cùng bằng hữu nói cười vui vẻ, cùng người yêu vành tai tóc mai chạm vào nhau.

Bởi vì nàng, đều trở thành tiếc nuối trước khi chết.

Chân Linh gắt gao nắm chặt hai tay, ép buộc làm bản thân trấn tĩnh xuống. Nàng tự nói với mình, nội tâm nàng không tàn ác, nàng có tấm lòng lương thiện, sẽ chỉ khiến nàng lâm vào đường cùng, nếu tay nàng yếu đuối, chết cũng chính là nàng, còn có Niếp Minh Liệt, mọi người trong Âm tổ, còn có... Tư Đồ Minh...

Nàng tuyệt đối không thể nhìn bọn họ chết trước mắt nàng, nàng đã có năng lực bảo hộ bọn họ, như vậy... thì đành phải tàn nhẫn vậy.

Tiếp tục đi tới, liền đến trước một toà cung điện hoa lệ.

Lúc này trời đã mờ sáng, ánh sáng của những tia nắng ban mai chiếu vào chính diện toà cung điện, tăng thêm mấy phần khí thế trang nghiêm đồ sộ, đó là một toà cung điện cao ngất trong mây, dường như chỉ cần đứng nơi cao nhất trong cung điện, tay có thể chạm vào những đám mây đang bay trên trời.

Phía trên cung điện gắn một khối bảng hiệu, trên đề ba chữ vàng Mị Dạ Điện rồng bay phượng múa, Chân Linh vừa nhìn, nội tâm khẽ kích động.

Mị Dạ Điện, cuối cùng cũng tới.

"Chân Linh, Mị Dạ Điện tổng cộng có mười tám tầng, mỗi một tầng nhất định đều có mai phục trùng trùng điệp điệp, giường tuyết diễm mà chủ tử cần bên trong sông băng ở nội diện của tầng thứ mười tám, chỗ này ở bên ngoài Mị Dạ Điện xem là từ phía trên đi tới, nhưng một khi đã đi vào, đó là hướng trong lòng đất mà đi, mười tám tầng thật sự, thật ra là sâu dưới lòng đất. Mỗi một tầng của nơi này, đều sử dụng kỳ môn thuật giáp [1], phân biệt theo mười hai địa chi là Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi sắp xếp trong tám cửa là Hưu, Sinh, Thương, Đỗ, Cảnh, Tử, Kinh, Khai; mỗi một tầng của Mị Dạ Điện đều có một người thần bí thao trận, trận pháp kì dị quý quyết, vốn là chủ tử dùng để đề phòng người ngoài tấn công điện, không ngờ hôm nay lại dùng đến trên người chúng ta."

Nói tới đây, Niếp Minh Liệt có chút cảm khái, hắn nhìn Chân Linh liếc mắt một cái, thấy nàng không có chút gì nghi hoặc, hắn cảm thấy kinh ngạc lần hai, Chân Linh này, rốt cuộc còn có bao nhiêu chỗ làm người ta ngạc nhiên?

Người ngoài nghe lời hắn nói lúc này cỡ nào vẫn sờ vị văn [2] , lần đầu sau khi nghe xong, nhất định sẽ khiến một số nghĩ tới mà khiếp sợ, nếu như giờ phút này nàng bình tĩnh như thế, như vậy chỉ có hai khả năng, một là nàng đã sớm nhìn ra Mị Dạ Điện có rất nhiều càn khôn, hai là nàng đối với đạo này cũng tinh thông, Niếp Minh Liệt nghĩ, thậm chí bắt đầu chờ mong thực sự sớm lâu. [3]

Hắn kích động nói: "Chân Linh, mười tám tầng đều có người thần bí giữ tầng khác nhau âm thầm thao túng mọi thứ, chỉ cần có thể làm cho mười tám người giữ tầng này tâm phục khẩu phục, bọn họ sẽ cho qua, sẽ không mở ra cơ quan gì, mười tám người này, đều là quái vật tham tài (chữ Tài ở đây có nghĩa là Tài năng) như mạng, ta từng nghe chủ tử nói qua, mười tám người này tinh thông thiên văn địa lý, Ngũ hành bát phong [4], kỳ môn thuật giáp, số thuật [5], âm luật, sử học vân vân, trải nghiệm rộng, không chỗ nào không tinh thông, mười tám người này, có thể nói là thể hệ người tài tập hợp toàn bộ học vấn làm người kinh hãi, nhưng điên cuồng của bọn họ đối với học vấn khiến họ cực kỳ tiếc tài, người xông vào lâu mặc kệ là ai, chỉ cần có thể phá được đề bọn họ đưa ra, thì có thể thuận lợi qua cửa, Chân Linh, người đối với những tri thức này hiểu biết như thế nào?"

Chân Linh nghe Niếp Minh Liệt nói xong, trong lòng không khỏi cảm thán, thế giới to lớn, không thiếu cái lạ, thậm chí còn có những quái nhân như vậy.

Đối với cái gọi là học vấn, nàng đã từng được huấn luyện đặc biệt, hơn nữa khả năng ghi nhớ của nàng cao siêu đã gặp qua là không quên, với mười tám người này nàng không dám nói có thể xông qua, nhưng vài người đầu nàng nghĩ chắc không thành vấn đề.

Lập tức, nàng nhẹ giọng nói: "Ta đối với các phương diện của học thức đều học sơ qua một chút, nếu may mắn, chúng ta cố gắng một chút có thể an toàn xông qua, Niếp Minh Liệt, an nguy của Tư Đồ Minh đành giao cho người, chúng ta vào đi."

"Được." Niếp Minh Liệt đỡ Tư Đồ Minh đang hôn mê, sau đó nói với Âm tổ phía sau: "Âm tổ nghe lệnh, nhanh chóng rút lui, tìm một nơi bí mật nấp vào, chờ chúng ta đi ra."

"Rồ!"

Chân Linh dẫn đầu bước vào, sau đó Niếp Minh Liệt đỡ Tư Đồ Minh cũng bước vào.

Vừa đi vào tầng một, cửa điện liền nặng nề đóng lại, bốn phía tối đen không thấy năm ngón tay, trong điện im ắng không có không khí lưu động, giống như tất cả mọi thứ đã chết, cực kỳ tĩnh mịch.

Đúng lúc này, một tia sáng sắc lạnh tấn công thẳng vào Tư Đồ Minh đang hôn mê.

HẾT CHƯƠNG 131

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 132: Trí Tuệ Xông Hai Tầng

Niếp Minh Liệt kinh hãi, ôm Tư Đồ Minh nhún người nhảy khỏi, khi sắp hạ xuống mặt đất, lại nghe Chân Linh lo lắng hô to. "Niếp Minh Liệt cẩn thận, bên dưới người có chôn một lượng lớn đinh độc, người nhảy cách xa ba bước rồi hãy hạ xuống."

Lúc này tuy tối đến không thấy năm ngón tay, nhưng Chân Linh lại thấy có thể thấy rõ tình hình, dưới chân Niếp Minh Liệt rải nhiều cây đinh dài chiếu lên ánh sáng lam nhạt, vừa nhìn liền biết đã được tầm độc.

Niếp Minh Liệt cũng không nghi ngờ nàng, ôm Tư Đồ Minh dựa theo lời nói Chân Linh làm theo, hắn nhảy ra sau ba bốn bước mới đáp xuống mặt đất, về mặt chăm chú.

"Ha ha ha, nhãn lực của cô nương thật tốt." Một tiếng cười to lẳng lẳng vang lên, sau đó là giọng nói âm u lạnh lẽo vang lên.

"Vị lão giả [1] này thật khách khí, thị lực của người cũng không kém." Chân Linh nhìn lão giả hắc y ẩn trong bóng tối, lạnh giọng trả lời.

[1] Lão giả: lão già, ông lão (ta để lão giả cho nó trang trọng nha)

Sắc mặt vị lão giả kia khê hiện lên vẻ kinh ngạc. Thâm nghĩ: nhãn lực của cô gái này quả nhiên sắc bén, tối đen như vậy mà nàng còn có thể nhìn ra ta là lão giả? Không nói đến ta mặc đồ đen đội mũ đen, cho dù ta một thân áo trắng đứng tại đây, người sớm lâu không ai có thể nhìn ra được vị trí chính xác của ta, cô gái này, thú vị.

"Cô nương, không biết phải xưng hô như thế nào?" Tiếng nói âm u lạnh lẽo của vị lão giả lần thứ hai vang lên.

"Chân Linh."

"Ha ha ha, tên rất hay. Chân Linh cô nương, lão phu thích tính tình của người, ý chí cũng đủ kiên cường, nhưng người vụng trộm xông vào Mị Dạ Điện của chúng ta, lão phu ta thân là người giữ Từ lâu, nhất định không thể để cho cô nương dễ dàng qua cửa, có điều, nếu cô nương có thể trả lời được một đề của lão phu, Từ lâu này liền thuận lợi đi qua, về phần những chuyện khác, lão phu cự tuyệt tất cả các câu hỏi." Tiếng nói của vị lão giả từ từ vang vọng, vừa nghe liền biết là người có nội lực thâm hậu.

Chân Linh cười nhạt gật đầu. "Được, thỉnh lão già ra đề mục."

"Ha ha, Chân Linh cô nương thật có khí phách, nghe kỹ." Lão già dừng một chút, sau đó giọng lạnh lùng nói: "Chín trăm chín mươi chín văn tiền, mùa lê mua một ngàn. Mười một văn lê chín, trái cây bốn văn tiền, quả lê nhiều ít giá bao nhiêu?"

Niép Minh Liệt vừa nghe, đầu óc rất nhanh bắt đầu tính toán, mà hẳn đối với toán học chỉ học sơ sơ, lúc này căn bản tính cũng không được gì, không khỏi đem mắt nhìn về phía Chân Linh.

Chỉ thấy vẻ mặt Chân Linh bình tĩnh, làm như không cần suy nghĩ.

Nàng nói: "Lê tám trăm lê ba văn tiền, trái cây một trăm chín mươi bảy văn tiền." Giọng Chân Linh thanh thúy, chưa từng nghĩ nhiều liền đưa ra đáp án.

Lão già kia sùng sốt, dường như không ngờ được Chân Linh sẽ đưa ra đáp án nhanh như vậy, hẳn ngửa đầu cười nói: "Chân Linh cô nương, đề này người trả lời, Từ lâu người được đi qua, nhưng mà lão phu còn có một đề, không biết Chân Linh cô nương có thể trả lời hay không?"

"Mời nói."

"Có hai người Giáp và Ất, cùng có bốn mươi bảy ngàn lượng, nếu số ngân lượng của Giáp hơn Ất gấp hai lần, thì Giáp nhiều hơn Ất bốn mươi bảy lượng, hỏi Giáp và Ất mỗi người vốn có bao nhiêu ngân lượng?" Lão già kia như có điều gì suy nghĩ nhìn chăm chăm Chân Linh ra đề mục.

Đề vừa ra, mày Chân Linh như ẩn ý cười. Nàng nói: "Đề này có rất nhiều đáp số, nếu ta đã qua cửa, như vậy không thể cùng lão già chậm rãi trả lời đề này, chúng ta còn có việc gấp, bây giờ liền rời đi."

Niép Minh Liệt hơi choáng váng, lập tức hiểu được trong đó có thâm ý. Thì ra lão già này thấy Chân Linh qua cửa, cố ý đưa ra đề toán nan giải nhằm giữ chân Chân Linh, người này, thật đúng là lão gian thần gian xảo.

"Ha ha ha, mời Chân Linh cô nương đi, lão phu mở cửa lâu cho người." Lời lão già vừa dứt, trong lâu vốn dĩ tối đến không thấy năm ngón tay lập tức sáng lên, cung điện tráng lệ đột nhiên hiện ra, tráng lệ vô song.

Lão già lúc này, đã không thấy tung tích.

Chân Linh không muốn dừng lại, lách mình đi vào cánh cửa lâu đã mở ra.

Miép Minh Liệt đi theo sau, biến mất khỏi Từ lâu - tầng thứ nhất.

Xuyên qua cầu thang hoa lệ, bọn họ đi tới tầng thứ hai - Sứ lâu. Đẩy cánh cửa lâu thật nặng ra, Chân Linh chờ bước vào.

Vừa vào trong, không ngờ lại khô nóng như bị lửa nướng cháy, nhiệt độ không khí như vậy, nếu dựa vào nhiệt độ cơ thể của hiện đại mà tính, ít nhất cũng năm mươi độ.

Tầng này rất đơn giản, không hề được trang hoàng hoa lệ, bốn phía là bức tường màu đỏ, mỗi bên đều có bốn chậu than thật to, lúc này ngọn lửa đang cháy rùng rục, ngọn lửa ở giữa không trung cuồng loạn bay múa, khí thế liêu lĩnh, giống như muốn đốt cháy mọi thứ...

"Hoan nghênh đi vào Sứ lâu bản công tử phụ trách, nơi này là tường thành lửa cuồng dã, hai vị, cùng nhau điên cuồng đi." Trong tầng lầu nóng cháy, một gã nam nhân tóc dài mặc cẩm bào màu đỏ đi ra.

Chân Linh và Niép Minh Liệt nhìn người này, cảm thấy không khí xung quanh càng nóng. Người này ở trong môi trường cực nóng như vậy, thế nhưng lại mặc áo bông mà người bình thường ở nơi có tuyết mới mặc, khiến cho người ta có cảm giác cổ quái không nói nên lời.

Chân Linh vừa muốn nói chuyện, trong nháy mắt nàng mở miệng lại nhận thấy sự khác thường trong không khí, trong không khí khô nóng có mang theo vị ngọt nhè nhẹ, nàng biến sắc, nhỏ giọng nói với Niép Minh Liệt: "Niép Minh Liệt, người không được mở miệng nói chuyện, một khi nói chuyện, sẽ trúng xuân dược đang phiêu đảng trong điện."

Niép Minh Liệt kinh hãi, xuân dược? Thảo nào hắn vừa theo vào liền cảm thấy bụng dưới lửa nóng khó chịu. Hắn gật đầu, không dám mở miệng.

"Hi hi. Cô nương nếu người biết không khí trong cung điện này có xuân dược, vì sao còn phải nói ra?" Người nọ ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong điện, diêm dúa lẳng lơ lên tiếng.

Chân Linh không để ý đến lời người kia nói, cười lạnh nói: "Người giữ Sứ lâu, hãy bớt nói nhảm đi, ra đề mục đi."

Nam tử hồng y kia mỉm cười mà chống đỡ, trong mắt một mảnh tịch mịch. "Cô nương vội vã như thế làm gì? Thời gian tốt như vậy, chúng ta từ từ sẽ đến..."

Chân Linh không có thời gian cùng người nọ lè mè, nàng bắn một ngân châm nhắm vào giữa mi tâm của hắn.

Nam nhân hồng y kia thấy ngân châm cực nhanh bay tới cũng không dám khinh thường, cực nhanh nhảy người tránh khỏi, ngân châm kia ghim vào tường.

Hắn dừng giữa không trung, sắc mặt không đổi, nhìn Chân Linh diêm dúa lẳng lơ nói: "Bản thiếu gia vốn định ra đề sử học, nhưng nhìn thấy cô nương đáng vẻ tuyệt thế như vậy, bản thiếu gia thay đổi chủ ý, bản thiếu gia muốn người hát một ca khúc, chỉ cần có thể làm bản thiếu gia cảm động, người có thể thuận lợi qua Sứ lâu, nếu không thể làm bản thiếu gia cảm động, vậy thì người vĩnh viễn ở lại đây theo ta đi."

HẾT CHƯƠNG 132

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sùng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 133: Cảm Hóa Người Giữ Lâu

Niếp Minh Liệt nghe xong, liền chấn động. Người giữ lâu này không phải đang cố ý gây khó dễ sao? Nếu như Chân Linh hát, vốn làm hắn cảm động, hắn cũng có thể nói không cảm động, như thế, Chân Linh không phải chắc chắn là thua sao? Người này còn giáo hoạt hơn lão già vừa rồi.

Trong lòng Chân Linh bắt đầu lo lắng.

Chân Linh nghe xong lời của nam tử hồng y, chỉ cười nhẹ. Người này thay đổi chủ ý vừa vặn hợp ý nàng. Đối với lịch sử của đại lục Ngân Nguyệt, nàng một chút cũng không biết, tùy ý ra một đề cũng có thể làm khó nàng, vừa rồi nàng còn đang lo lắng về đề sử học, xem ra không cần.

Nam tử hồng y trước mặt tuy diêm dúa lăng lợ, nhưng bên trong tâm hồn hắn, lại toát ra hơi thở chán chường và phẫn nộ với thế tục, người này nhất định đã nhìn thấu thế gian, do đó sinh ra một loại tâm lý vận vẹo, nghĩ đến điều này, Chân Linh biết mình nên hát gì.

Ánh mắt nàng bình tĩnh, quay lại nhìn nam tử hồng y đang lo lắng giữa không trung, trong hoàn cảnh cái khô nóng của xuân được lan tràn, nàng có thể thể giữ vững được sự bình tĩnh, thực sự làm cho nam tử hồng y ngỡ người trong chốc lát.

Chẳng qua hắn đối với đề mục này mười phần tự tin, lòng của hắn như mặt nước lặng, cho dù là tiên âm cũng không thể làm hắn cảm động, cho nên, hắn chắc chắn Chân Linh sẽ thất bại.

Tiếng hát của Chân Linh, trong lúc nam tử hồng y đang hết sức tập trung, bắt đầu chậm rãi hát: "Nam mô, hắc ra đất na, đa ra dạ da, Nam mô, a rị da, bà rô yết đế, thước bát ra da, Bồ Đề tát đoá bà da, ma ha tát đoá bà da, ma ha ca rô ni ca da, án, tát bàn ra phạt duệ, số đất na tát đoá, Nam mô tát kiết lật đoá, y mông a rị da..." Nàng hát chính là Chú Đại Bi, giọng hát thanh thúy chậm rãi, khiến cho khô nóng trong Sứ lâu lập tức trở nên mát mẻ..

Niếp Minh Liệt tuy không hiểu được Chân Linh đang hát cái gì, nhưng mà giai điệu kia, làm cho lòng hắn vô cùng bình tĩnh, khô nóng trong người cũng giảm đi, tinh thần trở nên thoải mái hơn.

Người giữ lâu kia hoàn toàn kinh hãi, hắn bay xuống dưới, về mặt thay đổi thất thường, vẫn không nhúc nhích đúng cách Chân Linh mười bước, đôi mắt hiện lên vẻ bi thương, tuyệt vọng, vui mừng, tiêu cực, mất mát, cô đơn, phẫn nộ, cảm xúc phức tạp, tiếng hát trong trẻo và vui tươi của Chân Linh vang lên, tất cả cảm xúc của hắn trở nên yên tĩnh lặng, toàn bộ trở nên bình tĩnh...

Tâm hồn hắn không vương bụi trần, xem vạn vật trên đời như hư không, nhưng cứ chấp niệm vì một nguyên nhân nào đó, làm cho tâm của hắn bị nhốt vào trong mộng cảnh, từ nay về sau ngủ mãi không tỉnh, cần khôn điên đảo, cho nên mới điên cuồng như vậy.

Mà nay nghe Chân Linh hát Chú Đại Bi, trong chốc lát bao chấp niệm trong lòng đều có thể buông thả, hoàn toàn thông suốt, cái gọi là trí tuệ to lớn, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Chân Linh hát xong Chú Đại Bi, nàng lặng lẽ đứng tại chỗ, bình tĩnh nói: "Lâu chủ, bài hát này có thể khiến ngươi cảm động không?"

"Ha ha ha, quả nhiên cô nương là người nhanh nhẹn thấu hiểu lòng người, trí tuệ to lớn như vậy, làm ta theo không kịp, được cô nương đọc cho một đoạn kinh, tiểu sinh biết vậy nên lòng được khai sáng, bài hát này, cô nương có thể chép ra cho tiểu sinh được không? Nếu được tiểu sinh nhất định sẽ giúp cô nương hoàn thành bài việc." Sắc mặt người giữ lâu mừng rỡ như điên, thái độ đối với Chân Linh thay đổi một trăm tám mươi độ.

Niếp Minh Liệt thấy cảm xúc của người giữ lâu này thay đổi đến chóng mặt, không khỏi liên tục cứng miệng. Người giữ lâu này quả nhiên là người có tính tình cổ quái.

Chân Linh cười nhạt nói: "Lâu chủ, ngươi dùng ba điều kiện để đổi Chú Đại Bi, vậy ta sẽ viết ra cho ngươi, kế tiếp ta còn phải vào mười tám tầng còn lại, ở tầng cuối, ngươi giúp ta ngăn cản Thánh chủ của Mị Dạ Đế quốc, được chứ?"

Chân Linh không biết võ công của người này như thế nào, nhưng xét theo cử chỉ và hành động của hắn, võ công của người này nhất định không tồi, nếu dùng hắn để đối phó với Thánh chủ kia, có thể giúp nàng tranh thủ thêm một ít thời gian, đến lúc đó chỉ cần Tư Đồ Minh vừa tỉnh lại, nàng sẽ không còn gì phải lo lắng nữa.

"Được, ta chấp nhận lời đề nghị của cô nương." Người giữ lâu rất sáng khoái mà đáp ứng.

Vì vậy, Chân linh đem lời Chú Đại Bi chép ra. Đưa cho người giữ lâu, sau đó đi theo Niếp Minh Liệt, dẫn theo Tư Đồ đi rời khỏi Sứ lâu, đi đến tầng thứ ba.

Tầng thứ ba là phòng băng.

Đẩy cửa đi vào, không khí lạnh thấu xương tràn đến. Khắp nơi trong điện đều là những bức tường băng rất nặng, giữa điện có một hồ nước, lúc này hơi nước tỏa ra khắp nơi, một cô gái toàn thân trắng như tuyết, đang tắm trong hồ, hơi nước mờ mờ không thấy rõ hình dáng thân thể nàng, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy nàng có một mái tóc dài đen nhánh, xoã xuống bả vai...

Chân Linh nhảy mất ra dấu với Niếp Minh Liệt, ý bảo hắn không nên lên tiếng.

"Các ngươi đã tới." Nữ tử kia ngâm mình trong hồ nước, giọng nói như chim hoàng oanh khẽ vang lên.

“Chúng ta tới rồi, chủ nhân của Dàn lâu, mời người ra đề mục đi.” Chân Linh vừa nói, một bên cẩn thận đánh giá bóng lưng của nàng ta, chỉ thấy toàn thân trắng như tuyết, làn da trong suốt như băng tuyết, trắng nõn không tỳ vết, toả ra ánh sáng trắng nhẹ nhàng.

“Ra đề mục? Ra cái gì?” Nữ tử kia không vội vàng chút nào, giọng nói chậm rãi, như gió phất qua cành liễu, cứ chỉ chân thành, đáng yêu động lòng người.

Chân Linh nghe nàng ta nói như thế sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, liên tiếp gấp qua quải nhân hai tầng trước, hiện tại nàng đã thích ứng với ngôn ngữ cử chỉ quái lạ của các lầu chủ.

Nàng thân nhiên nói: “Cô nương không có ý định ra đề mục sao? Nếu như thế xin cảm tạ, chúng ta mở cửa đi tầng thứ tu vậy.” Nói xong, cũng không thèm nhìn nàng ta một cái, liếc mắt một cái, kéo Niếp Minh Liệt đang đi Tu Đồ Minh chuẩn bị rời khỏi.

“Đội đã...” Nàng ta bắt đầu nóng nảy, nàng “ào” một cái đứng dậy, lấy y phục lụa trắng nhẹ nhàng choàng lên người, bước ra khỏi hồ nước. Nàng lướt tới cửa lầu, bĩu môi nói với Chân Linh: “Chớ đi vội như vậy nha, người ta chờ đợi thật vất vả mới có một người bạn đến chơi. Chỉ bằng các người ở lại với ta, được không?”

Niếp Minh Liệt nhìn nữ tử kia, thần sắc có chút mất tự nhiên.

Cô gái này tuy có choàng lụa trắng nhưng so với không mặc gì còn quyến rũ hơn. Thân hình lung linh trắng như tuyết xuyên qua lụa trắng khiến cho người ta máu nóng phun trào, mà khuôn mặt nàng, lại vô cùng hồn nhiên, thuần khiết như một tờ giấy trắng, tất cả mọi cảm xúc đều được viết trên mặt, lúc này nàng bĩu môi, lại dấy lên ngọn lửa mà vừa rồi Niếp Minh Liệt rất vất vả mới đè nén xuống được, thế mà nữ tử này, dường như phong phát hiện ra, nàng vừa nói vừa vận vẹo thân thể, khiến mặt Niếp Minh Liệt đỏ ửng.

Hắn cực kì mất tự nhiên dời mắt ra chỗ khác, không dám nhìn nàng ta thêm cái nào nữa.

HẾT CHƯƠNG 133

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Tuyệt Nữ Ngây Thơ

Chân Linh cũng nhận thấy Niếp Minh Liệt xấu hổ, nàng cười nhạt nói với nữ tử kia: “Cô nương, người không lạnh sao?” Ngụ ý muốn nàng ta mặc thêm áo, miễn làm cho Niếp Minh Liệt khó xử.

Nàng ta hồn nhiên chớp mắt, mỉm cười nói: “Tỷ tỷ, ta không lạnh, gọi ta là Tuyệt Nữ, tỷ tỷ tên gì, tỷ tỷ, người thật xinh đẹp, người ở lại chơi với ta có được hay không?”

Chân Linh nhìn Tuyệt Nữ này, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Không tưởng được trong đám người giữ lâu, lại có một nữ tử hồn nhiên như thế, có lẽ trong mắt nàng ta, chỉ có thích và không thích, mà không tồn tại cái gì là đạo đức hay sự trói buộc, nữ tử hồn nhiên như vậy, thật sự rất may mắn.

Niếp Minh Liệt cũng bị sự hồn nhiên của Tuyệt Nữ làm chấn động, hắn không khỏi dời mắt, nhìn vào mắt Tuyệt Nữ, mà đúng lúc này hai mắt của Tuyệt Nữ cũng vừa nhìn qua hắn.

Đôi mắt của Tuyệt Nữ sáng ngời, giống như bầu trời đầy sao, nhẹ nhàng nhìn Niếp Minh Liệt, nhưng lại có thể làm cho đáy lòng của Niếp Minh Liệt kích động không thôi.

“Ca ca này thật đẹp trai nha.” Nói xong, Tuyệt Nữ vui mừng bước đến ôm Niếp Minh Liệt, cơ thể mềm mại, làm cho khuôn mặt tuần tú của Niếp Minh Liệt càng thêm đỏ.

Tay hắn đỡ Tu Đồ Minh khẽ run lên.

Chân Linh thấy vậy, không thể không đỡ lấy Tu Đồ Minh, quay lại nháy mắt với Niếp Minh Liệt, ngụ ý bảo hắn đừng đắc tội với Tuyệt Nữ.

Niếp Minh Liệt nhận được ánh mắt ẩn ý của Chân Linh, vốn định đẩy Tuyệt Nữ ra đành từ bỏ, hắn vẫn không nhúc nhích đứng yên một chỗ, tùy ý để cho thân thể mềm mại ấm áp của Tuyệt Nữ kề sát, chuyện này đối với hắn mà nói thật sự là cực hình.

“Ca ca, tên của người là gì, Tuyệt Nữ rất thích người, ta muốn gả cho người.” Tuyệt Nữ vui mừng hô to.

Lời này vừa nói ra, Niếp Minh Liệt thiếu chút nữa ngã sấp xuống, Chân Linh cũng vô cùng kinh ngạc. Chuyện gì vừa xảy ra thế này?

Niếp Minh Liệt nhẹ nhàng gỡ tay Tuyệt Nữ ra, giọng khàn khàn nói: “Tuyệt Nữ, người có thể buông tay ra trước được không?” Cứ tiếp tục ôm như thế này, hắn thật sự mất mặt với mọi người, đường đường là tam đại hộ pháp của Mị Dạ Đế quốc, có khi nào bị mất mặt như thế này?

Tuyệt Nữ này thật sự là khắc tinh của hắn. Trước đây hắn ở Mị Dạ Đế quốc tuy có nghe qua chủ tử nhắc đến mười tám người giữ này, nhưng bởi vì hàng tung của bọn họ quá mức quý dị, nên chưa từng gặp mặt, hôm nay bởi vì đi vào mới gặp những người này, mà Tuyệt Nữ thế này, lại khiến cho nội tâm hắn sinh ra một cảm giác kì lạ, hắn cảm thấy trong lòng mình như có ngàn vạn con nai con chạy loạn, làm rối loạn mọi thứ.

“Không thả, ca ca, người còn không nói tên cho ta biết người tên là gì? Người muốn đi đâu? Mang ta đi theo có được không? Ta thật sự rất lợi hại, ca ca, bây giờ ta

sẽ cho người thấy sự lợi hại của ta.” Tuyết Nữ nói xong, cũng không buông Niếp Minh Liệt ra, nàng vươn một tay ra, đánh một chưởng vào bức tường, một chưởng kia là khí lạnh như băng, khi đụng vào mặt tường, kết thành một lớp băng thật dày.

Chân Linh nhìn sức mạnh như vậy cảm thấy khiếp sợ. Tuyết Nữ này trông thế mà lại có thể khống chế được khí lạnh của thiên nhiên, vừa rồi nàng đánh một chưởng không phải dùng khí lạnh tàn mát ra từ cơ thể nàng, mà là đem không khí lạnh trong phòng gom lại, đem tất cả thông qua hơi thở của nàng mà đánh úp về phía bức tường.

Chân Linh lần thứ hai nhìn Tuyết Nữ cùng Niếp Minh Liệt, trong lòng bắt đầu tính toán.

Bọn họ dẫn theo Tư Đồ Minh liên tiếp đi vào ba tầng, dọc đường cũng gặp qua rất nhiều người của Mị Dạ Đế quốc, bọn họ đối với vết thương của Tư Đồ Minh lại rất bình tĩnh, theo lý mà nói, chuyện này không hợp lẽ thường, dù Mị Dạ đã bị Thánh chủ kia khống chế, nhưng thân phận của Tư Đồ Minh vẫn là Dạ đế, những người này cho dù làm phản, nhưng khi nhìn thấy sự xuất hiện của Tư Đồ Minh cũng phải có ý sợ hãi chứ, vì sao vẻ mặt của họ giống như đều như không hề biết Tư Đồ Minh?

Còn có cả ba người giữ lâu kia, vì sao thấy Tư Đồ Minh bị thương một chút phản ứng cũng không có? Điều này thật sự quái lạ...

Chân Linh nghĩ, nhất định trong việc này có điều gì đó mà nàng không biết được, một lúc nữa nàng nhất định phải hỏi Niếp Minh Liệt.

Tuyết Nữ này xem ra rất thích Niếp Minh Liệt, mà Niếp Minh Liệt đối với nàng ta cũng thật sự có cảm giác, điểm ấy Chân Linh sẽ không nhìn lầm, hai người này vừa gặp đã yêu. Tuyết Nữ này đã vậy còn quá lợi hại, đi theo bọn họ sẽ giúp đỡ rất nhiều, Chân Linh quyết định, cho Tuyết Nữ đi theo bọn họ vượt lâu.

“Tuyết Nữ, người buông ra trước, nam nữ thụ thụ bất thân, người ôm ta như vậy là rất không đúng, chúng ta chỉ là người xa lạ, chỉ có những người yêu nhau mới có thể ôm như thế.” Niếp Minh Liệt nói xong những lời này, mới phát hiện chính mình cũng nói dài dòng, hăng không khỏi lắc đầu thở dài trong lòng.

Tuyết Nữ nghe Niếp Minh Liệt nói vậy, không chỉ không buông, trái lại càng ôm chặt hơn. “Ca ca, nếu như người xa lạ không thể ôm, chúng ta đây yêu nhau có thể ôm mà, ca ca, Tuyết Nữ thật sự rất thích người, ca ca, người mua nói cho ta, người tên gì, nếu không ta nhất quyết không buông ra...” Vừa nói Tuyết Nữ buống bình cộ tới cộ lui trên người hắn.

Niếp Minh Liệt chỉ cảm thấy mình sắp bùng nổ tới nơi, nếu không buông ra, hẳn thật sự không cách này kiên trì được. Hắn lấy một tay ấn Tuyết Nữ vào người, nói bằng giọng khàn khàn: “Ta là Niếp Minh Liệt, được rồi, bây giờ người tốt nhất đừng cử động nữa.”

Tuyết Nữ chớp chớp đôi mắt sáng ngời, lẩm bẩm nói: “Niếp Minh Liệt, Niếp Minh Liệt...” Nàng mỉm cười ngọt ngào, sau đó hôn lên mặt Niếp Minh Liệt một cái. “Liệt ca ca, ta sau này sẽ là của người.

Cả người Niếp Minh Liệt khẽ run lên, tim đập thình thịch thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hắn nhìn chăm chăm Tuyết Nữ, ánh mắt có chút mơ màng.

Chân Linh nhìn hai người, hiểu ý cười, không thể tưởng tượng ra được lần này vượt lâu, lại giúp Niếp Minh Liệt có được mỹ nhân xinh đẹp. Tức thì, nàng quay sang hai người đang ôm nhau nói: “Tuyết Nữ, Niếp Minh Liệt, chúng ta đi thôi, xuất phát đến tầng thứ tư.”

Niếp Minh Liệt lúc này mới hoàn hồn, vẻ mặt cực kì mất tự nhiên gạt đầu, sau đó hắn cỡi áo khoác của mình, khoác lên người Tuyết Nữ.

Tuyết Nữ mỉm cười ngọt ngào với Niếp Minh Liệt, sau đó quay đầu nói với Chân Linh: “Tỷ tỷ xinh đẹp, ta thực sự có thể cùng đi với các người sao?”

“Đương nhiên có thể.” Chân Linh cũng quay đầu lại mỉm cười nhìn nàng.

“A... Thật tốt quá...” Tuyết nữ reo lớn không ngớt, áo choàng đen trên người được Niếp Minh Liệt khoác cho vì nàng nhảy lên mà rơi xuống.

Niếp Minh Liệt thấy vậy, ánh mắt lóe lên sự hờn giận, hắn liền ôm lấy Tuyết Nữ, cầm áo choàng đen bao chặt người nàng, giọng nói lạnh lùng: “Tuyết Nữ, nếu như người muốn theo chúng ta, không được tùy tiện nhảy loạn, biết không?”

Tuyết Nữ cũng muốn hỏi vì sao không được nhảy loạn, nhưng mà nhìn thấy Niếp Minh Liệt lạnh mặt, nàng không dám hỏi nhiều, nghe lời gạt đầu.

Niếp Minh Liệt thấy Tuyết Nữ ngoan ngoãn gạt đầu, môi của hắn bất giác hiện lên một nụ cười dịu dàng, mà ngay cả bản thân hắn cũng không hay biết.

Chân Linh nhìn hai người bọn họ không khỏi lần thứ hai cười thầm Tuyết Nữ như tờ giấy trắng, về sau sẽ bắt lấy Niếp Minh Liệt thật chặt. Nhìn bọn họ biểu lộ sự ngọt ngào, tay Chân Linh ôm Tư Đồ Minh chặt hơn...

Tư Đồ Minh, ta nhất định sẽ làm mọi cách để chàng khoẻ lại...

HẾT CHƯƠNG 134

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khi Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 135: Dự Định Cường Ngạnh Xông Vào

Tầng lâu thứ tư. Mấy lâu.

Mấy người họ bước vào liền bị sự trang hoàng hoa lệ xa xỉ làm cho khinh hãi.

Tầng điện lâu này, bốn chữ "nguy nga lộng lẫy" kia không đủ để hình dung hết vẻ nó. Tường được dát bằng vàng, bốn phía là đèn hoa sen cung đình được khắc bằng bạch ngọc thượng đẳng. Bắc đèn dùng viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, đỉnh điện được điểm xuyết bằng ngọc bích quý giá hiếm có nhất, toàn bộ Mão lâu, xa hoa khiến người ta loá mắt.

“Thật xinh đẹp.” Tuyết Nữ nhìn cung điện trang hoàng hoa lệ không khỏi hoan hô reo to.

Nhiếp Minh Liệt gắt gao giữ chặt nàng, không để cho nàng xảy ra việc ngoài ý muốn.

Chân Linh nhìn xung quanh một lát, chỉ thấy một nam tử đẹp như hoa ngồi trước bàn phía trên cao, ngón tay thon dài rất đẹp đặt lên dây đàn, chưa hề đánh thành tiếng, chỉ nhắm mắt ngồi đó, làm như đang đợi đám người Chân Linh xuất hiện.

“Người chính là chủ nhân của Mão lâu này.” Chân Linh nhẹ giọng hỏi.

Nam tử vận hoa phục kia mờ to mắt, vẻ mặt ngạo mạn nhìn Chân Linh. “Không sai, ta chính là chủ nhân của Mão lâu này, ta chờ các người đã lâu rồi, vốn nghĩ các người không thể lên đến lâu này, xem ra cũng có chút bản lĩnh.”

Chân Linh không để ý đến nam tử kia đang ngạo mạn, nàng nhẹ giọng nói: “Nếu đã như vậy, vậy người hãy ra đề mục đi.”

Nam tử kia cũng không thêm liếc mắt nhìn Chân Linh lấy một cái, vẫn vỗ về chơi đùa cổ cầm, nhưng lại không phát ra bất kì âm thanh nào. Nhìn biểu tình hần say sưa, giống như đang chìm vào giữa những tiếng đàn...

“Liệt ca ca, hần đang khảy đàn sao? Nhưng tại sao lại không có âm thanh?” Tuyết Nữ tò mò lên tiếng.

Nhiếp Minh Liệt liếc mắt nhìn nàng, lập tức lắc đầu nói: “Không biết, chúng ta yên lặng theo dõi tiếp.”

Nhưng Chân Linh lại nghe thấy tiếng đàn của nam tử kia, nàng tiến lên vài bước, cất cao giọng nói: "Lâu chủ, tiếng đàn của người phát ra rất tuyệt hảo, cảm kỹ trong thiên hạ không ai địch lại." Chân Linh nói tới đây thì dừng lại một chút, nhìn về phía người giữ lâu, thấy vẻ mặt ngạo mạn của hần, nàng cũng không giận, thản nhiên tiếp tục nói: "Chỉ có điều, kỹ thuật đàn của người dù cao, nhưng lại thiếu tâm, tiếng đàn của người, lại không có hồn, tiếng đàn không có hồn, dù gảy có hay đến nhường nào cũng không đạt được cảnh giới siêu phàm."

Nam tử kia nghe Chân Linh nói xong, cuối cùng cũng có phản ứng. Hần ngược mắt lạnh lùng nhìn Chân Linh: "Người nói như thế cũng có lý, như vậy tiếng đàn của người có hồn, hôm nay đề mục mà ta ra chính là, chỉ cần người gảy ra tiếng đàn siêu việt hơn của ta, như vậy tầng này người có thể qua."

"Được" Chân Linh sáng khoái gật đầu.

Nam tử mặc hoa phục kia thấy vậy, đứng lên nhường chỗ, để Chân Linh ngồi xuống trước bàn đánh đàn.

Chân Linh ngồi xuống bàn, bàn tay mềm lướt nhẹ dây đàn, tiếng đàn chậm rãi phát ra.

Bài Chân Linh đánh chính là bài《Lương Chúc》, đây là bản đàn vô cùng cảm động, hơn nữa nàng hoà tình cảm của mình vào đó, một khúc này đánh ra, khiến người nghe như chìm vào một tình yêu thâm tình, thật lâu không thể tự mình thoát khỏi.

Chân Linh đàn xong, lâu chủ kia thật lâu cũng không thể hoàn hồn. Hồn? Đây là tiếng đàn có hồn sao?

Hần không thể tin nhìn Chân Linh, bản đàn này nếu hần đàn, cho dù hần có thể đàn thật tốt, nhưng không có cách nào khiến tiếng đàn biểu lộ được thâm tình như thế này.

"Người thắng." Hần trầm mặc hồi lâu, cuối cùng thản nhiên nói, trong lòng của hần vừa dấy lên một cảm xúc, hần tự xưng là cảm kỹ Thiên Hạ Vô Song, thế nhưng hần không hề hiểu rằng quan trọng nhất trong tiếng đàn chính là cái hồn, hần nghĩ, chỉ cần có kỹ thuật đàn xuất thần nhập hoá thì đó chính là cảnh giới siêu nhiên, nào ngờ chỉ bình thường như thế này...

Chân Linh khẽ gật đầu, cùng đám người Nhiếp Minh Liệt đi ra ngoài.

Liên tiếp vào mười sáu tầng, Chân Linh đều dùng tài trí của mình chiến thắng thuận lợi qua tầng, hiện tại sắc trời đã tối muộn, ngắm thấy thời gian của họ đã không còn nhiều lắm, Chân Linh hận không thể mang Tư Đồ Minh lập tức nằm lên giường Tuyết điểm, nàng thật sự không thể tiếp tục lãng phí thời gian, nàng quyết định, morgen muốn cường ngạnh xông vào hai tầng cuối cùng.

Thời điểm bước vào tầng lầu thứ mười bảy, Chân Linh dĩ nhiên chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

"Nhiếp Minh Liệt, Tuyết Nữ, lát nữa phiền các người chiếu cố Tư Đồ Minh." Nàng vừa đi vừa nói với hai người bên cạnh.

"Tỷ tỷ xinh đẹp, vì sao lại nói như vậy?"

"Chân Linh, không phải người tính xông vào chứ?"

"Không sai, ta tính xông vào, Tư Đồ Minh không còn nhiều thời gian nữa, hai tầng cuối này e là về huyền học* mà ta không am hiểu, khả năng ta thắng có lẽ rất nhỏ, ta không muốn lại tiếp tục lãng phí thời gian, cùng ngồi chờ chết, không bằng tiên phát chế nhân, ta nghĩ cho dù không thể vượt qua, cũng có thể cổ mà vượt qua. Mọi người, ta tận lực ngăn cản tên giữ lâu kia, các người mang Tư Đồ Minh đi tầng thứ mười tám trước." Chân Linh trầm giọng nói.

**huyền học: trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng Lão Trang và tư tưởng Nho gia.*

"Chân Linh, làm như vậy quá nguy hiểm, kì thực hai lâu chủ cuối cùng đều nhận ra chủ tử, chỉ cần chúng ta đến giải thích mục đích đến, bọn họ sẽ thả đi, có điều sợ Thánh Chủ đã không chế bọn họ, hai người này tuy là cao nhân không màng đến thế sự đã nhiều năm, nhưng trong tay Thánh Chủ nắm giữ điểm yếu của bọn họ, tiến hành uy hiếp, ta sợ bọn họ sẽ gây bất lợi với chủ tử."

"Niếp Minh Liệt, ngươi yên tâm, ta không sao." Nếu nàng đánh không lại, cùng lắm là phóng thích sức mạnh tà ác trong cơ thể nàng ra. Nàng dốc lòng cường ngạnh xông vào mười sáu tầng trước dù biết nàng vẫn không thể khống chế hoàn toàn sức mạnh này, nhưng hiện tại thời gian đã không cho phép nàng tiếp tục chờ đợi, vậy thì nàng chỉ có thể dùng cường thể mà thôi.

Niếp Minh Liệt không cần phải tiếp tục nhiều lời, hẳn biết Chân Linh đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi, hắn gật đầu, rồi đẩy cánh cửa lâu kia.

Vừa đẩy cửa ra, một luồng lực mạnh mẽ như cuồng phong lao đến.

Niếp Minh Liệt kinh hãi, ôm Tư Đồ Minh nhảy ra xa.

Chân Linh cũng nghiêng người tránh ra, chỉ có mỗi Tuyết Nữ ngơ ngác đứng đó.

Niếp Minh Liệt thấy vậy hoảng sợ hét lớn: "Tuyết Nữ, mau tránh ra..." Hắn muốn nhảy qua đây nàng, nhưng hắn vừa mới nhảy khỏi căn bản không kịp quay lại.

Chân Linh cách chỗ Tuyết Nữ gần nhất, thấy nàng ta không né tránh, nàng phi người nhảy về, dùng lực đẩy Tuyết Nữ văng ra, sau đó đối mặt với một luồng kia...

Trong chớp lát, ánh sáng bạc phát ra, cả người Chân Linh bị luồng sáng bạc mãnh liệt vây quanh, luồng lực kia vừa hạ xuống, nào ngờ bị ánh sáng trên người Chân Linh hút vào, biến mất không một dấu vết.

Người giữ lâu trong điện thấy một màn này mà sợ hãi. Là nàng, chính là nàng, cô gái trong lời ngụ ngôn, nàng đến đây...

HẾT CHƯƠNG 135

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Cô Gái Trong Ngụ Ngôn

Luồng ánh sáng mạnh mẽ trên người Chân Linh dần biến mất, vẻ mặt nàng lạnh lẽo nghiêm túc đứng đó, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào trong điện.

"Chân Linh, ngươi không sao chứ?" Niếp Minh Liệt ôm Tư Đồ Minh bay xuống, quan tâm hỏi Chân Linh.

"Không sao."

"Tỷ tỷ xinh đẹp, vừa rồi vì sao trên người tỷ lại có luồng ánh sáng lợi hại như vậy?" Tuyết Nữ đơn thuần lên tiếng hỏi.

Chân Linh cười nhạt, vẫn không trả lời câu hỏi của Tuyết Nữ, nàng bước nhanh lên phía trước, đi vào Kinh lâu.

Tuyết Nữ bĩu môi, coi như không đau lòng việc Chân Linh không để ý tới lời của nàng.

Niếp Minh Liệt đỡ Tư Đồ Minh đi phía trước, thấy Tuyết Nữ ở phía sau vẫn như cũ không động đây, hắn không khỏi quay đầu lại kéo nàng một phen. "Tuyết Nữ, còn thất thần làm gì, đi nhanh đi."

"A."

Sau khi Chân Linh bước vào Kinh lâu, cảm nhận được một hơi thở lạnh lùng mãnh liệt, nàng cẩn thận đánh giá mọi thứ trong Kinh lâu, phát hiện mọi thứ trong đây đều lộ ra một chút gì đó quỷ dị, nếu nàng đoán không lầm, bất cứ đồ vật nào trong đây chỉ cần chạm nhẹ vào, thì chính là chạm đến cơ quan.

Nàng vừa định quay đầu nói với bọn Niếp Minh Liệt, lại chậm một bước.

Chỉ thấy Tuyết Nữ thấy có một cái đèn thủy tinh thật đẹp, nàng vui vẻ chạy qua, lấy tay đặt lên. Tay nàng vừa mới chạm vào, trong Kinh lâu liền phát ra một tiếng vang thật lớn, mọi vật trang trí ngay tức khắc đều xảy ra biến hoá nghiêng trời lệch đất, mọi vật trang trí hoa lệ ở trong này trong nháy mắt biến thành sắt khí, chỉ thấy vô số mũi tên nhọn lấy bọn họ làm tâm điểm lao nhanh đến...

Tuyết Nữ ý thức được mình đã gây ra đại họa, lập tức ngưng ngưng đánh về phía những mũi tên nhọn đang lao nhanh tới, xung quanh người nàng, lượn lờ một màn sương trắng, khi các mũi tên nhọn vừa lao tới, tất cả đều bị đông cứng lại, biến thành băng rơi xuống đất...

Tuyết Nữ hoá giải nguy cơ do chính nàng gây ra, nàng nhìn Kinh lâu yên tĩnh, ngưng ngưng nhếch miệng.

Lúc này Chân Linh tiến lên hai bước, nói với một bức tường trắng: "Lâu chủ bên trong, ngươi xuất hiện đi, nếu ngươi đã có can đảm ra tay với chúng ta, bây giờ lại trốn tránh không gặp người không biết rất hèn nhát sao?"

"Ha ha ha, cô nương, nói chuyện với người thật thú vị, làm sao ngươi biết là lão phu trốn các ngươi, mà không phải vì cái gì khác?" Giọng nói già nua vang dội vang lên.

"Hơi thở của người đã nói cho ta biết, người đang sợ hãi..." Sau khi luồng ánh sáng mạnh mẽ kia phát ra, nàng liền cảm nhận được người này đang sợ hãi.

Lời Chân Linh nói vừa dứt, người trong bức tường không lên tiếng.

Thật lâu sau, hần mới nhẹ giọng nói: "Các người đi đi, tầng này tha cho các người đi, nếu Dạ Đế khoẻ lại, thay ta vắn an người, các người giúp ta nói cho người biết, lão phu không thể hoàn thành sự tình năm đó Dạ Đế giao cho."

Tiếng nói già nua mang theo chút âm điệu thê lương, vang vọng trong điện vắng lặng.

Chân Linh ngẩn người, không tưởng tượng được người này sẽ thả cho bọn họ đi. Nàng nói: "Được, chúng ta sẽ nhấn giúp người, cuối cùng cảm ơn người đã cho chúng ta đi." Nàng nghiêng người, nói với Nhiếp Minh Liệt đang đứng chờ: "Chúng ta đi thôi."

Ba người đi xuống lầu, đi tới tầng cuối cùng.

Khi bóng dáng bọn họ biến mất khỏi Kinh lâu, lão già bên trong bức tường trắng đi ra, hần nhìn bóng lưng Chân Linh rời đi, thở dài xa xăm: "Cô gái trong ngụ ngôn, hi vọng người có thể hoàn thành tất cả."

Tầng thứ mười tám, tên là Khai lâu. Trong tầng này chứ đầy cơ quan, mật trận. Nếu vô tình chạm vào, sẽ ngã vào trận, khi đó sẽ tiến vào tấm gương tuần hoàn, cả nhóm Chân Linh bọn họ sẽ trở về tầng một lần nữa, một lần nữa sấm lâu, trận pháp trong đó, rất huyền diệu, người bình thường tuyệt đối không thể phá.

Khi bọn họ bước vào Khai lâu, ngênh đón bọn họ tại cửa là một ngọn gió lạnh lẽo thấu xương.

Trong ngọn gió lạnh thấu xương đó, một lão nhân trăm tuổi tóc bạc trắng đứng cách mười bước trước cửa, lạnh lùng nhìn bọn họ, cuối cùng ánh mắt hạ xuống người Tư Đồ Minh, hiện lên ánh mắt phức tạp.

Lão từ từ lên tiếng: "Lão phu chờ các người đã lâu."

Lúc này ở dân gian đã là ban đêm, trăng lạnh lạnh yên hiện trên bầu trời, Khai lâu mặc dù ở dưới lòng đất, lại bởi vì được thiết kế độc đáo, có thể nhìn thấy rõ cảnh trí bên ngoài cửa sổ.

Trong lòng Chân Linh khẩn cấp, nếu lại tiếp tục dây dưa, thương thế của Tư Đồ Minh thật sự phải bỏ lỡ thời gian trị liệu.

Nàng lập tức kích thích sát ý tiềm ẩn trong cơ thể, không muốn tiếp tục nhiều lời, phóng hai ngân châm về phía lão già tóc bạc.

Ngân châm ngưng mưa, tốc độ kinh hải như sấm.

Cả người lão già tóc bạc chưa động, khi ngân châm của Chân Linh cách lão ba thước, nháy mắt nhảy vọt lên, thân ảnh của lão, biến mất trước mắt mọi người.

"Liệt ca ca, lão nhân tóc bạc đâu rồi? Tại sao lại không thấy đâu?" Tuyết Nữ tò mò lên tiếng.

Nhiếp Minh Liệt khẩn trương đỡ Tư Đồ Minh, nói với Tuyết Nữ: "Tuyết Nữ, đừng lên tiếng, im lặng nhìn, cẩn thận một chút."

"A."

Toàn thân Chân Linh đằng đằng sát khí, tóc đen tung bay trong gió, nàng giờ lên ngân châm trong tay, hướng tới một hướng không có bóng người mà phóng.

Trong nháy mắt, lão già kia bỗng nhiên hiện thân từ phương hướng Chân Linh dự đoán, một chương đánh thẳng về phía Chân Linh...

Một chương này, khí thế như hồng thủy, cực kỳ mạnh mẽ hùng hậu, khoảng cách gần như vậy, cho dù là cao thủ như Tư Đồ Minh sợ là cũng khó có thể tránh khỏi...

"Chân Linh, mau tránh ra!"

"Tỷ tỷ xinh đẹp, nguy hiểm!" Tuyết Nữ đồng thời hô to, cũng vận chương đánh tới lão già tóc bạc, nhưng chương phong của nàng vừa mới đánh ra, lại bị bắn ngược trở về.

Nhiếp Minh Liệt và Tuyết Nữ quá sợ hãi, vội vàng tránh khỏi.

"Ha ha ha, đứa nhỏ không hiểu biết, từ lúc các người bắt đầu bước vào Khai lâu, đã chạm đến trận pháp ở đây, ngoại trừ ta ra, nội lực gì cũng không thể sử dụng trong lúc này, nếu không sẽ bị bắn ngược trở về, trọng thương chính mình." Lão già kia đứng gần trước mặt Chân Linh, lạnh giọng nói.

Sau đó, chương của hần mới hạ xuống tay Chân Linh...

Nhưng khoảnh khắc chạm vào Chân Linh, lão già trăm tuổi liền hoảng sợ, bộ dạng hần không thể tin nhìn Chân Linh, run giọng nói: "Là người, người, người là cô gái trong ngụ ngôn..."

Chương của hần vừa xuống người Chân Linh, liền bị luồng sức mạnh cường đại trong cơ thể Chân Linh hút vào, mặc hần giãy giụa như thế cũng không tránh được. Trái lại Chân Linh, cũng chỉ là về mặt lạnh như băng, xơ xác.

Xung quanh nàng, lần thứ hai phát ra luồng ánh sáng bạc mạnh mẽ, lão già trăm tuổi bị hút chặt vào trong luồng ánh sáng mạnh mẽ, sắc mặt dần tái nhợt, sự sợ hãi trong mắt càng sâu...

HẾT CHƯƠNG 136

Chương 137: Thánh Chủ Xuất Hiện

Nhiếp Minh Liệt nhìn tất cả, bị khiếp sợ, hắn cảm giác được có một luồng sức mạnh cường đại đang luân lách bốn phía, mà luồng sức mạnh này, chính là phát ra từ người Chân Linh mà ra...

Tuyệt Nữ cũng bị chấn động, nàng cũng cảm giác được luồng sức mạnh này, không thể tin nhìn Chân Linh.

Trong lòng Chân Linh lúc này chỉ có Tư Đồ Minh, thời gian của hắn không còn nhiều, nàng nhất định phải phá tan hết mọi trở ngại, nàng nhất định sẽ không để hắn xảy ra chuyện...

Nàng chợt ngửa đầu hét một tiếng, trong nháy mắt, ánh sáng mạnh mẽ vỡ tung, công lực của lão giả trăm tuổi bị sức mạnh trong cơ thể Chân Linh hút đi một phần ba, lúc này bị sức mạnh to lớn như thể bắn ra, nặng nề bay ra ngoài, rớt xuống đất, nôn ra một ngụm máu đặc...

Hắn khiếp sợ cực độ nhìn Chân Linh, chỉ về phía nàng nói: "Người, chính là người..." Nhưng lời còn chưa nói hết, đã học máu bỏ mình.

Hơi thở trong cơ thể Chân Linh cuộn cuộn, nàng lao đảo hai bước, cuối cùng mới đứng vững được, quay đầu lại nói với Nhiếp Minh Liệt: "Nhiếp Minh Liệt, Điện Băng Xuyên ở đâu? Mau dẫn ta đi..." Sức mạnh kia trong cơ thể nàng càng ngày càng lớn mạnh, nàng sợ nàng giữ không được bao lâu, nàng nhất định phải đưa Tư Đồ Minh đến giường tuyết điểm an toàn, bằng không nàng sợ đến lúc bị luồng sức mạnh kia cắn nuốt, thì không thể giải trừ cho Tư Đồ Minh.

Nhiếp Minh Liệt cảm giác được hơi thở tà ác trong cơ thể Chân Linh vẫn tuôn ra như cũ, hắn muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng đến bên miệng lại nuốt trở vào, hắn gật đầu, dẫn Tư Đồ Minh đi trước, hướng Điện Băng Xuyên đi đến.

Lúc đi qua khỏi cánh cửa của tầng mười tám, lọt vào tầm mắt chính là cung điện hoa lệ, vô cùng hoa lệ, chính giữa sảnh đặt một cái long ý, nàng nghĩ, chỗ này chắc là nơi thượng triều của Mị Dạ Đế quốc, lúc này lại không có một bóng người, cái người gọi là Thánh chủ đâu? Vì sao đến giờ vẫn chưa thấy hắn xuất hiện?

Lòng Chân Linh còn đang nghi hoặc, bước chân phía dưới càng thêm gấp gáp.

Xuyên qua cung điện hoa lệ, chính là một lối đi nhỏ, lúc này lối đi vô cùng tối tăm, bọn họ từ trên người lấy ra một cái hộp quẹt, nhanh chóng đi qua.

Phút chốc, ngay đoạn rẽ trong lối đi, ngọn gió lạnh thần tốc đánh úp tới.

Bọn họ kinh hãi, Nhiếp Minh Liệt ôm Tư Đồ Minh vội vàng tránh né, Tuyệt Nữ cũng bay lên không trung, chỉ có Chân Linh, im lặng đứng đó, ánh mắt lạnh lùng xò xạc, nàng giờ ngân châm trong cô tay áo lên, phóng về phía luồng gió lạnh...

Ngân quang chợt loé, gió lạnh lướt qua, mọi thứ yên bình trở lại.

Bóng người thần bí kia cũng biến mất trong con đường tối.

"Chúng ta nhanh lên thôi, không cần để ý tới hắn." Chân Linh lên tiếng với Nhiếp Minh Liệt và Tuyệt Nữ đang kinh ngạc.

Vì thế, bọn họ lại tiếp tục tiến lên phía trước. Đi gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng tới Điện Băng Xuyên như lời Nhiếp Minh Liệt đã nói.

Đây cửa đi vào, là sương trắng lượn lờ của hàn băng, đây là một căn phòng trống trải, bên trong ngoại trừ chiếc giường băng rộng năm thước, cũng không có bày biện gì khác.

"Chân Linh, đó chính là giường tuyết điểm, bây giờ chúng ta đưa chủ tử nằm lên đó đi." Nhiếp Minh Liệt nói.

"Được, Nhiếp Minh Liệt, chúng ta lập tức hành động." Chân Linh nói xong, tay phải diu Tư Đồ Minh, bước nhanh đến giường tuyết điểm.

Khi bọn họ cách giường tuyết điểm năm bước, một hơi thở âm u lạnh lẽo lại phả vào mặt, Chân Linh cảm nhận được hơi thở kia trước tiên, nàng nâng tay, bắn ra ngân châm về phía hơi thở kia.

"Nhiếp Minh Liệt, người và Tuyệt Nữ ôm Tư Đồ Minh đến giường tuyết điểm, ta đi đối phó người này." Nói xong, không chờ bọn họ đáp lại, Chân Linh liền chạy ra ngoài.

Nhiếp Minh Liệt và Tuyệt Nữ tuy rằng lo lắng cho an nguy của Chân Linh, bất quá trước mắt vẫn là cứu Tư Đồ Minh quan trọng hơn. Hai người đem Tư Đồ Minh nâng tới giường tuyết điểm, để hắn nằm xuống.

Tư Đồ Minh vừa mới nằm xuống giường tuyết điểm, toàn thân lập tức phát ra ánh sáng màu xanh nhạt ảm áp, ôn hoà chiếu sáng cả Điện Băng Xuyên.

Nhiếp Minh Liệt và Tuyệt Nữ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ đến bậc này, sắc mặt không khỏi chấn động, bọn họ không dám tùy tiện chạm vào Tư Đồ Minh, sợ sẽ làm hắn bị thương, hai người cứ canh giữ trước giường tuyết điểm như vậy, cẩn thận quan sát tất cả mọi thứ xung quanh, để phòng ngừa có người đột kích.

Chân Linh đuổi theo hơi thở âm lãnh ra tới cửa, liền không thấy bóng dáng của kẻ đó, nhưng hơi thở vẫn lượn lờ không tan như cũ, nàng biết, người này nhất định đang ở gần đây.

Mắt nàng lưu chuyển, sau đó quay người lại, nàng đang đợi kẻ này ra tay.

Quả nhiên, ngay khi Chân Linh vừa xoay người, lập tức hiện thân, đánh tới một chưởng sau lưng Chân Linh.

Chân Linh đã sớm chuẩn bị, nàng nhảy người lên, ngón châm nắm chặt trong tay bắn ra ngoài. Sau đó thân mình quý dị xoay người, đá vào bức tường mượn lực, nhắm thẳng vào kích chưởng của người kia...

Người này hơi kinh hãi, không ngờ được Chân Linh lại có thủ pháp quý dị như thế, hấn nhảy vọt lên cao né tránh ngón châm, thân thể trực tiếp hạ xuống, tránh khỏi thế công của Chân Linh.

Hai người sau một chiêu này, liền lùi lại, đứng cách ba bước xa, lạnh lùng đánh giá đối phương.

"Người chính là Thánh chủ của Mị Dạ Đế quốc?" Chân Linh nhìn người nọ, lạnh lùng lên tiếng.

Chỉ thấy thân hình người này cao lớn rắn rỏi, toàn thân mặc y phục đen như đêm đen, chỉ có đôi mắt lạnh như băng không sợ hãi lộ ra ngoài, ánh mắt này bị sự khát máu ngoan độc che kín, như đêm đen vô biên vô tận, tản ra hơi thở băng lạnh chết chóc.

"Đúng vậy, ta chính là Thánh chủ, người chính là Chân Linh?" Giọng nói của người này lạnh lẽo như phát ra từ Địa ngục, toàn thân hấn đều có một luồng hơi thở thối nát lượn lờ.

"Phải." Chân Linh trả lời giản lược vắn tắt, sát khí toàn thân nổi dậy, hai mắt nàng như một phiến băng lạnh, tóc đen tung bay giữa không trung, áo trắng phiêu dật, giống như Tu La đoạt mệnh.

Nàng đang chờ đợi cơ hội, đã không ra tay thì thôi, vừa ra tay là một chiêu trúng chỗ hiểm.

Thánh chủ cũng kinh động trước khí thế của Chân Linh, có điều hấn đã sớm biết tất cả về nàng, hiện tại trước khí thế lạnh thấu xương này hấn chỉ hơi kinh ngạc, liền tập trung toàn bộ, ngưng tụ nội lực trên người, chuẩn bị ra tay.

Trong Điện Băng Xuyên, ánh sáng xanh trên người Tư Đồ Minh càng ngày càng mãnh liệt, giống như muốn vỡ vụn ra.

Nhiếp Minh Liệt và Tuyết Nữ thấy vậy, kinh hãi, hai người không biết làm thế nào cho phải, đồng thời lo lắng cho Tư Đồ Minh, bọn họ cũng lo lắng cho Chân Linh, nàng đi lâu như vậy, vì sao một tiếng vang cũng không có, có thể hay không...

HẾT CHƯƠNG 137

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Dục Vọng Chưa Được Thỏa Mãn

Chân Linh và Thánh chủ, giao thủ một lần nữa, lúc này khí thế của Chân Linh xơ xác, toàn thân toát ra hơi thở lạnh lẽo, luồng sức mạnh tà ác lại bắt đầu rục rịch, nàng cực lực áp chế, dùng chính thân pháp quý dị của mình cùng Thánh chủ dò sức.

Thánh chủ gặp Chân Linh chần chừ, không nhịn được đánh ra một chưởng sắc bén, mắt thấy chưởng phong sắc bén như vậy, nếu Chân Linh không chịu sử dụng sức mạnh tà ác đó, tuyệt đối không thể trốn thoát.

Mà nàng, lại không muốn dùng. Giờ phút này nàng biết, chỉ cần nàng tiếp tục sử dụng sức mạnh tà ác này, vậy thì nàng thật sự sẽ bị luồng sức mạnh này phản phệ hoàn toàn, đến lúc đó mọi thứ đều không thể cứu vãn.

Một chưởng kia, lấy khí thế của kinh lôi đánh về phía trước Chân Linh, khi Chân Linh và Thánh chủ đều nghĩ nàng sẽ bị một chưởng này đánh trúng, một tia sáng màu xanh phóng lên cao, đem chưởng lực kia hoá thành hư ảo, hoá giải một kiếp này.

Chân Linh kinh ngạc, nhìn về phía phát ra ánh sáng xanh, vừa nhìn, hai mắt nàng không giấu được nỗi mừng khôn tả. Hấn, cuối cùng đã tỉnh...

Thánh Chủ cũng nhìn về phương hướng ánh sáng phát ra, sắc mặt khế biến.

Chỉ thấy đầu bên kia ánh sáng xanh mãnh liệt, Tư Đồ Minh y phục màu xanh, mái tóc như tơ xoả tung bay bay, thân ảnh xuất trần mang theo hơi thở sát phạt, hung ác nhìn Thánh chủ, ánh mắt luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng, giờ phút này hiện lên sát khí.

Hấn nhảy người lên, đáp xuống bên cạnh Chân Linh, ôn nhu nói: "Chân Nhi, nàng không sao chứ?"

"Không sao..." Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh, trả lời một cách hoảng hốt. Giống như hiện tại như đang trong mơ, nàng không tự chủ vươn tay, xoa lên khuôn mặt tuấn tú của Tư Đồ Minh.

Thánh chủ kia thấy vậy, vội vàng chuẩn bị nhảy lên, muốn vô thanh vô tức chạy trốn.

Nhưng Tư Đồ Minh sao lại cho hắn cơ hội, chỉ thấy hắn phát ổng tay áo, cường lực mạnh mẽ đánh về phía Thánh chủ, người nọ chột nhún người, tuy là tránh khỏi đòn tấn công trực diện hùng hậu của Tư Đồ Minh, nhưng dư âm vẫn đánh tới hắn...

Thân hình hắn đình trệ, khí huyết trong cơ thể bốc lên kịch liệt, hắn mạnh mẽ áp chế, âm lãnh nói với Tư Đồ Minh: "Tư Đồ Minh, ngươi đã quên lời thề ngày đó sao? Ngươi chớ quên, nếu ta có thể luyện thành thi người, ngươi cũng có thể bị ta huỷ diệt..." Giọng nói xa xa truyền đến, đã không còn thấy tung tích của hắn...

Chân Linh một chút cũng không để ý tới người nọ, lúc này toàn bộ tâm tư đều ở trên người Tư Đồ Minh. Nàng nhẹ nhàng xoa mặt Tư Đồ Minh, mơ hồ nói: "Tư Đồ Minh, chàng, chàng thật sự tỉnh sao?" Đầu ngón tay của nàng, truyền đến xúc cảm ấm áp của Tư Đồ Minh, lòng nàng bồi hồi vui mừng quá đỗi mà bắt đầu trở nên lo được lo mất, hai mắt nàng ngấn lệ, khi nhìn Tư Đồ Minh, không hẳn quá rõ ràng, thoáng như trong mơ.

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh thật chặt, đem mặt chôn ở cổ nàng, ôn nhu nói: "Chân Nhi, ta tỉnh, về sau ta sẽ không bao giờ... mê man nữa. Chân Nhi..." "Hắn ngửi mùi thơm ngát của nàng, dùng sức hít sâu vào phổi.

"Tư Đồ Minh, lúc chàng mê man ta liền sợ, thật sự sợ, lần đầu tiên sợ mất đi một người như thế, nếu không phải bởi vì chàng, ta sợ ta thật sự không thể tiếp tục kiên trì, Tư Đồ Minh, ôm chặt ta..." Lúc này nàng thầm nghĩ muốn nhập thật sâu vào trong lòng hắn, không bao giờ muốn tách biệt nữa, không bao giờ muốn phân cách nữa...

Hai tay nàng, gắt gao siết chặt trên lưng Tư Đồ Minh, hai tay bồi hồi dùng sức mà khớp xương trở nên trắng bệch, đầu ngón tay của nàng, hơi đâm vào trong thịt của Tư Đồ Minh, mà nàng lại vẫn ôm chặt không buông như cũ, chỉ có nhiệt độ cơ thể nóng rực, mới có thể làm cho trái tim sợ hãi của nàng hoãn xuống.

"Chân Nhi..." Tư Đồ Minh chỉ cảm thấy tâm thần rung động, lưng hắn run rẩy, một trận nóng rực từ dưới bụng chạy thẳng lên hai má, hắn cảm thấy trong cơ thể của mình có một ngọn lửa đang bốc cháy, giống như muốn đốt trụi cả hắn và nàng.

Hắn theo lời ôm sát nàng, cả hai dán chặt không một kẽ hở, nàng ấm áp mềm mại, hắn mạnh mẽ nóng bỏng, cùng giao hoà với nhau, ngọn lửa cuồng loạn bốc lên, hắn chậm rãi cúi đầu xuống, hôn mút cần cổ trắng như tuyết của nàng, hơi thở của hắn, mang theo mùi hương thanh mát cùng nóng rực chỉ có ở hắn, phả lên da thịt tuyết trắng của nàng, ân xuống liên tiếp từng dấu hôn đỏ ửng, tựa như ánh nắng chiều tươi đẹp nhất của buổi chạng vạng.

"Tư Đồ Minh..." Chân Linh chỉ cảm thấy trong cơ thể có một luồng khô nóng đang di động, giống như cọng lông chim mềm mại, nhẹ nhàng trêu chọc giác quan của nàng, vất vả thốt thành tiếng, khẽ gọi tên Tư Đồ Minh...

"Chân Nhi..." Giọng nói của Tư Đồ Minh bồi hồi động tình mà bắt đầu trở nên ám muội, hắn đòi trận địa, khi môi đòi tới đôi môi đang nỉ non của Chân Linh, bắt đầu hôn thật sâu.

Lưỡi hắn, giống như ngọn lửa đang dấy lên, chui vào trong miệng Chân Linh tìm tòi, cùng cái lưỡi đỉnh hương của nàng quấn chặt lấy nhau, hắn cuồng dã mút nước bọt trong suốt của nàng, lưỡi kịch liệt đảo qua từng cái răng một trong miệng Chân Linh, làm cả người nàng bắt đầu run rẩy.

Nàng càng bám chặt lấy thắt lưng hắn hơn, hai mắt mơ màng, đã quên hết thấy, trong ý thức chỉ biết nắm chặt lấy nam tử trước mắt, muốn đòi hỏi nhiều hơn nữa...

Môi Tư Đồ Minh chưa từng buông tha mà cướp đoạt lấy đôi môi mềm mại yếu đuối kia, nụ hôn của hắn càng thêm nóng bỏng, ngón tay thon dài uốn lượn xuống, xoa lên xương quai xanh của Chân Linh, nhẹ nhàng kéo áo của nàng ra, hắn đưa tay vào, chạm đến làn da trắng như thạch của nàng, mát lạnh khiến bàn tay nóng rực của hắn khẽ run rẩy, nụ hôn của hắn kéo dài hơn, giống như muốn hôn đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, sông cạn đá mòn...

"Úm... Tư Đồ Minh..." Chân Linh cảm thấy cả người trôi bồng bềnh, như đang đứng trên đám mây trắng, khiến nàng cảm thấy cả người bay bổng, nàng nhắm hai mắt lại, nỉ non thành tiếng theo bản năng.

"Chân Nhi..." Tư Đồ Minh khàn giọng nhiệt tình gọi nàng, tay hắn một đường đi xuống, chạm vào ngực mềm mại co dãn no đủ của nàng...

Nhưng...

Khi hai người hôn đến hăng say, Nhiếp Minh Liệt và Tuyết Nữ lại xuất hiện.

"Chủ tử, chúng ta..." Khi hắn nhìn đến một màn trước mắt, lời còn lại bởi vì kinh ngạc mà không nói ra hết.

A? Đây là chủ tử luôn luôn lạnh nhạt yên tĩnh của bọn hắn? Hiện tại... giống như... cũng hơi quá gấp gáp?

Có điều hắn nghĩ là nghĩ như vậy, cũng không dám nói ra.

Hắn một phen kéo Tuyết Nữ qua, vội vàng lắc mình rời khỏi.

"Liệt ca ca, huynh kéo muội làm gì, tỷ tỷ xinh đẹp và thần tiên ca ca kia đang làm gì vậy? Bọn họ rất đói bụng sao? Vì sao lại ăn nước bọt trong miệng đối phương nha?"

Nhiếp Minh Liệt nghe lời Tuyết Nữ nói, một hồi cũng không biết nói gì.

Chân Linh nghe thấy lời Tuyết Nữ nói, thẹn đến muốn chui xuống đất.

Chỉ có Tư Đồ Minh làm mặt lạnh, đôi mắt liếc về phía Nhiếp Minh Liệt, tuy vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, nhưng trong đó còn ẩn giấu theo chút tức giận.

Đúng vậy, tức giận. Nhiếp Minh Liệt thân là nam nhi nên rất hiểu nguyên nhân tức giận là vì sao? Tất cả đều bởi vì, chủ tử của bọn họ, dự vọng chưa được thoả mãn...

HẾT CHƯƠNG 138

Chương 139: Tư Đồ Minh, Chàng Thật Ngốc

Sau khi Nhiếp Minh Liệt và Tuyết Nữ rời đi, Tư Đồ Minh một tay ôm Chân Linh đang ngượng ngùng lên, đi về Điện Băng Xuyên.

Chân Linh bị ôm lấy, không khỏi hô ra tiếng: "Tư Đồ Minh, thả ta xuống đi." Hắn ôm nàng như vậy, khiến nàng hơi mất tự nhiên. Bởi vì Tư Đồ Minh ôm ngang Chân Linh, mông của nàng vừa vặn đè phía trên hạ thân của Tư Đồ Minh, nàng cảm nhận rõ ràng nóng bỏng của hắn, như một ngọn lửa lan đến da nàng.

Hơn nữa, một cảm giác chua xót tê dại trống rỗng truyền đến, điều này khiến nàng trở nên bất an, cho nên mới lên tiếng bảo Tư Đồ Minh thả nàng xuống.

Tư Đồ Minh làm sao chịu buông ra, trải qua nhiều lần sinh tử, hắn thật sự rất muốn đem nàng khảm vào tận bên trong xương máu. Vốn hắn còn có thể đợi tới ngày đại hôn của bọn họ, nhưng cái hơi thở tà ác trong cơ thể Chân Linh khiến hắn không muốn chờ đợi nữa, người kia thể nhưng lại thông qua cửu biện lam liên đem sức mạnh của mình dung nhập vào trong đó, không chừng sau này còn có thể có nhiều phiền toái hơn, hắn muốn nàng, hiện tại muốn nàng..

Hắn đợi nàng lâu như vậy, yêu sâu như thế, dục vọng trong cơ thể một khi bùng nổ, nếu không được an ủi, có nghĩa là một loại khổ hình, tuy nói hắn có thể chịu được, nhưng hắn cũng không muốn tiếp tục nhịn nữa...

Hắn bắt đầu hiểu được, có đôi khi yêu một người cũng không phải nhất định trả giá, ngẫu nhiên, cũng cần có nhu cầu, lúc này, hắn muốn nàng...

Hắn cúi xuống bên tai Chân Linh, giọng nói mang theo hơi thở nóng rực ám muội: "Chân Nhi, ta muốn nàng, có thể chứ?" Theo cử động của bọn họ, thân thể hai người ma sát lẫn nhau, điều này đối với Tư Đồ Minh mà nói, đích xác là cảm giác hưởng thụ vừa đau vừa khoái hoạt.

Mặt Chân Linh khẽ biến hồng, không biết là hồng do lời Tư Đồ Minh nói, hay bởi vì hơi thở của Tư Đồ Minh, lúc này hồng như nắng chiều sáng đẹp nhất, khiến dung nhan tuyệt mỹ của nàng càng thêm quyến rũ, câu dẫn hồn người.

Nàng gật đầu với Tư Đồ Minh, xem như đồng ý với hắn.

Ban đầu Tư Đồ Minh thấy đáng về quyền rũ như thế của Chân Linh, tâm liền kích động theo, hiện giờ thấy Chân Linh gật đầu, trong cơ thể hắn như có ngọn lửa cháy lên, nhiệt liệt, nồng cháy, khiến hắn không thể chờ đợi thêm nữa...

Hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Chân Linh một lần nữa, môi hắn lúc này so với vừa rồi càng thêm cuồng dã, lưỡi hắn càng thêm nóng bỏng cùng lưỡi của Chân Linh quấn lấy nhau, hắn liếm qua từng chỗ ướt át trong miệng nàng, khiến tâm thần của nàng cũng chìm trong rung động.

"Úm... Tư Đồ Minh..." Nàng ôm chặt thắt lưng hoàn mỹ của hắn, ni non gọi hắn, hai mắt nàng lúc này mơ màng. Nàng cảm thấy mình như muốn tan chảy, tan chảy giữa nhiệt tình cuồng dã của Tư Đồ Minh.

"Chân Nhi, gọi ta là Minh." Bàn tay to của Tư Đồ Minh chạy khắp thân thể lung linh tuyệt đẹp của Chân Linh, mang theo ngọn lửa, làm cho cả người nàng cũng dần nóng lên, giống như rơi vào biển lửa, ý thức trở nên 몽 lung, chỉ có thể cùng hắn dây dưa thăm thiết, chỉ có thể ôm chặt hắn.

"Minh..." Nàng cất tiếng ni non, giọng nói kiều mỹ, còn có một chút khàn khàn.

Tư Đồ Minh nghe tiếng gọi, như là bị bỏ thêm tình dục, tay hắn càng thêm vội vàng, hắn chạm vào chỗ yếu đuối trước ngực nàng, va chạm vuốt ve, xoa nắn, thân thể hắn càng thêm nóng bỏng, hạ thân mạnh mẽ chống đỡ nàng.

"Minh..." Tư duy của Chân Linh lúc này trống rỗng, thân thể đã bị Tư Đồ Minh gọi lên dục vọng bị chôn sâu trong cơ thể, cả người co giật, hai mắt mê ly nhìn Tư Đồ Minh.

"Chân Nhi..." Tư Đồ Minh cảm thấy mình sắp bùng nổ, hắn không muốn chờ đợi thêm, trực tiếp chạy vào Điện Băng Xuyên, dịu dàng đem Chân Linh đặt xuống giường tuyết diễm, sau đó phủ người xuống, đè lên người nàng.

Chân Linh vừa chạm vào giường tuyết diễm lạnh như băng, ý thức bắt đầu dần thanh tỉnh. Nàng nâng đôi mắt mơ màng lên, nhìn Tư Đồ Minh dịu dàng hỏi: "Minh, không phải chàng nên nói cho ta biết về trí nhớ của chàng sao? Chàng rút cuộc sống bao lâu rồi?"

Khuôn mặt tuần tú trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tư Đồ Minh nhuộm màu dục vọng, hắn cúi xuống, mút vành tai Chân Linh, giọng ám áp trả lời: "Chân Nhi, bây giờ nàng thật sự muốn biết?"

Chân Linh ngồi thẳng người, thâm tình đối diện với Tư Đồ Minh, gật đầu thật mạnh. Mặc kệ trong trí nhớ của hắn có nàng hay không, nàng đều nguyện ý cùng hắn chia sẻ, hắn đau khổ, hắn vui sướng, hắn bi thương, nàng không muốn lại để một mình hắn chịu đựng, hắn đã cô đơn lâu như vậy, đau thương lâu như vậy, lúc này, hãy để nàng vì hắn mà chia sẻ một phần nhỏ, hai người cùng buồn, hai người cùng đau...

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh vào lòng, mặt dán vào bên má nàng, nhẹ nhàng kể mọi chuyện: "Chân Nhi, thật ra ta đã sống hơn ba trăm năm, có được ký ức của năm kiếp, trí nhớ của mỗi kiếp, đều là nàng, nàng hi vọng ái ố, yêu hận tình cừ, không ai hiểu rõ ràng bằng ta, Chân Linh, mỗi một kiếp, ta đều yêu nàng vô cùng sâu đậm, nhưng bởi vì dùng sai phương thức, đem nàng đẩy ra càng xa, mỗi một kiếp, nàng cũng không yêu ta, ta tận mắt nhìn nàng cùng nam nhân khác tay trong tay, yêu nhau càng sâu, đau khổ càng nhiều, cả đời này, ta để mình mang trên lưng ký ức năm kiếp, chỉ là muốn yêu nàng thật nhiều, luyện tiếc nàng, thương yêu nàng, cùng chịu nàng, mà ta, vẫn không thể làm được, Chân Nhi, có phải ta thật vô dụng hay không..."

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Tư Đồ Minh không nén được bi thương, đau khổ những năm gần đây, luôn cuộn cuộn chảy trong đầu, đau lòng nhớ lại, không ai có thể hiểu, mỗi thời mỗi khắc hẳn đều sống giữa đau đớn như thế, trải qua thời gian dài gột rửa, không chỉ không biến mất, ngược lại càng khắc sâu vào tận xương tủy.

Chân Linh nghe Tư Đồ Minh kể xong mọi chuyện, nàng hoàn toàn kinh hoàng.

Ký ức năm kiếp? Không ngờ Tư Đồ Minh vì chờ nàng yêu, mà đau khổ mang theo ký ức của năm kiếp, hẳn sống ba trăm năm, ngoại trừ mỗi ngày chờ đợi cũng chỉ có đau khổ, những hồi ức đau đớn tra tấn hẳn, khó trách lần đầu tiên nàng nhìn thấy hẳn đã cảm thấy hoảng hốt, khó trách hẳn nhìn thấy nàng lại kích động đến như thế, khó trách hẳn thay nàng hứng chịu nỗi đau đớn của Tuý sinh mộng tử, trí nhớ của năm kiếp đó, tất cả đau đớn của năm kiếp cộng thêm kiếp này, đều thêm vào trên người hẳn, hẳn, rốt cuộc làm thế nào mới qua được.

Nước mắt Chân Linh không thể kiềm chế được chảy không dứt, nàng nức nở, đau lòng, nghẹn ngào lên tiếng: "Tư Đồ Minh, chàng thật ngốc, chàng thật ngốc..."

Hắn vẫn chờ nàng, vẫn yêu nàng, mà nàng lại không biết, vẫn không biết, hẳn đau, hẳn thương, hẳn tuyệt vọng, một chút nàng cũng không biết.

Ngực Chân Linh đau đến run rẩy, lần đầu tiên nàng khóc đến trời đất tối mù...

HẾT CHƯƠNG 139

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Đêm Đầu Dịu Dàng

"Chân Nhi..." Tay Tư Đồ Minh ôm Chân Linh chân động, hai mắt hẳn tràn ngập cảm động.

Hắn không thể tưởng tượng được Chân Linh sẽ vì hẳn mà rơi lệ... sẽ đau lòng vì hẳn...

Tay hẳn nhẹ nhàng duỗi ra, dịu dàng lau nước mắt trên mặt Chân Linh, nhưng mặc kệ hẳn lau như thế nào, nước mắt của Chân Linh vẫn cứ như chuỗi ngọc trai bị đứt, rơi không ngừng.

Tim hẳn cảm động một hồi, tựa hồ những giọt nước mắt này đều ở lại trong lòng hẳn, thân thể hẳn khẽ run rẩy, bởi vì kích động, bởi vì vui sướng, bởi vì tình yêu của nàng.

"Chân Nhi, có thể chờ được nàng, thật sự đáng giá, nàng nên vui về thay ta, thật sự, nàng nên cảm thấy vui về thay ta." Tư Đồ Minh nói, chậm rãi cúi đầu xuống, khẽ hôn lên nước mắt của nàng.

"Minh... Ta yêu chàng, rất yêu rất yêu..." Chân Linh ôm chặt lấy Tư Đồ Minh, nàng tùy ý dề hẳn hôn, lời lẽ kiên định nói ra tình yêu của nàng.

Đời này kiếp này, nàng nhất định sẽ yêu hẳn thật nhiều, để trọn kiếp này bù lại cho nỗi đau đớn năm kiếp đã qua của hẳn, nàng sẽ cho hẳn tình yêu ngọt ngào nhất, nàng nhất định sẽ cố gắng để hẳn được sống trong vui vẻ, không phải tiếp tục bi thương.

Đôi môi Tư Đồ Minh hôn lên nước mắt của Chân Linh khẽ run động, hẳn ngẩng đầu, hai mắt tràn ngập tình cảm nồng nàn và niềm vui kích động.

"Chân Nhi, có thể được nàng yêu, đau đớn của năm kiếp đều đáng giá, Chân Nhi, ta yêu nàng..." Nói xong, hẳn hôn lên đôi môi nàng.

Nụ hôn của hẳn vẫn kịch liệt như thế, giống như muốn khám Chân Linh vào tận xương máu, hai mắt hẳn ẩn giấu một tình yêu sâu sắc tận xương tủy, hai tay hẳn ôm rất chặt, hẳn và nàng trong lúc đó, không một chút khoảng cách nào.

Chân Linh cũng ôm chặt hai bên thất lưng Tư Đồ Minh, nàng ngẩng đầu, nhiệt tình đáp lại Tư Đồ Minh, lưỡi nàng chủ động tiến vào dò xét, dùng hết sức quán lấy lưỡi của Tư Đồ Minh, sau đó mặc sức quán lấy, dục hoả của cả hai vừa mới tắt, bây giờ lại càng bốc cháy dữ dội.

Chân Linh bị Tư Đồ Minh vòng tay ôm vào trong lòng, để nàng ngồi lên hai chân của hẳn, nàng hoàn toàn cảm nhận được lửa nóng của hẳn, như một thanh kiếm nóng bỏng sắc bén, để ở giữa chân nàng.

Nàng khẽ động muốn nhích người ra, muốn thoáng dời đi một chút, để như vậy có chút không thoải mái.

Nhưng nàng vừa mới động, Tư Đồ Minh liền dề vai nàng lại, để nàng ngồi xuống, kề sát lẫn nhau, của nàng mềm mại, của hẳn nồng nhiệt.

Lúc này nụ hôn của Tư Đồ Minh từ bị động hoá thành chủ động, một tay hẳn dề gáy Chân Linh, để nàng càng dính chặt vào mình hơn, bàn tay kia cũng không rảnh rỗi, chạy trên thân thể ấm áp mềm mại và thơm ngát của nàng.

Hắn một bên di động, một bên xoa nắn, mỗi cái đụng chạm của ngón tay đều muốn nhuộm lên da Chân Linh một màu hồng nhạt.

Nàng khẽ động đây, dường như khao khát được an ủi càng nhiều hơn, trong cơ thể nàng giống như bị người ta đốt lên một ngọn lửa, khiến nàng cảm thấy nóng bức khó chịu, đồng thời cũng có cảm giác trống rỗng đột kích nàng.

"Minh..." Nàng khe khẽ nỉ non, hai mắt mê ly, vẻ mặt quyến rũ, mỗi một cái chớp mắt đều đẹp tựa yêu tinh.

Tư Đồ Minh nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên giường tuyết điểm, băng và lửa bùng lên trong cơ thể hắn, hắn cảm giác như mình đang ở trong kẻ băng, hay giữa hố lửa, một loại khát vọng vô cùng bức thiết vây chặt lấy hắn, thân thể hắn càng thêm căng cứng.

Ngón tay thon dài chậm rãi cời bỏ y phục của Chân Linh, hắn cúi xuống, lẳng lặng thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Chân Linh bị nhìn đến ngượng ngùng, hai tay mắt tự nhiên che đi địa phương tư mật.

"Chân Nhi... Đừng, ta muốn nhìn nàng.."

Tay Tư Đồ Minh nhẹ nhàng kéo tay Chân Linh ra, để nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt mình như một đoá hoa kiêu diễm nở rộ, toả ra hương thơm hấp dẫn.

"Minh, đừng nhìn nơi đó..."

Nàng ngượng ngùng lên tiếng, hai mắt vừa nhìn Tư Đồ Minh, mới phát hiện không biết từ khi nào hắn đã cời bỏ xiêm y, lọt vào tầm mắt chính là da thịt trắng bóng, còn có chút ánh sáng nhè nhẹ toả ra, như là bạch ngọc đẹp nhất trên đời này, nhưng cũng không gây ra cho người ta cảm giác gầy yếu, thân thể hắn, thật cường tráng.

Ánh mắt Chân Linh lập tức dời xuống một chút, vừa vặn nhìn đến bộ vị không nên nhìn.

Ồ... Nàng vừa mới nhìn, không khỏi liên tục liú lười, vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì, phân thân của Tư Đồ Minh lại rất cường đại.

"Chân Nhi, bây giờ ta có thể chứ?" Tuy rằng Tư Đồ Minh vô cùng gấp gáp, nhưng hắn vẫn rất dịu dàng hỏi nàng.

"Ừ." Chân Linh gật đầu, hai má nhiễm màu hồng, cực kỳ xinh đẹp, câu hồn đoạt phách.

Tư Đồ Minh cảm thấy nàng đã chuẩn bị sẵn sàng, rốt cuộc hắn không nhịn được nữa, động thân, tiến sâu vào giữa nơi xinh đẹp của nàng.

"A..." Chân Linh cảm thấy nơi giữa chân đau như bị xé rách, nhưng nàng cắn răng nhịn xuống, không muốn mình kêu ra tiếng, khiến Tư Đồ Minh đau lòng.

Hai tay nàng nắm chặt lấy quần trắng nằm rải rác, yêu mĩ tới cực hạn, nở rộ tới cực hạn.

"Chân Nhi, rất đau phải không?"

Tư Đồ Minh ngừng lại, nhẹ nhàng xoa mặt Chân Linh, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, giống như đang ấu yếm bảo bối dễ vỡ mình yêu thích nhất.

Chân Linh lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Không đau lắm, Minh, ôm chặt ta, ta muốn cảm nhận chàng..."

Lời nói yêu mỵ như thế, khiến Tư Đồ Minh rốt cuộc không thể tiếp tục trì hoãn, hắn cuồng dã rong ruổi, như con ngựa đứt dây cương, nhiệt tình không bị cản trở...

Khoái cảm kịch liệt cuốn lấy hai người, hắn mang nàng lên Thiên đường, rồi sau đó lại vào Địa ngục.

Một lần lại một lần, kéo dài... lại kéo dài...

Không biết hắn muốn bao nhiêu lần, cũng không biết nàng phải thừa nhận bao nhiêu lần loại khoái cảm đục khoét tận xương tuỷ này, bọn họ dán chặt lấy nhau không rời, hắn cuồng dã, hắn mãnh liệt, hắn dâng trào, khiến nàng chóng mặt hoa mắt...

Tình yêu của bọn họ nồng nàn dâng tràn khắp Điện Băng xuyên, ngay cả giường tuyết điểm giờ phút này giống như bị sự nồng nhiệt của bọn họ cuốn hút, màn sương trắng đang lượn lờ càng thêm dày đặc, đem thân thể bọn họ đang triển miên che lại...

Một phòng tươi đẹp ôn tình...

Tác giả có lời muốn nói: Khuy khuy, cuối cùng cũng thành công. Mọi người yên tâm, ta tuyệt đối là mẹ ruột, đối với Tư Đồ Minh, sau này ta sẽ chiều cố thêm, sẽ cho hắn “lăn lộn” thêm vài lần nữa. Cuối cùng kêu gọi một tiếng... về tháng ơi... mọi người có thì cho ta đi. Sao sao, yêu mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Tiếng Nam Nữ Hoan Ái

Hôm sau, ánh mặt trời dần xuất hiện.

Nhiếp Minh Liệt và Tuyết Nữ đã sớm chờ ở ngoài điện, đêm qua, bọn họ một đêm không ngủ, đợi ở ngoài cả đêm.

Nhiếp Minh Liệt đoán nhiều nhất là nửa canh giờ họ sẽ ra ngoài, không ngờ cũng giống như Tuyết Nữ, chờ một đêm.

"Liệt ca ca, người còn chưa nói cho ta biết, tối hôm qua vì sao lại có tiếng kêu kì quái, kêu ư ư a, chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tuyết Nữ chạy đến bên cạnh Nhiếp

Minh Liệt, mỉm cười kéo tay hắn, tò mò hỏi về tiếng hoan ái đêm qua đã nghe thấy.

Nhiếp Minh Liệt nghe xong, khuôn mặt tuần tú đỏ lên. "A... Tuyết Nữ, đây, đây là... Tóm lại là sau này người lập gia đình rồi sẽ biết." Nhiếp Minh Liệt thấy Tuyết Nữ đơn thuần như tờ giấy trắng, không biết phải giải thích như thế nào với nàng đó là tiếng nam nữ hoan ái...

Tuyết Nữ bắt màn bữa mới. "Liệt ca ca, mỗi lần ta hỏi người đều nói như vậy, bắt đầu từ tối qua, ta đã hỏi người hơn mười lần, người cũng không chịu trả lời cho ta biết."

Nhiếp Minh Liệt thấy Tuyết Nữ đơn thuần như thế, một cảm giác không đành lòng dâng lên. "Tuyết Nữ, sau này ta sẽ nói cho người biết, được chứ?"

"Không được, bây giờ ta muốn biết, Liệt ca ca, người không nói cho ta biết cũng được, lát nữa ta đi hỏi người khác, hừ!". Tuyết Nữ bắt màn xoay người.

Nhưng nàng vừa mới bước một bước, thì đã bị Nhiếp Minh Liệt dùng lực kéo trở về, ôm vào lòng. Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn Tuyết Nữ, sự tức giận lộ ra từ ánh mắt mà hắn không biết.

"Không được tìm người khác, có nghe hay không!" Nhiếp Minh Liệt tức giận rống to. Vờ nghĩ tới Tuyết Nữ đơn thuần tinh khiết ở trước mặt nam nhân khác, bản thân hắn liền thấy khó chịu, cơn tức dâng lên bao phủ lấy hắn.

Tuyết Nữ thấy Nhiếp Minh Liệt hung dữ như vậy, tức giận cúi đầu xuống không nói lời nào. Khuôn mặt vì tức giận mà đỏ hồng, cực kỳ có sức hấp dẫn.

Nhiếp Minh Liệt nhìn, thân thể dường như bị mê hoặc, chậm rãi đến gần môi Tuyết Nữ, cúi xuống, cuồng dã hôn hít...

Đêm qua hắn nghe tiếng nam nữ hoan ái suốt một đêm, khi phải nói thân thể hắn khó chịu thế nào, nụ hôn bây giờ, tất cả đều do bản năng tự nhiên, chính hắn cũng không kiểm chế được.

Đúng lúc hai người đang hôn nồng nhiệt, cửa điện Băng Xuyên mở ra, Tư Đồ Minh quần áo xanh đang nắm tay Chân Linh bước ra. Khi hai người nhìn thấy một màn trước mắt thì khẽ sửng sốt, sau đó lập tức hiểu ý cười.

Nhiếp Minh Liệt cảm giác được có người đến, lúc này mới buông Tuyết Nữ ra, quay lại nhìn về phía Tư Đồ Minh và Chân Linh. Ánh mắt của hắn bình tĩnh, nói với hai người bọn họ: "Chủ tử, Chân Linh, hai người đã tỉnh..."

Tư Đồ Minh thân nhiên gật đầu, nghiêng người dịu dàng nhìn Chân Linh.

Chân Linh nghe Nhiếp Minh Liệt nói xong, lại nhìn hai mắt hắn, phát hiện dưới vành mắt của hắn xuất hiện vết thâm đen mờ, đêm qua, hắn và Tuyết Nữ ở bên ngoài canh một đêm?

Vậy, tiếng kêu... của nàng... không phải bọn họ đã nghe toàn bộ đấy chứ?

Mặt Chân Linh dần đỏ lên. Lại nghĩ tới sự điên cuồng của Tư Đồ Minh đêm qua, mặt của nàng càng đỏ hơn, nơi giữa chân bây giờ còn hơi sưng đỏ, khi bước đi có chút đau...

Tư Đồ Minh thấy Chân Linh như vậy, biết nàng đang suy nghĩ gì, không nhịn được cười dịu dàng, thấp giọng nói ở bên tai nàng: "Chân Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?"

Chân Linh bí mật néo eo Tư Đồ Minh một cái, sau đó hờn dỗi liếc hắn một cái.

Nhiếp Minh Liệt nhìn thấy tất cả, trong lòng cảm thấy vui vẻ thay Tư Đồ Minh, chủ tử của bọn họ, đã cô đơn quá nhiều năm, cuối cùng có thể chờ hạnh phúc của hắn đến...

Đúng lúc này, mười lăm tên giữ lâu đều đi tới bên cạnh Tư Đồ Minh.

"Thuộc hạ tham kiến Dạ Đế." Khi đến gần Tư Đồ Minh, đều hành lễ với Tư Đồ Minh.

"Đều đứng lên đi." Tư Đồ Minh thân nhiên lên tiếng.

Mọi người ở Mị Dạ Đế quốc đều bị ma thuật của Thánh chủ mê hoặc, cho nên mới khiến Chân Linh nghi ngờ, vì sao mỗi người bọn họ nhìn thấy Tư Đồ Minh lại như là không nhận biết hắn.

Trong mười tám người giữ lâu, chỉ có ba người không bị khống chế, Tuyết Nữ là người thứ nhất, bởi vì tâm của nàng thuần khiết, sẽ không bị bên ngoài dụ dỗ, người giữ lâu thứ mười bảy và mười tám là thứ hai, vì bọn họ thông hiểu thuật Kỳ môn thuật giáp, có một phần tu vi, nên có thể miễn cưỡng chống lại ma thuật của Thánh chủ, nhưng Thánh chủ lại có biện pháp khác khiến bọn họ không thể không phản bội Tư Đồ Minh.

Chân Linh nhìn mười lăm người giữ lâu, phát hiện thiếu một vị. Chính là vị lão nhân ở tầng thứ mười bảy đã thả bọn họ đi.

Nhiếp Minh Liệt cũng thấy thiếu người này, không khỏi hỏi: "Sao không thấy người giữ tầng thứ mười bảy?"

"Bẩm Dạ Đế, Liệt đại nhân, người giữ tầng thứ mười bảy đã tự vẫn, thi thể của hắn đã được an táng." Một vị giữ lâu bước ra trả lời.

Chân Linh kinh ngạc, lập tức hiểu được. Thảo nào người đó nhờ nàng thay mặt Tư Đồ Minh nói những lời này, xem ra hắn đã sớm quyết tâm được chết.

Tư Đồ Minh yên lặng nhìn mọi người, sau đó mới thân nhiên lên tiếng: "Việc này ta đã hiểu, đều đi xuống đi."

"Rõ." Mười lăm người giữ lâu cùng lui ra ngoài.

Lúc này Tư Đồ Minh mới quay sang nói với Nhiếp Minh Liệt: "Liệt, người truyền lệnh của ta xuống, để Mặc và Ngân cùng trở về, bây giờ chính đồn Mị Dạ Đế quốc một lần nữa, về người phản bội, thanh trừ tất cả, ba ngày sau, ta muốn một Mị Dạ hoàn toàn mới, đến khi đó, sẽ có một trận chiến đấu kịch liệt."

Nhiếp Minh Liệt khẽ chấn động, sau đó kiên định đáp lại: "Rõ thưa chủ tử."

Sau khi tất cả mọi người giải tán, Tư Đồ Minh một tay ôm lấy Chân Linh, dịu dàng kề sát má nàng: "Chân nhi, dưới thân nàng còn đau không?"

"Không, không đau..." Mặt Chân Linh đỏ hồng, ánh mắt dịu dàng như muốn nhỏ ra nước, trái tim cũng thật áp áp.

Có người cưng chiều thật là tốt.

Tư Đồ Minh nhìn thấy Chân Linh quyến rũ như vậy, trong lòng khẽ rung động, mặc dù đêm qua hắn điên cuồng muốn nàng cả đêm, nhưng như thế này vĩnh viễn vẫn không đủ, nếu không phải thời thế không cho phép, hắn thật muốn nàng bảy ngày bảy đêm, cùng nhau không xuống giường.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên hai má Chân Linh, mờ ám nói: "Chân nhi, ta dẫn nàng đi một nơi."

"Ừ." Chân Linh nhẹ nhàng đáp lại, thân thể vô cùng lười biếng mà dựa vào lòng Tư Đồ Minh, cả đêm qua điên cuồng, khiến toàn thân nàng đau nhức, so với trước kia chiến đấu kịch liệt một buổi tối còn mệt hơn.

Tư Đồ Minh ôm chặt lấy Chân Linh, chân khẽ điềm, đã rời khỏi Điện Băng Xuyên.

HẾT CHƯƠNG 141

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Đòi Hối Kịch Liệt

Khi hai người xuất hiện một lần nữa là ở giữa một khe núi vô cùng đẹp.

Bốn phía khói trắng lượn lờ, ánh mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống, trên mặt đất là thảm cỏ xanh mềm mại, trời xanh không một gợn mây, sâu bên trong làn khói trắng là hương thơm như mưa của hoa đào, hoa bay đầy trời, đẹp tựa chốn bồng lai.

Chân Linh dựa vào lòng Tư Đồ Minh, nhìn phong cảnh mỹ lệ, không nhận được mỉm cười vui vẻ. Nàng ôm cổ Tư Đồ Minh, dịu dàng nói: "Minh, đây là nơi nào? Đẹp quá!"

"Thích không?"

"Thật thích!"

Tư Đồ Minh ôm Chân Linh thật chặt, lập tức bay lên trời, hướng thẳng vào rừng đào mà đi..

Giữa làn khói trắng và những cánh hoa phát phới, mái tóc đen dài như tơ của Tư Đồ Minh tung bay, y phục xanh nhạt nhẹ nhàng bay lên, cùng với y phục màu trắng của Chân Linh đan vào nhau, đẹp tựa bức tranh.

Hắn khẽ nghiêng người, hai người liền hạ xuống rừng hoa đào thơm ngát.

Gió nhẹ thổi qua cánh hoa đào thơm ngát, mùi hương ngọt ngào, thấm thẳng vào lòng Chân Linh. Nàng nhẹ nhàng vươn tay, đón lấy cánh hoa đào đang rơi xuống, để ở trong lòng bàn tay, hương thơm ấm ướt.

"Chân nhi, nàng nằm xuống đi, ta giúp nàng bôi thuốc." Tư Đồ Minh ôm Chân Linh thả lên mặt cỏ mềm mại trên đất, dịu dàng lên tiếng. Đôi mắt thâm tình, nhu hoà như có thể nhỏ ra nước, Chân Linh nhìn ánh mắt thâm tình như thế cũng cảm thấy nàng như bị tan chảy.

Nàng dịu ngoan nằm xuống, đôi mắt cũng mềm mại hẳn.

Giờ phút này, cái gì nàng cũng không muốn, thậm chí muốn hưởng thụ tình yêu của Tư Đồ Minh, dịu dàng của Tư Đồ Minh.

Tư Đồ Minh bị ánh mắt dịu dàng ấy nhìn khiến lòng hắn nóng lên, hắn phủ người xuống, hôn lên môi Chân Linh, sâu thẳm miên.

Hồi lâu sau, hắn mới buông nàng ra, điều chỉnh tốt bản thân, mới mờ ám lên tiếng: "Chân nhi, nàng mở chân ra, ta giúp nàng bôi thuốc."

Tay hắn lấy ra một cái bình bạch ngọc tinh xảo, vặn mở nắp bình, mùi hương mát lạnh toả ra trong gió.

Chân Linh ngửi thấy mùi, nhẹ giọng hỏi: "Minh, thuốc này là thuốc gì?"

Tư Đồ Minh mỉm cười, ở bên tai Chân Linh thổi khí: "Chỗ đó của nàng nhất định là rất đau, đây là một loại thuốc nước mát lạnh, thoa vào chỗ sưng đỏ sẽ tiêu sưng, lại cảm thấy rất mát." Tiếng Tư Đồ Minh ái muội, hai mắt hắn lần thứ hai nhiễm ánh sáng khát khao.

Nhưng hấn cố ép xuống, thân dưới của Chân Linh vẫn còn khó chịu, hấn không cho phép mình điên cuồng làm nàng bị thương.

Chân Linh nghe vậy liền ngại ngừng, máu dồn lên khuôn mặt, hồng như bị nhiễm ánh sáng của bình minh. Nàng tức giận mắng: "Tur Đồ Minh, chàng không đứng đắn..."

Dung mạo Tur Đồ Minh luôn trong vẻ lạnh lùng, lúc này cười đến cực kỳ không đứng đắn. Hấn cúi xuống bên tai Chân Linh, khi có khi không mà cắn mút vành tai nàng, khiến thân thể nàng khẽ run lên.

Hấn nói: "Chân nhi, ta làm sao lại không đứng đắn? Như thế này... Hay là như thế này..." Vừa nói, môi hấn vừa đảo qua khắp nơi.

Đây là nơi miễn cảm nhất của Chân Linh, khiến nàng liên tục thở gấp.

"Ừm..." Chân Linh ngậm thành tiếng, nàng ngược đôi mắt mê ly, tức giận liếc Tur Đồ Minh một cái: "Minh, được rồi mà, đừng đùa nữa, chàng tốt nhất là đứng đắn trở lại, lại nháo ta sẽ phản kháng."

Hiện tại Tur Đồ Minh nào còn có vẻ mặt trong vẻ lạnh lùng như thường ngày, hấn giờ phút này, rõ ràng là một nam nhân chịu đựng bị dục hoá tra tấn.

Hai mắt hấn cháy lên một ngọn lửa sáng rực, thân thể hấn như bị lửa đốt cháy, nóng đến mức muốn làm Chân Linh tan chảy, khoé môi hấn kéo ra một nụ cười xấu xa, dừng ở trước ngực Chân Linh, dùng sức mút lấy hồng mai của nàng...

"Chân nhi, nàng nói xem nàng muốn phản kháng như thế nào?" Giọng nói Tur Đồ Minh rất khàn và nhỏ, dưới động tác khiêu khích của hấn khiến Chân Linh run rẩy một hồi...

"Minh..." Một tiếng gọi của Chân Linh, lại quyến rũ tận xương, nhưng nàng lại không biết.

Nóng bỏng trong mắt Tur Đồ Minh càng sâu, dục vọng bị áp chế trong cơ thể hấn trong nháy mắt tuôn ra mãnh liệt, hấn cảm thấy hấn như muốn nổ tung, nếu thật sự không muốn nàng, hấn thật sự không tin mình có thể tiếp tục kiên trì...

Chân Linh bị Tur Đồ Minh gọi lên khát vọng trong lòng, nàng cảm thấy giống như nàng đang ở giữa biển mây bát ngát, lơ lửng hư không, khát vọng vô cùng mạnh mẽ muốn hơi thở Tur Đồ Minh đến lấp đầy... cảm giác trống rỗng vừa xa lạ vừa quen thuộc...

Nàng cử động thân thể theo bản năng, đôi mắt mơ màng nhìn Tur Đồ Minh.

Lửa nóng trong con người Tur Đồ Minh tối sầm lại, trầm giọng nói: "Chân nhi, đừng cử động..." Hấn vươn tay, đè nàng thật chặt, để nàng dán sát vào mình, không lộn xộn nữa.

Nếu cứ tiếp tục cử động, hấn thật sự sẽ muốn nàng lần nữa, vậy thì nơi dưới thân nàng càng thêm khó chịu.

"Minh, cho ta, ta... ta thật khó chịu..." Chân Linh thở gấp lên tiếng.

Lần này, Tur Đồ Minh hoàn toàn chịu không nổi, hấn lật Chân Linh lại, từ phía sau tiến vào thân thể nàng.

Cánh hoa đào nhàn nhã bay xuống, mang theo hơi thở ngọt ngào, lượn lờ bên trong làn khói trắng, trên thảm cỏ xanh biếc mềm mại, có hai người loã thể quấn quýt lấy nhau, hai người dán sát lấy nhau, không một kẽ hở, Tur Đồ Minh cuồng dã, Chân Linh thở gấp, làm cho cảnh đẹp chốn bồng lai này càng thêm tươi đẹp...

Một lúc lâu sau, mặt trời đã đến giữa trưa, mà hai người vẫn quấn lấy nhau như cũ, Chân Linh cảm thấy toàn thân mình như muốn rã rời, nàng vô lực thở hổn hển, hét lớn, cầu xin Tur Đồ Minh dừng lại.

Tur Đồ Minh đã nhện lấy như vậy, một khi bùng nổ, làm sao có thể tùy ý dừng lại, hấn đợi năm kiếp, bây giờ mọi nhiệt tình có được đều lập tức bùng lên, có thể nghĩ kịch liệt biết bao nhiêu...

"Chân nhi... Chân nhi..." Hấn cúi xuống bên tai nàng, giọng trầm thấp thâm tình gọi nàng, một tiếng gọi sâu thẳm miên.

"Minh..." Chân Linh ôm chặt eo Tur Đồ Minh, móng tay đâm vào da thịt hấn, từng vết máu thấm ra, nhưng bọn họ một chút cũng không để ý, cả hai vẫn nhiệt liệt đòi hỏi lẫn nhau, muốn dung nhập thật sâu vào cơ thể đối phương.

HẾT CHƯƠNG 142

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 143: Bóng Trắng Gọi Là Tử Dạ

Hoan ái qua đi, Tur Đồ Minh nhìn đáng vẻ mềm yếu khổ lực của Chân Linh, không khỏi đau lòng. Hấn ôm nàng vào lòng, dịu dàng trìu mến nói: "Chân Nhi, vừa rồi ta quá lỗ mãng, có làm nàng bị thương không?"

"Minh, ta không sao, chỉ hơi tê một chút..." Chân Linh nói xong, ngược ngừng ghé vào lòng hấn.

"Đề ta xem xem." Tư Đồ Minh cúi nửa người, tách hai chân nàng ra, định xem vết thương cho nàng.

"Đừng, đừng nhìn nơi đó..." Mặc dù đã có kinh nghiệm của hai lần hoan ái, nhưng trong hoàn cảnh ban ngày ban mặt, nàng thật đúng là không muốn Tư Đồ Minh nhìn.

"Chân Nhi, đề ta xem, ta giúp nàng bôi thuốc." Tư Đồ Minh dịu dàng an ủi Chân Linh, thương yêu lên tiếng.

"Ừ." Chân Linh không tiếp tục kiên quyết phản đối, thuận theo mở hai chân ra, để Tư Đồ Minh xem xét.

Tư Đồ Minh lấy thuốc bôi lên nơi giữa chân của nàng, động tác đặc biệt dịu dàng, sau khi bôi xong, hắn cẩn thận giúp Chân Linh mặc y phục, sau mới chậm rãi mặc, yên tĩnh nằm bên cạnh Chân Linh.

"Chân Nhi, luồng sức mạnh tà ác trong cơ thể nàng bây giờ nàng có thể hoàn không chế được nó rồi sao?" Tư Đồ Minh ôm chặt lấy Chân Linh, để nàng gối đầu lên cánh tay hắn, nhẹ giọng hỏi.

Chân Linh khẽ nghiêng người, nâng mắt nhìn Tư Đồ Minh. "Luồng sức mạnh đó ta cũng chưa hoàn toàn không chế được nó, có điều nó cũng không thể áp chế được ta, Minh, rốt cuộc luồng sức mạnh này là như thế nào?"

Chân Linh luôn muốn biết, từ sau khi nàng ăn cửu biện lam liên, trong cơ thể liền xảy ra biến hoá, mà luồng sức mạnh này, cũng sau lúc đó mới xuất hiện, có thể là có liên quan tới cửu biện lam liên hay không.

Mắt Tư Đồ Minh trở nên đông cứng lại, hắn nói qua loa: "Chân Nhi, luồng sức mạnh này về sau cũng đừng sử dụng nữa, mặc kệ lúc nào cũng không được dùng, hiểu chưa?"

Chân Linh gật đầu, sau đó lại hỏi: "Minh, vậy trong đó có phải cùng cửu biện lam liên có liên quan với nhau không?"

"Ừ. Luồng sức mạnh này trong cơ thể nàng, đúng là thông qua cửu biện lam liên chuyển sang cơ thể nàng, Chân Nhi, nàng còn nhớ rõ bóng trắng ngày đó không?" Tư Đồ Minh lại ôm chặt lấy Chân Linh, để nàng dựa lên người mình.

Chân Linh khẽ sát người Tư Đồ Minh, khẽ ngẩng đầu. "Nhớ, Minh, rốt cuộc hắn là ai? Vì sao hắn lại làm ta có cảm giác quen thuộc? Nguyên Linh là ai? Minh, rốt cuộc hình dạng của chúng ta ở kiếp thứ nhất như thế nào, chàng có thể nói cho ta biết được không?"

Tư Đồ Minh ôm sát Chân Linh, từ từ thở dài một tiếng. Hắn nâng mắt, dịu dàng lại mang theo một chút bi thương đối diện cùng Chân Linh. "Chân Nhi, nàng thật sự muốn biết tất cả sao? Nếu bây giờ ta nói cho nàng biết, trong trí nhớ năm kiếp kia, đều có liên quan tới người đó, nàng còn muốn biết không?"

Chân Linh nhìn Tư Đồ Minh bi thương, lòng cũng đau xót theo, nàng ôm chặt lưng hắn, tựa đầu vào cổ hắn, nhẹ nhàng nói: "Minh, ta muốn biết. Yên tâm, cả đời này mặc kệ bất cứ chuyện gì cũng không thể làm dao động tình yêu ta dành cho chàng, không gì có thể chi cắt chúng ta, cho dù chết, linh hồn của ta vẫn yêu chàng, Minh, chàng hiểu ý ta không, ta hy vọng chàng có thể đem ký ức đau thương của năm kiếp chia sẻ cùng ta, mặc kệ ta yêu ai kiếp trước, đó đều đã là quá khứ, ta cả đời này, chính là ta, cùng kiếp trước không liên quan, cả đời này, ta chỉ yêu chàng, cho nên, Minh, ta hy vọng chàng vui vẻ, không cần sống trong ký ức của quá khứ, bị thương, tuyệt vọng..."

"Chân Nhi..." Lòng Tư Đồ Minh vô cùng cảm động, giống như rơi vào ánh mặt trời ấm áp, nhẹ nhàng ấm áp.

Hắn ôm Chân Linh thật chặt, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Chân Nhi, ta thật vui vẻ, thoả mãn. Chân Nhi, bây giờ ta sẽ nói cho nàng biết tất cả."

Tư Đồ Minh đem toàn bộ đều nói ra.

Hắn nói cho Chân Linh, nàng là linh hồn chuyển thể từ thượng thần viễn cổ, chỉ giữ lại một phần linh hồn, Chân Linh kiếp trước sau khi nhảy xuống Đoạn trần tri*, hồn phi phách tán, còn giữ lại một phần hồn phách.

**Ao đoạn tuyệt cõi trần.*

Việc này, do hắn trên con đường tu tiên dài đằng đặc mới biết được, năm đó trợ giúp Chân Linh còn có Bồng Lai tiên tôn - Quân Sở Lăng, chính là sư phụ của hắn.

Kiếp đầu tiên, hắn tu hành mấy trăm năm, bởi vì là một phần linh hồn của Phong Thần, dần dần hắn trút bỏ phàm thân, có thể không cần ăn, có được thân thể trường mệnh, chỉ cần tiếp tục tu hành, không quá năm trăm năm, có thể phi thăng thành tiên.

Nhưng hắn cũng không muốn thành tiên, hắn chọn việc tu hành, chính là muốn bảo vệ nàng cho thoả đáng, về sau hắn lại biết nàng không chết, vui mừng đến mức muốn mượn sức mạnh tu tiên để được gặp nàng.

Nhưng Bồng Lai tiên tôn lại nói cho hắn biết, cả đời này hắn vĩnh viễn không có cơ hội gặp được nàng.

Một giây đó, hắn ngoại trừ tuyệt vọng, vẫn là tuyệt vọng, hắn cầu xin Bồng Lai tiên tôn giúp hắn, mặc kệ dùng biện pháp gì, hắn đều nguyện ý chấp nhận. Cả đời này không thể thấy nàng, hắn có thể chờ, kiếp tiếp theo, hoặc là, lại thêm một kiếp nữa...

Bồng Lai tiên tôn vì thương hắn nên đành bất đắc dĩ, nên sử dụng sức mạnh của chính mình, để hắn luân hồi một lần nữa, ở một thế giới xa lạ gọi là đại lục Ngân Nguyệt chờ nàng, hắn sợ khi mình chuyển nhập luân hồi sẽ quên tình yêu dành cho nàng, vì thế cầu xin Bồng Lai tiên tôn để mình được giữ lại trí nhớ của năm kiếp.

Kể từ đó, hắn sẽ không tiếp tục bỏ lỡ nàng, sẽ không lại làm nàng bị tổn thương.

Bồng Lai tiên tôn thở dài rất nhiều, ngài quyết định cùng hắn đi đến đại lục Ngân Nguyệt.

Bóng trắng kia, chính là Thần Huỷ Diệt năm đó, nàng ta từ trong cơ thể Chân Linh thoát ra, sau lại không bị hồn phi phách tán, mà chỉ phiêu đảng trong hư vô.

Thời điểm Tư Đồ Minh đầu thai đến đại lục Ngân Nguyệt, linh hồn của Thần Huỷ Diệt vừa vận được Bồng Lai tiên tôn cứu, nàng ta bị thương rất nhiều, cầu xin Bồng Lai tiên tôn giúp nàng ta sống lại trở thành người.

Vì thế, Bồng Lai tiên tôn liền giúp nàng ta tái sinh, nàng ta không muốn lại làm nữ tử, nên đầu thai làm nam nhi.

Nhiều lần xoay vòng, hần cùng với hình hài nam nhi của Thần Huỷ Diệt cùng quy về tu hành với Bồng Lai tiên tôn, bởi vì hần có trí nhớ năm kiếp, cho nên đối với mọi thứ đều vô cùng hiểu rõ, nam tử là Thần Huỷ Diệt tên là Từ Dạ.

Bọn họ cùng ngồi tu hành với Bồng Lao tiên tôn chính là trăm năm, trong thời gian trăm năm này, hần và Từ Dạ chém giết lẫn nhau nhiều lần, nhưng ai cũng không thể đánh bại nhau. Lúc đó phong ấn trên người Từ Dạ cũng chưa bị phá bỏ, nếu bị phá bỏ, ngay cả Bồng Lai tiên tôn cũng không phải là đối thủ của hần...

Trăm năm sau, Bồng Lai tiên tôn phải quay về Bồng Lai tiên cảnh, hần cũng rời khỏi nơi đó, còn Từ Dạ, thì biến mất ở đại lục Ngân Nguyệt.

Thoáng một cái đã qua ba trăm năm, không ngờ Từ Dạ vẫn còn ở đại lục Ngân Nguyệt này, thời điểm ở Tuyết Trần cốc, hần đã đoán ra được bóng trắng kia chính là hần ta, hần ta khi đó, đã gần như phá bỏ được phong ấn trên người hần ta, cho nên hần mới có thể khản trương sợ hãi đến như vậy.

HẾT CHƯƠNG 143

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chỉ Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Chúng Ta Cùng Nhau Tắm

Tư Đồ Minh thù thì đem mọi chuyện kể ra, Chân Linh nghe, lúc đầu vô cùng chấn động, sau đó lại khôi phục sự bình tĩnh, cho đến khi Tư Đồ Minh nói xong, nàng vẫn bình tĩnh không thôi.

Nàng ôm sát Tư Đồ Minh, chậm rãi ngẩng đầu hôn môi hần. Nàng hôn dịu dàng triền miên, thâm tình vô tận cất chứa trong đó, lưỡi của nàng tách răng hần ra rồi chui vào, nhẹ nhàng đảo qua khắp nơi, khiến tim hần chìm vào rung động.

"Chân Nhi..." Tư Đồ Minh không dự đoán được Chân Linh sau khi nghe xong sẽ nhiệt tình như thế, hần hơi ngây người gọi nàng.

Chân Linh hôn hồi lâu, mới buông ra. "Minh, những chuyện về người khác của kiếp trước đều không có liên qua tới ta, cả đời này, ta chỉ yêu một mình chàng, mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ ta là thần là ma hay là người, cả đời này, ta cũng không thay đổi tình yêu đối với chàng." Vì sao nàng lại may mắn như vậy, có thể có được tình yêu khắc sâu tận xương tủy của Tư Đồ Minh, nếu nàng không biết đủ, thì nàng thật sự chết tiệt.

"Chân Nhi..." Tư Đồ Minh kích động và vui mừng biết bao, hần đem Chân Linh ôm vào lòng thật chặt. Cuộc đời này hần đã chờ đến đau đớn, đều nhạt đi, từ nay về sau, hần thấy đã đủ.

"Minh, chàng yên tâm, luồng sức mạnh kia ta sẽ không đụng vào nữa, về Từ Dạ kia, nói vậy thì hần nhất định sẽ xuất hiện, đến lúc đó chúng ta cùng liên thủ, cho dù hần lợi hại, cũng phải có khuyết điểm, Minh, chúng ta có thời gian để chuẩn bị cho thật tốt, đến lúc đó nhất định có thể khiến hần bị trọng thương."

Lúc này trong lòng nàng bước đầu đã có kế hoạch, chỉ là nàng không dám nói với Tư Đồ Minh, chỉ cần vừa nói ra, Tư Đồ Minh nhất định sẽ không cho nàng làm như vậy.

"Chân Nhi, thời gian gần đây nàng đã quá mệt mỏi, hãy nghỉ ngơi cho tốt, tất cả mọi chuyện đều giao cho ta, sẽ không có việc gì đâu." Tư Đồ Minh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Chân Linh, dịu dàng lên tiếng.

"Ừ." Nàng gật đầu thật mạnh, sau đó ôm cổ Tư Đồ Minh, nhỏ giọng nói: "Minh, dưới người ta ẩm ướt thật không thoải mái, ta muốn trở về tắm rửa."

Tư Đồ Minh cười ôn nhu, nhẹ nhàng hôn nàng một cái, nói: "Chân Nhi, không cần phải trở về, ta dẫn nàng đến một nơi."

Hần ôm lấy Chân Linh, liền nhún người nhảy lên, áo xanh nhẹ nhàng, mái tóc đen bay lên, nhắm thẳng vào chỗ có sương trắng dày đặc đi đến.

Khi Tư Đồ Minh đáp xuống, Chân Linh mới nhìn thấy rõ, phía sau rừng đào, lại có một hồ nước xanh biếc, khói trắng ở đây, đều bay ra từ hồ nước này, hàng vạn hàng nghìn đoá hoa bay là tả đầy trời, lại thêm một cái hồ nước xanh biếc, đẹp như chốn tiên cảnh.

"Chân Nhi, ở đây là hồ nước nóng, bình thường nếu ta ở lại Mị Dạ điện ta đều tắm ở đây, nước trong ao là thiên thủy của tiên thiên mà thành, dùng để trị liệu vết thương rất có hiệu quả, Chân Nhi, chúng ta cùng xuống đi."

"Được, chúng ta cùng tắm."

"Chân Nhi, ta giúp nàng cởi y phục."

"Từ từ... Minh, chàng đừng chạm loạn..." Chân Linh thò gập lên tiếng.

Tư Đồ Minh ở bên cổ nàng, giọng mờ ám nói: "Không chạm loạn, Chân Nhi, ta sợ vừa chạm lại nhịn không được muốn nàng..."

Chân Linh hồn đổi liếc hắt một cái, lập tức bước vào hồ nước.

Vừa vào trong hồ, một cảm giác sáng khoải từ lòng bàn chân chạy thẳng đến tim, khiến tinh thần người ta khẽ chấn động.

Chân Linh vội vã nhảy xuống, những giọt nước bắn lên tung toé. Mái tóc dài của nàng, phiêu đảng trong hồ, khói trắng lượn lờ, đẹp như vừa bước ra từ trong bức tranh.

Tur Đồ Minh cũng trút bỏ quần áo, hắt nhảy xuống, cũng thả người vào trong hồ nước xanh biếc.

Chân Linh thấy Tur Đồ Minh bơi về phía nàng, không khỏi lấy tay khoát nước lên mặt hắt, Tur Đồ Minh không né không tránh, tùy ý để Chân Linh hắt nước lên mặt hắt.

Tur Đồ Minh bơi đến gần Chân Linh, đem nàng ôm vào lòng, dịu dàng nhìn nàng nở nụ cười, nội tâm vô cùng cảm động.

Cảm giác ngọt ngào này, khiến hắt cảm thấy như đang nằm mơ, chỉ hy vọng vĩnh viễn có thể ngọt ngào như vậy.

Hắt ôm Chân Linh từ phía sau. "Chân Nhi, nàng nói xem chúng ta vĩnh viễn ở lại Mị Dạ đế quốc được không?"

Chân Linh cảm nhận được sự hốt hoảng đột nhiên của Tur Đồ Minh, nàng từ từ xoay người, để mình dựa sát vào hắt, dịu dàng nâng mặt hắt lên nói: "Minh, chỉ cần cùng chàng ở cùng một chỗ, nơi nào cũng không sao cả."

"Chân Nhi..." Tur Đồ Minh hôn nàng, nhiệt tình mà kịch liệt.

Chân Linh cũng nhiệt tình đáp lại, tình yêu giữa hai người càng thêm nồng nàn sâu sắc.

Nụ hôn qua đi, hai người tắm rửa một lát, sau cùng mặc y phục đi về Mị Dạ điện.

Mới vừa bước một bước vào cửa điện Mị Dạ, liền gặp ba người Nhiếp Minh Liệt, Phong Vô Ngân, Chân Từ Mặc đứng chờ từ lúc nào.

Bọn họ thấy Tur Đồ Minh và Chân Linh đi vào, cung kính hành lễ. "Chủ tử..."

Tur Đồ Minh khẽ vuốt cằm, xoay qua dắt Chân Linh đến ngồi lên long ý.

Ánh mắt Chân Từ Mặc và Phong Vô Ngân đều dừng lại trên người Chân Linh, người trước hiện lên nỗi bi thương nhàn nhạt, người sau lại vô cùng khiếp sợ.

Chân Linh cũng cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, thân nhiên gật đầu chào hỏi với bọn họ.

"Mặc, Ngân, chắc hẳn các ngươi đã biết gần đây Mị Dạ đã xảy ra chuyện gì rồi chứ, lần này triệu các ngươi trở về là chuẩn bị một hồi đại chiến." Lúc này Tur Đồ Minh mới lên tiếng, giọng nói của hắt trong trẻo lạnh lùng, mang theo vài phần xa cách, vài phần tức giận.

Phong Vô Ngân không biết vì sao hắt lại tức giận, nhưng Nhiếp Minh Liệt và Chân Từ Mặc thì lại biết rất rõ ràng, e là do vừa rồi ánh mắt bọn họ nhìn Chân Linh mà ra.

Bởi vì Chân Linh, chủ tử ghen tị. Mà hắt đúng là có chút không ngờ.

Chân Từ Mặc và Phong Vô Ngân bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói: "Chủ tử, thuộc hạ đều đã thu được tin tức, vừa rồi chúng thần đều đi lục soát toàn bộ Mị Dạ điện, không phát hiện thấy bóng dáng có Thánh chủ đâu."

Ánh mắt Tur Đồ Minh trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn bọn họ, sau đó cất tiếng vang vang: "Mặc, Ngân, các ngươi ở lại Mị Dạ đế quốc trông chừng, nếu như có dị động, phái người tới bẩm báo với ta. Liệt, ngươi mang theo Tuyết Nữ theo ta ra ngoài Mị Dạ, nếu ta đoán không lầm, nhất định là hắt chạy trốn tới Tấn Nam vương triều, mấy ngày nay Tấn Nam vương triều kết nợ với Mị Dạ của chúng ta, cũng đã đến thời điểm thanh toán."

"Rõ." Ba người nhất trí trả lời.

Sau khi mọi người lui ra ngoài, Tur Đồ Minh nhẹ giọng hỏi Chân Linh. "Chân Nhi, mọi thứ nàng cảm thấy như thế nào?"

HẾT CHƯƠNG 144

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Quan Hệ Của Bọn Họ

Chân Linh xoay lại nhìn Tur Đồ Minh, nhẹ giọng nói: "Minh, Thánh chủ này rốt cuộc có thân phận gì? Vì sao hắt lại có lực lượng hùng mạnh như vậy?"

Tur Đồ Minh thở dài, đem tiền căn hậu quả của sự việc nói ra.

Chân Linh nghe xong, khiếp sợ không thôi. Nàng không thể tưởng tượng được Thánh chủ lại có thân phận này, hắt hôm nay, chắc cũng không được tính là người?

"Chân Nhi, đối với việc này, hi vọng nàng đừng nói với Mặc và Ngân, bằng không ta sợ bọn họ sẽ đau khổ." Tư Đồ Minh thở dài nói.

Chân Linh ôm thắt lưng Tư Đồ Minh, nhẹ giọng nói: "Minh, chàng yên tâm, ta tự biết chừng mực, người kia hạ thuật truy hồn trên người chàng làm sao bây giờ? Minh, nếu cuối cùng hân tập hợp được thất bảo, thuật truy hồn trên người chàng một khi bị phá tan, như vậy chàng sẽ..."

Tư Đồ Minh nhẹ nhàng che môi Chân Linh lại, ngăn nàng nói tiếp. "Chân Nhi, ta sẽ không có việc gì, thân phận của người kia ta không kiêng kị, ta chỉ lo lắng nếu hân cấu kết cùng Từ Dạ, như vậy đến lúc đó đại lục Ngân Nguyệt thật sự gặp đại loạn."

"Minh, khi nào thì chúng ta đi Tấn Nam vương triều?"

"Sáng sớm ngày mai thì xuất phát, Chân Nhi, nàng cũng mệt mỏi, tranh thủ tối nay nghỉ ngơi cho tốt."

"Ừ."

Tấn Nam vương triều.

Điện Chính Khôn trong hoàng cung, Nam Cung Thần sắc mặt tái nhợt nằm trên giường dưỡng thương, khoảng thời gian trước bị Chân Linh gây thương tích thân thể còn chưa điều dưỡng tốt, lúc này ánh mắt hân nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh thể lương.

Hân, thật sự làm sai sao? Những năm gần đây, hân vì quyền thế, giàu tài, chỉ trọng dụng Nam Cung Cẩm, vốn nghĩ tất cả đều yên lặng chiếu theo kế hoạch của hân mà tiến hành, không ngờ cuối cùng bởi vì Chân Linh mà toàn bộ đại loạn cả lên, hân bắt đầu dao động, có lẽ thiên hạ này, thật sự không phải Nam Cung Thần hân có thể thao túng được.

Đúng lúc này, một cơn gió âm u từ cửa sổ tiến vào cực nhanh.

Nam Cung Thần kinh hãi, vội vàng hô to một tiếng: "Ai?"

"Là ta." Bóng đen đứng lại, âm u lạnh lẽo lên tiếng.

Nam Cung Thần theo tiếng nói nhìn lại, sắc mặt không khỏi hiện lên vẻ phức tạp. "Là ngài, làm sao ngài đến đây?"

Bóng đen kia không phải người nào khác, chính là Thánh chủ của Mị Dạ đế quốc.

"Thần Nhi, đừng hỏi nhiều như vậy, ta bị thương, người giúp ta đi tìm người cho máu lại đây." Giọng nói âm u lạnh lẽo của Thánh chủ bởi vì bị trọng thương mà càng khiến người ta sợ hãi.

Nam Cung Thần nằm trên giường chấn động, mắt hiện lên ánh mắt phức tạp, hân từ trên giường đứng dậy, nói với Thánh chủ: "Ngài chờ một lát, ta cho người đi vào."

"Thần Nhi, nhanh lên, ta sắp không kiên trì được nữa..." Thánh chủ một phen siết chặt hai tay Nam Cung Thần, âm u khàn khàn lên tiếng, tay hân, hiện lên màu tím, móng tay dài một tấc, có chất lỏng màu xanh biếc rỉ ra, dưới ánh nến, loé ra ánh sáng âm u lạnh lẽo khát máu.

Nam Cung Thần bị nắm đến đau xót, hân liếc mắt nhìn Thánh chủ, biết hân ta đang cố lực khắc chế bạo động trong cơ thể, vì thế hân hô to với cung nhân đứng hầu ngoài cửa. "Người bên ngoài, đều tiến vào hầu hạ cho trẫm."

Ngoài điện, có hai gã công công và ba cung nữ canh giữ cùng đồng loạt trả lời: "Vâng, Hoàng thượng." Sau đó bọn họ cúi đầu xuống, đẩy cửa cung đi vào.

Nhưng ngay khi bọn họ vừa bước vào Điện Chính Khôn, một ngọn gió hắc ám âm u vây xung quang bọn họ, công công đi đầu không kịp thấy rõ là chuyện gì, chỉ cảm thấy cổ mình chợt lạnh, nhanh chóng bị hút khô máu, như một cái xác khô ngã xuống mặt đất.

Bốn cung nhân khác thấy vậy, sợ tới mức quên thét chói tai, vội vàng chạy trốn ra khỏi cửa điện.

Nhưng bọn họ vừa mới bước vài bước, liền bị bóng đen bao phủ, vây ở bên trong, điên cuồng mà hút máu tươi của bọn họ.

Không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, năm vị cung nhân bị hút khô máu mà chết, thành năm cây khô, nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Nam Cung Thần nhìn thấy trường hợp như vậy, thần sắc vẫn như thường, không sợ chút nào. Hân nói với Thánh chủ tinh thần tươi tốt sau khi đã uống máu tươi: "Đến tột cùng là đã phát sinh chuyện gì? Tại sao ngài lại bị thương nặng như vậy?"

Thánh chủ nghe vậy, hai mắt lộ ra ngoài khăn che mặt hiện lên vẻ ngoan độc. "Hừ, còn có thể có chuyện gì, ngoại trừ Tư Đồ Minh, thiên hạ này còn có ai có bản lĩnh lớn như vậy đã thương ta. Thần Nhi, người bị gì vậy, không phải bảo người giết ả đàn bà kia sao? Vì sao người không xuống tay?"

Chân Linh chính là cô gái trong ngụ ngôn, điều này, khi hân an bài Chân Hậu Đôn ám sát Nam Cung Cẩm thì biết, cho nên mới muốn Nam Cung Thần giết nàng ta.

Không ngờ phái nhiều người ám sát nàng ta như vậy mà vẫn không thành công, hiện giờ bởi vì nàng ta, mới hại hân bị thương nặng như vậy, nếu thời điểm ở phủ Tướng quân Nam Cung Thần giết nàng ta, thì Tư Đồ Minh sẽ chết theo, hân cũng không phải bị thương nặng như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thánh chủ nhìn Nam Cung Thần càng thêm hung hiểm, như một thanh kiếm sắc bén, giống như muốn nhìn thấu Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần chấn động, nhỏ giọng nói: "Thánh chủ, không phải ta không muốn giết nàng ta, mà là giết không được nàng, ngày đó sức mạnh của nàng, thật rất đáng sợ, nói vậy Thánh chủ cũng biết, nàng so với Tư Đồ Minh còn đáng sợ hơn. Thánh chủ, rốt cuộc nàng ta có thân phận là gì? Vì sao ngài lại kiêng kị nàng ta như vậy, trên người nàng ta, có bí mật gì sao?"

Nam Cung Thần từ lần bị Chân Linh dùng sức mạnh cường đại mà tà ác đã thương, hắn liền bắt đầu đoán lại thân phận của Chân Linh một lần nữa, Thánh chủ không phải người thường, bình thường với hắn mà nói việc không cụ thể thì không có chút ảnh hưởng nào, nếu không là một người có thân phận nhất định, hắn tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay.

Chân Linh, nàng ta rốt cuộc có thân phận đáng sợ gì sao?

Thánh chủ lúc này đã thu lại hơi thở âm u lạnh lẽo toàn thân, hắn đến gần Nam Cung Thần, từ từ nói: "Thần Nhi, việc này không trách ngươi, ta biết ngươi đã làm hết sức, nhưng nếu chưa trừ diệt Chân Linh, chỉ sợ nhiều năm cố gắng của ta và ngươi toàn bộ đều uổng phí, Thần Nhi, ngươi nhớ kỹ, ngươi muốn làm việc lớn, không thể có lòng nhân từ, bắt đầu từ ngày mai, ta muốn ngươi từ từ thu hồi binh quyền trong tay Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm, ta không thể lưu hắn lại, ngươi cần phải giết hắn giúp ta."

Nam Cung Thần nghe vậy, cả người chấn động, thật lâu cũng chưa trả lời.

Thánh chủ thấy vậy, không khỏi cất tiếng lạnh lùng. "Như thế nào? Có vấn đề? Ngươi không hạ được sát thủ?"

Nam Cung Thần cúi đầu, khẽ nói: "Không có, ta nhất định chiếu theo lời Thánh chủ mà làm."

"Tốt lắm, Thần Nhi, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi làm theo lời của ta, cam đoan thiên hạ này đều là của ngươi. Thời gian không còn sớm, Thần Nhi, trước tiên ta sẽ ở tạm trong lãnh cung, trong khoảng thời gian này, mọi hành động của ngươi ta đều trông chừng, đừng để ta thất vọng." Nói xong, bật người rời khỏi.

Nam Cung Thần nhìn theo phương hướng Thánh chủ rời đi, xuất thần thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thực Cốt Ân Sủng Khí Phi, Chi Muốn Nàng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.